

END

Thái Tử Không Thích Biến Thái

Secret

Dtruyen.com

THÁI TỬ KHÔNG THÍCH BIẾN THÁI

Tác giả: Sercet

Thể loại: Ngôn Tình, Huyền Ảo, Đam Mỹ, Xuyên Không, Cổ Đại

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: Chương 1](#)
2. [Chương 2: Chương 2](#)
3. [Chương 3: Chương 3](#)
4. [Chương 4: Chương 4](#)
5. [Chương 5: Chương 5](#)
6. [Chương 6: Chương 6](#)
7. [Chương 7: Chương 7](#)
8. [Chương 8: Chương 8](#)
9. [Chương 9: Chương 9](#)
10. [Chương 10: Chương 10](#)
11. [Chương 11: Chương 11](#)
12. [Chương 12: Chương 12](#)
13. [Chương 13: Chương 13](#)
14. [Chương 14: Chương 14](#)
15. [Chương 15: Chương 15](#)
16. [Chương 16: Chương 16](#)
17. [Chương 17: Chương 17](#)
18. [Chương 18: Chương 18](#)
19. [Chương 19: Chương 19](#)
20. [Chương 20: Chương 20](#)
21. [Chương 21: Chương 21](#)
22. [Chương 22: Chương 22](#)
23. [Chương 23: Chương 23](#)
24. [Chương 24: Chương 24](#)
25. [Chương 25: Chương 25](#)
26. [Chương 26: Chương 26](#)
27. [Chương 27: Chương 27](#)
28. [Chương 28: Chương 28](#)
29. [Chương 29: Chương 29](#)
30. [Chương 30: Chương 30](#)
31. [Chương 31: Chương 31](#)
32. [Chương 32: Chương 32](#)
33. [Chương 33: Chương 33](#)
34. [Chương 34: Chương 34](#)
35. [Chương 35: Chương 35](#)

36. [Chương 36: Chương 36](#)
37. [Chương 37: Chương 37](#)
38. [Chương 38: Chương 38](#)
39. [Chương 39: Chương 39](#)
40. [Chương 40: 40: H](#)
41. [Chương 41: Chương 41](#)
42. [Chương 42: Chương 42](#)
43. [Chương 43: Chương 43](#)
44. [Chương 44: Chương 44](#)
45. [Chương 45: Chương 45](#)
46. [Chương 46: Chương 46](#)
47. [Chương 47: Chương 47](#)
48. [Chương 48: Chương 48](#)
49. [Chương 49: Chương 49](#)
50. [Chương 50: Chương 50](#)
51. [Chương 51: Chương 51](#)
52. [Chương 52: Chương 52](#)
53. [Chương 53: Chương 53](#)
54. [Chương 54: 54: Phiên Ngoại Những Người Ở Lại](#)
55. [Chương 55: Chương 55](#)
56. [Chương 56: Chương 56](#)
57. [Chương 57: Chương 57](#)
58. [Chương 58: Chương 58](#)
59. [Chương 59: Chương 59](#)
60. [Chương 60: Chương 60](#)
61. [Chương 61: Chương 61](#)
62. [Chương 62: Chương 62](#)
63. [Chương 63: Chương 63](#)
64. [Chương 64: Chương 64](#)
65. [Chương 65: Chương 65](#)
66. [Chương 66: Chương 66](#)
67. [Chương 67: Chương 67](#)
68. [Chương 68: Chương 68](#)
69. [Chương 69: Chương 69](#)
70. [Chương 70: Chương 70](#)
71. [Chương 71: Chương 71](#)

72. [Chương 72: Chương 72](#)
73. [Chương 73: Chương 73](#)
74. [Chương 74: Chương 74](#)
75. [Chương 75: Chương 75](#)
76. [Chương 76: Chương 76](#)
77. [Chương 77: Chương 77](#)
78. [Chương 78: Chương 78](#)
79. [Chương 79: Chương 79](#)
80. [Chương 80: Chương 80](#)
81. [Chương 81: Chương 81](#)
82. [Chương 82: Chương 82](#)
83. [Chương 83: Chương 83](#)
84. [Chương 84: Chương 84](#)
85. [Chương 85: Chương 85](#)
86. [Chương 86: Chương 86](#)
87. [Chương 87: Chương 87](#)
88. [Chương 88: Chương 88](#)
89. [Chương 89: Chương 89](#)
90. [Chương 90: Chương 90](#)
91. [Chương 91: Chương 91](#)
92. [Chương 92: 92:](#)
93. [Chương 93: 93:](#)
94. [Chương 94: Chương 94](#)
95. [Chương 95: Chương 95](#)
96. [Chương 96: Chương 96](#)
97. [Chương 97: Chương 97](#)
98. [Chương 98: Chương 98](#)
99. [Chương 99: Chương 99](#)
100. [Chương 100: Chương 100](#)
101. [Chương 101: Chương 101](#)
102. [Chương 102: 102: Phiên Ngoại Trở Về 1](#)
103. [Chương 103: 103: Phiên Ngoại Trở Về 2](#)
104. [Chương 104: Chương 104](#)
105. [Chương 105: 105:](#)
106. [Chương 106: Chương 106](#)
107. [Chương 107: Chương 107](#)

108. [Chương 108: Chương 108](#)
109. [Chương 109: Chương 109](#)
110. [Chương 110: Chương 110](#)
111. [Chương 111: Chương 111](#)
112. [Chương 112: Chương 112](#)
113. [Chương 113: Chương 113](#)
114. [Chương 114: Chương 114](#)
115. [Chương 115: Chương 115](#)
116. [Chương 116: Chương 116](#)
117. [Chương 117: Chương 117](#)
118. [Chương 118: Chương 118](#)
119. [Chương 119: Chương 119](#)
120. [Chương 120: Chương 120](#)
121. [Chương 121: Chương 121](#)
122. [Chương 122: Chương 122](#)
123. [Chương 123: Chương 123](#)
124. [Chương 124: 124:](#)
125. [Chương 125: Chương 125](#)
126. [Chương 126: Chương 126](#)
127. [Chương 127: Chương 127](#)
128. [Chương 128: Chương 128](#)
129. [Chương 129: Chương 129](#)
130. [Chương 130: Chương 130](#)
131. [Chương 131: Chương 131](#)
132. [Chương 132: Chương 132](#)
133. [Chương 133: Chương 133](#)
134. [Chương 134: Chương 134](#)
135. [Chương 135: Chương 135](#)
136. [Chương 136: Chương 136](#)
137. [Chương 137: Chương 137](#)
138. [Chương 138: Chương 138](#)
139. [Chương 139: Chương 139](#)
140. [Chương 140: Chương 140](#)
141. [Chương 141: 141: Kết](#)
142. [Chương 142: 142: Phiên Ngoại Sinh Nhật](#)
143. [Chương 143: 143: Phiên Ngoại Lâu Rồi Không Làm 1](#)

144. [Chương 144: 144: Phiên Ngoại Lâu Rồi Không Làm 2](#)
145. [Chương 145: 145: Phiên Ngoại Món Quà Bất Ngờ](#)

Chương 1: Chương 1

Sử Hồng vừa mở mắt, cảnh tượng trước mặt khiến hắn kinh hoàng ngồi bật dậy.

Hắn đang nằm trong một không gian rất bản thủ và xa lạ.

Hắn nằm trên một đồng rơm, phía sau là tường đá, ba mặt còn lại đều là song sắt.

Mùi ẩm mốc trên tường xộc vào mũi khiến hắn thở hắt ra.

Sử Hồng xoa xoa hai thái dương cố gắng nhớ xem rốt cuộc đây là chuyện gì.

Hắn nhớ rằng mình vừa mới ra trường đi nộp hồ sơ xin việc.

Hồ sơ của hắn được chấp nhận, vốn còn đang hí hửng muốn đi khoe với bạn bè thì đột nhiên bị một chậu hoa từ trên trời rơi xuống trúng đầu.

Sau đó hắn không biết gì nữa.

Bị một cú va chạm như thế khẳng định là hắn đã chết rồi đi, nhưng cái khung cảnh trước mặt này là địa ngục trong truyền thuyết à? Cái địa ngục này có chút giống với nhà giam thời cổ đại.

Hơn nữa, bộ đồ mà hắn đang mặc cũng rất kì quái.

Một chiếc áo nhiều lớp làm bằng lụa dài quá đầu gối, chân còn đi ủng, thắt lưng nạm vàng, hoa văn trên y phục là cây liễu được thêu

cực kỳ tinh xảo.

Sử Hồng nghi hoặc sờ lên đầu phát hiện ra tóc mình rất dài được vấn cao và cài chặt bằng kim quan.

Sử Hồng ngồi ngẩn người rất lâu.

Hắn xuống địa ngục sao lại có cảm giác giống như một công tử giàu có bị giam vào ngục thất vậy?

“Thế tử, có người tới đón ngài.”

Có một người ăn mặc giống như lính canh đứng bên ngoài nhà giam kính cẩn nói với hắn như thế rồi mở cửa vốn được khoá chặt bằng xích sắt.

Ngay sau đó một người khác ăn mặc như một nô tài thời phong kiến chạy vào hốt hải quý xuống trước mặt hắn, kêu lên:

“Chủ nhân, người không sao chứ? Xin lỗi ngài, thuộc hạ đến trễ quá!”

Sử Hồng đực mặt.

Chủ nhân?

Người kia ngạc nhiên nhìn chủ nhân mà mình hầu hạ.

Không phải bình thường chủ nhân sẽ nháo lên ầm ĩ, la khóc om sòm ư? Sao lúc này lại im lặng thế? Hơn nữa nhìn cái bộ mặt ngây ra thế kia không phải là bị dọa đến ngốc luôn rồi chứ? Nói gì thì đây là lần đầu tiên chủ nhân của hắn bị nhốt vào ngục mà.

“Chủ nhân, thuộc hạ đến để đưa chủ nhân rời khỏi đây.”

“À, ờ...”

Sử Hồng cứ như vậy ngoan ngoãn đi theo người kia cho đến khi cả hai cùng leo lên xe ngựa và rời đi.

Hắn đã quan sát mọi thứ trên đường đi.

Hắn vừa rời khỏi một nơi gọi là Đại lý tự, rõ ràng là một nhà ngục nổi tiếng thời phong kiến.

Không những vậy toàn bộ những người mà hắn đã gặp qua trên đường đi đều mặc trang phục thời phong kiến.

Không những vậy sự kính cẩn của những người xung quanh dành cho mình chứng tỏ thân phận của hắn không nhỏ.

Sử Hồng cảm thấy giống như mình đã xuyên không đến thế giới nào đó giống như trong các tiểu thuyết xuyên không mình từng đọc.

“Ta... ta hình như bị mất trí nhớ rồi.”

“Dạ? Mất trí nhớ?!” Người kia hoảng hốt đứng bật dậy.

Vì y đứng quá đột ngột khi đang ngồi trên xe ngựa nên thân hình bị nghiêng ngã, xém chút bị té sấp mặt.

“Ừ.

Đầu ta hình như va vào đâu đó cảm thấy hơi nhói.

Lúc ta tỉnh dậy ta còn không nhận ra mình là ai nữa.”

“Trời ơi! Sao ngài lại bị thương ở đầu? Có phải bọn chúng làm không? Sao chúng dám đối xử với thế tử của Khang vương như vậy chứ? Chúng không sợ chết à?”

“Ấy không! Không phải bọn chúng làm gì ta.

Bọn chúng sợ ta như thế dám làm gì chứ? Chắc là mất trí nhớ tạm thời thôi.

Người nói ta là thế tử?”

“Vâng.

Ngài là con trai duy nhất của Khang vương gia.

Khang vương gia là vương gia quyền lực nhất của Vĩnh Hy quốc, là đại quốc công thần do chính tiên đế ban tước vị.

Gần một nửa quan lại trong triều theo vương gia.

Không một ai ở đất nước này không sợ vương gia, đến cả hoàng đế còn phải nể đôi phần.”

Sử Hồng không khỏi cười thầm.

Hắn xuyên vào người có thân phận hoàng tráng đó chứ. Thảo nào mà hắn bị giam vào ngục nhưng ai cũng đối hắn kính cẩn như vậy.

“Vậy tại sao ta lại bị giam trong ngục vậy?”

Gương mặt vốn đang hào hứng kể về Khang vương đột nhiên bỗng chốc sa sầm.

“Chủ nhân, người thực sự không nhớ gì sao?”

“Nếu ta nhớ được ta còn hỏi ngươi làm gì.”

“Cũng không nhớ thái tử điện hạ?”

Sử Hồng không nói gì, chỉ mặt lạnh nhìn tên kia.

Y cúi đầu không dám hỏi thêm nữa.

“Vậy để thuộc hạ kể lại từ đầu cho ngài.

Chủ nhân, ngài từ cách đây ba năm lần đầu nhìn thấy thái tử điện hạ đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Kể từ ngày đó, ngài lúc nào cũng bám lấy thái tử, tặng cho ngài ấy đủ thứ quà mẶc dù luôn bị từ chối thẳng thừng.

Ngài còn đe dọa bất kỳ một vị tiểu thư nào nhắm đến vị trí thái tử phi nên cho đến giờ thái tử đã hai mươi tuổi rồi còn chưa thành thân cũng là vì ngài.”

“Đợi đã!” Sử Hồng ôm đầu, cảm thấy lượng thông tin vừa thu vào quá sốc, hắn không tiếp nhận kịp.

“Ý ngươi là ta là đoạn tỵ sao?”

“Vâng.

Ngài đúng là đoạn tỵ, còn vô cùng nổi tiếng đến mức cả kinh thành này ai cũng biết.

Ngài yêu thái tử đến nỗi còn cho người viết một loạt thoạ bản về tình yêu của ngài và thái tử rồi bán công khai ra bên ngoài để ai ai cũng biết ngài yêu thái tử nhiều đến thế nào.”

“Được rồi.

Đừng nói nữa! Ta muốn ói quá!”

Sử Hồng ôm đầu mà chửi thề.

Má nó, nguyên chủ không chỉ đoạn tụ mà còn là tên đại biế.n thái, mặt dày, không biết xấu hổ.

Người mà tên đó nhắm tới còn là thái tử đương triều.

Nếu không phải hẳn là con của Khang vương chắc hẳn đã bị vị thái tử kia giết cả chục lần rồi.

Sống lại trong cái thân phận điên khùng này hẳn sống tiếp làm sao được đây?

“Vậy tại sao ta lại bị bắt giam?” Hẳn vượt ngục cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Hôm qua là tiệc sinh thần của quận chúa Hâm Đình.

Ngài nghe nói người này được nhắm tới là thái tử phi liền phăm phăm đến dự tiệc mặc dù không được mời.

Lúc đến tiệc ngài thấy thái tử và quận chúa đứng nói chuyện với nhau rất thân mật liền tức giận lao đến, túm lấy tóc quận chúa ném nàng ấy xuống nước.

Hoàng thượng không thể nào bênh vực ngài được nữa nên đã ra lệnh nhốt chủ nhân vào ngục.

Mãi sáng nay Khang vương vào cung cầu xin ngài mới được tha về, nhưng đổi lại hoàng thượng muốn ngài phải rời khỏi kinh thành ít nhất nửa năm để suy nghĩ về những gì mình đã làm.”

“Được rồi.

Ta biết rồi.

Giờ để ta yên tĩnh một chút.”

Sử Hồng nhắm mắt định thần nhưng trong tâm thì nổi loạn không thôi.

Hắn đem cả mười tám đời tổ tông nhà nguyên chủ ra chửi rủa không ngừng.

Cùng tên cùng họ mà sao nguyên chủ lại khốn nạn đến như thế, bây giờ để lại cái của nợ to đùng này cho hắn bảo hắn giải quyết kiểu gì.

Hắn không dám nghĩ sắp tới mình sẽ sống tiếp thế nào với cái danh “đoạn tỵ, biến thái” gắn với thân phận này.

Sử Hồng chết ở thế giới cũ mới xuyên đến thế giới này, vậy nghĩa là ở thế giới này Sử Hồng đã chết rồi.

Là ai đã giết y và giết như thế nào, đó cũng là điều khiến hắn lo sợ.

Biết Sử Hồng vẫn còn sống chắc chắn kẻ thù sẽ còn ra tay lần nữa.

Đến lúc ấy hắn còn giữ được mạng nữa không đây? Nghĩ đến cuộc sống sắp tới mình phải đối mặt Sử Hồng không khỏi run lên vì sợ hãi.

Nếu phải sống như vậy thà hắn chết luôn cho rồi.

Mà nhắc đến hắn còn chưa biết cái tên thái tử gì đó tên gì.

... *** ...

Khang vương phủ được xây dựng rất bề thế và khang trang, nằm ngay trung tâm của kinh thành rộng lớn.

Đi từ Đại lý tự về Khang vương phủ chỉ mất một tiếng đồng hồ.

Sử Hồng còn chưa hết sốc với thân phận mới của mình thì xe ngựa

đã dừng trước cửa phủ.

Hắn theo chỉ dẫn của thuộc hạ đến một căn phòng mà theo y nói là thư phòng của Khang vương, cũng là người cha hiện giờ của hắn.

Nguyên chủ vừa gây chuyện lớn như thế đến mức bị giam vào ngục, ông ta đã phải vào cung muối mặt cầu xin thánh thượng khăng định hiện giờ đang rất giận dữ.

Không biết hắn sẽ bị trừng phạt thế nào.

Sử Hồng hít một hơi thật sâu rồi mở cửa bước vào phòng. Một người đàn ông cao lớn mặc một áo choàng dài sạm màu đang đứng sau bàn xem bản đồ.

Ông ta hơi cúi mặt nên Sử Hồng không nhìn rõ được khuôn mặt nhưng dù chỉ nhìn một góc hắn cũng có thể nhìn ra người này trẻ hơn so với tuổi thật.

Trông ngoài mặt nhìn có vẻ chỉ tầm hơn ba mươi tuổi. Trước khi vào phòng Sử Hồng đã hỏi tìm hiểu trước vị Khang vương này tên là Sử Tân Vinh, chỉ mới hơn bốn mươi tuổi.

Ông ta chỉ có duy nhất một người vợ cũng chính là mẹ của nguyên chủ.

Người vợ này đã mất ngay sau khi sinh nguyên chủ nên có lẽ vì vậy mà nguyên chủ đã được chiều chuộng từ nhỏ đến mức hư như bây giờ.

Nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng kia của ông ta thì có vẻ là một người rất nghiêm khắc.

Sử Tân Vinh đột ngột ngẩng đầu khiến Sử Hồng giật mình cúi mặt.

Vẻ mặt lạnh lùng của ông bỗng chốc thay đổi.

Ông ta nắm lấy hai cánh tay con trai, nắm bóp cho nó, nhìn nó bằng ánh mắt vô cùng lo lắng, yêu thương.

“Con trai, nằm trong ngục một đêm thế nào? Có lạnh lắm không? Cha đã cho người nấu canh tổ yến cho con rồi.

Tí nữa con phải uống cho hết nhé!”

Sử Hồng ngó người.

“Cha xin lỗi vì bây giờ mới có thể đưa con ra khỏi ngục nhưng hôm qua con thực sự đã gây chuyện lớn rồi.

Hoàng thượng không thể nhân nhượng thêm được nữa, nhất định bắt phải giam lại con một đêm.

Sao con lại hành động bông bột như thế.

Con nhỏ Hâm Đình đó không thể làm thái tử phi được đâu.

Cha đã hứa với con rồi, ngoài con ra cha sẽ không để ai ngồi vào vị trí đó.”

Má nó.

Cái nhà này điên rồi.

Thằng con điên chưa đủ, đến thằng cha cũng điên luôn.

Sử Hồng thực sự muốn đập đầu vào cột kết thúc luôn kiếp này.

Hi vọng sang kiếp sau hắn được sống một cuộc đời tốt hơn chút, chứ hắn không thể sống trong cái gia đình điên khùng thế này được.

Sử Tân Vinh tiếp tục tận tình hỏi thăm hắn, còn chu đáo cởi áo khoác của mình khoác lên người hắn vì sợ hắn lạnh.

Tuy hơi ngán ngẩm vì gặp một ông bố quá nuông chiều con trai nhưng tình cảm của ông dành cho mình khiến hắn rất cảm động.

Hắn mất bố từ bé, chỉ sống cùng với mẹ cho đến khi lớn.

Nhìn ông đối với mình thế này hắn lại nhớ mẹ hắn vô cùng.

Hắn muốn được trở về bên mẹ.

“Hoàng thượng muốn ta đưa con đi xa khỏi kinh thành một thời gian.

Con yên tâm con sẽ không đi lâu đâu.

Cha sẽ có cách đưa con trở về sớm.

Cha đảm bảo với con, trong thời gian con không có mặt ở đây sẽ không có con nhỏ nào bén mảng đến gần Đường Tinh Húc đâu.”
Sử Hồng vội vã lắc đầu.

Không được.

Chuyện đến đây là dừng được rồi, đừng tiếp tục nữa!.

Chương 2: Chương 2

Sử Hồng vội vàng quỳ sụp xuống.

“Cha, con trai có tội.

Lúc ở trong ngục không hiểu vì lý do gì mà mất hết ký ức.

Con thậm chí đến tên của mình còn không nhớ cho nên chuyện tình cảm của con với thái tử như thế nào con cũng đã quên rồi.

Xin cha đừng động gì đến thái tử điện hạ nữa được không?”

Sắc mặt Sử Tân Vinh lập tức biến đen.

Ông ta nắm lấy hai vai con trai, ánh mắt lạnh lẽo đến mức ai nhìn vào cũng sợ hãi đến run lên.

“Mất trí nhớ rồi? Là kẻ nào dám ra tay với con ta? Ta đã dặn bọn cai ngục bảo vệ con thật kỹ rồi kia mà.

Sao chúng dám để con bị hại như thế này? Ta sẽ cho giết hết bọn chúng.”

Sử Hồng hoảng sợ vội lắc đầu, sửa lời:

“Không.

Không phải mất trí nhớ hoàn toàn đâu.

Con là do quá hoảng loạn vì bị giam cả đêm trong ngục nên trong phút chốc đầu óc không được minh mẫn, quên rất nhiều chuyện.

Bây giờ nhìn thấy cha đột nhiên con nhớ lại vài ký ức rồi.”

“Thật sao?” Sử Tân Vinh nghi hoặc hỏi lại.

“Thật mà.

Cha xem con hoảng loạn đến mức từ ngữ dùng cũng sai.

Con chỉ tạm thời bị mất trí nhớ nhưng vì hoảng loạn quá, lúc tỉnh lại đến mình là ai cũng không nhớ lại cứ tưởng là mình mất trí nhớ thật.

Từ nãy giờ con sợ hãi không thôi.”

Sử Tân Vinh nhìn thấy vai con mình hơi run, ánh mắt thẳng bé nhìn mình đầy sợ hãi, hắn mới nhận ra là mình đã phản ứng hơi quá.

Người của Đại lý tự đều là người của hắn, làm sao lại có chuyện bọn chúng để cho Sử Hồng gặp chuyện gì.

Con trai hắn từ nhỏ đến lớn luôn sống trong cảnh ăn no mặc sướng, nay lại bị nhốt trong một nơi vừa tối tăm vừa bẩn thỉu suốt một đêm như vậy, sao có thể không hoảng sợ cho được.

Hắn vuốt tóc con trai nhẹ nhàng nói:

“Ừm.

Cha xin lỗi.

Cha nóng nảy quá làm con sợ rồi.

Hồng nhi, con về nghỉ ngơi rồi ngủ một giấc thật ngon, sẽ không còn sợ nữa đâu.

Cha sẽ sắp xếp người tin cậy để ngày mai đưa con ra khỏi kinh thành.

Con đừng lo lắng gì cả.

Mọi việc cứ để cha lo.”

“Vâng.

Con cảm ơn cha.

Con xin phép về nghỉ ngơi.”

“Ừ.

Con đi đi.”

Sử Hồng cúi chào rồi vội vàng rời đi thật nhanh.

Nếu còn ở đây nói chuyện thêm một lúc không chừng lại khiến ông ta nghi ngờ hẳn không phải là con của ông ta thì nguy.

Người này yêu thương con như vậy sợ rằng khi biết sự thật không biết sẽ làm ra những chuyện gì.

Hắn thấy việc mình rời khỏi kinh thành cũng rất tốt.

Vừa tránh xa người cha nguy hiểm này, vừa khỏi phải thấy ánh mắt khinh thường của người trong kinh thành nhìn mình.

Cái danh “đoạn tỵ, bi.ến thái” khiến hắn khó mà sống yên ổn ở đây được.

... *** ...

“Chủ nhân, canh tổ yến đây ạ.”

Sử Hồng đón lấy chén canh nóng hôi hổi nhìn qua thuộc hạ kia hỏi:

“Người nói người tên là Cảnh Điền phải không?”

“Vâng.

Cảm ơn vì chủ nhân còn nhớ tên thuộc hạ.”

Sử Hồng gật đầu.

Đây là người đi cùng hắn suốt từ lúc ra khỏi ngục cho đến giờ sao không thể nhớ nổi tên chứ.

“Chủ nhân, có tin tình báo đưa đến.”

“Tình báo?”

“Chủ nhân, người lập ra một nhóm ảnh vệ theo dõi thái tử điện hạ cả ngày lẫn đêm.

Nhất cử nhất động của thái tử đều phải báo cho người mỗi ngày.

Đây là tin do bọn họ gửi đến.”

Sử Hồng không biết đã là lần thứ mấy hấn ôm đầu trong ngày hôm nay.

Không biết tên thái tử đó có gì thu hút mà nguyên chủ lại say mê đến như vậy.

Làm đủ trò bi.ến thái như thế không những không có được trái tim người ta mà chỉ khiến người ta thêm ghét mà thôi.

Sử Hồng xua tay.

“Đẹp! Đẹp cái nhóm vớ vẩn đó đi! Bảo bọn chúng giải tán.

Từ nay không cần theo dõi thái tử nữa.”

“Giải tán thật sao ạ?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Mấy kẻ đó đều là những ảnh vệ xuất sắc được qua tuyển chọn kỹ lưỡng.

Năm đó là chủ nhân xin lão gia lập cho ngài một nhóm để dùng mà.

Bây giờ ngài bảo bọn họ giải tán, e rằng lão gia sẽ trách phạt.”

Sử Hồng xoa xoa hai bên thái dương.

Hấn đã xem thường độ điên của hai cha con nhà này rồi.

Dám giao cho thằng con một đội ám vệ nguy hiểm như vậy ông ta không sợ có ngày nó nổi điên đại khai sát giới luôn sao.

“Được rồi.

Không giải tán.

Bảo bọn chúng bỏ nhiệm vụ theo dõi trở về đây chờ lệnh của ta.”
“Vâng.” Cảnh Điền lo lắng nhìn chủ nhân, hỏi: “Chủ nhân, ngài thực sự quên hết mọi chuyện rồi sao? Không nhớ ra thái tử điện hạ nữa? Không nhớ chuyện ngày trước nữa?”
Sử Hồng im lặng suy nghĩ một chút.

Hắn đến đây không có chút ký ức nào của nguyên chủ, chưa biết có thể tin tưởng một ai trong căn nhà này nên hắn không thể tùy tiện lấy lý do mất trí nhớ nữa.

Sự việc trải qua với Khang vương chính là bài học.
“Không hẳn.

Lúc đầu ta rất mơ hồ, đầu óc cứ lộn tung phèo lên.

Chắc là do quá kinh sợ.

Từ lúc xuống xe ngựa cho đến giờ ta cũng nhớ ra được vài chuyện rồi, chắc dần dần sẽ nhớ ra hết thôi.”

“May quá! Nếu mà chủ nhân mất trí nhớ thật chắc lão gia sẽ giết thuộc hạ mất.”

Sử Hồng nhìn Cảnh Điền đang vuốt ngực thở phào mà trầm tư.

Dựa theo cách cưng chiều con quá mức của Khang vương, nếu như con ông ta gặp chuyện gì chắc chắn việc đầu tiên sẽ là trừng phạt thậm chí giết chết những kẻ đi theo hầu hạ con mình.

Nghĩ vậy hắn lo lắng đứng dậy hỏi Cảnh Điền:
“Sau khi ta bị bắt giam, cha có làm gì người không?”
Cảnh Điền sửng người kinh ngạc.

Theo hầu chủ nhân bao năm nay đây là lần đầu tiên chủ nhân tỏ ra lo lắng cho hắn như thế.

Trong lòng không khỏi xúc động.

Hắn lắc đầu, mỉm cười đáp:

“Không ạ.

Cảm ơn chủ nhân đã quan tâm.”

“Người không cần đối ta.

Người theo hầu bên cạnh ta vậy mà không biết ngăn cản để ta gây chuyện xấu hổ như vậy sao cha ta có thể không trừng phạt người?”

Cảnh Điền hốt hoảng quỳ sụp xuống, dập đầu kêu lên:

“Chủ nhân, thuộc hạ có tội! Thuộc hạ không kịp thời ngăn cản chủ nhân để người phải chịu nhục như vậy.

Xin chủ nhân tùy ý trách phạt nhưng vẫn xin người cho thuộc hạ được tiếp tục ở bên hầu hạ người.”

Sử Hồng quan sát y một lúc cảm thấy người này có thể tin được.

“Đứng dậy đi! Không phải ta trách phạt người.

Sự việc hôm qua là lỗi của ta, ta sao có thể trách người.

Từ nay ta sẽ không làm những việc thiếu suy nghĩ như vậy nữa, nhưng vẫn cần người ở bên nhắc nhở ta.”

Cảnh Điền cảm thấy rất lạ lẫm và hoang mang.

Chủ nhân của hắn dường như sau khi trở về từ ngục giam đã thay đổi, biết suy nghĩ và quan tâm đến người khác hơn.

Không biết có thể duy trì chuyện này được bao lâu nhưng đây quả là một tín hiệu tốt.

“Cảm ơn chủ nhân đã tha tội.

Thuộc hạ xin ghi nhớ!”

“Được rồi.

Người đi làm việc của người đi.”

"Chủ nhân, người không muốn biết hôm nay thái tử điện hạ đi đâu, gặp những ai sao?"

"Không.

Đẹp đi! Sau này đừng báo với ta mấy chuyện kiểu này nữa."

"Vâng."

... *** ...

Lúc này tại phủ thái tử,

"Cái gì? Y chưa chết?"

Đường Tinh Húc đập bàn giận dữ.

Ảnh vệ vội vàng cúi mặt.

"Thuộc hạ chính mắt trông thấy Cảnh Điền đến đón thế tử rời khỏi Đại lý tự.

Chắc chắn không nhầm đâu ạ."

"Thế là thế nào? Ta đã thử nghiệm rõ ràng thuốc chỉ nửa canh giờ là có công hiệu.

Làm sao mà đến sáng hấn vẫn còn sống được."

Tinh Húc càng nghĩ càng thấy khó hiểu, bực bội không thôi.

Hấn đã lên kế hoạch rất lâu, thậm chí lấy quận chúa Hâm Đình làm mồi nhử để có cơ hội hiếm có này ám sát Sử Hồng, vậy mà vẫn thất bại.

Không lẽ y có khả năng bách độc bất xâm? Bây giờ không giết được y để gì có cơ hội khác để thực hiện?

Hấn siết chặt hai bàn tay muốn bật máu.

Ngày nào Sử Hồng còn sống thì ngày đó hấn ăn không ngon ngủ không yên.

Suốt ba năm qua hấn bị Sử Hồng bám riết mọi nơi, chịu đủ bao lời ra tiếng vào mà không làm gì được.

Hắn đã sắp nhện không nổi nữa rồi.

“Chủ tử, hoàng thượng đã hạ lệnh buộc Khang vương phải đưa thế tử rời khỏi kinh thành.

Ngày mai thế tử sẽ khởi hành rồi, hắn ta tạm thời sẽ không làm phiền ngài được nữa.”

Tinh Húc ngã người ra ghế, thở dài một hơi.

Đó là bước nhượng bộ cuối cùng của phụ hoàng.

Nếu không phải vì thế lực của Khang vương quá lớn, phụ hoàng cũng không để hắn phải chịu thiệt nhiều năm như vậy.

Phụ hoàng chỉ có thể buộc Sử Hồng rời đi nửa năm.

Nửa năm sau tên đó sẽ trở về, nếu y vẫn còn có suy nghĩ muốn chiếm hữu hắn, hắn sẽ không ngần ngại giết y thêm một lần nữa.
“Cử người theo sát Sử Hồng.

Phải chắc chắn là y rời khỏi kinh thành.”

“Vâng.”

Tinh Húc nghĩ không biết có nên lập kế hoạch giết luôn Sử Hồng ở ngoại thành luôn không.

Chương 3: Chương 3

Sáng ngày hôm sau Sử Hồng lên xe ngựa rời khỏi kinh thành.

Khang vương đã cho một đoàn hơn trăm người đi theo hộ tống Sử Hồng.

Nơi mà ông ta đưa con trai đến là Hàng Châu, cách kinh thành năm trăm dặm.

Ở đấy khí hậu ôn hòa, quanh năm mát mẻ, non nước hữu tình.

Lần đi xa này có thể xem như là một chuyến du lịch nghỉ dưỡng dài ngày.

Đi xe ngựa đến Hàng Châu cũng phải mất gần nửa tháng, Sử Hồng ôm theo một đống sách chủ yếu là viết về văn hóa cũng như lịch sử của Vĩnh Hy quốc để đọc giết thời gian, đồng thời cũng có thể tìm hiểu thêm được về thế giới mình xuyên đến.

Vĩnh Hy quốc có vẻ nằm ở một thời không khác với thế giới trước kia của hắn.

Hắn đã xem kỹ bản đồ của Vĩnh Hy quốc không trùng khớp với bất kỳ quốc gia nào trong lịch sử mà hắn từng học.

Ngồi trên xe ngựa mười ngày hắn đã đọc xong hơn chục cuốn. Cảnh Điền nhìn chủ nhân của mình không khỏi cảm thấy kì lạ.

Trước kia chủ nhân chưa từng thích đọc sách, cứ cầm cuốn sách trên tay là ngái ngủ.

Nhưng mấy ngày nay chủ nhân không hề rời những cuốn sách, chỉ trừ lúc ăn và ngủ, đọc vô cùng chăm chú.

Đây là một hình ảnh vô cùng khác với trước kia.

Càng ngày hẳn càng thấy chủ nhân hiện tại và trước kia là hai người hoàn toàn khác nhau.

Hắn đã từng nghi ngờ thân phận của chủ nhân hiện tại nên đã không ít lần cố ý tạo tình huống để kiểm tra những dấu hiệu đặc trưng trên cơ thể của Sử Hồng.

Hắn nhận ra đây đúng là cơ thể của chủ nhân mình nhưng tại sao tính cách lại khác biệt như vậy, cứ như thể có một người khác cướp lấy thân thể của chủ nhân hắn vậy.

“Người không biết ở trong ngục nó dơ dáy và bẩn thỉu như thế nào đâu.

Gián, chuột bỏ lổm ngổm mà khiếp chết được.

Cả đêm ta không tài nào ngủ nổi.

Ta đã thề là sẽ không bao giờ quay lại nơi đó thêm một lần nào nữa.

Mà muốn như vậy thì tốt nhất là phải tránh xa tên thái tử kia ra.

Cho nên ta mới điên cuồng lao vào đọc sách.”

“Nói vậy chủ tử đọc sách là để quên đi tình cảm sâu đậm với thái tử?”

“Ừ đúng đúng.”

Mỗi lần nhắc đến “tình yêu sâu đậm với thái tử” mà Sử Hồng bủn rủn hết cả người.

Mấy ngày nay Cảnh Điền thăm dò hắn, hắn dĩ nhiên biết.

Muốn thăm dò thì cứ việc vì dù sao cơ thể hắn đang sở hữu đúng là của nguyên chủ.

Một điều thú vị là Sử Hồng có gương mặt na ná giống hần nhưng trẻ hơn, trắng hơn và mũm mĩm hơn chút.

Nguyên chủ suốt ngày chỉ ăn chơi, tắm bổ toàn đồ dinh dưỡng cao nên khá nặng cân.

Từ lúc xuyên đến giờ hần đều phải điều chỉnh lại khẩu phần ăn uống và năng tập thể dục.

Bây giờ qua nửa tháng hần đã xuống được một ký. Đang đọc một cuốn sách viết về những điều huyền bí Sử Hồng đột nhiên giật mình.

Ở thế giới này có một nhóm người có năng lực trời ban được gọi chung là thuật sĩ.

Bọn họ có khả năng hô mưa gọi gió, khống chế thời gian, thậm chí là điều khiển thời không, nhưng cũng chính vì có khả năng thông thiên đó mà tuổi thọ của họ thường rất ngắn.

Nếu có thể gặp được những người này hần rất có thể có cơ hội trở về thế giới của mình.

“Cảnh Điền, nước chúng ta có thuật sĩ không?”

“Chủ nhân, mấy năm trước Vĩnh Hy quốc còn có vài người, nhưng đến bây giờ chỉ còn lại hai người thôi.

Một người đã rời khỏi đất nước gần chục năm không có tung tích, còn người kia chủ nhân cũng biết đấy.”

“Nói nhiều như vậy làm gì? Ta hỏi là ai?”

“Chính là thái tử điện hạ đấy ạ.”

Sử Hồng sốc đến muốn ngất ngay tại chỗ.

Hần và tên thái tử này đúng là oan gia ngõ hẹp.

Hần muốn tránh cũng tránh không được.

“Người nói còn một thuật sĩ nữa đúng không? Thực sự không có khả năng tìm được sao?”

“Không có ạ.

Ông ta đã mất tích rất nhiều năm mà không có một tin tức gì.

Hoàng thượng đã cho người đi khắp nơi tìm ông ta nhưng không đều vô vọng.

Có lẽ là ông ta chết rồi cũng nên.”

Sử Hồng ôm đầu tuyệt vọng.

Tên thái tử đó bị nguyên chủ làm cho nhục nhã suốt từng ấy năm, sớm đã bị ghét cay ghét đắng rồi.

Đời nào mà y chịu giúp hắn, có khi còn rút kiếm chém chết hắn ngay và luôn ấy chứ.

“Chủ nhân, ngài có biết điều khiến thời không nghĩa là gì không? Tức là có thể di chuyển qua lại giữa các thế giới.

Thuộc hạ nghe người ta kể thế giới mà chúng ta đang sống chỉ là một trong những thế giới song song mà thôi.

Nghe huyền ảo thật đấy.

Chủ nhân có tin không?”

Sử Hồng đột nhiên đâm vào ngực một cái thật mạnh khiến bản thân ho khụ khụ.

Cảnh Điền hốt hoảng đỡ lấy hắn.

“Chủ nhân, người làm sao vậy? Sao đột nhiên lại tự đâm vào ngực mình như thế?”

“Không sao.

Ta hơi phấn khích chút thôi.

Cho ta chút nước.”

Sử Hồng đã quyết định phải liều chết một lần.

Hắn sẽ quay về gặp Tinh Húc cầu xin y giúp mình bất chấp có bị y cầm kiếm đòi giết.

Đằng nào thì kiếp này hắn cũng đi tong rồi, quậy tung một lần cho thỏa.

Hắn cũng muốn gặp mặt một lần vị thái tử mà nguyên chủ say đắm suốt nhiều năm như vậy trông như thế nào.

... *** ...

Sử Hồng không thể công khai quay về mà phải trốn.

Vì một khi biết hắn trở về, cha của hắn nhất định sẽ lại cho một đồng người bảo vệ hắn, như vậy chỉ tổ rắc rối thôi.

Hắn ngoan ngoãn theo đoàn người an toàn đến Hàng Châu, sau đó nhân trời tối trốn đi.

Trước khi đi còn để lại một bức thư nội dung như sau:

“Ta muốn tự mình đi du ngoạn đó đây mấy ngày.

Ta sẽ tự quay về không cần lo lắng đi tìm.

Ta không thích có người đi theo.

Không được báo cho cha ta nếu không ta sẽ tru di tam tộc nhà các ngươi.”

Sử Hồng tự tin vào khả năng tự lực của bản thân.

Lúc nhỏ hắn đã được mẹ cho học karate, lên đại học còn tham gia sinh hoạt trong một lớp kiếm đạo.

Thời gian trước khi đến Hàng Châu, Sử Hồng rất chăm chỉ rèn luyện

thân thể, còn học cưỡi ngựa, đến Hàng Châu còn lên mua một thanh kiếm, tất cả là để chuẩn bị cho lần trốn đi này.

Ngay khi hấn nghĩ mình đã trốn đi một mình rất thành công thì Cảnh Điền đột ngột xuất hiện chặn đường.

“Người... sao lại...?”

“Chủ nhân, người định đi đâu vậy?”

Sử Hồng nhìn Cảnh Điền nhẹ nhàng đi theo hấn một đoạn đường dài như vậy mà bản thân lại không phát hiện ra chứng tỏ tên này cũng biết võ mà còn là cao thủ.

Ở bên cạnh nhau lâu như vậy mà hấn không hề phát hiện ra.

Nghĩ lại Khang vương yêu thương con trai như vậy, sắp xếp bên cạnh con một cao thủ để bảo vệ cũng không có gì lạ.

“Ta... ta muốn về kinh thành.” Hấn cảm thấy đối mặt với một cao thủ như vậy nói thật vẫn là tốt nhất.

“Người đi tìm thái tử sao?”

“À... ừ.”

“Thuộc hạ biết ngay mà.

Ngài yêu thái tử nhiều như thế, theo đuổi cuồng nhiệt như thế sao nói muốn quên là có thể quên ngay được.”

“Đúng...!Đúng thế.

Ta vừa mới xa hấn không lâu mà đã thấy nhớ rồi.”

“Nếu chủ nhân muốn về gặp thái tử thì cứ nói với thuộc hạ, thuộc hạ nhất định sẽ giúp ngài, không cần phải nhọc công trốn như vậy.

Hơn nữa, chủ nhân không nên đi một mình, rất nguy hiểm.”

“Các người đều là người của cha ta.

Nếu ta đưa các người theo thể nào cha ta cũng biết.

Ông ấy mà biết sẽ lại phái cả đồng người đi theo ta, như vậy lại càng

dễ lộ chuyện ta trốn trở về.

Sau đó thì sao, chỉ nghĩ thôi cũng đủ thấy rắc rối.”

“Chủ nhân yên tâm.

Thuộc hạ sẽ không nói gì cho lão gia biết đâu.

Thuộc hạ từ nhỏ đã theo hầu chủ nhân, là người của một mình chủ nhân, không theo bất kì một người nào cả.”

Sử Hồng mỉm cười.

“Ý người là ta nên đưa người theo?”

“Vâng.

Thuộc hạ có thể bảo vệ chủ nhân.

Xin chủ nhân cho thuộc hạ đi theo ngài.”

“Được thôi.

Nhưng người nhất định phải nghe theo lời ta không được thắc mắc trừu những việc liên quan đến sinh tử.”

“Vâng.

Thuộc hạ xin ghi nhớ!”

Vậy là hai người trong đêm tối lẳng lặng rời đi.

Đến lúc này Sử Hồng mới thấy quyết định để Cảnh Điền đi cùng là sáng suốt đến thế nào.

Từ việc chọn nhà trọ nghỉ ngơi, mua ngựa, mua các đồ dùng thiết yếu, Cảnh Điền đều thay hẳn làm rất tốt và chu đáo.

Đổi lại nếu là hẳn chắc chắn sẽ vô cùng lúng túng.

Hai người bọn họ vừa đi vừa nghỉ, không vội vàng, dự tính khoảng

nửa tháng sẽ về đến nơi.

... *** ...

Đã lâu lắm Đường Tinh Húc mới có một cuộc sống thoải mái như vậy.

Ngay khi nhận tin Sử Hồng rời khỏi kinh thành, việc đầu tiên mà hắn làm là thay y phục, cải trang làm thường dân rồi vào thanh lâu xem hát.

Suốt ba năm qua hắn gần như bị cấm chạm vào “nữ sắc”, giữ bản thân trong sạch không khác gì tăng nhân.

Nay được thoả chí nam nhi, ngày đầu tiên hắn đã chơi đùa bên ngoài cung đến lúc trời tối.

Thông thường vào buổi chiều, người dân trong thành sẽ rủ nhau đi xem hí kịch.

Tinh Húc đã được xem hí kịch nhiều lần ở trong cung nhưng đây là lần đầu tiên được xem ở bên ngoài.

Hôm nay đoàn hí kịch nổi tiếng của kinh thành sẽ biểu diễn vở “Trái tim chảy máu” nghe nói là kể về một mối tình đơn phương kéo dài mười mấy năm nhưng không được đáp lại.

Nghe có vẻ bi kịch nhưng dạo gần đây đang rất thu hút người xem.

Tinh Húc nghe vậy cũng tò mò muốn xem thử.

Vở kịch gồm hai diễn viên chính là hai vai nam chính chứ không có vai nữ chính, đó là một điểm rất khác biệt so với các vở diễn trước đây.

Trong đó vai nam chính một là vai xinh đẹp, thâm tình đem lòng yêu điên cuồng vai nam chính hai, là một người rất lạnh lùng và tàn nhẫn.

Nhưng nam chính hai lại không thích nam nhân, ghê tởm và căm ghét người nam nhân thâm tình.

Nam chính một vì bị từ chối quá kịch liệt đã đau lòng đến mức nhảy sông tự sát.

Nam chính hai biết được hối hận không thôi, khóc bên mộ nam chính một suốt một đêm rồi cũng ngã bệnh ra đi ngay sau đó.

Mộ hai người được đặt cạnh nhau với ước vọng sang kiếp sau cả hai sẽ được sống hạnh phúc.

Tinh Húc xem được nửa chừng vở kịch đã nổi giận lôi đình.

Hắn bắt dừng luôn vở kịch, lôi trưởng đoàn hí kịch ra truy hỏi xem ai là người đã viết vở hí kịch này cho bọn họ.

Người trưởng đoàn nói đã nhận kịch bản từ một người bí mật và yêu cầu diễn mỗi ngày với tiền công là một trăm lượng bạc mỗi buổi.

"Đến Hàng Châu giết tên khốn đó ngay cho ta! Ta không thể chịu đựng thêm một giây một phút nào nữa!"

"Không được đâu, chủ tử.

Ngài nhất định phải bình tĩnh.

Bây giờ không thể giết được."

T/g: Đúng đúng.

Có giận mấy cũng không được giết nếu không sau này người sẽ hối hận..

Chương 4: Chương 4

Đường Tinh Húc là con trai cả của hoàng hậu, con trai thứ hai của hoàng đế.

Dưới hần còn một cậu em trai nữa tên là Tử Lâm, lục hoàng tử.

Cậu nhóc thua hần năm tuổi, mẫu thân sinh thiếu tháng nên từ nhỏ đã ốm yếu, hở một tí là lại đổ bệnh.

Tinh Húc đã tìm mua rất nhiều thuốc quý để tẩm bổ cho thằng bé nhưng sức khỏe cũng không cải thiện được bao nhiêu.

Tử Lâm cơ thể yếu ớt nên thường ở trong phòng, ít khi ra ngoài, nếu có cũng chỉ là đi dạo xung quanh khuôn viên của tiểu viện của mình nhưng thời gian rất ngắn.

Bởi vậy người trong cung rất ít ai nhìn thấy diện mạo thật của vị lục hoàng tử này.

Tử Lâm thích nhất là đọc sách và trồng hoa.

Cậu thường thích ngồi trước cửa sổ đầy nắng và ngồi đọc sách, sáng sớm ngủ dậy sẽ ra vườn tưới hoa và ngắm nhìn nó hàng giờ không chán.

Nhưng sức khỏe của Tử Lâm không cho phép nên cậu chỉ có thể trồng vài chậu hoa nhỏ trong phòng mình.

Cứ hai ngày một lần Tinh Húc sẽ đến thăm em trai, mang cho cậu những món quà mà cậu thích.

Thường các món quà sẽ là các cuốn sách kể về nền văn hóa các nước, hoặc là một chậu hoa nhỏ xinh dễ trồng, có khi là một món điểm tâm đơn giản đến từ bên ngoài kinh thành.

Tử Lâm luôn rất mong đợi vào những ngày huynh trưởng đến thăm và hội họp với những món quà huynh ấy mang đến. Hoàng hậu không thường xuyên đến lắm.

Từ lúc Tinh Húc được phong làm thái tử, bà luôn bận rộn trong việc xây dựng các mối quan hệ và giữ trật tự hậu cung.

Cứ khoảng chục ngày thì bà sẽ sắp xếp đến thăm đưa con trai yếu đuối này của mình và ở lại với nó khoảng hai đến ba ngày.

Đó là những khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Tử Lâm.

Nếu trong thời gian đó huynh trưởng đến thăm thì lại càng hạnh phúc hơn.

Những lúc đó Tử Lâm khỏe ra và ăn uống cũng nhiều hơn. Ngày hôm nay Tinh Húc mang theo một bị bánh khoai nóng hôi hổi mua từ một quán ăn nhỏ bán cạnh cổng kinh thành.

Đó là bánh khoai môn, nó có hình dáng như một chiếc tổ ong với hình khối bầu dục, bao bên ngoài là vỏ khoai môn giòn tan.

Vỏ ngoài của chiếc bánh có dáng vẻ xù xì lỗ rỗ, cắn vào giòn tan rất hấp dẫn.

Nhân bánh là hỗn hợp thịt heo, tôm, nấm mèo đen và trứng.

Ngay từ lần đầu nếm thử Tinh Húc đã thích mê món ăn này.

Tử Lâm cũng rất thích nên thi thoảng hẳn vẫn cho người ra ngoài mua bánh khoai môn về đem cho đệ đệ.

“Mẫu hậu, Lâm nhi, hai người đang làm gì thế?”

Tử Lâm vừa nhìn thấy Tinh Húc, đang dở việc liền lập tức bỏ ngang đứng dậy, chạy tới ôm chầm lấy huynh trưởng.

“Đại ca!”

Tinh Húc mỉm cười dịu dàng xoa đầu đệ đệ.

“Đừng có nhào tới nhanh như thế, lỗ té thì sao?”

“Đệ đã mười lăm rồi, có còn nhỏ nữa đâu.

Huynh đừng mãi xem đệ như một tiểu hài tử nữa!” Tử Lâm phụng phịu.

Tinh Húc nhéo cái mũi chu lên của Tử Lâm bật cười: “Đệ có lớn hơn nữa thì đối với huynh cũng chỉ là tiểu hài tử thôi.

Xem ta mang gì tới cho đệ nè!”

“A! Bánh khoai! Mẫu thân, huynh trưởng mua bánh khoai đến nè!”

Tinh Húc nhìn thấy Tử Lâm nhảy nhót vui sướng mà lòng cũng hạnh phúc vô cùng.

Bao nhiêu mệt mỏi, bực dọc chỉ cần nhìn thấy khung cảnh này đều bay biến hết cả.

“Mẫu hậu, người đến đây lâu chưa?”

“Ta đến chiều hôm qua.

Hôm nay tinh thần con khá tốt đấy.”

“Vâng.

Cũng khá thoải mái.”

“Vì thằng nhóc Sử Hồng ra khỏi kinh thành rồi hả?”

“Mẫu hậu, đang trong không khí vui vẻ thế này đừng có nhắc đến y.

Nghe đến là lại bực mình.”

Hoàng hậu mỉm cười, không nói gì nữa, quay lại tiếp tục công việc đang dang dở.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Tinh Húc nhìn thấy mẹ mình đang cầm bút vẽ lên giấy một cảnh hoa đào rất đẹp và màu sắc.

Lâu rồi hẳn mới lại nhìn thấy bà ấy vẽ.

“Cái khăn tay mà đệ hay dùng cũ rồi nên mẫu hậu nói sẽ thêu tặng đệ một chiếc khăn tay mới.”

Tinh Húc không khỏi ngạc nhiên.

“Mẫu hậu thêu khăn ư? Đệ may mắn lắm nhé.

Ca ca đây của đệ còn chưa có cơ hội hưởng phúc này đâu.”

“Thật sao? Mẫu hậu chưa từng thêu khăn cho đại ca?”

“Đúng vậy.

Cho nên đệ cũng thấy mẫu hậu yêu quý đệ còn hơn ta nhiều đấy!”

Hoàng hậu phóng thẳng cây bút vào Tinh Húc, mắng nhẹ:

“Ăn nói luyên thuyên.

Còn nói thêm câu nữa ta cho người đuổi con về cung đấy.”

“Vâng.

Vâng.

Con không nói nữa.

Lâm nhi, đem bánh khoai tới đây.

Chúng ta cùng ăn bánh đi nếu không bánh nguội mất lại không ngon.”

“Vâng ạ.”

Vậy là ba người cùng nhau ngồi quây lại trên bàn ăn bánh, cười nói vui vẻ trong khung cảnh vô cùng yên bình, ấm áp.

Tinh Húc chợt nghĩ nếu như bây giờ hẳn thành thân, gia đình sẽ lại có thêm một người nữa, chắc chắn không khí sẽ còn ấm cúng vui vẻ hơn.

Hắn nghĩ Sử Hồng đi nửa năm, trong khoảng thời gian này hẳn sẽ

tranh thủ tìm một cô gái thật tốt rồi gạo nấu thành cơm luôn.

Đến lúc đó cho dù Sử Hồng có phản đối phụ hoàng cũng phải cho hẳn thành thân thôi.

... *** ...

Tử Lâm có một bí mật nhỏ mà không một ai biết, ngay cả mẫu hậu và huynh trưởng của cậu bé.

Cứ mỗi đêm, vào lúc tất cả mọi người đều đã ngủ say, sẽ có một người mặc y phục đen nháy vào từ cửa sổ phòng cậu, đến cạnh giường của cậu và lặng người ngồi ở đó rất lâu sau đó lại lặng lẽ rời đi.

Hồi đầu Tử Lâm không hề biết chuyện này, chỉ thấy lạ khi mỗi sáng ngủ dậy lại thấy bên cạnh giường xuất hiện một đồ vật nhỏ.

Đó đều là những đồ vật rất đơn giản, rẻ tiền nhưng mỗi lần là mỗi thứ khác nhau.

Nào là con heo đất, chong chóng, hạc giấy, có lúc chỉ là cành đào, trâm cài gỗ, búp bê vải,... Tử Lâm giữ tất cả chúng rất cẩn thận trong một cái rương gỗ.

Lúc đầu Tử Lâm cứ tưởng đó mẫu hậu hoặc là huynh trưởng của mình, vì cậu bé không có ai thân thiết hơn ngoài hai người đó.

Nhưng mẫu hậu thì không biết võ công, không thể nào leo vào cửa sổ.

Còn huynh trưởng không phải lúc nào cũng ở đây, nhưng cậu vẫn liên tục nhận được những món quà nhỏ.

Một lần Tử Lâm cố gắng thức thật lâu và giả vờ ngủ chờ cho đến khi người kia xuất hiện.

Và cậu đã có cơ hội nhìn thấy người bí ẩn đó.

Cậu nhận ra đó không phải huynh trưởng nhưng cũng không phải

người nào cậu từng biết, vì người đó đeo mặt nạ.

Cậu chỉ nhìn được đôi mắt đen rất sáng và dịu dàng của người đó.

Giọng của người đó cũng không phải giọng thật, vì người đó cố tình biến giọng.

Cậu nghĩ người đó không muốn để cậu biết thân phận thật của mình nên cũng không dám hỏi vì sợ huynh ấy sẽ giận không muốn đến nữa.

“Lâm Lâm, sao ngươi không ngủ đi? Ngươi đang tuổi lớn phải ăn ngủ đầy đủ thì mới phát triển tốt được.”

“Nhưng đệ muốn gặp ca ca.

Nếu đệ ngủ sớm thì không thể gặp hay nói chuyện với ca ca được.”

“Vậy là lỗi của ta rồi.

Thế thì từ giờ ta không nên đến đây nữa để đệ có thể ngủ đúng giờ.”

Tử Lâm vội lắc đầu ôm chặt lấy y, năn nỉ:

“Không! Ca ca đến đi! Mỗi đêm đệ chỉ chờ đến khi huynh đến.

Nếu huynh không đến đệ sẽ không ngủ nữa.”

Hắn xoa đầu Tử Lâm, bật cười:

“Đệ bao tuổi rồi mà còn làm nũng như hài tử thế kia? Ta đùa đấy! Ta biết đệ vẫn luôn đợi ta nên ta vẫn sẽ đến, nhưng đổi lại mỗi tối đệ phải đi ngủ sớm.

Khi nào ta đến sẽ đánh thức đệ dậy, có được không?”

Tử Lâm gật đầu lia lịa.

“Vâng.

Được ạ.

Nhưng huynh phải hứa là sẽ gọi đệ dậy mới được.

Huynh không được lảng lạng ngồi đó rồi bỏ về đâu.”
“Ừ.

Ta hứa mà.”
Hắn đột ngột cúi người rồi bế Tử Lâm lên.

Cậu nhóc tuy đã mười lăm tuổi nhưng lại nhỏ người và nhẹ hơn nhiều so với những người bạn đồng trang lứa, người kia lại khá cao lớn nên bế cậu nhẹ như không.

Hắn bế Tử Lâm đưa vào giường, đặt cậu xuống rồi nhẹ nhàng đắp chăn cho cậu.
“Ngủ đi.

Khuya lắm rồi đấy!”
“Huynh ở lại đây đến chừng nào đệ ngủ mới được rồi đi đấy.”
“Được thôi.

Yên tâm ngủ đi.”
Tử Lâm nắm lấy tay vị ca ca kia, vui vẻ nhắm mắt lại và không lâu sau đã đi vào giấc ngủ.

Người kia cúi xuống hôn nhẹ lên trán cậu nhóc.

Hắn lấy từ tay áo ra một con thỏ gỗ do chính tay mình khắc và đặt nó bên cạnh bên cạnh gối của cậu,.

Sau đó nhẹ nhàng leo cửa sổ nhảy ra ngoài.

... *** ...

Thân là thái tử của Vĩnh Hy quốc, công việc của Đường Tinh Húc luôn rất bận rộn.

Ban ngày hắn lo giải quyết công vụ trong nước, thời gian ban đêm thường để nghiên cứu thêm các sách cổ liên quan đến các năng lực của thuật sĩ.

Ngày đó sư phụ của hắn không dạy cho hắn quá nhiều mà chủ yếu bắt hắn tự nghiên cứu, tự luyện tập.

Sư phụ chủ yếu đứng xem và chỉnh sửa những lỗi sai cho hắn.

Mười năm trước sư phụ đột nhiên rời đi không một lời từ biệt.

Hắn chỉ nhớ sư phụ thường hay nói với hắn:
“Tuổi thọ của thuật sĩ chúng ta rất ngắn.

Nếu cứ suốt ngày luẩn quẩn ở một nơi thì quá nhàm chán.

Ta muốn dùng quãng đời còn lại của mình ngao du bốn bể, đi đến lúc sức cùng lực kiệt rồi buông mình ở một nơi nào đó.”
Lúc đó sư phụ vừa uống rượu vừa nói nên hắn cứ nghĩ sư phụ nói bằng quơ vậy thôi.

Thời gian sau đó sư phụ vẫn ở bên hướng dẫn, dạy cho hắn như ngày thường.

Một năm sau đó sư phụ đột ngột bỏ đi, chỉ để lại cho hắn một kho sách khổng lồ.

Hắn nghĩ sư phụ có lẽ đã đi thực hiện hóa giác mộng của bản thân.

Nhìn thấy sư phụ như vậy hắn không khỏi cảm thấy ghen tị.

Hắn là thái tử, là người nắm giữ vương vị trong tương lai, làm sao có thể bỏ đi giống như người được.

Hắn có lẽ sẽ đem khả năng của mình phục vụ đất nước, phục vụ người dân cho đến lúc chết.

“Chủ tử, đã khuya lắm rồi.

Người nên nghỉ ngơi đi.”

“Kim Yến? Người vẫn chưa ngủ sao? Ta đã nói người nghỉ trước rồi mà.”

“Chủ nhân, người chưa ngủ làm sao thuộc hạ dám nghỉ trước chứ.”

Thuộc hạ vẫn luôn đứng canh bên ngoài, nhìn thấy chủ tử vẫn chưa ngủ nên mới mạo phép đi vào.

Chủ tử, người đừng quá gắng sức, phải cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

“Ta biết rồi.”

Người ra ngoài đi!”

“Vâng.”

Tinh Húc đưa ngón tay lên day trán.

Cứ nghĩ sau khi Sử Hồng đi khỏi sẽ được thoải mái hơn chút nhưng không hiểu sao trong lòng hắn cứ thấy bất an.

Đọc sách chợt nhớ đến sư phụ rồi ngẩn người một lúc lâu.

Đã mười năm trôi qua, thi thoảng hắn lại nhớ đến người, tự hỏi người hiện đang ở đâu, có còn sống không, nếu còn sống thì có vui vẻ không, có mãi nguyện với lựa chọn của mình không.

Hắn rất muốn gặp người..

Chương 5: Chương 5

Đi cả nửa tháng rớt cuộc thì Sử Hồng cũng đặt chân đến kinh thành.

Hắn phải cải trang mình già đi, giả làm người đánh xe chở rơm rạ mới có thể thuận lợi đi qua cổng thành.

Cảnh Điền không nghĩ là chủ nhân của mình lại dám làm xấu bản thân như thế, thậm chí mua lại bộ quần áo cũ của dân thường để giả cho giống.

Hắn nhìn không rõ nhưng cảm không được.

Nếu là trước kia chỉ riêng việc dính chút nước bẩn vào y phục là đã không chịu được bắt thay ngay bộ mới rồi.

Còn hình ảnh bây giờ đúng là không tin được.

Không ngờ chỉ một lần ngồi trong ngục suốt đêm đã thay đổi tâm tính của chủ nhân nhiều đến thế.

“Người biết phủ thái tử ở đâu không?”

Cảnh Điền nhìn Sử Hồng một lúc.

Có vẻ như chủ nhân của hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn ký ức.

Đường đến phủ thái tử, chủ nhân còn thuộc hơn cả đường về nhà, làm sao có thể không biết được chứ.

“Sao thế?”

“Không có gì.

Thuộc hạ nhớ.

Thuộc hạ sẽ đưa chủ nhân đến đó.”

Phủ của thái tử điện hạ ở sát ngay hoàng cung.

Tuy to lớn và bề thế nhưng Sử Hồng vẫn cảm thấy nó không hào hoàng tráng bằng Khang vương phủ.

Hắn biết võ nhưng không biết khinh công, muốn xâm nhập chỉ có thể nhờ Cảnh Điền giúp đỡ.

Đến lúc này hắn mới biết Cảnh Điền không chỉ võ công cao mà lá gan cũng rất lớn.

Lúc hắn đề nghị đột nhập vào phủ thái tử, y vâng lệnh ngay mà không một chút ngăn cản.

Hắn không khỏi ngạc nhiên mà quay qua hỏi y:

“Chúng ta cứ thế mà đột nhập vào người không sợ lính canh của phủ thái tử phát hiện ra chúng ta sao? Nếu bị phát hiện là lớn chuyện đấy.”

“Cái đó là do chủ nhân không nhớ thôi.

Bọn họ đã sớm quen cảnh thuộc hạ đưa chủ nhân nhảy tường đột nhập vào phủ rồi.

Có nhìn thấy cũng xem như không biết gì thôi.”

Sử Hồng im bặt không dám hỏi thêm câu nào nữa.

Hắn sợ mình hỏi tiếp sẽ lại biết thêm mấy hành động bí ẩn thái của nguyên chủ khiến hắn không nhận được lại ngựa đầu chửi thề.

Hắn bắt đầu hoang mang không biết có nên đi tìm Đường Tinh Húc tiếp không? Cảm giác nếu chạm mặt nhau hắn sẽ không còn mạng để mà về.

Vừa nói đến đó một nhóm lính canh đi tuần đã phát hiện ra sự xuất hiện của hai người họ.

Sử Hồng giật mình theo bản năng muốn trốn nhưng Cảnh Điền lại khá bình tĩnh.

Nhóm lính canh thấy người lạ đột nhập lập tức thủ thế nhưng ngay sau đó liền thu lại.

Sử Hồng đã cải trang khá kỹ nên bọn họ không nhận ra nhưng Cảnh Điền lại không khó để nhận biết.

Một người trong số đó lên tiếng:

“Cảnh Điền phải không? Người bên cạnh người không lẽ...”

“Các người đoán đúng rồi đấy.

Ta thì còn có thể đi cùng ai được chứ?”

“Bọn thuộc hạ bái kiến thế tử.

Thái tử điện hạ hiện không có trong phủ đâu.

Ngài ấy vào cung từ sớm rồi.”

“Bọn ta biết rồi.

Các người làm việc tiếp đi.”

Lúc nghe Cảnh Điền nói đã thấy đủ xấu hổ rồi, đến khi tận mắt nhìn thấy lính canh của phủ thái tử thấy hắn đột nhập phủ người ta như chuyện hiển nhiên càng khiến hắn xấu hổ đến muốn độn thổ ngay tại chỗ, chưa kể đến ánh mắt khinh thường của đám người đó dành cho mình.

“Chủ nhân, vào phòng của thái tử đợi chứ?”

Sử Hồng hoảng hồn.

“Vào phòng đợi luôn hả?”

“Vâng.

Đó vốn là sở thích của chủ nhân, nắp trong phòng ngủ của thái tử rồi đột ngột nhảy ra để có thể ôm ngài ấy.

Dần dần thái tử biết được trò này nên thường trước khi vào phòng sẽ gọi Kim Yến vào đó thám thính trước.”

“Cái... cái chuyện biết thái tử đó mà mấy người các người cũng để cho ta làm được à? Thị vệ của phủ thái tử không ai ngăn cản sao?”

“Bọn họ có muốn cũng không ai dám.

Thân phận của chủ nhân lớn quá mà.

Bọn chúng làm phật lòng ngài thì sợ bị ngài ghét rồi giết luôn lúc nào không hay.

Thái tử cũng mặc kệ luôn thì chúng có thể nói gì được.”

Sử Hồng ôm trán.

“Thôi được rồi.

Đừng kể nữa.

Nếu đã không trốn được thì trực tiếp ra sảnh đợi y luôn đi, nhưng bảo bọn chúng đợi đến khi thái tử vào phủ hẵng báo.”

“Vâng.

Xin theo ý chủ nhân.”

... *** ...

Đến chiều Đường Tinh Húc trở về phủ, khi biết Sử Hồng đang ngồi chờ trong sảnh thì rất ngạc nhiên.

Hắn không ngạc nhiên vì Sử Hồng lẽ ra đang ở Hàng Châu mà lại xuất hiện ở đây vì hắn sớm đã đoán được rồi.

Một kẻ bám dính lấy hắn suốt ba năm để gì mà chịu buông tha cho hắn chứ, kiểu gì cũng tìm cách trốn về.

Hắn ngạc nhiên là vì tên kia vậy mà lại không nắp trong phòng mà ngồi đợi ở sảnh một cách quang minh chính đại.

Hay đây là một trò gì mới y bày ra.

“Chủ tử, để thuộc hạ vào cung báo với hoàng thượng.

Thế tử Khang vương đã được lệnh rời khỏi kinh thành vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Rõ ràng là hắn ta kháng chỉ.”

“Không được.

Khang vương gia có trong tay kim bài miễn tử có thể dùng được hai lần.

Cho dù lần này Sử Hồng có phạm tội chết thì hắn cũng không chết được.”

“Vậy ý của chủ tử là...”

“Hắn đã trốn đến đây tức là không muốn cho người khác biết.

Vậy thì chúng ta có giết hắn ở đây thì cũng không có ai biết cả.”

“Đây đúng là một ý hay thừa chủ tử.”

“Cho người phong tỏa toàn bộ phủ, không để cho hắn cơ hội thoát ra.

Lát nữa đi vào, người khổng chế Cảnh Điền, kéo y ra càng xa càng tốt.”

“Vâng, thưa chủ tử.”

... *** ...

Ngồi trong sảnh rảnh rỗi, Sử Hồng tháo bỏ lớp hóa trang trên mặt, trở về với nguyên dạng vốn có.

Hắn đi lượn xung quanh xem xét toàn bộ những đồ vật đang bày biện.

Gần như những thứ mà phủ thái tử có thì trong Khang vương phủ

cũng đều có, thậm chí còn làm bằng chất liệu trân quý hơn.

Nhưng có một thứ mà Sử Hồng rất chú ý.

Đó là một bức vẽ một con nhạn bằng bút lông.

Nét vẽ nguệch ngoạc, hồn nhiên nhìn giống như của một đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Tờ giấy vẽ hơi nhăn có lẽ đã được giở ra gấp lại nhiều lần.

Thậm chí hắn còn cảm nhận được có những giọt nước mắt thấm trên tờ giấy.

“Bỏ cái đó xuống! Đó không phải là thứ mà hạng người như người có thể chạm vào.”

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Hắn nhìn thấy một nam nhân mặc hoàng bào, hoa văn trên y phục là con rồng đỏ nhưng thân người khá nhỏ nhắn.

Đi phía sau là một nam nhân cao lớn mặc hắc phục, nhìn có vẻ là ảnh vệ.

Sử Hồng còn đang nghi hoặc thì Cảnh Điền đã quỳ xuống hô:

“Thái tử điện hạ.”

Thế ra đây chính là vị thái tử mà nguyên chủ yêu đến điên cuồng, làm đủ mọi chuyện biến thái để mong lấy lòng y.

Sử Hồng sờ cằm nghiêm túc quan sát.

Người này diện mạo cũng khá tuấn tú, cao tầm mét tám, cơ thể cũng khá săn chắc, nhìn chung có thể so được với tài tử điện ảnh ở hiện đại.

Người có dáng dấp hoàn mỹ như tên này đến nữ nhân còn say như

điều đó nói gì đến một đoạn tụ như nguyên chủ.

Nhưng hắn vốn là trai thẳng nên dù biết là vậy hắn vẫn không thể hiểu tại sao nguyên chủ lại có thể làm ra những hành động như thế mà không một chút xấu hổ.

“Người đang nhìn cái gì?”

Mãi nhìn đánh giá Sử Hồng không nhận ra là Tinh Húc đến gần sát mình từ lúc nào.

Ban nãy nhìn thấy tên này còn thấy đẹp trai, bây giờ lại thấy đáng ghét.

Y đang nhìn hắn bằng ánh mắt vừa ghê tởm, vừa căm ghét, vừa khinh thường như đang nhìn một con gián, con chuột vậy.

Ánh mắt đó khiến Sử Hồng không nhìn được, hai bàn tay hắn siết chặt muốn đấm cho tên đó một phát.

Tuy rằng hắn biết nguyên chủ đã làm những việc quá đáng với y đi chăng nữa nhưng cũng chỉ vì nguyên chủ quá yêu y mà thôi, hắn không đáng phải nhận ánh mắt như thế.

“Kim Yến, người định làm cái gì?”

Sử Hồng nhìn thấy người ảnh vệ đi cùng Tinh Húc lúc nãy đang phóng dây thừng buộc ngang người Cảnh Điền quăng y ra ngoài cửa, rồi hắn ta cũng xông ra đánh nhau với Cảnh Điền ở ngoài đó.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình Sử Hồng đối mặt với Tinh Húc.

Sử Hồng bỗng có linh cảm không hay.

“Người...”

“Nếu người ngoan ngoãn ở lại Hàng Châu thì vẫn còn hi vọng sống sót thêm được mấy ngày, nhưng người đã dám kháng chỉ đột nhập vào phủ của ta thì cũng nên chuẩn bị tinh thần chịu trừng phạt đúng không?”

“Người dám giết thế tử của Khang vương?” Sử Hồng bước lùi lại.

Trên người tên kia đang tỏa sát khí dày đặc.

“Người nghĩ ta không dám sao? Ta đã cho người điều tra rồi.

Ngay cả cha người cũng không biết người trở về đây.

Người nghĩ xem nếu người chết ở đây thì cha người có biết không?”
Sử Hồng nhận ra mình đã vô tình bước vào cái bẫy được giăng sẵn bởi vị thái tử ranh ma này.

Hắn đã quá xem thường y.

Hắn ban đầu gặp chỉ muốn xin lỗi y, cố gắng thuyết phục vị thái tử này rằng hắn sau khi bị giam đã tỉnh mộng rồi, không dám mơ tưởng đến vị trí thái tử phi nữa.

Nhưng giờ hắn thấy rằng dù mình có nói gì Đường Tinh Húc cũng sẽ không tin.

Thậm chí y còn lên cả kế hoạch để giết hắn.

Ý nghĩ duy nhất của Sử Hồng lúc này chính là... chạy.

Không chạy thì người chết sẽ là hắn.

Sử Hồng hơi cúi người, vung chân đạp vào cái chân trái của Tinh Húc để buộc y phải nhảy tránh qua một bên, mở đường cho hắn chạy.

Tinh Húc bị bất ngờ.

Hắn chưa từng nghe nói là Sử Hồng biết võ.

Hắn nhấc chân lên tránh bị Sử Hồng đạp phải.

Sử Hồng lách qua người hắn vọt chạy.

Hắn nhanh như cắt giơ chân trái đá vào cẳng chân Sử Hồng khiến y mất đà té ngã.

Sử Hồng lăn liền một vòng tạo thêm khoảng cách với Tinh Húc rồi lại vùng chạy.

Tinh Húc cảm giác người trước mặt này không giống với Sử Hồng mà hắn biết.

Không lẽ trong thời gian ngắn như vậy tên này đã kịp học võ rồi? Tinh Húc túm cái bình hoa gần đấy ném về phía Sử Hồng chặn đường đi của y rồi lao đến vung cú đấm về phía y.

Sử Hồng cũng vung tay lên chặn lại.

Hai người tay đấm chân đá liên tục không ai nhường ai.

Thân thể này của Sử Hồng vốn không được luyện tập thường xuyên nên khá yếu, hắn vừa ra sức một chút đã thấy mệt rồi.

Cho nên cuối cùng Tinh Húc vẫn chiếm lợi thế hơn, túm lấy Sử Hồng đè xuống đất.

Hắn nắm lấy cổ áo của Sử Hồng vạch ra.

“Người... người làm cái gì đấy hả? Tên biển. n thái!”

Tinh Húc thấy rõ vết bớt đỏ trên vai y chứng tỏ y đúng là Sử Hồng nhưng tại sao lại có thể đánh võ giỏi như thế.

Không lẽ lâu nay tên đó giả vờ?

“Người gọi ta là biển. n thái mà không tự nhìn lại bản thân đi? Ta chỉ muốn xác nhận vết bớt trên vai người.”

Sử Hồng hiểu ra Tinh Húc là đang nghi ngờ hắn.

Chuyện này cũng rất dễ hiểu vì nguyên chủ Sử Hồng vốn không biết võ công.

Nhưng tại sao y lại biết những điểm nhận diện của thân thể này ở

những nơi có thể gọi là... nhạy cảm như vậy.

“Làm sao người biết trên vai ta có vết bớt? Người không lẽ...”

“Còn không phải người trước kia thường xuyên tự lột đồ câu dẫn ta sao? Ta không muốn nhìn cũng bị người bắt nhìn hết rồi.”

Sử Hồng úp mặt chửi thề.

Nguyên chủ đúng là đồ vô liêm sỉ, không những vô liêm sỉ còn mặt dày, không biết xấu hổ khiến hấn bây giờ không biết giấu mặt vào đâu.

T/g: Giấu gì được mà giấu.

Cái gì cũng bị thấy hết trơn rồi..

Chương 6: Chương 6

"Người học võ công từ lúc nào vậy?"

"Ta học võ công lúc nào thì liên quan gì đến người? Người bình thường cũng có quan tâm gì đến ta đâu."

Tinh Húc nhíu mày.

Tuy hắn không thích lắm câu trả lời của Sử Hồng nhưng hắn phải thừa nhận là y nói không sai.

Bình thường hắn trốn Sử Hồng còn không kịp thì có rảnh đâu mà quan tâm y tập luyện cái gì.

Nhưng với những gì hắn biết về Sử Hồng thì con người này không giống là sẽ hứng thú với việc tập luyện võ thuật, nói gì đến chuyện có thể đánh tay đôi với hắn tốt như thế.

Có thể đạt đến trình độ này chứng tỏ y phải tập luyện từ nhỏ rồi.

Không lẽ lâu nay y trước mặt người khác đều là giả vờ? Còn nữa thái độ trả lời của Sử Hồng với hắn hình như không giống bình thường.

"Người xuống khỏi người ta ngay! Muốn giết thì giết luôn đi, cho ta một nhát kiếm thật thống khoái.

Đừng có nói làm nhảm nữa!"

Sử Hồng bình thường rất thích tiếp xúc với cơ thể của hắn.

Bị hắn đè lên người lại còn lột y phục như vậy y đã sớm hét lên sung sướng rồi.

Vậy mà cái thái độ của Sử Hồng như thế này quả thực rất khác lạ. Thấy Tinh Húc mãi không có hành động gì Sử Hồng nhẹ nhàng rút thanh chủy thủ trong ngực xoay người đâm về phía Tinh Húc.

Tinh Húc bị trúng một dao vào cánh tay, chảy rất nhiều máu.

Sử Hồng vùng dậy nhưng vẫn bị Tinh Húc túm cổ áo đè xuống.

Chủy thủ bị y đá văng ra xa.

Tinh Húc bị đâm khá sâu, đau đến tận xương nhưng hấn lại càng tức giận hơn.

Không ngờ lại có ngày hấn bị một kẻ như Sử Hồng làm bị thương. Sử Hồng không ngờ Tinh Húc bị đâm một nhát như thế mà vẫn còn sức lực lớn như vậy.

Bây giờ mà hấn thoát không được thì chết chắc.

“Khốn kiếp! Người chỉ vì muốn có được ta mà sẵn sàng giao linh hồn cho ma quỷ.

Ta sẽ tận diệt cả cơ thể lẫn linh hồn người để xem con quỷ kia lấy chỗ đâu mà ẩn náu.”

“Này, trí tưởng tượng của người phong phú quá đó! Ma quỷ gì ở đây? Nếu mà có ma quỷ thật thì người đã sớm chết rồi!” Sử Hồng gào lớn.

Đôi mắt Tinh Húc đột nhiên chuyển màu đỏ như máu.

Bàn tay vẫn đang nhỏ máu tong tong đột nhiên phát ra một luồng sáng đỏ.

Cánh tay đưa lên cao, ánh sáng kì lạ kia càng lúc càng đỏ rực như màu máu.

Sử Hồng cảm nhận được thứ này mà bị đánh xuống cơ thể thì chắc

chấn thối nát xương tan.

Hắn phải chạy nhưng hắn hiện tại không cựa quậ được.

“Chủ nhân!”

Cảnh Điền đúng lúc này chạy xộc vào.

Cả người hắn lúc này toàn thương tích, quần áo lấm bẩn.

Nhìn thấy Sử Hồng bị đè dưới đất lại sắp bị tấn công bởi sức mạnh của một thuật sĩ, hắn liều mạng lao vào nhưng nửa chừng lại bị Kim Yến nháy tới đá một phát văng ra.

Tuy Cảnh Điền chạy tới không kịp nhưng nhờ sự xuất hiện kịp thời của y khiến hành động của Tinh Húc dừng lại trong một khắc, sức lực cũng còn tập trung như lúc nãy.

Sử Hồng nhân lúc đó vùng dậy đâm vào giữa mặt Tinh Húc.

Tinh Húc quá bất ngờ không kịp trở tay nên ngã ngửa ra sau.

Máu mũi, máu miệng chảy không ngừng.

Kim Yến vội chạy tới đỡ Tinh Húc dậy.

Nhân lúc này Sử Hồng đỡ Cảnh Điền dậy chạy ra khỏi phòng.

“Chủ tử, để thuộc hạ sai người đuổi theo.”

“Không cần.

Tên đó sẽ còn quay lại.”

“Chủ tử, người chảy nhiều máu quá.

Thế tử mà có thể khiến người bị thương đến vậy sao?” Kim Yến vừa nói vừa nhanh chóng xé vạt áo bên trong băng bó cho Tinh Húc.

“Ta cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chuyện này nói sau đi.”

“Để thuộc hạ đưa ngài vào trong băng bó.

Người đâu, gọi thái y!”

... *** ...

Cảnh Điền tuy bị đánh cho thương tích đầy mình nhưng Kim Yến không có ác ý với hắn nên hắn bị thương không nặng, vẫn đủ sức ôm Sử Hồng nhảy khỏi tường chạy ra ngoài.

Nhưng kỳ lạ là lính của phủ thái tử lại không đuổi theo hắn.

Cả hai chạy trốn về lại nhà trọ đã thuê trước đó ở trong kinh thành. Về đến nơi, họ không gọi đại phu mà Sử Hồng tự mình giúp Cảnh Điền chữa trị vết thương.

Dù sao cũng chỉ là những vết thương ngoài da, hắn có chuẩn bị sẵn những thuốc mỡ tốt nhất dùng cho những tình huống như vậy.

Cảnh Điền từ chối mấy lần nhưng vì Sử Hồng cứ kiên quyết nên hắn đành ngoan ngoãn ngồi im để hắn làm, trong lòng cảm kích không thôi.

“Có gì muốn hỏi thì hỏi đi! Cứ nhìn ta chòng chọc khiến ta ngứa ngứa hết người rồi đây này.”

Cảnh Điền đỏ mặt ho nhẹ vài cái.

“Làm thế nào mà chủ nhân có thể sống sót dưới sự tấn công của thái tử điện hạ vậy? Lúc chạy vào phòng thuộc hạ đã nghĩ là ngài chết rồi.”

“À.

Ta cũng tưởng là mình chết chắc rồi.

Đều là may mắn thôi.

Lúc đó cũng là nhờ người chạy vào kịp nếu không là ta tan xương nát thịt dưới tay hắn rồi.”

“Thuộc hạ không nghĩ là thái tử lại dám ra sát chiêu như vậy.

Lúc đó thái tử điện hạ không chỉ muốn giết chủ nhân mà còn muốn hủy thi diệt tích.”

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó Sử Hồng vẫn còn cảm thấy rùng mình.

Chưa bao giờ hắn ở trong một tình huống cận kề cái chết đến như vậy.

Lúc đó nhìn ánh mắt đỏ màu máu của Đường Tinh Húc nhìn hắn cùng ánh sáng đỏ đầy sát khí đến rợn người kia, hắn sợ đến mức không cử động được.

Chính nhờ Cảnh Điền chạy vào đột ngột đã làm hắn bình tĩnh lại. Sử Hồng giữ hai bàn tay đang run lên bần bật.

Có lẽ không nên đến tìm Đường Tinh Húc thêm lần nào nữa.

Một lần tìm đường chết như thế này đối với hắn đã là quá đủ rồi.

Còn chuyện trở về thế giới cũ hắn sẽ tìm cách khác.

Ngoài Vĩnh Hy quốc đâu phải những nước khác không có thuật sĩ, hắn sẽ đến nước khác tìm kiếm.

“Chủ nhân, phải báo lại chuyện này cho lão gia biết.

Thái tử có ý định muốn giết ngài.

Ngài cũng đã gây thương tích cho thái tử điện hạ, nếu điện hạ báo lại chuyện này cho hoàng thượng thì chúng ta trở tay không kịp.

Có khi chủ nhân sẽ bị nhốt vào ngục lần nữa.

Như vậy sẽ còn nguy hiểm hơn.”

“Không sao.

Hôm nay hắn dám giăng bẫy giết ta, lại còn dám để ta chạy thoát ra

ngoài.

Người tưởng hẳn không tính được trường hợp ta sẽ chạy về mách lại với cha ta sao.

Dù sao chuyện xảy ra cũng không có nhân chứng, có nói ra cũng không ai được lợi.

Ta có cách xử lý.

Trước mắt cứ im lặng đi.”

Cảnh Điền ngẩn người nhìn Sử Hồng, cảm giác khá khó tin.

“Chủ nhân, kể từ khi ra khỏi ngục người đã thay đổi rất nhiều.

Người đã biết suy nghĩ hơn, cũng biết lắng nghe hơn.

Nhiều lúc thuộc hạ có cảm giác người trước mặt mình không phải là chủ nhân mà là một người khác trú ngụ trong cơ thể này vậy. Sử Hồng hơi giật mình.

Tên này rốt cuộc cũng nói đến chuyện này rồi.

Hắn cũng đã nghĩ sẵn phải trả lời như thế nào đối với những câu hỏi kiểu này.

“Con người ai cũng phải có lúc trưởng thành chứ, chỉ là trưởng thành có chút muộn.

Ở trong ngục một đêm ta đã suy nghĩ rất nhiều và cũng đã hiểu ra được nhiều điều.

Như chuyện này chẳng hạn, thái tử đã muốn giết ta rồi thì ta còn tiếp tục theo đuổi hắn làm gì nữa, người nói có đúng không? Để giữ mạng cho bản thân thì nên từ bỏ đi là vừa.”

“Thuộc hạ hiểu suy nghĩ của chủ nhân, chỉ là... thuộc hạ cảm thấy rất đáng tiếc.

Chủ nhân đã yêu thích thái tử nhiều đến như thế, theo đuổi mấy năm lâu như vậy rồi thế mà một chút tình cảm cũng không nhận được.”
“Có gì đâu chứ.

Bản thể tử là đoạn tụ mà.

Không có được trái tim của thái tử thì tìm một nam nhân khác đẹp trai hơn y, giàu hơn y.

Rồi ta sẽ nhanh chóng quên được chuyện tình đau đớn này thôi.”
Cảnh Điền đột nhiên ánh mắt sa sầm khiến Sử Hồng kinh ngạc.
“Sao thế?”

“Chủ nhân, ngày trước ngài vốn không phải là đoạn tụ.

Thái tử là nam nhân đầu tiên và duy nhất cho đến giờ mà ngài thích.

Ngài còn tuyên bố rất hùng hồn trước mặt lão gia rằng cả đời này ngoài Đường... à, thái tử ra sẽ không thành thân bất kì ai hết.

Nếu thái tử cưới người khác thì ngài sẽ tự vẫn.”
Sử Hồng nghe mà hết cả hồn.

Nguyên chủ tuyên bố hùng hồn thế cơ à?

“Người tin mấy lời xàm xí đó làm gì chứ? Chẳng qua lúc ấy tình cảm của ta đang rất sâu đậm, coi thái tử là trên hết, không có gì sánh được hẳn nhưng theo đuổi lâu như vậy rồi mà chẳng thu được gì thì phải thay đổi chứ, đúng không?”

“Cái này... vâng.”

“Hơn nữa, y là thái tử đương triều, sau này khi kế thừa hoàng vị thì cần cũng phải có con nối dõi chứ.

Ta cứ bám theo y mãi như thế chẳng phải sẽ khiến y khó tìm người nối nghiệp sao?”

“Hoàng thượng nói người sinh cả mấy chục vị hoàng tử không cần phải lo không có người nối dõi.”

“... Được rồi.

Ta mệt rồi.

Ngủ đi.” Nói chuyện thêm vài câu nữa chắc hẳn đập đầu vào gối tự tử luôn quá.

... *** ...

Việc thái tử bị thương ở cánh tay là hoàn toàn được giấu kín.

Sáng hôm sau Đường Tinh Húc vẫn vào cung thượng triều như bình thường, cư xử như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đến buổi chiều khi hẳn có việc phải ra khỏi cung thì bị một nhóm khoảng năm sáu người dân chặn kiệu.

Bọn họ nói có đơn muốn tố cáo.

Tinh Húc ngạc nhiên ngồi trong kiệu hỏi vọng ra:

“Tại sao lại trình đơn cho bốn thái tử? Các người có kiện cáo gì thì trình cho quan phủ địa phương chứ?”

“Bẩm thái tử điện hạ, bọn thảo dân đã trình quan phủ nhưng đều không giải quyết được nên mời liềm mạng cầu cạnh thái tử điện hạ.

Thảo dân nghe nói thái tử yêu dân như con, nhất định sẽ giải quyết giúp thảo dân.”

Người dân đã nói đến thế hẳn không thể không giúp.

Tinh Húc sai người nhận lấy đơn thì lại nghe đám dân đó nói:

“Bọn thảo dân muốn chính tay dâng lên cho thái tử điện hạ.”

“Này, các người đừng có được đằng chân lên đằng đầu.

Thái tử điện hạ thân phận cao quý cỡ nào, đâu phải người mà các người muốn gặp thì gặp.”

“Im miệng! Sao người dám nói những lời khó nghe như thế hả?” Tinh Húc bực mình quát.

Tên hầu ở ngoài hốt hoảng vội quỳ xuống xin tha tội.

Tinh Húc vén màn che rời khỏi kiệu, đến gần đám dân thường kia.

Nhưng khi chỉ còn hai ba bước nữa đến nơi thì Tinh Húc bỗng khựng lại.

Hắn phát hiện biểu hiện của đám dân này hơi lạ.

Hắn quan sát thấy tay chân bọn chúng rất săn chắc, hơn nữa ánh mắt không giống như đang cầu cạnh.

Nhìn thấy thái tử đột nhiên dừng bước, sắc mặt đám dân thường đột nhiên thay đổi.

Bọn chúng rút từ sau lưng, từ trên người ra những con dao phóng về phía Đường Tinh Húc.

Xung quanh bốn phía, hàng chục dân thường đột nhiên rút kiếm lao vào tấn công kiệu của thái tử.

Kim Yến từ nãy đã có dự cảm không hay, đã kịp thời kéo thái tử ra phía sau chém phăng những con dao đang phóng tới.

Đoàn người hộ tống thái tử khi đó chỉ có bốn ảnh vệ bây giờ đang phải chia ra đối phó với gần ba mươi tên thích khách giả dạng thường dân..

Chương 7: Chương 7

Bốn người phu kiệu đều bị chém trúng, không chết thì cũng bị trọng thương.

Đường Tinh Húc cướp được kiếm cũng lao vào đánh chém liên tục.

Đã lâu lắm rồi mới lại có thích khách muốn tấn công hắn.

Không biết là thế lực nào lại dám giữa thanh thiên bạch nhật tổ chức tấn công hắn rầm rộ như thế.

Bọn thích khách quá đông mà người đi cùng thái tử thì quá ít.

Dù đều là cao thủ cả nhưng năm người bọn họ thực sự chống không nổi số đông như vậy.

Ngay lúc tất cả đều đã bắt đầu thấm mệt mà bọn sát thủ vẫn còn gần chục tên thì đột ngột có hai bóng người nhảy vào giải vây cho bọn họ.

Tinh Húc vô cùng kinh ngạc khi nhận ra hai người đó chính là vị thế tử của Khang vương cùng ảnh vệ thân cận Cảnh Điền.
Sử Hồng chưa từng nghĩ sẽ đụng mặt Tinh Húc một lần nữa.

Hắn vốn là đang cùng Cảnh Điền ra ngoài mua ít đồ thì tình cờ trông thấy cảnh kiệu của thái tử bị thích khách tấn công.

Hắn vì không muốn dây dưa với y nên đã quay người bỏ đi nhưng nhìn thấy bọn họ lâm vào khốn cảnh rất cuộc tay nhanh hơn não, nhảy vào tham chiến lúc nào không hay.

Hắn cố lý giải cho hành động bộc phát này của mình là dù gì Đường Tinh Húc cũng là thuật sĩ duy nhất của đất nước này, nếu có làm sao thì rất nguy hiểm.

Hắn làm vậy cũng chỉ vì hiện tại mình là công dân của Vĩnh Hy quốc mà thôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy một vụ giết người với số lượng người tham gia đông thế này Sử Hồng khá choáng và ban đầu đã hoảng sợ mất một lúc.

Cảnh Điền nhận thấy thái độ khác lạ của Sử Hồng liền kéo y ra sau.
“Chủ nhân, để thuộc hạ xử lý cho, người lùi lại đi!”

Sử Hồng lập tức bưng tỉnh.

Đây không phải là việc hắn không lường trước nhưng đến lúc đụng chuyện vẫn khiến hắn khá sốc.

Sử Hồng vội lắc đầu.

“Không sao.

Đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải làm quen thôi.

Lên đi!”

Nhờ sự giúp sức của hai người Sử Hồng mà thái tử và các ảnh vệ nhanh chóng xử gọn đám thích khách kia, chỉ tiếc không bắt sống được tên nào vì những tên còn sống đã cắn thuốc độc giấu sẵn trong răng để tự sát.

Mọi chuyện đều đã giải quyết xong, bây giờ quay qua đối mặt với Tinh Húc, Sử Hồng hơi lúng túng một chút.

Câu chuyện xảy ra hôm qua hắn vẫn chưa quên.

Hắn còn nhìn thấy máu từ vết thương cũ tái phát thấm ướt qua áo bào của y.

Tinh Húc thấy hấn thay đổi quá nhiều nên mới nghĩ hấn giao linh hồn cho ma quỷ, suýt nữa thì giết chết hấn.

Vậy thì trước mắt cố gắng xóa bỏ nghi ngờ trong lòng tên này trước. Sử Hồng ho nhẹ vài cái rồi bình tĩnh bước đến gần Tinh Húc.

Tinh Húc lúc này đang bàn bạc với Kim Yến về cách xử lý đám thích khách thì nhìn thấy Sử Hồng đi đến.

Hấn lờm mắt nhìn.

“Có chuyện gì?”

Sử Hồng ôm lấy cánh tay không bị thương của Tinh Húc mỉm cười nói:

“Điện hạ thấy ta có giỏi không? Vì có thể xứng đáng đứng bên cạnh điện hạ mà ta đã rất nỗ lực học võ thuật đó.

Ta vừa nãy còn ra tay cứu điện hạ vậy mà người lạnh lùng với ta như thế? Hôm qua lại còn muốn giết ta, điện hạ cư xử như thế với một người hết lòng vì mình đúng là một kẻ máu lạnh đấy.”

“Người... Mau buông tay!” Tinh Húc vùng cánh tay ra, nhìn Sử Hồng đầy căm ghét.

Hành động biến thái này đúng là đặc trưng của Sử Hồng.

Nhưng mà cái vụ y vì hấn mà tập luyện võ thuật sao nghe vô lý quá vậy.

“Điện hạ, người quá đáng thật đấy.

Cho nên đừng trách ta khi ấy đâm ngài.

Tay của ngài sao rồi, đau lắm không? Để ta xem.”

Tinh Húc tức giận túm lấy áo Sử Hồng gần giọng:

“Người đừng tưởng người làm như thế thì ta không nhìn ra được âm mưu của người.

Thế tử gia không phải giỏi nhất là đống kịch trước mặt người khác sao? Đừng tưởng làm như vậy thì sẽ khiến ta cảm kích người.

Nằm mơ đi!”

“Cái gì? Người bảo ta đống kịch? Người không thấy xem chút là ta bị giết rồi sao? Ta việc gì phải tự làm ra một vở kịch nguy hiểm đến tính mạng của mình như vậy cơ chứ?”

“Hừ.

Để có được tình cảm của ta chẳng lẽ còn việc gì mà người không dám làm sao?”

Sử Hồng ngẩn người không hiểu.

Tinh Húc lạnh lùng quay mặt bỏ đi.

Lúc này Cảnh Điền đến bên cạnh hắn, hỏi:

“Chủ nhân không bị thương chứ?”

“Này, ta trước kia đã từng bày trò gì tương tự như vậy sao?”

“Cái đó chắc chủ nhân quên rồi.

Năm ngoái chủ nhân có được thông tin thái tử cải trang rời khỏi cung liền thuê một nhóm người dân mang dao, mang búa đến chặn đường thái tử cướp của e.

Thái tử cải trang ra ngoài nên chỉ mang theo hai ảnh vệ nhưng đối phó với đám này vẫn thừa sức nhưng quá mất thời gian.

Vậy là chủ nhân giả vờ đi ngang qua rồi xông vào giải vây.

Người chỉ nói vài ba câu đám dân đó đã vâng vâng dạ dạ bỏ đi ngay, còn khen ngợi ngài hết lời.

Thái tử sinh nghi cho người đi điều tra một hồi là biết ngay là chủ nhân bày trò.”

“Đến cả chuyện đó cũng làm qua rồi hả? Còn có chuyện gì mà ta

không dám làm không vậy?” Sử Hồng thừa nhận đến ngay cả bản thân hắn còn khó mà chấp nhận được những hành động của nguyên chủ nói gì đến Đường Tinh Húc.

“Cái này... thuộc hạ cũng không rõ.

Nói chung những gì chủ nhân có thể nghĩ ra được cũng đều thử qua cả rồi.”

Sử Hồng lấy khăn chấm mồ hôi trên trán.

Bảo hắn “tẩy trắng” được cho một người đã gây đủ thứ chuyện kinh thiên động địa thế này đúng là khó hơn lên trời, sống yên đã thấy khó rồi.

Nếu không phải bây giờ đang ở ngoài đường thì chắc Tinh Húc cũng giết hắn rồi.

“Làm sao mà chủ nhân lại biết võ vậy? Thuộc hạ chưa từng thấy người học võ bao giờ.”

“Nếu ta nói ta nằm mơ thấy một vị cao nhân đến dạy võ cho ta.

Ta học được những bài võ đó và tập luyện đều là trong mơ thì người có tin không?”

Cảnh Điền mở to mắt, rõ ràng cảm thấy rất khó tin.

Sử Hồng phì cười.

“Có đôi lúc chuyện tưởng như không thể tin nổi nhưng nó lại xảy ra đấy.

Chúng ta đừng nói chuyện này nữa.

Người hình như có gì khác muốn nói với ta phải không?”

“Chủ nhân, lão gia phát hiện ra người trốn về kinh thành rồi.

Lão gia cho người gọi chủ nhân trở về phủ.”

“À, ta đoán cũng đến lúc rồi.

Trở về thôi.”

... *** ...

Sử Hồng chưa từng nghĩ hẳn sẽ trốn Khang vương được lâu, lúc trốn từ Hàng Châu về lại kinh thành hẳn chỉ mong có thể gặp và nói chuyện với Đường Tinh Húc một lần mà không bị Khang vương xen vào.

Hắn sợ nếu để Khang vương biết sẽ kéo người đến bảo vệ hẳn rồi sẽ càng khó để đột nhập vào phủ thái tử.

Ai mà ngờ Tinh Húc tương kế tựu kế giăng bẫy hẳn, còn muốn giết hẳn luôn trong phủ.

Sử Tân Vinh biết con trai trở về không mắng mỏ cũng không tỏ ra phần khích hay lo lắng gì khiến Sử Hồng khá ngạc nhiên.

Ông nói chuyện với hẳn rất đằm đăm.

“Ta biết trước sau gì con cũng sẽ trốn về để gặp thái tử, chỉ không nghĩ là con lại một mình bỏ đi thôi.

Cũng may có Cảnh Điền đi cùng con nên ta cũng tạm thời yên tâm.

Từ giờ con đừng trọ ở bên ngoài nữa, vừa bẩn vừa thiếu thốn.

Con về nghỉ trong phủ đi rồi muốn đi lúc nào thì đi.

Ta sẽ không cản con.”

“Cảm ơn cha đã hiểu cho lòng của con.”

“Ta là cha con không hiểu con thì còn ai hiểu con đây.

Trong mấy ngày rồi con đã gặp thái tử chưa?”

“Đã gặp qua ạ nhưng mới chỉ đứng nhìn từ xa thôi chứ chưa thực sự gặp mặt.

Con... con sợ điện hạ báo lại với hoàng thượng, con sẽ lại bị đuổi đi.”
Sử Hồng giả vờ ngượng ngùng, lúng túng đáp.

“Con biết suy nghĩ vậy là tốt.

Ta đồng ý để con tiếp tục đi tìm thái tử điện hạ nhưng làm gì cũng phải có giới hạn thôi.

Nếu muốn gặp nó quá ta có thể nghĩ cách sắp xếp một cuộc gặp kín cho hai đứa.”

“Không cần đâu ạ.

Cha cứ để cho con tự nhiên là được.”

“Được được.

Ta nghe nói con đã biết suy nghĩ hơn cho nên lần này ta sẽ để tùy ý con, nhưng đi đâu cũng phải đưa Cảnh Điền theo cùng.”

“Vâng.”

Rời khỏi phòng Sử Hồng thở phào một hơi.

Hắn nhìn qua Cảnh Điền.

Nếu Khang vương không dặn hắn cũng sẽ đưa Cảnh Điền cùng đi.

Hiện tại y là người duy nhất hắn có thể tin tưởng được.

“Cảnh Điền, người cho người đi điều tra đám thích khách tấn công thái tử hôm nay là bọn nào.”

“Vâng.

Chủ nhân muốn lên kế hoạch trả thù chúng luôn không?”

“Thôi khỏi.

Ta chỉ muốn biết để sau này còn thanh minh với thái tử, khỏi mất công hắn hiểu nhầm ta.”

“Vâng.

Thuộc hạ hiểu rồi.”

“Thuận tiện người gọi nhóm ảnh vệ mà cha ta giao phó cho ta qua phòng ta nói vài chuyện.”

“Vâng.”

Sử Hồng đã nghĩ không thể chỉ có một mình Cảnh Điền, hẳn cần phải có một lực lượng trung thành khác nữa.

Sau hai lần chạm mặt Đường Tinh Húc, hẳn có thể nhận ra con người này căm ghét mình vô cùng, chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức ra tay giết hẳn, có khi kẻ đã giết nguyên chủ của cơ thể này cũng chính là y.

Chỉ có một mình Cảnh Điền không đủ sức để bảo vệ hẳn, cho nên hẳn cần thêm người bảo vệ, và lực lượng ảnh vệ ngầm này chính là thứ mà hẳn cần.

T/g: hai con cứ đánh nhau tiếp đi.

đánh nhiều thì mới yêu nhau được..

Chương 8: Chương 8

Đội ảnh vệ bí ẩn của Khang vương tặng cho con trai gồm có bảy người với độ tuổi trung bình từ 18 đến 20 tuổi.

Tất cả đều thông qua hàng loạt bài kiểm tra mới chọn được bảy người mạnh nhất tạo thành một đội và được Khang vương tặng cho cậu con trai quý tử vào sinh nhật thứ 17 của nó.

Nhưng từ lúc Sử Hồng nhận đội ảnh vệ này về nhiệm vụ duy nhất của bọn họ chính là theo dõi thái tử ngày đêm không rời và báo cáo với chủ nhân nhất cử nhất động của y.

Cho dù bọn họ đều rất bất mãn vì bị sai làm công việc chẳng ra làm sao nhưng không một ai dám có ý kiến gì.

Bọn họ biết rõ Khang vương chiều chuộng thế tử đến như thế nào, nếu dám kháng lệnh chắc chắn hậu quả nhận được sẽ rất khủng khiếp.

Đứng đầu đội ảnh vệ là một người tên Ngụy Dân, 22 tuổi, cũng là người lớn tuổi nhất đội, là người đại diện cho tiếng nói của đội.

Lúc Cảnh Điền thông báo cho hắn dừng việc theo dõi thái tử để trở về đợi lệnh, tuy hắn cảm thấy vui vì thoát khỏi nhiệm vụ vớ vẩn này nhưng lòng vẫn lo lắng khôn nguôi.

Hắn lo sợ vị chủ nhân trẻ con này lại ra những nhiệm vụ oái oăm khác còn vớ vẩn hơn cái trước thì thà bọn hắn xin ra chiến trường còn sướng hơn.

Sau đó chủ nhân bị đưa ra khỏi kinh thành nhưng bọn họ không phải đi theo.

Đấy xem như là chuyện vui mừng.

Yên ổn được gần một tháng thì bọn họ nghe được tin chủ nhân trốn về kinh thành, chắc chắn là để gặp và làm phiền thái tử giống như trước đây.

Ngày hôm nay một lần nữa gặp lại vị chủ nhân kia, Ngụy Dân đã chuẩn bị tinh thần để nhận những mệnh lệnh vớ vẩn nào đó nhưng hắn đã sửng ngờ.

Người đứng trước mặt hắn vẫn là vị thế tử gương mặt non nớt quen thuộc nhưng đôi mắt lại rất sáng, kiên định và chín chắn hơn so với trước kia rất nhiều.

Tuy không hiểu lắm chuyện gì đang xảy ra nhưng thái độ của hắn dành cho thế tử cũng có sự tôn trọng hơn một chút.

Cả những ảnh vệ khác cũng vậy.

Sử Hồng đứng trước mặt bảy người bọn họ im lặng quan sát tất cả một hồi rồi đột nhiên hỏi:

“Các người theo ta đến hôm nay là bao lâu rồi?”

“Dạ.

Đã hơn một năm.”

“Ừm.

Tính ra cũng đủ lâu.

Vậy các người có suy nghĩ gì về ta? Không cần ngại.

Cứ nói thật.”

Đội ảnh vệ kinh ngạc nhìn Sử Hồng, có vẻ khá hoang mang.

“Ta nói rồi.

Không cần sợ.

Ta hứa sẽ không trừng phạt hay giết các người, ngược lại các người thật lòng bày tỏ ra ta sẽ càng thưởng thêm kia.”

Bọn họ nhìn nhau vẫn còn rất do dự, cuối cùng Ngụy Dân đại diện tất cả lên tiếng:

“Tại sao chủ nhân lại muốn nghe chuyện này?”

“Ta tiếp xúc với các người không nhiều, bình thường đều là thông qua Cảnh Điền truyền tin.

Nhưng từ giờ các người sẽ nhận lệnh trực tiếp từ ta.

Muốn làm việc tốt với nhau thì tiền đề lạc phải biết về nhau đã.

Trước tiên ta muốn nghe các người nghĩ gì về ta.”

Ngụy Dân nghi hoặc nhìn Cảnh Điền, dường như muốn xác nhận người trước mặt có đúng là chủ nhân hay không.

Cảnh Điền ho khẽ vào cái rồi nói:

“Những gì chủ nhân nói đều là thật đấy.

Các người cứ mạnh dạn bày tỏ hết đi!”

Con người Cảnh Điền như thế nào mọi người đều biết rất rõ.

Y là dạng người biết gì nói nấy mặc dù cách nói của y có đôi lúc chọt thẳng vào nỗi đau của người khác.

Ngụy Dân nhìn lại các đội viên của mình, ánh mắt của họ vẫn ngập tràn lo lắng.

Hắn quyết định thử đánh liều một lần.

Dù sao tính mạng của hắn và những người kia vốn thuộc về chủ nhân.

Chủ nhân muốn hãn chết thì hãn buộc phải chết, muốn hãn sống thì hãn được sống.

Nỗi niềm kìm nén bao lâu lúc này đây hãn cũng muốn xả ra hết một lần.

“Bẩm chủ nhân, nếu chủ nhân đã có lời như vậy thuộc hạ xin được bệch bạch những lời tận đáy lòng.

Bảy người thuộc hạ ở đây có thể nói là bảy người xuất sắc nhất do chính Khang vương gia lựa chọn.

Nhiệm vụ của bọn thuộc hạ chính là bảo vệ chủ nhân bằng cả mạng sống và tuân theo bất kì mệnh lệnh nào của người.

Nhưng...!từ khi đến bên cạnh chủ nhân, bọn thuộc hạ hết bị sai đi theo dõi thái tử lại cùng ngài đóng kịch để lấy lòng thái tử điện hạ, chưa từng có một nhiệm vụ nào tử tế cả.

Thuộc hạ không biết các huynh đệ khác nghĩ thế nào nhưng bản thân thuộc hạ cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy mình không được tôn trọng.”

Sử Hồng vẫn mỉm cười nhưng trong lòng đã sớm nổi bão rồi.

Hãn vẫn đang cố gắng giữ bình tĩnh để không lại lỗi tổ tông nguyên chủ ra chửi n lần.

Có một đội ảnh vệ ngon lành thế này mà không biết tận dụng mà phạm họ đi làm mấy việc vớ vẩn như thế.

“Thuộc hạ biết rõ chủ nhân vẫn còn nhỏ, chưa trưởng thành.

Có rất nhiều chuyện vẫn không được thông suốt nhưng người lại chẳng bao giờ chịu nghe lời khuyên can, cứ khăng khăng tự làm theo ý mình.

Cho nên mới dẫn đến việc bị hoàng thượng bắt giam như vừa rồi.

Thuộc hạ mong người có thể qua lần này lấy làm bài học cho bản thân nhưng...!Thuộc hạ kiến nghị chủ nhân hãy quay về Hàng Châu và ngoan ngoãn tận hưởng cuộc sống ở đây.

Sự việc ngài trốn về lần này nếu để hoàng thượng biết được chắc chắn sẽ lại gây phiền phức cho vương gia.”

Ngụy Dân nói xong thì cúi lạy, không dám ngẩng đầu lên.

Những ảnh vệ khác cũng lập tức làm theo.

Hôm nay Ngụy Dân nói những lời này chính là tiếng lòng của tất cả thành viên nhóm ảnh vệ mà không một ai dám nói, cũng đã sẵn sàng hứng chịu cơn thịnh nộ của vị chủ nhân chưa lớn này.

“Dập đầu làm gì.

Ta đâu có trách tội các ngươi.”

Ngụy Dân ngẩng đầu nhìn.

Hắn thấy Sử Hồng đang mỉm cười.

“Rất tốt.

Nghe những lời của ngươi ta đã có thể tin vào lòng trung thành của đội các ngươi rồi.

Đứng dậy cả đi! Đừng quỳ nữa!”

Ngụy Dân cùng những ảnh vệ khác đứng dậy.

Ai nấy đều khắp khởi vui mừng.

Chủ nhân của họ dường như đã thay đổi, nhưng trong lòng cũng vẫn có chút lo lắng không biết đây chỉ là chủ nhân diễn kịch hay gì.

“Ta tiếp nhận lời khuyên của ngươi, nhưng việc ta quay về kinh thành không phải là lý do như các ngươi nghĩ.

Ta có lý do riêng của ta nhưng ta không thể nói cho các người biết được.

Hiện tại có một vài việc ta cần các người đi làm và chuyện này tuyệt đối không được để cho cha ta biết.

Nếu ta phát hiện ai trong số các người tiết lộ với cha ta, ta sẽ xoá sổ cả đội các người.”

Lần đầu tiên Sử Hồng nói lời đe dọa một ai đó.

Hắn không phải là kẻ ác độc như vậy nhưng trong tình cảnh này của hắn thì sự đe dọa này là cần thiết để tạo uy thế cho mình.

“Vâng.

Xin chủ nhân cứ nói.”

“Trong lúc ta nằm trong ngục có kẻ đã ám sát ta, khả năng là dùng độc được.

Một cách may mắn mà ta đã thoát chết.

Ta cần các người điều tra xem kẻ nào đã làm chuyện đó.”

“Chủ nhân, người đã bị ám sát ư? Tại sao bây giờ người mới nói?”
Cảnh Điền hốt hoảng kêu lên.

Những ảnh vệ kia cũng vô cùng kinh ngạc.

“Người còn nhớ lúc người đến đón ta ở Đại lý tự tình trạng khi ấy của ta như thế nào chứ? Ta khi đó mơ hồ, cái gì cũng không nhớ.

Mãi đến sau này khi ký ức dần về ta mới phát hiện ra khi đó mình đã bị kẻ khác ám toán, may mà không chết.”

Nói đến đây đột nhiên trong đầu Sử Hồng hiện lên một hình ảnh bản thân đang ngồi trong ngục sáng khoải vừa ăn thịt gà vừa uống rượu.

Hình ảnh này chắc chắn không phải của hắn, vậy là của nguyên chủ.

Sử Hồng đặt tay lên tim mình.

Có phải nguyên chủ vẫn luôn ở bên trong hấn, chưa hề biến mất.

Y vẫn luôn dõi theo mọi hành động của hấn?

“Chủ nhân, người làm sao thế?” Cảnh Điền ghé lại gần.

Hấn lo lắng khi thấy Sử Hồng đột nhiên ngẩn người.

“Không sao.

Đột nhiên trong đầu nhớ lại chút chuyện.

Đêm hôm đó ta đã được thiết đãi rượu thịt rất chu đáo.

Có khả năng độc được trộn trống thức ăn và rượu.

Mấy người các người đi điều tra xem.”

“Vâng.

Chủ nhân.”

“Chuyện thứ hai ta có bảo Cảnh Điền giúp ta điều tra xem kẻ nào dám ám sát thái tử ở ngoài kinh thành, nhưng hiện tại ta có việc cần dùng đến hấn, cho nên các người thay hấn làm việc này đi.”

Tuy nhiệm vụ mà Sử Hồng giao cho vẫn có một phần là liên quan đến thái tử nhưng rõ ràng tính chất của nó phù hợp với đội ảnh vệ hơn.

Tất cả chấp hành mệnh lệnh một cách vui vẻ và rất tình nguyện.

“Chủ nhân có chuyện gì cần dùng đến thuộc hạ sao?”

Sử Hồng suy nghĩ một chút cảm thấy sự việc lúc sáng có thể xem như một cơ hội cho bản thân.

Nếu hấn chứng minh được vụ ám sát kia không liên quan gì đến mình có lẽ sẽ có cơ hội đến gần hơn với thái tử.

Rồi sẽ có cơ hội lấy lòng tin từ y.

Có lòng tin rồi thì những thứ khác cũng dễ nói chuyện hơn.

“Người vốn là ảnh vệ của ta sao ban đầu lại ăn mặc như thị đồng theo hầu bên cạnh vậy?”

Đột nhiên bị Sử Hồng đột ngột hỏi một câu chẳng chút liên quan gì đến tình huống hiện tại khiến Cảnh Điền ngơ ra trong vài giây sau đó đáp lại.

“Bẩm chủ nhân, thuộc hạ được lão gia đưa đến hầu hạ bên cạnh ngài từ lúc ngài đi học cùng các vị hoàng tử, thế tử khác.

Nhưng vì không muốn chủ nhân sinh ra ý nghĩ muốn dựa dẫm hay bắt nạt người khác nên mới bắt thuộc hạ phải che giấu thân phận thật.

Chỉ khi nào cảm thấy ngài đã đủ chín chắn rồi mới được lộ ra.”
Sử Hồng bật cười.

“Vậy bây giờ người thấy ta đã đủ chín chắn rồi?”

Cảnh Điền mỉm cười đáp lại:

“Chín chắn thì chưa nhưng đã đáng tin cậy hơn trước rồi.”

Cả hai người nhìn nhau bật cười.

Chương 9: Chương 9

Tử Lâm là một trong số rất ít người Tinh Húc tin tưởng tâm sự mọi chuyện.

Tuy cậu nhóc chỉ mới mười lăm tuổi nhưng rất tinh tế, đôi lúc lắng nghe cách nhìn của cậu khiến Tinh Húc hiểu ra rất nhiều điều.

Cả chuyện của Sử Hồng, Tinh Húc cũng tâm sự hết với Tử Lâm.

Ngày hôm nay hẳn mang cánh tay bị thương đến gặp Tử Lâm nhờ đệ đệ băng bó thuận tiện kể cho cậu nghe chuyện về Sử Hồng.

Tử Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Người này nhiều quý kế lắm cho nên những gì hẳn ta nói huynh đừng tin hết.

Dù sao thì chuyện hẳn vì huynh mà cố gắng tập võ chúng tỏ nghị lực cũng kính người đấy.

Huynh thực sự không muốn xem xét hẳn sao?”

“Đệ nói lung tung cái gì đấy? Ta không phải đoạ tỵ, làm sao có thể thích hẳn được.

Hơn nữa ta không thể chấp nhận một kẻ biến thái như thế.

Ở gần hẳn là ta buồn nôn rồi.

Xem xét cái gì?!”

“Đệ chỉ đùa thôi mà.

Đệ dĩ nhiên cũng không muốn dính phải một người biế.n thái, không biết xấu hổ như thế.” Tử Lâm mỉm cười.

Tuy vậy không hiểu sao cậu lại cảm thấy rất có hứng thú với vị thế tử này.

Người này so với trước kia có vẻ đã thú vị hơn rất nhiều.
Cánh tay của Tinh Húc đã được băng bó xong.

Hắn nhìn cánh tay này vẫn cảm thấy rất kì lạ.

Bình thường Sử Hồng chưa bao giờ gây thương tích cho hắn, ngược lại nếu như nhìn thấy hắn bị thương thì sẽ cuống quýt cả lên, kéo cả Thái y viện đến khám cho hắn.

Bởi vậy mỗi lần hắn bị thương việc đầu tiên chính là phải giấu không để cho Sử Hồng biết.

Vậy mà chẳng hiểu sao mỗi lần đều bị y phát hiện ra.

Sau một khoảng thời gian dài hắn mới biết xung quanh hắn luôn có ảnh vệ theo dõi.

Biết được chuyện đó hắn đã nổi điên lên.

Vì vậy mới tương kế tựu kế bày ra vụ đến dự sinh thần của quận chúa Hâm Đình, quyết tâm giết bằng được Sử Hồng.

Thế mà tên đó vẫn không chết.

Ngày hôm đó tuy hắn đã cho Sử Hồng thấy gương mặt thật của mình là muốn giết y nhưng sau khi y đâm cho hắn một phát như thế, thái độ của y không phải là đau khổ, căm phẫn vì bị phản bội, mà là ánh mắt hờ hững như không hề có chút tình cảm nào với hắn vậy.

Rõ ràng trước kia Sử Hồng theo đuổi hấn đến điên cuồng như thế...!Chuyện hấn bị ám sát hôm ấy hấn không tin Sử Hồng không liên quan.

Y xuất hiện qua mức tình cờ.

Nhưng hấn không hiểu Sử Hồng bày ra chuyện đó để làm gì, lại còn hành động biến thái quen thuộc của y, là đang thăm dò hấn sao?
“Ca ca, chuyện ngày đó huynh hạ độc thế tử có ai biết không? Có khi nào bị hấn phát hiện rồi?”
“Không thể.

Ta đã thôi miên và tạo ký ức giả cho tên cai ngục đó.

Bản thân y còn không biết mình đã làm gì thì không một ai biết được chuyện đó là do ta làm.

Chuyện này không thể bị lộ được.”
“Nhưng Sử Hồng vẫn còn sống.

Đó là điều quan trọng nhất.

Hấn có thể không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng chắc chắn cũng cảm nhận được mình vừa đi qua cửa tử.

Huynh nghĩ ở Vĩnh Hy quốc này ai dám ám sát hấn và ai có khả năng làm chuyện đó nhất? Chỉ có huynh thôi.”
Nghe vậy Tinh Húc không khỏi giật mình.

Chuyện này hấn chưa từng nghĩ đến.
“Tính cách hấn thay đổi như vậy, nhất là thái độ của hấn đối với huynh có thể là bởi vì hấn đã nghi ngờ huynh và đột nhập vào phủ tìm huynh chỉ là muốn thăm dò nhưng huynh đã lộ luôn ý định thật là muốn giết hấn rồi.

Đã vậy huynh còn không giết được mà để hấn chạy thoát.

Rất có thể hấn sẽ lại tìm đến huynh mấy lần nữa.

Huynh nên cẩn thận mỗi lần tiếp xúc với hấn thì hơn.”
Nghĩ lại những gì mà Tử Lâm nói liên hệ với những gì mình đã trải qua cảm thấy rất có lý.

Xem ra hấn phải tìm cách giết tên đó thêm một lần nữa càng sớm càng tốt.

“Ca ca, sức khỏe của đệ đã tốt hơn nhiều rồi.

Đệ có thể đến phủ của huynh chơi vài ngày không?” Tử Lâm đột nhiên chuyển đề tài.

“Hừm? Dĩ nhiên là được nhưng sức khỏe của đệ liệu có đi được không thế? Ta chỉ sợ...”

“Được mà.

Mấy hôm nay thời gian đệ ở ngoài đã nhiều hơn rồi, cũng không còn ho nhiều như trước nữa.”

“Thôi được rồi.

Nhưng trên đường đi nhất định phải đưa thái y đi cùng nghe không?”

“Vâng.

Đệ biết mà.

Huynh hãy yên tâm.”

... *** ...

Sử Hồng nhìn mấy thùng gỗ được bung đến chất đầy ở sân trước phòng mình.

Hấn mở các thùng gỗ ra, bên trong toàn là y phục nữ nhân lòn loẹt, có cái còn hở hang, có cái màu đỏ đầy khêu gợi.

Hấn ngạc nhiên hỏi Cảnh Điền:

“Thế này là sao?”

“Chủ nhân, người không nhớ ba tháng trước người từng giả làm vũ nữ được mời vào phủ thái tử rồi còn nhảy múa trên sân khấu trước mặt thái tử điện hạ.

Sau bữa hôm đó thái tử loan tin khắp nơi việc ngài thích mặc đồ nữ nhảy múa.

Vậy là rất nhiều vị vương tôn thế tử muốn lấy lòng ngài lập tức gửi đến hàng chục rương gỗ như vậy.

Đến giờ đã chất đầy kho rồi.”
Khóe miệng Sử Hồng giật giật.

Nguyên chủ bị tình yêu làm cho mê muội đến ngốc nghếch còn tên thái tử đó lại lợi dụng sự ngốc nghếch để bêu rếu làm xấu mặt y.

Tuy hẳn không ưa gì nguyên chủ của mình nhưng đã ở trong cơ thể này một tháng trời hẳn nhận ra nguyên chủ chẳng qua chỉ là một đứa trẻ lần đầu biết yêu đắm chìm vào tình yêu một cách thái quá mà thôi.

Với “món quà” đặc biệt này hẳn nghĩ mình cũng nên đáp lễ vị thái tử kia một cách xứng đáng mới được.
Hắn nhỏ giọng dặn vài tên thuộc hạ đi làm vài việc rồi cho người đem tất cả những thùng gỗ này đi cùng.

Sau đó hẳn hài lòng kéo Cảnh Điền đi xem kịch.
Chiều cùng ngày có rất nhiều thùng gỗ được chuyển đến phủ thái tử lấy tên người gửi là thế tử Khang vương.

Đường Tinh Húc đếm cũng phải đến chục thùng gỗ.

Ánh mắt tò mò và dè chừng, không biết Sử Hồng định giở trò gì.
Khi các thùng gỗ được mở ra, bên trong là những kỹ nam xinh đẹp, mặc những y phục đồ rực đầy khêu gợi.

Bọn họ bước ra, hương thơm từ cơ thể bay loan khắp phủ.

Họ nhảy múa xung quanh Đường Tinh Húc, ánh mắt lúng liếng nhìn hấn đầy gợi tình.

Gương mặt Tinh Húc từ đỏ sang xanh rồi chuyển qua tím ngắt.

Hấn lập tức gào lên:

“Đuổi hết chúng ra ngoài cho ta! Mau! Đuổi đi!”

Lập tức các kỹ nam bị lôi xềnh xệch ra ngoài.

Đường Tinh Húc nhú mày nhìn trên mái nhà, ở trên đó Sử Hồng đang ngồi cười như nắc nẻ.

Tinh Húc lấy một cây thương phóng thẳng về phía hai người họ.

Cảnh Điền kéo Sử Hồng nhảy xuống vừa kịp tránh ngọn thương lao tới.

Sử Hồng có hơi hoảng khi bị Tinh Húc ném thương về phía mình.

May mà Cảnh Điền phản ứng nhanh kéo hấn ra.

“Thái tử điện hạ, dù có cảm kích thế nào cũng không nên hành động lỗ mãng như vậy chứ? Nếu có án mạng thật thì phiền phức lắm đó.”

“Quà của thế tử thực sự khiến ta rất cảm kích đến run tay rồi.

Sao ngươi không vào cửa chính mà cứ thích trèo tường vậy?”

“Nói đến ta quên chưa cảm ơn điện hạ không báo tin ta trốn về cho hoàng thượng.

Có phải bản thân điện hạ cũng rất thích việc ta trở về như thế này không?” Sử Hồng vừa nói vừa tiến sát đến bên cạnh Tinh Húc, choàng tay qua vai y.

“Thích không? Đó đều là những mỹ nam ta đã lựa chọn rất kỹ càng

đó.”

Tinh Húc nhận ra Sử Hồng từ lúc rời khỏi ngục không còn là kẻ biến thái một cách thiếu suy nghĩ như trước mà đều đã có tính toán kỹ càng trước khi hành động.

Hơn nữa mọi hành động của y như thể đang muốn trả thù hẳn.

Dù gì cũng trở mặt rồi hẳn cũng muốn xem xem Sử Hồng định trả thù hẳn thế nào.

“Sao nhìn người ta chăm chăm như vậy? Có phải nhận ra vẻ đẹp của người ta rồi không?”

Tinh Húc bình thường vẫn luôn ghê tởm những hành động biến thái của Sử Hồng nhưng không hiểu sao ngày hôm nay hẳn lại không để ý đến việc đó.

Ngược lại hẳn tò mò muốn biết Sử Hồng đang có âm mưu gì trong đầu.

Tinh Húc ôm eo Sử Hồng kéo sát vào người, mỉm cười nói:
“Đúng như vậy đó.

Nhìn bọn họ đẹp không bằng một nửa người múa cho ta khi ấy.”
Sử Hồng sững sốt đến cứng đờ người.

Phản ứng của Tinh Húc hoàn toàn khác với những gì hẳn dự tính.

Không phải Tinh Húc rất ghê tởm nguyên chủ à? Thấy hẳn như vậy phải tức giận mà đẩy ra mới đúng chứ?

Cảnh Điền nhìn một màn này cảm thấy không khí hai bên có hơi quái lạ.

Hắn nhìn sang Kim Yến cũng đang rất ngạc nhiên.

“Khụ khụ.

Nếu điện hạ đã có hứng thú như thế không bằng thể hiện ra chút đi.”
Sử Hồng vừa nói vừa choàng cả hai tay ôm lấy Đường Tinh Húc.

Hắn đã đoán ra tên thái tử này đang muốn chơi đùa với mình.

Gì chứ chơi đùa kiểu này hắn không ngại.

Ở thời phong kiến khó khăn hơn so với thời hiện đại nhiều.

Những hành động bình thường ở thời hiện đại nhưng nếu làm ở thời phong kiến dễ bị người khác đàm tiếu.

Tư thế hắn ôm Tinh Húc thế này chỉ giống như đang ôm một người bạn nhưng ở thời phong kiến nhìn kiểu này và nhất là đối với người ghét đoạn tụ như Tinh Húc thì khá giống một hành động của kẻ bi.ến thái.

Và quả thật khi thấy hắn làm thế Tinh Húc đã trợn mắt giật nảy lên, không thể bình tĩnh thêm nữa vội vàng đẩy Sử Hồng ra.

May có Cảnh Điền đứng phía sau đỡ kịp chứ không hắn đã ngã chổng vó rồi.

Sử Hồng cười thầm.

Hắn quả nhiên đoán không sai.

Tên này chỉ giả vờ mà thôi.
Tinh Húc bủn rủn hết cả người.

Mặt hắn đỏ bừng vừa giận lại vừa ngượng.

Đang ở trước mặt đám thuộc hạ trong phủ mà để cho bọn họ thấy cảnh đoạn tụ ghê tởm này khiến hắn xấu hổ không thôi.

Hắn lờm mắt nhìn một lượt đám thị vệ cảnh cáo khiến bọn chúng sợ hãi cúi mặt.

Bọn họ hiểu ngay đó là lời cảnh cáo không được để lộ chuyện này cho bất cứ ai.

“Ngày hôm nay chơi vui quá nhỉ? Lâu lắm rồi ta chưa được chơi vui như thế.” Sử Hồng khoác vai Cảnh Điền cười vui vẻ.

“Vui lắm hả?”

Vừa nghe giọng lạnh lùng cất lên Sử Hồng đã thấy Tinh Húc tiến sát gần rồi tung cú đấm vào thẳng mặt mình.

Nhanh như cắt hấn ngựa người né kịp rồi lộn vòng ra sau thủ thế.

Tinh Húc tiếp tục lao vào tấn công.

Cảnh Điền muốn ứng cứu nhưng bị Kim Yển nhả ra chặn lại.

“Các người ức hiếp chủ nhân của ta!”

“Ức hiếp gì chứ? Chỉ là luận bàn võ thuật thôi.

Không phải chủ nhân người đã vì thái tử điện hạ mà ra sức tập luyện võ thuật ư?”

“Luận bàn kiểu bạo lực như vậy ư? Rõ ràng là giết người.”

“Là chủ tớ các người tự chạy đến còn than trách cái gì?”

“Khốn kiếp!”

Cảnh Điền lao vào đánh Kim Yển cố gắng thoát ra khỏi gọng kiềm.

Bên kia Sử Hồng và Tinh Húc tả xung hữu đột dữ dội.

Nhận thấy đánh không lại, Sử Hồng nhân lúc Tinh Húc không để ý lấy một nắm cát ném vào mặt y rồi bỏ chạy.

T/g: Hồng nhi của ta, con trêu chọc phu quân con miết vậy coi chừng nó ghét con đó..

Chương 10: Chương 10

Tử Lâm nghe đám nô tài đang ồn ào xôn xao gì đó cũng tò mò hỏi xem là có chuyện gì.

Bọn chúng nói rằng thế tử Khang vương đem đến tặng cho thái tử điện hạ mấy tên kỹ nam xinh đẹp khiến người nổi điên.

Bây giờ đang la lối ầm ĩ bên ngoài.

Nội tình chuyện xảy ra giữa thái tử và thế tử Khang vương chỉ rất ít người biết nên khi nghe chuyện bọn họ ai cũng rất ngạc nhiên.

Thái tử trước giờ đều rất bài xích đoạn tụ, đối với việc thế tử cuồng nhiệt theo đuổi mình, thái tử luôn rất thờ ơ, lãnh đạm.

Cho dù có tức giận đến như thế nào thái tử vẫn luôn duy trì sự bình tĩnh bởi người vốn không để thế tử vào mắt.

Vậy mà hôm nay người lại có thể nổi điên lên đến như thế.

Thế tử Khang vương không chỉ biế.n thái, yêu cuồng nhiệt là còn là một người ghen tuông rất dữ dội.

Thế mà hôm nay thế tử lại dám đem tặng thái tử điện hạ gần chục kỹ nam xinh đẹp mê hồn của kỹ viện nam nổi tiếng nhất kinh thành.

Tình huống hiện tại xảy ra khá tương tự như trong mấy thoại bản viết về tình yêu, cảm giác giống như một cặp đôi yêu nhau đang cãi nhau vậy.

Bọn họ bắt đầu bàn luận có phải thế tử theo đuổi lâu như vậy cuối cùng đã làm tan chảy trái tim của thái tử điện hạ hay không? Tử Lâm

ngồi nghe chuyện mà mỉm cười vui vẻ.

Đột ngột một người lạ mặt nhảy vào phòng của Tử Lâm từ cửa sổ khiến cậu nhóc giật mình.

Tử Lâm còn chưa kịp nói tiếng nào thì đã bị người kia bịt chặt miệng và kéo cậu vào chỗ khuất.

Tử Lâm chưa từng gặp người này bao giờ nhưng nhìn dáng dấp cùng ngũ quan của y Tử Lâm có thể mừng tượng đoán ra được.

Dáng người của y nhỏ thó nhưng khá đầy đặn, gương mặt bầu bĩnh dễ thương, đôi mắt to tròn lúc nào cũng sáng lấp lánh.

Tính ra Sử Hồng có ngoại hình rất dễ thương nhưng vì y vừa là đoạn tụ lại vừa là biến thái, người ta chú ý nhiều về hành động của y hơn là vẻ ngoài.

“Im lặng! Kêu lên một tiếng ta lập tức bẻ gãy cổ ngươi!”

Tử Lâm đôi mắt chớp chớp dường như chỉ giật mình chứ không sợ hãi trước sự đe dọa của Sử Hồng khiến Sử Hồng ngạc nhiên.

Tử Lâm bắt chéo tay ra hiệu bản thân sẽ không lên tiếng.

Sử Hồng từ từ buông tay.

Sử Hồng ngạc nhiên nhìn cậu nhóc trước mặt.

Trông cậu ta chỉ tầm mười bốn, mười lăm tuổi, người hơi gầy, da có chút xanh xao, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt xanh lục đặc biệt đầy thu hút.

Nếu cậu ấy được bồi bổ tốt hơn một chút có thể xem là một mỹ nam hiếm có.

Sử Hồng chỉ đang ngạc nhiên đây là ai.

Nhìn trang phục cậu ta đang mặc, nhìn việc cậu ta được ở riêng

trong một căn phòng rộng lớn, kang trang lại có đến năm sáu nô tài vây quanh chứng tỏ thân phận không tầm thường.

Sử Hồng quan sát cậu nhóc, hình như gương mặt có chút điểm tương đồng với Đường Tinh Húc.

Đây là đệ đệ ruột của Tinh Húc sao?
Cậu nhóc đưa tay ra hiệu ý hỏi mình có thể nói không.

Sử Hồng gật đầu, dặn:
“Nếu đảm bảo sẽ nhỏ tiếng thì ngươi cứ nói.”
“Huynh có phải thế tử Khang vương?”
Sử Hồng ngạc nhiên: “Ngươi đã từng gặp qua ta?”
“Không có, nhưng đệ đã nghe kể về huynh.”
“Vậy đệ là...”
“Đệ tên Tử Lâm, là đệ đệ của Tinh Húc ca.

Rất vui được gặp huynh.”
Sử Hồng rất ngạc nhiên trước thái độ hồ hởi của Tử Lâm, hoàn toàn trái ngược với thái độ ghét bỏ của Tinh Húc, ca ca của hắn dành cho mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với cậu nhóc này.

Sử Hồng chọn một cái ghế gần đó rồi ngồi xuống, mỉm cười hỏi:
“Đệ là đệ đệ của thái tử chắc cũng biết câu chuyện về ta rồi.

Đệ không ghét ta sao?”
“Trước đây thì đúng là có nhưng hôm nay gặp huynh thì đệ lại thấy huynh rất dễ nhìn, không giống như người khác từng miêu tả.”
“Vậy sao? Người khác từng miêu tả ta như thế nào?”
“Bọn họ nói huynh cục mịch, ăn mặc sặc sỡ, đôi mắt lúc nào cũng lúng liếng nhìn là biết ngay b.iến thái.”
Khóe miệng Sử Hồng giật giật.

Hắn tự thấy bản thân mình cũng đâu đến nỗi tồi, sao lại bị miêu tả tồi tệ như vậy.

Lại còn đôi mắt lúng liếng nhìn là biết ngay biết. Thái là cái quái gì? Dĩ nhiên bên ngoài người ta không đồn bậy đến như thế.

Nói gì đi nữa thì Sử Hồng cũng là con trai Khang vương sao bọn họ miêu tả quá đáng như thế không sợ bị người của Khang vương phủ xử chết hay sao.

Tử Lâm cố tình nói thế chỉ vì muốn thử phản ứng của Sử Hồng mà thôi.

Theo như những gì Tử Lâm biết và nghe về Sử Hồng thì vị thế tử này rất xem trọng ngoại hình bản thân vì luôn muốn mình đẹp trong con mắt của thái tử, khi biết mình bị người khác nói xấu như thế chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, trở nên lo lắng về vẻ ngoài của mình.

Nhưng cái thái độ mà cậu đang thấy đây thì không giống như vậy.

Sử Hồng chỉ ngạc nhiên và cảm thấy kì quái mà thôi.

Nó khiến Tử Lâm cảm thấy rất hứng thú.

“Làm sao huynh lại phải trốn đến chỗ đệ vậy?”

“À, tên kia đang nổi điên muốn giết người nên ta tạm lánh một chút.”

“Ý huynh là huynh trưởng của đệ đang đuổi giết huynh sao?”

“Chứ còn ai nữa.

“Ày, đệ sẽ không tố cáo huynh đang ở chỗ đệ cho hắn ta biết đó chứ?”

Tử Lâm lập tức giơ tay lên thề: “Đệ thề với huynh sẽ giữ kín bí mật.”

Sử Hồng đột nhiên cảm thấy cậu nhóc này vô cùng thú vị, tự hỏi không hiểu tại sao Tinh Húc lại có một cậu em trai thú vị đến như vậy.

Sử Hồng không kịp được đột nhiên ôm chầm lấy Tử Lâm, rồi xoa đầu cậu nhóc.

Tử Lâm sững sờ trước hành động của Sử Hồng người cứ đứng đờ

ra như pho tượng.

Đúng lúc này,...

“Tên bi.ến thái này ngươi lại dám có ý định với đệ đệ ta! Bỏ tay ra ngay!”

Đường Tinh Húc từ lúc nào xuất hiện bên ngoài cửa sổ giận dữ chỉ tay vào bên trong, sau đó lập tức nhảy cửa sổ vào.

Sử Hồng vội vàng buông Tử Lâm tung chân đạp cửa chính chạy ra, còn cố tình nói lớn:

“Ta chỉ bi.ến thái với mỗi mình ngươi thôi!”

“Sử Hồng! Ngươi đứng lại đó cho ta!”

“Có ngu mới đứng lại cho ngươi đánh.

Cảnh Điền!”

Cảnh Điền vẫn luôn bị Kim Yển bám theo sát nút, lúc này cũng đang chạy về phía này.

Sử Hồng lao về phía Cảnh Điền đột ngột tung người đá Kim Yển một cước.

Cảnh Điền ôm lấy Sử Hồng nhảy phắt lên mái nhà lao vút đi.

Kim Yển định đuổi theo thì Tinh Húc cản lại.

“Kệ hẩn đi.

Ta sẽ tìm hẩn tính sổ sau.” Tinh Húc quay qua hỏi Tử Lâm: “Hẩn có làm gì đệ không?”

“Không có ạ.

Bọn đệ chỉ nói chuyện.”

“Chỉ nói chuyện thôi sao? Nhưng hẩn vừa giờ trò với đệ.”

“Không phải đâu.” Tử Lâm vội xua tay: “Không phải như huynh nghĩ đâu.

Huynh ấy chỉ ôm đệ giống như cách huynh ôm đệ thôi.”

“Vớ vẩn.

Đệ có phải đệ đệ ruột của hấn đâu, hấn ôm làm gì.

Nam nhân vớ nhau ôm ấp giữa ban ngày ban mặt còn ra thể thống gì? Hấn không làm gì được ta mới quay sang đánh chủ ý lên đệ.

Tên khốn đoạn tụ này.

Ta sẽ cho hấn biết tay.”
Tinh Húc dùng dùng bỏ đi.

Tử Lâm còn chưa kịp nói bọn họ chỉ ôm nhau trong phòng, đâu phải ở bên ngoài, là huynh ấy nói oang oang cho mọi người biết đó chứ.

... *** ...

Sử Hồng an toàn rời khỏi phủ thái tử rồi cùng Cảnh Điền chạy một mạch trên đường.

Suốt đường đi cứ cười mãi khiến Cảnh Điền ngạc nhiên.

“Chuyện gì mà khiến chủ nhân cười vui như vậy? Vẫn là chuyện người chơi xỏ thái tử sao?”

“Chuyện đó dĩ nhiên là buồn cười rồi nhưng ta vui vì chuyện khác.

Ngươi có biết về đệ đệ của thái tử tên Tử Lâm không?”

“Lục hoàng tử ạ? Thuộc hạ có nghe nói nhưng chưa gặp bao giờ.

Lục hoàng tử từ nhỏ thân thể đã ốm yếu, thường xuyên bệnh tật nên rất ít khi ra ngoài.

Không chỉ thuộc hạ mà cũng rất nhiều người không biết diện mạo của ngài ấy.”

“Vậy sao?”

Sử Hồng nghĩ đến cậu nhóc đáng yêu dễ thương như vậy mà suốt ngày gắn chặt với chiếc giường, lúc nào cũng buồn bã nhìn ra ngoài cửa mà thương cảm vô cùng.

“Người đi điều tra giúp ta xem Tử Lâm sẽ ở lại trong phủ bao lâu, tiện thể tìm hiểu xem thái y nào xem bệnh cho thằng bé.

Ta muốn gặp vị đó.”

“Vâng.

Chủ nhân có vẻ rất thích lục hoàng tử?”

“Dĩ nhiên rồi.

Thằng bé đáng yêu vậy mà, trái ngược hẳn với ca ca của nó.”

Cảnh Điền nhìn thấy Sử Hồng ngắm nhìn mấy món đồ điêu khắc nhỏ bằng gỗ bày trên một quầy hàng, trong miệng còn lẩm nhẩm : “Không biết Tử Lâm có thích thứ này không.”

“Chủ nhân muốn tặng quà cho lục hoàng tử à?”

“Ừ.

Người nói xem thằng bé có thích những thứ này không?”

Cảnh Điền nhìn thấy những con vật nhỏ như thỏ, rùa, gà, vịt, ... đều được điêu khắc gỗ nhìn cảm thấy rất xinh xắn, dễ thương.

Ngoài ra còn có những cái chén, cái lọ, con rối,... đều được làm bằng gỗ nhỏ chỉ bằng bàn tay.

Hắn liếc nhìn chủ nhân nhà mình thấy ngài ấy cũng thích chúng đến mắt sáng lấp lánh.

“Có lẽ là thích ạ.”

“Vậy thì lấy cái này, cái này, cái này đi.

Mai ta mang đến tặng cho cậu nhóc.”

“Hôm nay xem nữa là chết rồi mà chủ nhân vẫn dám đến nữa à?”

“Ta đến thăm Tử Lâm có phải đến tìm Đường Tinh Húc đâu mà sợ chứ.

Đừng đứng đó nói nữa, mau qua đây chọn đồ giúp ta.”

“Vâng.

Vâng.”

T/g: bé Tử Lâm dễ thương..

Chương 11: Chương 11

Mỗi lần thượng triều Đường Tinh Húc đều gặp Khang vương.

Bọn họ gặp nhau trao đổi với nhau chuyện triều chính rất bình thường, gần như chưa bao giờ nhắc đến Sử Hồng.

Khang vương Sử Tân Vinh vốn là một người như thế.

Ông ta có thể là một người yêu thương con đến mức hơi thái quá nhưng trong công việc là một người công tư phân minh, việc nhà và việc nước, việc nào ra việc nấy.

Cho dù Tinh Húc ghét bỏ Sử Hồng nhưng vẫn có một sự nể phục đối với Khang vương gia.

Sử Tân Vinh từ hồi còn trẻ là một người rất tài năng không chỉ trong chính trị còn cả đánh trận.

Ông là một trong những công thần lập quốc, góp công lớn hình thành nên Vĩnh Hy quốc.

Dù không phải là người hoàng tộc nhưng Sử Tân Vinh vẫn được tiên đế phong vương vì những công lớn mà ông đã làm.

Tiên đế khi xưng vương lập nên Vĩnh Hy quốc thì mắc phải cơn bạo bệnh, hai năm sau mất.

Ngai vàng được truyền lại cho em trai chính là hoàng đế bây giờ.

Sử Tân Vinh từng được phong làm Nhiếp chính vương phụ tá cho hoàng đế mới trong năm năm.

Cũng bởi vậy mà cho đến giờ thế lực của Khang vương trong triều rất lớn, tiếng nói cũng rất có trọng lượng.

Trong triều số lượng quan lại đi theo Khang vương cũng phải chiếm hơn nửa.

Thế lực Khang vương càng ngày càng lớn không khỏi khiến hoàng thượng lo lắng.

Ngài đang rất cố gắng từng bước giảm bớt quyền lực của Khang vương nhưng chuyện này không phải dễ dàng.

Thế tử Sứ Hồng thì say mê thái tử như điên đảo, chỉ tiếc đó lại là nam nhân.

Thái tử bài xích đoạn tụ nên cũng vô cùng ghét bỏ Sứ Hồng.

Hoàng thượng biết rất rõ Tinh Húc đã phải kìm nén rất nhiều để không vung kiếm chém chết Sứ Hồng.

Đột nhiên trong hoàn cảnh này ông lại mong muốn giá như con mình nó là đoạn tụ thật thì đỡ biết bao nhiêu.

“Khang vương gia, mấy hôm nay thế tử không có ở bên cạnh chắc tâm trạng của ngài buồn lắm.

Sao không đến chỗ bọn ta uống trà đàm luận cờ cho vui?”

“Được được.

Hôm nào ta sẽ đến tìm các ngài nói chuyện phiếm.”

Tinh Húc nhìn Sứ Tân Vinh cười nói vui vẻ với người khác trong lòng thầm nghĩ người này đúng là giỏi diễn kịch.

Ban đầu thì có thể ông ta không phát hiện ra Sứ Hồng đã về kinh thành vì hẳn ta là trốn về, nhưng đã là ngày thứ ba rồi ông ta chắc hẳn đã biết rồi nhưng vẫn giả vờ như không hay biết gì.

Thậm chí Tinh Húc còn nghi ngờ những mảnh khóe mà Sử Hồng dùng với hắn gần đây đều là do Sử Tân Vinh mách nước. Ngày trước tuy Sử Hồng bày rất nhiều trò biếm thái nhưng toàn là mấy thứ ngốc ngếch, thiếu suy nghĩ.

Người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy tên này đúng là yêu quá hóa rồ, cười cợt y ngu ngốc khiến hắn cũng bị liên lụy, bị người đời trêu chọc không thôi.

Hắn chỉ thấy Sử Hồng đáng ghét, kinh tởm.

Nhưng hiện tại Sử Hồng đã thay đổi rất nhiều, từ suy nghĩ đến cách hành động.

Chưa bao giờ hắn bị Sử Hồng chọc điên nhưng lại không cảm thấy ghê tởm giống như trước kia, cũng chưa bao giờ cảm thấy hồi hộp mỗi ngày vì không biết tên đó sẽ định bày trò gì tiếp theo.
“Khang vương gia lúc nào cũng bận rộn như vậy.

Người nhất định phải giữ gìn sức khỏe.

Người là đại thần quan trọng nhất của triều đình chúng ta đấy!”
“Tạ ơn lời khen tặng của nhị hoàng tử.

Vụ án Vĩnh Thế Xuyên nhị hoàng tử đã xử lý rất tốt khiến vi thần cũng rất nể phục.”
“Đều là nhờ có sự tham vấn tuyệt vời của Khang vương.

Thời gian sau này vẫn mong sẽ được học hỏi những kinh nghiệm từ Khang vương.”

“Nhị hoàng tử khiêm tốn quá!”

Tinh Húc chẳng thèm nhìn thêm quay mặt bỏ đi.

Các viên quan lại kháo nhau nếu như thái tử điện hạ biết nói chuyện như nhị hoàng tử thì có lẽ sẽ được nhiều người yêu thích hơn.

Nhị hoàng tử Đường Minh Thành và tam hoàng tử Đường Tinh Húc xét về năng lực gần như ngang ngửa nhau.

Nhưng nếu xét riêng về võ công thì Tinh Húc nhỉnh hơn Minh Thành một chút.

Ngoài ra, Tinh Húc còn là thuật sĩ, cho nên mới được chọn làm thái tử.

Tuy rằng ngoài mặt Minh Thành chúc mừng hoàng đệ lên ngôi thái tử nhưng trong lòng rõ ràng là không cam tâm.

Những người theo ủng hộ Minh Thành đều cho rằng nếu không phải vì tam hoàng tử là thuật sĩ thì người ngồi vào vị trí thái tử phải là nhị hoàng tử mới đúng.

“Tam đệ, đi đâu mà vội vã thế? Không ở lại trò chuyện với nhị ca thêm một lúc?” Minh Thành kéo Tinh Húc lại khi vừa thấy hắn quay lưng bỏ đi.

“Hôm nay đệ bận rồi.

Để khi khác đi.”

“Bạn việc gì chứ? Để sang ngày khác đi.

Hôm nay ta đặc biệt mời một đoàn hí kịch nổi tiếng ở kinh thành đến buổi diễn.

Ta có gửi thư mời đến các huynh đệ khác của chúng ta, chỉ còn mình đệ là ta muốn mời trực tiếp.”

Chợt nhớ đến vở diễn đặc biệt mà mình đã từng xem một đoàn hí kịch biểu diễn ở ngoài kinh thành, Tinh Húc dùng dùng nổi giận đẩy Minh Thành ra lạnh lùng nói:

“Đệ không có hứng thú.

Huynh thích thì cùng các huynh đệ khác xem đi.”

“Đệ ngại gì mà không đi? Vị thế tử kia làm gì có ở đây.”

Nhưng Tinh Húc đã không còn đứng ở đó nữa mà bỏ đi luôn.

Minh Thành vẫn đứng đó kêu lớn: “Đêm nay ta và mọi người đợi đệ đó.

Nhất định phải đến đấy!”

“Chủ tử, nếu người không muốn đi thuộc hạ sẽ thay người viết một bức thư từ chối.” Kim Yển nói nhỏ.

“Không cần.

Ta đã nói là sẽ không đến rồi.

Giờ mau trở về đi, ta nghi tên khốn đó lại đến.”

“Không cần phải nghi đâu ạ.

Thế tử đúng là đã đến lâu rồi.

Đang ngồi trong phòng của lục hoàng tử.”

Tinh Húc hoảng hốt kêu lên: “Cái gì? Hắn đến tìm Tử Lâm? Sao người không báo với ta sớm?”

“Chủ tử, chỉ là đến thăm thôi có gì lớn đâu.

Thuộc hạ được nghe báo là thế tử ngồi nói chuyện với lục hoàng tử rất vui vẻ.”

“Ngồi nói chuyện? Cái tên biến thái đó làm gì có chuyện đơn giản thế? Từ lần gặp hôm qua tên đó đã giờ trò với đệ đệ rồi.

Mau, mau trở về! Kẻo không kịp mất!”

Kim Yển nhìn chủ nhân vội vàng chạy như ma đuổi về phủ mà ngạc nhiên không thôi.

Ai trong phủ cũng đều nhìn ra Sở Hồng chỉ đối với lục hoàng tử chỉ như huynh đệ thôi, không hiểu sao chủ nhân lại nhất quyết khẳng định là Sở Hồng có ý đồ với lục hoàng tử.

... *** ...

Từ sáng nhân lúc Tinh Húc thượng triều Sử Hồng đã nhờ Cảnh Điền đưa mình nhảy tường vào phủ thái tử rồi.

Lúc hẳn tìm đến phòng của Tử Lâm đã thấy cậu nhóc đang đứng tưới cho những chậu hoa nhỏ bên cửa sổ.

Ánh mắt cậu nhóc nhìn những chậu hoa đó rất say mê, dịu dàng khiến Sử Hồng cũng đứng đó nhìn theo ngẩn ngơ lúc nào không hay. “Thế tử ca ca, huynh đến lúc nào thế?” Tử Lâm tưới xong cho những chậu hoa, ngẩng đầu nhìn thấy Sử Hồng liền vui vẻ chạy tới. “Ta mới tới thôi.

Nhìn thấy mấy chậu hoa của đệ đẹp quá.

Là đệ mua sao?”

“Không ạ.

Đệ cũng muốn tự mình chọn hoa lắm nhưng sức khỏe đệ yếu quá, không đi được.

Những chậu hoa này đều là do huynh trưởng chọn cho đệ.”

Sử Hồng nhìn những chậu hoa đủ màu sắc cũng rất xinh xắn mà không khỏi ngạc nhiên.

Hắn không nghĩ một tên bạo lực, lạnh lùng như Đường Tinh Húc mà cũng có thể chọn được những chậu hoa tinh tế như vậy.

“Thế tử ca ca, hôm nay huynh đến tìm đệ sao?”

“Ừ.

Nhưng từ sau đừng gọi thế tử ca ca nữa.

Nghe xa lạ lắm.

Gọi Hồng ca ca đi.”

“Vâng.

Hồng ca ca.

Thấy huynh đến đệ vui lắm.”

“Xem ta mang gì đến cho đệ này.”

Sử Hồng lấy từ trong tay áo một cái túi nhỏ màu đỏ đặt vào tay Tử Lâm.

Bên trong có hai con vật nhỏ màu gỗ: con thỏ và con rắn.

Tử Lâm rất thích món quà này nhưng cũng cảm thấy rất khó hiểu ý nghĩa của nó.

“Sao lại là con rắn và con thỏ ạ?”

“Con thỏ là tượng trưng cho đệ.

Ta thấy đệ dễ thương và đáng yêu như thỏ nhỏ vậy, còn con rắn này là huynh trưởng của đệ.”

Tử Lâm nghe mà bật cười.

Ca ca của cậu lại bị ví thành con rắn.

“Vậy thì huynh thì ví như con gì?”

“Ta á? Ta là con rồng.”

“Sao lại là rồng?”

“Vì ta tuổi rồng mà.”

Tử Lâm bật cười.

Càng ngày cậu lại càng cảm thấy thích người này.

Cậu kéo Sử Hồng vào nhà trò chuyện rất vui vẻ.

Lúc Đường Tinh Húc trở về thì thấy Sử Hồng đang một tay ôm eo của Tử Lâm, tay kia đặt lên cánh tay cậu nhóc, đứng ở phía sau đẩy cậu nghiêng hẳn người qua một bên.

Hai người lại còn đang đứng ngay trong sân xung quanh là rất nhiều người từ thị vệ đến nô tài nhìn vào.

Sắc mặt Tinh Húc đột nhiên sa sầm.

Hắn phăm phăm đi đến chỗ hai người.

Tử Lâm nhìn thấy anh trai trở về mừng rỡ vô cùng.

“Ca, huynh về...”

Cậu còn chưa nói xong câu đã thấy Tinh Húc tung một cú đấm cực mạnh vào giữa mặt Sử Hồng đứng ngay phía sau cậu.

Sử Hồng quá bất ngờ nên không kịp né, trực tiếp nhận cú đấm như trời giáng ngã văng ra đất, máu từ khóe miệng chảy ra.

Cảnh Điền vội chạy đến đỡ Sử Hồng ngồi dậy.

“Ca, huynh làm gì thế? Sao lại đánh huynh ấy?!”

“Tên bi.ến thái kia, ta đã cảnh cáo ngươi không được động đến đệ ấy rồi kia mà!”

“Ca, huynh hiểu nhầm rồi.

Hồng ca ca chỉ đang dạy cho đệ vài động tác thể...”

“Không phải chính đệ đã khuyên ta không nên tin lời hắn kia mà.

Tại sao đệ lại thân thiết với hắn như thế, lại còn gọi ‘Hồng ca ca’ nữa chứ?”

“Đó là trước kia.

Đệ thấy được huynh ấy đã thay đổi rồi.

Huynh ấy rất tốt.”

“Còn nói hắn rất tốt, rất tốt thì đã không làm thế với đệ.

Hắn biết rõ sức khỏe đệ không tốt mà còn lôi đệ ra ngoài làm cái quái gì đấy?”

Đột nhiên Tinh Húc cảm thấy có một nắm đấm vung tới trước mặt mình.

Hắn nhanh tay đỡ kịp.

Sử Hồng lúc này một bên mặt đã sưng vù, ánh mắt đầy giận dữ nhìn Tinh Húc.

Đêm qua Sử Hồng đã gặp và tìm hiểu bệnh tình của Tử Lâm.

Hắn tự mình thiết kế một bài tập thể dục đơn giản nhằm cải thiện sức khỏe của cậu ấy.

Ban nãy là hắn đang dạy cho Tử Lâm vài động tác thể dục.

Hắn chẳng làm gì sai cả, vậy mà lại bị ăn đánh.

“Sao? Không biện minh được cho hành động của mình nên dùng nắm đấm chứ gì?”

“Khốn kiếp! Người hãy nhớ lấy ngày hôm nay.”

Sử Hồng quay đi, trước khi đi còn quay lại dặn dò:

“Tử Lâm, hãy nhớ những gì mà ta dặn đệ, phải thường xuyên tập luyện đấy!”

“Vâng.”

Hồng ca ca, đệ thay mặt huynh trưởng xin lỗi huynh.”

“Đệ không cần phải xin lỗi hắn.”

“Huynh im đi! Đệ sẽ nói chuyện với huynh sau.”

Sử Hồng quay người rời đi, không nói gì nữa.

Ngày hôm nay hắn đến phủ thái tử ngoài việc thăm Tử Lâm còn muốn xác nhận một chuyện.

Ảnh vệ của hắn sau mấy ngày điều tra đã phát hiện một trong những tên cai ngục của Đại lý tự đã từng ra ngoài gặp riêng một vị khách bí mật ngay buổi chiều sau khi Sử Hồng bị bắt giam.

Nhưng sau đó tên cai ngục lại không nhớ được mình đã gặp ai hay nói chuyện gì.

Y cư xử hoàn toàn bình thường.

Qua phân tích của hấn và Cảnh Điền thì người bí mật có khả năng
thôi miên và thay đổi ký ức của người nào đó, cả Vĩnh Hy quốc này
chỉ có một mình Đường Tinh Húc.

Sử Hồng đối với Tử Lâm hoàn toàn chỉ có tình cảm anh em, không
có một ý nghĩ gì khác lạ.

Hấn lo lắng và quan tâm đến Tử Lâm đều là thật lòng.

Rất nhiều người trong phủ thái tử đều có thể nhận ra điều đó nhưng
Tinh Húc lại cố tình muốn gán cho hấn tội danh “có ý nghĩ biến thái”
với em trai y.

Cú đấm này nhắc nhở hấn rằng đừng bao giờ trông mong vào việc
Tinh Húc sẽ giúp đỡ hấn và cũng giúp hấn nhận định được một điều,
hấn và y mãi mãi là kẻ thù không đội trời chung.

T/g: dám đánh vợ thì chịu hậu quả đi con..

Chương 12: Chương 12

Tử Lâm đưa cho Tinh Húc một xấp giấy khoảng chục tờ, trên mỗi tờ giấy đều có hình vẽ phác họa hình dáng một người trong một tư thế kì lạ nào đấy.

Tinh Húc ngạc nhiên nhìn chúng rồi lại nhìn Tử Lâm, hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Đây là những bài tập thể dục mà Hồng ca ca thiết kế cho đệ.

Huynh ấy nói sức khỏe của đệ ngay từ nhỏ đã rất yếu, chỉ mỗi bồi bổ bằng thuốc thì không đủ, nếu kết hợp cùng với động tác vận động nhẹ nhàng sẽ giúp cải thiện sức khỏe hơn.

Huynh ấy còn mời cả thái y đến để tham khảo ý kiến.

Thái y nói phương pháp của Hồng ca ca rất sáng tạo.

Đây là những động tác vận động nhẹ nhàng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sức khỏe của đệ.”

Để minh chứng những lời mình nói, Tử Lâm còn lấy tờ giấy có vẽ động tác Sử Hồng hướng dẫn cậu tập mà bị Tinh Húc hiểu lầm ra trước mặt cho ca ca của mình nhìn cho rõ.

“Đệ đã tập thử những động tác này.

Tuy ban đầu có hơi mệt nhưng sau đó lại cảm thấy cơ thể vô cùng sáng khoái, khỏe khoắn hơn.

Huynh cũng có thể tập thử.

Nó tốt với tất cả mọi người.”

Tinh Húc nhìn những hình vẽ đơn giản nhưng lại vô cùng dễ hiểu.

Hắn không cần thử, chỉ tưởng tượng thôi cũng có thể cảm nhận được nếu mình tập theo những động tác này sẽ đem lại hiệu quả như thế nào.

Gương mặt hắn bắt đầu xám lại.

Vậy là hắn đã hiểu nhầm Sử Hồng thật sao?

“Làm sao hắn lại bỗng dưng tốt với đệ như vậy? Có thể hắn muốn lấy lòng đệ rồi từ việc đó muốn có được tình cảm của ta.”

“Cũng có thể lắm chứ.”

“Vậy mà đệ còn tỏ ra hứng thú như thế.

Trông đệ rất vui vẻ khi ở cạnh hắn ta.”

“Huynh ấy tốt với đệ dĩ nhiên là đệ vui rồi.

Còn có liên quan đến huynh hay không thì ảnh hưởng gì đến đệ.”

“Đệ...”

“Cứ cho là Hồng ca ca muốn lấy lòng đệ đi, nhưng huynh nghĩ đệ sẽ giúp huynh ấy có được tình cảm của huynh sao? Huynh có phải đoạn tụ đâu.”

Tinh Húc ngẩn ra.

Tử Lâm nói đúng.

Đừng nghĩ đệ đệ hắn chỉ mới mười lăm tuổi, trông nhỏ nhắn, gầy yếu, đối với người ngoài thì ngoan ngoãn, hiền lành, ngây thơ như một tiểu bạch thỏ, nhưng chỉ hắn mới biết cậu nhóc này là một con cáo nhỏ rất tinh ranh, suy nghĩ trưởng thành hơn so với lứa tuổi rất nhiều.

Cho nên thường gặp những vấn đề khó khăn nào không giải quyết được, đặc biệt là trong việc đối phó với Sử Hồng, Tinh Húc đều tâm

sự và hỏi qua ý kiến của Tử Lâm.

“Ca ca bị ám ảnh vì những trò bi.ến thái trước kia của Hồng ca ca nên nhìn huynh ấy làm gì cũng dễ liên tưởng đến những trò bi.ến thái.

Nhưng huynh cần phải bình tĩnh hơn.

Hồng ca ca bây giờ không ngốc như trước kia nữa đâu, khó đối phó hơn nhiều, và cũng thú vị hơn rất nhiều.”

Tinh Húc nhìn mặt Tử Lâm còn thấy cậu nhóc hứng thú với Sử Hồng hơn cả mình.

“Dù sao thì hôm nay huynh đã sai rồi.

Đi xin lỗi Hồng ca ca đi!”

Tinh Húc lập tức nhảy dựng lên.

“Cái gì? Bảo ta đi xin lỗi hấn?”

“Sai thì dĩ nhiên phải xin lỗi chứ.”

“Nếu nói như đệ thì những chuyện trước kia Sử Hồng gây ra cho ta thì hấn phải xin lỗi ta trước mới đúng.”

“Huynh trả đũa hấn cũng đâu ít.

Bây giờ lại lấy ra so đo à?” Tử Lâm bật cười.

“Đó là chưa nói hôm qua huynh cũng hiểu nhầm người ta rồi.

Cho nên chuyện hôm nay huynh nhất định phải đi xin lỗi.”

“Không đi.”

Tinh Húc bực bội bỏ ra khỏi phòng.

Tử Lâm chỉ đành lắc đầu.

... *** ...

“Ai ui, đau quá!”

Vải trắng vừa chấm nhẹ lên vết bầm tím trên mặt Sử Hồng đã không nhận được kêu lên.

Cảnh Điền vội dừng tay lo sợ hỏi:

“Chủ nhân, không sao chứ? Thuộc hạ đã cố nhẹ tay rồi.”

“Không sao.

Cứ tiếp tục đi! Ta nhịn được.”

Nhìn gương mặt trắng trẻo đột nhiên sưng vù lên Cảnh Điền không khỏi cảm thấy xót xa.

Hắn theo hầu hạ Sử Hồng từ lúc Sử Hồng chỉ mới là một cậu nhóc mười tuổi.

Những cảm xúc, những rung động đầu đời của cậu nhóc này hẳn là người chứng kiến đầu tiên, cũng hiểu rất rõ.

Hắn biết tình cảm của Sử Hồng đối với thái tử Tinh Húc là hoàn toàn thật lòng, chỉ có điều cậu ấy không biết cách thể hiện tình cảm mãnh liệt của bản thân, nghĩ như thế nào thì làm như vậy.

Thân phận của Sử Hồng quá đặc biệt nên không ai dám lên tiếng phản đối những việc làm của cậu ấy, lại thêm được Khang vương chiều chuộng quá mức nên Sử Hồng càng ngày càng lấn tới, làm gì cũng tự cho mình là đúng.

Hắn đã từng khuyên nhưng chủ nhân đều bỏ ngoài tai.

Dù vậy trong thâm tâm Cảnh Điền vẫn luôn xem vị chủ nhân nhỏ nhắn này như đệ đệ đáng yêu và cũng đáng trách của mình.

Nhìn thấy đệ đệ bị người ta đánh cho thế này sao lại không thương tâm cho được, lại còn bị chính người mà mình thương thầm đánh thì chắc trong lòng Sử Hồng phải đau nhiều lắm.

“Được rồi.

Không cần nhìn ta bằng ánh mắt cảm thương xót xa như thế.

Chỉ là bị đánh cho một cái thôi mà, có phải bị đâm đâu.”

“Chủ nhân, không ngờ ngài cũng biết đùa kiểu này.”

“Ha ha.

Ta nói thật mà.

Người nghiêm trọng vấn đề quá rồi.

Ta không sao.

Ta là đang lo việc khác kìa.”

Sử Hồng vừa nói xong cửa đã đột ngột bị đẩy bật ra.

Sử Tân Vinh từ bên ngoài chạy vào, gương mặt hết hoảng vô cùng.

Ông ta nhìn gương mặt sưng vù lên của Sử Hồng mà gào lên:

“Kẻ nào dám đánh con ta thành ra thế này? Mau nói cho cha, cha sẽ cho người đi bắt kẻ đó về đây để con tùy ý xả giận.”

Sử Hồng buồn cười mà không dám cười.

Nhìn Sử Tân Vinh giống y như những ông bố yêu chiều con thời hiện đại vậy.

Hắn tin chắc nếu mình nói thật với ông rằng chính là thái tử đã gây ra chuyện này ông cũng sẵn sàng bắt luôn vị thái tử cao cao tại thượng kia đến cho hắn đánh lăm.

“Con nói cha nhất định không được giận con đâu đấy! Là do con trốn học võ nên bị thương.”

“Cái gì? Con học võ? Sao con lại học võ làm gì? Người con ốm yếu thế này không thích hợp học võ đâu.”

“Cha nhìn con mũm mĩm thế này mà bảo người con ốm yếu, ai tin chứ? Cha cứ để con học võ đi.

Con cũng muốn có thể tự bảo vệ mình, bảo vệ cả cha nữa.”

Sử Tân Vinh kinh ngạc nhìn con trai.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy con trai nói rằng muốn bảo vệ

mình, trước giờ chỉ thấy nó lúc nào cũng dựa dẫm vào mình, muốn mình bảo vệ nó mà thôi.

Hắn cảm động xoa đầu con trai, dịu dàng nói:
“Cha không cần con bảo vệ.

Cha chỉ cần con luôn mạnh khỏe là được.”
“Kể từ khi bị nhốt vào trong ngục con đã hiểu ra một điều không phải lúc nào cha cũng có thể bảo vệ được con.

Con muốn có đủ sức mạnh để có thể tự bảo vệ được mình, bảo vệ cha.

Cho nên con xin cha hãy cho phép con học võ được không?”
“Thôi được rồi.

Nếu con muốn học thì cứ học đi nhưng phải cẩn thận.

Tốt nhất để Cảnh Điền dạy cho.”

“Vâng.

Cảm ơn cha.”
Cảnh Điền liếc nhìn Sử Hồng.

Trình độ hiện giờ của chủ nhân hắn chỉ cần hắn dạy khinh công là đã thành cao thủ đúng chuẩn rồi.

“Đau thế nào, để ta xem.”

Nhìn Sử Tân Vinh xem xét vết thương, tự tay bôi thuốc mỡ lên cho vết thương cho mình, Sử Hồng cảm động đến chảy nước mắt.

Từ tận đáy lòng hắn thực sự xem đây là người cha thật sự của mình.

Hắn cũng muốn thay nguyên chủ tận hiếu với ông đến cuối đời.

... *** ...

Buổi tối hôm đó, sau khi từ phòng Tử Lâm trở về thì Kim Yến báo tin

điều tra được cho Tinh Húc.

Cái hôm mà hắn bị nhóm người lạ mặt kia thích sát ngoài kinh thành, tuy hắn nói rằng nghi ngờ đây là âm mưu của Sử Hồng nhưng trong lòng thực tế vẫn luôn nghi ngờ.

Hắn đã cho Kim Yến bí mật đi điều tra xem bọn sát thủ do ai phái đến.

Và hôm nay Kim Yến đã đến thông báo kết quả điều tra cho hắn: không liên quan gì đến Sử Hồng cả. Bọn thích khách này là đến từ cơ sở của một tổ chức ám sát có tiếng trong giới giang hồ tên Nhật Nguyệt Lôu.

Một tổ chức nguy hiểm không chịu bất kỳ sự khống chế của một thế lực nào.

Đã có rất nhiều nước từng cử quân đội đi tiêu diệt tổ chức này nhưng đều thất bại thê thảm trở về.

Nghe nói người đứng đầu của Nhật Nguyệt Lôu là một thuật sĩ cho nên mới có thể bách chiến bách thắng. Nhật Nguyệt Lôu không phải chấp nhận hết tất cả các đặt hàng ám sát.

Bọn chúng đều có chọn lọc theo một quy tắc gì đó mà đến giờ vẫn không ai đoán ra được.

Nhưng một khi đã bị Nhật Thực nhắm tới thì đối tượng sẽ bị ám sát liên tục đến khi thành công mới thôi.

Biết tin này Tinh Húc thực sự cảm thấy lo sợ.

Không phải hắn sợ chết mà là lo cho sự an toàn của Tử Lâm hiện giờ đang ở trong phủ của hắn.

Tinh Húc suy nghĩ một chút quyết định chạy qua gõ cửa phòng Tử

Lâm dù biết chắc lúc này thằng bé đang ngủ.
T/g: bí mật lớn nhất của Tinh Húc sắp lộ ra..

Chương 13: Chương 13

Tử Lâm kể từ khi đến ở tại phủ thái tử cứ nghĩ mỗi đêm sẽ không gặp được vị ca ca bí mật kia.

Trước khi đi cậu còn cẩn thận viết một bức thư để lại cho huynh ấy, nói huynh ấy đợi cậu vài ngày rồi khi cậu trở về sẽ mang theo quà tặng huynh.

Vậy mà từ khi đến đây mỗi đêm cậu vẫn gặp lại vị ca ca ấy.

Cậu ngủ thật sớm và đợi đến đêm huynh ấy sẽ nhảy từ cửa sổ vào phòng và gọi cậu dậy.

Đêm nay cậu vẫn vậy, ngủ thật sớm nhưng lại không sao ngủ được.

Chuyện xảy ra buổi chiều hôm nay, cú đấm trời giáng mà ca ca của cậu dành cho Sử Hồng khiến cậu trần trọc mãi không nhắm mắt được.

Không phải cậu chưa từng nhìn thấy ca ca đánh người, đến giết người cậu cũng đã từng thấy nhưng đánh một người mà cậu biết rõ là huynh ấy đánh nhầm, lại còn là người cậu rất hứng thú thì đây là lần đầu cậu nhìn thấy.

Nó khiến cậu bị ám ảnh vô cùng.

“Cộc cộc”.

Có tiếng gõ cửa khiến Tử Lâm ngạc nhiên.

Bình thường giờ này đâu có ai đến tìm cậu.

“Đệ đã ngủ chưa? Ta nói chuyện với đệ một chút được không?”
Tử Lâm nhận ra giọng Tinh Húc vội vàng ngồi dậy mở cửa.
“Ca, sao huynh lại đến tìm đệ giờ này? Có chuyện gì gấp sao?”
“Ừm.

Vào trong rồi nói.”
Tinh Húc đi vào trong, còn cẩn thận chốt cửa lại.

Hắn đến trước mặt Tử Lâm, đặt hai tay lên vai cậu và nói:
“Đứng im! Ta làm gì cũng không được phản kháng, đau cũng phải
ráng chịu đựng.

Nghe không?”
Thái độ nghiêm túc đến mức dọa người của Tinh Húc khiến cậu nhóc
hoảng sợ.
“Ca, huynh định làm gì đệ vậy?”
“Ta sẽ không làm hại đệ.

Ngoan, nghe ta!”
Một luồng ánh sáng trắng truyền từ hai bàn tay vào trong cơ thể của
Tử Lâm.

Ban đầu cậu nhóc có cảm giác như một dòng chảy mát lạnh đi vào
cơ thể, nhưng chỉ ngay sau đó vài khắc bỗng nhiên cậu cảm thấy
lồng ngực nóng rực như bị thiêu đốt, dạ dày đau quặn như bị một sợi
dây thừng thắt chặt nhưng cậu nén nhin không kêu một tiếng.

Thật may là cảm giác này chỉ kéo dài trong chốc lát rồi biến mất.

Nhưng ngay sau đó Tinh Húc bị thổ huyết.
Tử Lâm hoảng hốt kêu lên: “Ca, huynh sao vậy?”
“Ta không sao.

Nghỉ ngơi một chút là ổn.

Đừng nói lớn!”

“Ca, có phải huynh vừa thi triển phép thuật gì đó trên người đệ đúng không? Đệ đã nói với huynh nhiều lần rồi, huynh đừng tiêu tốn phép thuật của huynh vì đệ.

Mỗi lần huynh thi phép thì tuổi thọ của huynh lại giảm đi.

Đệ không muốn.

Đệ chỉ muốn huynh mãi mãi sống cùng đệ.” Từ Lâm không kìm được mà bật khóc.

“Đệ đệ ngốc! Ta chết trước đệ thế nào được.

Bao năm nay mẫu thân mua cả đồng thảo mộc quý hiếm có tác dụng kéo dài tuổi thọ cho ta.

Ta ăn đến muốn ngán tận cổ, có muốn chết sớm cũng không có cơ hội ấy chứ.”

Từ Lâm vẫn không ngừng khóc, lắc đầu quày quật.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao đột nhiên huynh lại thi phép chứ?”

“Không có chuyện gì thật mà.

Ta đột nhiên nghiên cứu ra một phép thuật rất hay có thể bồi bổ sức khỏe cho đệ tốt gấp mấy lần cái mớ động tác thể dục vớ vẩn của tên biến thái kia nên muốn làm ngay đó mà.”

“Đến giờ mà huynh vẫn còn tị nạn với người ta à?”

“Tị nạn gì chứ? Ta không tin mấy động tác gì đó của hắn.

Đệ là đệ đệ của ta, chữa khỏi cho đệ cũng phải là ta mới được.”

“Rồi rồi.

Đệ thua huynh rồi.

Huynh mau về phòng nghỉ ngơi đi, đừng làm việc nữa.

Nếu đệ còn thấy huynh chong đèn đệ sẽ giận đấy!” Từ Lâm lau nước

mắt, đẩy Tinh Húc ra ngoài.
“Ta biết mà.

Ta về ngủ ngay đây.

Đệ cũng ngủ sớm đi!”
Cánh cửa phòng vừa khép, nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc lại chảy dài.

Cậu không phải là đứa ngốc.

Đây không phải là lần đầu cậu chứng kiến ca ca của mình dùng phép.

Nếu chỉ là những phép thuật nhỏ không đáng kể thì cơ thể huynh ấy sẽ không có vấn đề gì nhưng nếu là thi triển một phép thuật nghịch thiên thì cái giá sẽ là đánh đổi mấy năm tuổi thọ của huynh ấy.

Những lúc đó huynh ấy đều sẽ bị thổ huyết.

Phép thuật lúc này huynh ấy thi triển trên người cậu chắc chắn không phải bình thường.

Cho nên cậu mới đau đớn.

Thà ca ca để cậu chết luôn lúc này còn hơn nhìn huynh ấy ngày một yếu đi.

... *** ...

“Khụ khụ.” Vừa ra khỏi phòng Tinh Húc đã vội vàng chạy thẳng về phòng mình ho sù sụ, và đều là ho ra máu.

Kim Yến nhìn thấy mà tối sầm mặt.

Hắn vỗ nhẹ lưng cho Tinh Húc rồi đỡ y ngồi xuống giường.

Hắn nói giọng như trách móc:

“Chủ tử, ngài lại vừa thi phép sao?”

Tinh Húc chỉ im lặng không nói.

“Chủ tử, chuyện của Nhật Nguyệt Lôu bọn thuộc hạ sẽ có cách xử lý.

Ngài không cần phải hành hạ bản thân như thế.”

“Chuyện của ta đến phiên ngươi quản sao?”

Kim Yến im lặng không nói gì nữa nhưng rõ ràng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Hai nắm tay của hắn đang siết chặt lại.

Theo hầu thái tử đã mấy năm hắn dĩ nhiên biết rõ hậu quả của những lần ngài ấy thi phép là như thế nào.

Người dân Vĩnh Hy quốc tự hào vì thái tử của bọn họ, tôn xưng ngài ấy thành thần.

Bọn họ cầu xin ngài ấy đủ thứ trên đời như cái cách mà họ cầu khẩn thần linh, nhưng bọn họ nào biết phép thuật mà thuật sĩ thực hiện được trả giá bằng chính mạng sống của người đó.

Thuật sĩ thi phép càng nhiều thì sức khỏe càng yếu, bởi vậy mà tuổi thọ của thuật sĩ rất ngắn.

Hoàng thượng và hoàng hậu đã đi tìm rất nhiều dược liệu quý có khả năng kéo dài thọ mệnh để mang về cho thái tử.

Thái tử không dùng chúng vì người biết rõ có dùng cũng chẳng được ích lợi gì, nhưng ngài luôn làm ra vẻ như mình vẫn dùng để không làm cha mẹ lo lắng.

Ngày hôm nay sau khi nghe chuyện mình bị Nhật Nguyệt Lôu nhắm tới, thái tử đã lập tức đi tìm đệ đệ yêu quý nhất của mình hắn đã nghi rồi.

Và sau khi ra khỏi phòng thì ngài ấy ho cả ra máu.

Rốt cuộc thì tuổi thọ của ngài ấy lại tiếp tục giảm, còn hấn thì không thể làm gì khác được.

“Chủ tử, để thuộc hạ lấy cho người một ly nước ấm.”

“Ừm.”

Tinh Húc uống xong ly nước ấm đó rồi nằm xuống ngủ rất nhanh.

Hấn đã quá mệt.

Kim Yến đợi đến khi chủ nhân ngủ say liền lặng lẽ đóng cửa rời đi.

... *** ...

Ngày hôm sau, Tử Lâm lên kiệu trở về cung.

Một quyết định về rất đột ngột không hề được báo trước.

Cả đêm qua Tử Lâm gằn như không thể ngủ được, mắt khóc nhiều đến mức sưng húp lên.

Tuy cậu không đoán được ca ca đã thi phép gì lên cơ thể mình nhưng cậu có thể chắc chắn nếu không phải là tình huống nguy hiểm thì huynh ấy sẽ không làm như thế.

Nếu như vậy thì tốt nhất cậu nên rời khỏi đây trở về cung để không làm vướng chân huynh ấy.

Vì mệt mỏi nên Tinh Húc ngủ dậy khá muộn.

Hấn vừa tỉnh dậy đã thấy Tử Lâm đứng ở đầu giường mình.

Tử Lâm ngay lập tức nói lời tạm biệt.

Đồ đạc đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ người đi nữa thôi.

Tinh Húc rất kinh ngạc khi thấy Tử Lâm đột ngột muốn về lại gấp gáp như thế nhưng khi nhìn thấy hai con mắt đỏ hoe của thằng bé, hấn không hỏi gì chỉ dặn dò nó chăm sóc bản thân mình cho thật tốt.

Ngay lúc Tử Lâm chuẩn bị lên kiệu thì Sử Hồng đột nhiên xuất hiện.

Lần này Sử Hồng lại không leo tường vào mà lại đi cổng chính.

Hắn gặp lại Tử Lâm vẫn rất quan tâm, lo lắng như bình thường nhưng đối với Tinh Húc lại vô cùng lãnh đạm như thể không hề quen biết.

Tinh Húc không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác trống trải kì lạ.

Hắn không lý giải được tại sao mình lại thấy trống trải như thế.

Không lẽ bị Sử Hồng bám riết suốt khiến hắn quen luôn sự hiện diện của y rồi.

“Sao đệ đi đột ngột vậy?”

“Đệ xin lỗi vì không báo trước với huynh một tiếng.

Ca ca có chút chuyện cần phải làm, không thể chăm sóc cho đệ được.

Đệ về cũng là vì để thuận tiện cho huynh ấy.

Ca ca ở đây đệ nhờ huynh trông chừng huynh ấy có được không?”

“Hả?” Sử Hồng kinh ngạc.

“Đệ nói nhầm cái gì đấy? Ai trông chừng ai?” Tinh Húc cả giận.

“À, đệ nói nhầm.

Là hai huynh trông chừng lẫn nhau.

Hai người cứ như trước giờ là được rồi.”

Sử Hồng nhìn Tinh Húc hai mắt chớp chớp dường như cảm thấy rất khó hiểu.

Tinh Húc nhìn đệ đệ lúc đầu cũng cảm thấy rất khó hiểu, hắn bất chợt

nhớ đến một giả thiết mà Kim Yến đã nói với hấn đêm qua.

Nhật Nguyệt Lô đã nhắm tới Tinh Húc một thời gian khá lâu nhưng cho đến giờ mới ra tay, bởi rất có khả năng vì trước đó Sử Hồng đã lệnh cho một đội ảnh vệ theo dõi Tinh Húc ngày đêm không rời khiến bọn chúng không có cơ hội ra tay.

Sau khi Sử Hồng thu lại đội ảnh vệ đó bọn chúng mới có thể tìm được cơ hội tấn công.

Lúc Kim Yến nói với hấn về giả thiết này Tinh Húc ngay lập tức gạt đi.

Nghe chuyện đó cứ như hấn mang ơn Sử Hồng vậy.

Nhưng sáng nay khi gặp lại Sử Hồng, lại nghe Từ Lâm nói nửa đùa nửa thật lại khiến hấn nghĩ về chuyện đó. Hấn hiểu tại sao tại sao Từ Lâm lại nói thế.

Thằng nó rất tinh ý và nhạy cảm.

Chắc hấn sau chuyện tối qua Từ Lâm đã dự cảm được hấn sắp gặp nguy hiểm.

Hiện tại người có khả năng bảo vệ hấn nhất chính là cái người mà hấn ghét cay ghét đắng nhất: thế tử Khang vương Sử Hồng. Mấy ngày nay Sử Hồng đã thay đổi rất nhiều khiến hấn dù ghét cay ghét đắng Sử Hồng cũng phải nhìn y bằng ánh mắt khác.

Mấy ngày vừa rồi dù hấn không muốn nhưng cũng phải thừa nhận hấn hiểu nhầm y, đặc biệt là hôm qua.

Một bên mặt y vẫn còn đang sưng vù lên khiến hấn nhìn vào không khỏi áy náy.

Lại thêm Từ Lâm không ngừng nháy nháy mắt với hấn khiến hấn càng chẳng thể làm ngơ được.

Sử Hồng đột nhiên thấy Tinh Húc đi về phía mình thì cảm thấy rất ngạc nhiên nhưng cũng làm lơ không để ý.

Tinh Húc tiến đến trước mặt hấn đột nhiên cúi đầu, nói: “Xin lỗi!”

Sử Hồng kinh ngạc tròn mắt nhìn.

“Người mới nói gì?”

Với một người có lòng tự tôn cao như Tinh Húc có thể khiến hấn cúi đầu xin lỗi thế này không phải là chuyện dễ dàng.

Sử Hồng không phải không nghe thấy, chỉ là hấn cảm thấy khó tin.

Nhưng trong mắt Tinh Húc lại nghĩ đó là y đang cười cợt mình.

Hấn nổi giận.

“Ta đã hạ mình làm như vậy rồi người còn dám cười nhạo ta.

Biết ngay người chẳng phải tốt lành gì.”

Sử Hồng cũng nổi nóng.

“Người hạ mình xin lỗi ta kiểu đó hả? Ta cười cợt người hồi nào? Con mắt nào của người thấy ta cười người hả?”

“Hai con mắt của ta đều thấy.”

“Vậy mắt người có vấn đề rồi.

Mau đi khám lại đi!”

“Nói cái gì hả?!”

“Hai huynh, có gì vào nhà từ từ nói.

Đừng có đứng ngoài cãi nhau ầm ĩ như thế.”.

Chương 14: Chương 14

Tử Lâm rời đi trong sự luyến tiếc của Tinh Húc nhưng cũng khiến hắn yên tâm hơn.

Đêm qua hắn đã truyền vào cơ thể Tử Lâm một loại pháp thuật rất mạnh.

Với pháp thuật này trong cơ thể bất kì tổn thương nào mà Tử Lâm gánh chịu đều sẽ đẩy hết lên người hắn, ngoài ra còn củng cố thêm sức khỏe cho đệ ấy.

Cho đến lúc hắn rời khỏi cuộc đời này hắn sẽ bảo vệ đệ ấy với tất cả khả năng của mình.

Năng lực này cũng lấy mất của hắn mấy năm tuổi thọ.

Hơn ai hết Tinh Húc nắm rất rõ tình trạng sức khỏe của bản thân.

Hắn không còn sống được mấy năm nữa.

Nhiệm vụ chăm sóc phụ hoàng và mẫu hậu chỉ đành nhờ cậy vào Tử Lâm.

Sử Hồng vốn là đến thăm Tử Lâm mà cậu nhóc về cung rồi nên hắn ở lại cũng chẳng có ích gì.

Hắn quay người bỏ đi, một câu tạm biệt cũng không muốn nói.

Tinh Húc định gọi lại nhưng rốt cuộc lại chẳng thốt lên câu.

Hắn thở dài quay người bước vào phủ.

“Chuẩn bị kiệu vào cung.”

“Vâng.”

Lần vào cung này của Đường Tinh Húc đã trở thành một trong những đề tài bình luận sôi nổi nhất trong hoàng cung trong một thời gian.

Lần đầu tiên thái tử cầu xin cho thế tử Khang vương được trở về kinh thành.

Chuyện thái tử điện hạ không thích thế tử Khang vương thì ai cũng biết dù thái tử không bao giờ thể hiện rõ ra.

Thế tử bị đuổi ra khỏi kinh thành mọi người đều chắc chắn là thái tử phải vui lắm, thế mà thế tử đi còn chưa tới một tháng chính thái tử lại cầu tình xin cho thế tử trở về.

Chính Khang vương cũng rất bất ngờ về chuyện này.

Lý do mà thái tử đưa ra là Sử Hồng đã rất ngoan ngoãn ở Hàng Châu, không gây chuyện cũng không làm phiền hắn.

Một tháng rời xa kinh thành đã đủ để giáo huấn y rồi.

Dĩ nhiên cái lý do đó nghe không hẳn là hợp lý lắm nhưng thái tử đã đứng ra cầu tình thì hoàng thượng cũng không nở từ chối.

Thậm chí người còn rất vui mừng.

Sau khi rời khỏi cung, Sử Tân Vinh không kìm được hỏi Tinh Húc:

“Sao thái tử lại cầu tình giúp Hồng nhi vậy?”

“Khang vương gia không cần phải giả vờ làm gì.

Thế tử vốn đã trốn về từ lâu rồi.

Cứ để hắn trốn chui trốn nhủi mãi thì phiền lắm, cũng đỡ mất công hắn cứ trèo tường vào phủ ta cho nên ta cầu xin phụ hoàng cho hắn

về hẳn luôn cho rồi.”

“Con ta trèo tường vào phủ ngài sao? Thật vô phép quá! Bản vương sẽ về dạy lại con mình.”

Tinh Húc nhếch môi cười.

“Khang vương dạy con đúng là rất hay.

Càng ngày thế tử càng giỏi hơn, thông minh hơn, cũng láu cá hơn.

Ta càng ngày càng cảm thấy ‘thích’ thế tử hơn rồi đấy.”

“Vậ à? Ha ha.

Sau này phải nhờ thái tử điện hạ chiếu cố đến Hồng nhi nhiều hơn rồi.”

“Nhất định.”

Lần đầu tiên Sử Tân Vinh nhìn thấy ánh mắt của Tinh Húc khi nhắc đến con mình lại có cảm giác giống như đang “đe dọa” vậy.

Có lẽ bình thường sẽ khiến hẳn cảm thấy lo lắng nhưng việc thái tử để cho con mình leo tường vào phủ đến mấy lần như thế khiến hẳn cũng cảm thấy vừa lạ lẫm vừa yên tâm.

Thậm chí còn có cảm giác hình như thái độ của thái tử đối với Sử Hồng đã bớt lạnh lùng hơn.

Không biết là Sử Hồng đã làm bằng cách nào.

... *** ...

Khi nghe tin chính Tinh Húc cầu tình với hoàng thượng cho mình được “chính thức” trở về kinh thành, Sử Hồng vô cùng kinh ngạc nhưng cũng khá vui mừng.

Từ giờ hẳn không cần phải cải trang khi ra ngoài phủ nữa, thoải mái biết bao nhiêu.

Nhưng khiến hẳn kinh ngạc hơn cả là sau đó chỉ một ngày đi kèm với thánh chỉ cho phép hẳn quay trở về kinh thành là một thánh chỉ khác lệnh cho hẳn đi cùng thái tử đến thành Thiên Ân giải quyết hạn hán

kéo dài.

Sử Hồng ngạc nhiên hỏi cha mình:

“Sao lại là con đi cùng với Đường Tinh Húc vậy? Có phải cha nói với bộ hạ cho con đi không?”

“Không đâu.

Chính là thái tử nói với hoàng thượng đó.”

“Cái gì? Là thái tử.”

Sử Tân Vinh gật đầu.

Sử Hồng cắn môi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Đường Tinh Húc rốt cuộc có ý gì vậy? Sao tự nhiên lại kéo hẳn đi cùng y, hẳn có biết gì về việc giải quyết hạn hán đâu.

Hay y muốn trả thù, muốn giết hẳn tại nơi đất khách quê người.

Dù sao tên này muốn giết hẳn cũng đâu phải ngày một ngày hai.

Nghĩ đến chuyện đó bỗng nhiên Sử Hồng thấy lạnh hết sống lưng.

“Sao thế? Con không vui ư?”

“Con... con cảm thấy không được khỏe lắm.

Có cách nào giúp con không phải đi chuyến này không?”

“Không được đâu.

Đây là thánh chỉ, không thể tùy tiện sửa đổi được.

Con sao vậy? Ta tưởng con thích được đi cùng thái tử điện hạ chứ?”
Nếu là nguyên chủ thì đúng vậy chứ còn hẳn thì đang sợ muốn chết.

Đi với người này hẳn không biết mình sẽ mất mạng bất cứ lúc nào.

Nhưng hẳn lại không thể nói rõ tất cả những chuyện này với cha

mình được bởi sẽ sinh ra khỏi chuyện phiền phức, còn dễ lộ tẩy thân phận hơn.

Hắn nghĩ tốt nhất là mình cứ cư xử như cách của nguyên chủ để tránh bị cha nghi ngờ là được rồi.

“Vâng.

Con thích đi lắm nhưng con cũng rất lo.

Chưa bao giờ con được ở cùng với thái tử một thời gian lâu như vậy.

Đi đến cả tháng lận.

Con lo lắm.”

Sử Tân Vinh mỉm cười xoa đầu con trai.

“Không có gì phải lo cả.

Đây là cơ hội hiếm có để con có thể gần gũi với thái tử hơn.

Việc thái tử chính miệng đề nghị con đi cùng chứng tỏ người bắt đầu có tình cảm với con rồi.

Đây là một cơ hội rất tốt.”

Nhìn thấy gương mặt cha thực sự vui mừng khiến Sử Hồng cũng không nỡ làm mất hứng của ông.

Hắn cũng tự động viên bản thân mình hiện giờ cũng rất lợi hại, không dễ gì bị tên đó bắt nạt.

Hắn và y chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

... *** ...

Hai ngày sau đó, Sử Hồng và Đường Tinh Húc lên đường đến thành Thiên Ân cách kinh thành phải đến hơn bốn trăm dặm, đi với tốc độ thông thường cũng phải hơn mười ngày mới đến nơi.

Hai người đi chung một xe ngựa, không khí trong xe yên ắng, ngưng ngưng đến kì lạ.

Cả một đoạn đường dài mà không ai nói với nhau câu nào.

Hai người ngồi ở hai đầu xe ngựa, một người cúi mũi vào đọc sách, người kia thì nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa xe.

Việc Tinh Húc xin với hoàng thượng để Sứ Hồng cùng theo mình đến Thiên Ân dĩ nhiên là có mục đích của hắn.

Hắn muốn lợi dụng thế lực phía sau của Sứ Hồng để bảo vệ mình.

Hắn biết Sứ Hồng đi lần này Khang vương đã chuẩn bị sẵn một lực lượng ảnh vệ hùng hậu theo phía sau để bảo vệ con trai.

Hắn không thể chết vào lúc này được.

Hắn còn rất nhiều việc cần phải làm cho đất nước này.

Ngoài nguyên nhân này ra thì vẫn còn một lý do khác để hắn làm thế nhưng chính bản thân hắn cũng không lý giải được điều này.

Kể từ cái ngày hắn biết mình đánh oan Sứ Hồng, trong trái tim hắn bỗng dựng dưng lên một cảm giác rất kì lạ rất khó lý giải.

Tận sâu thẳm trong tâm hắn luôn cảm thấy áy náy mong muốn có thể bù đắp cho Sứ Hồng một phần nào đấy.

“Người định giả câm với ta luôn đấy hả?”

Sứ Hồng lờm mắt nhìn Tinh Húc rồi lại đọc sách, tiếp tục giả lơ như không nghe thấy gì.

Nó khiến Tinh Húc muốn nổi điên.

Đã là qua ba ngày bọn họ đi ngay cạnh nhau mà không nói với nhau lấy một câu.

Thị vệ đi theo hộ tống hai người họ có cảm giác như hai người này hình như đang thi nhau xem ai im lặng lâu hơn vậy, vừa căng thẳng nhưng cũng vừa buồn cười.

Rốt cuộc đến ngày thứ tư Tinh Húc đã không thể nhịn nổi.

Thà hai người cứ cãi nhau ầm ĩ giống như bình thường còn hơn là im lặng mãi như vậy.

“Vẫn im lặng? Được.”

Để ta xem ngươi có thể giả câm được bao lâu.”

Tinh Húc vung chân đạp thẳng vào người Sử Hồng đang ngồi ở phía đối diện.

Sử Hồng giơ tay lên đỡ được.

Ánh mắt tức giận nhìn Tinh Húc.

“Ngươi...”

“Ngươi nói được hả? Ta còn tưởng ngươi câm thật rồi.”

“Ấu trĩ.”

Tinh Húc tiếp tục đạp loạn khiến Sử Hồng không thể ngồi yên được nữa, bắt đầu chống trả.

Rồi từ lúc nào hai người cùng đứng lên đánh nhau.

Bỗng xe ngựa vấp phải một cục đá lớn gây xóc nặng.

Hai người vốn đang đứng trên xe đột ngột vì trận xóc này mà cơ thể đứng không vững, ngã dúi dụi xuống đất.

Khi Sử Hồng mở mắt thì phát hiện bản thân đang nằm đè lên người của Tinh Húc đúng lúc Tinh Húc cũng vừa phát hiện ra tình trạng của bản thân.

Hai người cùng kinh ngạc kêu lên.

Sử Hồng vội vã đứng dậy, tránh xa Tinh Húc ra.

Gương mặt cả hai cùng lúc đỏ lựng, ngượng ngùng không thôi.

“Thái tử điện hạ, thế tử, hai người không sao đấy chứ?” Có giọng của Cảnh Điền đứng ngoài hỏi vọng vào.

“Không sao cả.

Có chuyện gì vậy?” Sử Hồng liền đáp.

“Xe ngựa bị vấp phải cục đá lớn ạ.

Bọn thuộc hạ xin lỗi vì khiến hai vị đại nhân hoảng sợ.”

“Chạy xe cho cẩn thận! Còn vấp lần nữa ta xử cả đám các ngươi.”

Tinh Húc bực bội nói.

“Vâng.

Đa tạ thái tử tha tội.”

Hai người lờm mắt nhìn nhau rồi cùng hừ lạnh quay đi.

T/g: hai người các ngươi không đánh nhau một ngày thì ko nhin được à?.

Chương 15: Chương 15

Thiên Ân đã bị hạn hán nặng suốt hai tháng, không có lấy một giọt mưa, đồng ruộng thì khô cạn, nước sông gần như cạn kiệt.

Việc thái tử đến Thiên Ân là hoàn toàn bí mật không được thông báo trước.

Chiếc xe ngựa chỉ dừng trước cổng thành rồi tất cả đi vào bên trong.

Trước khi vào thành Tinh Húc yêu cầu tất cả mọi người thay y phục thường dân đã chuẩn bị từ trước, đặc biệt là Tinh Húc còn thay đổi cả diện mạo, rồi mới từng tốp từng tốp thay nhau vào cổng thành. Khi bọn họ vào thành đâu đâu cũng thấy dân chúng nổi loạn đòi thái tử đến giải cứu cho dân Thiên Ân.

Sử Hồng nhìn mà hết hồn.

Nhìn các cách người dân gào thét gọi tên thái tử tuyệt vọng Sử Hồng mới sâu sắc cảm nhận được ở thế giới này bọn họ tôn thờ thuật sĩ như một vị thần vậy.

Kể cũng phải, bọn họ có pháp lực thông thiên kia mà.

“Còn đứng đó làm gì? Mau đi thôi.”

Tinh Húc lạnh mặt nói rồi bỏ đi về phía trước.

Sử Hồng không khỏi ngạc nhiên đồng thời cũng cảm thấy rất tức giận.

Dân tình gào thét gọi tên y, có thể gọi là đang cầu cứu y vậy mà y

dừng dưng như không.

Lạnh lùng đến mức như thế thì không thể gọi là con người được.

Hắn tức giận chạy lên nắm lấy cánh tay áo Tinh Húc níu lại.

“Người đi đâu đấy?”

“Người nghĩ ta đến đây để làm gì? Bỏ tay ra!”

“Ta không bỏ.

Người có phép thuật.

Người rõ ràng có thể ngay lập tức cho mưa để cứu họ.

Vậy mà người đi đâu đấy?”

“Không mưa mấy ngày nữa cũng không chết được.”

Tinh Húc giăng tay ra lại tiếp tục bước đi, bỏ qua tất cả những lời kêu gào của dân chúng.

Sử Hồng thực sự nhịn không nổi.

Hắn vẫn nghe nhiều người nói thái tử tính tình lạnh lùng.

Cái này không chỉ là lạnh lùng mà là vô tâm.

Hắn chạy theo thấy càng ngày Tinh Húc đi càng xa, rời khỏi ngôi làng mà nhân dân đang kêu gào đó.

Sử Hồng vội lao lên chặn đường.

“Tránh ra! Người đang cản trở chuyện của ta.”

“Nói cho ta biết người định làm gì? Phải thế nào thì người mới tạo mưa được?”

“Bây giờ chưa cần thiết.

Ta có việc quan trọng hơn phải làm.”

“Bây giờ mà người còn nói là chưa phải lúc? Từ lúc đến đây người

đã thấy bao nhiêu người nằm trên đường chờ chết chưa? Người đã thấy đồng ruộng khô cằn, giếng nước cạn kiệt.

Giờ tất cả chỉ cần một trận mưa của người mà thôi.”
“Bọn họ còn gào được thì chưa chết ngay được đâu.

Tránh qua một bên đi!”

Sử Hồng tức giận vung nắm đấm muốn thụi cho tên khốn đó một quả ngay vào giữa mặt thì Tinh Húc chặn được.

“Sử công tử, người không hiểu chuyện, đừng nên nói năng linh tinh.”
Kim Yến liền nói.

“Bảo ta không hiểu chuyện? Hình ảnh rõ ràng thế kia ngay cả con nít cũng hiểu đó là chuyện gì.

Bọn họ đang cầu xin tha thiết thái tử của các người đấy.

Vậy mà hấn lạnh lùng như không.

Hấn cư xử như vậy có xứng với sự tôn thờ của người dân không?”
“Ta chưa bao giờ mong bọn họ sẽ tôn thờ mình.

Đó là sự lựa chọn của họ, không liên quan đến ta.”

“Người...”

“Nói xong rồi thì tránh qua một bên.

Cản trở quá!”

Sử Hồng kiên quyết không muốn rời đi.

Cảnh Điền vội vàng lôi chủ nhân của mình ra một bên.

Sử Hồng tức giận mắng luôn y.

“Đến người cũng muốn chống đối ta?”

“Chủ nhân, đây không phải lần đầu thái tử điện hạ đi giải quyết những chuyện kiểu này.

Chủ nhân cứ để yên cho điện hạ giải quyết đi.”

“Nếu vậy thì hẳn kéo ta đến đây làm gì? Để ta chứng kiến người dân tôn thờ hẳn như thế nào ư?”

“Chủ nhân, người bình tĩnh đã! Chi bằng người đi xem thử điện hạ đang làm gì đi.”

“Ta không hứng thú.

Ta đi xem tình hình dân chúng thế nào.”

Vậy là Sử Hồng một mình tách khỏi nhóm hoạt động riêng lẻ.

Cảnh Điền dĩ nhiên cũng phải đi theo.

Tinh Húc nhìn thấy nhưng cũng mặc kệ hẳn.

Dù sao mục đích hẳn đưa Sử Hồng cùng đến đây vốn không phải để y hỗ trợ gì cho công việc của mình.

... *** ...

Tình hình hạn hán ở Thiên Ân có thể nói là khá nghiêm trọng, nhưng điều tồi tệ hơn là các quan lại địa phương ở đây dường như không chú ý gì đến việc giúp dân vượt qua khó khăn.

Ngược lại bọn họ không ngừng ca tụng công đức của thái tử điện hạ.

Bọn họ lập một cái miếu công đức vô cùng khang trang và yêu cầu dân đến đây nộp một ít tiền gọi là tùy tâm để cảm tạ công ơn của thái tử.

Bọn chúng còn cho người truyền tai trong dân chúng rằng lúc dân trong thành gặp nạn thì tiền càng nhiều thái tử sẽ cảm động mà nhanh chóng đến với bọn họ.

Sử Hồng nghe đây là hình thức lừa đảo nhưng dân tình lại tin sái cổ.

Dân bị hạn hán, tiền chắt chiu bao nhiêu đem bỏ hết vào miếu công đức để cầu mong thái tử đến cứu dân.

Hạn hán đã gần hai tháng không biết dân đã bỏ vào đó bao nhiêu tiền mà thái tử vẫn không đến, thảo nào mà họ lại kêu gào tuyệt vọng đến như vậy.

Sử Hồng tức giận liền đi tìm Đường Tinh Húc hỏi cho ra lẽ.

Hắn không tin Tinh Húc lại là người lợi dụng lòng tin của dân quá đáng đến như thế nhưng nếu y thực sự biết những chuyện này mà vẫn để mặc cho đám quan lại tác oai tác quái, hắn sẽ không ngại dấn cho vị thái tử điện hạ này một trận.

Sử Hồng hỏi thăm được Tinh Húc hiện tại đang ở con sông duy nhất của thành Thiên Ân, một nơi mà hắn phải phi ngựa từ chỗ mình để đến đó cũng phải mất cả canh giờ.

Lúc đến nơi hắn nhìn thấy Đường Tinh Húc đang đứng xem xét một khoảng rừng rộng lớn bị chặt đến mức không còn sót một cái cây gổ nào.

Cách đó không xa là con sông đã cạn đáy.

Nhìn quang cảnh này xót xa không thôi.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” Sử Hồng hỏi.

Tinh Húc nhíu mày nhìn hắn.

“Còn biết đường đến đây? Không phải ngươi muốn hành động một mình sao?”

“Ngươi rảnh rỗi quá nhỉ? Còn có thời gian ở đó mà xía xói ta.”

Kim Yến thở dài đành thay chủ tử nói chuyện.

“Sử công tử, điện hạ đang xem xét nguyên nhân dẫn đến đợt hạn hán nặng nề đến như vậy.

Công tử cũng đã thấy rồi đấy.

Phần lớn khu rừng bị chặt trụi cả.

Bọn thuộc hạ đã xem xét dấu vết thấy rằng chúng đã bị chặt khá lâu rồi.”

Sử Hồng gật đầu.

Hắn đã học được kiến thức này hồi còn tiểu học.

Tàn phá rừng vô tội vạ là nguyên nhân chính dẫn đến những thảm họa thiên nhiên khủng khiếp.

Thời nào cũng vậy, đối xử tệ với mẹ thiên nhiên thì sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.

“Thành Thiên Ân thường xuyên xảy ra hạn hán và lũ lụt.

Năm ngoái khi điện hạ đến nơi này xử lý hạn hán đã cảnh báo với quan viên nơi đây rồi.

Điện hạ đã tặng cho họ những hạt giống đặc biệt, còn lệnh cho họ phải tích cực trồng lại cây xanh.

Giờ quay lại rừng còn bị tàn phá nặng nề hơn.”

“Ta biết đám người đó chặt rừng để làm gì.

Có một miếu công đức được xây toàn bằng gỗ mới.

Bọn chúng dùng cái miếu đó để tạ ơn công đức của thái tử điện hạ đấy.” Sử Hồng lúc nói còn cố tình nhấn mạnh từ “thái tử điện hạ” rõ ràng có ý khích bác.

Tinh Húc không thềm để tâm đến hắn, quay qua nói với Kim Yến:

“Cho người đi tìm hiểu cái miếu công đức đó cho ta.”

“Vâng.”

Ra lệnh xong Đường Tinh Húc cầm một túi hạt giống đi vào rừng rồi ra lệnh cho nhóm thị vệ mình mang theo chia ra trồng xuống đất.

Sử Hồng kinh ngạc hỏi hắn.

“Người làm cái gì vậy? Đây là lúc để người làm mấy chuyện này sao? Dân đang cần mưa.”

“Trồng rừng cũng là cách tạo mưa.”

“Người điên à? Trồng rừng là kế hoạch lâu dài, người nghĩ người trồng giờ thì nó lớn lên được ngay chắc?”

“Những hạt giống này đều đã được ta làm phép.

Sau khi gieo xuống đất nó sẽ có tốc độ sinh trưởng cao gấp mười lần so với hạt giống thông thường.

Không đầy một tháng khu rừng này sẽ được phủ xanh.”

Sử Hồng sững sốt một chốc rồi nói:

“Nhưng dù sao cũng phải mất một tháng rừng mới mọc lại, và cũng không có gì chắc chắn là sau một tháng trời sẽ mưa cả.

Tại sao người không cho mưa bây giờ đi? Người định chỉ làm như vậy rồi nhìn dân chúng chết dần thêm một tháng nữa?”

“Bọn họ còn đủ tiền để đưa vào miếu công đức thì chưa chết nhanh như vậy được đâu.”

“Người...” Sử Hồng tức giận mắng: Người đúng là đồ long lang dạ sói, đồ vô lương tâm! Người là thái tử mà sống bàng quang với dân như vậy người có còn là con người không? Ban đầu ta còn không tin nhưng giờ ta đang thực sự cho rằng người hoàn toàn biết rõ tất cả những gì đang xảy ra ở nơi đây nhưng bỏ mặc làm ngơ.

Người với bọn quan lại đó đố độn mặt như nhau, chỉ biết bóc lột mồ hôi nước mắt của dân mà thôi.”

“Im đi!” Kim Yến không nhịn được hét lên: “Người thì biết cái gì mà nói hả? Người tưởng phép thuật của thuật sĩ là đồ chùa à? Mỗi lần thi pháp chủ nhân đều phải trả giá bằng um...”

“Kim Yến!” Tinh Húc la lớn ngăn không cho Kim Yến nói hết câu.

“Ai khiến người nhiều lời với người ngoài như thế hả? Còn dám nói thêm câu ta lập tức đuổi người về lại kinh thành đấy!”

Kim Yến hốt hoảng quỳ sụp xuống đất, dập đầu.

“Đừng, chủ tử! Thuộc hạ không dám nữa! Xin chủ tử đừng đuổi thuộc hạ đi!”

“Người nói hấn ta thi pháp phải trả giá bằng gì cơ?” Sử Hồng kinh

ngạc hỏi lại.

Ánh mắt hắn vô cùng hoang mang cảm giác như mình sắp tới sẽ biết được một chuyện chấn động gì.

“Không có gì.

Ta chỉ muốn nói với ngươi, chuyện ta làm mưa thì chắc chắn ta sẽ làm nhưng không thể tùy tiện được.

Ngươi có tưởng tượng được trong hoàn cảnh này nếu dân chúng phát hiện ra thái tử đã tới thì có những chuyện gì sẽ xảy ra không?”
Sử Hồng sững sốt, đứng ngây ra như phỗng.

Phải rồi.

Với sự kêu gào tha thiết hiện nay của dân chúng, chỉ cần biết thái tử đến chắc chắn sẽ gây ra một cuộc hỗn loạn trên khắp địa bàn của thành Thiên Ân.

Đám quan lại có thể nhân cơ hội tẩu tán các vật chứng buộc tội tham nh.ũng của chúng.

Đột nhiên Sử Hồng cảm thấy xấu hổ.

Hình như hắn vừa hiểu nhầm Tinh Húc cái gì rồi.

Chương 16: Chương 16

Sau đó Sử Hồng cùng với Cảnh Điền phụ các ảnh vệ đào hố trồng cây, trong khi Tinh Húc tự mình đào một cái hố nhỏ ngay cạnh con sông đã khô cạn kia rồi đổ nước vào đấy.

Sau đó y đứng đó hình như đang làm phép. Sử Hồng không thắc mắc về những gì Tinh Húc đang làm nữa, bởi dù sao hắn cũng không hiểu được suy nghĩ cũng như năng lực của Tinh Húc.

Nhưng những lời mà Kim Yến nói khi đó lại khiến hắn suy nghĩ rất nhiều.

Hắn nhớ những dòng chữ nhỏ mình từng đọc trong một quyển sách hiếm hoi viết về thuật sĩ: “các thuật sĩ đều có tuổi thọ rất ngắn”.

Không lẽ là vì liên quan đến chuyện thi pháp ư? Có phải mỗi lần thuật sĩ thi pháp đều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của họ?

“Chủ nhân, người nghĩ gì mà ngây ngẩn thế kia?”

“Cảnh Điền, trước kia ta đã từng cho người điều tra về tình trạng sức khỏe của thái tử chưa?”

“Chưa ạ.

Chủ nhân nói vậy là sao? Có phải thái tử bị làm sao không?”

Sử Hồng vội xoa tay.

Không.

“Ta chỉ hỏi vậy thôi.”

Theo cái cách mà Tinh Húc và Kim Yến nói chuyện trước đó có thể đoán được việc ảnh hưởng của pháp thuật đối với sức khỏe của Tinh Húc là bí mật quốc gia.

Rõ ràng đây không phải là chuyện đơn giản.

Cổ họng hẳn bỗng nhiên cảm thấy khô khốc dù mới uống nước chưa lâu.

Lồng ngực cảm thấy hơi khó chịu.

Mọi người nai lưng ra hoạt động đến chiều tối mới trồng xong chỗ hạt đó xuống đất.

Sử Hồng còn hứng thú ngồi quan sát chỗ hạt được mình trồng xuống có gì khác biệt nhưng nhìn mãi mà chẳng thấy thay đổi gì, gương mặt tỏ rõ sự thất vọng.

Tinh Húc nhìn cảnh đó không nhịn được cười.

“Tên ngốc.

Hạt gieo bình thường cũng phải ba bốn ngày mới nảy một cái mầm bé xíu.

Người mới gieo xuống thì làm sao mà nhìn thấy kết quả ngay vậy được.

Muốn thấy sáng mai dậy sẽ thấy thôi.”

“Vậy...! vậy à? Thế thì ngày mai ta phải ra xem mới được.”

Nhìn thấy vẻ mặt háo hức của Sử Hồng cứ như một tiểu hài tử vừa có được đồ chơi mới khiến Tinh Húc không đành lòng trêu chọc y.

Ngược lại không hiểu sao lại có cảm giác cái người này trông lại khá dễ nhìn, không có đáng ghét như thường thấy.

Suy nghĩ này khiến Tinh Húc giật mình.

Hắn tự nhủ có thể do Sử Hồng không chọc tức hắn như mọi ngày nữa nên hắn mới cảm thấy như thế mà thôi.

“Người định xử lý cái miếu công đức đó thế nào?” Sử Hồng tò mò hỏi.

“Bọn chúng vì ta mà lập nên cái miếu đó vậy thì ta cũng phải đến đó xem thử chứ.”

“Ta cũng chưa xem thử cái miếu đó.

Cho ta đi cùng với được không?”

“Được chứ.

Ta rất vui lòng.”

Cảnh Điền nhìn hai người ka miệng thì cười nhưng ánh mắt lộ rõ hai chữ gian tà.

Bọn họ mà đi cùng nhau khẳng định cái miếu công đức đó hôm nay gặp hạn rồi.

... *** ...

Cùng thời gian với Tinh Húc, nhị hoàng tử Đường Minh Thành cũng được cử đi đến một địa phương khác để xử lý vấn đề lũ lụt.

Khác với trường hợp của Tinh Húc, các quan lại địa phương rất hỗ trợ cho Minh Thành làm việc.

Tất cả mọi việc từ cứu tế đến xử lý dịch bệnh, dọn dẹp vệ sinh chẳng đến tay hắn.

Đám quan lại thay nhau làm hết, hắn chỉ việc đứng bên ngoài kiểm tra và đốc thúc.

Chẳng phải là quan lại nơi này có “tình người” hơn so với quan viên ở Thiên Ân.

Đơn giản vì họ biết quá rõ tính cách của vị nhị hoàng tử này.

Minh Thành trước giờ luôn cạnh tranh gay gắt với thái tử Tinh Húc.

Hắn muốn chứng minh cho mọi người thấy rằng Tinh Húc làm thái tử đơn giản chỉ vì y là một thuật sĩ chứ chẳng có tài năng gì.

Ngay khi biết Tinh Húc đi xử lý hạn hán ở Thiên Ân, hắn lập tức xin phụ hoàng ban cho công việc đi xử lý thiên tai ở nơi khác.

Trước khi đi còn cho người đánh tiếng trước với quan viên nơi đó rằng nếu làm chậm trễ công việc của hắn, làm hắn thua thiệt với thái tử, hắn sẽ cho cả nhà chúng chịu báo ứng.

Đối với Minh Thành, ai thuận theo thì sống, không thuận theo thì hậu quả khôn lường.

Chỉ cần giúp hắn thắng thái tử, cho dù là dùng bất cứ thủ đoạn nào, khiến Minh Thành hài lòng thì chắc chắn sẽ thu được nhiều lợi ích.

Cho nên Minh Thành chỉ đến chưa đầy nửa tháng, mọi việc đã được quan viên ở nơi đó xử lý vô cùng sạch sẽ và nhanh chóng.

Minh Thành vô cùng hài lòng.

Hắn hứa sẽ nói tốt về chúng trước mặt hoàng thượng, sẽ ban thêm bổng lộc chức tước.

Minh Thành chi một khoản lớn gọi là thưởng riêng cho bọn chúng, vui vẻ ngồi xem diễn biến của vị thái tử đệ đệ ở Thiên Ân.

Hắn không hề biết rằng để đạt được hiệu quả như mong muốn của hắn, rất nhiều dân chúng chỉ mới nhiễm dịch bệnh đã bị đem đi nhốt lại ở một căn nhà bỏ hoang rồi bỏ mặc cho đến chết, rất nhiều nhà nghèo đến mức không có đồ ăn đã bị bọn chúng đẩy ra bãi tha ma cho tự sinh tự diệt.

Bọn chúng cứ vậy mà hưởng lợi trên mồ hôi và máu thịt của con dân mà không một chút áy náy.

Lúc này, ở Thiên Ân, tình hình vẫn chưa được khả quan lắm.

Dân chúng bắt đầu hướng đến miếu công đức nhiều hơn, không phải để cầu khẩn mà để chửi rửa.

Bọn họ không chỉ cúng tiền mà cả lương thực cũng đã cúng hết rồi.

Không còn gì trong nhà nữa, đến cái ăn cũng không có.

Họ sắp chết đói rồi mà thái tử vẫn chưa tới.

Bọn họ không nhìn được nữa bắt đầu đến miếu công đức mắng chửi.

Họ mắng chửi thái tử không biết thương dân, nhận tiền của dân mà không chịu cứu dân.

Tâm trạng bức xúc của những người này đã tác động đến những người dân khác.

Họ cũng không cầu khẩn nữa mà quay sang mắng.

Quan phủ vội vàng cho người đến trấn an, nói rằng chúa nhận được tin thái tử sắp đến rồi.

Nếu thái tử đến đây mà nghe mình bị chửi rửa như thế sẽ tức giận không cứu nữa.

“Hơn chục ngày trước các người cũng bảo thái tử sắp đến rồi.

Rốt cuộc thì các con ta sắp chết đói rồi cũng không thấy mặt mũi thái tử điện hạ đâu.

Ngày hôm nay bọn ta không có cái ăn, cả nhà sắp chết rồi thì bọn ta còn đợi cái mẹ gì nữa! Rõ ràng là lừa đảo!”

“Trả tiền cho bọn ta đi! Bọn ta sắp chết đói cả rồi.

Bọn ta không tin thái tử nữa!”

“Các người hãy bình tĩnh! Đừng nóng nảy! Bọn ta đã cho người đi

kiểm tra.

Xe ngựa của thái tử chỉ nay mai là đến thôi.”

Trong lúc hai nhóm đang cãi nhau ồn ào thì ở một phía khác Tinh Húc đang chăm chú quan sát toàn bộ miếu công đức.

Cái miếu này xây dựng hoàn toàn bằng gỗ, rộng phải đến gần trăm mét.

Trong miếu có một bức tượng thái tử lớn bằng người thật.

Phía bên trái và bên phải của miếu đứng hai bức tượng thái tử khác nhỏ hơn.

Đặt trước bức tượng là một cái hòm lớn ghi bên ngoài là hòm công đức.

Đây rõ ràng là một hình thức thờ thần phật trá hình.

Sử Hồng nhìn bức tượng Tinh Húc được tạc theo dáng điệu của Quan thế âm bồ tát mà muốn cười nhưng cố nhịn.

Gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng nhẵn nhó của y bị tạc thành một gương mặt hiền từ như thánh mẫu.

Sử Hồng không nhịn được thúc nhẹ khuỷu tay vào người Tinh Húc nói nhỏ:

“Bức tượng rất có thần, chỉ tiếc là không giống người thật.

Điện hạ thấy có đúng không?”

Tinh Húc liếc nhìn Sử Hồng.

Cái mặt của tên này rõ ràng là đang nín cười.

Tinh Húc không trả lời mà mỉm cười hỏi lại:

“Vậy Sử công tử là thích người trên bức tượng hay người thật hơn?”

“Điện hạ nói thật lạ.

Bức tượng thì làm ăn được gì? Người thật mới yêu đương được.”
Cảnh Điền và Kim Yến đứng phía sau thờ dài mà lắc đầu.

Hai cái người này đang ở trong miếu mà nói cái gì không biết.

“Nếu không thích bức tượng này thì hủy đi là được.”

“Điện hạ định hủy luôn tại đây hả?” Sử Hồng kinh ngạc.

“Dĩ nhiên là không.

Để dân hủy..”

Nói xong Tinh Húc nhắm mắt lại.

Một chốc sau trong không gian đột nhiên vang lên một giọng nói giận dữ:

“Hỗn xược! Là kẻ nào dám làm trái lệnh của ta?!”

Sử Hồng được một phen hoảng hồn, nhưng khi nhìn qua Tinh Húc vẫn đang đứng im như tượng, hẩn hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Dân chúng và đám quan binh nghe giọng nói đột ngột cất lên mà hoảng loạn vì không hiểu là tiếng nói phát ra từ đâu.

Giọng nói vang vọng, trầm trầm, nghe cứ như một vị thần nói vọng xuống dương giới.

“Lương Sùng! Còn không mau quỳ xuống?!”

Huyện lệnh Lương Sùng hốt hoảng quỳ sụp xuống.

Ông ta cuối cùng cũng nhận ra giọng nói này là của ai.

Ông ta vội cúi dập đầu, gào lên:

“Thái tử điện hạ, oan uổng quá!”

Lập tức đám quân lính và cả dân thường cũng đều kéo nhau quỳ sụp xuống bái lạy trước bức tượng thái tử.

Để tránh bị nghi ngờ, Sử Hồng và các ảnh vệ nhanh chóng kéo Tinh Húc ra chỗ khuất trước khi bị những kia nhìn thấy.

“Còn dám mở miệng nói oan uổng? Năm ngoái ta bảo người chú ý trồng thêm cây gây rừng để tránh thiên tai.

Người lại đem chặt hết rừng để dựng nên cái miếu vớ vẩn này.

Còn dám tự ý thờ cúng bốn thái tử, thu tiền của dân.

Tội của người lớn như vậy còn dám nói oan uổng?”
“Thái tử điện hạ, thực sự là oan uổng mà.

Hạ quan nào dám thu tiền của dân.

Số tiền đó đều là dân chúng muốn thể hiện lòng cảm tạ đến công đức vô bờ của người, không một ai ép buộc cả.

Không tin điện hạ có thể hỏi dân.”

Một tia sét phóng thẳng xuống ngay sát mặt Lương Sùng khiến hắn ta sợ đến ngây ra.

“Người còn dám già mồm cãi? Bản thái tử dặn người phải lo trồng rừng, người lại cho người chặt hết cây gây ra hạn hán kéo dài.

Còn dám lợi dụng danh tiếng của bốn thái tử để xây miếu.

Chính người đã phao tin đồn bậy rằng ai cúng tiền càng nhiều thì thái tử sẽ nghe thấy và phù hộ cho người đó.

Bốn thái tử là thuật sĩ, không phải thần, không có quyền năng cao siêu như thế.

Dân Thiên Ân sở dĩ chịu hạn hán là do người phá rừng, chịu nghèo đói là do người đồn bậy.

Tội nghiệt đều do người gây ra.

Người tự đi mà xử lý.”

Dân chúng bắt đầu nổi giận.

Cho đến giờ bọn họ mới biết hoá ra mình bị lừa.

Tất cả hò nhau đòi đê Lương Sùng ra đánh.

Hắn sợ hãi gào lên:

“Xin thái tử điện hạ nghe hạ quan nói! Hạ quan không biết chặt rừng sẽ gây nên hạn hán.

Hạ quan chỉ muốn thay dân của Thiên Ân bày tỏ sự biết ơn đến điện hạ mà thôi.

Tin đồn đó hạ quan cũng không biết là từ đâu ra.

Không phải do hạ quan làm.

Xin người minh xét!”

Ngay lúc này một người đeo mặt nạ lao ra cầm kiếm bổ hòm công đức ra làm đôi.

Tất cả mọi người kinh hãi ngẩng đầu nhìn..

Chương 17: Chương 17

Có lẽ bình thường sự xuất hiện của một người lạ mặt sẽ khiến người khác chú ý, nhưng trong tình huống này người ta lại chỉ chú ý đến chiếc hòm công đức chỉ còn vơi lại chưa đầy phân nửa.

Mọi người ai cũng biết bắt đầu từ lúc Thiên Ân rơi vào hạn hán kéo dài, dân chúng kéo đến cúng tiền rất nhiều.

Hòm công đức sớm đã bị bỏ vô chật ních.

Hồi đó Lương Sùng nói khi hòm đầy sẽ công khai mở ra đếm trước mặt bà con, sau đó sẽ dâng lên cho thái tử để tỏ lòng thành kính.

Từ hôm đó đến giờ hòm vẫn chưa được mở, không lý nào lại vơi đi nhiều đến như vậy.

Dân quay sang nhìn Lương Sùng đầy nghi ngờ khiến hắn toát hết mồ hôi hột.

“Đừng tưởng ta không biết lâu nay các người lén lút lấy tiền công đức của dân để tiêu xài riêng.

Người làm quan phụ mẫu, làm như thế mà không cảm thấy có tội với dân à?”

Dân chúng lập tức nổi trận lôi đình, muốn lôi Lương Sùng ra đập cho một trận khiến Lương Sùng một phen hoảng loạn.

Quân lính phải vất vả lắm mới chặn lại được.

Lương Sùng lập tức đứng bật dậy, ngửa cổ mà kêu lên:

“Không đúng.

Đây chắc chắn là có kẻ giả dạng thái tử điện hạ.

Mọi người đừng tin! Nếu là thái tử điện hạ đến thật thì việc gì phải trốn, không dám ra mặt chứ?”

“Hửm? Bảo ta là kẻ giả dạng? Nhưng người đầu tiên hô to gọi ta là thái tử chính là người mà.”

“Đó...!Đó là do ta quá bất ngờ nên bị lừa thôi.

Giọng người giống thái tử nhưng không phải là người.

Thái tử điện hạ không bao giờ làm cái trò trốn tránh, không dám lộ mặt này.”

“Ta có phải thái tử hay không trong lòng mọi người biết rõ.

Không phải chỉ một câu nói của người là khẳng định được.

Cũng như vậy.

Người có tin hay không, không quan trọng.

Dân chúng tin là được.”

Lập tức rất nhiều người dân hô hào gọi lớn:

“Thái tử điện hạ vạn tuế!”

“Ta đã nói thái tử không phải là người tham tiền mà.

Chúng ta bị lừa rồi!”

“Thái tử! Người chắc chắn là thái tử!”

Lương Sùng ngã ngồi xuống đất, không nói nổi câu nào.

“Ta cho người thời gian nửa tháng để xử lý xong mọi việc.

Hết nửa tháng nếu dân vẫn không hài lòng thì trời sẽ không mưa.

Đến lúc đó người tự đi mà chịu tội với dân đi.

Không một kẻ nào được phép ngăn cản.”
Lương Sùng kính hoàng.

Đối mặt với sự phẫn nộ của dân thì chỉ có chết chắc, thà bị bắt giải về kinh chịu tội may ra còn hi vọng sống.

Hắn vội vàng dập đầu trước bức tượng thái tử.
“Hạ quan biết tội rồi.

Xin điện hạ hãy giải hạ quan về kinh.

Tội của hạ quan thế nào hạ quan xin nhận hết.”
“Không tội.

Người chịu tội trước dân đã.

Còn tội của người đã có luật pháp giải quyết.”
“Không.

Thái tử điện hạ.

Xin hãy áp giải hạ quan về kinh.

Cầu xin thái tử điện hạ!”

Mặc kệ Lương Sùng gào lớn trong miếu, Tinh Húc cùng những người khác đã sớm rời khỏi đó để ra khỏi thành Thiên Ân rồi.

Sử Hồng ngạc nhiên hỏi hắn:

“Cứ thế mà đi sao?”

“Đúng vậy.

Xong việc thì đi thôi.

Hay người còn muốn cái gì?”

“Vậy là xong rồi.

Ngươi cứ để mặc mọi chuyện mà đi như thế lỡ như tên Lương gì đó trốn mất thì sao?”

“Không đâu.

Dân chúng bây giờ ghét hẳn đến tận xương tủy, hẳn có chạy đằng trời.

Hơn nữa, ngoài thành ta đã bố trí người canh giữ, hẳn có muốn trốn cũng không được.”

“Đường Tinh Húc, hôm nay ta quả thật đã mở rộng tầm mắt.

Ngươi không cần ra mặt cũng có thể giải quyết được vấn đề.”

“Những điều ngươi chưa biết còn nhiều lắm.

Đi theo ta mấy lần nữa sẽ biết cả thôi.”

“Này!” Trán Sử Hồng bắt đầu nổi gân xanh.

“Ai muốn đi cùng ngươi nữa hả? Ta muốn về.”

Tinh Húc rất thản nhiên mà hỏi lại: “Không muốn thật à? Nhưng vừa nãy ngươi hứng thú xem kịch lắm mà.”

“Xem kịch thì ai mà chả thích xem.

Đừng có đánh đồng với chuyện này.”

“Có muốn đi hay không không phải do ngươi quyết định mà là do phụ hoàng.

Thánh chỉ ban ra thì dĩ nhiên ngươi phải đi thôi.”

Sử Hồng giận đỏ mặt nhưng hẳn cũng không chịu thua.

Giữa thanh thiên bạch nhật, hẳn ôm chặt một cánh tay của Tinh Húc, ngả đầu vào vai y nói bằng giọng điệu lả lơi:

“Được thôi.

Nếu điện hạ đã có lòng thì ta cũng không ngại.

Hai bên đều vui mà.”
Giờ đến phen Tinh Húc giận tím mặt.

Hắn ghét nhất chính là ở nơi đông người làm cái trò bi.ến thái này.

Hắn vung tay đấm thẳng vào mặt Sử Hồng.

Sử Hồng vì đã đề phòng trước nên né được, buông Tinh Húc nhảy tránh qua một bên.

Tinh Húc ghét mấy trò bi.ến thái giữa phố nhưng không ngại đánh nhau trên đường.

Hai người cứ thế đánh đấm huych huych.

Mấy ảnh vệ thân cận chẳng buồn ngăn cản, dù sao cũng quá quen rồi.

Họ quay sang trò chuyện phiếm với nhau.

Riêng Cảnh Điền thì thì thoảng vẫn ngó chừng.

Hắn biết chủ nhân của mình so với thái tử thì hơi yếu thế một chút. Quả nhiên không lâu sau Sử Hồng thấy đánh không lại liền bỏ chạy.

Cảnh Điền lập tức đuổi theo.

Tinh Húc bình thản quay lại nhóm ảnh vệ của mình, tiếp tục thông thả ra khỏi cổng thành.

Kim Yển nhìn chủ tử, thật sự rất muốn hỏi có phải chủ tử dạo gần đây rất thích bắt nạt thế tử Khang vương như vậy không.

Nhưng rồi hắn nghĩ vẫn nên giữ lại trong lòng thì hơn.

... *** ...

Sử Hồng và Cảnh Điền đi đường khác ra khỏi cổng thành.

Bọn họ đi thẳng đến chỗ xe ngựa đã đợi sẵn bên ngoài cổng.

Đột nhiên Cảnh Điền kéo Sử Hồng đứng lại.

“Có chuyện gì thế?”

“Có biến.”

Sử Hồng nhìn lại mới cảm nhận thấy xung quanh chiếc xe ngựa của họ im lặng đến mức đáng ngờ mới cảm thấy vừa nãy mình thật quá sơ suất.

Vừa lúc này nhóm người Đường Tinh Húc đi tới cũng phát hiện có điểm đáng ngờ, dừng cả lại.

Sử Hồng lùi lại đứng sau lưng Cảnh Điền.

Chuyện mà Tinh Húc bị tấn công đột trước, hẳn đã cho người điều tra và biết được kẻ gây ra chuyện này có liên quan đến một tổ chức ám sát cực nổi tiếng Nhật Nguyệt Lô.

Lần trước chúng đã ám sát thất bại, không lẽ lần này lại là bọn chúng?

Một ảnh vệ trong đội ảnh vệ của Sử Hồng đột nhiên nhảy xuống trước mặt nói: “Mọi người chạy mau! Có mai phục!”

Gần như ngay lập tức từ trong chiếc xe ngựa phóng ra một loạt mũi kim về phía bọn họ.

Tất cả rút kiếm vừa cản những mũi kim đó vừa bỏ chạy vào rừng.

Một vài ảnh vệ của Sử Hồng lao ra cản những tên áo đen xông ra từ khắp nơi.

Có một ảnh vệ của Tinh Húc bị kim đâm vào người, chạy không bao lâu liền ngã gục.

Có thể thấy những mũi kim kia đều có tẩm mê dược loại mạnh.

Cảnh Điền bị kim phóng sượt qua tay để lại một vết xước dài.

Y liền dứt khoát chém một nhát vào cánh tay trái, dùng cơn đau để chống lại mê dược.

Sử Hồng đau xót không thôi.
“Bọn chúng chỉ nhắm vào ta thôi.

Các người mau đi đi!” Tinh Húc chạy ở phía trước quay đầu lại nói.
“Ờ.

Vậy bọn ta không khách sáo.”
Nói xong Sử Hồng túm lấy Cảnh Điền thực sự chạy sang hướng khác.

Tinh Húc nhìn theo mà á khẩu.

Hắn chỉ nói thế mà tên đó bỏ đi thật, không có chút nghĩa khí gì cả.
“Chủ nhân, thực sự bỏ mặc thái tử mà chạy sao?”
“Giờ chúng ta không đủ lực, chạy theo hắn ta làm gì.

Tìm cách liên hệ với các ảnh vệ khác đến đây đi!”
“Vâng.”

... *** ...

Chạy theo Tinh Húc ban đầu có ba người.

Vừa chạy vừa cảm mấy kẻ áo đen đuổi theo dần dần chỉ còn sót lại một mình Kim Yến.

Bản thân Kim Yến lúc này cũng đã bị thương.
“Người không cần đi theo ta nữa.

Mục đích của chúng chỉ là ta.

Người đứng lại đi!”

“Chủ tử, người không thể nói vậy.

Thuộc hạ cho dù hi sinh tính mạng cũng sẽ không bỏ mặc chủ tử.”
Tinh Húc khẽ cười.

Trong tình huống sinh tử này Kim Yến vẫn luôn là người duy nhất ở bên cạnh hắn đến cuối cùng.

Hắn biết lần này mình không thoát được.

Sau đợt trước ra tay thất bại, Nhật Nguyệt Lâu đã cử một nhóm sát thủ khác với thực lực vô cùng cao đến giết hắn.

Đã có rất nhiều ảnh vệ bị hạ gục.

Hắn cũng đã bị bọn chúng chém bị thương nhưng vẫn còn nhẹ hơn so với Kim Yến.

Hắn đưa Sử Hồng cùng đến đây vốn là muốn lợi dụng y giữ mạng cho mình nhưng rốt cuộc hắn lại không nỡ làm việc đó.

Hắn không muốn y vì hắn mà bị liên lụy.
Chết bây giờ nói thật Tinh Húc cũng rất tiếc nuối.

Hắn còn quá trẻ, còn rất nhiều việc hắn muốn làm cho Vĩnh An quốc.

Hắn vẫn còn muốn bảo hộ Tử Lâm thêm một thời gian nữa, nhưng có vẻ như ông trời không chiều lòng hắn.
Bọn sát thủ đã đuổi kịp lao vào tấn công Tinh Húc.

Kim Yến nhảy ra chặn lại để chủ tử của mình có thể chạy thoát nhưng sức một người không thể chặn hết.

Đúng lúc này thì bốn ảnh vệ khác cùng Cảnh Điền xuất hiện ngăn

cản bọn thích khách.

Nhân lúc đó, Sử Hồng kéo Tinh Húc chạy trốn.

“Ta cứ tưởng là người bỏ mặc ta để chạy rồi chứ?”

“Ta chạy rồi để người ở đó rửa xả ta hả? Đừng tưởng ta không biết lúc đó người nghĩ gì.”

Tinh Húc không biết phải nói gì, chỉ cười.

Hắn thật sự không ngờ Sử Hồng quay lại cứu mình.

Nếu thực sự lần này có thể thoát hẳn nhất định sẽ xin lỗi y đàn ông hoàng.

Sử Hồng kéo Tinh Húc chạy thẳng, chạy xuyên qua khu rừng rậm rạp.

Lúc những tưởng hai người đã thoát rồi thì phát hiện có mũi tên bắn tới.

Lại thêm những kẻ áo đen khác đuổi theo bọn họ.

Sử Hồng tặc lưỡi, kéo Tinh Húc chạy nhanh hơn.

Hai người chạy thoát khỏi cánh rừng thì lại dính phải một vách đá cheo leo, phía dưới là nước biển nhìn có vẻ rất sâu.

“Người kéo ta chạy kiểu gì thế hả? Người có biết đường không?”

“Làm sao mà ta biết được.

Ta đã đến đây bao giờ đâu.”

“Không biết đường mà kéo ta chạy như điên ấy.

Giờ thì hết đường rồi.”

“Ta cứu người mà người còn mắng ta.

Lương tâm của người ở đâu?!”

Lúc này đám sát thủ đã đuổi tới nơi.

Nhìn xuống vách núi cao ước chừng phải đến tám chục mét cùng với mặt biển sâu không thấy đáy Sử Hồng cảm nhận được bọn hắc mà nhảy xuống thì chết chắc.

Nhưng bây giờ họ không còn đường nữa.

“Có tin ta không?”

“Cái gì?” Sử Hồng kinh ngạc nhìn Tinh Húc.

Đột nhiên y hỏi gì lạ thế.

“Tin ta thì theo ta.”

Rồi không đợi Sử Hồng trả lời, Tinh Húc đã nắm lấy tay hắc mà nhảy xuống vách đá.

“Má nó, Đường Tinh Húc! Lão tử mà chết có biến thành ma cũng không tha cho ngươi!”.

Chương 18: Chương 18

Bọn sát thủ thấy mục tiêu đã nhảy xuống biển cũng không chịu buông tha, tiếp tục cho người xuống dưới truy tìm.

Kim Yến và Cảnh Điền vừa lúc đuổi tới vội vàng tìm cách cản lại.

Một ảnh vệ khác đã đi cầu cạnh một vị hoàng tử khác ở một địa phương khác cách đó không xa: nhị hoàng tử Đường Minh Thành. Minh Thành tuy có sự cạnh tranh rất lớn đối với Tinh Húc nhưng y cũng thừa hiểu sự có mặt của thuật sĩ trong một quốc gia có tầm quan trọng đến thế nào.

Y chỉ muốn cạnh tranh, chưa bao giờ muốn lấy mạng Tinh Húc cả.

Cho nên khi nghe tin Tinh Húc gặp chuyện, Minh Thành không ngần ngại chạy tới giải cứu.

Lúc này Tinh Húc và Sử Hồng đang ngồi hong khô y phục trong một cái động nhỏ.

Nghĩ lại lúc nhảy từ vách đá xuống biển Sử Hồng lại nhìn Tinh Húc đầy cảm phẫn.

Hắn rơi từ độ cao gần tám mươi mét xuống mặt biển liền lập tức bị chìm sâu xuống, xém chút tưởng chết đuối rồi.

Ngay lúc hắn bắt đầu rơi vào trạng thái mất ý thức thì Tinh Húc kịp thời kéo hắn lên và đưa vào bờ.

Bọn họ tìm được một cái động nhỏ gần đấy và vào đó nghỉ ngơi.

Cả người hẳn ướt nhẹp, vừa đóí lại vừa lạnh.

Tinh Húc kiểm ít lá khô và củi về nhóm lửa sưởi ấm cho cả hai.

Hẳn không giận Tinh Húc khiến cả hai rơi vào tình trạng khốn đốn này vì dù sao cũng không phải ý muốn của y.

Hẳn là giận y không nói trước đã tự ý kéo hẳn xuống biển.

Hẳn không biết bơi, xem chút là chết rồi.

"Vẫn còn giận à?" Tinh Húc vừa nhóm lửa vừa hỏi dò.
Sử Hồng quay mặt đi không buồn nhìn hẳn.

"Không thèm."

"Không giận thì tốt.

Nếu người nổi giận thì không khác gì tiểu hài tử cả.

Buồn cười lắm."

Sử Hồng nghiêng răng.

Tên khốn này không chọc điên hẳn được một ngày thì không chịu được à?

"Nơi này mặt nước rất sâu, không dễ bắt được cá.

Người chịu khó nhịn một chút, lát nữa ta ra ngoài nhất định sẽ kiếm được chút đồ ăn nào đó."

Sử Hồng ngăn người nhìn Tinh Húc.

Khó khăn lắm mới thấy được y nói một câu tử tế như thế.

Tinh Húc là thuật sĩ, nếu dùng phép thuật hẳn tin chắc y sẽ dễ dàng làm được mọi thứ mình muốn, nhưng...

"Đường Tinh Húc, có phải mỗi lần người thi pháp đều sẽ ảnh hưởng

đến sức khỏe của người không?”

Đang nhóm lửa Tinh Húc bỗng dừng tay lại, gương mặt hơi sửng sốt nhưng chỉ sau một lúc hấn quay lại dáng vẻ trầm tĩnh bình thường, nói:

“Người không cần bận tâm đến những gì Kim Yến nói.

Đó là chuyện của ta.”

Sử Hồng khẽ nhú mày.

Hấn còn không hiểu Tinh Húc đang nghĩ gì sao.

Y cho rằng hấn đang thương hại mình.

Ấu trĩ.

Hấn chẳng buồn cãi nhau với y chuyện này làm gì.

Thích làm màu như vậy thì cứ việc.

“Không cần phiền đến người.

Người kiếm thức ăn cho người, ta kiếm thức ăn cho ta.

Khỏi nợ nần gì nhau.”

Nói xong Sử Hồng đứng dậy bước ra bên ngoài.

Trời đã nhá nhem tối, gió biển thổi mang theo hơi lạnh khiến Sử Hồng không khỏi rùng mình.

Hấn đứng nhảy nháy, làm mấy động tác vận động cho nóng người rồi chạy vù ra ngoài.

Tinh Húc tròn mắt nhìn Sử Hồng làm một loạt động tác kì lạ rồi chạy vụt đi, hoàn hồn vội vàng chạy theo túm cổ hấn ta lại.

“Người chạy đi đâu vậy hả? Bên đó là vách núi mà.”

Sử Hồng ngớ ngác nhìn về phía trước, hình như đúng là thế thật.

Hấn xấu hổ nhìn xung quanh, có vẻ lúng túng không biết nên đi

đường nào.

“Người...!không lẽ không nhớ đường đi sao?”

Sử Hồng cúi mặt không nói gì.

Hắn vốn có một nhược điểm rất lớn là mù đường.

Không đến mức là không phân biệt được phương hướng nhưng khả năng nhớ đường của hắn rất kém.

Trừ khi là đường thẳng tắp còn nếu rẽ ngang rẽ dọc thì ít ra phải đi cả chục lần may ra hắn mới nhớ được.

Từ lúc hắn xuyên đến thế giới này lúc nào cũng có Cảnh Điền theo kè kè bên cạnh khiến hắn quên bém mất bệnh mù đường của mình.

Giờ lộ ra trước mặt Tinh Húc khiến hắn xấu hổ không biết chui mặt vào đâu.

Tinh Húc nhìn Sử Hồng mà thở dài lắc đầu.

Không nhớ đường mà dám hùng hổ tuyên bố tự ra ngoài kiếm thức ăn.

Cho y tự mình đi ra ngoài sợ rằng chưa kiếm được thức ăn đã lạc không tìm nổi đường về rồi.

Hắn nắm lấy cổ tay Sử Hồng kéo đi.

“Không nhớ đường thì đi chung với ta.”

“Không cần.

Ta không muốn nhận ân huệ của người.”

“Ai bảo người nhận ân huệ? Ta đưa người ra chỗ đất trống có thể kiếm đồ ăn rồi người kiếm của người, ta kiếm của ta.

Không liên quan gì đến nhau.

Được chưa?”

Sử Hồng im lặng, không nói gì nữa.

Lần đầu tiên từ lúc gặp nhau hắn cảm thấy biết ơn Tinh Húc, biết ơn y không bỏ mặc hắn, cũng không cười nhạo hắn, biết ơn y vì đã ở bên hắn lúc này.

Sau đó cả hai người tìm kiếm một hồi rồi cuộc cũng kiếm được vài con cua và một con chim bồ câu bay lạc đàn.

Sử Hồng không biết nấu ăn, im lặng ngồi nhìn Tinh Húc làm mọi chuyện.

Không phải bởi vì thân phận của hắn là thế tử Khang vương được chiều chuộng từ tấm bé mà ngay cả ở kiếp trước, hắn sống với mẹ từ nhỏ, trước giờ đều không cần động tay vào bếp.

Cùng lắm thì chỉ biết luộc trứng, nấu mì ăn mà thôi.

Khiến hắn kinh ngạc hơn cả là Tinh Húc.

Y đường đường là thái tử đương triều vậy mà lại có thể nấu nướng thành thạo như thế.

Hắn mới ngạc nhiên hỏi thì y trả lời thế này:

“Từ khi bắt đầu trở thành một thuật sĩ, sư phụ đã nhiều lần mang ta rời khỏi cung đi luyện tập.

Người luôn bắt ta tự mình làm tất cả mọi thứ, không được dùng đến phép thuật.

Dùng một lần người sẽ phạt ta quỳ một đêm.

Ban đầu ta không biết việc sử dụng phép thuật lại ảnh hưởng đến sức khoẻ như thế nên luôn bướng bỉnh không nghe lời.

Về sau này biết rồi chỉ thấy thương sư phụ mà thôi.

Chỉ tiếc là, sư phụ rời đi nhanh quá.

Ta còn muốn được người chỉ dạy nhiều hơn.”

“Ta nghe nói sư phụ ngươi rời đi khi ngươi chỉ mới mười tuổi, tính ra cho đến giờ cũng đã được 10 năm rồi.

Sao ông ta lại đột ngột bỏ đi vậy?”

“Chuyện của sư phụ ta không biết.

Nhưng ta tôn trọng quyết định của người.” Tinh Húc cầm một xâu thịt đưa cho Sử Hồng.

“Được rồi nè, ăn không?”

Sử Hồng đã đói đến đau cả bụng, ngay lập tức gật đầu.

Hắn nhận thấy xâu thịt vừa thổi vừa ăn, còn tấm tắc khen ngon.

Hắn không hề để ý rằng ở phía đối diện Tinh Húc đang nhìn hắn đầy dục dàu.

“Ta thấy ngươi nói rằng không muốn mắc nợ ta xem ra làm không được rồi.

Chim là do ta bắt được, thức ăn cũng là ta nướng cho ngươi ăn.

Ngươi định trả nợ thế nào đây?”

“Ngươi muốn bao nhiêu ta trả cho ngươi bấy nhiêu.

Lão tử ta không thiếu nhất chính là tiền đấy.” Sử Hồng ngã người dựa vào tường đá phía sau.

Ăn no xong cảm thấy rất sảng khoái.

“Ta không thiếu tiền, cần tiền của ngươi làm gì.

Thế này đi, xem như ngươi nợ ta một điều kiện.

Sau này người cứ nhớ như vậy là được.”
Sử Hồng nghi ngờ nhìn hấn.

“Người sẽ không dùng điều kiện đó bắt ta làm cái gì kì cục đi.”
“Ta không phải người xấu xa như thế.”
“Người vốn dĩ đối với ta đều rất xấu xa.”
“...!Y phục chắc khô rồi đấy.

Mặc vào đi cho khỏi lạnh.”
Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới một cái Sử Hồng đột nhiên lạnh đến rùng mình, vội vàng mặc y phục vào.

Hấn ngạc nhiên thấy Tinh Húc vẫn chưa mặc định nhắc nhở thì quay qua phát hiện phần dưới cánh tay của y có một vết xước dài do kiếm chém phải.

Hấn kinh ngạc há hốc mồm.

Bị thương như vậy mà Tinh Húc hoạt động liên tục khiến hấn hoàn toàn không phát hiện ra là y đang bị thương.

Vết thương lại nằm ở góc khuất, không chú ý sẽ không nhìn thấy.

Sử Hồng cắn môi.

Cái người này không biết chăm sóc cho bản thân gì cả.

Sử Hồng lao đến nắm lấy cánh tay của Tinh Húc.

Vì đụng đến vết thương nên Tinh Húc kêu lên một tiếng.
“Người bị thương sao không nói? Lại còn ngâm mình trong nước biển lâu như thế.

Có phải đau lắm không?”

“Ta không có yếu ớt như thế.”

“Lại còn nói không.

Người vừa nãy kêu đau còn gì.

Hiện giờ chúng ta không có dụng cụ trị thương ở đây.

Phép thuật của người có thể trị thương được đúng không? Dùng một chút xử lý vết thương đi.”

Phép thuật của thuật sĩ đúng là có thể trị thương, nhưng khi sử dụng lại ảnh hưởng rất nhiều đến tuổi thọ của bản thân, đặc biệt là khi thi pháp lên chính cơ thể mình.

Cho nên thông thường các thuật sĩ luôn tránh để mình không bị thương, nếu bị thì cũng không được thi pháp.

Với Tinh Húc, chuyện bị thương thế này với hắn vốn chẳng phải chuyện hiếm gặp gì.

Hắn chỉ lạnh nhạt nói:

“Ta không sao.

Vết thương này thì có hề hấn gì.”

“Người...!”

Sử Hồng muốn mắng nhưng lại nghĩ Tinh Húc nhất định là có lý do riêng của bản thân.

Dù sao đối với việc thi pháp có ảnh hưởng thế nào đến cơ thể thuật sĩ hắn không nắm rõ.

Nhưng nhìn vị trí vết thương thì nếu để như vậy sẽ rất khó để có tư thế ngủ tốt, mà để mặc như vậy không xử lý cũng không được.

Sử Hồng liền xé áo trong của mình băng bó cho Tinh Húc.

“Người làm gì vậy? Không cần.”

“Người ngồi yên cho ta.

Tay ta không được khéo, người cựa quậy ta mà làm toạc vết thương của người thì ta không chịu trách nhiệm đâu.”

Tinh Húc im lặng không nói gì nữa, nhưng trong lòng lúc này đột nhiên dâng lên một cỗ nhiệt lượng ấm áp cứ như được sưởi ấm vậy.
“Được rồi.

Mặc áo vào đi! Đừng để bị cảm.”

Tinh Húc nhận lấy áo từ tay Sử Hồng, ngạc nhiên nhìn hắn.

“Cho dù người chăm sóc ta như vậy ta cũng sẽ không động lòng với người đâu.”

Mí mắt ai đó giật giật.

“Bớt tự luyến đi! Còn nói thêm câu nữa ta liền đạp người một phát văng xuống biển đấy.”

T/g: Người thật biết sát phong cảnh.

Chương 19: Chương 19

Ban ngày vì quá mệt mỏi nên Đường Tinh Húc nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nhưng đến tầm nửa đêm hắn bị tiếng rên rỉ bên cạnh làm cho tỉnh giấc.

Hắn ngạc nhiên nhìn qua thì thấy cả người Sử Hồng đang co quắp, run lên từng đợt, miệng không ngừng rên hừ hừ.

Tinh Húc hốt hoảng qua xem thử thì thấy người y nóng ran như lửa đốt.

Sức khỏe của Sử Hồng vốn không quá tốt, buổi chiều ngâm nước lại còn ở trần ra ngoài biển kiếm thức ăn nên đến tối bị sốt cũng phải. Tinh Húc ôm chặt lấy Sử Hồng vào lòng nhưng cơ thể y vẫn không ngừng run lên, người y nóng một cách lợi hại.

Ở nơi này ko có chăn, chỉ có đống lửa nhỏ không đủ để sưởi ấm cho cơ thể đang nhiễm lạnh khá nặng này.

Nghĩ một chốc, không còn cách nào khác, Tinh Húc ôm chặt lấy Sử Hồng, miệng bắt đầu niệm chú.

Hắn dùng phép truyền một luồng nhiệt ấm nóng vào cơ thể của người kia.

Một lúc sau Sử Hồng không còn rên rỉ nữa, rúc vào lòng Tinh Húc tiếp tục ngủ.

Tinh Húc nhìn Sử Hồng, tự nhiên cảm thấy lúng túng, muốn buông người ra nhưng người kia cứ bám chặt lấy hắn.

Trước kia hắn chưa từng nghĩ sẽ có ngày dùng phép thuật của mình để cứu Sử Hồng.

Hắn không muốn tiêu tốn sức mạnh quý giá này trên người kẻ biển.n thái đó.

Nhưng hiện tại, trải qua bao nhiêu chuyện, có một số thứ đã thay đổi.

Lần này hắn tình nguyện cứu y, dù làm như vậy cũng khiến hắn giảm đi thêm một năm tuổi thọ hắn cũng không hối hận.

“Ừm...!Mẹ, con nhớ mẹ.

Con muốn về nhà.”

Sử Hồng nói trong cơn mê, tay hắn ôm chặt lấy số Tinh Húc.

Hai hàng nước mắt ứa ra chảy dài.

Bất giác, Tinh Húc dịu dàng lau đi những giọt nước mắt nóng hổi đó, nhẹ nhàng thủ thủ vào tai Sử Hồng: “Ngoan.

Ngủ đi.

Mai ta sẽ đưa ngươi về.”

Sử Hồng mỉm cười, dựa dụi vào lòng Tinh Húc mấy cái rồi nằm im, dường như đã ngủ say.

Tinh Húc đột nhiên đỏ mặt.

Hắn không hiểu tại sao vừa nãy mình lại hành động kì lạ như vậy.

Nhìn Sử Hồng yếu đuối rơi nước mắt không kìm được mà muốn dỗ dành y.

Gia cảnh của Sử Hồng hẳn chỉ được nghe kể sơ qua.

Sử Tân Vinh là một người rất chung tình, cả đời chỉ cưới một vị phu nhân.

Bà sau khi sinh Sử Hồng thì bị băng huyết mà mất.

Có lẽ vì vậy mà ngay từ nhỏ Sử Hồng đã được chiều chuộng hết mực, muốn thứ gì được thứ đó.

Sử Hồng chưa bao giờ xa nhà quá lâu.

Lần y bị buộc phải rời khỏi kinh thành là lần đầu tiên, một tháng sau đã trốn về nhà.

Đây là lần thứ hai xa nhà lại gặp phải chuyện này, hẳn bị dọa sợ không ít (mặc dù hẳn không cảm nhận được y sợ hãi gì lắm) nên ban đêm nhớ người thân là chuyện đương nhiên.

Nhưng điều khiến Tinh Húc ngạc nhiên là Sử Hồng bị mất mẹ từ nhỏ nên không có ký ức về mẹ, vậy thì đáng lẽ trong tình huống này y phải gọi cha mình chứ sao lại gọi mẹ, mà cách gọi nghe cũng thấy khá kì lạ.

Sử Hồng ôm chặt hẳn thế này hẳn gỡ ra không tiện.

Tinh Húc thờ dài đành ôm Sử Hồng cùng nằm xuống.

Hắn những tưởng mình sẽ thức tới sáng không dè ngủ quên lúc nào không hay.

Buổi sáng Sử Hồng thức dậy đầu tiên.

Hắn mở mắt dậy đã nhìn mình và Tinh Húc nằm ôm nhau ngủ thì hoảng hồn.

“Người, mau buông ra! Cái tên biế.n thái n này”

Tinh Húc bị Sử Hồng nắm cổ áo lắc tới lắc lui chóng mặt mà tỉnh dậy.

Hắn vừa buông tay đã bị Sử Hồng đẩy bật ra, Sử Hồng đứng dậy, lùi ra tận góc tường nhìn hắn không khác gì kẻ bi.ến thái.

Tinh Húc nhíu mày mắng hắn:

“Tối hôm qua ngươi ôm ta ngủ cả đêm.

Sáng dậy không thềm nhận người nữa à?”

Sử Hồng đỏ mặt, kinh ngạc chỉ tay vào mình mà khó tin kêu lên:

“Ta...!Ta ôm ngươi ngủ á?”

“Chứ ngươi nghĩ thế nào? Không lẽ một nam nhân chân chính như ta lại chủ động đi ôm tên đoạn tụ như ngươi?”

Trán Sử Hồng nổi gân xanh, tức giận đến run người.

Hắn cũng là nam nhân chân chính, hắn còn lâu mới ôm y ngủ.

Nhưng mà hắn nói thì ai tin.

“Ngươi hôm qua sốt đến run người, ôm chặt lấy ta van nài ta sưởi ấm cho ngươi.

Ta thương tình giúp ngươi giảm sốt.

Ngươi hết sốt rồi cũng nhất định không chịu buông tay cho ta đi, liên tục nài nỉ ta.

Ngươi nói chỉ cần ta cho ngươi ôm cả đêm thì ta muốn ngươi làm trâu làm ngựa gì ngươi cũng cam lòng.”

“Đừng có điêu! Ta không bao giờ làm những chuyện như thế!”

“Thật không? Có cần ta nhắc lại quá khứ cho ngươi nhớ không? Chỉ mới năm ngoái thôi ngày nào ngươi cũng đột nhập vào phủ, trốn trong phòng ngủ của ta, thậm chí còn ngang nhiên tắm trong phòng của ta, mặc y phục của ta, nằm trên giường năn nỉ ta đến thượng ngươi...”

“Ngươi câm ngay cho ta!” Sử Hồng cầm một thành củi ném thẳng vào mặt Tinh Húc, nhưng nó vốn không làm khó được y.

Tinh Húc chỉ nghiêng đầu một chút là tránh được.

“Đừng tưởng ta ngủ say rồi người muốn nói gì thì nói.

Ta nhớ chắc chắn ta không có làm những chuyện như vậy.”

“Vậy à? Vậy người có nhớ hôm qua mình đã sốt cao hay không?”

Sử Hồng sửng sốt.

“Ta...!ta thực sự bị sốt sao?”

“Ngay cả chuyện đó người còn không nhớ thì người đã làm gì sao mà nhớ được chứ?!”

“Người câm! Ta không thèm nói chuyện với người nữa.

Ta đi kiếm thức ăn.”

Sử Hồng bực bội bỏ ra ngoài.

Địa điểm kiếm thức ăn hôm qua không xa chỗ này lắm, lại còn là một đường thẳng nên một mình Sử Hồng đi cũng không sợ lạc.

Chờ đến khi người đi rồi Tinh Húc mới khẽ thở phào.

Tốt nhất không nên để cho Sử Hồng biết hẳn dùng phép thuật để cứu y nếu không lại phiền phức.

Đây là số mệnh của hắn, hắn không cần ai phải thương hại, cũng không cần cảm thông.

Một mình Tử Lâm khóc đối với hắn là đủ lắm rồi.

... *** ...

Sau khi hai người ăn sáng xong liền tìm cách trở lên trên.

Bọn họ ở dưới biển, xung quanh là vách đá cheo leo.

Muốn leo lên được trên cao sẽ rất vất vả, có lẽ phải mất mấy ngày.

Không chỉ vậy còn phải đề phòng đám sát thủ đuổi theo họ.

Sử Hồng nhìn cảnh này mà oải hết cả người.

Đầu tiên hai người đi đến chỗ các vách đá ẩm ướt tìm những đoạn dây leo rắn chắc, sau đó Tinh Húc tết nó lại thành một cái dây thừng dài.

Hai người họ trong tay mỗi người đều có một thanh chủy thủ.

Tinh Húc cầm một đầu dây leo trước, Sử Hồng leo tiếp nối ngay sau.

Bọn họ vừa leo vừa nghỉ ngơi, lại tranh thủ tìm thức ăn.

Vách đá này thật may mắn có thể tóm được mấy con thằn lằn và tắc kè ăn tạm.

Mỗi lần như thế để tiết kiệm thời gian Tinh Húc đều dùng phép để đốt lửa khiến Sử Hồng xót xa không thôi nhưng hẳn lại không thể làm được gì.

Để chuẩn bị cho lần leo vách đá vừa dài vừa mất sức này, Tinh Húc đã dành thời gian gần một ngày để nghiên cứu nên chọn vách đá nào vừa có thể leo, vừa có khả năng kiếm thức ăn, vừa có thể tìm được chỗ nghỉ ngơi khi trời về tối.

Tinh Húc leo rất nhanh, mỗi bước đều vô cùng vững chãi.

Y vừa leo vừa ngoái chừng Sử Hồng ở phía sau vừa để ý đất đá bên trên có lặn xuống không.

Đi cùng với Tinh Húc lần này Sử Hồng mới sâu sắc cảm nhận được khả năng sinh tồn của con người này đáng sợ đến thế nào.

Hắn thậm chí còn có cảm giác mình làm vướng chân Tinh Húc.

Nếu không phải kéo theo hẳn có lẽ Tinh Húc đã rời khỏi nơi này từ sớm rồi.

Sau khi đã leo hết một ngày đêm mà vẫn chưa qua được một phần ba vách đá, phần còn lại của vách đá lại dựng đứng khiến Sử Hồng nản vô cùng.

Hắn nói với Tinh Húc:

“Ngươi cứ để ta ở đây rồi đi trước đi! Kéo theo ta không biết bao giờ mới lên được đến nơi.”

“Nói vớ vẩn! Bỏ ngươi ở đây để cha ngươi treo cổ ta lên à? Đi mau! Mệt thì ngồi nghỉ, hết mệt lại đi tiếp.”

“Đừng có lôi cha ta vào đây! Nơi này vắng vẻ không có ai ngoài chúng ta.

Ngươi có bỏ ta ở đây ông ấy cũng không tài nào biết được.”

“Có thời gian để nói nhảm thế thì chi bằng nghĩ cách làm sao để không làm vướng chân ta đi.

Tóm lại cho dù ngươi có chết ta cũng không bỏ ngươi lại đây.”

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi đồng tử rung lên vì kích động.

“Còn một đoạn nữa là có thể nghỉ ngơi rồi.

Cố lên!”

Tinh Húc chìa tay về phía hắn.

Sử Hồng nắm lấy bàn tay chai sần mà vững chãi ấy tiếp tục bước đi.

Bọn họ cùng động viên nhau leo đến ngày thứ ba, đến đoạn vách đá khó khăn nhất bởi vì nó dựng thẳng đứng.

Tinh Húc giơ tay che bớt ánh nắng mặt trời chói chang nhìn xem có cách nào để lên hay không thì phát hiện có bóng người.

“Chủ tử! Thế tử! Hai người vẫn ổn chứ?”

Giọng nói từ trên cao vọng xuống vô cùng quen thuộc.

Sử Hồng và Tinh Húc nhìn nhau mừng rỡ.

Cuối cùng thì nhóm ảnh vệ của bọn họ cũng đã tìm được đến đây.

“Kim Yến! Bọn ta ở dưới này!”

“Hai người đợi chút! Thuộc hạ sẽ kéo hai người lên.”

Khoảng cách quá xa lại thêm ánh nắng mặt trời chói chang nên Sử Hồng không nhìn rõ được có mấy người đang ở bên trên.

Liệu có Cảnh Điền ở đó không? Đội ảnh vệ của hắn có ai còn sống không?

Một lúc sau thì một đoạn dây thừng được thả xuống.

Để chắc ăn Tinh Húc nối nó với dây leo của hai người họ rồi đỡ Sử Hồng lên trước, mình theo phía sau.

Lên đến nơi Tinh Húc mới biết ngoài ảnh vệ của hai người còn có nhóm của Đường Minh Thành.

Thì ra sau khi Tinh Húc và Sử Hồng nhảy xuống biển, đám sát thủ kia lập tức cho người theo xuống vách đá tìm kiếm.

Kim Yến và Cảnh Điền ra sức ngăn lại nhưng lực lượng của bọn họ quá mỏng, chặn không hết được.

Đúng lúc này thì Đường Minh Thành dẫn người tới.

Đám sát thủ biết đánh không lại vội vàng bỏ chạy.

Nhóm người lần theo các vách đá, cuối cùng thì tìm được đến đây.

“Nhị ca, cảm ơn huynh đã đến trợ giúp!”

“Khỏi cần.

Ta làm vậy cũng vì bản thân mình mà thôi.

Nếu đệ chết rồi thì lấy ai còn tranh ngôi vị thái tử với ai nữa.”

“Được rồi.

Giờ đệ sống rồi.

Chúng ta tiếp tục cạnh tranh với nhau.”

Tinh Húc quay lại nhìn Sử Hồng đang ngồi thờ d.ốc, lạnh nhạt nói:
“Nhiệm vụ đã xong.

Giờ ngươi muốn đi đâu thì đi.

Ta không quản.”

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn y.

Cái tên này chẳng mấy khi nói được câu tử tế lại bắt đầu châm chọc mình.

“Ngươi có muốn quản cũng quản không nổi.”.

Chương 20: Chương 20

Sau khi trở về kinh thành, hai vị hoàng tử cùng đi báo cáo nhiệm vụ cho hoàng đế.

Đối với khả năng hoàn thành công việc của hai đứa con, hoàng đế rất tán thưởng, đặc biệt là đối với Minh Thành.

Ông cho rằng Minh Thành không có năng lực thuật sĩ như Tinh Húc mà vẫn có thể làm xong công việc nhanh như vậy là rất có tiềm năng.

Nhất là khi nghe Minh Thành đưa người đến cứu Tinh Húc, ông đối với Minh Thành càng có sự tín nhiệm hơn.

“Con bị Nhật Nguyệt Lô ám sát đến hai lần, tại sao bây giờ con mới nói? Con có biết chuyện này quan trọng đến thế nào không?”

“Con chỉ muốn xác nhận chính xác lại chuyện này.

Trước giờ Nhật Nguyệt Lô chưa từng động tay với thuật sĩ, vậy mà lần này lại ngông cuồng như vậy.

Nhưng sau lần vừa rồi con có thể chắc chắn xác định bọn chúng đang muốn lấy mạng con.”

Hoàng đế tức giận đập mạnh tay xuống bàn vang lên một tiếng rầm rất lớn.

Chén trà để trên bàn bị hành động này làm cho nảy lên rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Ngông cuồng! Đúng là quá ngông cuồng! Không được.

Ta phải liên hệ với các quốc gia khác cùng nhau hợp lực diệt trừ bọn

chúng.”

“Xin phụ hoàng hãy bình tĩnh! Nhật Nguyệt Lô không thể diệt.”

Tinh Húc trợn mắt nhìn Minh Thành.

“Nhị ca, huynh đang nói gì đó? Bọn chúng đang muốn giết đệ đó.”

“Minh Thành, con nói cho rõ ràng.”

“Phụ hoàng, người hẳn đã biết Nhật Nguyệt Lô vì sao lại hình thành và vì sao nó vẫn đứng vững sau hàng chục năm như vậy.

Trong quá khứ và cả hiện tại, không chỉ chúng ta mà những quốc gia không ít lần sử dụng đến sức mạnh của Nhật Nguyệt Lô để tiêu diệt kẻ thù của mình.

Bọn chúng tuy là một tồn tại nguy hiểm nhưng lại là cần thiết.

Bây giờ phụ hoàng viết thư kêu gọi, nhi thần tin chắc sẽ chẳng mấy ai đáp lại lời kêu gọi đó đâu.”

Hoàng đế bàng hoàng, mặt tái xanh.

“Nhưng Tinh Húc...! Chúng muốn giết Tinh Húc đó.

Chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc cho chúng giết Tinh Húc sao?”

“Xin phụ hoàng đừng quá lo lắng.

Con sẽ viết thư gửi cho Lô chủ của Nhật Nguyệt Lô thuyết phục hẳn ta.

Tinh Húc không chỉ là thái tử mà còn là thuật sĩ của Vĩnh Hy quốc.

Đệ ấy không thể chết được.

Con tin chắc sẽ có cách thuyết phục được hẳn bỏ qua vụ giao dịch kia.”

“Không được.” Tinh Húc ngay lập tức phản đối.

“Đệ không đồng ý.

Cứ cho là nhị ca thuyết phục được hẳn tha cho đệ đi.

Vậy những người khác thì sao? Nếu bọn chúng lại nhắm đến những tướng lĩnh, những cận thần quan trọng của triều đình ta thì sao? Để mặc cho chúng giết họ?”

“Đây đều là nghiệt mà mấy người đó phải trả.

Là do họ tự gánh thôi.”

“Sao huynh có thể nói những lời vô tình đến như vậy? Huynh chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân mà bỏ mặc những người khác à? Huynh có từng nghĩ lỡ như có một ngày chúng nhắm tới những người bên cạnh huynh, thậm chí đến cả phụ hoàng cũng không tha thì huynh định như thế nào?!”

“Tinh Húc! Đừng có loạn ngôn! Đệ dám trù chết phụ hoàng.”

“Đệ không có.

Đây rõ ràng là việc có thể xảy ra.”

“Thái tử điện hạ, xin điện hạ hãy bình tĩnh lại.

Mọi chuyện vẫn chưa đến mức độ nghiêm trọng như vậy.”

Tinh Húc nhíu mày.

Sử Tân Vinh từ nãy giờ vẫn im lặng không lên tiếng.

Câu đầu tiên của y lại là như vậy.

Tinh Húc nhớ ra người này hình như trong quá khứ có giao dịch rất nhiều với Nhật Nguyệt Lô, nhất là trong giai đoạn hình thành nên Vĩnh Hy quốc.

Sử Tân Vinh chắc chắn sẽ không ủng hộ ý định này của hẳn.

“Khang vương, đến thái tử đương triều mà bọn chúng cũng nhắm tới rồi.

Ngươi nghĩ phải thế nào mới là nghiêm trọng?”

“Bẩm bệ hạ, bẩm thái tử, theo như vi thần biết Nhật Nguyệt Lô tuy nhận tiền để ám sát nhưng vẫn có những quy tắc riêng.

Thuật sĩ, các vị quan thanh liêm, chính trực, có ơn với dân, tuyệt đối sẽ không đụng đến.

Ngoài ra nếu đối tượng ám sát là những người có vị trí quan trọng trong một nước, có liên quan đến sự tồn vong của một quốc gia thì Nhật Nguyệt Lô cũng sẽ không nhận.

Việc bọn chúng nhắm đến thái tử điện hạ những ngày qua hẳn là có nhằm lẫn gì đấy.

Chuyện này vi thần sẽ tìm hiểu kỹ càng và cho điện hạ câu trả lời.”
“Nhằm lẫn? Nhằm lẫn thì có thể tùy tiện giết người sao? Vì sự nhằm lẫn của chúng mà ta suýt nữa đã bỏ mạng.

Đến lúc ta chết rồi thì Khang vương vẫn sẽ nói là nhằm lẫn sao hả?”
“Thái tử điện hạ, chuyện liên quan đến sự tồn tại của Nhật Nguyệt Lô là vấn đề rất nhạy cảm.

Chúng ta không thể diệt, chỉ có thể tìm cách khống chế.”
“Để một tổ chức sát thủ nguy hiểm như vậy tồn tại ngang nhiên, ta thật không hiểu nổi các người nghĩ gì.

Nếu các người không dám đụng đến chúng thì để ta.” Tinh Húc kìm nén cơn tức giận đang dâng ngùn ngụt quay qua nói với hoàng thượng: Phụ hoàng, nhi thần hơi mệt.

Nhi thần xin phép được về nghỉ ngơi.”

“À..

ừ.

Con về nghỉ đi.”

Tinh Húc thi lễ rồi quay đầu ra ngoài.

Hoàng đế lo lắng không biết phải làm sao.

“Phụ hoàng, tam đệ vừa trải qua một khoảng thời gian khó khăn xem nửa là mất mạng nên không được bình tĩnh.

Xin người đừng trách đệ ấy.”

“Trẫm dĩ nhiên sẽ không trách nhưng con và Sử ái khanh nói sẽ lo liệu tốt việc của Nhật Nguyệt Lô là thật chứ? Bọn họ sẽ không truy sát Tinh Húc nữa?”

“Xin bệ hạ an tâm.

Vi thần chắc chắn sẽ xử lý ổn thoả.” Sử Tân Vinh cúi đầu nói.

Hắn nghĩ mình phải thông báo trước cho bên đó một lời.

Nhìn thái độ của Đường Tinh Húc có vẻ sẽ không chịu để yên chuyện này.

... *** ...

Tinh Húc giận dữ rời khỏi tẩm cung của hoàng thượng.

Hắn không ngờ không chỉ nhị ca và ngay cả Khang vương lại dung túng cho một tổ chức sát thủ nguy hiểm như vậy.

Cái gì mà nhằm lẫn? Nhằm lẫn một thời gian lâu đến như vậy hay sao.

Rõ ràng bọn chúng đã nhắm đến hắn ngay từ đầu.

Cho dù không có việc ngày hôm nay thì hắn cũng đã không chấp nhận Nhật Nguyệt Lô này từ lâu rồi.

Hắn không thích việc sử dụng một tổ chức sát thủ thay mình đi tiêu diệt một kẻ nào đó.

Kẻ có tội thì cần phải để luật pháp xử trí, nhờ sát thủ làm thì còn

vương pháp ở đâu?

Nếu bọn họ e ngại sức mạnh của Nhật Nguyệt Lô mà không dám ra tay thì để hẳn.

Một thuật sĩ không được thì nhiều người hợp lực lại còn sợ không diệt nổi bọn chúng sao? Tinh Húc có trong tay tên và thông tin của những thuật sĩ tài ba ở các quốc gia khác.

Hẳn tin chắc ngoài hẳn ra cũng có nhiều người khác không ưa tổ chức sát thủ đó.

Chỉ cần có đủ sức mạnh thì dù có thuật sĩ trấn giữ Nhật Nguyệt Lô cũng không thể trụ được.

... *** ...

Hai ngày sau đó, tại một vùng núi hẻo lánh, nơi chỉ tồn tại duy nhất một toà lâu đài bằng đá, đại bản doanh của Nhật Nguyệt Lô.

Bình thường rất ít ai qua lại nơi này ngoài người của Nhật Nguyệt Lô, nhưng hôm nay bỗng xuất hiện một vị khách rất đặc biệt.

Đó một nam tử mặc y phục trắng thuần, gương mặt tuấn mỹ đẹp tựa tranh, dáng đi thanh thoát tựa như thần tiên hạ phàm.

Những người canh gác cổng Nhật Nguyệt Lô bị vẻ đẹp này làm cho ngây ngất.

Đến lúc định thần lại đã thấy mỹ nhân tiến đến trước cổng.

Người đó đột ngột co chân đạp bay cánh cổng trước sự kinh hoàng của tất cả những người đứng đó.

Đột ngột có người xâm nhập lập tức hàng chục sát thủ lao ra bao vây xung quanh người lạ mặt kia.

Y dường như không thèm quan tâm đến chúng, hít một hơi thật sâu rồi hét to:

“Phượng Cần! Người rút ra đây cho ta!”

Tiếng gọi lớn vô cùng vang vọng khiến tất cả giật mình, nhưng khiến chúng kinh hoàng hơn là kẻ nào lại dám ngang nhiên gọi thẳng tên của Lâu chủ như thế.

“To gan! Người là kẻ nào? Sao dám gọi tên...”

Người kia còn chưa kịp nói xong tên đã thấy một bóng người từ phía sau phóng vụt lên.

Nhìn kỹ lại mới thấy đó là Lâu chủ của mình.

“Thanh Ngôn! Người đến rồi!”

Phượng Cần vừa gọi vừa nhào về phía người mà y gọi là Thanh Ngôn kia.

Nhưng tay còn chưa chạm được vào vạt áo đã bị người kia tung một đệp bay thẳng vào bức tường.

Chưa dừng lại, hấn lại lao đến đánh túi bụi vào người Phượng Cần.

“A a Thanh Ngôn! Đừng...!Đừng đánh mặt a!”

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau.

Lâu chủ của bọn họ võ công cao cường, còn là một thuật sĩ, sao lại cam tâm tình nguyện để cho người đó đánh đệp dữ dội thế kia? Bọn họ bắt đầu kháo nhau, đây có phải là Lâu chủ phu nhân trong truyền thuyết mà họ vẫn nghe đồn hay không? Thế ra Lâu chủ phu nhân lại là một nam tử à?

Đánh một thôi một hồi chắc tầm nửa tiếng đồng hồ Thanh Ngôn mới chịu dừng lại.

Phượng Cần bị đánh cho bầm dập, từ đầu đến chân không chỗ nào còn lành lặn.

Thậm chí cả gương mặt mà hấn tự hào là tuấn mỹ không ai bằng cũng đã bị đánh cho biến dạng.

Phượng Cần vẫn cố giương lên một nụ cười mà hỏi:

“Người đã nguôi giận chưa?”

Tĩnh Thanh Ngôn lúc này đang đứng đạp một chân lên người Phượng Cần, gương mặt giận dữ nhưng trong mắt y vẫn đẹp đến say lòng.

Hắn nhíu mày nhìn Phượng Cần mà nghiến răng:
“Tên khốn nhà ngươi! Sao dám ra lệnh ám sát đồ đệ của ta hả?”
T/g: CP của sư phụ..

Chương 21: Chương 21

“A Ngôn, người trách nhầm ta rồi.

Ta nào biết đồ đệ của người là ai.

Người không nói rõ đã đánh ta như thế có phải đã rất không công bằng với ta không?”

Thanh Ngôn nhíu mày, giơ chân lên đè mặt Phượng Cần muốn đạp thêm cái nữa.

“Đợi đã! Đừng đạp! Chúng ta vào trong nói chuyện được không? Đừng ở trước mặt thuộc hạ của ta...”

Thanh Ngôn bỏ chân xuống, lạnh lùng túm lấy cổ áo Phượng Cần lôi vào bên trong.

Có rất nhiều người muốn hóng chuyện đã bị các thuộc hạ thân cận của Phượng Cần đuổi đi.

Sau khi lôi Phượng Cần vào phòng, Thanh Ngôn ném y vào ghế rồi lấy dây soạt soạt mấy cái trói chặt người vào ghế không cho cựa quậy.

“A Ngôn, cần thiết phải làm đến vậy à?”

“Nói nhảm ít thôi.

Giải thích!”

“Ta thật sự không có làm mà.”

Tỉnh Thanh Ngôn nhắc một chân của Phượng Cần lên để trên đùi, lãnh đạm nói: “Còn tiếp tục nói nhảm, ta lập tức đánh gãy chân người.”

“Ấy đừng! Ta nói mà.

Nhưng A Ngôn, người trói ta chặt thế này ta đau quá.

Tháo dây trói cho ta rồi chúng ta cùng ngồi uống rượu vừa nói chuyện được không?”

Thanh Ngôn giơ cao tay lên ý chỉ muốn chặt chân.

Phượng Cận vội vàng la lên: “Ta nói! Ta nói!”

Phượng Cận thở dài.

Hắn biết là không giấu được.

“Gần đây ta mới biết một phân đà của Nhật Nguyệt Lô vì ham tiền mà giấu diếm bọn ta nhận nhiệm vụ ám sát thái tử Vĩnh Hy quốc.

Ban đầu ta không biết thái tử Vĩnh Hy là thuật sĩ, cũng là Tiểu Húc.

Sau này mới biết nhưng ta cũng không định ngăn cản.

Dù sao đó cũng là đồ đệ của người.

Ta muốn thử khả năng của thằng nhóc một chút.

Nếu như chỉ một phân đà của ta mà nó còn không đối phó nổi thì có phải quá uổng phí cho mấy năm người dạy dỗ nó rồi ư?”

“Chuyện dạy dỗ đồ đệ của ta ai khiến người xen vào? Hơn nữa...!ta vốn chẳng dạy được gì cho nó cả.” Bởi hắn đã rời đi mười năm rồi. Phượng Cận nhíu mày.

Cứ nhắc đến đồ đệ là Thanh Ngôn lại có vẻ mặt buồn bã, nuối tiếc như thế.

Cái lý do hắn nói với y chỉ một nửa trong số đó là thật.

Thanh Ngôn đã rời bỏ hắn đi suốt hai năm không một tin tức.

Hắn đã cho thuộc hạ lùng sục khắp nơi cũng không tìm được y.

Nhưng hắn biết một điều Thanh Ngôn vẫn luôn theo dõi đồ đệ của mình ở quê nhà.

Cho nên hắn mới tương kế tựu kế lợi dụng chuyện thuộc hạ làm bậy để tung tin Nhật Nguyệt Lô ám sát thuật sĩ Vĩnh Hy quốc.

Hắn tin chắc Thanh Ngôn sau khi nghe tin nhất định sẽ đến tìm hắn, và quả nhiên hắn đoán không sai.

“Đừng giận nữa! Ta biết lỗi của mình rồi.

Giờ ta sẽ cho bắt cái đám thuộc hạ làm bậy ấy ngay, sẽ không để chúng làm hại đến Tiểu Húc nữa.

Được không?”

“Thuộc hạ của ngươi suýt nữa thì giết chết thằng bé vậy mà chỉ nói một câu bắt bọn chúng lại là được à? Nếu lỡ như thằng bé có mệnh hệ gì thì ngươi định giải thích với ta thế nào?”

“Sẽ không đâu.

Nó là đồ đệ của ngươi mà.

Thôi thì thế này vậy, lần này thực sự là sơ xuất của ta.

Từ giờ ta sẽ cho người bí mật bảo vệ thằng nhóc, tuyệt đối không để cho ai làm hại đến nó nữa.”

“Khỏi cần.

Tinh Húc là thái tử một nước, đây là trải nghiệm mà nó cần phải vượt qua.

Chuyện đã qua rồi thì thôi nhưng ngươi từ giờ phải quản lý người của mình cho chặt.

Nếu còn để chúng làm càn như vậy nữa ta sẽ san phẳng Nhật

Nguyệt Lâu của ngươi.”

Phượng Cẩn đột nhiên xuất hiện từ phía sau ôm chầm lấy Thanh Ngôn, thì thầm vào tai y: “Ta hứa với A Ngôn sẽ không bao giờ tái phạm nữa.”

Thanh Ngôn kinh ngạc.

Không ngờ tên kia có thể tự mình cỡi trói nhanh như thế.

“Lâu lắm ngươi mới trở về, chúng ta hàn huyên tâm sự chút đi.”

Phượng Cẩn vừa nói vừa bế Thanh Ngôn lên đi về phía giường lớn phía sau.

“Đợi đã! Ta về không phải vì nguyên nhân này ưm...”

Thanh Ngôn bị người phía trên đè lên hôn sâu, hôn một cách mãnh liệt, đầy khao khát khiến hắn suýt ngạt thở.

“A Ngôn, ta vì nhớ ngươi mà nhịn muốn hỏng rồi.

Hôm nay ngươi nhất định phải bồi thường đủ cho ta.”

“Buông ra cái tên bi.ến thái này! Tay ngươi chạm vào đâu thế hả?

Ưm...!Đừng...ưm..”

Sau đó bên trong vang lên từng tiếng rên rỉ, tiếng thở gấp, tiếng của y phục bị xé rách khiến mấy cô nàng đứng ngoài nghe lén đỏ hết cả mặt.

Họ còn muốn nghe tiếp thì đã bị mấy nam tử khác đá ra ngoài.

... *** ...

Từ lúc xuyên qua đến giờ cũng đã hai tháng, đây là lần đầu tiên Sử Hồng vào cung.

Hôm nay hắn muốn đến tìm Tử Lâm.

Mấy ngày không nhìn thấy thằng nhóc có chút nhớ.

Không biết Tử Lâm có chăm chỉ tập luyện theo những bài thể dục hắn đưa cho không.

Mấy ngày vừa rồi hắn cho người làm một chiếc tạ tay nhỏ, hôm nay

mang đến làm quà cho Tử Lâm.

Chỉ cần cậu nhóc cải thiện được sức khỏe là hẳn có thể đưa cậu ra ngoài cung chơi rồi.

Tử Lâm chắc chắn rất thích.

Tuy nguyên chủ vào cung không ít lần nhưng với Sử Hồng thì là lần đầu tiên.

Cảnh Điền phải chỉ dẫn đường đi cho hẳn cực kì chi tiết khiến Cảnh Điền phải nghi ngờ hỏi:

“Chủ nhân, đã lâu như vậy rồi kí ức của người vẫn không quay lại được bao nhiêu ư? Tại sao đường vào cung lại không nhớ chút nào vậy?”

“Ồ, hình như...!có một vài ký ức không quay lại được.

Hơn nữa, hình như sau khi mất trí nhớ khả năng nhớ đường của ta cũng kém hơn.”

“Lão gia có biết không ạ? Để thuộc hạ mời thái y đến khám cho người.”

“Có gì nghiêm trọng mà phải mời thái y.

Khỏi đi.”

Bất chợt Sử Hồng chú ý thấy một vị tiểu thư rất xinh đẹp đang đi tới từ phía đối diện.

Từ lúc hẳn xuyên đến đây vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với các mỹ nhân cổ đại.

Nữ tử này rất đẹp, lại trông có vẻ hiền dịu, thướt tha, đúng kiểu hẳn thích.

Thế mà người ta vừa nhìn thấy hẳn đã hoảng sợ quay đầu bỏ chạy.

Sử Hồng đứng chết trân không hiểu tại sao.

“Cảnh Điền, trông vẻ ngoài của ta xấu xí lắm à? Sao nàng ấy vừa nhìn thấy ta liền bỏ chạy?”

“Chủ nhân, ý người là quận chúa Hâm Đình?”

“Quận chúa Hâm Đình? Cái tên hình như quen quen.”

“Chủ nhân, người quên rồi sao? Đó chính là người mà chủ nhân đã túm tóc rồi đẩy xuống hồ mới dẫn đến việc bị nhốt vào Đại lý tự đấy a.”

“...”

Hắn xem chút đã quên mất chuyện này.

Nguyên chủ có lỗi với vị quận chúa này, đáng ra hắn phải xin lỗi lại để nàng ấy sợ hãi chạy mất.

Nghĩ đến cái danh đoạn tụ của hắn nổi tiếng khắp kinh thành thì cô gái nào nhìn thấy hắn chắc cũng sợ chạy mất dép.

Vậy thì hắn kiếm vợ kiểu gì bây giờ? Nghĩ đến đây Sử Hồng không khỏi thờ dài.

... *** ...

Lúc Sử Hồng đến cung của Lục hoàng tử tìm thì thật ngạc nhiên là Tử Lâm vẫn chưa dậy.

Trời lúc này cũng đã gần trưa, bình thường hắn biết Tử Lâm dậy khá sớm, không hiểu tại sao hôm nay lại vậy.

Thực chất đêm hôm qua Tử Lâm đã ngủ rất trễ.

Gần cả tháng nay vị ca ca bí mật kia của cậu không xuất hiện khiến đêm nào cậu cũng ngủ không ngon.

Mãi đêm qua huynh ấy mới trở về thăm cậu, cậu vui sướng ngồi trò chuyện suốt đêm với huynh ấy, thành ra sáng nay dậy không được.

Nhưng đã lâu rồi cậu mới lại có thể ngủ ngon đến vậy.

Tử Lâm đang ngủ nên Sử Hồng không tiện làm phiền, chỉ đành quay về.

Món quà hăn định tặng cho cậu nhóc cũng không tiện gửi.

Món quà này có chút đặc biệt, hăn muốn tự mình tặng và hướng dẫn cho Tử Lâm cách sử dụng.

Hăn vừa mới cất bước đi thì đột nhiên nghe tiếng gọi:

“Khang thế tử.”

Đó là một giọng nói vô cùng dịu dàng và ấm áp của nữ nhân mà hăn tin chắc rằng bất kì ai nghe xong cũng sẽ thấy rất có cảm tình.

Sử Hồng ngạc nhiên quay lại nhìn.

Đến phía sau lưng hăn là một nhóm các nữ nhân mà người đi đầu ăn vận vô cùng trang trọng, trên người còn khoác áo bào hình phượng hoàng.

Hăn biết người này là ai.

“Kính chào hoàng hậu nương nương!”

“Lâu lắm không gặp thế tử.”

Sao ngươi lại ở đây? Ngươi...!không lẽ đến tìm Tử Lâm?”

"Thưa vâng.

Vi thần tới thăm Tử Lâm nhưng có vẻ như đệ ấy vẫn chưa dậy.”

“Tử Lâm vẫn chưa dậy ư? Sao hôm nay thẳng bé lại ngủ nhiều như vậy? Tiểu Tâm, ngươi vào đó xem Tử Lâm thế nào rồi.”

Thị nữ đứng ngay sau lưng hoàng hậu cúi đầu vâng lệnh rồi vào trong cung.

Thấy hoàng hậu hành động của như thế đột nhiên Sử Hồng cũng cảm thấy lo lắng.

Sức khoẻ của Tử Lâm vốn không được tốt, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Hoàng hậu nhìn nét mặt lo lắng của Sử Hồng thì cảm thấy rất ngạc

nhiên.

Trước kia, vì để theo đuổi Tinh Húc, vị thế tử này đã mấy lần tìm đến Tử Lâm để lấy lòng nhưng đều bị Tinh Húc tìm cách ngăn cản.

Cho nên Sử Hồng trước giờ chưa từng gặp được Tử Lâm, đáng ra sẽ không nên có vẻ mặt lo lắng như đối với người thân như thế.

“Thế tử có phải đã từng gặp qua Tử Lâm rồi?”

“Vâng.

Đã gặp qua mấy lần, vi thần và Tử Lâm có giao tình rất tốt.”

Hoàng hậu vô cùng ngạc nhiên.

Tinh Húc từng nói sẽ không bao giờ để Sử Hồng tiếp cận Tử Lâm vậy mà tại sao y vẫn gặp được, lại còn gặp đến mấy lần, có giao tình rất tốt? Không lẽ Sử Hồng đã làm gì thằng bé rồi?

Nhìn thấy hoàng hậu nhìn mình với ánh mắt đầy nghi ngờ Sử Hồng ngoài cười trừ ra không biết phải nói gì.

Hắn biết hoàng hậu là mẹ ruột của thái tử, khẳng định là không ưa gì hắn.

Nguyên chủ của thân thể này đã làm xấu mặt con trai bà ta đến như thế mà.

Một chốc sau thì nữ tỳ Tiểu Tâm chạy ra nói Tử Lâm chỉ đang say ngủ Sử Hồng mới thở phào một hơi.

Hoàng hậu vẫn luôn quan sát thái độ của Sử Hồng, đột nhiên đề nghị.

“Dù sao Lâm nhi cũng chưa dậy, thế tử có muốn đến chỗ bồn cung nói chuyện chút không?”

Sử Hồng nghe mà giật mình, trong lòng vừa lo lắng lại vừa sợ hãi.

Hoàng hậu không phải muốn chinh hấn thay cho con trai bà ta đấy chứ?

T/g: gặp mẹ chồng dĩ nhiên là phải sợ rồi..

Chương 22: Chương 22

Hoàng hậu không đưa Sử Hồng đi đâu xa.

Hai người ngồi uống trà ở một đình viện cách đó không xa.

Hoàng hậu đối xử với hắn rất chú đáo, dịu dàng, suốt một lúc lâu chỉ ngồi uống trà, hỏi mấy câu xã giao nhưng vẫn khiến hắn căng thẳng cực độ.

Hắn có cảm giác giống mình đang ngồi trước bàn giáo viên chuẩn bị nghe kiểm điểm vậy.

“Thế tử sao có vẻ sợ bổn cung như vậy? Trước kia ngươi luôn nói rất thích trò chuyện với bổn cung mà.”

Sử Hồng hơi cúi mặt, cố gắng kìm chế cảm xúc căng thẳng của bản thân.

Nữ nhân này nhìn bên ngoài có vẻ dịu dàng, ấm áp nhưng bên trong lại thể hiện rõ khí chất vương giả cùng uy nghi của một người đứng đầu hậu cung.

Chỉ nhìn thôi hắn cũng đã thấy hãi lắm rồi, làm sao mà nguyên chủ có thích bà ấy được.

“Không phải ạ.”

Chỉ là đột nhiên hoàng hậu nương nương lại đề nghị nói chuyện nên có chút căng thẳng.”

“Không cần phải căng thẳng.”

Chúng ta chỉ nói chuyện bình thường mà thôi.

Bổn cung nghe nói vừa rồi người và Tinh Húc cùng nhau đến Thiên Ân xử lý hạn hán kéo dài.

Bổn cung cảm thấy rất vui.

Trên đường đi Tinh Húc có chăm sóc tốt cho thế tử không?”
Cái gì mà chăm sóc.

Hắn chẳng phải nữ nhân.

Ngược lại trên đường còn bị hắn ta chọc tức bao nhiêu lần.

Nhưng hắn dĩ nhiên sẽ không nói điều này ra.
“Hoàng hậu nói đùa rồi.

Vi thần nhận nhiệm vụ đi theo hỗ trợ thái tử điện hạ, sao có thể để điện hạ chăm sóc chứ.”
“Vậy sao? Thế thì tốt.

Bổn cung nghe nói đây là lần đầu tiên người rời khỏi nhà lâu như vậy Khang vương rất lo lắng, cứ theo cả đội ảnh vệ đi theo để bảo vệ cho người.

Cho nên có người đi cùng bổn cung rất an tâm.

Người của Khang vương hẳn nhiên cũng sẽ bảo vệ cho con của ta.

Đúng không?”

Rõ ràng hoàng hậu đang nói khá hăng quá yếu đuối nhưng hắn lại không thể nổi giận được.

Dù sao thì bà ấy nói cũng không sai.

Cha hẳn thực sự đã cử một đội ảnh vệ theo để bảo vệ hắn.

“Bổn cung nghe Khang vương khen người đạo gần đây đã biết suy

ngħĩ hơn, trưởng thành hơn.

Bổn cung cũng thấy vui lây.

Hôm nay gặp người bổn cung có vài chuyện muốn hỏi ý kiến của người.”

“Vi thần không dám để nương nương hỏi ý kiến.

Người có gì muốn nói thì cứ nói đi ạ.” Sử Hồng chỉ cầu mong cuộc nói chuyện này mau kết thúc.

Ngồi thêm lúc nữa chắc hẳn căng thẳng muốn điên luôn mất.

“Tinh Húc sang mấy tháng nữa là tròn hai mốt tuổi.

Ở tuổi của nó rất nhiều người đã có con, bổn cung lẽ ra đã phải có cháu bế rồi mới đúng.

Bổn cung biết người có tình cảm sâu đậm với Húc nhi.

Bổn cung cũng rất yêu quý người, cũng mong có một ngày người sẽ trở thành con dâu của bổn cung.

Nhưng mà Sử Hồng, hai người các người không thể có con.

Người xem, liệu có thể để cho Húc nhi sinh cho ta một đứa cháu được không? Sau đó ta sẽ để người và Húc nhi thành thân.

Người sẽ là thê tử duy nhất của Húc nhi.

Nhưng mong người hãy giúp bổn cung hoàn thành tâm nguyện nhỏ nhoi này.”

Hoàng hậu vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã.

Bà lấy khăn tay thấm nước mắt mà thổn thức.

Người ngoài nhìn vào rất dễ suy nghĩ rằng hấn đang ức hiếp hoàng hậu.

Vậy thì tội hấn đúng là đáng muôn chết.

Sử Hồng nhìn một màn này mà bủn rủn hết cả tay chân.

Người đàn bà này đúng là quá đáng sợ.

Nói này giờ hoá ra là đang cầu xin hấn để cho Tinh Húc “hồng hạnh vượt tường” có con với người khác.

“Hoàng hậu nương nương, xin người đừng làm như vậy.

Vi thần có nói là không để cho thái tử thành thân đâu.

Thái tử thích ai thì cứ cưới người đó, vi thần sẽ không ngăn cản.”
Hoàng hậu kinh ngạc ngẩng đầu.

“Người nói thật sao? Người không ngăn cản Húc nhi thành thân nữa?”

Sử Hồng đứng dậy, kính cẩn cúi người nói:

“Thật sự thưa nương nương.

Người cũng đã nói rồi, vi thần biết suy nghĩ hơn, trưởng thành hơn.

Vi thần tự mình hiểu ra rằng thái tử cần phải có con nối dõi, vi thần không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà làm hại đến việc duy trì nòi giống của điện hạ.

Vi thần vô cùng mong thái tử nhanh nhanh thành thân và sinh hài tử.”

Hấn đang nói ra tiếng lòng của mình.

Tinh Húc phải nhanh thành thân thì hấn mới có cơ hội “tẩy trắng” dần dần tiếng xấu của nguyên chủ được.

Hoàng hậu vô cùng vui mừng, đột ngột nắm chặt lấy tay hấn.

“Sử Hồng, cảm ơn người.

Ta hứa với người Tinh Húc dù có thành thân với ai cũng chỉ có mình người là Thái tử phi thôi.”

“Chuyện...!chuyện đó để nói sau đi, nương nương.”

“Người đến thăm Tử Lâm đi.

Chắc hẳn là nó dậy rồi.

Nhấn với thằng bé là bốn cung có việc, ngày mai sẽ đến thăm nó.”
Nói rồi hoàng hậu rời đi ngay.

Nhìn có vẻ rất vội.

Nghĩ bằng đầu gối Sử Hồng cũng đoán được hoàng hậu vội vàng đi chuẩn bị xem mắt cho Tinh Húc rồi.

Sử Hồng bỗng nhiên thần người.

Không hiểu sao làm xong chuyện này hẳn lại không cảm thấy thoải mái như hẳn nghĩ, cứ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, lại khó chịu.

Hắn nghĩ có lẽ là cảm xúc của nguyên chủ đã ảnh hưởng đến hẳn cũng nên.

Dù sao nguyên chủ cũng đã yêu đơn phương Tinh Húc thời gian lâu như vậy, biết người ta sắp thành thân nên buồn cũng phải thôi.

Hắn có thể giúp nguyên chủ hoàn thành những tâm nguyện khác, chỉ riêng chuyện làm thái tử phi là không thể.

Hắn không thích nam nhân.

... *** ...

Cùng buổi tối hôm đó hoàng hậu đột ngột đến thăm Tinh Húc.

Nhìn một tờ danh sách tên các vị tiểu thư dài dằng dặc mà mẫu hậu đặt lên bàn mình, Tinh Húc ngỡ ngàng hỏi:

“Cái này là sao ạ?”

“Sáng nay mẫu hậu đã gặp Sử Hồng.

Con biết thằng nhóc đã nói gì không? Nó đồng ý để con thành thân rồi, miễn sao ngôi vị Thái tử phi vẫn là của nó.

Đây là một điều may mắn.

Chúng ta phải tận dụng để con thành thân ngay trước khi nó đổi ý.”
Tinh Húc ngẩn ngơ.

Sử Hồng đồng ý rồi? Hẳn nghĩ lại từ sau khi hắn ám sát Sử Hồng tại phủ không thành hình như y cũng không còn có tình cảm với hắn như trước nữa.

Thời gian gần đây còn rất hay gây hấn với hắn, sẵn sàng đánh tay đôi không chút khoan nhượng.

Lúc đó hắn còn bán tín bán nghi nhưng xem ra là thật rồi.

Chỉ có điều sau khi nghe tin này hắn dường như không quá hài lòng.

Đây vốn là chuyện mà ngày trước hắn mong muốn nhất vậy mà sau khi đạt được rồi không hiểu sao lại cảm thấy rất bình thường.

“Ta đã lựa chọn rất kỹ càng rồi.

Đây đều là những vị tiểu thư xinh đẹp, tài năng có tiếng trong kinh thành.

Ta đã gửi thư mời tất cả đến dự buổi ngắm hoa ở Vườn Thượng Uyển vào ngày mai.

Con hãy nhanh chóng chọn lấy một người rồi tổ chức thành thân luôn.”

“Đợi đã, mẫu hậu.

Chuyện thành thân là chuyện quan trọng, phải từ từ chứ.

Sao mẫu hậu lại vội vàng như vậy?”

“Ta vội vàng còn không phải vì sợ Sử Hồng đổi ý sao? Trước kia lúc Sử Hồng bị buộc phải rời khỏi kinh thành nửa năm, chính con từng nói với ta là muốn nhân lúc hấn không có mặt thành thân trước để hấn không kịp trở tay mà.”

Tinh Húc giật mình.

Đúng là trước kia hấn từng có suy nghĩ như thế, nhưng mà hiện tại...

“Mẫu hậu, người cũng đã biết vừa rồi con và Sử Hồng đã cùng nhau đi Thiên Ân.

Hấn đối với con bây giờ đã chẳng còn mấy hứng thú nữa rồi nên mới dễ dàng đồng ý cho con thành thân.

Nếu hấn đã đồng ý rồi thì không cần phải vội vàng như vậy nữa.

Đối với con chuyện thành thân hay cưới ai là chuyện quan trọng.

Ít ra người con cưới về cũng phải là người con thực sự thích.”

“Được rồi.

Tùy con.

Nghe con nói Sử Hồng đã không còn hứng thú với con nữa ta rất vui nhưng vẫn nên nhanh chóng thành thân tránh đem dài lắm mộng.

Ngày mai tiệc trà ngắm hoa con nhất định phải đến đấy.”

“Vâng.

Mẫu hậu về nghỉ ngơi đi.”

Hoàng hậu đi rồi Tinh Húc mới thở dài một hơi.

Hấn nhìn tờ danh sách trên bàn.

Muốn trốn quá.

... *** ...

Ở trên thế giới này thuật sĩ có số lượng rất ít.

Tính ra hiện tại chỉ có mấy chục người có năng lực thông thiên này.

Mỗi quốc gia thường sẽ có một hoặc hai thuật sĩ.

Những nước có thuật sĩ đều là những nước lớn, xung quanh có đến gần chục những nước chư hầu khác.

Đại Vũ quốc là một nơi như thế.

Chính hoàng đế của Đại Vũ quốc, Yến Thâm là người đã gửi yêu cầu đến Nhật Nguyệt Lâu muốn lấy mạng thái tử Đường Tinh Húc của Vĩnh Hy quốc.

Quốc gia của hắn sở hữu một thuật sĩ, và đó là một trong những nữ thuật sĩ hiếm hoi của thế giới, Lăng Tuyết.

Yến Thâm thích Lăng Tuyết nhưng nàng lại phải lòng Đường Tinh Húc.

Nàng ấy biết rõ với thân phận đặc biệt của cả hai đến với nhau là việc rất khó, huống chi Tinh Húc cũng không có tình cảm với nàng.

Lăng Tuyết nguyện cống hiến cả cuộc đời của mình cho Đại Vũ, không màng cuộc sống cá nhân.

Yến Thâm ghét điều đó, càng thêm hận Tinh Húc vì đã khiến Lăng Tuyết của hắn đau khổ.

Hắn nghĩ chỉ cần Tinh Húc không còn tồn tại thì Lăng Tuyết nhất định sẽ nhìn đến hắn, người vẫn luôn một lòng theo đuổi nàng bao năm nay.

Nhưng Đường Tinh Húc là thuật sĩ, sát thủ thông thường không thể giết được y.

Nên hắn đã bỏ ra một số tiền rất lớn để thuê Nhật Nguyệt Lâu xử lý Đường Tinh Húc.

Rốt cuộc sau một thời gian không thấy thông tin gì hắn lại nhận được thư từ chối cùng toàn bộ số tiền mà hắn đã bỏ ra thuê.

Yến Thâm tức đến điên người, lật bàn hất toàn bộ đồ vật trên bàn xuống đất.

“Bệ hạ, có chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy người đó đi vào Yến Thâm lập tức thay đổi thái độ.

“Tuyệt nhiên, sao nàng đến mà không báo trước vậy? Không có chuyện gì đâu.

Vì công việc không được thuận lợi nên ta mới phát tiết đôi chút.”

Lăng Tuyết nhìn chỗ đồ đạc đổ bể rơi đầy trên đất một lúc rồi ngẩng đầu nói:

“Bệ hạ, thần có chuyện muốn xin với bệ hạ.”

“Chuyện gì? Chỉ cần là nàng yêu cầu thì ta đều đồng ý.”

“Vậy là bệ hạ đồng ý rồi?”

“Dĩ nhiên.

Ta chưa bao giờ từ chối nàng bất kì điều gì.”

“Tạ ơn bệ hạ.

Thần nhận được thư của thái tử Vĩnh Hy quốc.

Thái tử nói mình bị Nhật Nguyệt Lâu ám sát thất bại, muốn đề nghị hợp tác tiêu diệt tổ chức đó.

Thần muốn xin với bệ hạ cho phép thần đi Vĩnh Hy quốc một thời gian.

Bệ hạ đã đồng ý rồi thì thần xin tạm biệt tại đây.”

Yến Thâm bàng hoàng kêu lên:

“Cái gì? Nàng đi Vĩnh Hy quốc? Không được.

Nàng đi rồi ta phải làm sao? Đất nước không thể một ngày không có nàng.”

“Xin bệ hạ yên tâm.

Thần sẽ phân công mọi việc thật đâu ra đấy mới xuất phát.

Thần chỉ đi vài ngày.

Nếu có chuyện gì sẽ có người gửi thư báo tin cho thần.

Sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Không được.

Ta sẽ không để nàng đi.”

“Bệ hạ, người đã đồng ý rồi.

Vua không nói chơi.”

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Lăng Tuyết, Yến Thâm không dám nói gì nữa.

Tất cả đều tại cái miệng nhanh hơn não của hắn..

Chương 23: Chương 23

Mấy năm nay Sử Hồng âm ỉ theo đuổi thái tử kinh động đến cả kinh thành, không ít người dị nghị, nghi ngờ thái tử có phải là đoạn tỵ hay không.

Tuy rằng thái tử chưa bao giờ thể hiện là mình chấp nhận tình cảm của Sử Hồng nhưng cũng không ngăn được sự nghi ngờ của người khác.

Lại thêm tính hay ghen của Sử Hồng nên chẳng có vị quan nào dám đề cử con gái mình với thái tử.

Vậy mà ngày hôm qua hoàng hậu gửi thư mời đến các vị tiểu thư có tiếng trong kinh thành đến dự tiệc trà ngắm hoa.

Đây là một tin tức vô cùng chấn động còn hơn cả tin thái tử tự mình xin cho thế tử Khang vương về lại kinh thành trước kia.

Ai cũng biết rõ thế tử Khang vương ghen đến như thế nào, vậy mà lại có thể để cho hoàng hậu tổ chức buổi ngắm hoa tuyển dâu rầm rộ như vậy.

Mọi người bắt đầu sinh nghi về mối quan hệ của cặp đôi đoạn tỵ nổi nhất kinh thành này.

Không lẽ thế tử theo đuổi mãi không được nên nản chí rồi, muốn bỏ cuộc? Các vị tiểu thư xem đây là cơ hội hiếm có của mình nên ai nấy đều vô cùng hồ hởi.

Gì chứ vị trí thái tử phi, hơn nữa còn là vợ của thuật sĩ, uy danh biết

chùng nào.

Tinh Húc đi qua đi lại cả buổi, muốn tìm một cái cớ để trốn buổi gặp mặt này mà không có cách nào.

Kim Yến ngạc nhiên hỏi hấn:

“Chủ tử, sao người lại phải tìm cách trốn? Nếu người chưa muốn thành thân thì chưa thành thân thôi.

Đây chẳng qua chỉ là một buổi gặp mặt, không thể nói lên được gì.”
Tinh Húc nghĩ cảm thấy rất có lý.

Hấn cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy lo lắng đến thế, có lẽ là do sự hối thúc hôm qua của mẫu hậu khiến hấn bị ám ảnh.

“Người nói đúng lắm.

Gặp mặt thì gặp thôi.

Dù sao đây cũng là tiệc do mẫu hậu tổ chức, ta không thể làm người mất mặt được.”

Tinh Húc xốc lại tinh thần, kháng khái đến dự tiệc, nhưng khi đến rồi hấn mới cảm thấy hối hận.

Mẫu hậu gửi thư mời đến mười mấy vị tiểu thư.

Các cô ấy ăn vận những y phục vô cùng đắt tiền, trang điểm rất lộng lẫy, không ngừng tha thướt đi lại trước mặt hấn.

Trong buổi tiệc đó người nào cũng tìm cách nói chuyện với hấn, tranh nhau biểu diễn tài năng trước mặt hấn rồi nhờ hấn nhận xét.

Ban đầu hấn còn cười xã giao, cười miết hấn mỗi mồm chẳng muốn cười nữa.

Hấn có thể nhìn thấy rõ ràng những người đó ai cũng có ý muốn câu dẫn hấn.

Không hiểu sao hấn chỉ cảm thấy chán, chẳng có chút hứng thú nào.

So với những lúc hấn đến kỹ viện xem hát dường như cảm giác cũng không khác nhau là mấy.

Thật kì lạ.

Đây chẳng phải là những việc hấn vẫn luôn muốn làm trước kia khi luôn bị Sử Hồng bám riết không buông hay sao.

Thế mà giờ lại chẳng có chút thú vị gì.

“Kim Yển, lại đây!” Tinh Húc gọi nhỏ: “Người đi tìm Sử Hồng bảo hấn đến đây cho ta!”

Kim Yển kinh ngạc: “Dạ? Sao bỗng nhiên lại gọi thế tử đến? Người không sợ hấn đến phá hỏng bữa tiệc sao?”

“Ta đang mong như thế đây.

Ta ngồi chán muốn chết rồi.

Gọi hấn đến đi!”

“Vâng.”

“Đợi đã! Nếu như hấn không chịu tới hãy nói thế này...”

... *** ...

Từ sáng đến giờ Sử Hồng cảm thấy rất khó chịu.

Không chỉ trong người khó ở mà không khí xung quanh cũng khiến hấn không thoải mái.

Từ đêm qua đến sáng nay tin tức hoàng hậu tuyển phi cho thái tử lan truyền khắp kinh thành.

Khắp nơi ai ai cũng đồn thổi đủ thứ chuyện, chủ yếu là việc Sử Hồng hấn bị ngang nhiên cho “đội mũ xanh”.

Đến nỗi mà đang đêm cha hấn chạy vào phòng ngồi trò chuyện với hấn cả đêm vì sợ hấn buồn mà khóc.

Mẹ nó, hấn mới không yếu đuối như thế.

Vớ lại hấn cũng có buồn đâu.

Sử Hồng đang muốn rời khỏi phủ ra ngoài chơi cho thoải mái thì Kim Yến đột ngột xuất hiện chặn cửa.

“Sao ngươi lại đến đây?” Sử Hồng ngạc nhiên.

Giờ này Kim Yến phải đang ở cạnh Tinh Húc trong tiệc trà sáng nay mới phải.

“Chủ tử muốn mời ngài đến dự tiệc trà ngắm hoa ở Vườn Thượng Uyển.”

Sử Hồng kinh ngạc.

Hấn nghĩ là mình đang nghe nhầm.

“Ý ngươi là buổi tiệc tuyển phi cho thái tử ấy hả?”

“Vâng.”

“Tuyển phi cho hấn thì ta đến làm gì?”

“Thực chất buổi tiệc trà này là do hoàng hậu tự mình sắp xếp chứ điện hạ chưa từng muốn.

Điện hạ tham gia chỉ vì chiều lòng hoàng hậu nương nương thôi.

Điện hạ mời thế tử đến là mong người có thể giúp điện hạ có một cái cớ thích hợp thoát khỏi đó.”

Sử Hồng nổi giận.

“Hấn tự mình đến thì tự biết cách đi.

Tìm ta làm gì? Không đi.”

“Thế tử, điện hạ nói nếu người không chịu đi thì bảo thuộc hạ nhắn lại với thế tử rằng người vẫn còn nợ điện hạ một điều kiện.”

Sử Hồng tặc lưỡi chửi thề.

... *** ...

Lúc này hoàng hậu vẫn đang rất say sưa ngồi xem các màn trình diễn tài năng của các vị tiểu thư xinh đẹp.

Người thậm chí còn cho tì nữ thân cận ghi chép lại những nhận xét của mình về từng vị tiểu thư.

Tinh Húc đã chán chường muốn quan tâm bọn họ biểu diễn cái gì nhưng thấy mẫu hậu vui vẻ như thế hẳn đành chịu khó ngồi thêm.

Tay hắn gõ từng nhịp trên đùi, cố gắng che giấu sự sốt ruột.

Chưa bao giờ hắn mong Sử Hồng xuất hiện như lúc này. Đúng lúc này thì có một thái giám chạy vào báo thể tử Khang vương đến xin gặp có việc gấp.

Tinh Húc ngay lập tức đứng dậy.

Các vị tiểu thư đều tỏ vẻ lo lắng và sợ hãi.

Hoàng hậu nhìn không khí vui vẻ bị phá hỏng, tức giận nói: “Tên đó đến đây làm gì? Nó đã nói sẽ để con thành thân trước mà.

Muốn nuốt lời?”

“Mẫu hậu, hắn đã đồng ý sẽ không phản đối chuyện nhi thần thành thân thì hắn sẽ giữ lời.

Nhi thần nghĩ hắn là có việc gấp gì đó.

Mẫu hậu cứ để cho hắn vào xem hắn nói gì.”

“Hắn thì có thể có việc gấp gì! Cho hắn vào đi! Bồn cung cũng đang muốn xem hắn muốn giở trò gì.”

“Vâng.”

Một chốc sau Sử Hồng bước vào.

Kim Yến cũng lén lút trở lại bên cạnh Tinh Húc.

Hắn đến và đi một cách lạng lẽ không một ai phát hiện ra.

Tinh Húc nhìn thấy Sử Hồng thì vô cùng vui mừng nhưng vẫn cố gắng làm ra vẻ điềm tĩnh, hỏi:

“Thế từ đến tìm bốn thái tử có việc gì sao?”

Sử Hồng nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ đứng đầy trong khuôn viên mà không khỏi ngây ngất, nhưng thấy ánh nhìn sợ hãi xen lẫn lo lắng của các nàng dành cho mình khiến hắn bưng tỉnh.

Hắn hiện tại không có tư cách nhìn họ.

Hắn nhìn sang Tinh Húc, trán đã nổi đầy gân xanh vẫn phải mỉm cười mà đáp lời:

“Thái tử điện hạ thật có tính mau quên.

Ngày hôm nay điện hạ đã hứa sẽ dạy vi thần cưới ngựa.

Vậy mà để vi thần chờ từ sáng đến giờ không có một thông báo gì.

Vi thần hỏi mới biết điện hạ đang ở đây.

Nếu điện hạ không muốn đến thì ít ra cũng nên cho người báo với vi thần một tiếng chứ.”

Tinh Húc kinh ngạc trong giây lát rồi lúng túng đáp:

“Là ta nhất thời quên mất.

Xin lỗi người.

Giờ ta sẽ đi ngay.”

“Không được.

Đang giữa bữa tiệc sao con có thể bỏ đi như vậy?” Hoàng hậu tức giận lườm mắt nhìn Sử Hồng.

“Khang thế tử, người biết rõ hôm nay Húc nhi đang bận việc gì mà còn cố tình đến cản trở nó.

Cưỡi ngựa thì lúc nào chả được, sao phải cứ là hôm nay?.

Những gì người nói với bốn cung hôm qua người quên rồi sao?”
“Bẩm nương nương, đây vốn là chuyện mà thái tử điện hạ đã hứa với vi thần từ mấy ngày trước đó.

Tất nhiên là vi thần biết ở nơi này đang xảy ra chuyện gì nhưng vi thần thiết nghĩ cho dù có là thái tử thì việc đã hứa cũng nên giữ lời.”
“Người...”

“Mẫu hậu.” Tinh Húc bước ra chắn trước mặt Sử Hồng, nói: “Đây là lỗi của con.

Là con đã hứa với hần nhưng con không giữ lời.

Mẫu hậu đừng trách hần.”

Hoàng hậu có vẻ vẫn không chấp nhận lý do đó, vẫn nhìn Sử Hồng đầy tức giận.

Sử Hồng quay mặt đi, tránh ánh mắt của bà ấy.

“Mẫu hậu...”

“Rồi.

Muốn đi thì đi đi!”

“Vâng.

Vậy nhi thần với Khang thế tử đi đây.

Sau khi trở về nhi thần sẽ đến gặp mẫu hậu.”

Sử Hồng cúi người thi lễ rồi nhanh chóng rời đi.

Tinh Húc cũng vội vàng cất bước đuổi theo.

Hoàng hậu quay qua nhìn các tiểu thư, sắc mặt lập tức thay đổi, hiền lành và ấm áp nói với họ:

“Không cần chú ý đến nó.

Các người tiếp tục biểu diễn đi.

Bổn cung rất muốn xem.”

Các vị tiểu thư nhìn thấy nhân vật chính đi mất, ai cũng buồn bã và hụt hẫng nhưng khi nghe hoàng hậu nói vậy mọi người đều tràn đầy hi vọng.

Họ đều được nghe rằng thái tử rất hiếu thuận.

Nếu họ làm hoàng hậu hài lòng thì vẫn có cơ hội trở thành con dâu của người.

Bọn hỏi xốc lại tinh thần nhiệt tình biểu diễn.

... *** ...

“Đừng đi nhanh như vậy!”

Sử Hồng cứ như không hề nghe thấy, bước đi càng nhanh hơn.

Tinh Húc liền sai bước chân đuổi theo kéo Sử Hồng lại.

"Người đi nhanh như vậy làm gì? Đâu có ai đuổi theo người."

Sử Hồng lờm mắt nhìn Tinh Húc không nói gì lại tiếp tục quay người bỏ đi.

Tinh Húc đi lên trước chặn đường.

"Người có chuyện gì vậy hả? Giận ta sao?"

"Vi thần nào dám giận thái tử điện hạ.

Ngày hôm qua mẫu hậu người đến tìm vi thần khuyên ta để cho người thành thân.

Ta đã đồng ý rồi.

Thế mà hôm nay điện hạ lại ép ta tới biến ta thành kẻ dối trá, lật lọng.

Có phải điện hạ thấy ta tiếng xấu chưa đủ nên muốn bôi thêm cho

xấu xí hơn không?"
Tinh Húc giật mình.

Hắn không nghĩ là Sử Hồng sẽ giận như thế.

Lúc ấy hắn chỉ nghĩ đơn giản là mình rất chán và Sử Hồng thông minh như vậy chắc chắn sẽ giúp được.

"Chuyện hôm nay là ta sai.

Ta nhất định sẽ đền bù cho ngươi.

Ta cũng sẽ giải thích rõ ràng với mẫu hậu, tuyệt đối sẽ không để liên lụy đến ngươi.

Ngươi đừng lo!"

"Không làm liên lụy?" Sử Hồng cười khẩy.

"Suy nghĩ của ngươi đơn giản quá nhỉ."

"...!Đây không phải là việc ngươi muốn sao? Ngươi không phải rất thích ta sao? Ngươi không muốn ai ngoài ngươi làm thê tử của ta kia mà.

Sao bây giờ ngươi lại nổi giận chứ?"
Sử Hồng cắn môi.

Lại như thế này nữa.

Đó là sở thích của nguyên chủ, không phải hắn.

Tại sao hắn cứ phải mang cái danh xấu xí này thay y chứ?
Được.

Nếu điện hạ đã nói thế vậy thì hôm nay ta sẽ nói rõ với điện hạ một lần.

Sử Hồng yêu thích người, theo đuổi người đã chết ở trong Đại lý tự

ngày đó rồi.

Còn ta, không có chút tình cảm nào với thái tử điện hạ ngài nữa.

Cho nên xin điện hạ bớt tự luyến đi!"

Tinh Húc sửng ngờ.

"Dù sao hôm nay ta cũng đã trả nợ cho ngươi xong rồi.

Từ bây giờ chúng ta không còn nợ nần gì nhau.

Mong sau này thái tử điện hạ đừng đến làm phiền ta nữa."

Nói xong Sử Hồng lạnh lùng bỏ đi.

Tinh Húc sửng sờ đứng chết trân.

Lồng ngực bỗng nhiên nhói lên một cái.

Thực khó chịu.

T/g: Chuyện ngươi gây ra thì ngươi tự mà gánh hậu quả..

Chương 24: Chương 24

Sau khi Sử Hồng bỏ đi, Tinh Húc đứng chết trân tại chỗ mất một lúc lâu mới cất bước rời đi.

Hắn không quay về mà đi tìm người uống rượu.

Dù sao hắn cũng không thể về bây giờ mà qua thăm Tử Lâm thì kiểu gì cũng lộ với mẫu hậu là mình nói dối.

Cũng khá lâu rồi hắn chưa qua thăm y.

Đó là một trong những người bằng hữu hiếm hoi của hắn ở trong hoàng cung, Binh Bộ Thị Lang Trần Trung. Trần Trung là một người rất cương trực, thẳng thắn, tuổi trẻ tài cao.

Y nhận chức Binh Bộ Thị Lang khi chỉ mới bằng tuổi hắn.

Hiện tại Trần Trung đã hai mươi lăm tuổi, có một thê tử xinh đẹp và một cậu con trai khá khinh.

Đó là một gia đình vô cùng hạnh phúc mà mỗi lần nhìn vào Tinh Húc đều vô cùng ngưỡng mộ.

Hắn không muốn làm thái tử hay thuật sĩ, chỉ nguyện làm một người bình thường có một cuộc sống đơn giản hạnh phúc như vậy là được rồi.

Con trai của Trần Trung tên Trần Vĩnh Tâm.

Đứa nhỏ bốn tuổi nhưng rất thông minh và láu cá.

Thằng bé rất thích hẳn, lúc nào gặp hẳn cũng làm nũng đòi quà bị cha nó nạt cho mấy lần.

Bình thường lúc rảnh rỗi Tinh Húc vẫn hay đến nhà của Trần Trung chơi, nhưng thời gian vừa rồi quá bận, lại thêm bị Sứ Hồng quấn lấy khiến hẳn chẳng đi đâu được.

Nhà của Trần Trung khá nhỏ, chỉ bằng một cái biệt viện trong phủ của hẳn.

Gia đình ngoài ba hai phụ thê và đứa con cũng chỉ có thêm hai người làm.

Khi Tinh Húc tới nhà thì gặp đúng lúc y đang dạy cho Vĩnh Tâm học võ.

Nhìn thấy Tinh Húc, Vĩnh Tâm vui vẻ kêu to:

“Tinh thúc thúc!”

“Thằng nhóc này, đã dạy bao nhiêu lần rồi.

Phải gọi là điện hạ!” Trần Trung mắng nó.

“Không sao.

Đều là người nhà cả.

Ta cũng không thích ở đây còn bị gọi là thái tử điện hạ đâu.” Tinh Húc xoa đầu cậu nhóc.

“Nhưng Tâm nhi à, nếu gặp nhau trong cung thì con không thể gọi ta như vậy đâu.”

“Con nhớ ạ.”

“Ngoan lắm! Ta có quà cho con này.”

Tinh Húc dúm vào tay nó một con thỏ nhỏ bằng bông.

Vĩnh Tâm cười tí mắt cầm lấy chạy đi khoe với mẹ của nó.

“Sao ngươi lại ở đây? Không phải hôm nay ngươi đi tuyển thê à?”

“Đó là ý của mẫu hậu, không phải ta.”

Hai người vừa nói chuyện vừa ngồi vào bàn.

Trần phu nhân nhanh chóng chuẩn bị cho hai người mấy món ăn nhẹ và hũ rượu.

“Lâu rồi không gặp ngươi đã thay đổi rồi.

Ngươi không phải luôn rất muốn lấy một vị tiểu thư nào đó rồi sinh một hài tử để tránh dây dưa với vị thế tử kia hay sao? Bây giờ có cơ hội thì lại từ chối?”

“Đừng hỏi nữa! Giờ ta cũng không hiểu trong đầu mình đang nghĩ gì.”

Tinh Húc cầm ly rượu uống cạn rồi lại nhanh chóng rót thêm ly nữa uống tiếp.

“Kể từ sau khi ngươi lừa hấn bị nhốt vào Đại lý tự thì mọi chuyện hình như đã thay đổi theo một chiều hướng rất khác.

Ta đã nghe rất nhiều chuyện xảy ra giữa hai người.

Ngươi cư xử rất khác so với trước kia.

Ta muốn hỏi nhưng lại không có dịp gặp ngươi để hỏi.”

“Đúng là đã xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện này nối tiếp chuyện kia, đến mức bây giờ ta cũng không hiểu rốt cuộc tại sao mình lại như thế này.”

Tinh Húc lại rót rượu uống tiếp.

Trần Trung không hỏi, chỉ im lặng uống rượu cùng hấn.

“Ban đầu ta đúng là muốn giết hấn.

Không chỉ một lần, mà hai lần, ba lần vậy mà cứ như bị ông trời cản đường, hấn vẫn thoát chết.

Từ lúc hấn trở về từ Đại lý tự cứ như biến thành một người khác vậy.

Manh mẽ hơn, thông minh hơn và cũng khó đối phó hơn.

Có lúc ta cảm giác như hẳn muốn trả thù ta nhưng có lúc lại không phải.

Thật sự rất kì lạ khiến ta đôi lúc cảm thấy rất hoang mang.”

“Cho nên người có hứng thú với y rồi?”

Tinh Húc gật mình phủ nhận ngay.

“Nói cái gì đấy? Ta không phải đoán tỵ, sao có thể...”

“Không phải thì thôi.

Người nhảy dựng lên như vậy làm gì?”

Tinh Húc im lặng, tay ôm đầu.

Hắn cũng không biết là mình bị sao nữa.

Từ lúc Sử Hồng nói với hắn rằng bản thân không còn chút tình cảm nào với mình, cảm giác của hắn rất kì lạ.

Đầu óc trống rỗng, lồng ngực khó chịu đến cực độ.

Hình như hắn bị bệnh rồi.

Trần Trung nhìn cái người rõ ràng đang tương tư nhưng lại nhất quyết phủ nhận mà thờ dài.

Nói chuyện với cái kẻ chưa yêu bao giờ đúng là rất mệt mỏi.

Nhưng mà câu chuyện của Tinh Húc lại khiến hắn suy nghĩ.

“Người nói cảm thấy Sử Hồng rất kì lạ.

Vậy kì lạ thế nào? Người nói rõ ta nghe xem.”

Tinh Húc kể lại chi tiết mọi việc cho Trần Trung nghe.

Thật ra Trần Trung cũng đã từng thử thăm dò tình hình của Sử Hồng

qua nhiều người cũng cảm thấy rất khác lạ.

Bây giờ lại nghe Tinh Húc kể lại hẳn lại càng cảm thấy Sử Hồng cứ như là một người hoàn toàn khác.

Tuy vẫn làm ra vẻ như mình là tên biến thái nhưng lại không giống thế.

Trần Trung suy nghĩ một chút rồi hỏi:

“Người đã từng nghĩ đến khả năng đó chưa?”

Tinh Húc ngạc nhiên.

“Nếu không phải là có người giả dạng cũng không phải quỷ nhập hồn vậy thì chỉ có thể là nguyên nhân đó thôi.”

“...!Ta không rành lắm về thời không.

Ta sẽ về tìm hiểu xem sao.”

“Vậy nếu như hẳn ta đúng là từ nơi đó tới thì người định thế nào?”

Tinh Húc ngẩn người một chốc rồi mỉm cười nói:

“Nếu hẳn muốn về thì ta sẽ giúp hẳn về thôi.”

“Đừng đùa! Phép thuật liên quan đến thời không luôn tốn rất nhiều sức mạnh.

Người đưa hẳn về rồi thì còn sống được bao lâu nữa chứ?”

Tinh Húc bật cười.

“Chết thì chết thôi.

Đằng nào ta cũng không sống được lâu.”

Trần Trung quan sát Tinh Húc một hồi đột nhiên vẻ mặt nghiêm trọng hỏi:

“Nói thật cho ta, tình hình hiện tại của người sao rồi?”

Tinh Húc im lặng một lúc lâu mới đáp, một cách rất bình thản:

“Chắc cũng trụ được khoảng năm năm nữa hoặc ngắn hơn.”

Ánh mắt Trần Trung mở lớn.

Hắn đứng dậy, nổi giận quát lên:

“Người...!Cái tên này, người không muốn sống nữa rồi à? Sao có thể

tùy tiện hủy hoại bản thân như vậy?!”

... *** ...

Đã ba ngày trôi qua kể từ hôm đó Tinh Húc quả thật không hề đến tìm Sử Hồng.

Hắn cũng chưa vào cung thăm Tử Lâm vì ngại hoàng hậu đang ở đó.

Nhưng mà mấy ngày rồi hắn cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Thái độ của Tinh Húc ngày đó vẫn rất ám ảnh hắn.

Thật ra những gì y nói khi đó cũng không sai.

Nếu là nguyên chủ quả thật sẽ rất tình nguyện giúp y phá hỏng bữa tiệc tuyển phi của chính y.

Nhưng hắn không phải nguyên chủ.

Hắn không thích y.

Nói thẳng với nhau rồi cũng tốt.

Từ nay về sau y sẽ không còn cho rằng hắn thích y rồi lại tự huyễn hoặc bản thân.

Và sau đó...!có lẽ hắn và y sẽ chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa.

Đây vốn là chuyện nên vui mừng.

Chỉ cần không dính gì đến y, hắn sẽ có cơ hội thoát khỏi cái danh đoạn tụ, sẽ có thể cưới được thê tử, có một cuộc sống bình thường như bao người.

Nhưng mà...!không hiểu sao hắn lại thấy khó chịu như vậy.

Sử Hồng muốn đi ra ngoài thành dạo chơi cho thoải mái.

Hắn kéo Cảnh Điền đến một tửu lâu có tiếng ở kinh thành rồi còn bắt y ngồi cùng hắn uống rượu.

Cảnh Điền ban đầu từ chối nhưng thấy chủ nhân có vẻ như đang có tâm sự nên ngoan ngoãn ngồi xuống.

Sử Hồng gọi một bàn đồ ăn nhưng lại chẳng mấy đụng đũa, chỉ ngồi uống rượu, mắt nhìn xa xăm nơi nào đó.

Cảnh Điền thờ dài nói:

“Chủ nhân, nếu người còn yêu thái tử như thế thì tại sao hôm ấy lại nói mấy lời phũ phàng như vậy với thái tử?”

“Ta yêu hắn hồi nào? Người đừng nói linh tinh!”

“Nhưng rõ ràng là chủ nhân đang tương tư còn gì.” Cảnh Điền rất muốn nói thế nhưng đành ngậm miệng.

Hắn cảm thấy rất khó hiểu.

Hôm ấy rõ ràng ai cũng có thể nhìn thấy cả hai người họ đều rất đau buồn nhưng lại nói những lời làm tổn thương nhau.

“Lão bản, hôm nay ta sẽ bao cả tửu lâu này.

Các vị huynh đài, cứ gọi đồ ăn thoải mái nhé!”

Tiếng nói oang oang dưới lầu khiến Sử Hồng chú ý.

Hắn nhìn thấy một nam nhân cao to, làn da hơi ngăm nhưng rất khoẻ mạnh, cơ thể có vẻ cũng rất cường tráng, ngũ quan tinh xảo, có thể tính là một mỹ nam hiếm có.

Tên này đang vui vẻ cười đùa vui vẻ giữa bốn vị cô nương xinh đẹp, quyến rũ.

Trên bàn còn đặt một thỏi vàng ra vẻ ta đây rất có tiền.

Sử Hồng cảm thấy rất ngứa mắt.

Hắn gọi lớn:

“Làm cho ta mười món ăn đắt nhất ra đây.

Chuẩn bị mười phần y chang như thế, thêm một trăm vò Lạc Hoa Tửu.

Gói lại hết để ta mang về.”

Tất cả khách nhân ở đấy ai cũng đều trở mắt há hốc mồm.

Mười phần ăn đắt nhất đã đủ mắc tiền lắm rồi, còn thêm một trăm vò Lạc Hoa Tửu.

Lạc Hoa Tửu là gì? Đó là một trong năm loại rượu mắc nhất đại lục, cũng là rượu mắc nhất của tửu lâu này.

Gọi kinh khủng như thế thì đúng là đang đốt tiền đây mà.

Không biết vị ngồi trên kia có thâm cừu đại hận gì với vị đại gia này không.

“Chủ nhân, người mạnh tay thật đấy.”

“Ai bảo hắn làm ta ngứa mắt.

Tưởng có nhiều tiền thì ngon lắm à? Ta ghét mấy kẻ thích làm màu như thế?”

“Làm màu là sao ạ?”

“Ý là làm quá lên sợ người khác nhìn không thấy mình, giống như hắn ta đó.”

Cảnh Điền hơi nghiêng đầu.

Không hiểu nghĩa cái từ này ở đâu ra.

“Chủ nhân, y đang lên lầu.

Người hãy cẩn thận.”

“Không cần lo.

Để ta xem hãnh định làm gì.”

Nam nhân cao lớn đó đang đi lên cầu thang rồi hướng về phía này.

Nụ cười vẫn luôn thường trực trên khuôn mặt.

Y tiến đến bàn của Sử Hồng, cúi đầu thi lễ.

“Xin hỏi vị huynh đài này, có phải tại hạ đã thất lễ gì với huynh rồi không? Tại hạ đến đây bồi tội.”

“Không có.

Chẳng phải người nói muốn bao thầu cả tửu lâu sao? Nhà ta đông người nên muốn gọi nhiều một chút mang về.

Người không có đủ tiền?”

“Ta có nhưng không thể trả hết từng đấy.”

“Vậy đứng có lớn giọng mà nói muốn bao tửu lâu này.

Trên đời có rất nhiều thứ nói trước bước không qua đâu.”

Người kia hơi ngẩn ra một chút nhưng vẫn vui vẻ cười, không chút tức giận.

“Huynh đệ dạy chí phải.

Tại hạ là người nơi khác đến, không rõ văn hoá ở đây đã mạo phạm đến huynh đài rồi.

Cho phép tại hạ ngồi cùng huynh bồi tội được không?”

Sử Hồng liếc mắt nhìn y.

Người này rất biết cách cư xử.

“Thôi được rồi.

Coi như người mới đến chưa rõ quy cũ, ta không chấp nhận.

Cảnh Điền, báo lão bản hủy mấy thực đơn lúc nãy đi.

Mang thêm một vò Lạc Hoa Tửu ra đây là được.”

“Cảm ơn huynh đài đã nhẹ tay.

Để tạ lỗi, tại hạ xin uống hết chỗ rượu này.”

Người đó nói xong liền cầm lấy vò rượu đang uống dở của Sử Hồng nâng lên uống cạn.

Sử Hồng nhìn mà hoảng hồn.

Tạ lỗi mà làm lớn thế cơ à? Vò rượu đó hẵn chỉ mới uống có hai chén nhỏ thôi, vẫn còn nhiều lắm.

“Tại hạ tên Khúc Phong, đến từ Thần quốc.

Lần đầu gặp mặt.”

Chương 25: Chương 25

Sử Hồng vẫn còn nhớ trong những cuốn sách hần đã đọc về lịch sử của thế giới này thì Thần Quốc được xem là một trong Thập Đại cường quốc của đại lục.

Dĩ nhiên ở Thần Quốc cũng tồn tại một vị thuật sĩ.

Dù sao bây giờ với mối quan hệ hiện tại của hần và Tinh Húc, hần không tiện để hỏi y chuyện phép thuật liên quan đến thời không.

Vậy thì chi bằng tìm hiểu mọi thứ từ người này.

“Ta nghe nói ở Thần Quốc có thuật sĩ.

Huynh đã gặp người đó bao giờ chưa?”

Khúc Phong gật đầu đáp: “Gặp rồi.

Ta còn quen khá thân với y nữa kia.

Nhưng mà người hỏi làm gì?”

“Người có quen thân với người đó à? Thế thì hay quá.

Người có thể giới thiệu cho ta gặp y không? Ta có vài câu muốn thỉnh giáo y.”

“Vĩnh Hy quốc cũng có thuật sĩ, sao phải đi thỉnh giáo thuật sĩ bên ta? Ta nghe nói thuật sĩ của các người cũng tức là thái tử điện hạ vô cùng thân thiện, luôn nhiệt tình giúp đỡ người dân mà.”

“Ta...!Ta lỡ đắc tội với điện hạ, không dám gặp người lần nữa.”

“Vậy sao?” Khúc Phong sờ cằm nhìn người đối diện, ánh mắt đầy vẻ hiếu kì.

“Được thôi.

Để ta viết một bức thư gửi về Thần Quốc cho thuật sĩ của bọn ta hỏi giúp ngươi.

Nhưng ta không chắc y có muốn gặp ngươi hay không.”

“Không sao.

Chỉ cần ngươi chịu giới thiệu cho ta là được rồi.”

Sử Hồng bắt đầu cảm thấy ý tưởng của mình hơi điên rồ, có chút hối hận nhưng đã đâm lao rồi thì phải theo lao thôi.

Hắn hiện tại rất muốn trở về.

Hắn không muốn tiếp tục ở lại thế giới này nữa.

“Ngày đầu đến đây có thể làm quen được với ngươi ta rất vui.

Nhà ngươi ở đâu? Lúc nào đó ta sẽ đến tìm ngươi chơi?”

“À, cái đó...” Sử Hồng hơi lúng túng.

“Không cần đâu.

Ta hay ra ngoài thành dạo chơi lắm, muốn tìm ta không khó.”

“Vậy được.

Không khí ở kinh thành các ngươi ta rất thích.

Nhất định sẽ có dịp gặp lại.”

Sử Hồng đứng dậy, thi lễ nói:

“Hôm nay cảm ơn các hạ đã khoản đãi.

Bây giờ ta còn có việc, ta về trước.

Hẹn khi khác gặp lại.”

“Được.

Hẹn khi khác gặp lại.”

Đợi Sử Hồng rời đi, có một người mặc y phục màu nâu sậm tiến đến phía sau Khúc Phong gọi nhỏ: “Chủ tử.”

“Tìm hiểu cho ta xem tên này là ai.”

“Vâng.”

Khúc Phong nhìn theo y mỉm cười.

Một nam nhân dễ thương cũng rất mạnh mẽ, đúng gu của hắn.

... *** ...

Đã ba ngày nay Tinh Húc tự nhốt mình trong phòng, từ chối thượng triều cũng như gặp mặt bất kì ai.

Ngày hôm đó ở nhà Trần Trung, hắn đã bị y mắng một trận té tát.

Trần Trung liên tục mắng mỏ hắn không biết trân trọng cơ thể, không biết coi trọng tình cảm của người thân, không có chút nỗ lực việc hắn là một thái tử.

Biết thế hắn đã không nói thật cho y biết tình trạng thật sự của cơ thể mình rồi.

Nhưng từ những lời của Trần Trung khiến hắn phải nghiêm túc suy nghĩ lại rất cuộc mình muốn như thế nào.

Hắn thừa nhận bản thân mình là một người sống theo lý tưởng chính nghĩa cả đời.

Từ khi biết mình là một thuật sĩ, hắn đã nguyện sẽ cống hiến tất cả sức mạnh và tính mạng của bản thân để bảo vệ và xây dựng đất nước này.

Chính vì lý tưởng đó mà hắn suốt ngày bị sư phụ mắng là đồ ngốc, Trần Trung cũng mắng hắn ngốc.

Ngốc vì không biết ích kỷ một chút, chỉ biết cống hiến mà không biết

giữ lại cho bản thân mình một chút lợi ích.
Hắn cũng không biết mình bắt đầu có những suy nghĩ như vậy từ bao giờ.

Có lẽ là từ cái ngày đó, cái ngày mà Vĩnh Hy quốc mới được thành lập, hắn cùng mẫu hậu đi xe ngựa từ quê nhà lên kinh thành.

Trên đường đi hắn nhìn thấy rất nhiều thảm cảnh thôn làng bị tàn phá, đồng ruộng xơ xác, dân chúng đói khát, xác người xếp ngổn ngang.

Khi đó hắn đã ước gì mình có sức mạnh để cứu giúp tất cả thần dân của mình.

Cho nên khi vừa có được sức mạnh hắn đã vội vã dùng nó đi giúp người khác để rồi sau đó bị sự phụ mắng cho một trận, thậm chí bị phạt quỳ nguyên một ngày.

Còn với Sử Hồng, đó là người khiến hắn cảm thấy khó hiểu và hoang mang nhất.

Hắn không lý giải được rốt cuộc thì cảm xúc của hắn đối với Sử Hồng là gì và mình muốn gì.

Ban đầu hắn quả thật rất ghét Sử Hồng, ghét đến tận xương tủy, nên mới bẫy Sử Hồng bị nhốt vào Đại lý tự rồi ám sát y.

Nhưng không ngờ y vẫn còn sống, còn quay lại muốn báo thù hắn.

Sử Hồng trở nên rất khác.

Y biết võ, biết suy nghĩ hơn, trưởng thành hơn, khó đối phó hơn.

Rồi không biết từ lúc nào hắn thay vì muốn tìm cách giết y lại bắt đầu quay qua hình thức ăn miếng trả miếng.

Hắn cảm thấy y không tệ như vậy, ngược lại còn có chút thú vị.

Không biết từ lúc nào hắn từ một kẻ ghét đoạn tụ lại cảm thấy để y tiếp tục thích hắn cũng không tệ, nhưng hắn không thể đáp lại được.

Bởi vì hắn không phải đoạn tụ, và hắn cũng không còn sống được mấy năm nữa.

Nói là năm năm nhưng hắn còn một vài kế hoạch cần làm, trong đó có việc nghiên cứu một thuật pháp có thể cải thiện sức khỏe cho Tử Lâm nên e rằng thời hạn năm năm kia sẽ còn ngắn hơn nữa.

Trong thời gian mấy năm còn lại ít ỏi hắn nghĩ ở bên Sử Hồng với mối quan hệ hơi kì quặc như vậy cũng không tệ.

Dù sao Sử Hồng vẫn còn trẻ, sau khi hắn chết y sẽ mau chóng quên hắn đi và đắm chìm vào một mối quan hệ khác.

Thậm chí bây giờ dù y có không thích hắn nữa cũng rất tốt.

Nhưng khi sự việc diễn ra rồi hắn lại cảm thấy khó chấp nhận hơn hẳn tưởng.

Sử Hồng không còn thích hắn nữa.

Kể từ cái ngày y bị hắn bẫy nhốt vào ngục đã không còn thích hắn nữa.

Cho nên tính cách mới thay đổi như vậy sao? Đến mức cảm giác như có một người khác nhập hồn vào cơ thể của Sử Hồng vậy.

Không xét về việc suy đoán đó có đúng hay không thì việc suốt một thời gian dài hắn tự mình đa tình, cho rằng người ta thích hắn rồi không ngừng lấy cớ đó ra chọc ghẹo, hắn cảm thấy mình giống như một tên khốn nạn vậy.

Cho nên ngày đó Sử Hồng giận hắn như vậy cũng đúng thôi.

Nếu đã không thích hấn cũng không cần thiết phải duy trì cái mối quan hệ kì quái trước kia nữa, để cho y được hoàn toàn tự do.

Đây là điều tốt cho cả hai.

Nhưng có sao lòng hấn lại khó chịu đến như vậy?

“Chủ tử.” Tiếng Kim Yến vang lên ngoài cửa.

“Chuyện gì vậy?”

“Tiểu thư Lăng Tuyết từ Đại Vũ quốc đến rồi ạ.”

“Bảo nàng ở sảnh đợi ta.”

Một trong hai thuật sĩ đồng ý hợp tác với hấn đã đến.

Tinh Húc đứng dậy sửa soạn, thay y phục.

Theo thư đã được báo từ trước thì có lẽ người còn lại cũng đã đến rồi.

... *** ...

Lăng Tuyết rất xinh đẹp.

Nàng vừa xuất hiện trong phủ thái tử đã thu hút được rất nhiều ánh mắt nhìn ngắm một cách say sưa của người trong phủ.

Tinh Húc nhìn thấy một đám gia nhân lén lút đứng ở cạnh cửa vào sảnh nhìn Lăng Tuyết mà nhíu mày.

Cái đám đại gái này.

“E hèm!” Kim Yến đằng hắng một tiếng.

Đám gia nhân hoảng hồn vội cúi đầu chào rồi tản hết cả ra.

Tinh Húc lắc đầu bước vào trong.

Vừa nhìn thấy Tinh Húc, Lăng Tuyết mừng rỡ đứng dậy.

“Thái tử điện hạ.

Lâu lắm không gặp.”

“Lâu rồi không gặp, Lăng tiểu thư.

Tiểu thư đến nhanh thật đấy.

Ta còn đang định cho người đi đón.”

“Không cần phải phiền phức như vậy.

Ta cũng không phải người yếu đuối.”

“Tiểu thư đi đường dài hẳn đã mệt rồi.

Mặt đỏ hết lên rồi.

Không sao chứ?”

Kim Yến che miệng cố nín cười.

Là người ta thích người nên mới đỏ mặt thôi.

Chuyện này ai nhìn cũng có thể nhận ra mà, sao chủ tử lại không biết được nhỉ.

Nghe những lời đó gương mặt Lăng Tuyết lại càng đỏ hơn nhưng gương mặt lại có vẻ thất vọng.

Nàng gặp Tinh Húc cách đây ba năm và đã thích ngay từ lần đầu nhìn thấy hắn.

Nhưng vì công việc mà mỗi năm nàng chỉ có thể đến Vĩnh Hy quốc để thăm hắn vài lần.

Mỗi lần đến nàng đều dành thời gian nhiều nhất có thể để ở bên cạnh hắn, trò chuyện với hắn.

Đến mức mà gần như cả phủ thái tử đều biết là nàng thích hắn nhưng hắn dường như cố tình không nhận ra điều đó.

Cho đến bây giờ vẫn như thế.

Kim Yến từng nói với nàng chủ tử của y rất kém nhạy trong chuyện tình cảm.

Trừ khi nói trực tiếp trước mặt là nàng thích hẳn còn không thì sợ rằng hẳn sẽ mãi không biết được.

Nhưng nàng là phận nữ nhi, làm sao có thể bạo dạn như vậy.

Hơn nữa, nàng là thuật sĩ một nước, quan hệ tình cảm với một thuật sĩ ở một nước khác sợ rằng sẽ không đi đến đâu.

“Lăng tiểu thư, để nô tì dẫn người đến phòng nghỉ.”

“Được rồi.”

Lăng Tuyết nhìn Tinh Húc đang đứng trò chuyện với Kim Yến mà không buồn quay qua nhìn mình một cái, thất vọng quay người đi.

“Người cho người đi tìm hiểu xem Khúc Phong đã đến chưa? Tên đó đại gái lắm, sợ rằng lại la cà ở đâu rồi.”

“Vâng.”

... *** ...

Đến chiều tối thì thấy Khúc Phong đến phủ.

Vừa vào đến phủ, giọng hẳn đã oang oang: "Đường Tinh Húc, hai năm rồi chúng ta không gặp nhau.

Hiếm hoi lắm mới thấy người gửi thư nhờ vả.

Nói cho ta xem là chuyện gì nào?"

Một thanh gỗ dùng để luyện võ bay thẳng về phía Khúc Phong.

Hắn chỉ lách người qua một chút là né được dễ dàng.

“Ây da, đạo đãi khách của người kém đến vậy rồi à?”

“Cái miệng của người không im được một lúc à? Ồn chết đi được!”

“Lâu rồi không gặp sao người vẫn độc miệng như vậy? Xem kia, người cao lên rồi nhưng vẫn thấp hơn ta.”

Khúc Phong định đưa tay lên xoa đầu Tinh Húc thì bị gạt tay ra.

“Ấu trĩ! Cái cách khích bác đó chẳng có hiệu quả gì với ta đâu.

Người đi đâu từ sáng đến bây giờ mới tới hả? Không phải lại bận đi tán tỉnh nữ nhân của Vĩnh Hy quốc của bọn ta đấy chứ?”

“Người hiểu ta quá đi.

Ta phải công nhận là nữ nhân của Vĩnh Hy quốc rất đẹp và quyến rũ.

Nhưng nam nhân cũng đẹp không kém nha.

Hôm nay ta gặp được một người đấy.

Dễ thương và thú vị lắm.”

“Người...!nam nữ gì cũng chơi được hết nhì.

Ta đúng là báỉ phục người luôn đấy.”

“Không phải người cũng có một tên đoạn tụ theo đuổi suốt ba năm sao?”

Gương mặt Tinh Húc bỗng chốc sa sầm, trong ánh mắt không chỉ có sự tức giận mà còn cả buồn bã, hụt hẫng.

Tinh Húc chỉ giữ ánh mắt đó trong một chốc rồi khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, lạnh nhạt nói:

“Đừng nhắc nữa! Phiền phức.”

Dù chỉ trong một khắc nhưng Khúc Phong vẫn bắt kịp ánh mắt đó.

Nó khiến y cảm thấy ngạc nhiên và thú vị.

Đối với Sử Hồng càng thêm hứng thú.

“Lăng Tuyết đã đến rồi.”

“Cô nàng đó đến rồi à? Nhanh thật đấy.”

“Nghỉ ngơi đi.

Mai chúng ta sẽ bàn bạc kế hoạch.”

“Được thôi.”

T/g: nam nữ phụ đã lên sàn..

Chương 26: Chương 26

Ngày hôm sau, ba người ngồi cùng nhau trong thư phòng của Tinh Húc để bàn kế hoạch.

Trong phòng lúc đó ngoài trừ họ còn có các ảnh vệ thân tín của ba người.

“Ta đã cho người điều tra.

Đứng đầu Nhật Nguyệt Lô là một thuật sĩ tên Phượng Cần.

Hắn vốn là thuật sĩ xuất thân từ Hoàng Doanh sau đó thì thoát ly rồi tự lập một tổ chức sát thủ và đó chính là Nhật Nguyệt Lô bây giờ.

Nếu chúng ta đã quyết định xâm nhập từ đại bản doanh của chúng thì xử lý tên này chính là vấn đề mấu chốt.”

Tinh Húc trải một bức tranh vẽ một nam nhân tuấn mỹ lên bàn.

Đó là bức tranh vẽ Phượng Cần do hắn nhờ người họa lại theo miêu tả.

“Chúng ta có ba người, không sợ không xử lý được hắn.

Nhưng cái đám sát thủ thuộc hạ của hắn cũng không thể xem thường.

Nếu không phải là những thị vệ nội cung thì sợ không thể đối phó được chúng.”

“Chuyện này ta đã có tính toán.

Mục đích của chúng ta lần này đi không phải để diệt trừ toàn bộ tổ

chức Nhật Nguyệt Lô.

Chuyện đó chỉ trong một thời gian ngắn là không khả thi.

Ta muốn chúng ta đánh sập đại bản doanh của chúng, bắt sống được Phượng Cần.

Chỉ cần nắm được Phượng Cần còn sợ không khống chế được bọn chúng sao?”

Lăng Tuyết và Khúc Phong nghe xong đều cảm thấy rất hợp lý.

Nếu chỉ là tóm Phượng Cần thì chỉ cần ba người họ và một đội quân nhỏ tinh nhuệ là đủ.

“Trước khi hai người đến ta đã cho chuẩn bị bom khói và dục gây mê gần đủ rồi.

Hai người có muốn đi xem không?”

“Tinh Húc, người đúng là tuyệt vời thật đấy! Ta đã ngứa mắt cái tổ chức đó lâu rồi.

Bây giờ có thể diệt trừ chúng đúng là sáng khoái không gì bằng.”

Khúc Phong cười phá lên.

“Ta đưa các người đi xem những thứ ta đã chuẩn bị, sau đó chúng ta cùng vào cung.

Đã đến đây rồi hai người cũng nên chào phụ hoàng một tiếng.”

“Được.

Đó là việc dĩ nhiên mà.”

... *** ...

Sau mấy ngày thăm dò biết được hôm nay hoàng hậu đến chùa cầu an, Sử Hồng tranh thủ vào cung thăm Tử Lâm.

Kể từ lúc Tử Lâm rời khỏi phủ thái tử hấn còn chưa gặp lại thằng bé lần nào.

Lần trước có cơ hội gặp mặt thì bị hoàng hậu kéo đi.

Hắn chỉ gửi lại cái tạ nhỏ cùng một bức thư cho Tử Lâm.

Dù sao với chuyện tập luyện của thằng bé hắn vẫn muốn quyết tâm đến xem trực tiếp thế nào, sức khỏe có tiến bộ gì hơn không. Đang theo Cảnh Điền dẫn vào cung đến chỗ lục hoàng tử thì Sử Hồng đột ngột nhìn thấy một người.

Một người mà hắn không hề muốn gặp mặt, nhất là trong thời gian này.

Tinh Húc dẫn hai người kia vào hoàng cung bái kiến hoàng thượng, đang trên đường về thì tinh cờ gặp Sử Hồng đang đi từ hướng ngược lại.

Hai bên đứng sững nhìn nhau, không nói câu nào, vừa ngượng ngùng, lại vừa khó chịu.

Bọn họ không gặp nhau ba ngày mà cảm giác như đã trôi qua lâu lắm.

Sự kiện đó khiến cả hai phải nghiêm túc nhìn lại bản thân, cũng khiến họ cảm thấy hoang mang, khó chịu và chưa sẵn sàng đối mặt với nhau một lần nữa.

“Sử huynh đệ, chúng ta lại gặp rồi.

Không ngờ lần này là ở trong cung nha.”

Sử Hồng nhìn thấy Khúc Phong đi bên cạnh Tinh Húc thì rất ngạc nhiên.

Có thể đi bên cạnh thái tử đi lại trong cung như thế này khẳng định thân thế y không tầm thường.

Còn có nữ tử tuyệt sắc đi bên cạnh Tinh Húc.

Không hiểu sao hắn lại cảm thấy nàng đang nhìn hắn đầy địch ý.

Hắn cười xã giao đáp lại:

“Khúc huynh, không ngờ gặp lại nhau sớm vậy.”

“Hai người quen nhau à?” Tinh Húc ngạc nhiên.

“Hôm qua đã gặp nhau ở ngoài kinh thành rồi.

Ta có kể với ngươi rồi đấy.

Không ngờ có thể gặp lại sớm như vậy.”

Tinh Húc nhíu mày.

Đây chính là người mà Khúc Phong miêu tả là “dễ thương, thú vị” sao? Hắn nhìn sang Sử Hồng tức giận.

Sau khi nói lời cắt đứt quan hệ với hắn thì quay qua quyến rũ tên này?

Khúc Phong tiến đến gần Sử Hồng, niềm nở:

“Lần đó vẫn chưa biết rõ thân phận nên không giới thiệu rõ ràng được.

Bây giờ chúng ta đều là người trong cung thì ta cũng không cần che giấu làm gì.

Giới thiệu lại nhé, ta tên Khúc Phong, là thuật sĩ của Thần Quốc.”

Đồng tử hơi rung lên vì kích động.

Sử Hồng không ngờ hắn lại gặp được thuật sĩ của Thần Quốc dễ dàng thế.

Ngay từ đầu đã gặp rồi.

Nếu vậy hi vọng trở về của hắn càng thêm sáng sủa đúng không?

“Ta tên Sử Hồng.

Ta...”

“Đủ rồi.” Tinh Húc đột nhiên chen ngang.

“Thân phận thuật sĩ không phải gặp ai cũng có thể tùy tiện nói ra như vậy đâu.

Còn ngươi, vào cung làm gì?”

Sử Hồng lườm mắt nhìn Tinh Húc.

Tên này lại phát điên cái gì?

“Ta vào cung làm gì là việc của ta, liên quan gì đến ngươi?”

Tinh Húc nhìn hộp bánh mà Sử Hồng cầm trên tay, lạnh lùng hỏi tiếp:

“Ngươi đây là đến thăm Tử Lâm sao?”

“Đúng vậy.

Thì sao?”

“Nếu ngươi đã không muốn có liên hệ gì với ta thì đến gặp Tử Lâm làm gì?”

“Chuyện ta quý Tử Lâm, muốn đến thăm đệ ấy thì liên quan gì đến ngươi? Sao ngươi nhiều chuyện thế nhỉ?”

“Tử Lâm là đệ đệ ta, dĩ nhiên là có liên quan.”

“Ngươi phát khùng à? Không lẽ không muốn có liên hệ gì với ngươi thì không được gặp những người có liên quan đến ngươi à? Nói vậy là ta cũng không được gặp cả bộ hạ luôn có phải không?”

Biết rõ ràng mình đuối lý nhưng Tinh Húc vẫn cố tình chống chế:

“Nói chung ta nói không được là không được.

Ta cũng sẽ nói với Tử Lâm không cho phép gặp ngươi nữa.”

Sử Hồng nổi giận: “Ngươi có bệnh à?! Nổi điên gì thế?”

“Đúng.

Ta nổi điên đó.

Ngươi có thể làm gì?”

Sử Hồng tức giận.

Hắn không hiểu nổi rốt cuộc Tinh Húc nổi điên cái gì.

Không lẽ chỉ vì mấy lời nói ngày hôm đó mà trút giận lên hắn sao?
Nhưng rõ ràng là y sai trước.
“Không gặp thì không gặp.

Xem ngươi cần ta được bao lâu.”
Sử Hồng phất tay áo bực bội quay về, nhưng trước đi vẫn lịch sự cúi chào Khúc Phong.

Khúc Phong vui vẻ giơ tay chào lại.

Tinh Húc càng nổi điên quát lên:
“Còn không mau đi đi?!”
“Đi ngay.

Không làm bẩn mắt ngươi.

Hứ!”
Khúc Phong đứng khoanh tay nhìn Tinh Húc, cứ có cảm giác giống như y đang ghen vậy.

Không phải y nói ghét đoạn tụ hay sao? Trên môi bỗng giương lên một nụ cười ẩn ý.

Tinh Húc nhìn thấy tức giận mắng luôn cả Khúc Phong:
“Ngươi cười vậy là ý gì? Ta cảnh cáo ngươi, đừng có đánh chủ ý vào hắn.

Hắn là một con cáo già.

Dính vào hắn toàn rắc rối thôi.”
“Ngươi nổi nóng cái gì hả? Ta có nói gì đâu.”
“Ta đi guốc ở trong bụng ngươi.”
Lăng Tuyết đứng ở phía sau, từ nãy giờ chưa hề nói một câu nhưng

đã sớm nổi bão.

Chuyện vừa xảy ra đến Khúc Phong còn nhìn ra được không lẽ nàng lại không thấy.

Tinh Húc rõ ràng là đang ghen.

Thật không ngờ cái kẻ ba năm đeo bám Tinh Húc không rời, bị y tránh như tránh tà, chỉ trong mấy tháng nàng không có mặt mà đã chiếm được trái tim y rồi.

Điều khiến nàng tức giận nhất là tại sao nàng cũng theo đuổi Tinh Húc ba năm nhưng chưa từng được chàng để mắt tới, tại sao tên đó thì lại được? Nàng có gì thua hắn? Nàng xinh đẹp, tài năng, còn là thuật sĩ.

Còn hắn, chỉ là một tên đoạn tụ, biến thái đáng xem thường mà thôi. Lần gần đây nhất là cách đây bốn tháng, khi nàng có việc đến Vĩnh Hy quốc thăm Tinh Húc, nàng đã từng gặp Sử Hồng đe dọa một lần, bắt y không được đeo bám Tinh Húc nữa.

Lúc ấy Tinh Húc rõ ràng vẫn rất ghét y.

Chắc chắn là Tinh Húc đã bị tên khốn này hạ cổ gì đó rồi, nếu không sao chàng có thể thích hắn.

Lần này đến đây nàng nhất định sẽ thay Tinh Húc xử lý triệt để tên đó.

... *** ...

Tinh Húc cấm Sử Hồng không được đến gặp Tử Lâm nhưng đòi nào hắn chịu thua.

Tinh Húc đâu thể canh chừng hắn được.

Vậy là ngoài mặt giả vờ quay về, sau khi đi khuất bóng Tinh Húc, Sử Hồng lén lút vòng trở lại.

Hắn nhờ Cảnh Điền đưa đi một con đường khác dài hơn một chút, cuối cùng đến được cung lục hoàng tử.

Gặp lại Sử Hồng sau hơn một tháng, Tử Lâm vô cùng vui vẻ.

Cậu kéo Sử Hồng vào trong nhà, khoe với Sử Hồng thành quả đạt được.

Tử Lâm đã mập lên một chút, nhìn da dẻ hồng hào hơn, trông cũng khoẻ mạnh, tràn đầy sức sống hơn.

“Mấy bài tập của huynh hay thật đấy.

Mấy ngày đầu đệ tập cảm thấy khá mệt nhưng những ngày sau đó thì không còn mệt nữa, ngược lại càng ngày càng thấy khoẻ ra.

Cái tạ nhỏ huynh gửi cho đệ nữa.

Đệ nâng được một lúc năm cái đó.”

“Rất tốt.

Kết hợp với chế độ ăn uống của thái y và tập luyện thường xuyên đệ sẽ sớm khoẻ lên và có thể ra ngoài được rồi.

Đến lúc ấy ta sẽ dẫn đệ đi chơi khắp kinh thành cho biết.”

“Vâng.

Đệ cũng cảm thấy ngày đó không còn xa nữa.

Đệ rất muốn mình nhanh chóng khoẻ mạnh để không phiền ca ca phải lo lắng nữa để rồi ảnh hưởng đến sức khoẻ.”

Sử Hồng ngạc nhiên, có vẻ không hiểu lắm lời của Tử Lâm nói.

“Đệ đã nghe chuyện xảy ra ở vườn Thượng Uyển hôm đó rồi.

Đệ đã nói giúp huynh với mẫu hậu rồi.

Ban đầu mẫu hậu vẫn không thích huynh nhưng khi biết chính huynh giúp đệ có được sức khoẻ tốt như vậy thì người có vẻ đã nguôi giận rồi.”

“Cảm ơn đệ nhé.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn nhờ ta mà là do đệ tập luyện chăm chỉ thôi.

Chính ta cũng rất bất ngờ về sự tiến triển của đệ đấy.

Chỉ sau hơn một tháng ngắn ngủi đã có thể có được sức khoẻ như vậy.

Bình thường với một người nằm trên giường lâu năm như đệ có thể khoẻ nhanh như vậy là một điều thần kì đấy.”

Tử Lâm giật mình.

Cậu lâu nay vẫn nghĩ mình khoẻ nhanh như vậy đều là nhờ những bài tập của Sử Hồng, còn nghĩ đó giống như là bài thuốc cải tử hoàn sinh mà người ta vẫn truyền tai nhau.

Nhưng giờ cậu đã biết không phải vậy.

Nó là do chú thuật mà ca ca đã truyền vào người cậu, là huynh ấy dùng tuổi thọ của mình đổi cho cậu.

“Tử Lâm, sao vậy? Sao đột nhiên lại khóc?”

Tử Lâm không nói gì, chỉ lắc đầu.

Bí mật của ca ca, cậu không được nói với bất kỳ ai.

Cậu chỉ ôm lấy Sử Hồng và khóc..

Chương 27: Chương 27

Đến cuối cùng Tử Lâm cũng không chịu kể cho Sử Hồng nghe tại sao đột nhiên mình lại khóc.

Sử Hồng cũng không hỏi nữa.

Hắn kể lại cho Tử Lâm nghe chuyện xảy ra sáng nay với thái độ vô cùng bức xúc.

“Tên khốn đó đúng là điên.

Tự dưng nổi cơn khùng lên cấm ta cái này cái nọ.

Ta rõ ràng không có làm gì.”

Tử Lâm lắng nghe vô cùng chăm chú, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Cậu dường như đã mừng tưng tưng ra mọi việc và đoán được nguyên nhân của nó.

Cậu mỉm cười nói:

“Huynh đừng giận.

Ca ca của đệ đúng là có bệnh khùng, lâu lâu lại nổi cơn lên như vậy đấy.

Sau một thời gian là quên ngay ấy mà.

Tạm thời huynh đừng gặp vị thuật sĩ Khúc Phong gì đó không huynh ấy lại nổi giận.”

“Hà? Ta gặp ai thì liên quan gì đến hắn mà giận dữ?”

“Huynh không biết đấy thôi.

Đệ nghe nói thuật sĩ Khúc Phong đó rất đào hoa, nam nữ gì cũng đều chơi qua.

Huynh có gương mặt dễ nhìn như vậy, sợ là cũng sẽ bị y đánh chủ ý lên.”

Khúc Phong đào hoa thì hẳn đã thấy qua.

Lần đầu gặp y chính là lúc y đang trái ôm phải áp ba bốn mỹ nhân.

Hắn không biết là Khúc Phong còn có hứng thú với cả nam nhân.

Chuyện này đối với hắn khá bất ngờ.

Nhưng cho dù là vậy thì hắn cũng không nghĩ Khúc Phong lại hứng thú với một người tiếng xấu vang xa như hắn.

Mà cho dù có thì hắn càng phải lợi dụng.

Hắn muốn mau chóng trở về.

... *** ...

Sử Hồng rời khỏi cung mà đầu óc cứ nghĩ đầu đầu.

Hắn cảm thấy thái độ của Tinh Húc rất khó hiểu.

Hắn thừa nhận hắn hiện tại không muốn gặp y, nhưng trong lòng vẫn không kìm được tò mò muốn biết y hiện tại như thế nào.

Không phải hắn lo lắng gì.

Hắn chỉ muốn biết y có hối hận vì những gì đã làm với hắn hay không.

Nhưng xem ra y không những không hối hận còn nổi giận vô cớ.

Cái tên đó đúng là có bệnh.

Bỗng có một người cưỡi ngựa từ đâu phóng tới chặn đầu xe ngựa của hắn.

Sử Hồng xuống khỏi xe ngựa thì ngạc nhiên khi thấy đó chính là nữ nhân đã đi bên cạnh Tinh Húc khi đó.

Kể cả đó và cả hiện tại cô nàng này đều nhìn hắn với vẻ ghét bỏ và khinh thường.

“Sao vậy? Chỉ mấy tháng không gặp mà quên mất ta rồi sao?”

Sử Hồng hiểu ra nguyên chủ có quen biết nữ nhân này, còn từng đắc tội với người ta.

Không.

Đúng hơn là nguyên chủ gần như đắc tội với tất cả nữ nhân trong vương quốc.

Sử Hồng không khỏi thở dài một hơi, đánh mắt về phía Cảnh Điền.

Cảnh Điền hiểu ý tiến đến nói nhỏ vào tai hắn:

“Chủ nhân, đây là thuật sĩ Lăng Tuyết của Đại Vũ quốc.

Cô ta thích thái tử điện hạ nên rất không thích người.

Mấy lần đến đây đều cảnh cáo chủ nhân không được gây rắc rối cho thái tử.

Chủ nhân cũng báo thù cô ta không ít.”

Xem ra hiềm khích cũng không nhẹ.

Sử Hồng hơi cúi đầu nói:

“Lăng tiểu thư xin thông cảm.

Cách đây một tháng ta bị một tai nạn khiến ta quên rất nhiều chuyện

nên ban nãy chưa kịp nhớ ra tiểu thư.

Giờ ta đã biết.

Xin hỏi tiểu thư chặn xe ngựa của ta là có ý gì?”

“Mất trí nhớ tạm thời à? Đúng là quả báo.

Nếu người đã mất trí nhớ rồi sao vẫn còn bám lấy Tinh Húc? Hay là người giả vờ để có được sự thương hại của huynh ấy?”

“Ta không bám theo hấn.

Tiểu thư không thấy lúc nãy gặp nhau trong cung, y đuổi ta thậm tệ như thế nào sao? Ta cũng không hề níu kéo y.”

Lăng Tuyết nhìn Sử Hồng một lúc, rồi đột nhiên nói:

“Chúng ta nói chuyện này ở đây không tiện.

Đi theo ta!”

Lăng Tuyết nói xong xoay ngựa chạy về phía trước.

Sử Hồng còn đang do dự không biết có nên đi hay không thì Cảnh Điền kéo áo hấn, nói:

“Chủ nhân, người này lần nào đến đây cũng gây hấn với người.

Sợ rằng cô ta chẳng có mục đích tốt đẹp gì.”

Thấy không có người đuổi theo Lăng Tuyết cưỡi ngựa vòng lại, hất hàm hỏi:

“Sao? Không dám đi? Bình thường người ngang bướng lắm kia mà, lúc nào cũng muốn ăn thua đủ với ta.

Mất trí nhớ rồi thì sợ?”

Sử Hồng không phải là người dễ bị kích động vì mấy lời khiêu khích.

Nhưng hấn cũng không muốn cô nàng này tiếp tục hiểu lầm mối quan hệ của hấn và Tinh Húc rồi sau này lại bị cô ta tìm tới gây phiền phức.

“Không sao.

Cứ đi đi.

Ta cũng phải giải thích rõ ràng với tiểu thư là ta không còn quan hệ gì với tên đó nữa.”

Vậy là Sử Hồng cùng Cảnh Điền cưỡi ngựa chạy theo Lăng Tuyết đến một túu lâu nằm khá xa cổng thành.

Bọn họ vào một căn phòng trên gác hai, và Lăng Tuyết chỉ muốn nói chuyện riêng với Sử Hồng, để Cảnh Điền và một thuộc hạ của mình ở bên ngoài.

Cảnh Điền ban đầu không đồng ý nhưng bị Sử Hồng thuyết phục rằng hẳn không phải là kẻ dễ bắt nạt như vậy nên mới chịu đứng ở bên ngoài.

“Tiểu thư, trước khi chúng ta bắt đầu câu chuyện, ta có điều muốn nói.

Ta có thể khẳng định với tiểu thư, cách đây hai tháng, từ sau khi vì thái tử mà ta bị đẩy vào ngục ta đã rất căm ghét y rồi, không còn muốn dính dáng gì đến y nữa.

Cho nên nếu tiểu thư muốn theo đuổi thái tử điện hạ thì cứ tự nhiên đi.

Ta sẽ không can thiệp.”

Lăng Tuyết dường như không quan tâm đến mấy lời đó.

Nàng nghĩ hẳn cho nàng là kẻ ngốc hay sao? Không muốn dính dáng đến thái tử nhưng lại khiến thái tử thích y.

Đối trá.

Nàng ghét nhất cái thể loại đó.

“Ta theo đuổi huynh ấy hay không vốn chẳng cần đến sự cho phép

của người.

Nhưng để người không làm phiền đến huynh ấy thì giải quyết luôn bây giờ chẳng phải là tốt hơn sao?”

Sử Hồng kinh ngạc.

Cô ta mới nói cái gì?

“Ta đã từng cảnh cáo người rất nhiều lần là đừng có bám lấy Tinh Húc nữa nhưng người vẫn chững nào tặc nấy.

Nếu ta không mạnh tay một chút thì người không thể nhớ được.”

Sử Hồng nhú mày.

Thái độ của người này có vẻ rất nguy hiểm.

“Người cho dù là thuật sĩ nhưng dám giết người trên lãnh thổ của nước khác sẽ chuốc về vô số rắc rối.

Mà người đầu tiên bị người liên lụy chính là vị thái tử điện hạ mà người theo đuổi kia kia.

Người chắc là muốn như thế chứ?”

“Ta nghĩ người có chút hiểu nhầm.

Ta không có ý định giết người.

Ta chỉ muốn cho người một bài học.” Lăng Tuyết đứng dậy, đi đến cạnh Sử Hồng.

“Người biết con người sợ nhất là cái gì không? Là bóng tối, là sự cô độc.

Người đã từng trải nghiệm cảm giác đó bao giờ chưa?”

“Tiểu thư có ý gì?”

“Là ý này.”

Vừa nói Lăng Tuyết vừa phất tay một cái.

Lập tức giống như bóng đèn trong đêm bị mất điện.

Ánh sáng đột ngột biến mất, thay vào đó là màn đêm tối tăm không chút ánh sáng dù Sử Hồng dám chắc bên ngoài lúc này trời vẫn đang là buổi chiều.

“Ta đã phủ lên căn phòng này một loại màn chắn đặc biệt.

Người không thể nghe được bất kì một âm thanh hay nhìn thấy chút ánh sáng nào từ bên ngoài.

Cũng như vậy người bên ngoài không thể nhìn hay nghe thấy bất cứ gì từ căn phòng này.

Người sẽ được trải nghiệm cảm giác của một người mù thật sự.

Không.

Còn tệ hơn cả người mù kia, vì người sẽ không nghe thấy gì cả ngoài tiếng thở của chính mình.”

“Khoan đã!” Sử Hồng quơ tay về hướng phát ra tiếng nói nhưng chỉ chạm vào không khí.

Hắn quơ tay lung tung cũng không chạm tay vào được cô ta.

Trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ, hắn kêu lớn: “Ta đã nói là ta không còn thích Đường Tinh Húc nữa.

Từ ba ngày trước ta và hắn đã không còn liên quan.

Người muốn theo đuổi hắn thì cứ việc, tại sao phải đối xử với ta thế này?”

Lăng Tuyết ra bên ngoài và đóng cửa lại.

Nàng nhìn xuống Cảnh Điền đang nằm ngủ dưới đất, nói với thị vệ của mình: “Mang hắn vứt chỗ nào xa xa vào.

Nói với lão chủ chúng ta thuê căn phòng này ba ngày.

Không cho phép bất cứ ai lên dọn dẹp.”

“Vâng.”

Thị vệ vâng lệnh rồi vác Cảnh Điền lên vai đi xuống lầu.

... *** ...

“Lăng Tuyết! Lăng Tuyết!”

Không có một tiếng đáp lại.

Không một tiếng động nào vang lên ngoài tiếng ghế bị xô dịch do hấn đứng bật dậy.

Tiếng tim đập thình thịch mỗi lúc một lớn.

Lớn và dồn dập đến mức hấn cảm thấy trái tim đang dần dần to ra rồi chẳng mấy chốc sẽ phá vỡ lồng ngực hấn mà chui ra ngoài. Hấn không thấy gì cả.

Hấn quờ quạng để ra cửa.

Cảnh Điền đang ở ngoài đó.

Hấn vẫn nhớ hướng đi.

Hấn chạm được cánh cửa lập tức dồn sức đập rầm rầm, vừa đập vừa kêu lớn:

“Cảnh Điền! Cảnh Điền! Mở cửa cho ta! Ngươi nghe thấy không? Cảnh Điền!”

Vẫn như cũ không có một tiếng đáp lại.

Không gian im lặng đến đáng sợ.

Sử Hồng bắt đầu hoảng loạn.

Hắn dùng vai phá cửa, dùng chân đạp liên tục.

Đến lúc cả hai vai và tay đều đau ê ẩm nhưng cửa vẫn không chút suy chuyển.

Sử Hồng mò mẫm đi tìm cái ghế.

Hắn vấp phải một vật gì đó ngã oạch xuống đất.

Lúc ngã vai hắn va phải cạnh bàn khiến chiếc bàn đổ xuống.

Chén đĩa vỡ tan tành.

Mảnh vỡ bắn vào tay hắn đau đớn.

Sau đó không gian lại rơi vào yên ắng, chỉ còn lại tiếng thở của hắn vang vọng trong bóng tối.

Sử Hồng cắn môi.

Hắn tức giận, hắn căm hận, hắn ức chế, hắn tủi thân.

Rốt cuộc tại sao hắn phải hứng chịu những chuyện này chứ?

Hắn rõ ràng là một trai thẳng lại mang danh đoạn tụ, biến thái, bị người ta chửi rủa, xem thường.

Hắn không muốn dây dưa với Đường Tinh Húc thì tên đó cứ đến làm phiền hắn.

Thậm chí hắn muốn cắt đứt liên hệ với y thì nữ nhân theo đuổi y lại đến trả thù hắn.

Từ lúc xuyên đến đây hắn có mấy ngày được sống yên ổn?

Sử Hồng bật khóc.

Khóc oà lên như một đứa trẻ.

Cả người hẳn đau đớn nhưng hẳn đau hơn cả là ở trong lòng.

Nỗi đau vì ấu ức, vì tủi thân, và vì sợ còn kinh khủng hơn.
Đường Tinh Húc, là y hại hẳn thâm.

Hẳn hận.

Hẳn hối tiếc.

Lẽ ra hẳn nên cắt đứt với y sớm hơn.

T/g: khởi đầu của giai đoạn ngược lên ngược xuống..

Chương 28: Chương 28

“Lăng Tuyết, nãy giờ đi đâu thế? Bọn ta đang tìm người.” Khúc Phong vừa nhìn thấy cô nàng trở về liền ngạc nhiên hỏi.
“Đi giải quyết chút chuyện riêng thôi.

Tìm ta có việc gì?”
“Vũ khí vừa mới chuyển đến thêm.

Tinh Húc bảo chúng ta cùng tới kiểm tra.”
“Thế thì đi thôi.”
Lăng Tuyết trước giờ đối với người không thân thiết đều rất lạnh nhạt, thậm chí có phần lạnh lùng, cao ngạo.

Nhìn dáng vẻ của nàng ta bây giờ rất bình thường cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lăng Tuyết chạy chạy đến chỗ Tinh Húc, vui vẻ nói:
“Ta về rồi.

Chúng ta mau đi xem đi.”
Tinh Húc đang ngồi xem sổ sách liền đứng dậy cùng hai người rời đi.

Cả ba xem xét vũ khí đến khi trời tối mịt.

Sau khi xong bữa tối, ai về phòng nấy thì đột ngột có một bóng người xông vào phủ, chạy đến trước mặt Tinh Húc.

Kẻ lạ mặt mặc y phục của ảnh vệ quỳ sụp dưới chân Tinh Húc thì bị những thị vệ khác lao đến đè y xuống đất.

Dù vậy người đó vẫn cố ngẩng đầu lên nói:

“Điện hạ, xin lỗi vì đã mạo phạm nhưng chỉ người mới cứu được chủ nhân của thuộc hạ.

Xin điện hạ ra tay cứu giúp!”

“Chủ nhân người? Ai cơ?”

“Là Khang thế tử.

Ngài ấy gặp chuyện rồi.”

Cảnh Điền luôn để cho mình một phương án dự phòng.

Trước khi hấn cùng Sử Hồng đi theo Lăng Tuyết đã cho người bí mật truyền tin cho Ngụy Diên, đội trưởng của đội ảnh vệ bí mật dưới quyền Sử Hồng.

Sau khi Cảnh Điền bị người của Lăng Tuyết đem đi, Ngụy Dân tìm được tới căn phòng trọ đó nhưng làm mọi cách mà mở không ra, cũng không nghe được hay thấy được gì ở bên trong.

Chỉ đọc một màu tối đen.

Hấn biết Lăng Tuyết là một thuật sĩ nên sinh nghi căn phòng này đã bị cô ta dở trò.

Thuật pháp của thuật sĩ thì chỉ có thuật sĩ mới có thể giải.

Cho nên ban đêm, chờ đến khi Lăng Tuyết tách khỏi Tinh Húc, Ngụy Dân liệu mình đột nhập vào phủ cầu cứu Tinh Húc.

Tinh Húc nghe Sử Hồng gặp chuyện vội vàng theo Ngụy Dân đi cứu người.

Lúc đến được căn phòng kì lạ kia, hấn vừa chạm tay vào cánh cửa đã phát hiện ngay căn phòng này đã bị thuật sĩ thi phép.

Nếu không có thuật sĩ khác tác động thì ai cũng không thể mở.

“Là kẻ nào làm chuyện này?”

“Dạ, là Lăng tiểu thư của Đại Vũ quốc.”

Tinh Húc sửng sốt.

Tại sao Lăng Tuyết lại sử dụng thuật pháp ác độc này đối với Sử Hồng chứ? Hắn đặt tay lên cửa, bắt đầu niệm chú.

Khóc mãi đã mệt, Sử Hồng nằm im một lúc lâu mới ngời dậy.

Hắn nhận thức được rằng giờ mình cứ khóc mãi thì cũng chẳng được ích gì.

Người có thể cứu hắn chỉ có bản thân hắn mà thôi.

Lăng Tuyết nói sẽ không để hắn chết, vậy thì cứ cố gắng sống sót đến lúc cô ta thả hắn ra là được.

Trước tiên hắn cần phải tìm cách tắt sáng căn phòng này.

Lăng Tuyết đã nói nơi này chỉ cách âm và ánh sáng với bên ngoài cho nên có khả năng nếu tắt sáng bên trong phòng thì vẫn có thể nhìn thấy được.

Sử Hồng bắt đầu dò dẫm đi tìm nấn.

Hắn đứng dậy, chầm chậm bước đi, không cẩn thận chân đạp phải mảnh vỡ chén đĩa khiến chân chảy máu.

Hắn cố nhịn tiếp tục dò tìm.

Cần phải có ánh sáng.

Có rồi thì muốn làm gì cũng được.

Hắn chạm được tới cái giường, đang lò dò tìm đến đầu giường thì nghe có tiếng mở cửa.

Sử Hồng nhìn qua.

Trời hiện tại đã về đêm, bên ngoài rất tối, chỉ có ánh trăng là ánh sáng rõ ràng nhất nhưng đó cũng là ánh sáng của hi vọng, của hạnh phúc ngập tràn mà Sử Hồng trải qua trong đời.

Đã có người đến cứu hần.

Tinh Húc mở cửa.

Trong căn phòng tối om chỉ có một bóng người.

Kim Yến đưa đèn lồng cho hần.

Hần mang đèn lồng bước vào bên trong, gọi nhỏ:

“Sử Hồng! Có phải Sử Hồng không?”

Sử Hồng đang mừng rỡ vì có người đến cứu nhưng khi nghe được giọng nói kia nụ cười trên môi tắt hần.

Vì ai mà hần lâm vào hoàn cảnh này, còn không phải vì Đường Tinh Húc y sao?

“Sử Hồng, ngươi bị thương rồi? Sao lại bị thương khắp người thế này?”

Tinh Húc nhìn y phục xanh ngọc đẹp đẽ bê bết máu khắp nơi, đầu tóc rối bù, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo giờ vừa bần vừa hơi sưng, còn đôi mắt ửng đỏ, sưng húp chứng tỏ đã khóc rất nhiều.

Trong lòng dâng lên cảm giác thương xót cùng đau đớn vô cùng.

Hồi sáng hần gặp Sử Hồng còn khoẻ mạnh, nhanh nhẹn là thế vậy mà đến tối lại có thể thảm hại thế này.

Hần tức giận, giận đến tím mặt.

Sao Lăng Tuyết lại dám đối xử với Sử Hồng như thế?

“Ngươi còn hỏi ta tại sao? Ngươi cứ thử là người bị nhốt trong đây một ngày xem.

Ta như kẻ bị mù không thấy đường, gọi đến khản cổ không ai nghe, như một kẻ mù loà bị vứt bỏ vậy.”

“Đừng nói linh tinh.

Ta đưa ngươi về chữa thương.”

“Không cần.

Để Ngụy Dân đưa ta về là được.”

Sử Hồng muốn bỏ đi lại bị Tinh Húc níu lại, còn cưỡng chế bế y lên.

Sử Hồng hốt hoảng muốn giãy dụa nhưng chạm phải vết thương, đau đớn kêu lên.

“Đã bị thương đến như vậy còn bướng bỉnh.

Ngoan ngoãn theo ta về trị thương.

Không muốn biết tin tức của Cảnh Điền sao?”

Sử Hồng giật mình.

“Phải rồi.

Cảnh Điền đâu? Sao ta không thấy hắn?”

Ngụy Dân vội trả lời: “Chủ nhân, sao khi người bị nhốt ở đây, Cảnh Điền bị người của Lăng tiểu thư đưa ra ngoài thành rồi.

Thuộc hạ đã cho người đi tìm y về.”

“Vậy sao? Là ta đã liên lụy hắn rồi.”

Tinh Húc nghe Sử Hồng nói vậy thì không khỏi ngạc nhiên.

“Y là thuộc hạ của ngươi, không bảo vệ được ngươi là lỗi của y.

Sao lại bảo là ngươi liên lụy y chứ?”

“Cảnh Điền đã cảnh báo trước với ta nên cẩn thận khi đi với nàng ta.

Là ta quá chủ quan.

Không chỉ hại mình còn hại cả y.y
Tinh Húc rất ngạc nhiên với suy nghĩ này của Sử Hồng.

Hắn nhớ trước kia Sử Hồng đối với Cảnh Điền như một tên sai vặt,
ngoài ra không có gì khác.

Không lẽ người này đúng như nghi ngờ của hắn, không phải người
đến từ thế giới này?

... *** ...

Nghe tin đang đêm mà thái tử điện hạ chạy ra ngoài sau đó lại ôm về
một người quấn trên người là áo khoác ngoài của thái tử, Lăng Tuyết
đã sinh nghi rồi.

Nàng không khỏi cảm thấy lo sợ.

Nàng chạy đến phòng của Tinh Húc thì bị Kim Yến ngăn ở bên ngoài.

Nàng nhìn vào bên trong có thể thấy được thái y đang đến khám cho
một người nào đó.

“Thái tử vừa đưa ai về vậy?” Nàng hỏi.

“Lăng tiểu thư, đây không phải là chuyện tiểu thư nên biết.”

“Tại sao ta lại không được biết.

Chẳng lẽ người mà thái tử đưa về là tội phạm hay con gái nhà lành
mà sợ người khác biết?”

Kim Yến cả giận nói: “Lăng tiểu thư, xin tiểu thư ăn nói cho cẩn thận
không lại làm bẩn thanh danh của điện hạ.”

“Vậy thì tại sao lại không dám nói cho ta biết?”

“Có chuyện gì ồn ào vậy?”

Tinh Húc từ trong phòng đi ra.

Vừa nhìn thấy Lăng Tuyết đã tỏ vẻ mặt tức giận khiến Lăng Tuyết
giật mình.

“Đến đây làm gì?” Hắn lạnh lùng hỏi cô nàng.

“Ta...!Ta chỉ tò mò muốn hỏi huynh đưa người nào về đây?”

“Chuyện đó liên quan gì đến ngươi?”

Ánh mắt Tinh Húc đầy giận dữ đến mức cảm giác như có lửa cháy rực bên trong.

Cả người Lăng Tuyết bất giác run lên.

Nàng chưa từng thấy Tinh Húc nổi giận với mình như thế.

“Ta còn chưa hỏi tội ngươi.

Ngươi cho rằng mình là thuật sĩ của nước khác có thể tùy ý thi pháp trên lãnh thổ của Vĩnh Hy quốc như vậy sao? Ai cho ngươi cái quyền đó?”

Ngay lúc này có một thị vệ cưỡi ngựa về phủ, trên con ngựa còn chở theo một người đang ngủ say.

Lăng Tuyết nhận ra đó chính là ảnh vệ bên cạnh Sử Hồng.

Đến bây giờ thì không cần nghi ngờ thì Lăng Tuyết cũng đã có được câu trả lời mình muốn rồi.

Cho nên nàng tức giận.

Hai bàn tay đã siết chặt muống từa máu.

“Tại sao huynh lại cứu Sử Hồng? Tại sao huynh lại đưa hắn về đây? Không phải huynh vẫn luôn nói rất căm ghét hắn hay sao?”

“Đó không phải việc của ngươi.

Ta cảnh cáo ngươi.

Từng có tùy tiện thi pháp trên lãnh thổ của Vĩnh Hy quốc.

Nếu không phải vì ta còn cần ngươi thì ta đã đuổi ngươi đi từ lâu rồi.”

“Ta không hiểu.

Tại sao huynh lại vì hắn mà nổi giận với ta? Trước kia lúc ta cảnh cáo hắn, huynh chưa bao giờ phản đối cơ mà.

Chẳng qua lần này ta giáo huấn hấn có nặng tay một chút thôi, huynh lại giận đến mức muốn đuổi ta đi.

Huynh thích hấn rồi đúng không?”
Câu nói này tựa như một tiếng sầm đánh đùng giữa đêm khuya.

Tinh Húc sửng sốt khi nghe Lăng Tuyết nói như thế.

Hấn thích Sử Hồng, sao có thể.

Hấn ghét đoạn tụ, hấn chỉ thích nữ nhân.

Hấn tức giận với Lăng Tuyết vì cô ta dám qua mặt hấn làm tổn thương Sử Hồng, khiến Sử Hồng chịu uất ức như thế...!Tinh Húc bắt đầu thấy sợ với suy nghĩ này của mình.

Từ bao giờ hấn lại thấy thương xót y như thế.

Mỗi vết thương trên người y đều khiến lòng hấn như bị dao cắt.

Mặc dù đã nói sẽ không liên hệ gì với nhau nữa nhưng khi nghe Sử Hồng gặp chuyện lại không chút do dự đi cứu người.

Cảm giác kì lạ này...!là thích sao?
Lăng Tuyết bật cười trong đau đớn.
“Huynh xem, đến cảm xúc của mình như thế nào huynh cũng không nhận ra.

Nực cười.

Làm sao ta lại có thể thua một kẻ như vậy? Tại sao lại như vậy? Rõ ràng ta cũng thích huynh mà.

Ta thích huynh không thua gì hấn.

Tại sao hấn lại thắng? Ta hận huynh.

Ta không cam tâm.

Ta không cam tâm.”

Lăng Tuyết bật khóc bỏ đi, xem chút đụng trúng Khúc Phong đang đi tới từ hướng ngược lại.

Khúc Phong đang ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì khi nhìn sang Tinh Húc còn thấy giật mình hơn.

Tinh Húc đứng im như tượng, mặt ngẩn ra như người mất hồn.

“Ta vừa bỏ lỡ chuyện gì à?” Khúc Phong hỏi Kim Yến đứng bên cạnh.

“Thuộc hạ nghĩ là chủ tử đang sốc.

Lăng tiểu thư vừa tỏ tình thất bại rồi.”

“Ể? Lăng Tuyết chịu tỏ tình rồi à? Chi tiết thế nào? Kể ta nghe xem.”

“Khúc đại nhân, người tò mò chuyện của chủ tử như thế người sẽ không thích đâu.”

“Hấn bây giờ còn biết trời trăng gì nữa đâu.”

Vừa nói xong Khúc Phong đã cảm nhận ngay được khí lạnh phát ra bên cạnh mình.

Hấn nhìn sang đã thấy Tinh Húc hoàn hồn từ khi nào, đang tức giận nhìn hấn.

“Người đến đây làm gì?”

“Ta nghe nói người ôm mỹ nhân về nên tò mò qua xem thử.”

“Vớ vẩn.

Cút về đi! Kim Yến, tiễn khách.”

Nói xong Tinh Húc vào trong phòng, đóng sập cửa.

Khúc Phong hơi ngẩn ra.

Hấn vừa nãy vẫn kịp nhìn thấy thái y đang chăm sóc cho một người

nào đó.

Chắc chắn là người này rất đặc biệt chứ không thì sao phải giấu diếm như vậy.

Môi nhếch lên nụ cười nhẹ.

Tưởng giấu được hẳn chắc.

Nằm mơ..

Chương 29: Chương 29

Sử Hồng chỉ bị thương tích ngoài da, không chạm đến phần xương nhưng vết thương chi chít khắp người cũng khiến hắn bị băng bó toàn thân rồi.

Tinh Húc nhìn mà không khỏi xót xa.

“Băng bó xong rồi thì thả ta về được rồi chứ?” Sử Hồng lạnh nhạt hỏi.

“Người về làm gì? Người mang cái thân đầy thương tích này về để cha người chém chết ta à?”

“Đó là chuyện của người.

Chẳng lẽ ta bị thế này là lỗi của ta sao?”

Tuy nói với Tinh Húc như thế nhưng bản thân Sử Hồng cũng không muốn trở về với cái thân đầy vải băng này.

Cha hắn mà thấy thì lại thêm phiền phức.

Nhưng hắn cũng không muốn ở lại nơi này với tên kia.

“Chuyện hôm nay tuy không phải là ý muốn của ta nhưng người là vì ta mà bị liên lụy.

Ta xin lỗi người.”

“Xin lỗi? Sau những gì ta đã trải qua hôm nay người tưởng chỉ một câu xin lỗi là xong à?”

“Dĩ nhiên không phải như thế.

Nhưng hiện tại ta rất cần Lăng Tuyết cho kế hoạch tiêu diệt Nhật Nguyệt Lô sắp tới nên tạm thời ta không thể đụng đến cô ta.

Nhưng ta hứa với người, sau khi kế hoạch thực hiện xong ta nhất định sẽ xử phạt cô ta, trả lại công đạo cho người.”
“Đòi lại công đạo cho ta? Là kẻ nào nói không muốn có bất cứ liên hệ nào với ta, thậm chí còn cấm không cho ta đi thăm Tử Lâm.

Vậy kết quả thì sao? Vẫn có người yêu thầm người đến hại ta.

Đường Tinh Húc, người buông tha cho ta đi! Dính vào người ta đã gặp đủ rắc rối rồi.”
“Đây không phải là việc ta muốn.

Nhưng người nói như vậy là sao? Ban đầu không phải là người luôn bám lấy ta sao?”
“Người nói đúng lắm.

Là ta ban đầu mặt dày theo đuổi người nhưng người đã đối xử với ta thế nào? Đường Tinh Húc, người có dám thề với ta lúc ta bị nhốt ở Đại lý tự, người không hề ra tay ám sát ta?”
Tinh Húc giật mình, ánh mắt trầm xuống.

Quả nhiên Sử Hồng đã phát hiện ra chuyện ngày đó.
Sử Hồng đã đoán được đến chín mươi phần trăm là Đường Tinh Húc làm nhưng hắn vẫn mong phán đoán của mình là sai.

Hắn không hiểu cảm xúc này từ đâu, liệu có phải do ảnh hưởng từ cảm xúc của nguyên chủ còn đọng lại trong cơ thể mình.

Nhưng dù chỉ là ảnh hưởng tại sao lại thấu đến tận tim gan thể này.

Hắn phát hiện ra hắn không chỉ tức, chỉ hận Tinh Húc mà còn đau đớn trong tâm.

Cảm giác phức tạp này hắn không sao hiểu thấu được.

Hắn chỉ biết rằng chính vì Tinh Húc giết nguyên chủ hắn mới có mặt

ở đây.

Đúng thật là mìa mai.

Hắn không biết phải làm sao để đối diện với chuyện này.
“Người ám sát ta trong ngục nhưng ta may mắn không chết.

Sau đó ta đột nhập vào phủ thái tử tìm người, người lại tiếp tục đặt bẫy muốn giết ta.

Nếu ngày hôm đó không phải ta biết võ thì đã chết trong tay người rồi.

Bây giờ người đối xử tốt với ta như vậy là có ý gì? Người hối hận, muốn chuộc lỗi với ta sao?”
Tinh Húc không nói được câu nào.

Hắn cảm thấy rằng giờ mình có nói gì e cũng sẽ bị y gạt đi.

Sử Hồng nói đúng.

Trước kia hắn đã từng ra tay giết y mà không thành.

Hắn đã hối hận rồi.

Nếu trước kia hắn không làm ra chuyện như thế thì bây giờ đã chẳng lâm vào tình huống khó xử này.

Hắn làm sao có thể ngờ mình lại có cảm giác với kẻ mình từng ghét cay ghét đắng chứ.

“Sao người im lặng vậy? Không nói được?”

“Ta...! Trong quá khứ đúng là ta đã làm nhiều chuyện có lỗi với người.

Người muốn xem đây là ta đang chuộc lỗi cũng được.” Tinh Húc thật sự rất muốn đấm cho bản thân một cái.

Hắn không hiểu nổi mình đang nói cái gì.
“Được.

Là thái tử điện hạ muốn chuộc lỗi.

Vậy thì ta phải nhận chứ.

Sau khi nhận ân huệ của điện hạ rồi có phải chúng ta sẽ hoàn toàn không liên can đến nhau nữa?”
Cổ họng như nghẹn lại.

Bàn tay Tinh Húc siết chặt.

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy lúng túng như vậy.

Đây là quả báo cho một thời kì nông cuồng của hắn phải không.

Đến cũng thật nhanh.
“Người trước mắt cứ nghỉ ngơi đi đã.

Mai chúng ta lại nói chuyện.”
Tinh Húc không đợi nghe câu trả lời đã quay đầu bỏ đi ngay.

Hắn thậm chí còn không dám nhìn thẳng mặt Sử Hồng.

Bước nhanh ra khỏi cửa cứ như muốn chạy trốn.
Kim Yến đứng ngay ngoài phòng chứng kiến một màn này chỉ biết thở dài.

Hai người bọn họ cứ như oan gia ngõ hẹp.

Đi đến hoàn cảnh này chỉ có thể trách hoàn cảnh trở trêu thôi.

... *** ...

Sử Hồng biết hắn không thể hoàn toàn trách Tinh Húc được.

Nếu nguyên chủ không theo đuổi một cách quá đáng như thế có lẽ Tinh Húc cũng không bức xúc tới mức ra tay hạ sát.

Nhưng cứ nghĩ đến việc chính y giết nguyên chủ nên mình mới có mặt ở đây hẳn lại không nhịn được mà ghét bỏ.

Mang cái cơ thể này một thời gian, cũng cảm nhận được những cảm xúc còn lại trên thân thể này hẳn sớm đã có sự cảm thông và thương xót đối với nguyên chủ.

Hắn tái sinh trong thân thể của nguyên chủ theo lý mà nói phải giúp nguyên chủ hoàn thành tâm nguyện.

Nhưng cho đến giờ hắn vẫn không biết Sử Hồng kia có tâm nguyện gì.

Chắc hẳn không phải là lại theo đuổi kẻ đã giết chính mình. Sử Hồng nhắm mắt cố gắng thư giãn.

Hắn thực sự rất muốn trở về.

Có cách nào để trở về nhà không?
Có tiếng lạch cạch phát ra bên phía cửa sổ khiến Sử Hồng giật mình.

Hắn đang định hỏi kẻ nào thì một bàn tay bỗng xuất hiện bịt chặt miệng hắn, một gương mặt tuấn mỹ tiến sát rất gần.

Tay kia của y đưa lên môi nói nhỏ: “Suỵt!”

Trong phòng hiện chỉ có một ngọn nến gần giường đang phát sáng nên hắn không nhìn thấy rõ gương mặt người đối diện nhưng chỉ dựa vào ánh nến phản chiếu trên gương mặt kia hắn vẫn có thể khẳng định được đó là một người rất đẹp, một vẻ đẹp phi giới tính.

Ngoài người đó ra vẫn còn một nam tử khác đang đứng phía sau.
“Hứa đừng nói gì cả ta sẽ buông tay.”

Sử Hồng bỗng nhiên nhớ lại lần đầu hăn gặp Tử Lâm cũng là trong hoàn cảnh này.

Ngụy Dân và những ảnh vệ khác vẫn đang ở bên ngoài vậy mà hai người này vẫn đột nhập vào được chứng tỏ võ công rất giỏi.

Cỡ như hăn vốn không có cơ hội phản kháng.

Sử Hồng gật đầu.

Hăn nhận thấy người này hình như chỉ muốn đến nói chuyện.
“Xin lỗi vì đã đường đột nhưng ta có việc phải nhờ đến sự giúp đỡ của người.

Ta tên Tinh Thanh Ngôn, là sư phụ của Đường Tinh Húc.

Chắc người đã nghe qua cái tên này rồi.”
Sử Hồng vội gật đầu.

Dĩ nhiên là hăn biết.

Tinh Thanh Ngôn đã từng là thuật sĩ đức cao vọng trọng ở Vĩnh Hy quốc.

Nhưng người này đã bỏ đi cách đây mười năm không một tin tức, không ai biết y còn sống hay đã chết.

Sao bây giờ lại đột ngột quay về?

“Vậy Tinh đại nhân tìm ta là có chuyện gì?”

“Người có biết chuyện Tinh Húc muốn tiêu diệt Nhật Nguyệt Lôu không?”

“Ta chỉ nghe phong phanh nhưng hình như hoàng thượng không đồng ý.”

“Đúng là bệ hạ không đồng ý nhưng Tinh Húc vẫn tiến hành kế hoạch.

Hắn mời những thuật sĩ ở các nước khác nhau đến cùng hỗ trợ tiêu diệt.”

Ra đó là lý do mà Khúc Phong và Lăng Tuyết lại đột ngột đến đây. Trong lúc bọn họ nói chuyện nam nhân phía sau thấp thêm một ngọn nến để không gian xung quanh sáng hơn.

“Nhật Nguyệt Lô đã ám sát Tinh Húc hai lần.

Hắn suýt nữa thì bị giết rồi nên hắn quyết tâm muốn tiêu diệt cũng là lẽ dĩ nhiên.

Ta cũng không đồng tình việc để một tổ chức sát thủ tồn tại ngang nhiên như thế.”

“Về chuyện này ta nghĩ chúng ta có chút hiểu lầm.

Hãy để lâu chủ của Nhật Nguyệt Lô giải thích cho người.”

Sử Hồng sừng sốt nhìn nam nhân đứng phía sau tiến lên cạnh giường hắn, thi lễ và nói:

“Tại hạ Phượng Cẩn, lâu chủ của Nhật Nguyệt Lô.”

Cơ thể bỗng nhiên cứng đờ.

Đưa cả lâu chủ của tổ chức sát thủ đến gặp hắn ngay giữa đêm.

Đây là loại tình huống gì?

“Ban đầu ta lập ra Nhật Nguyệt Lô không phải mục đích là để ám sát.

Chỉ đơn giản là thay dân trừng trị quan tham, những tên tội phạm giết người mà triều đình không xét xử được.

Sau đó chiến tranh nổ ra, có nhiều người tìm đến chúng ta, thuê chúng ta ám sát.

Bọn ta cũng chỉ ám sát những kẻ man rợ, khinh rẻ mạng người mà thôi.

Hơn nữa, khi đấy các huynh đệ cũng đang cần tiền để nuôi sống gia đình cho nên bọn ta nhận lời ám sát lấy tiền.

Dần dần bị mọi người coi như một tổ chức ám sát thật sự.”
“Chuyện với Tinh Húc không phải là ý của bọn ta.

Một phen đà của Nhật Nguyệt Lô qua mặt đại bản doanh nhận lời một yêu cầu mà bọn ta không được phép làm.

Quy tắc của bọn ta trước giờ là không động đến thuật sĩ.

Ta đã xử lý bọn người đó rồi.

Từ giờ Nhật Nguyệt Lô sẽ không đụng đến Tinh Húc nữa.”
“Lô chủ đã nói xong rồi sao?” Sử Hồng cười nhưng tâm không cười.

Hắn có gốc đâu.

Tên kia rõ ràng không nói thật.
Thanh Ngôn lờm mắt nhìn Phượng Cần.

Hắn ho nhẹ vài cái rồi nói:
Chuyện này cũng có nguyên nhân do ta.

Ta với Phượng Cần có mối quan hệ bằng hữu thân thiết nhiều năm.

Hắn biết Tiểu Húc là đệ tử của ta nên mới thử sức thẳng bẻ một chút chứ không hề có ý giết.”

Phượng Cần gãi đầu cười: “Có thể việc thử sức hơi quá tay chút nhưng đó là sự thật.”

Sử Hồng nhìn hai người họ cảm thấy chưa tin tưởng lắm.

Hắn còn không chắc thân phận của hai người này có đúng như những gì họ nói không.

“Có gì để chứng minh những gì hai người nói là thật?”

Thanh Ngôn lấy từ bên hông một miếng ngọc bội đặt vào tay Sử

Hồng.

Miếng ngọc bội này rất quen.

Hình như hắn đã từng thấy Tinh Húc đeo một cái giống như thế.
“Đây là miếng ngọc bội ta mua cho ta và Tiểu Húc mỗi người giữ một cái trước lúc chia tay để làm kỷ niệm.

Ta đoán chừng thằng bé hiện giờ vẫn còn đeo nó trên người.”
Đúng là y vẫn đeo và còn rất trân trọng nó. Sử Hồng trả lại ngọc bội cho Thanh Ngôn, nghiêm túc hỏi:
“Xem như ta tạm thời tin tưởng hai người.

Vậy hai người đến tìm ta là có chuyện gì?”.

Chương 30: Chương 30

“Vậy hai người tìm ta là có chuyện gì?”

Thanh Ngôn ngồi hẳn lên giường đối mặt với Sử Hồng rồi nói:

“Người có biết chuyện Tiểu Húc muốn tiêu diệt Nhật Nguyệt Lâu không?”

“Có.

Ta có nghe nói qua.

Thái tử đã đề nghị dẫn người đi tiêu diệt Nhật Nguyệt Lâu nhưng bệ hạ đã từ chối.”

“Không chỉ bệ hạ từ chối, rất nhiều người cũng sẽ không đồng thuận.

Trong mắt bọn họ Nhật Nguyệt Lâu tuy là một tổ chức sát thủ nguy hiểm nhưng cũng là nơi mà bọn họ có thể xử chết những kẻ mà họ không thể giết được.

Nhưng Tiểu Húc không chấp nhận.

Nó đã tập hợp những thuật sĩ ở những nước khác cùng nhau muốn diệt Nhật Nguyệt Lâu.”

Sử Hồng cuối cùng đã hiểu tại sao hai thuật sĩ Khúc Phong và Lăng Tuyết lại có mặt ở đây cùng lúc như vậy.

Cách hành động quyết liệt đó rất đúng với suy nghĩ của Tinh Húc.

“Thật ra nếu Tiểu Húc không làm vậy thì ta cũng đã nghĩ đến chuyện hủy Nhật Nguyệt Lâu rồi.

Ta sẽ cùng các huynh đệ rời khỏi nơi này lập một tiêu cục và bắt đầu

một cuộc sống mới.

Nhưng với vị trí khá đặc biệt của nó, đâu phải muốn hủy là hủy.

Nếu đột nhiên hủy nó sẽ dẫn đến khá nhiều rắc rối về sau này.

Việc Tiểu Húc dẫn quân tiêu diệt Nhật Nguyệt Lô lần này là một cơ hội để ta có danh chính ngôn thuận dẹp đi tổ chức này.

Chỉ là đi kèm với nó sẽ xảy ra rủi ro không nhỏ.”

“Rủi ro như thế nào?” Bỗng nhiên Phượng Cẩn nói thế khiến Sử Hồng có linh cảm không hay.

“Thuật sĩ bọn ta tuy được ban cho phép thần thông, được xưng tụng là thần tiên của nhân gian, nhưng cái giá phải trả chính là tuổi thọ của bản thân.

Mỗi lần bọn ta thi pháp đều sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của mình.

Đó là lý do tại sao thuật sĩ bọn ta đều sống không được lâu.

Người đã quen với Tiểu Húc một thời gian chắc hẳn đã có nghi ngờ rồi.”

Sử Hồng gật đầu, gương mặt không giấu nổi vẻ đau đớn, xót xa.

Hắn quả nhiên đoán không sai.

Ông trời không cho không ai cái gì, được cái này mất cái kia.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ cái giá phải trả lại lớn như thế.

Hắn chỉ nghĩ có thể sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe mà thôi.

Từ lúc hắn quen biết Tinh Húc đã thấy y sử dụng phép thuật mấy lần, vậy có phải tuổi thọ của y đang giảm nhiều lắm không?

“Tuổi thọ của Đường Tinh Húc có phải...”

“Nếu ta đoán không nhầm chắc hẳn chỉ còn sống được vài năm nữa.”

Hai bàn tay siết chặt, môi mím lại.

Hắn đau trong lòng, đau đớn và tức giận.

Tinh Húc năm nay chỉ mới hai mươi thế mà chỉ còn sống được vài năm.

Y chắc chắn biết rõ tình trạng của bản thân, tại sao vẫn cứ hết lần này đến lần khác sử dụng phép thuật?

“Cái tên đó sao lại ngốc như vậy? Biết rõ bản thân có điểm yếu còn cố gắng thi pháp.

Hắn không cần mạng nữa sao?”

“Tiểu Húc từ nhỏ đã là một người theo lý tưởng chính nghĩa.

Ngay khi biết mình là thuật sĩ nó đã có ý định sẽ dùng toàn bộ khả năng để phục vụ cho đất nước rồi.

Từ nhỏ nó đã như thế, khi trưởng thành rồi cũng chưa từng thay đổi.

Hơn nữa, Tiểu Húc là thái tử.

Thằng bé luôn cho rằng trách nhiệm của bản thân là rất lớn.

Thi pháp cứu dân là chuyện không thể không làm.”

Cho nên Sử Hồng rất ghét y.

Bây giờ lại càng ghét hơn.

Sao y không ích kỷ một chút? Cái chính nghĩa chết tiệt của y có giữ được mạng cho y không? Y không còn mạng nữa thì lấy đâu mà làm chính nghĩa?

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn hai người kia.

Trông gương mặt của họ nhìn thì có vẻ chỉ ngoài ba mươi nhưng trên đầu dường như đã xuất hiện vài sợi tóc bạc.

Hắn không kìm được hỏi:

“Còn hai vị thì thế nào? Hai vị làm thuật sĩ lâu như vậy rồi còn có thể sống được bao lâu?”

Thanh Ngôn bật cười.

“Chắc không được chục năm nhưng ít ra vẫn khả quan hơn Tiểu Húc.

Thuật sĩ bọn ta tuy thi pháp nhiều sẽ giảm tuổi thọ nhưng nếu ngừng lại mấy năm không đụng gì đến nó thì tuổi thọ sẽ được cải thiện đôi chút.

Nhưng với Tiểu Húc, thằng nhóc chắc hẳn sẽ không đồng ý chuyện này đâu.”

Sử Hồng cúi đầu im lặng.

Thanh Ngôn nói đúng.

Người như Tinh Húc chắc chắn sẽ không chịu làm như thế.

Cho nên hắn mới tức.

Tên ngốc này!

“Bọn ta đến tìm người chính là để tìm một cách để giải quyết chuyện này thật thỏa đáng giảm thiệt hại cho cả hai bên một cách thấp nhất.”

Thanh Ngôn lấy từ trong người ra một chiếc bình nhỏ màu xanh ngọc đưa đến trước mặt Sử Hồng, nói tiếp: “Nếu lén cho ba người uống lọ dược này.

Khi trận chiến xảy ra đến một thời điểm nhất định cả ba sẽ cùng mất đi công lực tạm thời.

Bọn ta chỉ việc đánh ngất chúng.

Đến khi chúng tỉnh lại thì trận chiến đã kết thúc.

Nhật Nguyệt Lô biến thành một đồng hoang tàn.

Ba người đó dĩ nhiên trở thành người chiến thắng mà không cần tiêu hao mấy năm tuổi thọ.”

“Phải hạ được sao? Sao hai người không nói chuyện này với Đường Tinh Húc để y cùng diễn một vở kịch có phải sẽ tốt hơn không?”

“Người nghĩ với tính cách của nó sẽ chịu đồng ý cùng ta diễn kịch?”
Thanh Ngôn nói không sai.

Tinh Húc thậm chí mặc kệ bị phản đối vẫn tự mình tổ chức đội quân đi đánh Nhật Nguyệt Lô lại còn mang tư tưởng chính nghĩa như y thì đời nào chịu cùng người khác diễn kịch để lấy danh tiếng cho mình.

Cho nên mới nói cái tên này đúng là đồ ngốc mà.

“Nhưng tiền bối, người là sư phụ của y.

Có thể y sẽ chịu nghe lời người.”

Thanh Ngôn buồn bã lắc đầu.

“Ta đã bỏ thẳng bé đi suốt mười năm không một lá thư, không một tin tức.

Ta vốn không có mặt mũi gặp nó huống chi lại đề nghị nó làm chuyện mà nó ghét nhất.”

“Nhưng người làm như thế sau này hẳn biết chuyện cũng sẽ rất đau buồn.”

“Không sao.

Ta cũng không định giấu nó lâu.

Ngay sau khi mọi chuyện kết thúc ta sẽ viết một bức thư kể rõ toàn

bộ sự tình mong nó sẽ hiểu cho lòng ta, cũng sẽ không làm khó người.”

Sử Hồng trợn mắt nhìn Thanh Ngôn dúm bình dược kia vào tay hắn.

Thanh Ngôn tươi cười rất tự nhiên nói:

“Chuyện này nhờ cả vào Khang thế tử a.

Chỉ có người mới giúp được thôi.”

Sử Hồng hốt hoảng đẩy lại bình dược vào tay Thanh Ngôn, lắc đầu ngay: “Sao mà ta giúp được chuyện này chứ? Người nhờ người khác đi.”

“Người là người Tiểu Húc rất coi trọng, dĩ nhiên nếu là người làm thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn.”

“Chắc là có tiền bối nhằm lẫn gì rồi.

Sao ta có thể là người hắn coi trọng được?”

“Không nhằm đâu.

Tiểu Húc không tùy tiện đưa một người nào vào phòng của mình đâu.”

Sử Hồng nghe mà giật mình vừa kinh ngạc.

Thế ra nãy giờ hắn nằm trong phòng của Tinh Húc à, hắn còn tưởng là khách phòng.

Hai má bỗng chốc bừng đỏ.

Trong lòng Sử Hồng đột nhiên dâng lên một niềm hạnh phúc kì lạ.

Sử Hồng vội lắc đầu.

Sao hắn lại cảm thấy hạnh phúc chứ?

Hơn nữa không thể nào có chuyện Tinh Húc có tình cảm với hắn được.

Y là trai thẳng mà.

“Chắc là chỉ tình cờ thôi chứ không thể có chuyện đó đâu.

Tiền bối chưa nhìn thấy y đã từng nhiều lần có ý định giết ta.”
Thanh Ngôn mỉm cười nhẹ.

Hắn biết phán đoán của mình không sai nhưng có lẽ khó có thể thuyết phục được Sử Hồng trong hoàn cảnh này.

Hắn quay lại nhìn Phượng Cần, dường như đang muốn ra hiệu gì đó.

“Nếu người chịu giúp ta chuyện này đổi lại ta sẽ làm giúp người một chuyện.

Người không phải người của thế giới này đúng không?”
Sử Hồng giật mình thảng thốt.

Hắn đã có ý định một lúc nào đó sẽ nói cho Khúc Phong biết sự thật về tgaan thế của mình nhờ y giúp mình trở về nhưng đột nhiên bị người ta phát hiện thế này vẫn khiến hắn cảm thấy thiếu cảm giác an toàn.

“Cái...!tiền bối nói gì vậy?”

“Người đã gọi ta một tiếng tiền bối thì hẳn phải hiểu một người là thuật sĩ nhiều năm như ta tại sao lại có thể đoán ra được chuyện này.

Đừng lo lắng! Ta hỏi người chuyện này không phải để đe dọa hay gì.

Ta đang cho người một cơ hội.”

“Nếu người chịu làm chuyện này thì đổi lại ta và Thanh Ngôn sẽ giúp người trở về nhà.”

Cảm giác như có một tiếng sấm đánh đùng giữa trời quang.

Sử Hồng quá sốc đến không nói nổi nên lời.

Hắn còn chưa dám tin vào những gì mình đang nghe thấy.

Hắn có cơ hội trở về.

Dù đó là điều hắn vẫn luôn mơ ước hàng ngày hàng đêm nhưng khi điều đó đến quá bất ngờ vẫn khiến hắn cảm thấy như mình đang mơ.

“Ta...!ta thật sự có thể trở về?”

“Có thể.

Không chỉ ta và Phượng Cần, ngay cả Tiểu Húc cũng có thể làm được.

Nhưng nếu để nó làm sợ rằng sẽ không giữ nổi mạng.

Thuật pháp về thời không tốn rất nhiều năng lượng do đó cũng đồng nghĩa với việc tuổi thọ bị giảm mất mấy năm.”

“Vậy để hai vị làm không phải sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của hai vị sao?”

“Không sao.

Hai người cùng thực hiện thì sức ảnh hưởng sẽ giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa nhiều năm qua bọn ta không hề dùng phép thuật nên dù có làm chuyện này cùng lắm là giảm đi một hai năm tuổi thọ thôi.

Nghỉ ngơi thêm vài năm lại sẽ ổn đó mà.”

“Nhưng vẫn là giảm tuổi thọ của hai người, ta...”

“Vậy ngươi có muốn trở về không?”

Sử Hồng im bật.

Hắn muốn về.

Dĩ nhiên rất muốn.

“Suy nghĩ cho kỹ rồi đáp lại bọn ta.

Ngươi làm việc này vừa cứu được Tiểu Húc, vừa có thể trở về nhà.

Còn không hậu quả như thế nào chắc người cũng có thể tưởng tượng được.”

Sử Hồng siết chặt tay trên ngực.

Hậu quả của nó, hẳn biết, chính là tính mạng của Tinh Húc.
“Ta hiểu rồi.

Ta sẽ làm, nhưng không phải để trở về nhà.

Ta chỉ muốn cứu y.

Sau khi kết thúc chuyện này việc trở về sẽ nói tiếp.”
“Được.”.

Chương 31: Chương 31

Cả đêm Sử Hồng trần trọc không sao ngủ được.

Chuyện Tinh Húc chỉ còn có thể sống được mấy năm khiến hắn vẫn chưa hết sốc.

Trong lòng hắn đau đớn, khó chịu không thôi.

Sau khi kết thúc chuyện này hắn nhất định phải nói chuyện với y đảng hoàng, không cho y thi phép nhiều như trước kia nữa.

Điều quan trọng nhất trước mắt là hắn phải nghĩ cách để hạ được ba người họ.

Cả ba đều là thuật sĩ, làm chuyện này rõ ràng không phải là điều dễ dàng.

“Yo.

Ta biết ngay là con cáo nhỏ nhà ngươi mà.”

Sử Hồng giật mình quay lại nhìn.

Hắn thấy Khúc Phong đến gần giường mình từ bao giờ.

Lông mày nhíu lại tức giận.

Đám thuật sĩ này có sở thích đột nhập vào phòng ngủ người khác hay gì.

Tại sao trong một đêm mà lắm người vào gặp hắn thế.

“Tên khốn nhà ngươi vào đây làm gì?”
“Ai bảo Tinh Húc giấu người kỹ quá cơ.

Đêm qua đem người về nhà mà không cho một ai hay.

Ta tò mò mới thử tìm hiểu xem thế nào.

Quả nhiên là cất giấu mỹ nhân.”
“Nếu ngươi còn nói mấy lời cợt nhả đó thì làm ơn đi ra giùm cái.

Ta muốn ngủ.”
“Ngươi rõ ràng cả đêm qua đâu có ngủ.

Hai mắt thâm quầng kìa.

Có chuyện gì vậy?”
Sử Hồng giật mình sờ lên đôi mắt mình.

Mắt hấn thâm quầng thật sao? Sử Hồng vội xuống giường tìm một cái gương đồng soi thử.

Hấn không thể để Tinh Húc phát hiện ra.

Lỡ như y thấy rồi nghi ngờ gì thì sao?
Đến lúc soi gương lại thì thấy gương mặt vẫn bình thường, không có gì khác lạ.

Nếu có thì dưới mắt có quầng thâm nhưng rất mờ, không dễ nhìn thấy.

Sử Hồng nghe tiếng Khúc Phong bật cười liền tức giận quay đầu trừng.
“Ban nãy ta thấy ngươi dậy nhanh quá còn rất tinh táo nên đoán đại thử xem.

Không ngờ lại đoán trúng.

Suy nghĩ chuyện gì mà cả đêm không ngủ vậy?”

“Không phải chuyện của ngươi.”

Sử Hồng nhìn ra ngoài cửa.

Hắn vậy mà thức đến sáng thật.

“Nhân lúc còn chưa có ai đến thì ngươi mau chóng rời khỏi đây đi.

Đừng để gây hiểu lầm.”

“Có thể hiểu lầm gì được a.

Cô nam quả nam ở chung một chỗ thì có thể xảy ra chuyện gì?”

Sử Hồng nhướn mày nhìn y.

“Cũng đúng.

Danh tiếng của ta chưa đủ xấu, ở thêm một chỗ với ngươi thì có thể xảy ra chuyện xấu nào hơn nữa đâu.”

Khúc Phong xua tay.

“Trêu ngươi không vui.

Có điều nhìn mỹ nhân bị thương khắp người thế này có chút xót.

Để ta giúp ngươi trị thương nhanh chút.”

Khúc Phong đưa tay ra định thi pháp thì Sử Hồng vội ngăn lại.

“Không cần phí sức lên ta.

Dùng nó cho người cần thiết hơn đi.”

Khúc Phong kinh ngạc.

Lần đầu tiên có người nói với hắn những lời đó khi hắn thi pháp.

Hắn không giống Đường Tinh Húc.

Hắn chỉ là một thừa tướng tự do.

Ngay khi biết chuyện thi pháp sẽ làm giảm tuổi thọ, hấn đã nói thẳng với hoàng đế Thần quốc sự thật và nói rằng hấn sẽ chỉ ra tay khi sự việc thật sự cần thiết.

Nếu ép hấn thi pháp quá nhiều hấn sẽ ly khai khỏi Thần Quốc.

Chính vì vậy tuổi thọ của hấn không bị giảm nhiều như Tinh Húc.

Ban nãy hấn cũng không định thi pháp thật mà chỉ muốn “lấy le” với Sử Hồng mà thôi.

Hấn giấu dưới tay áo một loại pháo sáng đặc biệt.

Theo động tác của hấn pháo sẽ tạo hiệu ứng phát sáng xung quanh bàn tay hệt như đang thi pháp vậy.

Gần như những người bình thường đều rất thích nhìn thuật sĩ thi pháp.

Chỉ riêng người này thì ngược lại.
Nó khiến hấn càng cảm thấy hứng thú.
Đúng lúc này thì bên ngoài có người bước vào.

Tinh Húc kinh ngạc khi nhìn thấy Khúc Phong xuất hiện trong phòng.

Gương mặt bỗng chốc tối sầm.

Khúc Phong tươi cười vẫy tay chào như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Sử Hồng thở dài ôm đầu.

Hôm nay là ngày gì mà hết thuật sĩ này đến thuật sĩ khác đều thích vào phòng ngủ nhìn hấn vậy.

“Người ở đây làm gì?” Tinh Húc lạnh lùng hỏi.

“Đến thăm Sử huynh đệ thôi mà.

Đều là người quen cả, việc gì người phải dấu giếm chứ?”

“Ai quen biết gì với người.

Đi ra!”

“Đi thì đi.

Nhìn thấy Sử huynh đệ chỉ bị thương nhẹ thì ta yên tâm rồi.”

Khúc Phong vẫy tay chào Sử Hồng rồi vui vẻ đi ra ngoài.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người.

Tinh Húc hỏi hấn:

“Tên khốn đó có làm gì người không?”

“Người nói làm gì là làm gì? Hấn chỉ đến thăm ta thôi.”

“Đến thăm gì lúc sáng sớm tinh mơ như thế? Tên đó nổi tiếng trắng hoa.

Người nên cẩn thận.”

Sử Hồng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

Tinh Húc lại dặn dò hấn như thể hấn là gái nhà lành vậy.

Bị Sử Hồng nhìn lại Tinh Húc hơi giật mình.

Không khí giữa hai bên bỗng chốc rơi vào lúng túng.

Dường như cả hai người không biết nên nói với nhau cái gì.

Một chốc sau Sử Hồng mới nói:

“Chuyện hôm qua là ta có lỗi với người.

Người là người đã cứu ta ra nhưng thái độ của ta như vậy là rất không đúng.”

Tinh Húc kinh ngạc.

Lần đầu tiên hẳn thấy Sử Hồng nói chuyện với mình kiểu này, lúng túng đáp lại:

“Không....!không sao.

Ta cũng có thái độ không đúng.”

Im bật.

Không khí lại tiếp tục rơi vào ngưng đọng.

Kim Yến liền ló đầu vào nói: “Chủ tử, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Như tìm được phao cứu sinh, Tinh Húc vội vàng nói: “Đúng đúng.

Ta có cho người nấu vài món ăn cho người.

Không biết người có thích không?”

Kim Yến cho người mang các đĩa thức ăn vào.

Có đến hơn chục món ăn khác nhau bày đầy trên bàn.

Đây là kết quả của việc tối qua chủ tử của hẳn vắt óc suy nghĩ xem sáng nay nên nấu gì cho người ta.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Sử Hồng qua đêm tại phủ.

Đây cũng là lần đầu tiên Kim Yến thấy chủ nhân lúng túng như vậy trước ai.

Rõ ràng là chủ nhân hẳn thích người ta rồi.

Sự chăm sóc đột ngột của Tinh Húc khiến Sử Hồng không khỏi kinh ngạc và lúng túng.

Đột nhiên câu nói “Người là người mà nó xem trọng” của Thanh Ngôn khi đó một lần nữa vang lên trong đầu Sử Hồng khiến da mặt

mỏng của hấn bỗng chốc đỏ lên.

“Sao đột nhiên mặt lại đỏ lên như thế? Sốt rồi sao?” Tinh Húc vừa nói vừa đưa bàn tay lên chạm vào trán Sử Hồng.

Sử Hồng giật mình vội bước lùi lại.

Tinh Húc hôm nay đối với hấn thật kì lạ.

Không chỉ quan tâm chăm sóc còn chủ động thân mật.

“Ta...!ta không sao.

Chỉ cảm thấy hơi nóng.”

Tinh Húc nhìn thấy Sử Hồng né tránh mình mới nhận ra bản thân vừa này đã thất thố.

Mặt cũng ửng đỏ.

Hấn không hiểu tại sao vừa nãy mình lại có hành động như vậy.

Tay hấn hành động trước khi kịp suy nghĩ.

Lúc này hấn rất ngượng ngùng, chỉ mong có một cái hố để chui ngay xuống.

Kim Yến chứng kiến một màn này mà lắc đầu nhìn trời.

Hai cái người này thi nhau đỏ mặt ngượng ngùng thế thì khi nào mới ăn được.

Hấn ho nhẹ một tiếng ra hiệu cho chủ nhân.

Tinh Húc giật mình tỉnh ra, liền nói:

“Ngươi ngồi vào bàn ăn đi.

Không thích hay thích món nào cứ nói.

Không phải ngại gì cả.”

“Được.

Nhưng nhiều món thế này ta ăn không hết đâu.

Ngươi ngồi xuống ăn chung với ta.”

“Được thôi.”

Sử Hồng nhìn một bàn đồ ăn hầu như được nấu theo sở thích của nguyên chủ, một phần khác là những món hắc thường ăn lúc cả hai đi làm nhiệm vụ ở Thiên Ân.

Tinh Húc đã dụng tâm chuẩn bị cho hắc thế này khiến hắc dù có những món không thích cũng chịu khó ăn một chút.

Tinh Húc thì ngồi bên cạnh thường xuyên gấp thức ăn cho hắc, còn tận tình hỏi hắc ăn có ngon không, có cần thêm gì không.

Sử Hồng nhìn y tự hỏi tên này có phải trùng tà rồi không, hay cũng bị một linh hồn khác chiếm lấy cơ thể giống như hắc.

“Này, ngươi cứ cứ xử tự nhiên đi.

Ngươi như thế này ta không quen lắm.”

Tinh Húc đang định gấp thức ăn cho Sử Hồng bỗng nhiên khựng lại.

Gương mặt y xụ xuống, tiu nghỉu nhìn như cún con bị bắt nạt vậy.

Sử Hồng nghĩ tên này chắc chắn trùng tà rồi.

“Chuyện hôm qua ta thay Lăng Tuyết xin lỗi ngươi.

Ta hứa với ngươi sau khi diệt xong Nhật Nguyệt Lô nhất định sẽ giáo huấn cô ta đàng hoàng, sẽ không để cô ta động đến ngươi nữa.”

Sử Hồng chợt hiểu ra hóa ra những hành động ban nãy của Tinh Húc đều là do áy náy với hắc.

Cho dù y không làm gì nhưng chuyện cũng từ y mà ra.

Hiểu vấn đề rồi Sử Hồng có chút thất vọng.

Hắn đúng là suy nghĩ viễn vông thật.

Làm sao Tinh Húc có thể có cảm giác đó với hắn.

Y đâu có thích nam nhân.

“Không sao.

Cô ta cũng chỉ nhốt ta lại chứ không có làm gì.

Vết thương trên người đều do ta tự mình gây ra.

Đại Vũ có quan hệ bang giao rất tốt với Vĩnh Hy quốc.

Người đừng vì ta mà làm hỏng mối bang giao này.”

“Người yên tâm.

Ta biết chừng mực.”

“Trận chiến sắp tới...!Người có cần giúp đỡ gì không? Nếu thiếu lực lượng ta có thể cho người mượn dùng đội ám vệ của ta.”

“Không cần đâu.

Khang vương vốn không ủng hộ việc ta tấn công Nhật Nguyệt Lâu.

Người không nên xen vào thì tốt hơn.”

“Vậy thì người càng phải cho ta tham gia cùng người.

Nếu như cha ta có ý định làm gì để cản trở các người thì ta có thể báo trước cho người biết.”

“Cái đó...”

Ngay lúc này thì có người chạy vào báo Khang vương gia cầu kiến.

Sử Hồng giật mình đánh rớt đĩa.

Hắn hốt hoảng nói với Tinh Húc:

“Mau tìm chỗ cho ta trốn.

Nếu cha ta phát hiện ta qua đêm ở đây sẽ giết ta mất.”

“Người đừng lo.

Đây là phòng của ta.

Ông ta không dám vào đâu.

Người cứ ngồi đây yên tâm ăn cho xong đi.

Ta ra ngoài xem thế nào.”

Sử Hồng thấy y nói có lý liền gật đầu.

Tinh Húc đứng dậy định đi thì Sử Hồng kéo lại.

“Cảnh Điền ở đâu? Ta muốn gặp hắn.”

“À, để ta cho người gọi y đến.

Chắc hắn là đã dậy rồi.”

T/g: cuộc sống bình lặng trước sóng gió..

Chương 32: Chương 32

Cảnh Điền đã tỉnh lại từ đêm qua.

Hắn chỉ bị người của Lăng Tuyết đánh thuốc mê sau đó đem vứt hắn ở một khu đất trống vắng người bên ngoài kinh thành.

Ngoài bị xây xát ngoài da thì không bị thương gì nghiêm trọng.

Đêm qua lúc hắn tỉnh dậy thì nhìn thấy Ngụy Dân đứng bên cạnh.

Y kể cho hắn nghe tất cả mọi việc sau khi hắn bị đánh thuốc mê rồi khuyên hắn yên tâm nghỉ ngơi.

Sáng sớm hắn đã dậy vừa nghe chủ nhân mình muốn tìm mình, hắn vội vàng chạy đến ngay.

Nhìn vị chủ nhân bình thường vẫn luôn xinh đẹp trắng trẻo của mình bây giờ bị vải trắng băng khắp người khiến hắn không khỏi xót xa.

Sử Hồng nhìn thấy vẻ mặt đau xót của Cảnh Điền vội vàng an ủi:
“Ta không sao.

Chỉ là bị vết thương ngoài da, qua một hai ngày là tháo băng được rồi.”

“Nhưng sợ rằng sẽ để lại sẹo mất.

Lão gia mà biết chuyện này sẽ đau xót vô cùng.”

“Vậy thì đừng nói cho cha ta biết.

Mấy ngày nay chúng ta tạm thời ở lại đây.

Chờ khi vết thương bình phục rồi về.”

“Chủ nhân, người đi một đêm không về đã đủ để lão gia lo sốt vó rồi.

Giờ còn đi liền đến mấy ngày thì liệu lão gia có Y đồng ý không?”

“Ta sẽ viết một bức thư gửi cho cha.

Cha sẽ đồng ý thôi.”

Sử Hồng thấy vẻ mặt của Cảnh Điền vẫn tỏ vẻ rất lo lắng liền ngạc nhiên hỏi:

“Người sao thế? Không tin vào khả năng thuyết phục của ta?”

“Cái đó...! Thuộc hạ cho rằng chủ nhân nên suy nghĩ thật kỹ nên dùng lý do gì để xin phép lão gia.

Cách đây hơn một năm, lúc người còn yếu say đắm thái tử điện hạ, người từng viết một bức thư cầu xin lão gia cho ở lại phủ thái tử hai ngày để tiện bề câu dẫn điện hạ mà còn bị lão gia kiên quyết phản đối.

Bây giờ người lại muốn được ở lại phủ thái tử mà không muốn liên quan gì đến chuyện tình cảm với điện hạ e là không thể rồi.”

Sử Hồng ôm đầu.

Quả nhiên nguyên chủ trước kia đúng là đủ điên rồ.

Để câu dẫn thái tử chuyện gì cũng dám làm.

Nếu như ngày đó Khang vương không tìm cách ngăn chặn hành động điên rồ đó của nguyên chủ thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhưng bây giờ muốn có cơ để ở lại nơi này mấy ngày hẳn nghĩ mình cũng phải lấy một lý do điên rồ không kém.

Cứ thế này riết có lúc hẳn còn tưởng mình cong thiệt.

... *** ...

Đi cùng Sử Tân Vinh đến gặp Tinh Húc còn có hai vị quan nữa, đều là những người giữ chức vị quan trọng trong triều đình.

Tinh Húc nhìn là đoán ra ngay ông ta đến đây là có mục đích gì.

Mấy ngày nay hẳn đều bị làm phiền bởi chuyện này.

“Các vị đến đây có chuyện gì thì cứ nói thẳng.

Ta còn có việc, không có nhiều thời gian để tiếp chuyện.”

“Thái tử điện hạ, thần và các quan viên đã ngồi lại thảo luận kĩ với nhau nên đến đây là muốn đề nghị với điện hạ một phương án.

Nhật Nguyệt Lô đúng là không nên tồn tại, sớm muộn gì cũng phải diệt trừ nhưng bây giờ hoàn toàn không thích hợp.

Các quốc gia khác ít nhiều đều cần có sự giúp đỡ của Nhật Nguyệt Lô để tiêu diệt những kẻ thù mà bản thân không thể ra tay.

Nếu muốn tiêu diệt tổ chức này ít nhất cũng phải cho các nước khác một thời gian để quen dần với việc không sử dụng đến sức mạnh của bọn chúng.

Đến lúc đó không cần điện hạ phải ra tay thì các quốc gia khác cũng tập hợp quân để tiêu diệt chúng rồi.”

“Vậy sao? Vậy ý vương gia là bản thái tử phải đợi mấy năm?”

“Khoảng ba năm.”

Tinh Húc giận dữ đập mạnh tay xuống bàn.

“Ba năm? Đó là phương án mà các người bàn luận mãi mới ra đấy hả? Đợi ba năm thì ta cũng đã nằm trong quan tài rồi.

Xin lỗi.

Ta không kiên nhẫn được lâu như thế.

Tốt nhất bây giờ có cơ hội thì nên tiêu diệt chúng ngay tránh đêm dài

lắm mộng.

Còn phản ứng của các nước khác, các người không cần phải lo.

Đi cùng với ta tiêu diệt bọn chúng còn có hai thuật sĩ của Thần quốc và Đại Vũ quốc.

Bọn họ muốn phản đối thì cứ thử đi.”

“Điện hạ...”

“Quốc có quốc pháp.

Kẻ có tội thì đã có luật pháp trừng trị.

Không trừng trị được thì thuê sát thủ giết, thế thì còn cần luật pháp làm gì? Vứt cho chó gặm hết đi! Nhật Nguyệt Lâu nhất định phải tiêu diệt.

Không còn tổ chức ám sát đó nữa các quốc gia khác phải tự biết mình mà cố gắng lên thôi.

Thời gian dài sợ gì không quen được.”

“Điện hạ, ngay với chính Vĩnh Hy quốc chúng ta trong lịch sử dựng nước đã không ít lần sử dụng đến sức mạnh của Nhật Nguyệt Lâu.

Bây giờ chúng ta không cần chúng nữa thì ra tay tiêu diệt.

Như vậy có khác gì kẻ bội tình bạc nghĩa!”

Tinh Húc lờm mắt nhìn Sử Tân Vinh.

Môi bỗng câu lên một nụ cười nửa miệng.

“Giờ Khang vương lại dám chỉ trích ta bội tình bạc nghĩa? Năm xưa chúng ta thuê chúng có tiền trao cháo múc đàng hoàng, không nhờ vả, không giúp đỡ, chỉ đơn giản là giao dịch.

Cảm thấy nguy hiểm thì nên tiêu diệt.

Lý do đơn giản như vậy lý do đâu mà gán cho ta cái tội bạc nghĩa?
Hơn nữa năm xưa kẻ giao dịch với bọn chúng là người.

Tội nghiệt do người gây ra đừng có đẩy trách nhiệm lên ta!”
Sử Tân Vinh biết chuyện này đi vô ích rồi.

Nhìn thái độ kiên quyết của Tinh Húc như thế có lẽ không ai hay cái gì có thể lay chuyển quyết định của y.

Chuyện này hẳn cũng đã đoán từ trước.

Hắn đến đây chỉ muốn thử sức mình lần cuối mà thôi.
“Nếu điện hạ đã có lời như thế vi thần không còn gì để nói nữa.

Chỉ mong ngày sau điện hạ sẽ không cảm thấy hối hận với quyết định của mình ngày hôm nay.”
“Khang vương yên tâm.

Ta sẽ không hối hận.”
Sử Tân Vinh ra hiệu cho hai quan viên kia lui ra ngoài trước mới quay lại hỏi Tinh Húc:
“Chuyện công việc đã xong, vi thần muốn hỏi điện hạ chuyện nhà.

Đêm qua điện hạ giữ con trai của vi thần ở lại qua đêm là để làm gì vậy?”

Tinh Húc không ngạc nhiên khi Sử Tân Vinh biết chuyện này.

Tai mắt của ông ta ở khắp nơi, đây vốn là chuyện không thể giấu.

Nhất là khi nó có liên quan đến cậu con trai quý tử của ông ta.
“Không có gì.

Đêm qua ta và Khang thế tử cùng uống trà đàm đạo say sưa đến khi nhận ra thì trời đã khuya rồi.

Ta sợ thế tử ở bên ngoài đêm khuya như vậy sẽ rất nguy hiểm nên mới giữ hẳn lại.”

Kim Yến suất chút đã ngã sấp mặt vì sốc.

Khang thế tử uống trà đàm đạo? Cái lý do vớ vẩn này mà chủ tử cũng bày ra được.

“Vậy sao? Xem ra vì điện hạ nhi tử của vi thần đã cố gắng rất nhiều.

Thằng bé không làm phiền điện hạ chứ?”

“Dĩ nhiên không.

Ta phát hiện ra Sử Hồng rất thông minh, hiểu chuyện.

Càng trò chuyện với y ta càng cảm thấy rất thú vị nên muốn giữ y ở lại thêm mấy ngày nữa.

Y đã đồng ý rồi nhưng không biết ý của Khang vương như thế nào?”

“Nếu Hồng nhi đã chấp thuận thì vi thần dĩ nhiên sẽ không phản đối.

Những ngày Hồng nhi ở đây vẫn mong thái tử điện hạ có thể chiếu cố đôi chút.”

“Yên tâm.

Y là khách quý của ta, ta dĩ nhiên sẽ chăm lo cho y.”

Kim Yến nghe nói chuyện một hồi mà trở mắt.

Vị thế tử mà hai người họ trò chuyện say sưa kia là ai chứ không phải Sử Hồng mà hẳn biết.

Sử Tân Vinh không nói gì nữa, thi lễ với Tinh Húc rồi rời đi.

Vừa ra khỏi cửa đã có ảnh vệ nhảy xuống nói chuyện với hẳn.

“Thưa chủ nhân, Lăng Tuyết hiện tại đang ở trong phủ thái tử.

Xung quanh đều có người canh gác rất cẩn mật.”

“Vậy cứ để cô ta ở đó vài ngày.

Sau khi xong việc ta sẽ chơi với cô ta.” Hấn phất nhẹ tay.

Đôi mắt ánh lên một tia nhìn sắc lạnh.

Dám đụng đến nhi tử của hấn vậy thì cứ đợi đó mà nhận hậu quả đi.

... *** ...

Lúc Tinh Húc quay lại phòng thì thấy Sử Hồng đã ăn mặc chỉnh tề ngồi nói chuyện với Cảnh Điền.

Nhìn thấy hấn đến, Sử Hồng vội vàng đứng dậy.

“Đã nói chuyện xong rồi à? Cha ta không làm khó người chứ?”

“Người biết ông ta đến đây tìm ta làm gì à?”

“Ừm.

Đại khái có thể đoán ra.”

Tinh Húc đến ngồi xuống bàn ăn, rồi nói tiếp:

“Ý ta đã quyết.

Không ai được phép can dự.

Ông ta có đến tìm thêm mấy lần nữa cũng vô dụng mà thôi.”

Sử Hồng hơi siết lại bàn tay.

Quả đúng như Tinh Thanh Ngôn từng nói trận đánh này Tinh Húc sẽ quyết làm bằng được, không ai có thể khuyên giải.

Xem ra hấn chỉ còn cách thực hiện theo kế hoạch của Thanh Ngôn: hạ được.

“Cha người biết việc người đang ở đây.

Ta đã nói với ông ta là muốn giữ người ở lại một thời gian để uống trà đàm đạo.

Ông ta có vẻ tin nhưng có lẽ vẫn phải nhờ người viết một bức thư

gửi cho ông ta.”

Sử Hồng ngậy lập tức chìa tay đưa Tinh Húc một tờ giấy.

“Đây là thư ta viết sẵn.

Người cho người gửi về cho cha ta.”

“Người đã viết xong rồi cơ à? Làm sao người đoán được ta sẽ yêu cầu người viết thư?”

“Cứ xem như là chúng ta ý tưởng lớn gặp nhau đi.

Nhân đây ta cũng có một chuyện muốn đề nghị.

Mong thái tử điện hạ có thể thành toàn.”

“Sao đột nhiên khách sáo vậy? Có chuyện gì người cứ nói đi.”

“Người là người đã cứu ta, sắp tới người lại phải trải qua một trận chiến quan trọng.

Có thể cho phép ta làm một bữa tiệc nhỏ để chúc mọi người ra trận khải hoàn trở về không?”

Tinh Húc kinh ngạc.

Đột nhiên Sử Hồng lại có lòng như vậy?

“Người...! Chuyện này người nghiêm túc đấy à?”

“Thật đấy.

Không riêng với người, những ngày qua ta đối với cả Khúc Phong lẫn Lăng Tuyết đều có những hiểu lầm nhỏ.

Người đã giữ ta lại đây cùng những người kia ở chung một phủ.

Nếu không thể hóa giải hiểu lầm chẳng phải sẽ gây khó xử cho người sao? Không làm tiệc cũng được, nhưng cùng nhau uống rượu cũng không đến mức không được chứ?”

Tinh Húc nghĩ lại cảm thấy lời Sử Hồng nói rất có lý.

Giờ Sử Hồng ở lại nơi này điều trị, không lẽ cứ bắt nhất y, không cho y ra ngoài để khỏi đụng mặt Lăng Tuyết? Chuyện này rõ ràng rất

không ổn.

Hơn nữa nếu Lăng Tuyết có thể hiểu rõ Sử Hồng, biết những gì mình làm với Sử Hồng là sai lầm thì sau này cô ta sẽ không làm hại y nữa.
“Được.

Chuyện này để ta sắp xếp.”

Chương 33: Chương 33

Sử Tân Vinh nhìn bức thư của con trai không nhìn được nhú mày.

Trong thư Sử Hồng bày tỏ ước mong được ở lại phủ thái tử thêm mấy ngày.

Nó nói thái tử điện hạ đã bắt đầu có tình cảm với mình.

Đây là một cơ hội rất lớn nên muốn tận dụng để làm tăng thêm hảo cảm.

Đây không phải là lần đầu Sử Hồng cầu xin ông chuyện này, nhưng trước kia là do ông cảm thấy điều đó chẳng đem lại kết quả gì thậm chí còn có thể khiến thằng bé gặp nguy hiểm nên mới phản đối.

Còn giờ chính ông cũng nhận ra Tinh Húc dường như đã bắt đầu có tình cảm với Sử Hồng cho nên ông sẽ không từ chối.

Nhưng cái cách viết thư của thằng bé khiến ông cứ cảm thấy là lạ nhưng không biết là lạ ở chỗ nào.

Sử Hồng không hay viết thư.

Nếu có gì muốn nói thằng bé thường tự mình truyền đạt hoặc chí ít sẽ bảo Cảnh Điền chuyển lời, chỉ khi đặc biệt lắm mới gửi thư.

Cho nên những bức thư của con gửi ông đều giữ gìn nó rất kỹ, còn thỉnh thoảng lấy ra đọc.

Sử Hồng viết thư không khéo, lời lẽ vẫn khá vụng về nhưng lời lẽ

thật thà, có gì nói nấy.

Bức thư lần này gửi tuy cách viết vẫn vụng về như vậy nhưng ông có cảm giác như người viết cố gắng vụng về hơn là tự nhiên nó như thế.

Hay là do lâu rồi Sử Hồng mới gửi thư cho nên ông nghĩ nhiều rồi? Sử Tân Vinh nghĩ ngợi một hồi quyết định lấy những bức thư cũ ra đọc lại một hồi sau đó lấy ra so sánh.

Ông phát hiện ra chữ viết trên bức thư này rất giống những bức thư còn lại nhưng nhìn kĩ vẫn có chút khác biệt.

Không chỉ vậy lời lẽ trong bức thư tuy đã cố che giấu nhưng vẫn còn chút gì đó khách sáo.

Sử Tân Vinh thầm người bàng hoàng nghĩ không lẽ người viết bức thư này không phải Sử Hồng viết?

... *** ...

Lúc Tinh Húc nêu ra ý định của Sử Hồng muốn mời hai người kia cùng uống rượu xóa tan hiểu lầm ngay lập tức đã nhận về hai luồng ý kiến trái chiều.

Khúc Phong thì không cần phải nói, đồng ý cả hai tay hai chân.

Nhưng chính vì cái cách đồng ý có phần phần khích của y khiến Tinh Húc không khỏi nghi ngờ và lo lắng.

Cái tên đào hoa này không biết lại định giở trò gì.
Vớ riêng Lăng Tuyết thái độ lại hoàn toàn trái ngược.

Cô nàng phản đối ngay từ đầu.

Lý do rằng Tinh Húc không nên tin vào những lời mà Sử Hồng nói.

Cô nàng đã làm ra hành động như vậy không lý gì mà y có thể có ý định làm hòa nhanh như thế.

Y đâu phải thánh mẫu.

"Tinh Húc, huynh không nên bị vẻ ngoài yếu đuối của hấn ta lừa bịp.

Huynh quên trong quá khứ hấn ta đã làm ra những chuyện gì để quyến rũ huynh à? Hấn ta là người ăn miếng trả miếng, có thù tất báo.

Chắc chắn hấn ta làm chuyện này chỉ vì muốn trả thù ta mà thôi.

Hai người muốn đi thì đi.

Ta không đi."

"Lãng tiểu thư không nên lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử như vậy chứ." Sử Hồng đột nhiên từ bên ngoài bước vào lên tiếng.

Tinh Húc nhìn thấy hấn vội vàng đứng dậy, lo lắng hỏi:

"Sức khỏe người chưa hồi phục ra đây làm gì?"

"Ta không có yếu đuối như thế." Sử Hồng ngăn lại khi thấy Tinh Húc có ý định đến đỡ mình.

Hấn cảm thấy khá khó hiểu và không quen khi thấy y chăm sóc mình như vậy.

"Nếu ta còn không đến không biết sẽ còn bị ai đó xuyên tạc ý định của mình đến thế nào."

Lãng Tuyết tức giận khi Sử Hồng nhìn mình khi nói câu đó.

Muốn diễn kịch nữa à?

"Lãng tiểu thư nói đúng lắm.

Sau những gì mà tiểu thư đã làm với ta, ta dĩ nhiên không thể có thiện cảm gì với tiểu thư.

Ta làm thế này chỉ vì nghĩ cho thái tử điện hạ mà thôi.

Chúng ta ở chung cùng trong phủ thái tử, cho dù không muốn cũng sẽ đụng mặt nhau.

Ta không muốn khiến điện hạ khó xử, huống chi đây chỉ là hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?"

"Giữa ta và thái tử điện hạ chẳng có gì cả.

Những chuyện mà tiểu thư biết đều đã là quá khứ rồi, với hiện tại không liên quan.

Nếu Lăng tiểu thư vẫn không tin thì hiện giờ ở đây ba mặt một lời, tiểu thư hỏi điện hạ xem."

Cùng lúc Lăng Tuyết và Khúc Phong đều quay qua nhìn Tinh Húc với ánh mắt vừa ngạc nhiên lại có chút cảm thông.

Bọn họ đều dễ dàng nhận ra Tinh Húc có ý với Sử Hồng nhưng y lại phủ nhận thẳng thừng như vậy chứng tỏ là thái tử yêu đơn phương à?

Chính Tinh Húc cũng sững sờ khi Sử Hồng giữa bao nhiêu người lại yêu cầu hẩn phủ sạch quan hệ giữa cả hai như thế.

Từ lần nói chuyện trước hẩn đã có hi vọng nhỏ nhoi nào đó rằng Sử Hồng vẫn còn tình cảm với mình nhưng bây giờ thì hi vọng đó đã bị dập tắt hoàn toàn.

Thôi vậy.

Y không có cũng tốt.

Dù sao hẩn cũng không sống được mấy năm nữa.

Nếu y không có tình cảm với hẩn thì khi hẩn ra đi cũng sẽ không cảm thấy đau khổ.

Suy nghĩ trong lòng là thế nhưng bản thân vẫn cảm thấy rất đau đớn.

"Đúng là như thế.

Giữa bọn ta không có gì ngoài quan hệ bằng hữu đơn thuần.

Lăng Tuyết, người nên xin lỗi Sử Hồng đi."

Lăng Tuyết có thể nhìn thấy sự thất vọng trên gương mặt Tinh Húc.

Xem ra nàng đúng là đã hiểu lầm.

Sử Hồng vậy mà lại không còn tình cảm với Tinh Húc.

Cho dù không hiểu lý do tại sao lại như vậy nhưng đây là cơ hội dành cho nàng.

Lăng Tuyết đến trước mặt Sử Hồng hơi cúi người nói:

"Là ta đã sai rồi.

Ta không nắm rõ tình huống đã hành động lỗ mãng hại đến Khang thế tử.

Mong thế tử tha thứ cho ta."

Hành động của Lăng Tuyết khiến Sử Hồng có chút giật mình, cũng rất kinh ngạc.

Mới nãy khó chịu với hấn là thế vậy mà giờ thành khẩn xin lỗi hấn như vậy.

Quả nhiên sau khi biết hấn và Tinh Húc không có gì với nhau, thái độ cô nàng thay đổi nhanh thật.

Lăng Tuyết rất xinh đẹp, đứng cạnh Tinh Húc có thể nói là xứng đôi vừa lứa.

Đó là ấn tượng đầu tiên của hấn khi nhìn thấy Lăng Tuyết.

Nhưng cô ta quá tâm cơ, không phù hợp với một người chính nghĩa

đơn thuần như Tinh Húc.

Bây giờ cô ta là đồng đội thì không nói nhưng sau chuyện này nhất định phải khuyên Tinh Húc tránh xa cô ta ra.

Dính vào người như thế này sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện.
"Được rồi.

Nếu như Lăng tiểu thư đã nhận ra hiểu lầm thì tốt.

Có phải bây giờ đã chịu ngồi cùng bàn uống chén rượu giảng hòa với ta không?"
"Uống.

Đương nhiên sẽ uống rồi."
Sử Hồng mỉm cười.

Nếu không phải vì nhiệm vụ hạ dược cô ta, hẳn đã chẳng tốn công làm hòa với cô nàng làm gì.

Bình rượu mà Sử Hồng chuẩn bị sẵn đã có hòa sẵn một ít dược kia, đã được hẳn sai mang lên.

Theo như Thanh Ngôn nói loại dược này thực chất là trứng một loại cổ khổng chế pháp lực, chỉ có tác dụng với thuật sĩ không gây hại đến người thường.

Chỉ cần cả ba uống loại dược này vào thì đến ngày đó pháp lực của họ sẽ chịu sự khống chế của Thanh Ngôn.

Thanh Ngôn còn nói cổ này thời gian sống rất ngắn nên sau khi sự việc tấn công Nhật Nguyệt Lô diễn ra bọn họ sẽ không có khả năng khống chế pháp lực của đám người Tinh Húc một lần nữa để hẳn có thể yên tâm sử dụng cổ.

Cho dù chỉ mới là lần đầu gặp mặt nhưng Sử Hồng tin vào nhân cách của Tinh Thanh Ngôn qua những lời kể của Tinh Húc về sự phụ

y.

Hắn tin Thanh Ngôn không có ý làm hại đến Tinh Húc.
Ngày hôm đó Sử Hồng thành công cho cả ba vị thuật sĩ này uống
dược mà không bị nghi ngờ gì.

... *** ...

Trước khi lên đường chiến đấu một ngày, Tinh Húc đã đến thăm nhà
Trần Trung.

Kể từ cái hôm bị Trần Trung mắng cho một trận đó hắn còn chưa gặp
lại y lần nào.

Hắn biết Trần Trung làm thế cũng chỉ vì thực tâm lo lắng cho mình.
Hôm nay hắn đến vẫn bắt gặp Trần Trung đang dạy con học võ.

Thái độ của y khi nhìn thấy hắn vẫn vui vẻ, niềm nở như trước kia
khiến hắn cũng cảm thấy nhẹ lòng, cứ lo y còn giận sẽ không chịu
gặp hắn.

"Ngày mai lên đường rồi sao?"

"Ừm."

"Bây giờ ta biết có ngăn cản ngươi cũng không được nữa.

Chỉ mong ngươi cố gắng giữ mình.

Sau chuyện này có thể nghỉ ngơi một thời gian."

"Ừ."

Ta sẽ cố gắng."

Hôm nay Tinh Húc đến là bởi vì có món quà đặc biệt muốn tặng cho
nhóc Vĩnh Tâm.

Đó là một dây chuyền có mặt là một hòn đá bảy màu lấp lánh rất đẹp.
Viên đá đã được Tinh Húc rót ít pháp lực vào.

Lúc bình thường nhìn nó chỉ đơn giản là một viên đá trong suốt,

nhưng dưới ánh sáng mặt trời lại phát ra ánh sáng bảy màu tuyệt đẹp.

Viên đá mang pháp lực của Tinh Húc sẽ thay y bảo hộ cậu nhóc lúc nguy hiểm duy nhất một lần.

Vĩnh Tâm rất vui sướng khi nhận món quà này.

Lúc Tinh Húc đeo sợi dây chuyền vào cổ nó, đột nhiên viên đá phát ra ánh sáng bảy màu vô cùng rực rỡ chói mắt khiến mọi người có mặt lúc đó đều giật mình.

Ánh sáng chỉ rực rỡ như vậy một chốc rồi biến mất, trở lại là hình dáng của một viên đá trong suốt bình thường.

"Có chuyện gì vậy?" Trần Trung lo lắng hỏi.

"Bảo những người khác lánh hết đi."

Ta có chuyện muốn nói riêng với hai người."

Trần Trung cảm thấy có chuyện nghiêm trọng liền ra lệnh cho người làm lánh đi hết, cũng bảo Vĩnh Tâm ra ngoài chơi.

Trong vườn lúc này chỉ còn lại Tinh Húc và hai vợ chồng Trần Trung.

"Viên đá trên dây chuyền đó có chứa ít pháp lực của ta."

Vừa rồi sờ dĩ phát sinh hiện tượng như vậy là do có phản ứng cộng hưởng khi hai pháp lực tiếp xúc với nhau."

Hai người nghe mà giật mình.

"Hai pháp lực? Sao lại như vậy? Chẳng lẽ ý ngươi là nói Tiểu Tâm..."

"Thằng bé có sức mạnh của thuật sĩ."

Ngọc Nhi kêu lên thảng thốt.

Nàng bỗng nhiên ôm mặt bật khóc.

Trần Trung nhíu mày không nói gì nhưng rõ ràng cũng không vui vẻ gì.

Tinh Húc hiểu rất rõ suy nghĩ của cả hai người họ.

Hai vợ chồng quen biết hẳn đã lâu, tình trạng hiện tại của hẳn bọn họ cũng rõ hơn ai hết.

Con trai mang sức mạnh thần ban phát giống hẳn có thể vui vẻ được hay sao..

Chương 34: Chương 34

"Ta hiểu suy nghĩ của hai người nhưng hai người cũng không nên bị quan như vậy.

Không phải trường hợp nào cũng giống ta đâu."

Tuy đã nói như thế nhưng thái độ của hai người họ không có chút nào lên tinh thần.

"Chỉ cần thằng bé không sử dụng pháp lực thì sẽ không ảnh hưởng đến tuổi thọ của nó.

Chuyện ngày hôm nay chỉ có ba người chúng ta biết, tuyệt đối không được tiết lộ cho người nào khác.

Chỉ cần chúng ta không nói thì không một ai biết Tiểu Tâm là thuật sĩ.

Nếu hai người tin tưởng ta hãy giao thằng bé cho ta.

Ta sẽ phong ấn pháp lực của nó.

Sẽ không việc gì đâu."

"Nhưng bệ hạ đã từng nói thuật sĩ là tài sản quốc gia..."

"Vậy người muốn con người chết sớm hay muốn nó sống bình yên như một người bình thường?"

Ngọc Nhi lại ôm mặt khóc.

Trần Trung sau khi bàng hoàng mất một lúc đã bình tĩnh lại.

Hắn an ủi thể tử, quay qua nói với Tinh Húc:

"Chuyện này bọn ta sẽ suy nghĩ thật kỹ rồi báo lại với người."

"Được.

Nhưng thời gian không có nhiều đâu.

Sau khi khai hoàn trở về ta sẽ lại đến tìm các người.

Đến lúc đó nhất định phải cho ta câu trả lời."
Tinh Húc rời khỏi đó mà trong lòng vẫn khó chịu không yên.

Trần Trung là bằng hữu mà hắn vô cùng quý trọng.

Ngọc Nhi sức khỏe không tốt nên hai phu thê chỉ tính sinh một mình Tiểu Tâm.

Cho nên hắn không mong thằng bé trở thành thuật sĩ.
Dĩ nhiên không phải thuật sĩ nào cũng có án tử treo lưng lẳng trên đầu giống hắn.

Có những thuật sĩ sống rất thanh thoi thoải mái như Khúc Phong, không phải lo về chuyện chết sớm.

Nhưng đối với hắn, thuật sĩ là những người vinh dự được thần linh giao phó cho một phần sức mạnh của người, thay người bảo vệ chúng sinh.

Cho nên không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Nếu đã không muốn đảm nhận trọng trách này thì thà ngay từ đầu đừng làm.

Hắn không trách Trần Trung nếu định giấu Tiểu Tâm đi.

Hắn hiểu cảm giác của hai người họ.

Hắn cũng sẵn sàng giúp họ che giấu chuyện này.

... *** ...

Mấy đêm gần đây vị ca ca bí mật kia không đến khiến Tử Lâm buồn bã vô cùng.

Đêm nay một cách bất ngờ huynh ấy đã đến và gọi Tử Lâm dậy.
"Mấy đêm nay đệ ngủ không ngon sao? Sắc mặt không được tốt lắm."

Tử Lâm vội vàng lắc đầu.

Cậu không muốn ca ca lo lắng.
"Không phải đâu."

Có lẽ do ban ngày đệ luyện tập hơi nhiều nên bị mệt."
"Vẫn chăm chỉ luyện những bài tập của Khang thế tử đưa à? Chúng thật sự có ích."

Đệ phải cố lên nhưng đừng gắng sức quá kéo lại hại thân."
"Đệ biết."
Hắn xoa đầu Tử Lâm, đôi mắt trầm xuống.

"Xin lỗi vì mấy hôm nay không thể đến thăm đệ."

Ngày hôm nay ta đến sợ rằng mấy hôm nữa cũng khó mà gặp được."
Tử Lâm ngẩng đầu.

"Huynh lại bận sao?"
"Ừm."

Chủ nhân sắp tới có một trận đấu rất lớn.

Ta phải đi theo.

Chắc phải mấy ngày nữa mới có thời gian đến thăm đệ."
"Không sao."

Đệ đợi được." Tử Lâm vui đầu vào lòng người kia.

"Mấy ngày gần đây đệ khỏe lên nhiều lắm, đã có thể ra ngoài vườn chơi cả buổi.

Mẫu hậu hôm qua còn dẫn đệ ra Vườn Thượng Uyển chơi."

"Vậy thì tốt quá rồi."

"Đệ định ngày mai đến phủ của Húc ca ca thăm huynh ấy, cho huynh ấy một cái kính hi."

Người kia vội vàng kéo Tử Lâm ra.

"Đợi đã.

Thời gian này đệ khoan hãy đến phủ thái tử.

Đệ có đến thì điện hạ cũng không có trong phủ đâu."

Tử Lâm kinh ngạc hỏi hấn: "Sao huynh lại biết chuyện đó? Húc ca ca đi đâu, sao hôm qua huynh ấy đến mà không nói cho đệ biết?"

"Có chuyện gì mà huynh không biết chứ.

Thái tử điện hạ có việc phải đi ra ngoài một thời gian nên mấy ngày tới tạm thời không có trong phủ.

Điện hạ không nói cho đệ là sợ đệ nghĩ ngợi lung tung thôi."

Tử Lâm nhìn vị ca ca kia.

Nghĩ lại thì dáng dấp người này khá quen mắt.

Nhưng vì huynh ấy toàn đến lúc đêm tối lại không cho đốt nhiều nến nên cậu không thể nhìn rõ được.

Không lẽ là người cậu có quen biết?

"Khụ.

Cũng muộn rồi.

Ta cần phải về đây.

Ngày mai còn có việc.

Ta đi nhé."

"Vâng.

Huynh bận thì đi đi.

Rảnh lại đến thăm đệ."

Thái độ đi vội vã như vậy khiến Tử Lâm thêm nghi ngờ.

Huynh ấy có nói rằng ngày mai phải đi cùng chủ nhân, rồi lại nói Húc ca ca có việc ra ngoài một thời gian.

Lại có chuyện trùng hợp như thế à?

... *** ...

Sử Hồng chưa bao giờ tưởng tượng sẽ có ngày này.

Đường Tinh Húc nằm trên tay hắn, cơ thể không có mấy vết thương nhưng gương mặt y xanh xao, phờ phạc, thiếu sức sống.

Đó là bởi vì Tinh Húc đã sử dụng pháp lực quá nhiều.

Thân thể đã không chống chịu nổi nữa.

Nhìn Tinh Húc thờ từng hơi thờ khó nhọc, cảm giác như sắp biến mất trên đôi tay mình, Sử Hồng không kìm nổi mà rơi nước mắt.

Trái tim đau đớn như bị dao đâm thủng.

"Ta đã nói ngươi phải biết trân trọng bản thân, đừng dùng pháp lực tùy tiện nữa.

Tại sao ngươi không nghe ta? Ngươi muốn chết đến vậy sao?"

"Xin lỗi... Sử Hồng.

Ta..."

Tinh Húc chưa nói hết câu đột nhiên cơ thể tan ra thành những bọt trắng xóa hòa tan vào không khí.

Sử Hồng hoảng sợ bưng tỉnh.

Hắn không ngừng thở dốc, trái tim vẫn không ngừng đập dồn dập vì sợ hãi.

Tại sao hắn lại mơ một giấc mơ khủng khiếp như vậy ngay trước ngày Tinh Húc lên đường chiến đấu? Có phải là điềm báo không? Sử Hồng cố gắng động viên bản thân.

Thông thường giấc mơ sẽ đi ngược với thực tế.

Nếu hắn mơ thấy y chết vậy chắc chắn là y sẽ an toàn trở về.

Tiền bối Thanh Ngôn đã nói là loại dược đó chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Dù đã tự nhủ trong lòng như thế nhưng Sử Hồng vẫn không thể thuyết phục bản thân yên tâm được.

Hắn quyết định trở dậy, ra ngoài hít thở không khí se lạnh của ban đêm.

Vậy mà vừa ra khỏi cửa đi một đoạn hắn suýt thì đụng trúng một người mặc đồ đen đi từ hướng ngược lại.

"Kim Yển? Người đi đâu mà vội như vậy?"

Kim Yển sững sốt khi nhìn thấy Sử Hồng.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng mặc phong phanh chỉ khoác thêm một cái áo khoác ngoài của Sử Hồng liền lập tức hiểu ra.

"Thế tử không ngủ được à?"

"À.

Cũng không hẳn.

Ta mơ thấy ác mộng."

"Thuộc hạ hiểu rồi.

Thế tử đi dạo một chút cho khuây khỏa nhưng đừng khuya quá kẻo cảm lạnh đấy."

"Ừm.

Ngươi..."

Sử Hồng còn đang định hỏi thì đã thấy Kim Yến cúi chào rồi quay người bước đi.

Hắn còn đang muốn hỏi y đi đâu giữa đêm mà ăn mặc như thế.

Hay là Tinh Húc đã sai y đi làm việc gì đó.

Dù sao cũng là chuyện của bọn họ, hắn không có tư cách hỏi. Sử Hồng đi một hồi không hiểu trời xui đất khiến thế nào lại dừng ngay trước cửa phòng Tinh Húc.

Khi nhận ra chuyện này hắn giật mình vội vàng quay người bỏ đi.

Đúng lúc này cửa phòng bật mở.

Tinh Húc khoác một cái áo dày bước ra ngoài thì đột nhiên nhìn thấy Sử Hồng đứng trước cửa phòng mình đang có ý định quay người bỏ đi.

Bốn mắt chạm nhau, sừng sốt không ai nói một lời.

Phải mất một lúc Sử Hồng mới lúng túng hỏi:

"Ngươi không ngủ được à?"

"Ta... cảm thấy khó ngủ.

Người cũng vậy sao?"

"Ừm."

Sử Hồng chỉ trả lời gọn lỏn như thế rồi im lặng.

Tinh Húc cũng không biết nói gì.

Không gian lại bỗng chốc rơi vào im lặng như ban đầu nó vốn như thế.

"Ta chỉ ra ngoài dạo một chút cho thoải mái.

Giờ ổn rồi ta quay về ngủ tiếp đây.

Người cũng ngủ đi, mai còn phải hành quân đấy."

Sử Hồng quay đầu bỏ đi thì đột nhiên cổ tay bị giữ lại.

Sử Hồng kinh ngạc quay lại nhìn.

Tinh Húc không nhận thức được hành động của bản thân.

Khi đó hắn hành động như một bản năng.

Đến lúc định thần nhìn lại hắn mới giật mình nhưng cũng không có ý định buông tay.

Hắn có rất nhiều điều muốn nói với Sử Hồng nhưng miệng cứ như bị dán băng, không tài nào thốt nên lời được.

"Sao vậy?" Sử Hồng ngạc nhiên, hơi nghiêng đầu hỏi.

"Ta... ta muốn xin lỗi người."

"Xin lỗi?"

"Người nói đúng.

Ngày đó là ta đã bắt người bị nhốt vào Đại lý tự.

Cũng chính ta thôi miên cai ngục hạ độ ám sát người.

Nhưng may mắn ngày đó người không chết nếu không có lẽ ta sẽ ân

hận suốt đời." Nhận ra bản thân vừa nói cái gì Tinh Húc thực sự rất muốn tát cho mình mấy cái.

Chẳng hiểu sao lại huyền thuyên vớ vẩn như vậy.

Nhưng đã lỡ nói rồi, hấn không rút lại được.

Tay nắm chặt lấy tay Sử Hồng, nói tiếp: "Người hận ta, ghét ta đều đúng cả.

Nhưng Sử Hồng, có thể cho ta cơ hội chăm sóc người, chuộc lại lỗi lầm trước kia được không?"

Không phải.

Ngày đó Tinh Húc đã thành công.

Y giết chết nguyên chủ của thân thể này để hấn có cơ hội trùng sinh.

Nghĩ đến đó hấn lại không biết phải đối mặt thế nào với Tinh Húc.

Nên cảm ơn y vì đã giúp hấn trùng sinh hay nên hận vì y đã nhẫn tâm phản bội lại tình yêu của nguyên chủ mà ám sát hấn.

Nếu là mấy tháng trước có lẽ hấn sẽ chọn về thứ hai, nhưng bây giờ sau khi đã chứng kiến nhiều chuyện xảy ra hấn không thể nào hận được y.

Sử Hồng khẽ thở dài một hơi.

Hấn nghĩ mình không nên suy nghĩ quá nhiều.

Dù sao thì sau khi Tinh Húc khai hoàn trở về hấn cũng sẽ đi tìm sư phụ của y để trở về thế giới mà hấn vốn thuộc về.

Nếu trước sau gì cũng sẽ không gặp lại vậy tốt nhất hấn nên giấu sự

thật này vào trong lòng, không nên khiến y cảm thấy day dứt vì đã thực sự giết chết "Sử Hồng".

Hắn đặt tay lên mu bàn tay Tinh Húc vỗ nhẹ, an ủi y:
"Chuyện này để sau này nói đi.

Việc trước mắt là ngươi phải giữ mạng để trở về đã.

Còn mạng thì mới có thể chuộc lỗi với ta được."
Tinh Húc ngẩn ngơ.

Đôi môi bỗng nở nụ cười vui vẻ.
"Nói đúng lắm.

Trước hết ta phải sống đã.

Chỉ cần còn sống thì việc gì cũng có thể thực hiện được.

Sử Hồng, đợi ta.

Ta nhất định sẽ an toàn trở về gặp ngươi."
Tinh Húc nở nụ cười rạng rỡ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy y cười tươi như thế.

Dưới sự phản chiếu của ánh trăng nụ cười càng thêm rực rỡ đến chói mắt khiến Sử Hồng ngẩn ngơ nhìn một hồi lâu.

Đến khi hoàn hồn thì đã thấy Tinh Húc đứng sát ngay trước mặt.
"Ngươi không sao đấy chứ? Nãy giờ ta gọi không lên tiếng.

Đang nghĩ gì à?"

"Không... không có." Sử Hồng áp úng lắc đầu.

"Ta... ta buồn ngủ rồi.

Ta về phòng ngủ."

Nói xong Sử Hồng quay đầu chạy như bay về phòng như sợ đứng thêm một lúc Tinh Húc sẽ nghe được tiếng quả tim đang đập thành thịch trong lồng ngực mình.

Tinh Húc đứng đó, ngạc nhiên nhìn theo rồi bật cười lắc đầu quay trở về phòng.

Cách đây không xa Lăng Tuyết tình cờ trông thấy tất cả.

Nàng cũng không ngủ được vì lo lắng cho Tinh Húc.

Nàng đi nhanh đến phòng của Tinh Húc xem thế nào thì tình cờ nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Hai bàn tay siết chặt muốn bật máu.

Rốt cuộc Sử Hồng vẫn là lừa nàng.

Chuyện này nàng không thể tha thứ cho hắn.

T/g: có ai đoán được sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì không? Tui báo trước là vô cùng cầu huyết..

Chương 35: Chương 35

Sáng sớm ngày hôm sau Đường Tinh Húc dẫn quân rời khỏi phủ tiến thẳng ra khỏi địa phận Vĩnh Hy quốc.

Đội quân của Tinh Húc mang đi lần này cũng khoảng trên trăm người, hầu hết đều là mượn từ Trần Trung và lấy thị vệ của chính mình.

Bởi vì việc Tinh Húc làm lần này vốn không được sự ủng hộ của triều đình nên không ai cho hắn mượn quân cả.

Hơn nữa Tinh Húc cũng tin tưởng với kế hoạch và những vũ khí đã chuẩn bị sẵn thì Nhật Nguyệt Lôu không thể trụ vững được. Sử Hồng ở lại lo lắng không yên nên sau khi đoàn quân của Tinh Húc rời đi một lúc thì hắn và nhóm ảnh vệ cũng lén lút bám theo phía sau. Đoạn đường nhanh nhất đi đến Tổng bộ của Nhật Nguyệt Lôu nếu đi nhanh cũng phải đi mất hơn mười mấy ngày mới tới nơi.

Chặng đường đi vô cùng thuận lợi, trái ngược hẳn với lo lắng của Tinh Húc sẽ bị chặn đánh trên đường.

Thuận lợi như vậy lại càng khiến hắn lo lắng nhiều hơn, nhưng khi hắn để Khúc Phong dùng pháp lực thăm dò lại không thấy có chút gì đáng nghi.

Việc Sử Hồng lén lút theo phía sau lâu như vậy Tinh Húc dĩ nhiên đã phát hiện ra nhưng cũng không vạch trần.

Trái lại hẳn lại cảm thấy hạnh phúc.

Sử Hồng làm vậy hẳn là vì lo lắng cho hẳn.

Hắn cũng không lo lắng về sự an toàn của Sử Hồng.

Cảnh Điền và đội ảnh vệ vẫn luôn kề cận, chắc chắn y sẽ không việc gì.

Tổng bộ của Nhật Nguyệt Lô nằm ở vùng núi đá rất hoang vắng, cách xa khu dân cư.

Đi suốt một đoạn đường mà Tinh Húc không thấy bóng dáng một ai.

Cho đến khi nhìn thấy tòa lâu đài đá màu đen nằm lưng chừng trên vách núi đá.

Không gian vắng lặng âm u đến mức đáng sợ.

“Liệu có bẫy rập gì không?”

“Thử là biết thôi.”

Tinh Húc lấy một quả bom nhỏ gắn vào một mũi tên rồi giương cung bắn thẳng về phía tòa lâu đài kia.

Mũi tên vừa cắm vào bức tường thành đã nổ tung một mảng tường thành.

Một chốc sau Phượng Cần cưỡi ngựa cùng một nhóm khoảng chục người đi ra từ cổng tòa lâu đài kia.

Phượng Cần mang một chiếc mặt nạ che mất nửa khuôn mặt, cưỡi trên một con hắc mã giống như màu sắc trên y phục của hắn.

Đây là lần đầu tiên Tinh Húc nhìn thấy Phượng Cần.

Hắn cũng không ngờ Phượng Cần lại ra mặt sớm như vậy.

Hơn nữa, tuy chỉ nhìn thấy được nửa gương mặt nhưng Tinh Húc vẫn cảm thấy dường như mình đã gặp qua người này ở đâu đó.

"Khách mới đến không nói không rằng đã nã pháo hủy tài sản của

bọn ta như thế hình như không được lịch sự cho lắm."
"Không cần giả vờ.

Người thừa biết ta đến đây không phải để làm khách."
"Thái tử điện hạ đại giá quang lâm đến tể xá đã là vinh hạnh rồi.

Không cần biết là vì lý do gì.

Nhưng trước khi nói chuyện, với tư cách là lâu chủ của Nhật Nguyệt Lô, thảo dân muốn gửi lời xin lỗi đến điện hạ.

Trước kia là một phân đà của Nhật Nguyệt Lô vì ham tiền mà làm trái quy tắc của thảo dân đặt ra sai người đi ám sát điện hạ.

Những kẻ đó thảo dân đã trừng trị nghiêm khắc.

Nếu điện hạ muốn ngay bây giờ thảo dân có thể giao chúng cho điện hạ xử lý."

"Trò đồ trẻ con." Khúc Phong buột miệng.
Tinh Húc dĩ nhiên không tin lời Phượng Cần nói.

Cứ cho là phân đà của y làm loạn nhưng y không thể không biết.

Mấy lý do đó đem ra mà nói với con nít ấy.
"Ta không cần nghe lời giải thích của ngươi.

Vốn dĩ để cho một tổ chức ám sát tồn tại ngang nhiên đến giờ phút này đã là sai lầm rồi.

Ta đến đây chẳng qua là thay mặt toàn thể các quốc gia trên đại lục này dọn dẹp bớt thành phần thừa thãi."

Phượng Cần đột nhiên bật cười.

"Xem ra thái tử điện hạ không định thương lượng gì mà muốn hành động luôn rồi.

Nhưng điện hạ không phải không biết trong quá khứ từng có quốc gia dẫn cả đại quân đến muốn tiêu diệt bọn ta nhưng không thành công.

Chỉ một nhóm quân này của điện hạ không phải là sống chán rồi muốn đi tìm đường chết đấy chứ?"

"Cứ thử là biết thôi."

Tinh Húc chỉ huy quân ném bom ầm ầm về phía quân địch.

Phượng Cẩn mở kết giới ngăn chặn.

Hai bên bắt đầu chỉ huy quân lao vào đánh nhau.

Sử Hồng đi sau một đoạn khá xa.

Nhìn thấy hai bên đã giao chiến, hắn muốn chạy tới xem thế nào.

Vì sợ kế hoạch bí mật bị phát hiện, Sử Hồng chỉ đưa Cảnh Điền theo cùng.

Khi cả hai đến nơi đã chứng kiến một cảnh tượng rất kì dị.

Hơn trăm thị vệ không chém vào không trung như thể đang đánh nhau với kẻ địch vô hình.

Còn ba chủ tướng thuật sĩ thì không thấy đâu.

Sử Hồng nhìn xung quanh thì phát hiện Tinh Thanh Ngôn đang đứng ở phía trên vách núi gần đấy thì pháp.

Nhìn thấy Sử Hồng, Thanh Ngôn mỉm cười gật đầu chào rồi ra hiệu đi vào bên trong.

Sử Hồng gật đầu chạy vào trong tòa lâu đài.

Nhưng hắn chưa chạy được mấy bước đã bị lôi lại.

Cảnh Điền nhìn hắn vừa kinh ngạc vừa sửng sốt với vẻ mặt không

tin nổi.

"Chủ nhân, người biết bọn chúng? Người... không lẽ...?"

Sử Hồng quay lại nhìn y, nghiêm túc hỏi: "Người có tin tưởng ta không?"

Cảnh Điền ngay lập tức gật đầu.

"Có.

Thuộc hạ tin chủ nhân."

"Ta chỉ cần một câu này của người.

Bây giờ ta chưa thể nói rõ hết được với người nhưng ta có thể thề với người rằng chủ nhân của người chưa bao giờ phản bội lại mọi người.

Tất cả những gì ta làm là vì sự an toàn của thái tử điện hạ và vì Vĩnh Hy quốc.

Đợi sau khi mọi chuyện giải quyết xong ta sẽ kể rõ cho người biết." Sử Hồng không có mấy khi nhìn hắn một cách đầy nghiêm túc như vậy.

Ánh mắt của Sử Hồng như thể đang muốn nói hắn nhất định phải tin tưởng vào chủ nhân của mình, không một chút nghi ngờ.

Nó khiến Cảnh Điền khá kích động.

"Vâng."

Thuyết phục được Cảnh Điền, Sử Hồng nhanh chóng tiến vào bên trong tòa lâu đài.

Trong suốt đoạn đường đi hắn chỉ toàn gặp người của Nhật Nguyệt Lâu nhưng không ai có ý định tấn công hay gì.

Đi sâu vào bên trong, hắn cười cùng cũng nhìn thấy Tinh Húc cùng hai người kia đang nằm gục trên đất.

Đứng bên cạnh bọn họ chính là Phượng Cẩn.

Sứ Hồng nâng Tinh Húc dậy kiểm tra thì phát hiện y đang ngủ.

Hai người kia cũng vậy.

"Khoảng hai canh giờ sau công lực của chúng sẽ quay lại như bình thường.

Mọi thứ cứ theo kế hoạch đã bàn trước mà làm." Phượng Cẩn lấy từ trong ngực ra một tờ giấy gấp tư, nói: "Đây là bức thư Thanh Ngôn đã viết sẵn từ trước.

Trong đó trình bày cặn kẽ tất cả mọi thứ xảy ra ngày hôm nay.

Người đưa nó cho Tiểu Húc xem.

Sau khi lo xong mọi chuyện người hãy đến Vạn Hoa Cốc tìm bọn ta.

Bọn ta sẽ thực hiện đúng như giao ước ban đầu."

"Chuyện đó... Ta biết rồi."

Sứ Hồng định nói hiện tại hắn chưa sẵn sàng để trở về nhưng rồi hắn lại cảm thấy mình không nên vội vàng.

Suy cho cùng hắn vẫn không phải là người của thế giới này.

Hắn cũng không biết phải đối mặt với Tinh Húc ra sao sau những chuyện đã xảy ra.

Có lẽ trở về nơi vốn dĩ thuộc về mình vẫn là lựa chọn tốt nhất.

"Vậy được.

Bọn ta đi đây."

"Còn những người ngoài kia?"

"Yên tâm.

Đánh nhau với ảo ảnh một lúc mệt đã ngất đi rồi.

Ta đã thực hiện tốt thỏa thuận, không có người nào mất mạng ở cả hai bên nhé." Thanh Ngôn từ bên ngoài bước vào trong từ khi nào.

"Cảm ơn tiền bối."

"Chuyện nên làm thôi." Thanh Ngôn xoa đầu Sử Hồng, dịu dàng nói:
"Ngươi là một cậu bé tốt."

Tiểu Húc thật may là quen biết ngươi."

Sử Hồng ngậy ra một lúc trước sự cư xử dịu dàng của Thanh Ngôn.

Hắn xụ mặt.

"Tiền bối, ta gần hai mươi rồi, không phải là cậu bé."

Thanh Ngôn bật cười.

"Ít tuổi hơn Tiểu Húc thì đều là cậu bé hết."

Sau đó Thanh Ngôn và Phượng Cần đưa tất cả thuộc hạ rời đi.

... *** ...

Tinh Húc mơ màng bị cuộc nói chuyện của hai người Sử Hồng và Cảnh Điền làm tỉnh hẳn.

"Chủ nhân, người làm thế này sợ rằng điện hạ biết được sẽ không tha thứ cho người."

"Mặc kệ thế nào ta cũng không hối hận với những gì đã làm."

Đừng lo lắng.

Mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Tinh Húc nhận ra mình đang nằm cạnh một vách đá lớn.

Cách đây không xa là Khúc Phong và Lăng Tuyết vẫn đang ngủ say.

Hắn cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

Khi quân của hai bên lao vào giao chiến, Phượng Cần đang đánh đột nhiên công lực biến mất liền chạy vào trong tòa lâu đài muốn gọi viện

binh.

Hắn cùng hai người kia lập tức đuổi theo.

Sau đó khi cả ba dồn được Phượng Cần vào vách tường thì đột nhiên công lực mất hết.

Sau đó dường như bị ai đó đánh ngất.

Tinh Húc giật mình ngồi bật dậy.

"Ngươi tỉnh rồi à?" Sử Hồng ngạc nhiên nhìn qua.

Ánh mắt không giấu được sự vui mừng.

"Trận chiến thế nào rồi? Chúng ta bị thiệt hại bao nhiêu? Chết có nhiều không?"

"Bình tĩnh đã.

Không có thương vong gì lớn.

Ta nói ngươi chắc sẽ không tin.

Chúng ta thắng rồi."

Tinh Húc nghệt mặt.

Sử Hồng liền kéo y đứng dậy rồi dẫn ra ngoài nhìn cho rõ.

Tinh Húc há hốc mồm khi thấy toàn bộ tòa lâu đài của Nhật Nguyệt Lâu bị đánh sập hoàn toàn.

Đâu đó vẫn còn dấu vết lửa cháy nghi ngút thiêu rụi mọi thứ.

"Chuyện này... là thế nào?"

"Ta đi theo các ngươi cả một đoạn đường dài.

Ta đứng phía xa quan sát và thấy mọi chuyện.

Sau khi ba người các người vào bên trong mãi không thấy ra thì có hai người mặc y phục trắng và đen, nhìn cứ như tiên nhân xuất hiện và đánh cho bọn Nhật Nguyệt Lô một trận tơi bời khiến chúng chạy toán loạn hết cả.

Cũng chính hai người họ đã đưa các người ra khỏi tòa lâu đài đó trước khi nó bị hai người họ đánh sập."

Cảnh Điền liếc nhìn Sử Hồng.

Chủ nhân đang kể chuyện cổ tích cho trẻ em nghe sao.

Dĩ nhiên Tinh Húc không hề tin.

"Có chuyện tốt như vậy thật à? Vậy hai người mà người gọi là tiên nhân kia bây giờ đâu rồi?"

"Bọn họ đi rồi.

Hai vị tiền bối ấy nói họ chỉ đơn giản là nhìn không thuận mắt Nhật Nguyệt Lô nên tiện tay giúp đỡ thôi.

Giúp đỡ xong rồi đi, không muốn để lại cả tên họ nữa." Hấn dùng chính hình ảnh của Phượng Cẩn và Tinh Thanh Ngôn để nói nên cũng không tính là gạt Tinh Húc đi.

"Hai vị tiền bối đều là thuật sĩ à? Vậy thì mới có thể đánh lại Phượng Cẩn chứ."

Sử Hồng ngạc nhiên nhìn qua.

Khúc Phong và Lăng Tuyết đều đã tỉnh.

Bọn họ hẳn đã nghe được những gì hấn vừa thuật lại với Tinh Húc.

Vừa nãy là giọng Khúc Phong hỏi hấn.

"Chắc chắn là vậy.

Mà phép thuật của họ cũng cao lắm.

Họ thi phép một hồi là Phượng Cẩn hoảng sợ bỏ chạy luôn."

"Chuyện này nghe không đúng lắm.

Tại sao hai người họ lại tới đúng lúc như thế? Trùng hợp lại ngay lúc cả ba người chúng ta đều mất công lực?" Lăng Tuyết rõ ràng rất nghi ngờ.

Sử Hồng biết chuyện hẳn nghĩ ra chắc chắn có sơ hở nhưng trước mắt hẳn cần qua mặt hai người này đã trước khi đưa cho Tinh Húc bức thư của sư phụ hẳn.

Sử Hồng nhìn qua Tinh Húc.

Sắc mặt y đang tối sầm.

"Khang thế tử, câu chuyện người kể có rất nhiều vấn đề.

Không phải là người bịa ra đấy chứ? Chỉ riêng việc xuất hiện hai vị tiền bối là thuật sĩ đã không đáng tin rồi.

Lúc Tinh Húc gửi thư chiêu dụ các thuật sĩ sao họ không xuất hiện, tự nhiên bây giờ lại lòi mặt ra?"

"Chuyện đó làm sao ta biết? Người phải đi hỏi hai người đó chứ."

"Đủ rồi.

Cho người kiểm tra hiện trường lần nữa đi sau đó chúng ta sẽ nói tiếp." Tinh Húc ngắt lời hai người.

Sử Hồng nhìn Tinh Húc đăm chiêu suy nghĩ mà cũng không còn hứng thú cãi nhau với Lăng Tuyết.

Bức thư hẳn vẫn đang để trong ngực áo.

Dù biết mình làm chuyện này là bất đắc dĩ nhưng hẳn vẫn cảm thấy áy náy không thôi.

Là hẳn đã lợi dụng sự tin nhiệm mà Tinh Húc đã dành cho mình mà lừa dối y..

Chương 36: Chương 36

Sau khi cho người xem xét hiện trường kĩ càng Đường Tinh Húc phát hiện ra toàn bộ hơn trăm thị vệ hắc mang theo đều không có một ai bị thương quá nặng, cũng không ai bị mất mạng.

Gần như đều bị đánh tới đánh lui tới mệt mà ngất đi thôi.

So sánh với những gì mà Sử Hồng đã kể có thể nói là hoàn toàn ăn khớp nhưng chính vì vậy mà hắc lại cảm thấy không ổn.

Cứ có cảm giác như bị ai đó sắp xếp mọi việc.

"Hai vị tiên nhân đó trông như thế nào? Người chắc nhìn rõ mặt chứ?"

"A, có.

Một người mặc bạch y có gương mặt rất đẹp, cũng trông rất trẻ, trông có vẻ chỉ hơn chúng ta vài tuổi.

Hành động và vóc dáng nhìn như tiên nhân.

Người này ta rất khó miêu tả chính xác được.

Người chỉ cần biết là y rất đẹp."

Đôi mắt Tinh Húc đột nhiên mở lớn có vẻ khá kích động.

Sử Hồng có thể hiểu biểu hiện của Tinh Húc như vậy là vì sao.

Bởi hắc là đang tả lại Tinh Thanh Ngôn, sư phụ của y.

"Người kia mặc hắc y, trông cũng rất tuấn mỹ nhưng trông khá già

dẫn và nhìn phong trần hơn."
Tinh Húc nhíu mày suy nghĩ.

Hắn nhớ lúc hắn còn nhỏ theo sư phụ ra ngoài lịch luyện đã từng gặp qua một người tên A Cẩn, cũng là một thuật sĩ.

Theo miêu tả của Sử Hồng cảm thấy khá giống nhau.

Hồi đấy sư phụ và a Cẩn khá thân, nói chuyện cũng rất hợp.

A Cẩn lúc nào cũng kề cận bên cạnh sư phụ đến khi hai sư đồ bọn họ quay trở lại cung mới thôi.

Nhưng thời gian cũng đã qua hơn mười năm, hắn không chắc A Cẩn ngày đó bây giờ trông như thế nào.

"Nghe người kể như vậy ta cũng muốn gặp mặt hai vị tiền bối đó một lần." Khúc Phong sán lại gần mỉm cười nói.

"Chắc gì đã gặp được.

Chúng ta còn không dám chắc bọn họ là có thật trên đời không."

Lăng Tuyết vẫn cảm thấy lời Sử Hồng nói quá đáng nghi.

"Có.

Ta biết có hai người như vậy."

Lời nói của Tinh Húc khiến Lăng Tuyết im bật.

"Nếu Tinh Húc đã khẳng định là có người như vậy thì chắc chắn là Sử Hồng nói đúng rồi.

Xem ra lần này chúng ta xuất quân đúng là có trời cao phù hộ, không mất nhiều công sức mà đã khai hoàn trở về."

Lăng Tuyết khó hiểu quay qua nhìn Sử Hồng, lại nhìn qua Khúc Phong đầy tức giận.

Chuyện của Sử Hồng kể nghe vô lý như vậy mà hai người họ không

phát hiện ra, còn nói đỡ cho y.

Chuyện này nàng tin chắc là có vấn đề.

Nàng nhất định sẽ tìm ra bằng được.

"Tinh Húc, huynh thật sự tin những gì hấn ta nói? Chỉ riêng việc làm sao mà cả ba người chúng ta lại bị mất công lực cùng một lúc đã là một điều rất khó lý giải.

Lại còn chuyện..."

"Đủ rồi.

Sử Hồng là người của ta.

Hấn không có lý do gì để nói dối ta cả.

Chuyện ngày hôm nay ta sẽ cho người điều tra thêm.

Không cần nói nhiều về chuyện này nữa."

Lăng Tuyết đành cúi đầu im lặng.

Tinh Húc kéo tay Sử Hồng nói: "Ta hiện giờ vẫn còn khá mệt, không cưỡi được ngựa.

Người cho ta cưỡi ngựa chung với người được không?"

Nếu là bình thường khẳng định Sử Hồng sẽ không do dự mà đá bay y ra.

Nhưng hấn lúc này lòng đang đầy áy náy.

Tinh Húc càng tin tưởng hấn như thế hấn càng cảm thấy có lỗi vô cùng dù rằng hấn không hề hối hận về những gì mình đã làm.

Hấn chỉ mong sau khi Tinh Húc biết mọi chuyện có thể tha thứ cho hấn.

"Được rồi."

Tinh Húc tròn mắt kinh ngạc.

Hắn vốn chỉ hỏi vui vậy thôi không nghĩ là Sử Hồng lại đồng ý thật.

"Người đồng ý?"

"Không phải người nói mệt à? Hay muốn cưới ngựa cùng Kim Yến?"

"Không." Tinh Húc vội vàng lắc đầu.

Cơ hội tốt thế này hắn đời nào bỏ lỡ.

"Ta muốn đi cùng người."

Vậy là sau đó các thị vệ được chứng kiến một cảnh tượng có một không hai trên đời.

Thái tử điện hạ lạnh lùng, không thích thân mật, hiện tại đang vui vẻ ngồi sau ngựa của Khang thế tử nổi tiếng đoan tុ, biến thái, người đã luôn nhiệt tình theo đuổi thái tử suốt ba năm.

Họ không ngừng bắn ánh mắt về phía Kim Yến như kiểu muốn hỏi: có phải điện hạ của chúng ta "cong" rồi không? Có phải người đã phải lòng Khang thế tử rồi không? Kim Yến chỉ nhún vai lắc đầu như muốn nói bản thân hắn cũng không rõ lắm.

Việc chủ tử của mình có tình cảm với Sử Hồng, Kim Yến là người nhận ra sớm nhất.

Sau đó những thị vệ trong phủ thái tử cũng dần phát giác ra.

Nhưng bản thân chủ tử dường như lại cố tình không nhận ra.

Bây giờ xem ra chủ tử cũng không ngại dấu giếm nữa.

Nếu là mấy tháng trước hắn có lẽ sẽ phản đối chuyện này dù hắn vốn không có cái quyền đó.

Nhưng Sử Hồng của bây giờ không giống vậy.

Không những thông minh, hiểu chuyện, còn rất đáng tin cậy.

Một người như thế này nếu ở bên chủ tử cũng khiến hẳn cảm thấy vui mừng và an tâm.

Chỉ có điều không hiểu sao nhìn khung cảnh yên bình này hẳn lại có dự cảm không hay.

Cảm giác như sắp tới sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Kim Yến chỉ hi vọng là mình nhầm.

"Người sướng thật đấy.

Cả đoạn đường dài ngồi sau lưng mỹ nhân.

Cảm giác thế nào hả?" Khúc Phong cười ngựa tiến ngang hàng với Sử Hồng, nháy mắt nói với Tinh Húc.

"Khúc đại nhân nói đùa rồi.

Mỹ nhân mà người nói chỉ có một vị đang cưỡi ngựa ở phía trước kia."

Tinh Húc nhíu mày mắng: "Người có tin nói thêm câu nữa thì ta lập tức cắt lưỡi người không?"

"Làm gì mà nóng thế chứ? Ta chỉ trêu đùa chút thôi mà."

"Điện hạ chiến đấu mệt mỏi.

Ta giúp đỡ một chút thế này thì có là gì.

Đi thêm mấy dặm nữa là đến thôn làng rồi.

Chúng ta vào đó nghỉ một đêm.

Điện hạ lấy lại sức rồi lại có thể tự mình cưỡi ngựa đi tiếp rồi."

"Sử Hồng, người đang ngây thơ thật hay giả vờ đấy?"

"Ta nói thật đấy.

Nếu Khúc đại nhân thấy mệt ta không ngại chờ đại nhân đi một đoạn."

"Không được." Tinh Húc siết lấy dây cương trên tay Sử Hồng, giận dữ nói: "Người chỉ có thể chờ ta.

Ta không cho phép người để ai khác ngồi sau lưng ngựa của người." Cảnh Điền vô thức cưỡi ngựa đi chậm lại một chút.

Hắn nhớ ra mới gần đây hình như ai đó kia ngồi sau lưng ngựa của hắn thì phải.

Lăng Tuyết cưỡi ngựa ở phía trước, nhìn cảnh tượng này không chịu nổi lao ngựa phóng như bay về phía trước.

Khúc Phong vội vàng phi ngựa đuổi theo.

Sử Hồng bị những lời này của Tinh Húc làm cho đỏ mặt.

Hắn không hiểu tại sao y lại nói mấy lời đầy ám muội như thế khiến tim hắn không ngừng đập thình thịch liên hồi.

Hắn phát hiện ra hình như ánh mắt của mấy thị vệ xung quanh nhìn hắn có gì đó không đúng lắm.

Sao ánh mắt ai cũng có vẻ xấu hổ như vừa thấy chuyện gì không nên thấy vậy?

"Người nên tập trung một chút kẻo chạy lạc đấy."

Tinh Húc đột nhiên nói nhỏ vào tai Sử Hồng sau đó giành lấy dây cương từ y phóng ngựa chạy về phía trước.

Sử Hồng đột nhiên phát hiện tư thế của hắn hiện giờ trông không khác gì thiếu nữ ngồi trên ngựa của soái ca cổ trang trong mấy bộ phim truyền hình.

Hắn đỏ mặt kêu lên:

"Không phải người nói đang mệt sao? Trả dây cương cho ta!"

"Không được.

Nãy giờ người điều khiển ngựa chắc mệt rồi.

Để ta làm giúp người một lúc."

"Không cần."

"Ngoan.

Đừng bướng nữa!"

"Mẹ nó! Người bảo ai ngoan hả?!"

... *** ...

Khúc Phong thúc ngựa vất vả lắm mới kéo Lăng Tuyết lại được.

Hắn mắng cô ta một trận:

"Người bị điên à? Đừng có phá đội hình!"

Lăng Tuyết bị câu nói này mắng cho tỉnh ra.

Nàng đã bị sự ghen tức làm cho mất lí trí.

Khúc Phong lắc đầu, thờ dài nói:

"Ta hiểu sự không cam lòng của người.

Người theo đuổi Tinh Húc suốt ba năm nhưng chưa từng được đáp lại.

Vậy mà cuối cùng lại nhìn thấy y phải lòng một nam nhân, lại còn là kẻ trước kia từng bị y khinh miệt.

Nhưng thế sự khôn lường, Tinh Húc bây giờ rõ ràng rất thích Sử Hồng.

Người không có cơ hội nào đâu.

Nên buông tay đi."

"Khúc Phong, Tinh Húc bị tên hồ ly đó làm cho mờ mắt, chẳng lẽ người cũng vậy sao? Người hoàn toàn tin những lời kể của tên Sử

Hồng đó?"

Khúc Phong nhún vai nói: "Ta có tin hay không quan trọng sao? Cái chính là Tinh Húc lựa chọn tin tưởng y."

Dù sao ta nghĩ cứ cho là Sử Hồng không nói thật với chúng ta đi chẳng nữa hẳn cũng không có ý hại người khác.

Người không nhận thấy tất cả chúng ta đều toàn mạng trở về à?"

"Người..."

Lăng Tuyết không nói được câu nào, tức mình bỏ đi.

Nhưng lần này không cưỡi ngựa chạy như điên như vừa nãy.

Khúc Phong quay đầu lại thấy Tinh Húc và những người khác cũng đang dần đuổi kịp.

Hắn vui vẻ giơ tay vẫy vẫy.

... *** ...

Cuối cùng sau mười ngày rong ruổi trên lưng ngựa, tất cả đã trở về lại phủ thái tử.

Sự việc chiến thắng Nhật Nguyệt Lô Tinh Húc không cho phép bất cứ ai báo về kinh thành.

Cho nên khi tất cả trở về, người dân thì thắc mắc bọn họ đi đâu, triều đình thì kinh ngạc không hiểu chiến trận thế nào.

Sau khi về đến phủ Tinh Húc dặn tất cả mọi người ở nhà đợi hẳn.

Hắn sẽ cùng Khúc Phong vào cung báo tình hình với hoàng thượng.

"Nói vậy ta cũng nên trở về Khang vương phủ phải không?"

"Không được."

Ta đã nói với Khang vương giữ người lại đây, vậy thì khi người về cũng phải để chính ta đưa về mới phải đạo."

Sử Hồng nghe cảm giác giống như hấn là nữ nhi được bạn trai đưa đi dã ngoại rồi bây giờ được người ta đưa về vậy.

Mà không chỉ có bây giờ, hình như mấy ngày gần đây Tinh Húc có phần đối xử với hấn có chút gì đó giống với cách đối với nữ nhân.

Bộ hấn giống nữ nhân yếu đuối cần bảo vệ lắm à? Nghĩ vậy hấn cảm thấy tức giận.

"Không cần.

Tự ta về được."

"Đừng như vậy.

Ta có chuyện cần nói với ngươi.

Ở đây đợi ta được không?"

Tinh Húc đã nói thế Sử Hồng không có cách nào phản đối nhưng vẫn cảm thấy ầm ức.

Nghĩ lại hấn vẫn chưa nói thật với Tinh Húc mọi chuyện.

Vậy thì cũng nên ở lại giải quyết cho xong đã.

Sau khi Tinh Húc đi rồi Sử Hồng lén lút vào phòng ngủ của y đặt vào dưới gối y bức thư của Thanh Ngôn.

Nghĩ lại hấn cảm thấy mình không đủ tự tin nói với Tinh Húc chuyện này.

Tốt nhất để y tự tìm thấy bức thư rồi đọc nó sau đó hấn nói sẽ tiện hơn.

Sử Hồng không hề biết rằng cảnh hấn lén lút giấu bức thư dưới gối đã bị Lăng Tuyết đứng bên ngoài nhìn thấy.

Sau khi Sử Hồng rời khỏi phòng Lăng Tuyết liền đi vào và lấy bức thư ra đọc.

Đôi mắt ánh lên ý cười.

"Sử Hồng, chuyện này ngươi không thể trách ta.

Có trách thì hãy trách người không xứng với Tinh Húc."

Lăng Tuyết lạnh lùng đem bức thư cho vào ngọn nến nhỏ đốt trụ.

T/g: Sử Hồng sắp bị ngược..

Chương 37: Chương 37

Nghe tin báo của Đường Tinh Húc mà hoàng thượng không tin nổi vào tai mình.

Ông ta dĩ nhiên biết Tinh Húc tự mình chuẩn bị một đội quân đem đi đánh Nhật Nguyệt Lô, nhưng bởi vì ông cứ nghĩ rằng nào cũng không thể thắng được nên mới để mặc cho nó muốn làm gì thì làm.

Cùng lắm thì bị thương rồi về thôi, chứ không hề nghĩ...
"Nhật Nguyệt Lô bị phá hủy.

Vậy Phượng Cẩn..."
"Phụ hoàng yên tâm.

Hắn chạy thoát rồi."

"Con nói gì vậy? Trẫm không hề mong hắn chạy thoát nhưng nếu con giết mất Lô chủ, sợ rằng bọn thuộc hạ của y sẽ không tha cho con."
"Phụ hoàng không cần lo cho nhi thần.

Dù sao thì lần này nhi thần cũng không hề có ý định tiêu diệt Nhật Nguyệt Lô, chỉ muốn dạy cho chúng một bài học thôi.

Phân đà của bọn chúng vẫn còn, sớm muộn gì cũng lập nên một cái Nhật Nguyệt Lô khác, rồi lại hoạt động bình thường thôi nhưng chắc hẳn sẽ thu liễm lại một chút.

Nhi thần đến đây không phải để kể công hay gì mà chỉ muốn thông báo.

Sau này nếu có ý định tiêu diệt chúng hay gì hi vọng phụ hoàng đừng tìm nhi thần." Tinh Húc vừa nói vừa liếc mắt nhìn Sử Tân Vinh đang đứng phía sau.

Sử Tân Vinh dĩ nhiên hiểu Tinh Húc đang muốn ám chỉ cái gì.

Hắn ta bước lên một bước thi lễ rồi nói:

"Tâu bệ hạ, Nhật Nguyệt Lô là tổ chức sát thủ nguy hiểm, sớm muộn gì cũng phải diệt trừ.

Nhưng bọn chúng quá đông, địa bàn phân bố rất rộng nên mấy năm nay không ai có thể hoàn toàn tiêu diệt được chúng cả, cũng chưa từng có đội quân nào đánh được đến Tổng bộ Nhật Nguyệt Lô.

Nhưng thái tử điện hạ lại có thể làm được điều đó.

Công lao của điện hạ lần này rất lớn.

Việc làm của điện hạ chắc chắn đã khiến bọn chúng vô cùng hoảng sợ và sẽ không dám hành động tùy tiện nữa.

Vi thần cho rằng điện hạ rất xứng đáng nhận khen thưởng."

Tinh Húc nhíu mày nhìn Sử Tân Vinh.

Kẻ này trước khi hắn đi thì kịch liệt phản đối đe dọa đủ đường, hắn về rồi bây giờ lại quay qua nói tốt cho hắn.

Nếu không phải y là phụ thân của Sử Hồng, hắn đã chẳng do dự mà mắng y một trận.

"Sử ái khanh nói đúng lắm.

Thái tử đã có công rất lớn không chỉ là cho triều đình ta mà cho cả những nước khác.

Trẫm sẽ trọng thưởng.

Khúc Phong, lần này may mà có người giúp sức Húc nhi mới có thể

đại thắng trở về.

Trẫm dĩ nhiên cũng có quà báo đáp cho ngươi."

"Bẩm bệ hạ, đây là việc thần nên làm, không xứng để nhận quà báo đáp đâu ạ."

"Không được.

Có công thì phải được thưởng.

Ngươi không được từ chối đâu."

Tinh Húc ra hiệu cho Khúc Phong hãy nhận lấy.

Sau đó hai người im lặng lắng nghe hoàng thượng ban thưởng.

... *** ...

"Hiếm khi thấy ngươi ngoan ngoãn như thế.

Vậy mà suốt buổi chẳng nói câu nào." Tinh Húc nhìn Khúc Phong với vẻ rất kinh ngạc.

"Ta cũng rất biết chùng mực nha.

Nhìn không khí bên trong căng thẳng như thế ta chỡ mồm vào làm gì." Hấn nghĩ một chút rồi hỏi tiếp: "Vị Khang vương đó là phụ thân của Sử Hồng à?"

"Ừ."

"Có vẻ như y giống với cha mình, rất đẹp."

Tinh Húc đang đi bỗng khựng lại.

Hấn quay qua nhìn Khúc Phong cảnh cáo: "Ngươi dám có chủ ý với Sử Hồng..."

"Không có.

Ta chỉ khen y đẹp thôi mà.

Dù sao hấn cũng là người của ngươi, ta đụng vào làm gì."

"Biết vậy là tốt."

"Người có tình cảm với Sử Hồng nhưng hình như y không biết thì phải.

Người không định nói sao?"

"Chưa phải lúc."

"Giờ mà còn chưa phải lúc.

Ta thấy danh tiếng xấu xa của y trước kia dần dần được cải thiện nhiều rồi.

Y lại còn đẹp như vậy, nếu người cứ chần chừ kéo bị người khác hốt mất."

"Chỉ cần người đừng đánh chủ ý lên y là được.

Còn những kẻ khác vốn không có gan động vào y."

Khúc Phong ngăn người.

Hắn hiểu ý của Tinh Húc.

Vị Khang vương kia là một bức tường thành cản trở rất lớn.

Nếu không phải là Tinh Húc chắc cũng chẳng có ai dám đụng vào.

... *** ...

Tinh Húc trở về phủ mang theo một rương châu báu, một rương lụa quý và khá nhiều dược liệu quý hiếm.

Không khác mọi lần là mấy.

Hoàng thượng và hoàng hậu không nắm rõ lắm về tác hại của phép thuật trời ban đối với cơ thể của Tinh Húc mà chỉ biết đại khái là nó ảnh hưởng đến sức khỏe của con trai mình mà thôi.

Cho nên có những dược liệu quý gì hai người họ đều đem tặng cho hắn để bồi bổ sức khỏe.

Chỉ tiếc thứ mà phép thuật lấy mất là tuổi thọ chứ không phải sức khỏe cho nên những thứ này đều không có hiệu quả với hắn.

Tất cả những dược liệu quý đều được Tinh Húc giữ gìn cẩn thận rồi sẽ ban cho những bệnh nhân nào thực sự cần đến nó không quản thường dân hay người trong cung.

Sau khi trở về Tinh Húc đem một rương lụa quý đó tặng lại cho Sử Hồng.

Dĩ nhiên Sử Hồng kịch liệt phản đối.

"Ta đang hoài nghi đạo này có phải người có vấn đề về nhận thức rồi không? Lão tử là nam nhân, người nhìn có rõ chưa? Đừng có xem ta như nữ nhân mà cư xử."

Tinh Húc chớp mắt mấy cái, có vẻ rất kinh ngạc với những gì Sử Hồng nói.

Hắn vội lắc đầu.

"Ta không có.

Ta chưa từng xem người là nữ nhân mà đối xử.

Ta chỉ... chỉ là muốn quan tâm người."

"Quan tâm ta?"

"Ta chỉ muốn dành cho người những gì tốt nhất.

Nếu điều đó làm người khó chịu thì ta xin lỗi."

Nhìn Tinh Húc mặt buồn rười rượi Sử Hồng đột nhiên có cảm giác mình giống như kẻ xấu vậy.

Nhưng hắn mới là kẻ bị bắt nạt mà.

"Không phải là ta..."

Sử Hồng còn chưa nói xong câu thì đột nhiên Lăng Tuyết xông vào phòng, vẻ mặt vô cùng tức giận.

"Người không biết gõ cửa hả? Có chuyện gì?" Tinh Húc bắt đầu cảm thấy hết chịu nổi cô nàng này.

"Ta biết huynh cảm thấy ta rất phiền phức nhưng có chuyện này huynh cần phải biết."

Lăng Tuyết kéo một người làm trong nhà bếp vào trong phòng, nói với y: "Không có gì phải sợ."

Cứ nói những gì người biết đi!"

Tinh Húc nhíu mày.

"Có chuyện gì vậy?"

Người làm kia vội vàng quỳ xuống nói:

"Bẩm điện hạ, nô tài nghe nói điện hạ đang cho người điều tra xem ai hạ độc vào thức ăn của điện hạ."

Nô tài... nô tài có một phát hiện."

Đột nhiên thấy người kia lén lút nhìn sang mình Sử Hồng có dự cảm không tốt.

"Theo lời dặn của điện hạ tất cả đồ ăn thức uống trong phủ trước giờ đều được kiểm tra vô cùng kỹ lưỡng."

Thức ăn trước khi dâng lên đều có thái y dùng kim thử độc.

Chỉ có duy nhất... duy nhất một lần Khang thế tử tự mình mang rượu đến vào bữa tối hôm trước khi người rời đi mấy ngày là chưa... chưa được kiểm nghiệm qua.

Nô tài cho rằng quan hệ giữa thế tử và điện hạ rất tốt nên nghĩ chắc không sao.

Nô tài... nô tài chỉ muốn nói như thế."

Y nói xong lại úp mặt xuống.

Cả người run lên như sợ chủ nhân mang mình đi chém.

Tinh Húc giận dữ kêu lên: "Nói năng bậy bạ! Kết quả điều tra còn chưa thấy người đã dám buộc tội người khác như vậy hả? Người đâu! Lôi hẳn xuống!"

"Đợi đã! Tinh Húc, huynh không thể chỉ vì chuyện này có liên quan đến Sử Hồng mà cư xử thiên vị như vậy được."

Ít ra huynh cũng phải hỏi y đã chứ?"

Khúc Phong lúc ấy chạy đến vừa lúc nghe được toàn bộ câu chuyện.

Hắn cũng rất kinh ngạc, sững sốt nhìn Sử Hồng.

Tinh Húc tức giận với những lời nói của Lăng Tuyết nhưng cô ta nói không phải không có lý.

Tinh Húc quay qua nói với Sử Hồng:

"Người nói đi! Chỉ cần là người nói thì ta đều tin người."

Sử Hồng cười trừ.

Hắn chỉ mong giá như Tinh Húc nghi ngờ hắn một chút thì hắn đã chẳng áy náy như vậy.

"Trước khi ta trả lời câu hỏi này người có thể xem qua bức thư mà ta giấu dưới gối của người không?"

"Thư? Có cái đó à?"

"Ừ."

Người xem xong sẽ hiểu thôi."

Tinh Húc không hiểu lắm nhưng vẫn ra hiệu cho Kim Yến đi lấy thư.

Sử Hồng vốn đang suy nghĩ xem mình nên nói những gì sau khi Tinh Húc đọc xong bức thư nhưng khi nhìn lướt qua ánh mắt đầy tự tin khó hiểu của Lăng Tuyết thì hắn cảm thấy có cái gì đó rất không ổn. Kim Yến đi một lúc lâu đến bất thường sau đó quay lại với vẻ mặt hết sức hoang mang.

Hắn nhìn Sử Hồng đầy lo lắng rồi lại nhìn qua Tinh Húc mà trả lời:

"Chủ tử, thuộc hạ đã tìm rất kỹ nhưng không thấy một bức thư nào cả."

Sử Hồng hoảng hốt kêu lên: "Không thể nào."

Chính tay ta đã đặt bức thư vào dưới gối mà.

Nó phải nằm ở đó chứ."

"Sử Hồng, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Bức thư gì mà liên quan gì đến chuyện này?"

Thảo nào mà hấn lại có cảm giác không ổn.

Bức thư biến mất thì những lời hấn nói làm sao có thể khiến Tinh Húc tin tưởng chứ? Làm sao lại không có được?

"Bức thư đó không phải là ta gửi cho ngươi.

Nó rất quan trọng.

Không được.

Ta phải đi tìm thử."

Sử Hồng vội lao đến phòng Tinh Húc lục tìm.

Nhưng hấn tìm mãi mà không thấy.

Bức thư đã hoàn toàn biến mất không cánh mà bay.

Tinh Húc nhìn một loạt hành động kì quái của Sử Hồng mà nhin không nổi tức giận.

Hấn lôi Sử Hồng lại.

"Rốt cuộc là ngươi có chuyện gì vậy? Nói rõ cho ta!"

"Tinh Húc, huynh phải hỏi trước, có phải chính hấn đã hạ được ba người chúng ta hay không?"

Sử Hồng nhìn Lăng Tuyết.

Vì sao cô ta lại cứ nhấn mạnh mãi chuyện đó, lại còn về tự tin kì lạ của cô ta ban nãy.

Lẽ nào bức thư biến mất có liên quan đến cô ta sao?

Tinh Húc không muốn tin nhưng những hành động kì quái ban nãy

của Sử Hồng khiến hắn không thể không nghi ngờ.

Vì vậy mà hắn đang rất tức giận.

Sử Hồng không đời nào lại lừa hắn.

"Người nói cho ta.

Sự thật rốt cuộc là sao?"

Sử Hồng cắn môi.

Biết không thể trì hoãn hơn được.

Hắn cố gắng lựa lời đáp:

"Đúng là ta đã hạ được mọi người nhưng ta không cố ý.

Ta..."

Ánh mắt đỏ rực vì giận dữ của Tinh Húc khiến hắn hoảng sợ không nói được hết câu.

"Hóa ra gián điệp chính là người? Chính người phản bội ta?"

"Không phải.

Đúng là ta đã hạ được nhưng là ta bất đắc dĩ.

Ta..."

"Người dám nói không phải? Người dám thề là người không quen biết Phượng Cẩn không? Dám thề là không báo tin tức của Tinh Húc cho y không? Dám thề được mà người có được không phải là do bọn chúng đưa cho không?"

Lăng Tuyết tiến tới hỏi dồn dập.

Sử Hồng có thể tin chắc bức thư là do cô ta lấy.

Hắn túm lấy cổ tay Lăng Tuyết gần giọng:

"Là người lấy lá..."

"Người là tay trong của Nhật Nguyệt Lô ở trong phủ thái tử phải không?" Lăng Tuyết tiếp tục chặn họng Sử Hồng bằng một câu hỏi

khác.

"Đúng là do ta làm nhưng..."

"BỐP!" Sử Hồng đột ngột bị một cái tát trời giáng đánh ngã xuống đất.

Hắn kinh ngạc nhìn Tinh Húc người tò ra đầy sát khí đứng trước mặt hắn.

"Ta hỏi lại lần nữa: có phải ngươi là tay trong của Phượng Cần không?"

T/g: lần thứ hai con tui bị người ta đánh vào mặt..

Chương 38: Chương 38

Ban đầu khi Sử Hồng kể câu chuyện về việc đập tan tàch Nhật Nguyệt Lô một cách đầy may mắn kia Tinh Húc đã bán tin bán nghi.

Nhưng bởi vì hắn nhận ra sư phụ trong câu chuyện của Sử Hồng mới quyết định tin y một lần.

Bởi trước giờ hắn vẫn luôn tin rằng sư phụ luôn ở đâu đó dõi theo mình, cho nên việc sư phụ ra tay giúp đỡ khiến hắn rất vui.

Nhất là từ lúc Sử Hồng dần dần chấp nhận những hành vi ngày càng thân mật của hắn thì hắn lại càng cho rằng đây là cơ hội cho bản thân.

Nghĩ lại thì dường như tất cả những chuyện này đều là Sử Hồng cố ý làm thế để lấy lòng tin từ hắn, để hắn không nghi ngờ y.

Tinh Húc hẳn cả đời này ngoài trừ mẫu hậu và Tử Lâm thì không hoàn toàn tin tưởng bất kì một ai, cho dù với cả ảnh vệ thân tín của mình Kim Yến.

Nhưng hắn thích Sử Hồng.

Hắn nhận ra mình càng ngày càng thích y.

Hắn muốn dành tất cả những gì tốt đẹp nhất cho y để chuộc lại những lỗi lầm hắn đã gây ra với y trong quá khứ.

Vậy mà kết quả hắn nhận được lại là sự phản bội.

Tinh Húc càng nghĩ càng tức giận.

Hắn chỉ muốn bóp chết y ngay lúc này.

"Ta hỏi lại lần nữa: có phải người là tay trong của Phượng Cần không?"

Sử Hồng đã đoán được là Tinh Húc sẽ rất giận khi biết mình lừa y nhưng không tưởng tượng được là y lại giận dữ đến thế.

Ánh mắt y nhìn hắn như căm thù.

"Chuyện này ta có thể nói riêng với người không?"

"Tại sao không thể nói công khai ngay tại đây mà phải nói riêng?"

Người lại muốn lợi dụng tình cảm của huynh ấy để tiếp tục lừa huynh ấy sao? Muốn cầu xin huynh ấy tha thứ cho sự phản bội của người?"

Mỗi câu Lăng Tuyết nói ra chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Gương mặt Tinh Húc càng ngày càng đen hơn.

Sử Hồng càng kiên quyết phải kéo Tinh Húc tránh xa cô ả này.

"Ta sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của người trừ khi chúng ta nói chuyện riêng."

Tinh Húc lạnh lùng nắm lấy cổ áo Sử Hồng lôi đi.

Lăng Tuyết chạy lên phía trước cản lại.

"Tinh Húc, huynh nhất định đừng để y lừa."

Huynh nhớ lại đi.

Từ lúc huynh đón y từ bên ngoài về y đã lừa huynh rất nhiều lần rồi.

Ngay cả tình cảm của huynh, y cũng chỉ xem đó là công cụ để lợi dụng thôi."

Cảnh Điền vốn luôn đứng ở bên ngoài, đột nhiên nghe ồn ào nên chạy vào bên trong.

Hắn không chứng kiến mọi chuyện từ đầu.

Lúc hắn vào thì đã nghe thấy Sử Hồng nói muốn gặp riêng thái tử.

Thấy Lăng Tuyết lao vào cản trở, hắn rất hiểu tình hình mà chạy tới cản cô ta lại.

"Lăng tiểu thư, tiểu thư nên tôn trọng thái tử điện hạ một chút.

Điện hạ đã quyết định muốn nói chuyện riêng với thế tử rồi.

Xin tiểu thư đừng cản trở."

"Người không có quyền lên tiếng ở đây.

Người là thuộc hạ thân tín của Sử Hồng.

Người cũng cùng một giuộc với y, cùng y lừa bịp ta đúng không?"

Sử Hồng thấy nguy cơ Cảnh Điền cũng sẽ bị liên lụy vội nói: "Không đúng.

Chuyện này từ đầu đến cuối chỉ có một mình ta làm.

Cảnh Điền không liên quan gì cả."

Tinh Húc vẫn còn nhớ cuộc đối thoại giữa Sử Hồng và Cảnh Điền lúc hắn mới tỉnh dậy.

Rõ ràng Cảnh Điền đã biết mọi chuyện nhưng im lặng.

Nhưng bây giờ Sử Hồng nói thế là lại thêm một lần nói dối hắn.

Gương mặt hắn càng thêm âm trầm.

"Kim Yến, đem Cảnh Điền nhốt lại.

Khi nào có lệnh của ta mới được thả ra."

Cảnh Điền vốn định im lặng.

Bởi hấn sợ mình mà bị bắt thì không thể cứu được chủ nhân ra.

Nhưng giờ thái tử cũng muốn bắt hấn đi, hấn vội vàng quỳ xuống nói:
"Điện hạ, xin điện hạ hãy nghe thế tử nói hết.

Thế tử không cố ý lừa điện hạ.

Người chỉ muốn bảo vệ điện hạ thôi."
Tinh Húc không có chút biểu hiện nào khác ngoài trừ sự giận dữ.

Hấn lôi xênh xệch Sử Hồng ra ngoài hành lang.
Cảnh Điền còn định nói tiếp nhưng bị Kim Yến lôi đi.

Hấn nói: "Người tốt nhất nên im lặng cho ta.

Chủ tử đang rất tức giận.

Người còn tiếp tục nói nếu chủ tử nổi giận giết người thì không ai cứu nổi chủ nhân người đâu."

"Kim Yến, chủ nhân của ta chỉ muốn cứu thái tử.

Người phải tin ta."

"Người nói với ta thì có ích gì.

Phải xem thái độ của chủ tử thế nào.

Bình tĩnh chút đi.

Có chuyện gì ta sẽ báo cho người biết."

... *** ...

Sử Hồng bị Tinh Húc đẩy thẳng vào phòng mình rồi đóng cửa lại.

Đoạn Tinh Húc khoanh tay ngồi xuống ghế lạnh lùng hỏi hấn:

"Thế nào? Giờ nói được rồi chứ?"

"Được.

Ta sẽ kể tất cả mọi chuyện với ngươi."

Sử Hồng kể lại cho Tinh Húc nghe bắt đầu từ lúc Thanh Ngôn và Phượng Cẩn đến tìm hắn ngay giữa đêm khuya cho đến lúc ở Đại bản doanh của Nhật Nguyệt Lô, không dám bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Sử Hồng kể xong mới ngẩng đầu quan sát thái độ của Tinh Húc.

Và kì lạ thay y gần như không có biểu hiện nào khác ngoài sự lạnh lùng.

"Ngươi cho rằng bịa ra một câu chuyện như vậy thì ta sẽ tin?"

"Ta không bịa đặt.

Ta nói thật."

"Lúc ở Nhật Nguyệt Lô ngươi cũng khẳng khẳng nói với bọn ta rằng lời ngươi nói là thật.

Còn hùng hổ kể đủ thứ chứng minh lời mình nói nữa.

Đến bây giờ ta cũng không biết được trong những lời kể của ngươi lời nào mới là thật."

Sử Hồng sửng người.

"Tuy ta và sư phụ làm sư đồ với nhau chỉ vỏn vẹn ba năm ngắn ngủi nhưng ta hiểu ngươi.

Sư phụ tính cách phóng khoáng, yêu thích tự do, phải trái đều phân rạch rõ ràng.

Làm sao có thể có quan hệ mật thiết với một kẻ đứng đầu một tổ chức sát thủ, lại còn ra sức bảo vệ y? Đã thế lại còn bày ra vụ diễn kịch rồi hạ được để ta cứ vậy mà hưởng công danh vốn không thuộc về mình.

Hoang đường."

Đúng là chuyện này mới nghe cũng cảm thấy rất khó tin nên Thanh Ngôn mới viết thư để lại nói rõ tâm tình.

Nhưng giờ thư không có, Sử Hồng không có cách nào chứng minh lời mình nói.

Huống chi trước đó hắn đã lừa Tinh Húc nhiều như vậy.

Bây giờ thì hắn đã hiểu tại sao khi ấy Thanh Ngôn lại nhất quyết không chịu tự mình nói rõ với Tinh Húc mà lại viết thư.

Bởi vì những gì tiền bối đã làm khác xa với trong tưởng tượng của Tinh Húc.

"Ta biết mình đã nói dối người rất nhiều nhưng quen biết nhau lâu như vậy rồi lẽ nào người cho rằng ta có ý hại người hay sao? Người không tin vào mối quan hệ bằng hữu của chúng ta?"
Tinh Húc nở nụ cười chua chát.

Bằng hữu? Hoá ra trong mắt Sử Hồng lâu nay hắn chỉ là bằng hữu nên mới có thể tùy ý đùa giỡn tình cảm của hắn như thế.

Vậy mà hắn lại ngu ngốc tin rằng tình cảm của mình dần dần đã được đền đáp.

Đúng là ngu ngốc.

Tinh Húc đứng dậy tiến về phía Sử Hồng, ghé sát vào mặt y mà nói:
"Xin lỗi.

Trong mắt ta chỉ thấy là người lừa ta, người lợi dụng ta mà thôi."
Sử Hồng có lẽ không tưởng tượng được rằng việc hắn phản bội lại lòng tin của Tinh Húc đã gây cho y cú sốc lớn đến như thế nào.

Bởi vì hắn không ngờ rằng Tinh Húc lại yêu hắn, trao cho hắn niềm tin tuyệt đối.

Sử Hồng chỉ cảm thấy kinh ngạc và khá sốc với việc tại sao Tinh Húc lại hận mình như vậy.

"Ta biết việc ta lợi dụng lòng tin của người để lừa dối người là ta sai.

Nhưng ta làm vậy cũng vì muốn cứu người.

Nếu người tham gia vào trận chiến đó chưa chắc bây giờ người vẫn còn sống."

"Người còn nhớ trước khi lên đường ta đã nói gì với người không? Ta đã hứa với người rằng ta sẽ quay trở về.

Ta nói như thế dĩ nhiên là đã có sự chuẩn bị cho trận chiến rất kỹ rồi.

Nhưng xem ra người không chỉ dối gạt ta còn không có lòng tin với ta.

Trong mắt người ta yếu đuối đến như vậy sao?"

"Ta..."

"Người dựa vào đâu mà khẳng định rằng người người gặp đêm đó là sư phụ ta? Lỡ như đó là kẻ giả dạng rồi lừa người đưa cho người một bình thuốc độc bảo người hạ độc bọn ta.

Người cũng cứ ngây thơ mà nhận lấy như vậy rồi đi đầu độc bọn ta sao?"

"Ta...! Nhưng miếng ngọc bội đó..."

"Có thể là đồ giả.

Sư phụ ta hơn mười năm trước vô cùng nổi tiếng, không ai không biết người.

Người dựa vào đâu mà để cho y dẫn Phượng Cảnh vào gặp người?"
Sử Hồng cứng miệng không nói nổi nên lời.

Đến bây giờ chính hắn còn hoang mang không biết kẻ mà hắn đã

gặp có phải thực sự là Tình Thanh Ngôn hay không.
"Tại sao ta lại có tình cảm với một kẻ như ngươi chứ?"
Tình Húc nói một câu lưng lửng như thế rồi quay đầu bỏ đi.

Sử Hồng hốt hoảng kéo tay Tình Húc lại.
"Ngươi đi đâu vậy? Ngươi phải tin ta, Đường Tình Húc.

Ta chưa từng có ý định hại ngươi."
Gương mặt Tình Húc lúc này đã tối đen.

Y quay qua hỏi lại một câu khiến Sử Hồng chết điếng người: "Sau những gì ngươi đã làm còn có cơ sở nào để ta tin ngươi?"
Tình Húc đi ra ngoài nói với Kim Yến đang đứng gần đó: "Quảng hẳn xuống tầng hầm."
"Nhưng chủ tử, nơi đó..."
"Cái gì?"
Kim Yến thấy sắc mặt chủ nhân rất xấu.

Không hiểu tại sao sau khi nói chuyện xong với thế tử thái độ của chủ nhân còn tồi tệ hơn.

Hắn cúi đầu.
"Vâng."
T/g: sắp có H nè.

Nhưng H này dự là không vui vẻ lắm..

Chương 39: Chương 39

Tinh Húc rời khỏi phòng quay lại phòng ngủ của mình thì nghe thấy tiến Lăng Tuyết nói vọng ra:

"Cái ngày đó ta đã thấy nghi rồi.

Rõ ràng ta mới nhốt hắn hôm qua, hôm sau hắn đã nhất định bắt ta uống rượu giảng hoà.

Hắn đâu có ý giảng hoà gì, rõ ràng là muốn đầu độc chúng ta."

"Người nói quá lời rồi.

Dược đó chỉ làm chúng ta mất công lực trong một lúc thôi."

"Người còn nói đỡ cho hắn.

Người có biết bị mất công lực khi đang chiến đấu nguy hiểm đến mức nào không? May mà khi ấy kẻ địch không thừa cơ giết chúng ta nếu không bây giờ chúng ta vẫn còn mạng để ngồi đây sao?"
Khúc Phong không nói gì.

Hắn không biết rõ toàn bộ mọi chuyện.

Hắn chỉ biết Sử Hồng là tay trong của Phượng Cảnh, là người đã hạ dược khiến ba người bị mất công lực trong lúc đang chiến đấu.

Ấn tượng của hắn đối với Sử Hồng trước giờ khiến hắn không thể tin được chuyện này.

Hắn rất sốc.

Đúng lúc này thì Tinh Húc bước vào.

Lăng Tuyết vội hỏi ngay:

"Tên phản bội đó nói gì?"

Tinh Húc không trả lời chỉ lạnh lùng nói với hai người:

"Ở đây không còn việc của các người nữa.

Các người về lại quốc gia của mình đi!"

"Cái gì?" Lăng Tuyết kinh ngạc kêu lên: "Huynh bảo ta trở về ngay lúc này sao? Kẻ kia phản bội lại huynh, sắp tới còn không biết hấn sẽ còn bày thêm trò gì nữa.

Ta không yên tâm.

Ta muốn ở đây bảo vệ huynh."

"Không cần.

Ta không phải trẻ con, không cần ai bảo vệ.

Hơn nữa, đây là chuyện của ta, không cần các người can dự vào.

Về đi!"

Khúc Phong cũng không muốn quay về vào lúc này.

Hấn vẫn cảm thấy trong chuyện vừa rồi nhất định có khúc mắc nào đó.

"Ta muốn gặp mặt Sử Hồng nói chuyện một lúc được không?"

"Không." Tinh Húc lạnh lùng từ chối.

"Tại sao?"

"Sử Hồng vẫn còn nhiều điều muốn giấu diếm, không biết chừng đồng bọn của y vẫn đang ở đâu đó.

Trước khi ta tra được rõ ràng không ai được phép gặp y."

"Nhưng ta cũng là người bị y hạ được.

Ta cũng có quyền được biết tại sao y lại làm như vậy chứ?"

"Có gì phải hỏi.

Mục đích là muốn hại chúng ta tạo điều kiện cho Phượng Cần đưa các thuộc hạ của mình chạy thoát." Lăng Tuyết đáp lại ngay.

"Phượng Cần tại sao không nhân lúc chúng ta bị mất công lực để hạ sát luôn mà chỉ đơn giản là đưa quân chạy trốn? Nếu y muốn hại chúng ta sao không đưa loại dược mà có thể khiến chúng ta mất đi công lực hoàn toàn mà chỉ cần mất đi trong khoảng thời gian nhất định? Ta càng nghĩ càng thấy không đúng."

"Có lẽ vì hấn không đủ khả năng chế được loại độc có thể khiến chúng ta mất công lực hoàn toàn.

Người rõ ràng là bị hại sao cứ thích nói thay cho y vậy hả?"

"Còn người có phải có thành kiến với Sử Hồng quá không?"

"IM HẾT CHO TA!" Tinh Húc đập bàn hét lên.

"Các người trở về hết đi! Việc ở đây không cần các người nhúng tay vào."

Tinh Húc nói xong rồi quay người bỏ đi.

Khúc Phong siết chặt bàn tay.

Hấn nhất định sẽ tìm hiểu chuyện này.

Không cho hấn gặp Sử Hồng hấn còn không biết tìm Cảnh Điền để hỏi sao?

... *** ...

Sau lúc đó Tinh Húc tự nhốt mình trong phòng không gặp bất cứ ai.

Cứ như vậy cho đến tận sáng hôm sau, Kim Yến bước vào phòng vẫn thấy chủ nhân đang ngồi chúi đầu trên bàn làm việc.

Kim Yến hết hoảng lao đến.

"Chủ tử, người việc gì phải tự hành hạ bản thân như vậy?"

"Không cần làm ầm lên như vậy.

Ta không sao.

Tên đó sao rồi?"

"Chủ tử hỏi ai cơ?"

Tinh Húc lờm mắt nhìn hấn.

Kim Yến hiểu ra ngay lập tức vội cúi đầu nói: "Thuộc hạ đã nhốt vào tầng hầm theo lệnh người, không cho bất kì ai vào thăm.

Thế... Sử Hồng từ hôm qua đến giờ không chịu ăn uống gì cả."
Tinh Húc tức giận.

Muốn tuyệt thực phản đối hay gì.

Chẳng lẽ uất ức lắm sao? Là y lừa dối hấn kia mà.

Tinh Húc đứng dậy đi xuống tầng hầm.

Tầng hầm được xây dựng ngay dưới khố phòng của phủ thái tử.

Ở một vị trí như hấn không thiếu gì việc bị kẻ địch các nước nhắm đến.

Hấn xây dựng nơi này là để âm thầm xử lý những kẻ như thế mà không để những kẻ khác biết.

Nhưng đã rất lâu rồi hấn vẫn chưa sử dụng lại.

Sử Hồng sau khi bị đưa xuống tầng hầm thì bị nhốt trong một căn phòng nhỏ nhìn như chuồng cọp.

Ấm ướt và bẩn thỉu.

Lúc hấn đi xuống thì nhìn thấy y đang dựa lưng vào tường ngủ gục.

Đến khi hấn vào trong phòng, đứng trước mặt y thì y mới lơ mơ tỉnh

dậy.

Nhưng khi nhìn thấy hắn, y chỉ hơi ngạc nhiên rồi lại quay đi nhìn nơi khác.

Tinh Húc nhíu mày.

"Không có gì muốn nói với ta?"

"Ta nói ngươi cũng đâu có tin.

Vậy thì ta có thể nói gì?"

"Vậy ngươi có biết tại sao ta không tin ngươi hãy không? Đây là lỗi tại ta sao?"

Sử Hồng không nói gì.

"Tại sao không ăn?"

"Không muốn ăn."

"Muốn tuyệt thực phản đối ta?"

"Thái tử nghĩ nhiều rồi.

Ta chỉ đơn giản là không muốn ăn thôi."

Từ đầu đến cuối đến nhìn cũng không buồn nhìn đến hắn.

Tinh Húc tức giận.

"Được.

Ngươi muốn tuyệt thực thì cứ việc tuyệt thực đi.

Ta xem ngươi chịu được bảo lâu."

Tinh Húc bực bội quay người đi.

Phía sau hắn Kim Yến vừa cất bước thì đã bị Sử Hồng kéo lại.

Y nhỏ giọng hỏi: "Cảnh Điền thế nào rồi?"

"Hắn không sao.

Ngươi đừng lo! Cố gắng ăn chút gì đi."

Sử Hồng không đáp, chỉ mỉm cười nhẹ.

Kim Yến cũng không biết phải nói gì, cúi đầu chào rồi nhanh chóng rời đi trước khi chủ tử của mình phát hiện ra.

... *** ...

Đêm hôm đó Tinh Húc ngồi ở hành lang uống rượu.

Uống rất nhiều.

Tinh Húc uống khá tốt nhưng hẳn ít uống.

Nhưng hôm nay hẳn đã uống hết ba bình rượu rồi mà vẫn muốn uống tiếp.

Hắn muốn mượn rượu để quên đi đau khổ nhưng càng uống lại càng thấy đau buồn hơn.

"Tại sao huynh lại uống một mình như thế? Để ta uống cùng huynh."

Lăng Tuyết mang một bình rượu đến.

"Không phải ta đã bảo ngươi đi rồi sao? Sao ngươi vẫn còn ở đây?"

"Ta lo cho huynh."

Ta có một bình rượu ngon lắm.

Để ta uống cùng huynh."

"Không cần."

Ngươi mang đi đi."

Lăng Tuyết không thèm nghe, tiếp tục ngồi xuống bên cạnh Tinh Húc rồi rót rượu vào ly cho mình và Tinh Húc.

Lăng Tuyết ngửa đầu uống trước rồi lại rót rượu vào ly uống tiếp.

Tinh Húc lười quản, cùng uống rượu với cô ta.

Dù sao cũng là uống rượu, uống cùng ai hay một mình cũng là uống.

Đột nhiên Tinh Húc cảm thấy cơ thể chợt nóng lên một cách bất thường.

Cả người bứt rứt, khó chịu không thôi.

"Tinh Húc, huynh sao thế?"

Lăng Tuyết tiến đến gần thì ngay lập tức bị Tinh Húc gạt tay ra.

Cơ thể càng lúc càng nóng, cồn cào vô cùng.

Tinh Húc biết cảm giác này.

Cô ta hạ thuốc hẳn.

"Người dám... Đừng có lại đây!"

"Tinh Húc, huynh làm sao vậy? Huynh chóng mặt sao?"

Lăng Tuyết biết Tinh Húc đã bắt đầu nhận ra là nàng hạ thuốc nhưng đã muộn rồi.

Thuốc đã bắt đầu ngấm, ý thức của hắn không còn giữ vững được bao lâu nữa.

"Ta biết huynh rất khó chịu.

Để ta giúp huynh."

"Cút ra! Người đâu!"

Lập tức Kim Yến cùng một thị vệ nữa xuất hiện chặn đường Lăng Tuyết không cho cô nàng tiến thêm.

Tinh Húc nhân lúc đầu óc vẫn còn thanh tỉnh vội vàng bỏ chạy.

"Các người mau tránh ra! Lúc này chỉ có ta mới cứu được chủ nhân các người."

Kim Yến liếc nhìn hướng Tinh Húc chạy đi lạnh lùng quay lại nói:

"Tiểu thư, chi bằng tiểu thư nên quay về suy nghĩ xem ngày mai nên đối phó như thế nào với cơn giận của chủ tử đi thì hơn."

Lăng Tuyết giật mình sợ hãi.

Dĩ nhiên nàng biết làm như thế này Tinh Húc sẽ rất tức giận, nhưng

chỉ cần gạo nấu thành cơm rồi thì Tinh Húc vẫn mãi không thoát khỏi tay mình.

Nàng chỉ tức là tại sao mình không làm như thế này sớm hơn thì trái tim của Tinh Húc đã sớm dành cho nàng chứ không phải tên biến thái Sử Hồng đó.

Nhưng không ngờ đến phút cuối lại để Tinh Húc chạy mất.

Giờ nàng có muốn cũng đuổi không kịp.

... *** ...

Sử Hồng bị đói đến cồn ruột nhưng vẫn ráng nhịn.

Hắn muốn cho Đường Tinh Húc thấy thái độ của hắn.

Hắn dùng sự quyết tâm này để chứng minh những lời mình nói là thật.

Từ sau khi Tinh Húc rời khỏi phòng hắn lúc sáng không biết có phải Kim Yến tác động gì không mà sau đó hắn được thị vệ đưa qua một phòng giam sạch sẽ hơn để hắn có thể thoải mái đặt lưng nằm ngủ.

Hắn lúc này không lo cho bản thân vì hắn biết Tinh Húc không dám làm gì mình.

Hắn chỉ lo cho Cảnh Điền.

Y là bị hắn làm liên lụy.

Không biết có bị tra tấn hay gì không.
Đột ngột cánh cửa bị đẩy ra một cách mạnh bạo.

Một bóng người lao vào căn phòng giam hắn, dùng phép thuật phá khóa.

"Thái tử điện hạ, người làm cái gì..."

Sử Hồng chưa kịp nói xong cơ thể đã bị Tinh Húc đè xuống đất.

Cả cơ thể nặng nề của y cứ đè trên người hắn.

Sử Hồng phát hiện trạng thái của Tinh Húc không ổn.

Mặt y đỏ bừng, mồ hôi tu ra như tắm, hơi thở nặng nhọc, ánh mắt mờ mịt.

"Người không sao đấy chứ? Có phải... ưm.."

Tinh Húc cúi xuống chặn miệng Sử Hồng bằng đôi môi của mình.

Lưỡi ngay lập tức luồn vào khuấy đảo khoang miệng.

Sử Hồng kinh hãi trợn mắt.

Hắn ra sức đẩy Tinh Húc ra nhưng hai tay bị y đè chặt xuống đất không cựa quậy được.

Hắn nhịn ăn suốt từ hôm qua đến giờ càng không có sức kháng cự. Sử Hồng không hiểu rốt cuộc tên này bị điên gì.

Không nói không rằng đột nhiên xông vào hôn hắn, còn hôn rất kịch liệt.

Sử Hồng lần đầu tiên trong đời bị người khác hôn đến mức khó thở thế này.

Hắn cảm thấy nếu còn tiếp tục sợ rằng mình sẽ chết vì ngạt thở mất.

Hắn kháng cự bằng vũ lực không được liền cố sức cắn vào lưỡi y.

Tinh Húc bị đau buột phải buông tay.

"CHÁT!" Sử Hồng vung tay tát một phát vào mặt Tinh Húc, lớn tiếng mắng y:

"Người nổi điên à? Có biết đang làm cái gì không hả?"

Ánh mắt Tinh Húc càng thêm âm trầm.

Hắn nhìn Sử Hồng, ánh mắt đỏ ngầu khiến Sử Hồng hoảng sợ.

Tinh Húc đột ngột đè Sử Hồng xuống đất, thô bạo xé toạc y phục của hắn rồi dùng mảnh vải đó trói tay Sử Hồng lại.

"Người... người làm gì vậy?"

Sử Hồng kinh hãi nhìn Tinh Húc dần lột bỏ y phục của bản thân chỉ còn lại tiết khố.

Linh cảm thấy có chuyện không ổn, Sử Hồng quay người định bỏ chạy thì bị Tinh Húc túm chân lôi lại.

"Người buông ta ra! Người bị điên rồi! Nếu người có nhu cầu thì tìm Lăng Tuyết mà phát tiết, sao lại tìm ta?"

Cái tên Lăng Tuyết vừa bật ra khiến Tinh Húc dừng lại trong thoáng chốc.

Sử Hồng còn đang mừng vì cuối cùng Tinh Húc cũng Tinh ra thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói âm trầm cất lên bên tai:

"Người còn dám nhắc đến cô ta.

Ta thích tìm người đấy thì sao?"

Lập tức một tiếng toạc lớn vang lên.

Y phục còn lại trên người Sử Hồng bị xé tan tành.

T/g: Mọi người chuẩn bị sẵn khăn giấy đi.

chương sau ừm...!thế nào chắc cũng đoán được rồi..

Chương 40: 40: H

Cảnh Điền bị đem nhốt trong một phòng giam nhỏ vốn thường dùng để trừng phạt những tên người làm vô phép hay vi phạm điều gì đó.

Hắn vẫn luôn cố gắng dò hỏi tình hình của chủ nhân nhưng không ai biết gì, bởi những người bị nhốt xuống tầng hầm vốn không được phép liên lạc với bất cứ ai, cũng không phải người nào cũng được quyền bước xuống nơi đó.

Đêm tối muộn không biết bằng cách nào Khúc Phong đột nhiên xuất hiện bên trong phòng giam của Cảnh Điền.

“Khúc đại nhân, sao người...?”

“Nói nhỏ thôi.

Tuy ta đã giảng kết giới nhưng nếu nói lớn vẫn dễ bị người ngoài nghe được.”

Thực chất thì nếu giảng kết giới dày hơn thì tổn pháp lực lắm nên Khúc Phong mới không muốn làm.

Dù sao thì chỉ là nói chuyện, không cần phải la lớn làm gì.

“Vâng.

Khúc đại nhân có biết tình hình của chủ nhân của thuộc hạ không?”

“Ta cũng muốn biết lắm nhưng Tinh Húc không cho ta gặp thì ta biết làm sao.

Kim Yển cũng không chịu tiết lộ chút gì.

Hôm nay ta đến đây là để hỏi người rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra.

Người kể tường tận chi tiết cho ta, ta mới có hi vọng cứu chủ nhân người ra.”

“Vâng.” Cảnh Điền gật đầu.

Hắn bắt đầu kể: “Thật ra chủ nhân chỉ mới nói sơ câu chuyện cho thuộc hạ.

Chủ nhân đã hẹn sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ kể lại tường tận chi tiết hơn, chỉ là chưa kịp thì...”

“Được rồi.

Cứ nói hết những gì người biết.”

“Vâng.

Chủ nhân nói trước khi mọi người xuất phát ba ngày thì nửa đêm sư phụ của thái tử là Tinh Thanh Ngôn cùng Phượng Cẩn đột nhập vào trong phòng ngủ của người.

Sư phụ của thái tử nói thái tử hiện không còn sống được mấy năm nữa, nếu đi lần này sợ rằng khó giữ được tính mạng, cho nên mới đưa cho người một bình dược.

Dược này không hại người, chỉ khiến người trúng bị mất công lực trong một khoảng thời gian nhất định sau đó sẽ trở lại bình thường.

Theo kế hoạch, Phượng Cẩn và sư phụ của thái tử sẽ nhân lúc ba người các vị bị mất công lực mà đánh ngất, sau đó lặn lẽ đem người của Nhật Nguyệt Lô rời đi.

Sau này Nhật Nguyệt Lô cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Chuyện này không chỉ cứu được thái tử mà còn giảm thiệt hại nhân số cho cả hai bên, cũng vừa lấy được danh tiếng tốt cho thái tử.

Khúc đại nhân, xin đại nhân hãy tin ta.

Những gì ta nói với người đều là sự thật.

Chủ nhân không cố ý hại các vị, Chủ nhân chỉ muốn cứu thái tử thôi.”
Khúc Phong thở dài một hơi.

Sự thật nên là như thế mới phải.

Tuy còn nhiều việc chưa rõ ràng nhưng điều đó mới hợp với tính cách của Sử Hồng.

Nhưng có một điều hẳn không hiểu là tại sao tất cả những gì Sử Hồng làm là chỉ muốn cứu Tinh Húc thì tại sao hẳn ta lại tức giận như vậy?

"Khúc đại nhân, có cách nào cứu được chủ nhân của thuộc hạ ra không?"

"Người cứ bình tĩnh.

Nếu sự thật đúng như những gì người nói thì Sử Hồng sẽ ổn thôi.

Còn nếu Tinh Húc vẫn không chịu tha cho y, ta nhất định sẽ tìm cách cứu y ra."

Cảnh Điền ngay lập tức dập đầu: "Tạ ơn Khúc đại nhân!"

"Được rồi.

Kết giới không thể duy trì lâu.

Ta phải đi đây.

Có thông tin gì mới ta sẽ tìm cách báo cho người biết."

... *** ...

Lúc này tại tầng hầm, Tinh Húc đã đuổi hết tất cả những kẻ bên trong ra.

Tầng hầm vốn có yếu tố cách âm vô cùng tốt nên những gì xảy ra bên trong người phía ngoài hoàn toàn không nghe thấy.

"Buông ta ra! Ưm... Cầu xin người... Đừng làm thế này!"
Sử Hồng muốn chạy nhưng chạy không nổi, chỉ biết cầu xin Tinh Húc tha cho hắn.

Nhưng dù hắn có nói thế nào Tinh Húc vẫn tiếp tục hành động mơ/n
trốn cơ thể của hắn.

Môi y vừa liếm vừa cắn trên cổ trên vai hắn.

Hắn ghê tởm, kinh hãi tột độ.

Hắn và y là nam nhân kia mà, tại sao y lại làm những hành động ghê
tởm này với hắn? Muốn làm nhục hắn hay sao?

"Cầu xin người! Nếu người hận ta vì ta đã lừa người thì người đánh
ta đi! Đánh bao nhiêu cũng được.

Đừng dùng cách này..

ưm hạ nhục ta.

Ta thà chết cũng không muốn bị khinh nhục như vậy.

A ưm ..."

"Sử Hồng, ta chỉ muốn người.

Muốn người thuộc về ta."

Tinh Húc đột nhiên bóp lấy cánh móng của Sử Hồng khiến y hốt
hoảng kêu lên một tiếng.

Rồi đột ngột móng bị nâng lên, một ngón tay đột ngột đút vào bên
trong hậu huyệt.

Đột ngột bên trong bị dị vật xâm nhập khiến Sử Hồng vừa đau vừa
khó chịu không thôi.

Hắn cựa quậy eo nhỏ cố thoát đi nhưng hông bị Tinh Húc giữ rất chặt.

Thêm một ngón tay nữa đút vào bên trong.

Tinh Húc dường như không giữ được kiên nhẫn.

Ngón tay đầu còn chưa rời lỏng kỹ đã đút thêm ngón thứ hai vào khiến Sở Hồng càng thêm đau đớn và khó chịu không thôi.

"Người làm gì vậy? Buông ta ra đi! Đau quá! A a..."

Lúc này xuyên được đã ngấm sâu vào tâm trí của Tinh Húc.

Hắn không để tâm đến những tiếng kêu cứu của Sở Hồng, ánh mắt hắn chỉ nhìn chăm chăm vào nơi tư ẩn mê người kia.

Hắn muốn nhanh chóng lấp đầy nó, khao khát muốn chiếm hữu người phía trước, mãnh liệt muốn chà đạp người đó.

Ngón tay thứ ba đút vào chưa lâu hắn đã mất kiên nhẫn rút ra và đưa phân thân của mình đến gần miệng huyết.

Cảm nhận được một vật thô nóng, to lớn đến lợi hại kề trước huyết động nhỏ, Sở Hồng giật mình kinh hãi.

Cuối cùng hắn cũng biết Tinh Húc định làm gì, hắn hoảng sợ không thôi.

Hắn không phải nguyên chủ, hắn không phải đoạ tỵ.

Cả đời hắn chưa từng nghĩ đến chuyện cùng nam nhân làm chuyện thân mật chứ đừng nói gì đến chuyện ở dưới thân người khác làm chuyện xấu hổ này.

Hắn càng không ngờ rằng kẻ đang muốn làm nhục hắn lại là người mà hắn tin tưởng nhất, người mà hắn bất chấp tất cả để bảo vệ.

Chẳng lẽ chỉ vì bị hấn lừa dối y lại dùng hành động đốn mạt này để đối xử với hấn sao? Là hấn nhìn nhầm người rồi sao?

Trước đó Tinh Húc chỉ dùng ngón tay đâm vào huyết nhỏ mà hấn còn đau như vậy, nếu để thứ kia đâm vào không phải sẽ làm hỏng luôn cái mông của hấn sao.

Nghĩ đến mà Sử Hồng thấy rùng mình.

Hấn vội lắc đầu kêu lên:

"Không được.

Đường Tinh Húc, ta cảnh cáo ngươi! Nếu ngươi dám đâm thứ đó vào người ta, cả đời này ta sẽ căm hận ngươi, mãi mãi không tha thứ cho ngươi.

Rồi ngươi sẽ phải hối hận!"

Tinh Húc sửng lại trong giây lát nhưng ánh mắt đó vẫn trầm đục như vậy, không hề thay đổi.

Hi vọng mong manh của Sử Hồng bị câu nói sau đó của y dập tắt hoàn toàn.

"Vậy thì ngươi cứ hận ta cả đời đi."

Ngay sau đó Tinh Húc mạnh mẽ đâm vật thô to kia vào miệng huyết.

"Aaaaa!"

Sử Hồng kêu lên thất thanh.

Hấn cảm thấy rất đau, đến mức cảm giác như từng miếng thịt bị rách ra.

Nước mắt chảy tràn hai bên mặt rơi xuống đất lã chã.

Cổ tay vẫn bị vải trói chặt giờ đang run lên bần bật vì đau đớn.

"Đau... đau quá! Làm ơn... rút ra đi.

Ta đau..."

Trái ngược với cảm giác của Sử Hồng, phân thân vừa đi vào Tinh

Húc đã cảm giác được một cỗ kho.ái cảm ngập trời mà hẳn chưa từng được trải nghiệm qua.

Hắn hung hăng tiến thẳng vào, đem nơi miệng nhỏ lấp đầy, hoàn toàn tảng lờ tiếng kêu đầy đau đớn của Sử Hồng.
Dị vật tiến càng sâu hạ thân càng đau đớn như muốn nứt ra.

Sử Hồng chịu không nổi liền bật khóc.

Hắn khóc vì nhục nhã và vì đau đớn.

Nhưng trong ánh mắt bị lấp đầy bởi dự.c vọng của Tinh Húc lúc này những giọt nước mắt của hắn chỉ càng khiến y thêm kích thích.

Tinh Húc bắt đầu động thân, động tác rất nhanh và mãnh liệt.
"Đau quá! Hức ư ư... Người tha cho ta đi.

Hức... xin người..."

Mặc kệ những lời gào khóc vô vọng của Sử Hồng, động tác của Tinh Húc chưa từng một phút nào chậm lại, thậm chí càng lúc càng kịch liệt như muốn đem tấm thân kia xuyên thủng.

Cơ thể đau đớn cùng cực nhưng hắn cầu xin mãi người kia cũng không buông tha cho hắn.

Sử Hồng không khóc nữa.

Ánh mắt dại ra, động tác phó mặc cho người phía trên muốn làm gì thì làm.

Trong mắt hắn lúc này chỉ có duy nhất một chữ: Hận.
Tinh Húc bị dự.c vọng chiếm đầy tâm trí.

Hắn hoàn toàn không để ý đến bộ dạng phó mặc tất cả của Sử Hồng.

Hắn lúc này chỉ cảm thấy sung sướng tột độ.

Mỗi một lần tiến vào bên trong nơi miệng nhỏ ấm nóng kia đều mang đến khoái cảm ngập trời, hần càng làm càng mê đắm đến điên đảo.

Hần thậm chí muốn mãi đắm chìm trong cảm giác sung sướng này không bao giờ ngừng lại.

Một lúc sau Tinh Húc thở mẫn bắn chất lỏng trắng đục vào bên trong Sử Hồng rồi nằm gục xuống bên người hần.

Sử Hồng khẽ kêu lên vì đau nhưng cũng nằm chờ người ở đó, không động đậy nữa.

Cơ thể hần lúc này đau đớn vô cùng.

Từ phần eo trở xuống, cử động chỗ nào cũng đau đến nghiến răng.

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, tự hỏi rốt cuộc bản thân mình đến thế giới này để làm gì? Nguyên chủ vì quá yêu Đường Tinh Húc nhưng vì không biết theo đuổi đúng cách mà bị y giết chết.

Còn hần thế vào cơ thể này tránh tới tránh lui vẫn là dính dáng tới Đường Tinh Húc.

Hần không phải bị y giết nhưng bị y lăng nhục như thế này có khác gì bị giết chết đâu.

Thậm chí hần thà bị y giết còn hơn là bị chà đạp thảm hại như thế này.

Đường Tinh Húc, có phải hần và nguyên chủ nợ nần gì y hay không? Tại sao ai cũng bị y hại đến như thế này chứ? Cánh cửa tầng hầm một lần nữa bật mở.

Nhưng lần này Sử Hồng không chút phản ứng hay trông chờ gì.

Âm thanh mà hần đã từng hi vọng trông mong đó đã hoàn toàn biến

mắt từ khoảng khắc Tinh Húc đâm thứ đó vào cơ thể hẳn rồi.
Kim Yến bước vào bên trong kinh hoàng chứng kiến cảnh tượng
diễn ra trước mắt.

T/g: giờ ngươi có hối hận cũng muộn rồi.

Chương 41: Chương 41

Lúc đó Kim Yến nhìn thấy chủ nhân đi về phía nhà kho, nơi đó vốn có khá nhiều thị vệ.

Hắn cứ tưởng những người ở đó sẽ phát hiện ra tình trạng không đúng của chủ nhân mà đưa người đi tìm thái y giải dược.

Ai ngờ đến khi hắn đuổi được Lăng Tuyết đi, chạy đến nơi tìm người mới biết chủ nhân đã xuống tầng hầm, còn đuổi hết người trong đó ra ngoài.

Hắn có dự cảm không tốt mới chạy xuống xem sao nhưng đã quá muộn.

Hắn không ngờ chuyện lại diễn biến tệ như vậy.

Kim Yến cởi áo khoác ngoài che lên trên người của Sử Hồng, nhanh chóng rời trời cho y.

Hắn không dám nhìn thẳng vào y mà đẩy chủ nhân mình qua một bên.

Hắn kiểm tra sơ qua thấy chủ nhân chỉ đang ngủ thì thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới quay qua Sử Hồng.

Phần dưới của Sử Hồng bị tổn thương, máu chảy trên nền đất.

Kim Yến nhìn mà áy náy không thôi.

"Trông ta thảm hại lắm phải không?"

"Ta biết trong lòng ngươi cảm thấy rất uất ức nhưng chuyện này không thể hoàn toàn trách chủ tử."

Người bị Lãng tiểu thư hạ xuân dục, không thể khống chế được hành vi."

Sử Hồng chỉ nhắm mắt lại một cách mệt mỏi, không nói gì.

Bị trúng xuân dục nên không khống chế được hành vi? Chẳng phải trước đó y vẫn đủ tỉnh táo xuống tầng hầm tìm hấn sao? Y rõ ràng ý thức được bản thân đang trúng cái gì mà vẫn đến tìm hấn.

Rõ ràng là muốn nhân cơ hội làm nhục hấn.

Kim Yến giúp Sử Hồng mặc lại áo cho kín một chút rồi bế người lên đưa ra ngoài.

"Người đâu! Đưa chủ tử ra ngoài."

Cho gọi đại phu đến đây!"

"Người chưa được phép của hấn mà dám đem ta ra ngoài sao?"

"Đã như vậy rồi sao còn có thể để người ở trong đấy."

Bây giờ chủ tử không được tỉnh táo.

Đợi ngày mai người tỉnh dậy chắc chắn sẽ hối hận vô cùng về những gì đã làm hôm nay."

Giờ có hối hận cũng chẳng thay đổi được gì.

Sử Hồng đã quá mệt mỏi.

Hấn dựa vào lòng Kim Yến ngủ thiếp đi.

Ôm thân thể Sử Hồng yếu ớt trong lòng, vòng tay Kim Yến càng siết chặt.

Giá như ngay lúc đó hấn đuổi theo chủ nhân ngăn lại thì đã không xảy ra cố sự này.

Hấn biết chủ nhân yêu Sử Hồng.

Chính vì yêu nên khi biết Sử Hồng lừa mình, lại còn bị lợi dụng tình

cảm nên mới đau khổ như thế.

Có lẽ khi biết bản thân bị trúng xuân dược ý nghĩ đầu tiên trong đầu của chủ nhân là Sử Hồng nên mới không khống chế được mà chạy đến tầng hầm.

Chỉ là... chủ nhân đã gây ra chuyện thế này e rằng sẽ khiến Sử Hồng ngày một cách xa người.

Chuyện tình của chủ nhân sẽ cứ như vậy mà kết thúc trong đau đớn như thế.

Hắn cảm thấy rất đáng tiếc.

... *** ...

Sáng hôm sau Tinh Húc tỉnh dậy với cái đầu đau như búa bổ.

Hắn nhớ hôm qua mình uống rượu khá nhiều và còn bị Lăng Tuyết hạ xuân dược.

Lúc đó hắn chạy xuống tầng hầm rồi sau đó... sau đó hắn không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng trúng xuân dược lại chạy xuống tầng hầm tìm Sử Hồng thì có phải không đúng rồi không? Lúc đó hắn cũng không hiểu tại sao mình lại hành động như vậy.

"Chủ tử, người tỉnh rồi."

Tinh Húc quay qua nhìn Kim Yến vừa bước vào.

Thái độ Kim Yến không đúng lắm, nhìn như thế vừa xảy ra chuyện gì đó.

Tinh Húc có dự cảm không ổn.

"Sử Hồng, hắn... sao rồi?"

"Chủ tử còn nhớ mình đã gây ra chuyện gì sao?"

Cách nói chuyện của Kim Yến khiến hắn hoảng sợ, cảm thấy dường

như mình đã gây đại họa.

"Ta... ta đã làm cái gì?"

"Chuyện này thuộc hạ biết là do xuân dược nhưng mà quả thực người vừa gây tội lớn rồi.

Người đã... đã cưỡng bức Khang thế tử.

Sợ rằng thế tử cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho người."
Tinh Húc kinh hoàng bật dậy.

Những mảnh vụn ký ức khủng khiếp của đêm qua đột nhiên ùa về.

Hắn nhớ dường như mình đã đè Sử Hồng xuống đất cưỡng ép hôn y, còn xé rách y phục của y.

Hắn nhớ Sử Hồng đã kêu lên đau đớn nhưng hắn vẫn mặc kệ mà mặc sức chà đạp y.

Hắn thậm chí còn nhớ rõ cảm giác sung sướng tột cùng như thế nào khi đâm thứ đó vào trong cơ thể Sử Hồng.

Sao hắn lại đến mặt như thế này?

Kim Yến nhìn chủ nhân tay run run ôm đầu, ánh mắt hắn trầm xuống.

Chuyện đã đến nước này có lẽ phải nhờ người kia may ra mới cứu vãn được.

"Hắn... giờ sao rồi?"

"Đêm qua sau khi thuộc hạ phát hiện ra đã lập tức đưa người về rửa sạch sẽ, cũng cho thái y đến điều trị.

Phía dưới của thế tử bị rách, bị chảy máu đã được bôi thuốc.

Đêm qua thế tử bị sốt cao nhưng giờ thì đã ổn rồi.

Lúc này thuộc hạ mới qua đó xem, thế tử vẫn đang ngủ ạ."

"Cảm ơn.

Người rất chu đáo." Tinh Húc nở nụ cười chua chát.

Những chuyện này đáng ra phải là hẳn làm mới đúng.

"Có phải người cũng khinh thường ta lắm không?"

"Thuộc hạ không dám.

Thuộc hạ biết rõ nếu trong trạng thái tinh táo, chủ tử sẽ không bao giờ làm như vậy.

Nếu có trách thì chỉ có thể trách người đã hạ xuân dược chủ tử mà thôi."

Nói đến đây Tinh Húc nổi giận đùng đùng.

Phải rồi.

Sao hẳn lại quên mất cô ả đó.

Nếu không phải ả ta hạ dược hẳn, hẳn có thể mất khống chế mà làm hại đến Sử Hồng hay sao?

"Cô ta ngay trong đêm đã rời khỏi phủ rồi."

"Hừ.

Cũng biết trốn đi đúng lúc đấy.

Cứ để cô ta ở đó.

Ta xử lý xong việc với Sử Hồng ta sẽ đích thân đến Đại Vũ quốc giải quyết cô ta."

... *** ...

Khi Tinh Húc đến phòng thì thấy Sử Hồng đã tỉnh, đang ngồi tựa người vào thành giường mà nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy Tinh Húc đến, Sử Hồng đứng đưng thái độ không khác gì

người xa lạ, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa.

Thái độ này rất khác với những gì Tinh Húc tưởng tượng.

Hắn cứ nghĩ Sử Hồng chắc chắn sẽ tức giận đem gối hay đồ đạc ném hắn, đánh chửi hắn.

Nhưng nhìn y như thế này lại càng khiến hắn thêm đau lòng.

Hắn thà rằng y cứ đánh hắn như trước kia, hắn tuyệt đối sẽ không đánh trả.

"Sử Hồng, ta xin lỗi."

Không một chút động thái nào cho thấy là Sử Hồng nghe thấy hắn nói.

Tinh Húc mặc kệ thái độ của y, hắn tiến đến ngồi xuống cạnh giường tiếp tục nói:

"Ta biết bây giờ mình có nói gì cũng không thể khiến ngươi tha thứ cho ta.

Ta cũng không cần ngươi tha thứ.

Ngươi cứ mặc sức đánh mắng ta đi.

Ta đáng bị như thế.

Nhưng tất cả cũng bởi vì ta yêu ngươi.

Vì ta yêu ngươi nên khi biết bị ngươi lừa gạt ta mới đau khổ uống rượu rồi mới sơ sẩy để Lăng Tuyết hạ dược.

Cũng vì ta yêu ngươi nên khi trúng dược mới ngay lập tức muốn đến bên cạnh ngươi.

Ta không cố ý.

Nếu ta tỉnh táo nhất định sẽ không làm thế với ngươi."

"Ồ, vậy ý ngươi việc này là lỗi do ta? Ta không nên trách ngươi sao?"
Nếu là trước kia có lẽ hẳn sẽ ngạc nhiên và kích động khi nghe Tinh Húc nói lời yêu với bản thân.

Khi đó hẳn có lẽ sẽ không có ý bài xích nhưng cũng sẽ không ghét y như lúc này.

Trong mắt hẳn hiện giờ lời yêu của Tinh Húc chẳng khác gì một lời biện hộ nực cười.

Tinh Húc nói yêu hẳn nhưng lại không tin lời hẳn nói, đem hẳn giam xuống tầng hầm, yêu hẳn thì có thể tùy tiện chà đạp lên sự tôn nghiêm của hẳn như vậy sao? Tình yêu đó hẳn không cần.
Mãi Sử Hồng mới chú ý đến mình nhưng câu đầu tiên y nói lại là như thế.

Tinh Húc vội lắc đầu.

"Không phải.

Ý ta không phải như thế.

Ta chỉ muốn nói là ta yêu ngươi.

Những gì ta đã gây cho ngươi là lỗi lầm không gì bù đắp nổi.

Ta chỉ mong ngươi hiểu cho ta.

Ta nhất định sẽ cố gắng bù đắp lại phần nào lỗi lầm của bản thân."

"Ta muốn về nhà."

Tinh Húc ngay lập tức đứng bật dậy.

"Không được.

Việc ngươi là tay trong của Nhật Nguyệt Lôu vẫn đang trong quá

trình điều tra.

Ta không thể để người đi."

Thực chất sau chuyện vừa xảy ra Tinh Húc đã chẳng còn để tâm đến chuyện kia nữa.

Có phải tay trong hay không thì dù sao hiện tại cũng chẳng thiệt hại gì cho hắn.

Điều hắn quan tâm bây giờ là muốn chăm sóc cho Sử Hồng thật tốt.

Nhưng nếu bây giờ để Sử Hồng quay về, không chỉ có thể bị Sử Tân Vinh biết được, mà hắn sẽ không còn cơ hội gặp mặt Sử Hồng.

Như vậy thì làm sao hắn có thể bù đắp cho Sử Hồng những tội lỗi mà hắn đã gây ra.

Hắn dùng lý do này có lẽ sẽ khiến Sử Hồng giận dữ, có lẽ sẽ càng thêm hận hắn, nhưng chỉ cần giữ được Sử Hồng ở lại bên cạnh hắn sẽ dùng thời gian để chứng minh cho Sử Hồng thấy tình yêu của mình là thật lòng.

Hắn sẵn sàng chịu trách nhiệm với những gì mình đã gây ra.
Sử Hồng quả thật đã tức giận.

Hắn khinh thường và càng căm hận Tinh Húc hơn.

Y đã khinh nhục hắn như thế còn không chịu buông tha cho hắn.

Tiếp tục giữ hắn ở đây để làm gì? Để ngày ngày hắn phải nhìn thấy cái bản mặt của kẻ đã cưỡng bức mình sao?

"Nếu người đã không tin ta thì giao ta cho Đại lý tự là được.

Ta không muốn ở đây."

"Ta sẽ không để người đi.

Người nhất định phải ở lại đây đến chừng nào ta điều tra ra sự thật."
"Người... Không lẽ người sợ để cha ta biết chuyện người làm nhục ta sẽ khó sống hay sao? Người yên tâm.

Ta chỉ xem chuyện này như là bị chó cắn thôi.

Chó cắn thì việc vì phải khiến cho cha ta bận tâm chứ."
Bàn tay Tinh Húc siết chặt.

Sử Hồng ví hấn như con chó.

Được.

Là chó cũng được.

Hấn chỉ muốn giữ y lại.

"Nếu người đã không bận tâm thì cũng không cần phải về.

Cứ ở đây đi.

Người đang bệnh.

Ta sẽ không tống giam người nữa.

Hãy yên tâm ở đây tĩnh dưỡng đi."

"Tên khốn! Ta không muốn!"

Sử Hồng dùng gối ném Tinh Húc nhưng bị y chụp lại còn trực tiếp đưa trả lại hấn.

"Gối là để nằm.

Người ném ta rồi thì lấy gì mà nằm nữa.

Cố gắng nghỉ ngơi đi.

Ta còn nhiều việc rất muốn hỏi người."

Nói xong Tinh Húc lạnh lùng rời đi mặc cho Sử Hồng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng khi ra khỏi phòng rồi hắn lại tức giận mà đấm mạnh vào cột nhà.

Hắn cảm thấy bất lực, cũng cảm thấy căm giận bản thân.

Rốt cuộc hắn đến xin lỗi Sử Hồng nhưng lại khiến cho y thêm tức giận.

Hắn đúng là tội tệ.

T/g: Húc nhi gây họa như vậy nên từ giờ sẽ phải hứng chịu trừng phạt..

Chương 42: Chương 42

Đêm muộn hôm đó vị ca ca bí ẩn đã đến tìm Tử Lâm nhưng so với mọi hôm, lần này huynh ấy đến sớm hơn một chút.

Tử Lâm vô cùng vui mừng.

Lâu lắm rồi cậu mới được gặp vị ca ca kia.

"Tâm trạng hôm nay của huynh không ổn lắm.

Huynh sao thế?"

"Đệ nhìn ra sao?" Hấn rất ngạc nhiên.

Hấn cứ nghĩ bản thân luôn đeo mặt nạ thì chắc che giấu cảm xúc phải tốt lắm.

"Chúng ta quen biết lâu như vậy chẳng lẽ đệ còn không nhìn ra huynh có tâm sự sao.

Hơn nữa, lần này hình như còn liên quan đến đệ."

"Sao lại liên quan đến đệ được?"

"Vậy cái dáng vẻ nhìn đệ muốn nói gì đó lại thôi của huynh thì nên giải thích thế nào đây? Huynh có điều gì muốn nói với đệ mà phải do dự như thế?"

Hấn nhìn Tử Lâm không khỏi kinh ngạc.

Hấn không nghĩ cậu nhóc mới mười lăm tuổi này lại tinh tế như thế.

Quả đúng là hấn có chuyện muốn nói với Tử Lâm nhưng nghĩ mãi chẳng biết nên nói thế nào.

Bây giờ Tử Lâm nhìn ra rồi hấn lại càng lúng túng không biết phải nói gì.

Tử Lâm nhìn người đó một chút rồi bất chợt nói:
"Đệ nghe nói Tinh Húc ca đã trở về.

Lần này chắc đệ tới thăm huynh ấy được đúng không?"
Dường như được khai thông thế bế tắc, hấn lập tức gạt đầu, nói:
"Đúng vậy.

Tâm trạng thái tử không được tốt.

Chuyện đi vừa rồi đã xảy ra khá nhiều chuyện.

Đệ đến sẽ khiến điện hạ giải toả tâm lý rất nhiều."
"Huynh quả nhiên là đang muốn nhờ đệ chuyện này.

Có phải ca ca của đệ đã gặp phải chuyện gì khó giải quyết lắm đúng không?"
Hấn còn đang định nói tiếp thì bỗng sững lại.

Hấn nhìn chăm chăm Tử Lâm, kinh ngạc hỏi với vẻ ấp úng:
"Tử Lâm, đệ... Có phải đệ...?"

Tử Lâm nắm lấy tay người kia, mỉm cười nói:
"Không phải huynh khen đệ thông minh hay sao.

Bây giờ đệ mới đoán ra được thân phận của huynh thì đã là khá chậm rồi.

Kim Yến ca ca, giờ thì huynh có thể thoải mái nói chuyện rõ ràng với đệ được chưa?"
Chiếc mặt nạ dần được tháo xuống.

Gương mặt Kim Yến vẫn chưa hết kinh ngạc nhìn Tử Lâm.

Hắn bắt đầu không biết nên mở miệng xưng hô thế nào.

Trước kia có thể lợi dụng việc Tử Lâm không nhận ra hắn để xưng huynh gọi đệ, nhưng bây giờ bị phát hiện ra rồi, hắn chỉ là ảnh vệ còn Tử Lâm lại là hoàng tử, làm sao có thể gọi như trước được.

"Lục hoàng..."

"Nếu huynh định theo quy củ mà gọi đệ thì không cần nói thêm gì nữa.

Đệ không muốn nghe."

Kim Yến ngẩn người trong chốc lát.

Hắn bỗng bật cười lắc đầu vì sự ngu ngốc của bản thân.

Tử Lâm của hắn vốn không phải đứa trẻ yếu đuối dễ bị bắt nạt.

"Đệ phát hiện ra ta từ lúc nào?"

"Thời gian đầu gặp huynh đệ vốn đã ngờ ngợ dường như đã gặp qua huynh ở đâu nhưng lại không thể nhớ ra.

Cũng do bình thường khi Húc ca đến thăm đệ, huynh thường ở bên ngoài cổng, ít khi bước vào.

Chúng ta gặp mặt nhau quá ít nếu không đệ đã có thể nhận ra huynh sớm hơn.

Cho đến cái ngày cuối cùng chúng ta gặp nhau trước khi huynh rời đi cùng ca ca của đệ, đệ đã bắt đầu nghi ngờ rằng khả năng huynh và ca ca của đệ có quan hệ rất mật thiết.

Trong suốt một tháng qua đệ đã từ những lần chúng ta chia tay trước đó đối chiếu với những lần Húc ca rời cung một thời gian mà đoán ra huynh."

"Thật dễ như vậy sao? Không phải lúc nào thái tử đi ra ngoài ta cũng đi theo đâu."

"Đúng thế.

Khoảng nửa năm trở về trước mấy lần Húc ca ca ra ngoài đều bí mật để huynh ở lại bảo vệ ta nên ta mới không phát hiện ra huynh.

Mãi đến gần đây huynh ấy thường xuyên đưa huynh theo đệ mới có thể đoán ra được."

Kim Yến nghĩ lại thời gian đó hẳn cũng khá lo lắng sợ rằng Tử Lâm sẽ nhận ra mình nhưng hẳn không nghĩ là cậu nhóc lại phát hiện ra nhanh vậy, bởi vì bình thường hẳn và Tử Lâm tiếp xúc không nhiều.

Một cậu nhóc thông minh như vậy thật tiếc là phải gắn bó với cái giường trong thời gian dài.

"Vậy rốt cuộc là ca ca của đệ có chuyện gì?"

"À, ta không biết nên nói thế nào nhưng ta nghĩ có lẽ không nên giấu đệ..."

Thế là Kim Yến bắt đầu kể hết những gì mà hẳn biết cho Tử Lâm nghe.

Hắn không hiểu tường tận chuyện gì đã xảy ra.

Tất cả những gì hẳn biết là thái tử cho rằng Sử Hồng đã lừa dối mình, dù Sử Hồng đã giải thích nhưng người vẫn không tin rồi tự mình đau khổ.

Sau đó thì vô tình gây tổn thương cho Sử Hồng khiến mối quan hệ của cả hai càng thêm tệ hại.

Niềm hi vọng duy nhất lúc này của hẳn chính là Tử Lâm.

Đệ ấy có mối quan hệ rất tốt với cả hai người kia.

"Đệ hiểu mọi chuyện rồi.

Ca ca đúng là biết gây chuyện thật.

Chuyện này đệ sẽ cố hết sức thử xem."

"Cảm ơn đệ nhiều lắm."

"Đừng cảm ơn vội."

Đệ còn không chắc có giúp được hay không."

"Đệ chịu ra mặt là được rồi."

Ta còn phải cảm ơn đệ vì sau khi biết thân phận thật của ta mà vẫn đối xử với ta như trước đây."

Tử Lâm đột nhiên nhào tới ôm chầm lấy Kim Yến trước sự sững sốt xen lẫn ngỡ ngàng của hắn.

"Kim Yến ca ca, huynh không biết sự xuất hiện của huynh vào mỗi đêm có ý nghĩa như thế nào với đệ đâu."

Đệ chưa bao giờ quan tâm đến thân phận của huynh."

Đệ chỉ sợ huynh sẽ không đến thăm đệ nữa."

Kim Yến cảm thấy rất xúc động.

Hắn còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt Tử Lâm là cách đây ba năm.

Bình thường chủ tử rất ít khi để người ngoài gặp mặt đệ đệ ruột của mình.

Như hắn đây theo chủ tử đã năm năm, là một ảnh vệ luôn kề cận bên cạnh người mà mãi đến hai năm sau đó mới có thể chính thức gặp mặt Tử Lâm.

Ấn tượng đầu tiên của hắn khi nhìn thấy Tử Lâm đó là một cậu nhóc gầy gò, yếu đuối nhưng có một tâm hồn trong sáng và trái tim mạnh mẽ.

Mặc dù làm bạn với chiếc giường một thời gian dài nhưng chưa bao giờ cậu nhóc hết hi vọng về một cuộc sống khoẻ mạnh và lúc nào cũng tìm cho mình những niềm vui.

Hắn cũng muốn góp một phần tạo nên niềm vui cho cậu bé ấy.

Lần đó chủ tử có việc phải rời khỏi hoàng cung một thời gian.

Trước khi đi người đã sai hấn ở bên trông chừng Tử Lâm nhưng không được cho thẳng bé biết.

Thời gian đầu bí mật ở bên bảo vệ thì hấn phát hiện ra nhiều đêm cậu bé ngủ không được ngon giấc, cho nên hấn mới nghĩ đến chuyện giả làm một vị ca ca bí mật đem niềm vui và sự ấm áp cho Tử Lâm vào mỗi đêm.

Sau này khi Tử Lâm đã ngủ ngon được bình thường hấn vẫn tiếp tục việc này vì Tử Lâm muốn như thế. Hấn thường nhân lúc chủ tử ngủ say mới lặng lẽ rời đi nên người chưa từng phát hiện ra hấn rời đi bí mật trong đêm.

Nhưng về lâu dài hấn nghĩ có lẽ nên thú nhận với người một lần mặc cho kết quả sau đó thế nào.

Bởi ít ra Tử Lâm vẫn rất cần hấn.

... *** ...

Để Sứ Hồng không thể chạy trốn, Tinh Húc gia tăng số người canh chừng xung quanh nơi Sứ Hồng đang ở.

Y đi đâu cũng có người theo kè kè bên cạnh cho đến khi hấn thượng triều trở về.

Sứ Hồng dĩ nhiên vô cùng khó chịu với kiểu giam lỏng này.

Hấn đã từng phản đối bằng cách tuyệt thực thì Tinh Húc lại dùng tính mạng của Cảnh Điền để ép hấn ăn uống điều độ.

Sứ Hồng vì Cảnh Điền cắn răng tiếp tục chịu đựng những ngày tháng chán nản và dày vò này.

Tinh Húc biết rõ mình làm thế này chỉ khiến Sứ Hồng thêm ghé hấn nhưng ngoài trừ lợi dụng Cảnh Điền ra hấn không biết làm cách nào để ép y chịu chăm sóc cho bản thân mình.

Cứ mỗi lần nhìn thấy mặt hắc Sứ Hồng đều tỏ vẻ xa lạ.

Hắc nói gì cũng không thềm quan tâm, không thềm để ý.

Chỉ khi nhắc đến Cảnh Điền, y mới chịu phản ứng lại mà mỗi lần như vậy đều là nhìn hắc với ánh mắt tức giận và căm thù.

Trong lòng hắc đau đớn như bị trăm con dao đâm vào.

"Tử Lâm?" Hắc kinh ngạc vô cùng khi thấy Tử Lâm đột ngột xuất hiện bên ngoài cổng.

"Đệ... Làm sao đệ lại đến đây? Sức khoẻ của đệ thế nào hả? Sao lại tự tiện đi xa như vậy?" Tinh Húc hết hoảng lẫn thận đưa người vào nhà, rồi lại lo lắng kiểm tra xem thằng bé có bị thương tích gì không. "Đệ không sao.

Đệ nghe huynh về mấy ngày rồi mà không đến thăm đệ nên đệ đến đây xem sao."

"A, ta... Ta xin lỗi.

Mấy ngày vừa rồi ta bận quá."

Kể từ lúc trở về hắc bị chuyện của Sứ Hồng làm cho đầu óc lẫn loạn, chẳng làm được việc gì nên hồn.

Hắc không dám đến thăm Tử Lâm vì không muốn thằng bé nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác hiện giờ của hắc.

Chẳng ngờ nó lại tự mình đến đây.

"Không sao.

Đệ cũng đoán là huynh bận nên mới tự mình đến để cho huynh một bất ngờ."

"Ta không cần cái bất ngờ này của đệ.

Đệ phải biết coi trọng sức khoẻ của bản thân chứ.

Đệ đi đến đây thế này lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?"

"Ca ca, cả tháng nay huynh không có ở đây đệ đã khoẻ lên rất nhiều rồi.

Huynh đã quên bản thân đã dùng thọ nguyên của mình để đổi lấy sức khoẻ cho đệ hay sao? Đệ sao có thể phụ lòng của ca ca chứ. Tinh Húc sửng sốt đứng đờ người.

Phải rồi, hắc đã quên mất chuyện này.

Chú thuật mà hắc đưa vào người Tử Lâm có khả năng nâng cao một phần sức khoẻ.

Ánh mắt hắc nhìn Tử Lâm lúc này đã mập lên nhiều, cơ thể có da có thịt hơn mà kích động đến chảy nước mắt.

Cuối cùng cũng có ngày hắc nhìn thấy thằng bé khoẻ mạnh như vậy.

"Khỏe thì tốt rồi nhưng lần sau đừng làm thế này.

Tốt nhất vẫn nên cho người báo với ta một tiếng để ta không lo lắng, biết không?"

"Đệ biết rồi.

Ca ca, có phải dạo gần đây huynh ăn uống không tốt không? Sao trông huynh lại gầy đi như vậy?"

"Ta gầy đi sao? Chắc là đệ nhầm đấy.

Ta thấy mình vẫn bình thường mà.

Y phục mặc vẫn rất vừa vặn, không có cảm giác bị lỏng hay không thoải mái."

"Vậy sao? Vậy chắc là đệ nhầm rồi."

Tử Lâm kín đáo liếc mắt nhìn Kim Yến đang đứng phía sau ca ca mình, nhẹ nhàng cười một cái.

Kim Yến hơi giật mình, cúi đầu chào lại.

"Lâu lắm rồi cũng không thấy Hồng ca ca ghé qua chỗ đệ."

Huynh ấy có đến thăm huynh không?"

Tinh Húc giật mình còn đang suy nghĩ nên trả lời làm sao thì đã thấy Tử Lâm đột nhiên giơ tay vẫy vẫy mà reo lên:

"Hồng ca ca! Đệ ở đây."

Tinh Húc giật mình hoảng hồn quay đầu nhìn lại.

Làm sao Sử Hồng có thể chạy ra ngoài này được, nhưng lúc hắn quay lại thì thấy không có ai.

Các thị vệ cũng khó hiểu quay qua nhìn nhau.

Tử Lâm còn rất ngây thơ nghiêng đầu nói:

"A, đệ gọi trêu huynh thôi mà."

Sao vậy? Hồng ca ca thực sự đang ở đây à?"

Tinh Húc không thể nói được câu phản biện nào.

Hắn thực sự nghi ngờ thằng bé biết trước chuyện Sử Hồng đang ở đây mà đến.

T/g: Kim Yến và Tử Lâm.

Đến tui còn chẳng biết hai người này sau này sẽ thế nào.

Thân phận quá cách biệt..

Chương 43: Chương 43

Tử Lâm đã biết Sử Hồng ở đây dĩ nhiên Tinh Húc không thể giấu.

Hắn cũng không hiểu làm sao thằng bé lại biết được chuyện này.

Hắn để Tử Lâm nghỉ ngơi trong phòng còn tự mình hắn đi tìm Sử Hồng trước.

Lúc hắn đến Sử Hồng vừa mới ăn xong điểm tâm.

Nhìn thấy hắn tới Sử Hồng vẫn như cũ, chẳng mảy may để tâm.

Đã qua ba ngày kể từ hôm đó sắc mặt của Sử Hồng đã tốt lên nhiều.

Hắn cũng cảm thấy đỡ lo hơn một chút.
Có một điều hắn cảm thấy khá lạ.

Mấy ngày nay gặp nhau ở buổi thượng triều nhưng Sử Tân Vinh không hề hỏi thăm hắn về con trai mình như bình thường ông ta vẫn làm.

Hắn đang nghĩ không lẽ ông ta lại tin tưởng hắn như thế, làm mất công hắn suy nghĩ cả buổi cách làm sao qua mắt được ông ta.

"Tử Lâm đang ở đây."

Sử Hồng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

"Người đón nó đến đây sao?"

"Không."

Nó tự mình đến.

Không hiểu tại sao nó lại biết được người đang ở đây, thế là tự mình tới còn nói muốn gặp người."

Sử Hồng sửng người, có vẻ rất kinh ngạc.

Nhìn y như thế Tinh Húc trực tiếp xoá bỏ luôn nghi ngờ cho rằng chính Sử Hồng bí mật báo tin cho thằng bé.

"Người biết mình nên nói những gì rồi chứ? Chuyện của chúng ta không cần nó phải lo lắng."

"Người yên tâm.

Ta đã nói rồi, chẳng qua chỉ là bị chó cắn, chẳng có gì đáng phải bận tâm."

Tinh Húc tức giận, bàn tay đột ngột tóm chặt lấy cổ tay Sử Hồng lúc y vừa quay đầu đi.

"Người nhất thiết phải đối xử với ta như vậy sao? Ta biết chuyện ta đã làm với người là không thể tha thứ nhưng ta không cố ý.

Nếu ở trong tình trạng tỉnh táo ta chắc chắn sẽ không làm như thế.

Tất cả đều không phải vì ta yêu người sao? Bởi vì yêu người nên dự.c vọng sâu bên trong ta mới muốn có được người.

Người phải đặt mình vào vị trí của ta mà suy nghĩ cho ta chứ!"

Sử Hồng khựng lại, không hiểu đang suy nghĩ gì.

Một lúc sau mới thấy y quay lại nói với gương mặt rất lạnh nhạt:

"Người nói người yêu ta nhưng xin lỗi, ta không cảm nhận được."

Câu nói đó triệt để đánh tan chút hi vọng cuối cùng còn sót lại bên trong Tinh Húc.

Những ngày qua hẳn luôn cố gắng chăm sóc cho y thật tốt.

Việc gì cũng cố gắng tự mình làm.

Hắn cho y thấy rằng hắn thực sự hối lỗi rồi.

Nhưng bao cố gắng của hắn chỉ đổi lại được một chữ: "không cảm nhận được."

Là hắn yêu sai cách rồi phải không? Tại sao lần đầu tiên hắn biết yêu là như thế nào thì chuyện tình của hắn lại rơi vào tình cảnh trớ trêu thế này? Ngày trước khi Sử Hồng ngày đêm theo đuổi hắn thì hắn ghét bỏ, ghê tởm, thậm chí còn nhiều lần muốn ra tay giết người.

Đến lúc hắn bắt đầu có tình cảm với Sử Hồng thì y đã chẳng còn thích hắn nữa.

Hắn đau đớn, hối hận đến vô cùng.

Hối hận vì ngày xưa đã không biết trân trọng y hơn, hối hận vì bản thân ấu trĩ, chỉ biết xử sự theo cảm tính.

Đến bây giờ sự tình đã đến thế này hắn còn có thể cứu vãn được không?

Nhìn Sử Hồng ngày nào cũng lạnh nhạt với hắn, thậm chí có lúc còn xem hắn như không khí, hắn không thể chịu được.

Đã mấy ngày rồi hắn không thể nào ngủ ngon.

Hắn biết Sử Hồng cũng không thoải mái.

Hắn thực sự đã nghĩ đến việc buông tay.

"Nếu người hứa với ta từ giờ sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt ta sẽ thả Cảnh Điền ra, cũng sẽ sắp xếp cho người trở về nhà.

Ta sẽ không giam giữ người nữa."

Sử Hồng ngạc nhiên quay lại nhìn hắn.

"Người không sợ ta là tay trong của Nhật Nguyệt Lôu nữa sao?"

"Giờ người có phải hay không cũng không thể điều tra được trong ngày một ngày hai, cũng chẳng còn quan trọng gì nữa.

Dù sao thì cũng không thay đổi được sự thật là người đã từng lừa ta.

Quan hệ của chúng ta đã đến thế này cứ tiếp tục giáp mặt làm khổ nhau cũng không phải là cách.

Người đâu có muốn nhìn mặt ta, đúng không?"

"..."

"Thôi.

Người đi đi.

Đừng để Tử Lâm phải đợi lâu."

Sử Hồng kinh ngạc nhìn theo Tinh Húc.

Hắn nghi ngờ liệu có phải y có ý đồ gì khác không, tại sao thái độ lại thay đổi nhanh như vậy? Y chịu thả hắn về?

... *** ...

Tử Lâm và Sử Hồng gặp lại, không khí rất vui vẻ như mọi lần bọn họ gặp nhau, nhìn qua không có gì khác lạ cả.

Tinh Húc cũng ở đó, cư xử với Sử Hồng rất đối bình thường như không có chuyện gì xảy ra giữa hai người.

Sử Hồng cũng rất chủ động hợp tác diễn kịch với hắn.

Tinh Húc không phải là lo lắng gì.

Hắn biết rõ tính của Sử Hồng, chắc chắn sẽ không để lộ chuyện riêng của bản thân cho Tử Lâm biết.

Hắn ở đây đơn giản là vì hắn muốn thế mà thôi.

Không khí vui vẻ giữa ba người với nhau như thế này cảm giác như một gia đình vậy.

"Ta còn có việc, đi trước nhé.

Trước bữa ăn tối ta sẽ quay lại."

"Vâng.

Ca ca cứ yên tâm giao Hồng ca ca cho đệ."

Tinh Húc bật cười xoa đầu thằng bé.

Hắn liếc mắt nhìn Sử Hồng nhưng y lại né tránh ánh mắt của hắn. Đợi Tinh Húc đi rồi Tử Lâm quan sát thấy thái độ của Sử Hồng cũng không hề khác đi mới thờ dài nói:

"Huynh ấy không có ở đây.

Các huynh không cần cố gắng diễn kịch trước mặt đệ nữa đâu."

Sử Hồng kinh ngạc nhìn cậu nhóc.

"Đệ đang nói gì thế? Bọn ta đâu có diễn kịch."

"Thật là... Các huynh tại sao ai cũng xem đệ như con nít vậy? Đệ cũng sắp sửa mười sáu tuổi rồi, sắp thành thân luôn được rồi đó." Sử Hồng nghe vừa ngạc nhiên lại vừa buồn cười.

Hắn xem nữa quên mất rằng nam nhân cổ đại thành thân từ rất sớm.

Cho nên mới nói Tinh Húc đã hai mươi mà chưa nạp phi đã là trễ rồi.

Hắn lúc ở hiện đại còn là thanh niên hai mươi hai cái xuân xanh còn chưa có bạn gái kìa.

Về đến thế giới này thoát cái biến thành một tên nhóc mười tám tuổi, không những vậy lại còn đoạn tụ.

Giờ hắn còn bị một nam nhân khác cư.ỡng bức, liệu có tư cách để cưới vợ nữa không đây?

"Hồng ca ca, có phải huynh hận ca ca đệ lắm không?"

Câu hỏi của Tử Lâm khiến Sử Hồng giật mình.

"Đệ nói gì thế? Không lẽ đệ..."

"Chuyện của hai huynh đã có người kể với đệ đại khái rồi.

Đệ đến đây chủ yếu là vì việc này.

Hồng ca ca, huynh nói thật cho đệ biết đi.

Huynh hận ca ca đệ lắm phải không?"

Tử Lâm nắm lấy cánh tay hắn nhìn hắn bằng ánh mắt đáng thương của chú cún bị bỏ rơi, bất giác khiến hắn nhớ lại đã có lúc Tinh Húc từng nhìn hắn như thế.

Sử Hồng lắc đầu.

Hắn không thể để cái dáng vẻ đó của y lừa phỉnh được.

"Vậy theo đệ ta có nên hận y hay không?"

"Hận.

Dĩ nhiên phải hận rồi.

Huynh càng hận huynh ấy chứng tỏ huynh đã từng xem trọng huynh ấy rất nhiều.

Ca ca làm tổn thương huynh thì dĩ nhiên huynh phải hận chứ.

Cũng giống như ca ca tin tưởng huynh nhưng huynh lại lợi dụng huynh ấy mà lừa dối huynh ấy thì dĩ nhiên cũng sẽ khiến ca ca nổi giận và hận huynh."

Một lời này của Tử Lâm như một tiếng sét đánh đùng trong đầu Sử Hồng.

Hắn chưa từng nghĩ theo cách như thế.

Chẳng lẽ cảm giác hắn hận Tinh Húc bây giờ cũng chính là cảm giác của y khi biết hắn lừa y sao?

"Đệ... đệ đừng nên nói giúp ca ca đệ mà khuyên ta."

"Đệ không có."

Đệ chỉ muốn huynh hiểu cảm giác của ca ca mà thôi.

Thật ra ca ca không hận huynh vì huynh đã lừa huynh ấy mà hận vì huynh đã lợi dụng tình cảm của ca ca mà lừa ca ca nhiều hơn.

Bởi vì ca ca yêu huynh."

Bình thường Tinh Húc vẫn hay nói lời yêu với hấn nhưng hấn chỉ cảm thấy đó là một lời giả dối, biện bạch không hơn không kém.

Nhưng khi những lời này lại phát ra từ một người ngoài như Tử Lâm lại khiến hấn ngỡ ngàng, đỏ mặt.

Làm sao mà thằng bé có thể biết được Tinh Húc có yêu hấn hay không.

"Đệ còn nhỏ biết cái gì mà yêu chứ."

Đừng có nghe Tinh Húc nói linh tinh rồi nói theo hấn."

"Không phải đệ nói linh tinh đâu."

Ai cũng có thể dễ dàng nhìn ra mà.

Ca ca từ trước đến giờ chưa từng đối xử với ai quá thân thiết ngoại trừ người thân.

Huynh là người duy nhất huynh ấy đưa vào nằm trong phòng mình, người duy nhất cưỡi chung một ngựa, lại còn được huynh ấy tặng cả một rương lụa quý.

Tất cả những thứ đó huynh đều là người đầu tiên được hưởng những điều đó."

Sử Hồng càng nghe mặt lại càng đỏ hơn.

Tinh Húc thực sự chỉ mới làm qua những điều này với mình hăn thôi sao.

Nhưng rồi đột nhiên hăn sửng lại khi cảm thấy có gì đó không đúng.
"Làm sao đệ biết tất cả những chuyện này? Đệ đâu có nhìn thấy."
"À thì... Đệ có tay trong ở đây.

Những chuyện xảy ra ở đây đệ điều biết cả.

Đệ chỉ nghe thôi đã có thể biết được ca ca yêu huynh, với những người khác được chứng kiến tận mắt lại càng rõ ràng hơn."
"Đủ rồi.

Đệ không cần phải nói thay hăn nữa.

Chuyện của bọn ta đệ không nên xen vào thì hơn."
Tử Lâm chỉ đành thờ dài lắc đầu.

Cậu đã cố hết sức rồi nhưng hiệu quả... Nhìn gương mặt vẫn còn ửng đỏ của Sử Hồng chắc cũng có chút tác dụng gì đó đi?

... *** ...

Bữa ăn tối hôm đó diễn ra trong một không khí khá kì lạ.

Bình thường Sử Hồng luôn mặc kệ của Tinh Húc kê ghế ngồi cạnh mình, chưa bao giờ tỏ vẻ quan tâm.

Nhưng hôm nay hăn lại chủ động né xa một chút ngồi gần về phía Tử Lâm.

Tinh Húc kinh ngạc nhìn Tử Lâm như muốn hỏi thẳng bé nói chuyện kiểu gì mà lại khiến Sử Hồng càng né hăn hơn như thế.

Tử Lâm chỉ cười méo xệch, không biết phải nói gì.

Không chỉ vậy không khí xung quanh cả hai trở nên ngượng ngùng một cách khó lý giải.

Thông thường mỗi khi hấn gặp thức ăn cho Sử Hồng thì y thường dùng đũa chặn hấn lại hoặc gặp thức ăn hấn vừa gặp bỏ ra chỗ khác.

Còn giờ y giờ tay ngăn lại nhẹ nhàng nói: "Người cứ để mặc ta đi." Sử Hồng vẫn sẽ tránh né nhưng không còn vẻ ghét bỏ hấn như trước.

Tinh Húc xem đây như một niềm vui nho nhỏ. Bản thân Sử Hồng lúc này cũng cảm thấy rất khó hiểu về tâm trạng của mình.

Hấn luôn tự nhủ rằng Tử Lâm chỉ đang nói giùm cho ca ca của nó mà thôi, mình không nên để tâm, nhưng lại không thể phủ nhận rằng những gì thẳng thắn nói rất có lý.

Nhất là câu nói cảm giác căm hận của hấn dành cho Tinh Húc lúc này không khác với cảm giác căm hận của Tinh Húc khi biết hấn lợi dụng tình cảm của y để lừa y.

Nghĩ lại thì câu chuyện của hấn nghe rất khó tin.

Trong hoàn cảnh không có thứ gì để chứng minh thì khó có thể thuyết phục được bất cứ ai.

Hấn lấy gì để bắt Tinh Húc tin hấn trong khi hấn lại đi lợi dụng tình cảm của y để lừa y từ đầu đến cuối? Nhưng rồi nghĩ đến việc Tinh Húc đã gây ra cho mình, hấn lại không thuyết phục bản thân tha thứ được.

Sử Hồng cứ mãi mông lung trong mớ suy nghĩ đó khi đang trên đường trở về phòng thì đột nhiên cơ thể bị một ai đó kéo lại, miệng cùng lúc bị bịt chặt.

Sử Hồng kinh ngạc xém chút đã ra tay động thủ.
"Khúc Phong?"

T/g: nam 8 đã đến để tạo ra một bước chuyển khác..

Chương 44: Chương 44

Tinh Húc đến phòng của Tử Lâm sau bữa tối để hỏi xem rốt cuộc thằng bé đã làm cách nào mà có thể khiến Sử Hồng thay đổi thái độ như vậy.

Tử Lâm chỉ nhún vai nói:
"Chán hai người lắm cơ."

Rõ ràng ai cũng quan tâm nhau như thế nhưng toàn chỉ giữ trong lòng chứ không chịu nói ra lời.

Nếu huynh chịu bày tỏ với Hồng ca ca sớm hơn thì chắc chắn Hồng ca ca sẽ không lừa huynh lâu như thế.

Bây giờ huynh gây chuyện rồi có nói gì người ta cũng không tin huynh chứ sao.

Rốt cuộc phải để người ngoài như đệ nói hết ra."

"Đệ đã nói gì với hấn?"

"Còn nói gì nữa, thay huynh tỏ tình thôi."

"Đệ..." Tinh Húc đỏ bừng mặt.

"Đệ biết ta thích hấn?"

"Chuyện đó cả phủ này đều biết, chỉ có hai người là không nhận ra thôi."

Cả huynh, cả Hồng ca ca đều ngốc như nhau.

Yêu nhau cũng không nhận ra để rồi tự làm khổ nhau vậy đó."

Vậy ra thái độ của Sử Hồng thay đổi là vì y đã tin rằng hấn yêu y thật sao?

"Nhưng làm sao đệ khuyên được hấn hay vậy? Lúc trước ta đã mấy lần tỏ tình nhưng hấn đều không tin."

"Huynh thử đứng ở vị trí của Hồng ca ca mà suy nghĩ thử xem."

Huynh cứ.ng bức người ta xong rồi nói lời yêu với người ta thì ai tin được.

Đổi lại là huynh, huynh tin không?"

Tinh Húc ngệt mặt ra một lúc rồi đáp: "Tin."

"Huynh im đi!" Tử Lâm mắng hấn.

"Tóm lại đệ đã làm những gì có thể rồi."

Việc còn lại là phụ thuộc vào huynh.

Nếu muốn Hồng ca ca tha thứ cho huynh e là còn xa lắm."

Tinh Húc chỉ thờ dài không nói gì.

Hấn vốn biết là như vậy rồi.

Lúc này Kim Yến đột ngột tiến vào bên trong nói nhỏ với hấn cái gì đó.

Tinh Húc vội vàng rời khỏi phòng.

"Ca ca, có chuyện gì vậy?" Sự gấp gáp của Tinh Húc không khỏi khiến Tử Lâm lo lắng.

"Không sao."

Đệ cứ ở yên đây."

Tinh Húc chỉ kịp nói như thế rồi nhanh chóng rời đi.

Cảnh Điền đã trốn thoát.

Ở dưới sự giám sát của các thị vệ khác mà vẫn trốn được.

Chuyện này quá đỗi kì lạ.

Nếu Cảnh Điền đã trốn thì nhiều khả năng sẽ đi tìm chủ nhân của y, Sứ Hồng.

Hắn cần phải đến chỗ Sứ Hồng ngay lập tức.

... *** ...

Lúc nhìn thấy Khúc Phong đột ngột xuất hiện, Sứ Hồng đã vô cùng kinh ngạc.

Hắn còn chưa kịp hỏi câu nào y đã bế hắn trên tay nói: "Ta đưa ngươi trốn khỏi đây."

Sứ Hồng bất ngờ đến không biết nên phản ứng như thế nào.

Từ lúc bị Tinh Húc bắt giam sau đó chuyển qua giam lỏng, hắn ngày nào cũng mong muốn trốn khỏi đây.

Nhưng sau khi nói chuyện với Tử Lâm, tâm lý của hắn có chút thay đổi.

Hắn không còn quá muốn rời khỏi nơi này, tránh xa Tinh Húc nhiều như trước.

Và lại đúng ngay lúc này, Khúc Phong tới tìm hắn.

"Xin lỗi vì bây giờ mới đến tìm ngươi nhưng Tinh Húc cho người canh gác nghiêm ngặt quá."

Ta mãi mới tìm được cơ hội cứu Cảnh Điền để hắn ra làm mồi như ròi mới đến cứu ngươi."

"Cảnh Điền thoát rồi à?"

"Ừ."

Có người của ta ở bên ngoài tiếp ứng nên hắn không sao đâu.

Giờ ta đưa ngươi đi.

Phải nhanh lên trước khi tên kia phát hiện ra."
Cứ như vậy Khúc Phong ôm Sử Hồng rời đi.

Mặc dù trong lòng còn nhiều vướng mắc nhưng dưới tình huống như vậy Sử Hồng dường như không có quá nhiều lựa chọn.

Hắn quyết định đi theo Khúc Phong.

Hắn nghĩ có lẽ bản thân cần rời khỏi Tinh Húc một thời gian để cần trọng suy nghĩ lại mọi việc.

Dù sao hiện tại hắn cảm thấy mình không thể thoải mái đối diện với y mỗi ngày được.

Tinh Húc tìm tới phòng Sử Hồng thì đã không thấy người đâu.

Hắn liền cho quân tús ra khắp nơi tìm kiếm.

Đúng lúc này thì bên ngoài cửa phủ có tiếng ồn ào.

Một thị vệ chạy vào báo:

"Bẩm điện hạ, bên ngoài xuất hiện mấy chục tên áo đen đánh vào bên trong này.

Bọn thuộc hạ sắp trụ không nổi."

Vừa nói đến đấy ngoài cửa đã nghe ầm một tiếng khá lớn.

Hơn chục tên áo đen lao vào tấn công phủ thái tử.

Các thị vệ vội vàng chạy ra nghênh chiến.

Tinh Húc bình tĩnh quan sát.

Hắn nhận thấy nhóm này dường như chỉ cố ý làm rối loạn và thu hút sự chú ý của các thị vệ chứ không hoàn toàn muốn tấn công.

Phát hiện ra chuyện này Tinh Húc lớn giọng ra lệnh:
"Mặc kệ bọn chúng.

Các người mau đi tìm Cảnh Điền đi!"
Biết kế hoạch bị lộ bọn chúng cũng không ở lại lâu.

Phá rối thêm một lúc chúng kéo nhau bỏ đi.

Dù chỉ được một thời gian ngắn nhưng cũng đủ để Khúc Phong đưa Sứ Hồng rời khỏi thái tử phủ.

Lúc Sứ Hồng ra ngoài thì gặp Cảnh Điền.

Hai chủ tử mừng rỡ chưa kịp nói câu nào đã cùng leo lên ngựa nhanh chóng bỏ đi.

Đến lúc Tinh Húc dẫn người chạy ra thì bọn họ đã chạy mất hút rồi.
"Không cần đuổi theo nữa.

Không nên làm kinh động giữa đêm.

Ta biết bọn họ chạy đi đâu."
Kim Yến ra lệnh cho các thị vệ quay lại làm việc.

Hắn dĩ nhiên cũng đoán ra bọn họ chắc chắn là chạy về Khang vương phủ, cho nên hắn rất lo lắng.

"Chủ tử, Khang vương gia..."
"Yên tâm.

Hắn sẽ không nói gì đâu."
Đúng vậy.

Hắn biết Sứ Hồng sẽ không nói gì.

Chẳng phải y xem việc đó chỉ như bị chó cắn thôi hay sao.

Vừa nãy trong lúc tìm cách đuổi theo hắn đã suy nghĩ về chuyện này.

Kẻ có thể cứu được Cảnh Điền lại còn cướp được Sử Hồng ngay trong phủ, hơn nữa còn sắp xếp được cả một đội quân làm rối loạn phía bên ngoài phủ.

Người duy nhất có khả năng làm được chuyện này chỉ có thể là Khúc Phong.

Tên đó lảng lạng rời khỏi thái tử phủ nhưng không hề trở về Thần Quốc mà vẫn luôn lượn lờ xung quanh đây tìm cơ hội cứu người.

Hắn đã đánh giá thấp sự lì lợm của tên này rồi.

Nhưng khiến hắn thất vọng hơn cả là đến cuối cùng Sử Hồng vẫn lựa chọn đi theo Khúc Phong rời bỏ hắn.

Bữa tối hôm nay thái độ của Sử Hồng đã có chút thay đổi.

Hắn cứ nghĩ mình đã có hi vọng, vậy mà...
"Trở về đi.

Cử người theo dõi động thái của Khang vương phủ."

"Vâng."

Người đã đi nhưng Tình Húc vẫn lặng người đứng trong đêm.

Lần này để Sử Hồng trở về không biết còn có thể gặp lại lần nữa hay không.

Có lẽ cơ hội của hắn cũng chẳng có nữa.

Hắn thật sự cảm thấy rất tiếc.

... *** ...

Khúc Phong đưa Sử Hồng và Cảnh Điền về lại Khang vương phủ

theo ý muốn của Sử Hồng.

Khúc Phong khuyên Sử Hồng nên báo mọi chuyện cho Khang vương gia biết.

Với địa vị hiện tại của ông ta chắc chắn có thể đòi lại công đạo cho Sử Hồng nhưng hắn từ chối.

"Hiện tại Đường Tinh Húc vẫn là thuật sĩ duy nhất của Vĩnh Hy Quốc bọn ta, hơn nữa còn là thái tử.

Hắn không thể bị hạ bệ lúc này được."

"Nhưng như vậy không phải là quá thiệt thòi cho ngươi sao?"

"Không sao.

Ta không vấn đề gì đâu.

Giờ ta chỉ muốn về nhà và nghỉ ngơi."

"Được rồi.

Trong thời gian này ta vẫn sẽ ở đây.

Nếu cần ta giúp đỡ gì ngươi cho người cầm ngọc bội này đến tìm ta.

Ta nhất định sẽ tìm mọi cách giúp đỡ."

Sử Hồng mỉm cười gật đầu.

... *** ...

Tiểu vương giá trở về ngay trong đêm lại là do một người lạ đưa về khiến tất cả mọi người trong phủ đều vô cùng kinh ngạc.

Sử Hồng vui vẻ giải thích hắn cùng thuật sĩ của Thần Quốc đi dạo đêm sau đó nhờ vị thuật sĩ này đưa trở về luôn.

Chuyện này tuy hơi hiếm có nhưng với một người ham chơi như nguyên chủ thì không phải là chưa xảy ra.

Sử Tân Vinh ra tận cửa đón con trai như mọi lần.

Đã lâu rồi ông mới gặp lại con trai mình.

Sử Tân Vinh đã ôm Sử Hồng rất chặt, vai thậm chí còn hơi run.

Sử Hồng hơi bất ngờ trước cảm xúc của ông, trong lòng cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

"Cha, Khúc đại nhân đã đưa con về.

Đêm cũng đã muộn rồi, hay là..."

"Bản vương rất cảm ơn Khúc đại nhân đã đưa con trai ta về.

Nhưng ngày hôm nay trong phủ của ta có chút chuyện, không tiện giữ đại nhân ở lại.

Mong đại nhân thông cảm."

"Cha, phủ chúng ta có chuyện gì vậy?" Sử Hồng ngạc nhiên hỏi.

"Chuyện này ta sẽ nói riêng với con sau."

"Nếu trong nhà đã có chuyện vậy thì ta không tiện làm phiền nữa.

Tại hạ xin phép cáo lui."

"Vâng.

Khi khác lại mời đại nhân đến chơi."

Thái độ của cha mình khiến Sử Hồng không khỏi lo lắng.

Hắn vừa khó khăn lắm mới thoát khỏi thái tử phủ thì về nhà lại có chuyện.

Liệu không phải Tinh Húc đã kịp làm gì với cha hắn rồi chứ?

Sau khi Khúc Phong rời đi một lúc, Sử Hồng còn đang định hỏi là trong nhà có chuyện gì thì đột nhiên hắn nghe một giọng lạnh lùng cất lên:

"Kéo Cảnh Điền đi!"

Lập tức hai thị vệ giữ chặt hai tay Cảnh Điền lôi hắn đi trước sự sửng

sốt của cả hấn và Sử Hồng.

Sử Hồng bàng hoàng vội quay qua hỏi cha mình:

"Cha, có chuyện gì sao? Cảnh Điền đã gây ra chuyện gì à?"

Sử Tân Vinh không trả lời, chỉ lạnh lùng quay qua nhìn hấn, ra lệnh:

"Nhốt nó xuống hầm.

Treo lên!"

Sử Hồng mở to mắt bàng hoàng, không tin cũng không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

Hấn hỏi nhưng cha hấn không hề trả lời, chỉ lạnh lùng quay vào nhà.

Còn hấn bị lôi xuống căn hầm được xây dưới khu vườn rộng lớn của phủ.

Căn hầm này rộng hơn căn hầm trong phủ thái tử rất nhiều.

Có mấy phòng giam trong đó, nơi nào cũng thấy có vết máu loang lổ khô lại khiến Sử Hồng không khỏi rùng mình.

Hấn còn thấy ở một góc phòng có treo rất nhiều dụng cụ tra tấn khủng khiếp mà hấn chỉ từng nhìn thấy trong phim truyền hình.

Sử Hồng hoảng sợ đến cứng người khi thấy bản thân bị lôi đến khu vực tra tấn đó, hai tay hấn bị bó lại bởi vòng sắt nối liền với sợi xích sắt treo lơ lửng trên xà nhà.

Sử Hồng nhìn tình huống diễn ra một cách chóng vánh, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy đến với bản thân.

T/g: chuẩn bị ngược tiếp.

Tui cũng thấy tủi ác quá mà..

Chương 45: Chương 45

Sử Tân Vinh đi xuống tầng hầm sau đó một lúc.

Ông ta đã thay một bộ đồ khác tối màu hơn, gọn gàng hơn tiện cho việc hoạt động.

Ánh mắt ông ta nhìn Sử Hồng đầy lạnh lùng, cảm giác như đang dành cho con mồi chứ không phải con trai mình.

Thuộc hạ bên cạnh kéo ghế cho ông ta ngồi xuống trước mặt Sử Hồng.

Nhìn ánh mắt và thái độ xa lạ của ông ta, trong lòng Sử Hồng không khỏi dâng lên một cảm giác sợ hãi.

"Biết tại sao ta đối xử với người thế này không?"

"Con không biết."

Con nghĩ cho dù mình đã gây ra tội lớn thế nào cũng không đến mức bị cha đối xử như vậy."

"Nếu người là con trai ta, ta chắc chắn sẽ không đối xử thế này với người."

Nhưng người không phải."

Sử Hồng nghe mà giật mình thảng thốt.

Làm sao ông ta lại biết được chuyện này? Việc hẳn không phải là "Sử Hồng" thực sự ngoài trừ Tỉnh Thanh Ngôn và Phượng Cần thì không một ai biết cả.

Tại sao ông ta lại phát hiện ra được?
Sử Hồng cố gắng động viên bản thân phải bình tĩnh.

Sử Tân Vinh yêu quý con trai như vậy khi thấy con mình có những biểu hiện thay đổi khác lạ sao lại không sinh nghi.

Có thể ông ta vốn chỉ đang nghi ngờ chứ không có bằng chứng gì cả.

Ông ta chỉ đang thử hỏi dò hẩn mà thôi.

Nghĩ vậy Sử Hồng giả vờ kinh hãi kêu lên:
"Cha, sao cha lại nói như vậy? Con là con trai của người kia mà.

Có phải con đã làm sai điều gì khủng khiếp rồi phải không? Con làm sai gì xin cha hãy nói, cha đừng bỏ con mà!"
Sử Tân Vinh mím môi có vẻ rất khó chịu.

Ông ta đứng dậy vung tay tát một cái thật mạnh lên mặt Sử Hồng khiến hẩn bàng hoàng cứng đờ người.
"Đừng có dùng bộ dạng đó nói chuyện với ta.

Người có giả thể nào cũng không thể giống được Hồng nhi của ta đâu."
Ông ta không phải đang thăm dò mà ông ta khẳng định.

Điều gì đã khiến ông ta khẳng định như thế?
"Cha, con không hiểu tại sao cha lại nói những lời kì lạ như vậy? Cha thấy con là kẻ giả dạng sao? Con có chỗ nào giống kẻ giả dạng chứ? Cơ thể này của con là của cha và mẫu thân ban cho."
"Đúng.

Cơ thể này đúng là của Hồng nhi.

Cho nên ban đầu ta đã bán tín bán nghi.

Ta không biết người là ai, từ đâu đến, và bằng cách nào mà có được cơ thể của Hồng nhi.

Nhưng kẻ dám đụng đến con ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nó." Hấn không tin là Sử Tân Vinh lại phát hiện ra hấn.

Cả phủ Khang vương không một ai nghi ngờ, ngay cả Cảnh Điền bây giờ cũng đã tin hấn là Sử Hồng thật thì tại sao ông ta lại biết được.

Ông ta chẳng qua chỉ là đang nghi ngờ mà thôi.
"Con không hiểu cha đang nói gì.

Là kẻ nào nói năng bậy bạ với cha sao? Chẳng lẽ chỉ vì con quên đi một phần kí ức khiến thói quen có một số thay đổi mà quy tội cho con là kẻ giả mạo?"

"Người cũng biết là thói quen bị thay đổi rất dễ dẫn đến nghi ngờ nên mới bày ra cái vụ mất trí nhớ đó.

Nhưng tính cách thay đổi, chữ viết cũng có thể thay đổi sao? Ta công nhận người có biệt tài bắt chước chữ người khác rất tốt nhưng chung quy vẫn không thể giống hoàn toàn được.

Cách dùng từ cũng không giống.

Người khác có thể không nhận ra nhưng ta là cha của Hồng nhi, chẳng lẽ còn không nhìn ra hay sao? Người xem tình phụ tử là cái gì?"

Sử Hồng hơi cúi đầu.

Tình phụ tử là cái gì? Hấn cũng không biết.

Hấn chưa từng trải qua bao giờ cho nên khi Sử Tân Vinh đối xử với hấn tốt như thế, hấn đã thực sự xem ông như cha mình.

Còn bức thư đó, đã có một đoạn thời gian hấn nghiên cứu và bắt

chước theo chữ viết của nguyên chủ.

Hắn đã hỏi qua Cảnh Điền, nguyên chủ rất ít khi viết thư bởi y vốn ghét môn luyện chữ.

Chữ viết của y rất xấu, còn sai cả chính tả.

Hắn khá tự tin về khả năng bắt chước chữ viết của mình.

Lúc hắn viết xong còn đưa cho Cảnh Điền và Ngụy Dân xem thử đều không ai nhận thấy có vấn đề gì.

Cho nên hôm đó hắn mới quyết định viết thư.

Hắn luôn cố gắng ít tiếp xúc với Sử Tân Vinh.

Người này càng nói chuyện lâu càng dễ lộ.

Nhưng hắn đã quá tự tin vào khả năng của bản thân và xem nhẹ mối liên kết giữa Sử Tân Vinh và nguyên chủ.

Chỉ bức thư đó thôi ông ta đã phát hiện ra hắn.

Ai hắn cũng có thể qua mặt, chỉ riêng ông ta là không thể.

"Người vẫn không chịu thừa nhận?"

Sử Hồng im lặng.

Hắn không biết có nên nói sự thật với ông ta.

Người này rất khó đoán, bất cứ hành động nào của hắn cũng đều có thể dẫn đến mất mạng.

"Không nói?"

Sử Tân Vinh nắm lấy thanh sắt đã nung đỏ trong chảo than nóng bên cạnh đưa đến trước mặt Sử Hồng.

Sử Hồng hoảng hồn kinh khiếp.

Ông ta định đặt thứ này lên người hấn? Không thể nào.

Cho dù hấn là giả nhưng cơ thể này đúng là của con trai ông ta, ông ta nỡ lòng hủy hoại cơ thể này sao?

"Người nghĩ ta không dám? Người sai rồi.

Chỉ cần có thể đưa được con trai trở về, chuyện gì ta cũng sẽ làm.

Như lúc này đây, nếu có đau cũng chỉ có mình người bị đau.

Đợi khi Hồng nhi quay về rồi ta không ngại bỏ ra rất nhiều tiền để giúp nó xoá sẹo."

Sử Hồng biết ông ta là kẻ đã nói là làm, nhưng cái suy nghĩ này đúng là điên khùng.

Ông ta đưa thanh sắt đó về phía bụng của hấn, hỏi lại:

"Ta hỏi lại lần nữa.

Hồng nhi đang ở đâu? Ta đếm đến ba, nếu còn không nói thì người biết hậu quả thế nào rồi đấy."

"Được.

Ta nói là được chứ gì." Sử Hồng quyết định đánh cược một lần.

Dù sao hấn cũng không thoát được.

"Chuyện này ông không thể trách ta.

Vào cái đêm mà con trai ông bị nhốt vào Đại lý tự thì ta đột ngột xuyên đến đây.

Lúc ta tỉnh lại thì đã ở trong cái thân thể này rồi."

"Người từ nơi khác xuyên đến? Vết nứt thời không sao?" Nhìn gương mặt Sử Tân Vinh dường như không quá ngạc nhiên khi nghe

chuyện này.

"Ông cũng biết về chuyện đó?"

"Một trong những khả năng đặc biệt của thuật sĩ, ta dĩ nhiên có tìm hiểu.

Nói tiếp đi, làm sao ngươi xuyên được đến đây? Con trai ta đâu?"

"Chính ta cũng không biết mình làm thế nào mà đến được đây.

Ở thế giới cũ ta bị tai nạn rồi sau đó xuyên đến đây.

Hiện giờ cơ thể của ta ở thế giới cũ sợ rằng sớm đã nằm trong quan tài cũng nên.

Còn con trai ông... ta cũng không biết y đang ở đâu."

Khi bắt đầu nghi ngờ về sự xuất hiện của một người khác trong cơ thể con trai mình, Sử Tân Vinh đã tự mình đi nghiên cứu mọi khả năng có thể xảy đến.

Ông ta đã tìm thấy tư liệu nói về chuyện có những người xuyên từ những thế giới khác đến thế giới này và nhập vào cơ thể của một người nào đó.

Khi chuyện đó xảy ra chứng tỏ người ở thế giới này đã chết rồi.

Ban đầu ông không dám tin nhưng qua những lời Sử Hồng nói khiến ông bắt đầu sợ rằng điều đó là sự thật.

"Ý ngươi nói là... Hồng nhi thực sự đã chết rồi?"

Nhìn sắc mặt trắng bệch cùng gương mặt bàng hoàng của ông ta khiến Sử Hồng không dám nhìn thẳng.

Hắn hiểu phần nào cảm giác của ông ta.

Biết con trai mình đã chết sao có thể không sốc chứ?

"Ta cũng không chắc lắm.

Nhưng có đôi lúc ta cảm nhận được linh hồn của y vẫn còn trong cơ thể này."

"Thật sao?" Giọng nói của Sử Tân Vinh rất kích động.

"Th....

thật.

Cảm xúc của y đôi lúc có tác động đến ta nhưng... nhưng không phải lúc nào cũng xuất hiện."

"Vậy người gọi nó ra đây đi!"

Sử Hồng ngẩng đầu kinh ngạc.

Hắn chết đứng người khi nhìn thấy sắc mặt của ông ta biến đen, nhìn như ác quỷ vậy.

"Người nghĩ ta tin vào lời nói hoang đường của người.

Con trai ta rõ ràng đã chết rồi.

Không đúng.

Có lẽ nó không chết.

Nó xuyên qua thế giới của người, ở trong cơ thể của người."

Sử Hồng bỗng ngăn người.

Lẽ nào là như vậy nhỉ.

Sao hắn chưa bao giờ suy nghĩ đến khả năng đó?

"Ông nói đúng.

Có thể lắm.

Ta và y cùng gặp tai nạn suýt chết.

Ta có thể hồi sinh lại ở thế giới này thì có thể y đang hồi sinh lại trong cơ thể của ta ở thế giới bên kia."

"Tại sao người và thằng bé lại gặp tai nạn suýt chết? Là tại nạn gì?"
"Ta bị một bình hoa bằng đất nung rơi từ trên cao trúng đầu."

Còn con của ông là bị người ta hạ độc.

Có thể..."
Sử Hồng im bật.

Hắn nói hớ rồi.

Nếu ông ta phát hiện ra con ông ta bị Tinh Húc hạ độc chết có phải Tinh Húc sẽ bị ông ta truy sát không? Điều hắn lo sợ không thừa.

Gương mặt Sử Tân Vinh lúc này đen càng thêm đen, quanh người sát khí toả ngùn ngụt.

"Người nói nó bị hạ độc? Là kẻ nào?"
"À là ta... ta đoán thế thôi."

Ta làm sao biết được.

Ta chỉ là bị xuyên đến, không có chứng kiến sự việc."
"Chính người nói cảm xúc của nó đôi lúc tác động đến người kia mà."

Chẳng lẽ nó không chỉ ra kẻ đã giết mình?"

"Ta..."
"Chẳng lẽ người nói dối ta sao?"
"Không... không có."

Đúng là y có đôi lúc bộc lộ cảm xúc nhưng... nhưng không có nói cho ta biết chuyện này."

Một kẻ trải đời kinh nghiệm đầy mình như Sử Tân Vinh sao có thể tin được những lời này.

Lông mày ông ta chau lại.

Gương mặt nhăn nhó, khó chịu đến cực điểm.

Ông ta bỏ thanh sắt xuống khiến Sử Hồng có thờ phào đôi chút, nhưng sau đó ông ta lại lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ, lạnh lùng đến vô cảm mà nói với hắn:

"Người không nói thì để ta tự hỏi con ta vậy.

Ta sẽ đưa nó về."

"Ông... ông đưa y về? Bằng cách nào?"

"Người chết rồi mới xuyên đến đây, vậy ta giết người thì có thể đưa nó về rồi."

Đôi đồng tử rung lên dữ dội.

Ông ta điên rồi.

Sao lại có thể có ý nghĩ điên rồ này? Cái lọ ông ta đang cầm lẽ nào là thuốc độc sao?

"Chuyện này không có gì là chắc chắn cả.

Lỡ như sau khi ta chết rồi tên Sử Hồng đó cũng không quay về thì sao? Như vậy không phải là ông làm chuyện lãng phí à?"

"Không lãng phí.

Nó không quay về được thì tức là nó chết rồi.

Ta giết người để bồi táng theo nó."

Cái suy nghĩ này đúng là điên rồi.

Không được.

Hắn phải ngăn cái gã điên này lại.

Sử Hồng còn đang muốn nói thì đã bị Sử Tân Vinh bóp họng đổ thuốc vào miệng.

T/g: Hồng nhi của ta, ngàn vạn lần đừng hận ta a.

Ta hứa là ta...!sẽ còn ngược nữa..

Chương 46: Chương 46

"Choang!"

Chén rượu trên bàn đột nhiên rơi xuống đất vỡ toang ra thành trăm ngàn mảnh.

Tinh Húc đưa tay bóp chặt lồng ngực.

Không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy ngực nhói đau, tim còn đập rất mạnh.

Cứ có cảm giác như có điều gì đó không hay xảy ra.

Đúng lúc này thì Kim Yến đột nhiên chạy xộc vào, gấp gáp nói:
"Chủ tử, có chuyện rồi."

Không hiểu sao Khúc đại nhân đột nhiên dẫn quân đánh thẳng vào Khang vương phủ."

Tinh Húc ngay lập tức đứng bật dậy.

Hắn biết Khúc Phong sẽ không đột nhiên làm thế.

Nhất định là Sử Hồng đã xảy ra chuyện.

Cho nên mới nảy hấn mới có linh cảm xấu như vậy.

"Đi."

Chúng ta cũng đến đây xem thế nào."

... *** ...

Sử Tân Vinh bóp miệng Sử Hồng đổ thuốc vào, còn ép hắn nuốt

xuống.

Thuốc vừa chảy xuống cổ họng Sử Hồng đã cảm thấy lồng ngực như bị đốt cháy, lục phủ ngũ tạng dường như có những dị động.

Cơ thể đột nhiên xuống sức thấy rõ.

Hắn cảm nhận được sức sống đang dần dần bị lấy đi.
"Rầm! Ầm!" Tiếng động ồn ào liên tiếp vang lên.

Sau đó là những tiếng kêu la liên tiếp.

Sử Tân Vinh kinh ngạc khi nhìn thấy Ngụy Dân cùng đám ảnh vệ mà ông từng ban cho Sử Hồng đánh giết vào trong này.

Sử Tân Vinh rút kiếm cùng những kẻ khác xông vào đánh chặn.

Nhưng kiếm còn chưa vung lên thì đột nhiên ông ta đứng sững lại như bị đóng băng, không thể cử động được.

Ngụy Dân lập tức cùng những người khác dễ dàng khống chế những người còn lại.

Khúc Phong xuất hiện lẫn trong những ảnh vệ tấn công vào tầng hầm.

Hắn nhanh chóng cời xích sắt thả Sử Hồng ra.

"Người dám phản ta?" Sử Tân Vinh lờm mắt nhìn Ngụy Dân đầy tức giận.

"Vương gia, thuộc hạ là người của thế tử."

"Nó là kẻ giả mạo."

"Con trai ta đã chết rồi."

Ngụy Dân sững người.

Cảnh Điền ngay lúc ấy chạy vào, vỗ vai Ngụy Dân nói: "Người nên có

sự tin tưởng của bản thân."
Ngụy Dân gật đầu.

Không phải hẳn chưa từng nghi ngờ thân phận của chủ nhân.

Ngay từ lần đầu gặp mặt hẳn đã nghi rồi.

Nhưng chính tính cách và xử sự của Sử Hồng đã thuyết phục hẳn.

Cho dù người kia có là thật hay không thì hẳn vẫn chấp nhận theo một chủ nhân như vậy.

Đó mới xứng đáng là người để hẳn liều tính mạng để bảo vệ.

"Người vừa cho hẳn uống cái gì?" Khúc Phong kiểm tra cơ thể Sử Hồng cảm thấy không ổn.

"Hạt đỉnh hồng."

"Người..." Khúc Phong trợn mắt "Người giết con trai mình sao?"

"Nó không phải con trai ta.

Đó là kẻ giả mạo."

"Cái gì?"

Cảnh Điền ngồi xuống cạnh Sử Hồng.

Hai mắt đã ửng đỏ.

Đều là sơ suất của hẳn, lẽ ra ngay từ đầu hẳn không nên để chủ nhân về phủ.

Ai mà ngờ lão gia lại hạ độc chủ nhân, còn là hạt đỉnh hồng.

Trước giờ không ai uống hạt đỉnh hồng mà sống được cả.

"Khúc đại nhân, chủ nhân... còn cứu được không?"

Khúc Phong điểm vài huyệt đạo trên người Sử Hồng rồi ôm lên, nói lớn với người khác: "Rời khỏi đây trước đã."

Khúc Phong nhanh chóng đưa người rời phủ rồi leo lên xe ngựa bên ngoài chạy đi.

Lúc Khúc Phong rời đi Sử Tân Vinh cũng bắt đầu cử động được nhưng ông ta ra lệnh không cần đuổi theo.

Sử Hồng chắc chắn không thoát chết được.

Việc của ông ta lúc này chỉ có đợi thôi.

Khúc Phong ngồi trên xe ngựa nhờ Cảnh Điền đỡ Sử Hồng nằm nghiêng, sau đó hắn dùng pháp lực truyền vào cơ thể Sử Hồng.

Ảnh vệ Diệp Ly nhìn chủ tử mình thi pháp mà hoảng hồn.

Hắn cố gắng khuyên ngăn:

"Chủ tử, người định làm thế này thật đấy à? Pháp thuật này có thể khiến người mất nửa cái mạng đấy!"

"Im đi cho ta! Nếu không làm vậy hắn sẽ chết."

"Y đằng nào cũng sẽ chết."

Bất kì ai uống hạt đĩnh hồng đều không thể sống nổi.

Người không cần thiết phải phí sức như vậy."

Khúc Phong lờm mắt nhìn Diệp Ly, gầm lên: "IM!"

Diệp Ly giật mình ngậm miệng.

Trong lòng vẫn không thể hiểu nổi, rốt cuộc tên nam nhân trước mặt là thế nào mà khiến chủ nhân mấy lần ra tay cứu y như vậy, lại không tiếc bỏ ra mấy năm tuổi thọ để cứu người.

Cảnh Điền ngồi một bên lắng nghe những chuyện này, chỉ cắn môi ngậm miệng, âm thầm nuốt nước mắt vào trong.

Chủ nhân của hắn sao lại khổ như thế này.

Khúc Phong sau khi thi pháp xong thì gập người ho dữ dội rồi phun ra một ngụm máu lớn làm loang lổ trên sàn xe.

Diệp Ly hốt hoảng vội đỡ lấy chủ nhân, đưa người dựa vào vai mình.

"Khúc đại nhân... không sao chứ?" Cảnh Điền lo lắng hỏi.

"Người mù không thấy gì sao còn hỏi có sao không? Nếu không phải do chủ nhân người..."

"Diệp Ly!" Khúc Phong mệt mỏi nói.

"Xin lỗi chủ tử.

Là do thuộc hạ quá lo lắng cho chủ tử."

Khúc Phong ngồi dậy đẩy Diệp Ly ra.

Hắn rất không hài lòng với thái độ của tên ảnh vệ này.

"Đây là ta cam tâm tình nguyện, không liên quan đến hắn.

Nếu hắn biết tuyệt đối sẽ không để cho ta làm thế."

"Vâng.

Là thuộc hạ lỗi mãng."

Cảnh Điền nhìn tình trạng của Khúc Phong lúc đó mới biết hóa ra thi pháp lại ảnh hưởng đến sức khỏe của thuật sĩ như vậy.

Hình như chuyện này Kim Yển cũng từng nói qua một lần về tình trạng của thái tử nhưng lúc đó hắn không quan tâm nhiều lắm.

"Hắn thế nào rồi?"

"Chủ nhân đã thờ đều hơn, sắc mặt cũng hồng hào lên rồi.

Cảm ơn Khúc đại nhân."

"Đừng bận tâm." Hắn nhìn gương mặt méo xệch của Cảnh Điền mỉm cười nói: "Không cần dùng vẻ mặt đó nhìn ta.

Tình trạng của ta trông vậy thôi chứ còn khoẻ chán.

So với vị thái tử kia của các người ta còn tốt hơn nhiều."

"Thái tử điện hạ? Tình trạng của điện hạ tệ lắm sao?"

"Người ngoài như các người nhìn không ra nhưng cùng là thuật sĩ bọn ta có thể dễ dàng nhìn ra tình trạng của nhau.

Đường Tinh Húc hẳn chỉ còn sống được không quá một năm nữa, đó là trừ khi hẳn không sử dụng phép thuật nữa thôi."

"Cái gì?" Cảnh Điền mở to mắt, sốc cực độ.

"Có lẽ Sử Hồng cũng biết chuyện này cho nên hẳn mới cố gắng làm đủ cách để Tinh Húc không phải thi pháp lúc chiến đấu.

Đáng tiếc... Nếu Tinh Húc đã không biết giữ, chi bằng giao cho ta đi." Cảnh Điền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thì bắt gặp ánh mắt đang cười của Khúc Phong.

Ban nãy hẳn không nghe nhầm phải không? Khúc đại nhân có ý với chủ nhân của hẳn?

... *** ...

Tinh Húc phi ngựa cùng một nhóm thị vệ trong đêm tiến thẳng đến Khang vương phủ.

Trên đường đi Tinh Húc bắt gặp một chiếc xe ngựa chạy vào trong một con hẻm nhỏ.

Hắn nhìn một chút, cảm thấy hơi kì lạ.

Giữa đêm sao lại có xe ngựa đi vào giờ này? Nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua mà đi tiếp.

Lúc Tinh Húc đến thì nhìn thấy quân lính đang dựng lại cánh cửa bị phá hỏng.

Sử Tân Vinh cũng đang đứng bên ngoài.

Nhìn thấy Tinh Húc đến thái độ của Sử Tân Vinh vốn đang lạnh lùng lại càng thêm băng giá, thậm chí còn thấy cả sát khí.

Tinh Húc không khỏi kinh ngạc, không hiểu sao mình lại bị nhìn với thái độ đó.

Sử Tân Vinh đã biết con mình bị hạ độc trong Đại lý tự thì sẽ rất nhanh chóng suy ra được là kẻ nào có khả năng nhất giết con mình.

Chỉ có thể là vị thái tử Tinh Húc này.

Là y đã giết Sử Hồng và đưa một kẻ khác xuyên vào cơ thể con của hắn.

Nếu hắn đã đưa kẻ kia đi bồi táng theo Sử Hồng thì cũng không ngại đưa thêm kẻ đã giết con mình đi theo.

Tinh Húc không biết những suy nghĩ này trong lòng Sử Tân Vinh, chỉ đoán có thể Sử Hồng đã nói gì đó về hắn với ông ta mà thôi.

"Thái tử điện hạ đang đêm đến tìm lão phu có chuyện gì sao?"

"Ta vốn vẫn luôn cho người đi theo bảo vệ an toàn cho Sử Hồng.

Đột nhiên người của ta quay về báo phủ của vương gia bị người ta tấn công nên đến hỗ trợ.

Nhưng xem ra ta đến trễ mất rồi."

"Thái tử điện hạ thật có lòng.

Không phải chuyện gì lớn cả.

Chẳng qua là bọn cướp cạn mà thôi.

Lão phu đã dẹp yên rồi.

Cảm tạ điện hạ đã cất công đến đây giúp lão phu.

Đêm đã khuya rồi, hay điện hạ vào trong phủ nghỉ tạm."

"Không cần đâu.

Phủ của vương gia vừa gặp chuyện, ta ở lại không tiện.

Nếu người đã nói không sao thì được rồi.

Ta quay về đây."
"Vâng.

Lão phu tiến thái tử điện hạ."
Cả hai khách sáo với nhau như thế nhưng trong lòng mỗi người đều thừa biết những lời vừa rồi chẳng có lời nào là thật.

Sử Tân Vinh đã biết quanh phủ có kẻ theo dõi nên Tinh Húc phải ngay lập tức rút người về.

Sau khi một thuật sĩ tấn công vào phủ mà Khang vương lại có thể bình tĩnh như thế khiến Tinh Húc cảm thấy khó hiểu và không khỏi thắc mắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khúc Phong hiện tại đang ở đâu? Còn Sử Hồng thế nào rồi? Cảm giác bất an lúc này là tại sao?

... *** ...

Khúc Phong đưa Sử Hồng đến trọ trong một khách điểm khá lớn mà hẳn vẫn ở từ lúc rời khỏi phủ thái tử đến giờ.

Đại phu giỏi trong thành cũng bị bí mật lôi đi lúc nửa đêm.

Sau khi khám một lượt cho Khúc Phong và Sử Hồng, trên trán vị đại phu đã phủ một tầng mồ hôi lạnh.

"Kết quả thế nào? Người cứ nói thật với ta."

"Bẩm đại nhân, sức khỏe của đại nhân không có gì đáng ngại, chỉ là lao lực quá độ nên kiệt sức mà thôi, còn vị công tử kia... Tuy độc đã được tiêu trừ rất nhiều nhưng độc của hạt đỉnh hồng đã chui vào lục phủ ngũ tạng, không cách nào cứu được.

Tiểu nhân bất tài chỉ có thể duy trì mạng sống cho tiểu công tử nhiều nhất là hai tháng nữa thôi.

Đại nhân xin hãy tìm một đại phu y thuật cao minh hơn."
Khúc Phong lặng người.

Hắn đã đoán biết chuyện này từ trước nhưng vẫn mong sẽ có một tia hi vọng nào đó nhưng quả nhiên... Sử Tân Vinh đã lường trước chuyện này khi cho Sử Hồng uống thứ đó.

Độc của Hạt đình hồng là vô phương cứu chữa, cho dù đó có là thuật sĩ.

T/g: Tui nói thật đấy cô đừng tin.

Sử Hồng sẽ chết đó..

Chương 47: Chương 47

Lúc Khúc Phong vào phòng thì Sử Hồng đã tỉnh.

Y đang nằm ngẩn người nhìn trần nhà.

Gương mặt bình tĩnh đến lạ.

"Sử huynh đệ, thấy trong người thế nào rồi?"

Sử Hồng nhìn Khúc Phong đi vào, mỉm cười đáp:

"Khoẻ hơn nhiều rồi.

Ta nghe nói là Khúc đại nhân đã cứu ta.

Cảm ơn nhiều lắm."

"Không cần cảm ơn.

Ta đâu làm được gì nhiều." Khúc Phong tự thấy hổ thẹn.

Hắn rút cuộc cũng không cứu được y.

Cảnh Điền đỡ Sử Hồng ngồi dậy, kê thêm cái gối để sau lưng để chủ nhân ngồi cho thoải mái.

"Làm sao ngươi biết ta gặp chuyện mà đến cứu kịp lúc như vậy?"

"Là thuộc hạ của ngươi đến tìm ta.

Y tên Ngụy Dân thì phải.

Y vừa thấy ngươi và Cảnh Điền bị lôi đi, linh cảm có chuyện chẳng lành nên tìm ta tới ứng cứu.

Nhưng... ta vẫn là trễ một bước.

Nếu ta đến sớm hơn một chút..."
"Không trễ.

Ta còn sống ngồi ở đây tức là không trễ rồi."
Hắn còn muốn nói y vẫn sẽ chết sau hai tháng nữa nhưng vẫn là không mở miệng được.

Chợt nhớ ra việc quan trọng, hắn ngẩng đầu hỏi:
"Tại sao cha người lại nói người không phải con ông ta?"
Sử Hồng nhìn qua Cảnh Điền thì bắt gặp ánh mắt lo lắng mà nhưng lại đầy cảm thông của y.

Sử Hồng thở nhẹ một hơi, hỏi:
"Có phải người cũng đã sớm đoán được rồi?"
Cảnh Điền gật đầu.
"Lúc lão gia đột nhiên ra lệnh bắt chủ nhân, thuộc hạ đã sinh nghi rồi.

Là người theo hầu chủ nhân đã bao nhiêu năm, người có thực sự là chủ nhân của mình hay không chẳng lẽ còn không nhìn ra hay sao.

Ban đầu thuộc hạ chỉ sinh nghi nhưng càng về sau càng khẳng định được, người không phải là chủ nhân của mình, chỉ là không hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng dù là thế thuộc hạ vẫn lựa chọn đi theo chủ nhân vì thuộc hạ biết chủ nhân không phải là người xấu.

Thuộc hạ đã nhận định người và nguyện sẽ đi theo người cả đời này."

"Có lời này của người ta rất yên tâm.

Quả nhiên ta không tin nhầm người."
Sử Hồng bấy giờ mới nhìn sang Khúc Phong đang há hốc mồm đứng đó.

"Nói vậy người không phải là Sử Hồng thật?"

"Ta tên Sử Hồng nhưng không phải chủ nhân thực sự của cơ thể này."

Ta từ một thế giới khác đến đây.

Vào cái đêm mà nguyên chủ bị nhốt trong Đại Lý Tự.

Người còn nhớ chứ Cảnh Điền?"

"Thuộc hạ nhớ."

Sau đêm đó chủ nhân đã hoàn toàn khác."

"Người là thuật sĩ, chắc cũng biết về vết nứt thời không."

"Biết."

Nhưng chuyện đó rất hiếm gặp.

Ta đã từng nghe qua một trường hợp giống như người nhưng chuyện đã xảy ra rất lâu rồi, đến mức mà người ta chỉ xem nó như một truyền thuyết mà thôi.

Vậy mà giờ nó lại đang xảy ra ngay trước mặt ta."

Sử Hồng cười trừ.

"Vậy tức là Sử Hồng của thế giới này đã chết rồi? Và người của thế giới bên kia cũng vậy?"

Sử Hồng gật đầu.

Khúc Phong cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Sử Tân Vinh lại tức giận đến như vậy.

Con trai chết, lại có một kẻ khác đến ở trong cơ thể con mình, đau buồn cũng phải.

"Nhưng Khang vương cũng thật là, suy nghĩ quá tiêu cực rồi."

Con trai ông ta dù sao cũng đã chết.

Tại sao lại không chấp nhận người như một người con trai khác của mình chứ.

Ông ta thậm chí còn ra tay hạ độc người."

"Mỗi người có một cách giải quyết khác nhau mà.

Cách của ông ấy là không chấp nhận được sự thật con trai bị giết chết.

Chuyện này không thể trách ông ấy được."

"Nói vậy thì người có biết là kẻ nào đã giết Sử Hồng kia không?"

"Là thái tử điện hạ."

Khúc Phong kinh ngạc.

"Tinh Húc ư?"

"Ừm.

Y thừa nhận rồi.

Là y bẫy hấn bị nhốt vào Đại Lý Tự sau đó hạ độc giết."

Một khoảng im lặng bao trùm căn phòng.

Đâu đó vang lên tiếng thở dài.

Sự đời đúng là oái oăm khó lường.

Đường Tinh Húc là người hạ độc giết Sử Hồng của thế giới này, sau đó cũng chính y rơi vào lưới tình với một Sử Hồng đến từ thế giới khác.

Khúc Phong tự hỏi tâm trạng của Tinh Húc thế nào khi biết chuyện này.

"Có một chuyện ta muốn nhờ người.

Người giúp ta đến Vạn Hoa Cốc được không?"
"Vạn Hoa Cốc? Khá xa đấy.

Đi cũng phải mất nửa tháng.

Người đi xa vậy làm gì?"
"Ta đã giúp hai tiền bối hoàn thành công việc.

Giờ đến lượt họ hoàn thành giao ước với ta."
Sử Hồng tự biết bản thân không thể sống được bao lâu.

Vậy thì chi bằng thử một cơ hội cuối cùng để về nhà.

Hắn không muốn ở đây thêm nữa.

... *** ...

Cả đêm qua Tinh Húc thức trắng nên rất mệt mỏi.

Hắn đã xin không lên triều ngày hôm nay.

Cho dù Tinh Húc không cho phép bất cứ ai nói gì với Tử Lâm nhưng chuyện ồn ào tối qua, lại thêm việc Sử Hồng không có trong phủ cũng đủ để khiến một cậu nhóc thông minh như Tử Lâm nghi ngờ.

Tinh Húc không chịu nói nhưng Kim Yến thì sẽ không giấu.

Trong những tình huống rối ren như thế này thì thường người bên ngoài sẽ bình tĩnh và dễ quan sát hơn.
Lúc Tử Lâm tìm đến thư phòng gặp ca ca thì nghe huynh ấy hình như đang dặn thuộc hạ đi tìm một chiếc xe ngựa nào đấy vào nửa đêm qua.

Sau khi ảnh vệ đi rồi Tinh Húc mới gọi Tử Lâm vào.
"Bây giờ ta đang rất bận, sợ rằng không có thời gian nói chuyện với đệ.

Hay là đệ về cung đi."

"Không sao.

Huynh cứ bận việc của huynh đi.

Khi nào đệ muốn về đệ sẽ tự về, không làm phiền đến huynh đâu."

"Xin lỗi.

Lâu lắm đệ mới đến thăm ta mà ta lại..."

"Thay vì thấy có lỗi với đệ thì huynh đi tìm Hồng ca ca đi.

Đệ sợ rằng huynh ấy gặp chuyện rồi."

"...!Ta biết rồi."

Lúc này thì có thuộc hạ vào báo Trần Trung đến.

Tinh Húc bấy giờ mới sực nhớ ra cái hẹn về vạ của Tiểu Tâm.

Hắn bị xoay quanh chuyện của Sử Hồng đã quên rất nhiều việc. Trần Trung lần này không đi một mình mà đưa cả Vĩnh Tâm tới.

Cậu nhóc vừa gặp hắn đã quỳ xuống cúi lạy xin bái sư.

Tinh Húc nghe mà giật mình.

"Con làm gì vậy? Trần Trung, thế này là..."

"Như người đã thấy rồi đấy.

Thằng bé muốn bái người làm sư.

Nó muốn trở thành thuật sĩ."

"Cái này... người và Ngọc nhi đã suy nghĩ kỹ rồi sao?"

"Kỹ rồi.

Đây là nguyện vọng của A Tâm.

Chúng ta chỉ là chiều theo ý thằng bé mà thôi."

Tinh Húc nhú mày.

"Hai người đi nói cho thằng bé biết sao?"

"Ban đầu ta không định nói nhưng đây là tương lai của A Tâm, là cuộc đời của nó.

Cho dù có là phụ mẫu sinh thành cũng không thể quyết định thay được.

Ta đã hỏi ý kiến của A Tâm.

Nó quyết định theo người."

Tinh Húc ngòai quỳ xuống đối diện với thằng bé.

Vĩnh Tâm nhìn hẳn với đôi mắt lấp lánh đầy ngỡ ngàng.

Tinh Húc xém nữa thì phì cười.

Có lẽ nó muốn làm cũng chỉ vì muốn bắt chước hẳn mà thôi.

"Con có biết nếu con trở thành thuật sĩ thì sẽ có hậu quả như thế nào không?"

"Dạ biết.

Con sẽ chết sớm."

Tinh Húc hơi giật mình.

"Biết là sẽ chết sớm mà con vẫn muốn làm sao? Con có lẽ sẽ không sống lâu bằng phụ mẫu của con đâu."

"Con biết, nhưng hiện giờ cả Vĩnh Hy quốc chỉ có mình thái tử điện hạ là thuật sĩ.

Nếu điện hạ đi rồi mà con cũng không thay người thì ai sẽ bảo vệ đất nước, giúp đỡ nhân dân?"

Tinh Húc sửng sốt nhìn Trần Trung.

Thằng bé chỉ mới bốn tuổi, làm sao suy nghĩ được như thế.

Không phải là Trần Trung mớm lời cho nó đấy chứ.

Trần Trung thấy ánh mắt Tinh Húc nhìn mình chỉ mỉm cười nhún vai.
"Con thực sự nghĩ như vậy đấy à? Tiểu Tâm, con còn nhỏ, chưa hiểu hết được nhưng vất vả và sự khắc nghiệt mà người làm thuật sĩ phải trải qua đâu.

Con cứ sống vui vẻ thoải mái như các bạn khác đi, không cần phải suy nghĩ về chuyện này."

"Nhưng con muốn được giống với điện hạ.

Con muốn được dùng sức mạnh của mình giúp đỡ cho cha, và càng nhiều người càng tốt, giống như điện hạ đã từng làm vậy."

Ánh mắt Tinh Húc mở lớn, đồng tử rung rung xúc động.

Con đường của hắn vẫn thường bị những thuật sĩ khác mắng là ngốc.

Đây là lần đầu tiên có người nói ngược mồm hắn, muốn giống như hắn, hơn hết đó còn là của một đứa trẻ.

Hắn ôm chầm lấy Vĩnh Tâm, ôm rất chặt khiến thằng bé suýt ngạt thở.

"Xin lỗi.

Tại vì sự xúc động quá! Nếu con đã đồng ý theo ta thì phải học thật chăm chỉ đấy.

Ta sẽ không nhẹ nhàng với con đâu."

"Vâng."

"Cũng không được nói với ai chuyện con là thuật sĩ.

Bí mật này chỉ có vi sư, con và phụ mẫu biết.

Hiểu không?"

"Vâng.

Con hiểu rồi."

Tinh Húc xoa đầu thẳng bé.

Những ngày tháng cuối đời hẳn sẽ dạy dỗ thật tốt cậu bé này để tương lai nó thay hẳn hoàn thành nốt những gì còn dang dở.

... *** ...

Buổi thượng triều hôm ấy có lẽ là ngày mà Tinh Húc sẽ nhớ mãi không quên.

Buổi thượng triều chỉ mới bắt đầu chưa được bao lâu thì Sử Tân Vinh bước ra dâng tấu.

"Tâu bệ hạ, vi thần dâng tấu tố cáo thái tử điện hạ lạm dụng công quyền tham ô quốc khố."

Tinh Húc tròn mắt nhìn.

Cái gì?

Liền sau đó có một quan viên bước ra.

"Tâu bệ hạ, thần dâng tấu tố cáo thái tử điện hạ lợi dụng thân phận thuật sĩ làm rối loạn lòng dân."

"Tâu bệ hạ, thần dâng tấu tố cáo thái tử điện hạ ăn bớt tiền cứu tế,..."

Cứ như vậy hơn mười mấy vị quan viên bước ra dâng tấu tố cáo hẳn những tội mà hẳn chưa từng làm.

Tinh Húc chớp chớp mắt nhìn bọn họ một lúc liền quay sang nói với Đường Minh Thành đang đứng bên cạnh:

"Nhị ca, huynh néo đệ một cái đi."

"Cái gì?" Minh Thành khó hiểu nhìn hẳn.

"Đệ không biết là mình chưa tỉnh ngủ hay là nghe nhầm rồi."

Có phải bọn họ đang tố cáo đệ?"

"Không nhầm đâu."

Bọn họ đúng là đang dâng tấu tố cáo đệ đó."

Minh Thành nhíu mày nhìn Sử Tân Vinh.

Không hiểu ông ta đang giở trò gì.

Mấy tội danh kia hẳn tin chắc Tinh Húc chưa bao giờ phạm phải.

Tại sao ông ta phải bày ra mấy thứ này?

T/g: Sử Tân Vinh trả thù rồi..

Chương 48: Chương 48

Hoàng thượng bị một loạt tấu chương dâng lên liên tục thế này có chút choáng váng.

Ông ta không cần hỏi cũng biết chủ mưu của chuyện này chính là Khang vương.

Ông ta không hiểu chính là trước kia Sử Tân Vinh luôn tỏ rõ thái độ ủng hộ thái tử, nhưng tại sao bây giờ lại đột nhiên chuyển hướng như vậy.

Hơn nữa chuyện tấu chương dâng lên hàng loạt tố cáo thái tử thế này nếu như có sai sót chẳng phải sẽ tự trở thành trò cười sao? Hoàng thượng lật xem các bản tấu.

Mỗi tấu sớ dâng lên đều đi kèm với giấy tờ sổ sách chứng minh.

Ông nhìn một hồi, cảm thấy không thể tin nổi.

Tinh Húc không thể làm ra những loại chuyện này được, vậy những bằng chứng này là thế nào?

"Thái tử, giải thích cho trẫm nghe."

Hoàng thượng ném một sấp bản tấu xuống trước mặt hắn.

Tinh Húc ngạc nhiên mở ra xem.

Mọi vật chứng đều được chuẩn bị rất chu đáo.

Nhìn qua không cảm giác được có sơ hở gì.

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần hoàn toàn không phạm những tội này.

Những bằng chứng ở đây đều là bịa đặt.

Nhi thần xin phụ hoàng hãy tra xét rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho nhi thần."

"Tâu bệ hạ, thần và các vị quan khác đều có chứng cứ, nhân chứng cụ thể mới dám dâng tấu.

Thái tử nói như vậy không khác gì bảo chúng thần vu oan giá hoạ.

Kính mong bệ hạ xem xét."

Dưới sức ép của triều thần cùng với việc thái tử không có bằng chứng chứng minh bản thân vô tội, hoàng thượng buộc phải bắt giam thái tử lại rồi giao cho Hình Bộ điều tra.

Sau khi bị đưa vào ngục một lúc thì Sử Tân Vinh đến thăm hấn.

Tinh Húc khá bình tĩnh, không tỏ vẻ cău giận hay hốt hoảng gì.

Tối hôm trước khi nhìn thấy gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, hấn đã sinh nghi rồi.

Chỉ không ngờ mình lại bị trả thù như thế này.

"Khang vương ra tay thật nhanh và dứt khoát.

Bản thái tử kính phục ngài."

"Ngươi đã chẳng còn là thái tử nữa rồi.

Đừng có dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta."

"Ta sẽ sớm được thả ra thôi.

Những bằng chứng đó đều là giả mạo.

Đã là giả mạo thì làm sao có thể qua mắt được Hình Bộ kia chứ."

"Đúng.

Những bằng chứng đó là giả mạo.

Nhưng người nghĩ bản vương đã cất công bày ra cục diện này thì sẽ để người thoát được dễ dàng sao?"

Tinh Húc nhíu mày nhìn ông ta.

"Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến Khang vương phải mạnh tay như thế này với ta? Ít ra người cũng phải cho ta một lý do chứ."

"Được.

Ta cho người biết lý do.

Nửa năm trước, người hại con ta bị nhốt trong Đại lý tự sau đó hạ độc nó.

Người có thừa nhận không?"

Tinh Húc giật mình nhưng không quá ngạc nhiên.

Chuyện hấn ám sát Sử Hồng bất thành trong Đại Lý Tự hấn biết sớm muộn gì cũng sẽ lộ.

Hơn nữa hấn cũng đã chuẩn bị sẵn cho ngày này rồi.

Tinh Húc ngay lập tức quỳ xuống, dập đầu tạ tội với Sử Tân Vinh.

"Khang vương gia, ta thừa nhận ngày đó ta ngu dại.

Bởi vì cảm thấy Sử Hồng quá phiền phức.

Vì sự ích kỷ của hấn mà làm ta nhục nhã vô cùng nên trong lúc nóng giận nhất thời đã nảy sinh ý định hạ độc hấn.

Thật may là y không chết.

Ta đã rất hối hận với hành động của mình.

Ta cũng đã thừa nhận chuyện này với Sử Hồng và cầu xin hãn tha thứ.

Hãn đã đồng ý rồi.

Mong Khang vương gia tha thứ cho ta, cho ta cơ hội được chuộc tội với Sử Hồng.

Ta nguyện dùng cả đời này để bù đắp lại cho hãn."
Sử Tân Vinh đột nhiên cười.

Cười một cách đau đớn, cười đến chảy nước mắt khiến Tinh Húc không khỏi giật mình.

Hãn không hiểu nếu Sử Hồng đã may mắn thoát chết, hãn cũng muốn chuộc tội thì tại sao nụ cười của ông ta lại đau đớn đến cùng cực thế kia?

Bất thành linh Sử Tân Vinh vung tay đấm một phát thật mạnh vào mặt Tinh Húc.

Cú đấm mạnh đến nỗi khiến Tinh Húc gãy mất hai cái răng, miệng đầy máu.

Tinh Húc không giận ông ta.

Đối với một người có con suýt bị hãn giết thì hãn đáng bị đấm một quả như thế.

Hãn chỉ thấy kinh ngạc khi nhìn vào đôi mắt ướt nước đỏ ngầu của ông ta.

"Người xin lỗi, người bù đắp thế nào? Người tưởng kẻ mà người gặp lâu nay là Sử Hồng sao? Không.

Sử Hồng thật sự đã bị người giết chết ở Đại Lý Tự rồi.

Đó là kẻ xuyên từ một thế giới khác đên nhập vào cơ thể của nó."
Tinh Húc mở tròn mắt bàng hoàng.

"Hồng nhi theo đuổi người suốt ba năm, vậy mà khi cơ thể nó bị một người khác cướp lấy người hoàn toàn không nhận ra.

Thật xót xa cho con ta.

Nó dành hết tình cảm cho người thì người lại giết nó.

Và giờ người có tình cảm với tên giả mạo đó rồi chứ gì? Đó gọi là bù đắp à? Người nên tự sát đền mạng cho Hồng nhi thì đúng hơn!"
Tinh Húc ngồi bệt xuống đất, không nói gì.

Hắn vẫn không thể nào tin nổi những gì mình vừa nghe.

Không phải hắn giết hụt Sử Hồng.

Hắn đã thành công.

Thảo nào Sử Hồng lại nói hắn đã giết y lúc ở Đại Lý Tự.

Thảo nào tính cách của Sử Hồng lại khác biệt như vậy.

Hắn đã nghi ngờ nhưng rồi lại bỏ qua chỉ vì cho rằng Sử Hồng muốn trả thù hắn.

Hắn đã thực sự giết người.

Một thuật sĩ cả đời theo đuổi chính nghĩa như hắn vì một chút nóng giận nhất thời mà đã giết người.

Hắn cứ nghĩ hắn có cơ hội để sửa đổi nhưng hoá ra...

"Mục đích ta đưa người vào ngục là muốn người trải nghiệm qua những gì mà con ta đã phải nếm trải.

Mỗi ngày ta sẽ cho người đưa thức ăn nước uống đến cho người, nhưng bất kì lúc nào ta cũng có thể hạ độc trong những thứ đó.

Người có thể tùy chọn dùng hay nhịn đói."

"Ta đã giết Sử Hồng, ta chấp nhận đền mạng.

Khang vương cứ việc giết ta.

Ta sẽ không phản kháng."

"Người tưởng muốn chết dễ thế sao? Ta không cho phép.

Ta muốn người phải từ từ trải qua nó, cảm qua sự sợ hãi và lo lắng hàng ngày, hàng giờ.

Không một ai đến cứu người đâu."

"Không được." Tinh Húc đột nhiên túm lấy vạt áo Sử Tân Vinh.

Ánh mắt kiên quyết nhìn thẳng vào ông mà nói: "Ta chưa thể chết lúc này được.

Khang vương, người không cần phải phí sức như vậy để giết ta.

Ta hiện tại đã không còn sống được bao lâu nữa.

Chưa đầy một năm nữa ta sẽ kiệt sức mà chết.

Trước lúc đó người hãy cho ta thời gian.

Ta có vài việc vẫn chưa hoàn thành.

Sau khi làm xong rồi ta sẽ đến gặp người, đến lúc đó tùy người muốn làm gì cũng được."

Sử Tân Vinh chỉ nhếch mép cười mỉa.

"Đã vào đây rồi người nghĩ ta sẽ để người rời đi.

Đừng mơ! Không cần phải lo mình chết cô độc đâu.

Ta đã cho tên giả mạo kia uống độc hạt đỉnh hồng.

Cho dù Khúc Phong có dùng pháp lực cũng không cứu nổi nó.

Nó sẽ theo người nhanh thôi."

Hai mắt Tinh Húc trợn trừng.

Hắn đứng phắt dậy, túm lấy cổ áo Sử Tân Vinh nhìn y với gương mặt không tin nổi.

"Người giết hắn? Tại sao người lại làm vậy? Hắn đâu có lỗi gì? Sử Hồng là do ta giết kia mà."

"Ai nói hắn không có lỗi? Lỗi của hắn chính là đã chiếm lấy cơ thể Hồng nhi, ngang nhiên lừa ta suốt nửa năm.

Nếu hắn còn ở đây thì Hồng nhi không thể trở về, cho nên ta chỉ đơn giản là đưa hắn trở về nơi hắn nên về mà thôi."

"Người... Khốn nạn! Người đúng là điên rồi! Sử Hồng sao lại có người cha điên khùng như người chứ?"

"Người còn có mặt mũi mắng ta sao? Ta như vậy là do ai? Là do người đã giết con ta.

Chính người là người đã đưa hắn đến thế giới này, cũng chính người đẩy hắn đến chỗ chết."

Tinh Húc bàng hoàng chết đứng người.

Sử Tân Vinh phúi phúi trên cổ áo như thể nó bị dính bụi bẩn rồi phất tay rời khỏi phòng giam.

Ông ta rời khỏi không bao lâu thì Tinh Húc thần thờ ngồi phịch xuống đất.

Gương mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

Là hắn giết chết Sử Hồng rồi hại chết người mà hắn thương yêu

nhất.

Hắn phải làm gì bây giờ? Hắn muốn gặp Sử Hồng, muốn nhìn thấy y.

Chỉ cần có thể nhìn thấy thôi là đủ rồi.

... *** ...

Lúc Sử Tân Vinh rời khỏi Đại Lý Tự thì gặp Đường Minh Thành đang đứng ở bên ngoài.

Ông ta hơi cúi người.

"Vi thần không biết nhị điện hạ đang ngồi đợi ở đây nếu không đã nhường chỢ người sớm hơn.

Nhị điện hạ cần phải nhanh chân lên.

Lát nữa sẽ không ai có thể được vào thăm nữa đâu."

"Không phải.

Ta là đang đợi vương gia."

"Đợi vi thần?"

"Vậy thì điện hạ càng nên nói sớm mới phải.

Sao lại đứng chờ ở đây? Điện hạ chờ lâu chưa?"

"Vương gia không cần phải khách sáo như vậy.

Ngươi biết thừa ta đến đây làm gì.

Tại sao phải làm đến mức này? Hắn đắc tội gì với ngươi sao?"

"Vi thần đúng là có chút khúc mắc với thái tử nhưng đó không phải là tất cả.

Dù sao thì một người như thái tử ngồi trên chức vị này vẫn hơi quá sức, nên nhường cho một người khác có khả năng hơn, như nhị điện hạ đây chẳng hạn."

"Ta thừa nhận là ta muốn ngôi vị thái tử nhưng không phải theo cách này.

Những tội danh đó chắc chắn không phải của Tinh Húc.

Người không muốn nó làm thái tử cũng không nên vu tội cho nó như thế."

"Ai bảo là vi thần vu tội cho thái tử? Tấu chương dâng lên có bằng chứng rõ ràng.

Nhị điện hạ có thể xin bệ hạ chờ xem thử.

Ngôi vị thái tử này sẽ nhanh chóng trở thành vô chủ thôi.

Nếu nhị điện hạ không muốn ngồi thì có thể nhường cho người khác."

"Người..."

"Vi thần còn có việc.

Nếu nhị điện hạ không còn chuyện gì nữa thì vi thần xin cáo lui trước."

Minh Thành siết chặt tay, ánh mắt đầy tức giận.

Cả triều đình này đều biết hắn là người cạnh tranh gay gắt nhất với thái tử.

Giờ thái tử bởi hạ bệ, hắn lại nhân cơ hội lên ngôi thì cái vị trí thái tử của hắn còn bị người đời sỉ vả đến như thế nào.

Tên Khang vương đó đúng là điên mà.

T/g: A Húc nóng giận nhất thời để rồi hối hận cả đời..

Chương 49: Chương 49

Tử Lâm còn đang nghĩ cách thăm dò tình huống của Sử Hồng hiện giờ thế nào thì đã nhận được tin dữ là ca ca bị bắt giam, còn nghe nói bị các quan viên trong triều dâng tấu tố cáo đồng loạt.

Đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Thái tử Đường Tinh Húc trước giờ sống như thế nào mọi người đều biết.

Ngoại trừ việc hấn suốt ngày bị một tên đoạn tụ bám theo làm đủ trò thì trước giờ chưa từng làm việc gì trái với đạo đức.

Danh tiếng trong triều nói chung là rất tốt.

Cho nên việc thái tử bị tố cáo hàng loạt tội danh từ làm dụng công quyền đến tham ô, hối lộ, lừa gạt lòng dân,...!khiến toàn bộ kinh thành được một phen chấn động.

Sử Hồng đã chuẩn bị xong mọi thứ, chuẩn bị cùng Khúc Phong lên đường đến Vạn Hoa Cốc, nghe được chuyện này liền hoãn lại tất cả chạy đến phủ thái tử xem tình hình.

Lúc Sử Hồng đến đã thấy phủ thái tử bị niêm phong toàn bộ để điều tra.

Tử Lâm, Kim Yến cùng những người làm khác trong phủ đang đứng cả bên ngoài.

Nhìn thấy Sử Hồng đến, Tử Lâm liền lao đến ôm chầm lấy hấn, dụi đầu trong lòng thút thít khóc.

Sử Hồng đau buồn xoa đầu thẳng nhóc.
Kim Yến đứng nhìn một màn này cảm thấy khá khó hiểu.

Tại sao trước mặt Sử Hồng, Tử Lâm luôn bày ra bộ dáng một thiếu niên ngoan ngoãn, hiểu chuyện, khác hẳn với vẻ tinh ranh, già đời khi ở cùng hắn và thái tử.

"Ta nghe qua mọi chuyện rồi.

Đừng quá lo lắng.

Tinh Húc hẳn sẽ không sao đâu.

Hắn vô tội mà, phải không?"

"Nhưng... nhưng không ai chịu thanh minh cho ca ca.

Ai cũng sợ Khang vương.

Huynh chịu giúp ca ca đệ sao?"

Nhìn ánh mắt lấp lánh đầy hi vọng của Tử Lâm nhìn mình khiến Sử Hồng cảm thấy đầy áp lực.

Hắn vốn muốn rời khỏi đây thật nhanh, không muốn gặp mặt Đường Tinh Húc nữa.

Nhưng khi nghe y gặp chuyện lại không thể thuyết phục bản thân bỏ mặc mà chạy ngay đến.

Có lẽ vì hắn biết Tinh Húc bị oan đi.

Biết rõ người ta bị oan mà vẫn cứ quay lưng đi như thế thì không phải chính nhân quân tử.

"Ta cũng rất muốn giúp hắn nhưng ta hiện tại không còn là người của Khang vương nữa, cũng không có thế lực gì trong tay, không

biết phải giúp thế nào."

Kim Yến và Tử Lâm kinh ngạc nhìn hấn.

Sử Hồng lúng túng không biết nên giải thích thế nào.

Khúc Phong liền nói:

"Chuyện khá phiền phức, để lúc khác ta sẽ giải thích cho các người nghe.

Giờ hai người chỉ cần biết rằng Khang vương đã đuổi Sử Hồng ra khỏi nhà rồi.

Hiện hấn không còn là người của Khang vương phủ nữa."

Tử Lâm dù có thông minh đến mấy cũng khó đoán biết được chuyện gì đã xảy ra, nhưng dựa vào những gì mà Kim Yến đã kể cho cậu nghe về buổi tối hôm ấy Tử Lâm có thể đoán được Sử Hồng đang gặp nguy hiểm.

"Không sao.

Huynh đồng ý giúp là được rồi.

Có thêm đồng minh là có thêm hi vọng.

Trước mắt chúng ta cần bàn cách phải làm thế nào để giúp ca ca đã."

Sử Hồng có thể đoán được vì sao Sử Tân Vinh lại làm như vậy.

Ông ta đã tìm ra được hấn là giả mạo thì sẽ dễ dàng đoán ra ngay Tinh Húc là thủ phạm sát hại con trai mình.

Ông ta trả thù cũng không có gì lạ.

Nhưng thế lực của Khang vương trong triều khá lớn.

Hơn một nửa số quan lại trong triều đều theo phe ông ta.

Hôm nay ông ta muốn phế truất thái tử, e sẽ chẳng mấy ai dám ra mặt để bảo vệ cho thái tử.

Cho dù có e cũng sẽ bị đè bẹp trong thoáng chốc.

Muốn minh oan cho Tinh Húc không dễ chút nào.

"Không được từ bỏ.

Chúng ta đã biết rõ hấn bị oan thì chỉ cần tìm cách chứng minh những chứng cứ đó là giả là được."

Sử Hồng ngạc nhiên quay lại nhìn thì thấy một người mặc quan phục, nhìn tuổi còn khá trẻ, quả quyết bước về phía này.

"Trần thượng thư!" Kim Yến kính cẩn thưa."

"Trần Trung ca ca, huynh cuối cùng cũng tới rồi."

Sử Hồng gật đầu chào.

Hấn đã từng nghe Cảnh Điền nói qua về người bằng hữu thân thiết của thái tử làm Binh Bộ thượng thư.

Hôm nay mới gặp mặt.

Trần Trung nhìn hấn hơi sửng lại một chút rồi cũng gật đầu chào lại.
"Mọi người đến chỗ ta đi.

Chúng ta ở đây nói chuyện không tiện."

Tiểu viện của Trần Trung khá nhỏ nên đa phần người làm trong phủ thái tử được bố trí ở tạm trong nhà nghỉ.

Chỉ có Kim Yến là ở lại với Trần Trung cho tiện bàn bạc công việc.

Tử Lâm không chịu về cung mà kiên quyết đòi ở lại nên cùng ở trong tiểu viện luôn.

"Ta đã cho người tìm hiểu qua tình hình trong cung.

Hoàng hậu nương nương đã đến cầu xin hoàng thượng tra xét vụ án thật kĩ càng.

Ta nghĩ có lẽ hoàng thượng cũng không thật sự tin là thái tử điện hạ bị những tội kia đâu.

Chúng ta chỉ cần chứng minh các bằng chứng đưa ra là giả thì có thể cứu được người rồi."

"Vâng.

Nhưng mà..."

"Nếu người hỏi về các bằng chứng thì không cần lo lắng quá.

Hoàng hậu cho người gửi tin cho ta sẽ tìm cách thăm dò chuyện đó.

Việc của các người bây giờ là ngồi đợi và thật bình tĩnh.

Hình Bộ sớm muộn gì cũng triệu mấy người các người đến tra hỏi.

Phải suy nghĩ nói năng cho cẩn thận."

"Thuộc hạ hiểu.

Cảm ơn đại nhân đã nhắc nhở."

Sử Hồng đang suy nghĩ xem mình liệu có thể làm được gì không thì phát hiện Trần Trung lén nhìn hắn mấy lần.

Hắn không nói gì, đợi mọi người đi hết mới cố tình ở lại riêng với Trần Trung.

"Có phải người có gì muốn nói với ta không?"

"Chuyện của hai người các người Tinh Húc đã nói cho ta biết.

Ta cũng biết chuyện trước kia hắn từng ám sát người không thành.

Lần này Khang vương làm ra chuyện này đến tám phần là vì nguyên

nhân này."

"Ừm." Sử Hồng gật đầu.

Hắn cảm thấy mình không cần thiết phải giải thích cặn kẽ thêm làm gì.

"Vậy người thực sự muốn cứu hắn không?"

"Nếu không muốn cứu ta đã không ở đây."

"Vậy được."

Ta nghĩ có một chuyện mà chỉ mình người có thể làm được thôi."

"Chuyện gì người cứ nói."

Không cần đột nhiên làm vẻ mặt nghiêm trọng như vậy."

Trần Trung giật mình.

Hắn không biết là mình làm ra vẻ mặt như vậy.

Nhưng quả thật trong lòng hắn có cảm giác nếu không nhanh chóng cứu người ra sợ rằng Tinh Húc sẽ không thể sống nổi.

"Chuyện này căn nguyên là từ người thì e chỉ có người mới giải nút thắt được."

Người nên đi gặp nói chuyện với Khang vương thử xem."

Sử Hồng sửng người.

Ký ức đột nhiên dội lại về cái đêm trong tầng hầm đó vẫn khiến hắn không khỏi rùng mình.

"Người muốn ta cầu xin ông ta sao?"

"Không phải."

Khang vương đã làm đến mức độ như thế, e rằng muốn cầu xin cũng không được."

Ta chỉ muốn biết thái độ cũng như ý định của ông ta như thế nào.

Cách ông ta làm có thể dồn Tinh Húc đến đường cùng nhưng lại

không hoàn toàn ép chết hẳn, cũng không cho hẳn đường sống an ổn.

Ta không hiểu ông ta rốt cuộc muốn cái gì."

"...!Hiểu rồi."

Sử Hồng suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Hắn cũng muốn gặp Sử Tân Vinh nói chuyện lại một lần.

Đã ngồi trong ngục nửa ngày, có hai lần cai ngục đưa đồ ăn vào.

Thức ăn khá đầy đủ nhưng Tinh Húc chỉ chọn uống nước và ăn ít cơm và rau.

Phép thuật của hắn có thể kiểm chứng được đồ ăn có độc hay không.

Làm một lần thì không sao nhưng làm nhiều lần thì rất hao tổn pháp lực.

Hắn cần phải tiết kiệm.

Ở trong này hắn không làm được gì cả.

Chỉ có thể chờ đợi đến lúc người của Hình Bộ đến đưa đi.

Bên ngoài hắn là mẫu hậu và Tử Lâm lo lắng lắm.

Hắn tự hỏi Sử Hồng hiện giờ thế nào.

Sức khỏe của y sao rồi? Khúc Phong có cứu y không? Cứu được như thế nào?

Y chỉ mời rời xa hắn hai ngày ngắn ngủi hắn đã cảm giác như xa cách tam thu.

Hắn hối hận vì đã giết nguyên chủ Sử Hồng nhưng lại cảm thấy rất may mắn vì gặp được Sử Hồng hiện tại.

Dù vậy cái tình huống trở trêu này vẫn khiến hắn lúng túng không biết phải đối diện ra sao.

Hắn chỉ biết mình nhất định không thể chết ở đây được.

Hắn nhất định phải kiên trì trụ lại đến cùng.

Hắn biết người bên ngoài đang nỗ lực cứu mình, và hắn cũng không được để Hình Bộ nắm thóp.

Hắn không làm gì sai cả.

Cho dù Hình Bộ có người của Sử Tân Vinh thì sao? Nếu hắn không làm thì không ai có thể ép được hắn.

"Thái tử điện hạ, Vu đại nhân cho gọi."

"Biết rồi."

Tinh Húc đứng dậy, vững vàng rời đi.

Hắn cũng muốn xem với đồng chứng cứ giả tạo đó bọn họ có thể làm gì.

Lúc này Sử Hồng đang đứng trong thư phòng của Sử Tân Vinh.

Ban đầu Sử Hồng cũng không ngờ là mình lại bước vào một cách bình lặng đến vậy.

Hắn còn tưởng mình phải đánh nhau một trận thật hoành tráng với thị vệ trong phủ.

Nhưng nào ngờ hắn vừa đến đã có người đứng trước cửa đợi hắn nói rằng Vương gia đang đợi.

Và giờ hắn đứng ở đây.

"Ta đã biết thế nào người cũng đến tìm ta.

Nào nói đi.

Đến đây làm gì?".

Chương 50: Chương 50

Nhìn ánh mắt lạnh lùng và ghét bỏ mà Sử Tân Vinh dành cho mình lúc này vẫn khiến Sử Hồng cảm thấy không quen được.

So với dáng vẻ quan tâm, lo lắng và hết mức cưng chiều mà ông từng dành cho hắn với bấy giờ khác một trời một vực không khỏi khiến hắn có cảm giác luyến tiếc và đau đớn.

Sử Hồng thềm hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh rồi mới cất lời.

"Nếu vương gia đã đoán biết được ta sẽ đến tìm vậy người hắn cũng đoán được ta đến đây là vì chuyện gì."

"Nếu người đến để cầu xin ta tha cho Đường Tinh Húc thì không cần phải phí sức."

Hắn đã giết Hồng Nhi.

Giết người đền mạng.

Chuyện đó không thể thay đổi được."

"Không."

Ta không đến để cầu tình thay hắn.

Hắn giết nguyên chủ của cơ thể này, còn khiến ta khổ sở đến cùng cực suốt thời gian qua.

Ta cũng nghĩ đây là cái giá hắn phải trả."

Sử Tân Vinh hơi nghiêng đầu, có vẻ không tin lắm.

Theo như ông thấy Sử Hồng rõ ràng cũng có tình cảm với Tinh Húc.
"Nếu người không phải đến cầu tình cho hấn vậy thì đến làm gì?"
"Lần trước dưới tầng hầm ta đã có vài điều muốn nói với vương gia nhưng tình huống khi đó xảy ra quá nhanh, ta bị người ép đến tình thần rối bời, không được minh mẫn nên không nói hết được những gì mình muốn nói.

Hôm nay ta đến chỉ để nói với vương gia những điều này nếu không sau khi ta chết rồi ta sẽ hối hận không thôi."
Sử Tân Vinh hơi nhíu mày nhìn người trước mặt.

Đã trải qua chuyện như vậy vẫn có thể bình tĩnh đứng trước mặt hấn nói chuyện.

Hấn cảm thấy đáng tiếc.

Giá như Hồng nhi có một phần tính cách của người này có lẽ đã không chết một cách oan uổng như vậy.
"Muốn nói gì thì nói đi."

"Ta đã từng nói với người rằng thời gian đầu khi ta xuyên vào cơ thể này ta có thể cảm nhận được linh hồn của nguyên chủ vẫn còn tồn tại ở đây.

Đó hoàn toàn là sự thật.

Chính hấn đã nói cho ta biết tại sao mình lại chết.

Lần đầu tiên gặp vương gia trong phủ, sự xúc động của hấn đã tác động lên cảm xúc của ta.

Không phải là ta diễn kịch trước mặt người, là ta thay hấn thể hiện cảm xúc với người."

Nói đến đây Sử Hồng cảm nhận được đồng tử của Sử Tân Vinh hơi rung.

"Khoảng một tháng đầu cảm xúc của hấn khá mãnh liệt.

Ta thường xuyên cảm nhận được.

Chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện, dần dần ta cảm nhận được hẳn đã bắt đầu chấp nhận với việc mình không còn sống trên đời này nữa.

Sau đó hẳn rời đi lúc nào ta cũng không hay biết.

Đến lúc phát hiện ra thì ta đã chẳng cảm nhận được sự tồn tại của hẳn nữa rồi.

Nhưng cùng nhau ở chung trong một cơ thể, mọi cảm xúc, suy nghĩ, cũng như nguyện vọng của hẳn, ta đều có thể hiểu được.

Ta cũng đã hứa với hẳn sẽ thay hẳn phụng dưỡng vương gia suốt đời."

Sử Tân Vinh hơi cúi đầu, không có biểu hiện gì.

Sử Hồng có chút tự tin, tiếp tục nói:

"Ta nói có thể vương gia không tin nhưng đó là sự thật.

Sử Hồng hẳn thực chất không hận thái tử như người nghĩ đâu.

Sau khi hẳn chết rồi hẳn mới nhận ra bản thân đã ngu muội đến thế nào.

Thái tử không thích hẳn nhưng hẳn cứ một mực theo đuổi không từ thủ đoạn, chẳng những không thu được kết quả ngược lại càng khiến người ta ghét bỏ.

Mỗi lần ta tiếp xúc với thái tử, ta nhận thấy hẳn chỉ đau đớn chứ không hận.

Hẳn thậm chí còn mong Tinh Húc sẽ tìm được hạnh phúc thực sự." Chú ý thấy sắc mặt người kia biến đen, Sử Hồng liền ngậm miệng.

"Chung quy người vẫn đến cầu tình thay hẳn ta còn gì.

Tình cảm giữa hai người quả nhiên tốt thật đấy.

Lúc ta nói với hẳn là ta hạ độc người, hẳn đã rất tức giận, trong ánh mắt tràn ngập sát khí.

Hẳn còn cầu xin ta cho hẳn ra ngoài một thời gian.

Hẳn không còn sống được bao lâu, muốn dùng thời gian ít ỏi còn lại để thực hiện những việc còn dang dở.

Nghe lâm li bi đát làm sao."
Hai bàn tay Sử Hồng siết chặt.

Quả nhiên tình trạng của Tinh Húc hiện tại đang rất tệ.

Không thể để y ở trong ngục quá lâu được.

"Nếu hẳn đã không còn sống được bao lâu nữa, vương gia hà tất gì phải hành hạ hẳn như vậy.

Hẳn sớm muộn cũng sẽ đền mạng cho con trai người mà."
"Chết như thế quá dễ dàng với hẳn.

Ta không muốn như thế."

Giọng của Sử Hồng hơi run: "Vậy vương gia còn muốn trả thù hẳn thế nào?"

"Thế nào à? Hẳn đã đầu độc Hồng nhi như thế nào, ta cũng muốn hẳn trải qua như vậy.

Thế mới gọi là trả giá."

Như vậy chẳng phải Tinh Húc sẽ chết rất nhanh sao? Sử Hồng cắn môi.

Lửa giận bốc lên ngàn ngọn.

Cho dù Tinh Húc đã giết người nhưng chung quy không phải cũng vì ông ta phó mặc cho con trai muốn làm gì thì làm sao? Nếu nguyên chủ không làm những hành động quá đáng như thế thử hỏi Tinh Húc có tức giận mà muốn giết y không? Tinh Húc đã dành cả cuộc đời phục vụ cho Vĩnh Hy Quốc đến mức mạng cũng chẳng còn giữ được bao lâu.

Y không đáng phải chịu kết cục đau đớn thế này.

Nhưng hiện giờ hắn không tư cách phản bác, cũng không có cách nào cứu được y ra.

Hắn hận sự vô dụng của mình.

"Này người trả thù cũng có mức độ thôi.

Định dùng hai đứa nó để xoá bỏ đi trách nhiệm của mình à?"

Sử Hồng và Sử Tân Vinh kinh ngạc nhìn về phía phòng trong thì phát hiện ra hai người không biết là có mặt ở đó từ lúc nào.

Gương mặt Sử Hồng mừng như vớ được vàng còn Sử Tân Vinh thì đen mặt, vừa cả ngạc nhiên.

"Tinh Thanh Ngôn, người chưa chết sao?"

"Mấy năm nay ta dưỡng thân khá tốt, vẫn chưa chết.

Sao hả? Ta chưa chết người thất vọng lắm à?"

"Không có."

Thanh Ngôn khẽ nhếch môi cười.

Ngày xưa lúc hắn còn là thuật sĩ của Vĩnh Hy Quốc thường xuyên cùng tên này tranh cãi trên triều đường.

Hắn không giống Tinh Húc, cả đời theo đuổi chính nghĩa gì đó.

Hắn khá tùy tiện, thích thì làm, không thích thì cũng chẳng ai ép được

hắn.

Mạng của hắn, hắn cũng phải giữ chứ.

Cho nên Sử Tân Vinh thích làm việc với Tinh Húc hơn.

Bây giờ thấy Tinh Húc không dùng được nữa thì hạ bệ.

Hắn còn không hiểu tên này mưu tính gì trong đầu sao.

Hắn đã có ý hạ bệ Tinh Húc từ trước rồi, thêm vụ Tinh Húc giết con lại càng có cơ tiêu diệt thẳng nhóc.

"Húc nhi giết con người.

Bản thân nó cũng đã rất hối hận rồi.

Bây giờ nó đã chẳng còn sống được bao lâu, người khiến hắn mất ngôi vị thái tử là được rồi.

Không cần làm đến mức lấy mạng như vậy."

"Không cần lấy mạng? Vậy mạng con ta thì ai trả cho ta?"

"Này, người nói cứ như thể người chẳng có chút trách nhiệm gì vậy." Phượng Cẩn đứng nghe này giờ đã sớm không nhịn được.

"Người biết rõ con mình có những hành động thái quá làm ô danh không chỉ thái tử mà cả chính mình.

Người không những không ngăn cản còn tiếp tay cho nó.

Nó chết cũng một phần do người, đừng có đổ hết tội sang Húc nhi!"

"Hồng nhi yêu ai là lỗi của nó sao? Nó theo đuổi tình yêu thì có gì sai chứ?"

"Nó theo đuổi tình yêu không sai nhưng làm không đúng cách.

Nó ban ngày thì bám người ta không rời, ban đêm đột nhập phòng ngủ quấy rối, lại còn viết thoạị bản phát tán khắp nơi.

Húc nhi chịu đựng được đến ba năm, chứ đựng phải ta năm đầu đã sớm đem nó đập chết rồi."

"Người dám..."

"A Cẩn, đừng nói nữa!" Thanh Ngôn lên tiếng can ngăn.

"Nói mấy lời này với người yêu thương con đến mức hại nó cũng không biết thì chẳng ích gì đâu."

"Các người..." Sử Tân Vinh tức đến lột ruột.

Chỉ có hai kẻ này là dám nói năng với hắn kiểu đó.

"Hai người các người đến đây làm gì? Cũng muốn cứu đệ tử của mình chứ gì?"

"Dĩ nhiên rồi.

Nó là đệ tử duy nhất của ta, ta không cứu nó thì cứu ai.

Hơn nữa, ta còn có giao ước phải hoàn thành."

Thanh Ngôn tiến đến chỗ Sử Hồng vẫn còn đang đứng ngẩn ra nhìn mình, mỉm cười vỗ vai y.

"Người đứng là một tên mù.

Tuy con trai ngươi đã chết nhưng nó không hề oán hận gì cả.

Con thằng nhóc này vẫn luôn thay con trai ngươi hiếu kính ngươi, muốn phụng dưỡng ngươi vậy mà ngươi không chút do dự giết nó.

Ngươi vốn không có tư cách chỉ trích Húc nhi."

"Được rồi, A Cẩn.

Không cần nói nhiều với hắn làm gì.

Bọn ta đến đây là để đón người đi.

Người cứ ở đây mà suy nghĩ kỹ những gì mà ta đã nói đi."

Nói rồi Thanh Ngôn và Phượng Cẩn túm lấy Sử Hồng đưa đi.

"Làm sao hai vị tiền bối biết Tinh Húc gặp chuyện mà đến cứu?"

"Vốn bọn ta không biết chuyện Húc nhi bị giam, bọn ta đến đây là để thực hiện giao ước với người.

Bọn ta sợ người không đến được Vạn Hoa Cốc.

Chẳng ngờ khi đến nơi lại nghe được tin này."

"Hai vị tiền bối có chỗ ở chưa? Nếu chưa thì có thể đến ở tạm chỗ của Trần Trung huynh."

"Trần Trung hả? Ừ.

Chúng ta qua đó."

Sự xuất hiện của hai thuật sĩ thế hệ trước khiến nhóm người Trần Trung vui sướng không thôi.

Chưa cần nói đến cả hai đều là thuật sĩ, danh tiếng của Tinh Thanh Ngôn vẫn còn nguyên tại Vĩnh Hy Quốc.

Đây quả thật là hai viện binh vô cùng tuyệt vời.

"Chuyện tiếp theo để bọn ta giải quyết.

Các người chỉ cần ở yên đây chờ đợi là được."

"Hai vị tiền bối định làm gì?"

"Thanh Ngôn ta tuy không còn là thuật sĩ của Vĩnh Hy Quốc nhưng tiếng nói của ta vẫn còn.

Cứ đến gặp trực tiếp tổ cáo với hoàng thượng là được."

"Hả?".

Chương 51: Chương 51

Sáng sớm hôm sau Trần Trung đã đưa Thanh Ngôn và Phượng Cẩn vào cung diện kiến thánh thượng.

Tình Thanh Ngôn đã rời khỏi đất nước hơn mười năm nên đa phần người trong cung không nhận ra hắn.

Với Phượng Cẩn thì càng không có người biết y là ai.

Nhưng dáng vẻ của cả hai khá bắt mắt.

Một người dáng vẻ như trích tiên, người kia phong độ, tuấn lãng ngút trời, khiến đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Trần Trung có hơi hối hận, lẽ ra phải ngụy trang cho hai vị này một chút.

Kể từ sau khi thái tử bị bắt giam, hoàng thượng vẫn luôn ăn ngủ không yên.

Hoàng thượng vẫn luôn cho rằng thái tử không thể nào làm những chuyện này nhưng con người của Khang vương trước giờ vẫn luôn làm việc thận trọng, chưa từng gây ra sai lầm nào.

Lần hành động này rõ ràng là đang cố tình nhắm vào thái tử.

Thế lực của Khang vương rất lớn.

Hoàng thượng có muốn bảo vệ thái tử cũng không thể tùy tiện được, cũng không nắm được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy người Trần Trung đưa vào hoàng thượng vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng khôn xiết.

"Thanh Ngôn, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi.

Ngươi đi đâu mà mất tăm nhiều năm như vậy? Trẫm còn tưởng ngươi chết rồi."

"Xin lỗi bệ hạ.

Thần đã rời đi mà không thông báo gì.

Thần cảm thấy quá mệt mỏi với công việc và trách nhiệm nên đã rời bỏ nó mà đi ngao du khắp nơi.

Bây giờ thần trở về đây là vì có chuyện muốn nói."

Thanh Ngôn và Phượng Cẩn bắt đầu ngồi kể cho hoàng thượng nghe chi tiết mọi chuyện.

Từ việc hai người bọn họ thuyết phục Sử Hồng hạ dục Tinh Húc và hai thuật sĩ khác để kết thúc trận chiến giữa triều đình và Nhật Nguyệt Lôu trong sự giảm thiểu thương vong hết mức có thể, đến chuyện con trai Sử Tân Vinh bị Tinh Húc hạ độc giết nên bây giờ bị ông ta trả thù.

Họ cũng nói cả cái giá phải trả của việc sử dụng linh lực quá nhiều và tình trạng cơ thể hiện tại của Tinh Húc.

Hoàng thượng mất hơn nửa ngày để tiêu hoá hết những gì hai người họ nói.

"Hoá ra lâu nay trẫm và người dân của Vĩnh Hy đã đẩy nó vào chỗ chết mà không hề hay biết.

Vậy mà trẫm còn hay trách nó sao không dùng phép thuật làm cái này, làm cái kia.

Trẫm đâu có ngờ..."

"Bệ hạ đừng nói thế! Đây là Húc nhi cam tâm tình nguyện.

Nó muốn dùng sức mạnh của bản thân để phục vụ cho đất nước, bảo vệ dân chúng.

Đó là ước mơ từ nhỏ của nó rồi.

Cho nên Húc nhi không muốn nói cho bất cứ ai biết vì sợ sẽ khiến mọi người sẽ áy náy.

Ta nói chuyện này ra đơn giản chỉ là muốn để bệ hạ hiểu hơn về tình trạng của Húc nhi mà thôi."

"Vậy chuyện tố cáo Húc nhi thì sao? Ta hoàn toàn tin những gì các người nói vì ta biết Húc nhi không bao giờ làm những việc đó, nhưng mà nếu để Hình Bộ điều tra sợ là sẽ kéo dài lâu, ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của nó."

"Chuyện này bệ hạ cứ yên tâm.

Bệ hạ cho triệu tất cả những quan viên đã dâng tấu tố cáo Húc nhi đến đây.

Thần và A Cẩn sẽ có cách bắt bọn chúng khai bằng hết."
Hoàng thượng ngay lập tức làm theo.

Đêm hôm đó, mười sáu quan viên đã dâng tấu tố cáo thái tử đột ngột bị triệu vào cung một cách bí mật.

Bọn họ bị đưa vào trong một căn phòng kín chỉ có ánh nến lập loè.

Không biết hai vị thuật sĩ dày dặn kinh nghiệm này làm thế nào mà chỉ chưa đầy một nén nhang, tất cả quan viên đều dập đầu, mặt tái mét khai rằng toàn bộ bằng chứng định tội thái tử trong tay đều là giả, còn nói là Khang vương ra lệnh cho bọn họ dâng tấu tố cáo.

Nhóm của Sử Hồng nghe được không khỏi trầm trồ, phục sát đất. Tinh Húc được minh oan có thể rời khỏi ngục nhưng sau đó một

ngày thì nhận được thánh chỉ phế truất ngôi vị thái tử, còn bị cấm túc trong cung một năm vì không làm tròn chức trách của bản thân.

Nghe qua thì có vẻ như Tinh Húc bị phạt nặng nhưng người trong cuộc đều rất rõ hoàng thượng là đang cưỡng chế bắt Tinh Húc phải nghỉ ngơi, không cho sử dụng phép thuật nữa.

Sử Tân Vinh bị thu hồi danh vị vương gia, không cho phép tham gia triều chính, trở thành thứ dân.

Tài sản không bị thu hồi, chỉ là bị gỡ bỏ bảng hiệu vương phủ mà thôi.

Thật lạ là với một người có thể lực lớn như Sử Tân Vinh lại không có chút phản kháng nào, cứ im lặng chấp nhận số phận khiến những quan viên đi theo Khang vương cũng sợ hãi nằm im không động đậy.

Sử Hồng đã từng đến tìm gặp ông ta một lần nhưng ông ta không tiếp.

Sử Tân Vinh tự nhốt mình trong phòng cả một tuần.

Sau khi ra khỏi phòng trông ông rất khác.

Nhìn gầy hơn, xanh xao hơn, nhưng ánh mắt dường như đã hiền hoà hơn.

Ông cũng không từ chối khi Sử Hồng xin đến gặp lần nữa.

"Người cũng thật kiên trì.

Vậy mà vẫn tiếp tục đến tìm ta."

"Vương... Lão gia có khoẻ không? Trông người gầy quá."

"Không sao.

Bồi bổ mấy ngày sẽ ổn thôi.

Người nên tự lo cho bản thân đi.

Mấy ngày nay độc trong người còn hành hạ người không?"
Nghe câu hỏi thăm của Sử Tân Vinh, Sử Hồng không khỏi vui mừng.

Cho dù ông đã hạ độc hấn nhưng hấn lại chưa bao giờ thực sự hận ông cả.

Hấn biết ông ta như thế cũng chỉ vì không chấp nhận được cái chết của con trai bảo bối mà thôi.

"Không sao ạ.

Tuy thi thoảng cảm thấy trong ngực âm ỉ đau nhưng ta chịu được."
Sử Tân Vinh hơi cúi mặt, dường như đang mộng lung suy nghĩ gì đó.

Sử Hồng thấy ông ta im lặng cũng không dám nói năng gì.

Dù sao Sử Tân Vinh không còn dùng ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn hấn đã là rất tốt rồi.

"Mấy đêm trước trong giấc mơ ta đã gặp Hồng nhi.

Nó đi lâu rồi mà mấy hôm trước mới chịu đến gặp ta.

Nó dặn ta phải chú ý giữ gìn sức khoẻ, nói ta phải sống thật lâu, còn bảo ta phải đối xử tốt với người.

Buồn cười nhất nữa là nó lại bảo ta thay nói xin lỗi thái tử.

Nó bảo nó rất hối hận vì những gì đã gây ra với hấn ta, chỉ mong sau này hấn ta sẽ tìm được hạnh phúc thực sự."

Sử Hồng ngẩn người ngạc nhiên.

Hấn tưởng linh hồn của nguyên chủ đã đi đầu thai rồi, không ngờ lại về trong giấc mơ của Sử Tân Vinh.

Nhưng việc này có vẻ đã giúp tinh thần ông ấy được an ủi hơn rất nhiều.

Hắn nhìn thấy Sử Tân Vinh ngửa đầu lên trời mà cười chua xót.
"Ta đã làm cái gì thế này? Hoá ra ta làm cha mà không thể hiểu nó.

Hoá ra chính là ta mới là kẻ hại con mình mất mạng.

Thanh Ngôn nói đúng.

Ta muốn chối bỏ sự vô trách nhiệm của bản thân mới đẩy hết tội lỗi lên đầu các người.

Ta mới là kẻ đáng chết."
"Lão gia, xin đừng nghĩ như vậy.

Sử Hồng ở bên kia chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy lão gia tự trách mình thế này."

Sử Tân Vinh nhìn người đang mang cơ thể của con trai mình đang đứng trước mặt.

Sau khi bị ông đối xử như thế người đó vẫn đối với ông quan tâm, vẫn nhìn ông bằng ánh mắt đầy lo lắng, vẫn an ủi ông, Sử Tân Vinh mới thấy mình đã bao tuổi, đã trải qua chinh chiến, đấu tranh mà vẫn ấu trĩ gây ra sai lầm lớn như vậy.

Một sai lầm mà cả đời này ông cũng không thể bù đắp nổi.
Sử Tân Vinh đột nhiên nắm chặt lấy tay Sử Hồng, môi mấp máy dường như muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng được.

Sử Hồng thấy vậy mỉm cười vỗ nhẹ lên mu bàn tay ông, dịu dàng nói:
"Lão gia, không cần nói gì cả đâu.

Ngài cố gắng giữ gìn sức khỏe là được rồi."

Sử Tân Vinh nhìn hấn, đồng tử rung rung.

Môi mấp má một hồi rồi cuộc cũng mở miệng nói:
"Xin lỗi.

Thay ta... xin lỗi thái tử."

Sử Hồng kinh ngạc, mắt mở lớn đầy kích động.

Cảm giác như hấn sắp khóc vậy.

Đây không phải là cảm xúc của nguyên chủ, là cảm xúc thực của hấn.

Trong lòng hấn vẫn luôn xem ông là cha trong thế giới này của mình.

Ông đã mở lời xin lỗi hấn.

Đó là niềm hạnh phúc tột cùng không thể diễn tả bằng lời.

Sử Hồng trở về cung của tam hoàng tử.

Kể từ lúc Tinh Húc bị cấm cung hấn vẫn luôn ở đó.

Thanh Ngôn đã nói muốn làm phép đưa hấn trở về cần phải chuẩn bị một vài thứ nên từ giờ cho đến lúc đó, hấn sẽ ở cùng với Tinh Húc để hai người tiện chăm sóc cho nhau.

Sử Hồng cũng không phản đối.

Dù sao hấn cũng chẳng còn ở thế giới này bao lâu nữa.
Tinh Húc luôn chăm sóc cho hấn rất tốt.

Kể từ lúc bị cấm cung vẫn luôn cố gắng học nấu ăn rồi mỗi ngày đều tự tay nấu cho hấn ít nhất một món mà y học được.

Ban đầu nấu rất tệ nhưng đã qua mấy ngày cũng tiến bộ lên rồi.

Hôm nay lúc hắn trở về đồ ăn đều đã nấu xong.

Tinh Húc cũng trình lên cho hắn một món mà y mới học được.
"Vị thế nào? Được không?" Tinh Húc hồi hộp nhìn sắc mặt Sử Hồng khi ăn thử canh mình nấu.

Sử Hồng mặt không biến sắc gật đầu một cái nói: "Không tệ."
"Người nói có thật không đấy? Lần trước người cũng nói như thế nhưng rốt cuộc thức ăn quá mặn.

Người còn ráng ăn cho hết nữa.

Người không cần phải dùng cách này để động viên ta."
Tinh Húc nói một thôi một hồi với gương mặt giống như cún con giận lẫy khiến hắn xem chút không nhịn được cười.
"Ta nói thật mà.

Hôm nay người nấu khá hơn nhiều.

Không tin người ăn thử đi."
Tinh Húc múc một thìa canh bằng chính cái thìa Sử Hồng vừa dùng.

Vị vẫn hơi mặn nhưng đúng là đã tiến bộ hơn so với lần trước.

Hắn xụ mặt.
"Vẫn không ngon."
"Người mới học nấu ăn như người mà nấu được như thế là quá tốt rồi.

Ta còn chẳng nấu được cái gì đây này."
"Người không cần nấu, để ta nấu cho người ăn là được rồi."
"Được rồi.

Ta không thèm tranh với người.

Dù sao ta cũng lười nấu.

Người thích thì cứ làm."

Sử Hồng lấy lại chiếc thìa từ tay Tinh Húc định ăn tiếp.

Lúc này cả hai mới chợt nhận ra bọn họ mới vừa dùng chung một chiếc muỗng.

Hai người bỗng chốc đỏ mặt.

"Điện hạ, Trần đại nhân đưa Tiểu Tâm đến." Kim Yến chạy vào thông báo thì đúng lúc nhìn thấy sắc mặt đỏ lựng của hai người kia, ngạc nhiên hỏi: "Điện hạ, hai người không sao chứ?"

"Khụ.

Không sao đâu.

Đưa Tiểu Tâm vào đi." Tinh Húc xua tay.

T/g: hai con người đều chẳng ai sống được bao lâu nữa..

Chương 52: Chương 52

Cứ cách hai ngày Tiểu Tâm sẽ đến cung của Tinh Húc để học pháp thuật một lần., mỗi lần hai canh giờ.

Còn lại chủ yếu là để cho thằng bé tự luyện tập.

Tinh Húc nói pháp thuật có thành thạo, có uy lực ra sao đa phần là tự bản thân tự tìm hiểu và tự rèn luyện.

Ngày nhỏ sư phụ của hắn cũng dạy hắn theo phương pháp như thế.

Sau khi hắn mất hắn sẽ nhờ cậu sư phụ thay hắn dạy cho Tiểu Tâm đến khi nào nó đủ sức tự mình hành động.

Từ giờ cho đến lúc đó hoàng thượng là người duy nhất biết đến sự tồn tại của một thuật sĩ như Trần Vĩnh Tâm.

Sau sự việc của thái tử, hoàng thượng đã trân trọng thuật sĩ hơn, quyết không tạo áp lực lên bất kì một thuật sĩ nào nữa.

Tử Lâm thường xuyên đến thăm Tinh Húc, có đôi lúc ở lại ba bốn hôm.

Cậu lúc nào cũng ngồi trò chuyện rất vui vẻ với Sử Hồng.

Tinh Húc luôn tự hỏi không biết hai người này có chuyện gì mà nói với nhau hoài không biết chán.

Hắn không cần, chỉ sợ Sử Hồng mệt thôi.

Hoàng hậu vẫn không biết chút gì về tình trạng sức khoẻ hiện tại của

Tinh Húc, nhưng bản năng của một người mẹ mách bảo bà rằng đứa con trai này có lẽ không còn sống được bao lâu nữa.

Bà thường xuyên đến thăm con trai, mỗi lần đến đều mang theo rất nhiều đồ ăn ngon.

Ban đầu bà rất ngạc nhiên, thậm chí tức giận khi thấy Sử Hồng cũng ở đó nhưng thấy thái độ quan tâm của Tinh Húc dành cho Sử Hồng bà cũng không ý kiến gì, ngược lại đối xử rất tốt với Sử Hồng như với người nhà vậy.

Ban đêm, Tinh Húc thường đợi đến lúc Sử Hồng ngủ say thì lén vào phòng rồi nhẹ nhàng leo lên giường ngủ chung với người ta.

Đợi đến lúc trời gần sáng lại rời đi.

Ban đầu hẳn còn lo lắng, sợ Sử Hồng thức dậy giữa chừng nhìn thấy hẳn sẽ nổi giận rồi đuổi đi.

Nhưng đã mấy đêm liền Sử Hồng đều ngủ rất ngon, cũng không dậy giữa chừng hẳn yên tâm cứ lặp đi lặp lại hành động như vậy. Có một lần Tinh Húc ngủ quên mất, đến cuối giờ Dần mới bừng tỉnh.

Nhìn qua thấy Sử Hồng còn chưa dậy hẳn thở phào nhẹ nhõm.

Đang nhẹ nhàng xuống giường rời đi thì đột nhiên tay bị giữ lại.

Tinh Húc hoảng hồn khi thấy Sử Hồng mở mắt nhìn mình.

"Ngươi... ngươi dậy rồi à?" Tinh Húc lúng túng không biết nên giải thích sao về tình huống hiện tại.

"Ngươi đã lỡ ngủ đến giờ này rồi thì ngủ tiếp đi.

Trời sáng hẳn rồi dậy."

Tinh Húc kinh ngạc.

"Ngươi... ngươi cho ta ngủ lại? Ngươi không ngạc nhiên khi thấy ta

ở đây sao?"

"Người lén lút vào phòng ta lâu như vậy người tưởng ta không biết sao? Ta cũng học võ mà."

Tinh Húc ngó người.

Thế ra hắn đã bị lộ từ lâu rồi nhưng Sử Hồng vẫn không đuổi hắn đi, vẫn để hắn đến và ngủ cùng y đêm này qua đêm khác.

Tinh Húc vui như mở cờ trong bụng, hắn nằm lại xuống giường quay qua đối diện với Sử Hồng, dò hỏi:

"Người đồng ý cho ta ngủ cùng người, có phải... người cũng đã..."

"Ta buồn ngủ."

Lười đuổi."

"Ê, người nói vậy là sao?"

Tinh Húc hỏi nhưng không thấy Sử Hồng trả lời.

Nhìn lại thì thấy người đã ngủ mất rồi.

Hắn đờ người mất một lúc, không biết nên phản ứng thế nào.

Cái người này vừa thấp lên cho hắn hi vọng cũng triệt để dập tắt luôn.

Nhưng mà... hắn vẫn thích.

Cuộc sống cứ trôi qua bình lặng như vậy.

Có thể nói đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Tinh Húc.

Hắn chỉ mong những ngày tháng này kéo dài hơn một chút.

Nhưng trời không chiều lòng người.

Sau hơn nửa tháng ở cùng nhau, bệnh tình của Sử Hồng đột nhiên trở nặng.

Từ sau khi bị trúng độc, cơ thể của Sử Hồng yếu ớt hẳn.

Hắn vẫn có thể sinh hoạt như người bình thường nhưng không thể làm việc gì quá nặng nhọc hay đánh võ cường độ cao.

Thời gian qua Tinh Húc vẫn luôn bồi bổ cho Sử Hồng rất nhiều thức ăn và đồ uống bổ dưỡng.

Khúc Phong đang phụ Thanh Ngôn đi tìm nguyên liệu ở bên ngoài cũng thường xuyên gửi thuốc về.

Tinh Húc cứ tưởng là sức khỏe của y đã ổn, có thể sống thêm một khoảng thời gian nữa nhưng không ngờ vào một buổi tối, khi vừa ăn xong điểm tâm thì Sử Hồng đột nhiên ói toàn bộ, sau đó đổ gục xuống sàn.

Tinh Húc vội vàng đỡ Sử Hồng lên giường rồi cho gọi thái y đến.

Lúc đó hắn mới biết chất độc của hạt đỉnh hồng đã đi sâu vào nội tạng, dù có ăn bao nhiêu đồ bổ dưỡng cũng chẳng thể vực được bao nhiêu sức khỏe đang dần yếu đi của Sử Hồng.

Lâu nay sức khỏe của Sử Hồng vẫn yếu đi từng ngày nhưng y vẫn luôn gắng gượng, đến bây giờ đã không thể chịu được nữa.

"Tại sao người thấy mệt lại không nói với ta? Người làm thế này ta sợ lắm biết không?"

"Ta cũng cứ nghĩ là ta gắng được."

Người đang vui vẻ như vậy ta không muốn... Ha ha, vẫn là ta quá tự tin vào bản thân rồi."

"Người đúng là đồ ngốc."

Ai cần người lo cho ta chứ? Người lo cho bản thân người đi.

Tình trạng cơ thể người còn tệ hơn ta."

"Ta và ngươi không giống nhau."
Bọn họ không giống.

Sử Hồng sẽ trở về thế giới của mình, còn Tinh Húc sẽ chết, sẽ ra đi mãi mãi.

Tinh Húc ôm chầm lấy Sử Hồng, thốt thức nói:

"Có gì khác nhau sao? Cũng là rời khỏi thế giới này, vĩnh viễn không thể gặp lại.

Không phải sao?"

Sử Hồng hơi sửng lại.

Tinh Húc nói đúng lắm.

Hắn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Chẳng phải đều là ra đi không trở lại hay sao.

... *** ...

Sau ngày hôm đó Tinh Húc đã gửi tin báo cho sư phụ của mình nhanh chóng trở về.

Hai ngày sau, không chỉ Thanh Ngôn mà Phượng Cần và Khúc Phong cũng đến.

Thanh Ngôn khám qua cho Sử Hồng rồi nói:

"Tình trạng cơ thể của Sử Hồng chuyển biến tệ hơn ta nghĩ nhưng vẫn còn kịp.

Nhưng để đề phòng trường hợp chuyển biến xấu hơn hai ngày sau chúng ta tiến hành nghi thức luôn.

Hai đứa không vấn đề gì chứ?"

Tinh Húc giật mình nhìn qua Sử Hồng.

Hai ngày nữa.

Hắn đã biết trước chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy đến nhưng khi nó đến hắn vẫn không khỏi cảm thấy sốc.

Hắn chỉ còn có thể nhìn thấy Sử Hồng hai ngày nữa.

Sử Hồng cũng có vẻ khá sốc.

Chuyện này đến nhanh hơn hắn tưởng.

Hắn còn mong mình có thể ở lại thêm một tháng nữa.

Nhưng đây là chuyện sớm muộn cũng phải đối mặt.

"Không có vấn đề gì ạ.

Tiền bối cứ tiến hành đi."

"Vâng.

Sư phụ cứ làm đi."

Nhìn vẻ mặt của hai người họ Thanh Ngôn biết cả hai đều buồn bã, luyến tiếc và cả không cam tâm nhưng tình trạng của Sử Hồng đã không thể trì hoãn được nữa.

Phép thuật về dịch chuyển thời không thuộc về phép thuật cổ, rất khó thực hiện và cũng rất ít thuật sĩ biết về nó, một phần vì nó tốn rất nhiều pháp lực, vừa phức tạp và cũng rất hiếm khi phải dùng đến.

Thật may vì Thanh Ngôn lại nằm trong số rất ít những thuật sĩ biết sử dụng phép thuật này.

Để sử dụng phép dịch chuyển thời không cần vẽ một pháp trận đồng thời chuẩn bị một số nguyên vật liệu thuộc loại hiếm có, khó tìm.

Ngay sau khi chia tay Sử Hồng ở đại bản doanh của Nhật Nguyệt Lâu ngày đó Thanh Ngôn và Phượng Cẩn đã bắt đầu cho người đi tìm kiếm những nguyên liệu kia.

Sau khi biết Sử Hồng gặp chuyện, quá trình tìm kiếm được đẩy nhanh hơn.

Thêm sự giúp đỡ nhiệt tình của Khúc Phong, bọn họ mới hoàn thành quá trình tìm kiếm vật liệu thì nhận được tin báo về của Tinh Húc. Để tiến hành thuận lợi phép thuật này ngoại trừ việc chuẩn bị đầy đủ các nguyên vật liệu và pháp trận, điều kiện tiên quyết là sức khỏe của người được thi pháp phải ổn định.

Nếu sức khỏe quá yếu thì sẽ không thể chịu nổi trong quá trình dịch chuyển.

Bây giờ sức khỏe của Sử Hồng đã chuyển biến xấu nhưng vẫn còn có thể phục hồi tạm thời được.

Cho nên mới cần phải tranh thủ tiến hành đưa Sử Hồng đi càng sớm càng tốt.

Đêm hôm đó cả Sử Hồng và Tinh Húc đều không thể ngủ nổi.

Cứ nghĩ đến chuyện sắp rời xa nhau là chẳng ai có thể chớp được mắt.

Bọn họ chỉ nắm tay nhau, im lặng.

Một lúc khá lâu, Tinh Húc mới cất tiếng:

"Kể ra ta chưa từng hỏi người thế giới người từng sống trông như thế nào."

Sử Hồng mỉm cười nhìn sang: "Muốn biết sao?"

"Muốn."

Sử Hồng suy nghĩ một lúc rồi đáp:

"Thực sự rất khó để diễn tả cho người hiểu.

Ở thế giới của ta không tồn tại những người được gọi là thuật sĩ.

Nhưng ngược lại mọi thứ ở đó đều rất hiện đại.

Bọn ta có đèn điện có thể phát sáng mà không cần đến nến, có xe có thể chạy nhanh như ngựa mà không biết mệt, có máy bay có thể bay lượn như chim trên trời, còn có thứ gọi là điện thoại dù cách nhau cả mấy trăm mấy ngàn dặm vẫn có thể nói chuyện và nhìn thấy nhau.

Nói chung, rất hiện đại."

Tinh Húc nghe mà hai mắt tròn tròn.

Hắn ngồi bật dậy giọng run run hỏi:

"Vậy chẳng phải thế giới của người toàn là phép thuật sao?"

"À, nếu trong mắt của người thì trông chúng giống như thế nhưng thực tế thì những thứ này đều là do bàn tay con người phát minh ra.

Thế giới này của người có lẽ mấy trăm năm sau cũng sẽ có hiện trạng giống như thế.

Vấn đề là nằm ở tương lai thôi."

"...!Người nói vậy ta càng không hiểu được."

"Thì ta đã nói rất khó để diễn đạt cho người hiểu mà." Sử Hồng phì cười.

"Thôi, quên chuyện này.

Nằm xuống ngủ nào."

Tinh Húc đầu óc mông lung lại nằm xuống giường.

Hắn đúng là không tưởng tượng nổi những thứ mà Sử Hồng đã nói.

Nếu vậy thì thế giới mà Sử Hồng sống thật sự rất tuyệt.

Thảo nào mà y vẫn luôn mong muốn trở về.

Hắn... cũng muốn đến đó.

"A Hồng, ta gọi người như vậy được không?"

Sử Hồng hơi ngạc nhiên một chút nhưng rồi mỉm cười đáp lại:
"Giờ phút này rồi còn câu nệ cái gì."

Người muốn gọi thế nào cũng được."
"A Hồng, kiếp này là ta có lỗi với người."

Nếu kiếp sau có thể gặp lại, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với người, sẽ không bao giờ khiến người phải chịu tổn thương nữa."

Sử Hồng nhìn Tinh Húc một lúc rồi quay mặt đi làm Tinh Húc không đoán được Sử Hồng đang suy nghĩ điều gì.

"Còn ta hi vọng kiếp sau sẽ không bao giờ gặp lại người."

Mọi ân oán của chúng ta kiếp này kết thúc ở đây là được rồi."

T/g: ở đời không phải con muốn là được vậy đâu..

Chương 53: Chương 53

Một ngày còn lại ở trên thế giới huyền huyền, Sử Hồng đã dành hơn hai canh giờ để viết bức thư cho từng người mà hắn vẫn chưa kịp nói hết.

Viết cho Khúc Phong, Tử Lâm, cho Cảnh Điền, Ngụy Dân và cả Tinh Húc.

Trong thời gian hắn ở lại tại cung của Tinh Húc, Cảnh Điền vẫn ở Khang vương phủ, thay hắn chăm sóc cho Sử Tân Vinh.

Cứ ba ngày Cảnh Điền sẽ đến báo cáo với hắn một lần.

Cảnh Điền mỗi lần đến nhìn chủ nhân lại không khỏi cảm thấy đau buồn nhưng không dám thể hiện ra mặt.

Chủ nhân của hắn từ lúc bắt đầu xuyên không đến thế giới này đã chẳng có mấy ngày được yên bình.

Thời gian nửa tháng ngắn ngủi ở bên cạnh hoàng tử Tinh Húc có lẽ là thời gian thoải mái nhất của chủ nhân.

Buổi chiều hôm ấy, pháp trận được bày trong thư phòng của Đường Tinh Húc.

Mọi đồ đạc đều được dọn ra để chừa một khoảng không gian rộng rãi.

Cửa phòng đóng kín, không cho bất cứ kẻ nào làm phiền.

Sử Hồng được đặt nằm chính giữa pháp trận, trước đó đã uống một chén canh an thần, hiện tại đã ngủ say.

Đứng xung quanh pháp trận là ba thuật sĩ Thanh Ngôn, Phượng Cần cùng với Khúc Phong.

Tinh Húc không thể tham gia nên đứng bên ngoài quan sát.

Pháp lực của Tinh Húc quá thấp, nếu bây giờ cũng tham gia vào sợ rằng sẽ rút mất lượng pháp lực ít ỏi còn sót lại.

Mạng sống của hắn sợ cũng không thể giữ được. Lúc cả ba người chuẩn bị nhỏ máu xuống pháp trận thì đột nhiên Tinh Húc xông tới ngăn cản.

"Đợi đã!"

"Tinh Húc, ta biết ngươi không nó xa hắn nhưng tình trạng của hắn nếu để chuyển biến nặng hơn thì không đưa đi được nữa đâu." Khúc Phong nhíu mày.

Hắn cũng không muốn Sử Hồng đi nhưng bản thân biết rất rõ hành động lần này là đang cứu Sử Hồng.

"Không phải."

Ta còn có điều muốn nói với hắn.

Cho ta một nén nhang thôi là đủ rồi."

"Hắn đang ngủ."

Ngươi nói thì hắn nghe thấy sao?"

Tinh Húc chẳng mang đến lời của Khúc Phong, tiến đến quỳ xuống trước mặt Sử Hồng.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Tinh Húc, Khúc Phong cũng không nói gì nữa, quay người ra sau chờ.

Thanh Ngôn lắc đầu, vừa quay người đi thì đột nhiên nghe tiếng Phượng Cẩn thốt lên:

"Tiểu Húc, ngươi làm cái gì vậy?"

Thanh Ngôn và Khúc Phong giật mình quay người lại.

Bọn họ thấy Tinh Húc đang thi pháp lên người Sử Hồng.

Pháp lực từ trên người hắn tràn ào ào vào cơ thể người kia khiến cả người Sử Hồng phát sáng.

"Tinh Húc, ngươi điên rồi.

Ngươi muốn chết à? Mau dừng lại!"

Khúc Phong muốn xông tới ngăn nhưng Phượng Cẩn giơ tay cản lại.

Y lắc đầu ra hiệu đừng can thiệp.

Ba người bọn họ đều nhìn ra phép thuật Tinh Húc đưa vào người Sử Hồng là gì.

Nó giống như một lời nguyện.

Linh hồn của người thi pháp và người được thi pháp sẽ gắn chặt với nhau, không cách nào có thể tách rời.

Dù người kia ở đâu thì người thi pháp cũng có thể tìm thấy.

Phép thuật này vô cùng tổn pháp lực.

Tinh Húc quyết định thực hiện nó tức là đã chấp nhận đem toàn bộ pháp lực ít ỏi mà bản thân còn lưu lại dồn hết vào phép thuật này.

Nó cũng đồng nghĩa với việc hắn đang tự sát.

Đêm hôm đó Sử Hồng đã nói với hắn kiếp sau y không muốn gặp lại hắn nữa.

Hắn biết đời này mình đã có lỗi với Sử Hồng rất nhiều.

Hắn chẳng còn mặt mũi nào để gặp lại y nữa.

Nhưng hắn không muốn.

Hắn yêu Sử Hồng.

Hắn muốn gặp lại y lần nữa cho dù có phải vứt bỏ tính mạng này, dù phải chịu thiên đao vạn quả hắn cũng muốn gặp lại y, theo đuổi y lần nữa.

Thanh Ngôn nhìn cảnh này đột nhiên mỉm cười.

Tinh Húc cuối cùng cũng tìm được một tình yêu đích thực, một người để nó sẵn sàng vứt bỏ tính mạng không chút do dự.

Hi vọng kiếp sau hai đứa nó sẽ có được hạnh phúc viên mãn.
Sau khi kết thúc thi pháp Tinh Húc gần như kiệt sức, đứng cũng không nổi.

Sau khi Khúc Phong đỡ hắn đứng dậy thì triệt để ngất lịm.

Thanh Ngôn vội vàng chạy qua xem hắn thế nào.
"Pháp lực đã bị rút cạn nên nó kiệt sức thôi.

Nhưng hiện tại tình hình sức khỏe rất tệ.

A Phong, người đưa Tiểu Húc lên giường đi.

Chúng ta cần phải thi pháp đưa Sử Hồng trở về trước đã."
Khúc Phong gật đầu, cúi người ôm Tinh Húc lên đưa vào giường.

Thật không ngờ sau khi thuật sĩ bị cạn kiệt pháp lực lại yếu đến mức này.

Khúc Phong nhìn Tinh Húc, cảm giác như nếu hấn chỉ chạm nhẹ một chút thôi cũng có thể khiến người này gãy xương luôn được.

Sau khi đắp chăn cẩn thận cho Tinh Húc, Khúc Phong nhanh chóng quay lại pháp trận.

... *** ...

Quá trình chuẩn bị thì lâu và công phu như vậy nhưng thi pháp thì lại rất nhanh.

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc chỉ mất có chưa đầy một nén nhang.

Sau khi thi pháp xong cả ba thuật sĩ đều mệt rũ rời nhưng không có ai ho ra máu.

Tuy phép thuật này tiêu tốn rất nhiều pháp lực nhưng nếu là ba thuật sĩ cùng thực hiện thì việc tiêu hao cũng giảm thiểu đi rất nhiều.

Sử Hồng hiện tại đã không còn hơi thở, cơ thể lạnh ngắt không khác gì một người chết.

Và thực sự đúng là Sử Hồng của thế giới này đã chết.

Tuy đã biết rõ rằng linh hồn của Sử Hồng chỉ là về lại thế giới của chính y chứ không phải đã chết thật, nhưng nhìn vào cơ thể đã chết này vẫn không khỏi khiến Khúc Phong bị sốc.

Hấn không kìm được lao ra ngoài cửa để lấy lại bình tĩnh.

Cùng ngày hôm đó tin tức Sử Hồng mắc bệnh nặng qua đời nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành.

Việc Sử Hồng mắc bệnh nặng trước đó đã được Tinh Húc cho người phát tán tin đồn khắp nơi.

Sự thật hấn trúng độc mà chết chỉ rất ít người biết.

Danh tiếng của Sử Hồng trong kinh thành trước giờ không quá tốt, lại

thêm việc Khang vương bị tước mất chức vị Vương gia khiến ai nấy đều cảm thấy cái chết của y là đáng đời.

Sử Tân Vinh sau khi phát tang cho con trai đã nhốt mình trong phòng không ăn không uống, cũng không cho phép bất kì người nào làm phiền suốt một ngày.

Ngày hôm sau mở cửa người làm trong phủ đều vô cùng ngạc nhiên khi thấy lão gia nhà họ đột nhiên trở nên rất kì lạ.

Ông thay đổi tính cách hoàn toàn, lúc nào cũng cười vui vẻ, thoải mái, vô cùng gần gũi với những người xung quanh.

Ông bắt đầu làm thân với những người dân trong kinh thành, tham gia làm việc cùng với bọn họ.

Dân trong thành chẳng mấy ai biết mặt của vị vương gia từng một thời là đại quốc công thần này, cứ tưởng ông là dân nơi khác đến kinh thành sống.

Sử Tân Vinh biết đây là cuộc sống mà hai đứa con trai Sử Hồng của ông đều mong muốn ông sống như thế.

Ông sẽ sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc.

Hi vọng một ngày nào đó ông có thể gặp lại đứa con trai thân yêu đã đầu thai chuyển kiếp.

... *** ...

"Đừng khóc nữa! Ta đã chết ngay đây."

Tinh Húc nhìn Tử Lâm khóc nức nở đã nửa ngày chưa ngừng mà chán nản.

Phía sau cậu nhóc, hoàng hậu cũng đang cầm khăn chấm nước mắt từ lúc đến thăm hẳn đến giờ vẫn chưa dừng.

"Huynh còn nói như thế."

Đệ đã nghe Tình tiên bối nói rồi.

Huynh bây giờ đã không còn sống được bao lâu nữa."
Hoàng hậu nghe vậy khóc còn to hơn.

Tình Húc ôm đầu nói:
"Được rồi.

Đúng là ta không còn sống được mấy ngày nữa.

Chuyện cũng đã như vậy rồi, mọi người cứ khóc như đưa tang thế này thì làm sao ta yên tâm mà đi được."
Tử Lâm bịt chặt miệng cố để ngừng khóc nhưng rốt cuộc vẫn không ngừng nấc lên, khiến Tình Húc xem chút thì bật cười.

Hoàng hậu đã bình tĩnh hơn chút.

Bà đã ngừng khóc thành tiếng nhưng hai hàng nước mắt vẫn chảy giàn dụa.

Bà nắm chặt lấy bàn tay Tình Húc, phải cố gắng lắm mới có thể thốt nên lời:

"Ta rất muốn mắng con là đồ ngốc nhưng ta biết con đã suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định, và con cảm thấy hạnh phúc với điều đó.

Thế là đủ rồi.

Ta chỉ muốn nói với con một điều." Hoàng hậu ngừng một chút, dường như lại đang cố kìm để không bật khóc.

Sau một lúc mới nói tiếp: "Ta luôn cảm thấy rất hạnh phúc và tự hào vì có một người con trai giỏi giang như con."

"Vĩnh Hy Quốc tự hào có một vị thái tử tuyệt vời như con.

Vĩnh Hy Quốc có thể lớn mạnh như bây giờ là nhờ có con." Hoàng hậu thượng tiếp lời.

Tinh Húc nở nụ cười thật tươi.

Sau khi tiễn hoàng thượng và hoàng hậu trở về, Tử Lâm bị "đuổi" khéo ra ngoài, Tinh Húc mới gọi Kim Yến lại gần nói:

"Chuyện của ngươi và Tử Lâm ta đã biết rồi.

Ngươi giấu ta cũng giỏi đấy.

Lâu như vậy mà ta không phát hiện ra."

Kim Yến hoảng hốt quỳ xuống.

"Chủ tử, không phải thuộc hạ cố ý giấu.

Thuộc hạ..."

"Đứng lên đi.

Ta có trách ngươi đâu.

Ngược lại ta phải cảm ơn ngươi mới đúng."

"Chủ tử..."

"Ta vì trách nhiệm nên không thể qua lại thăm thẳng bé thường xuyên.

Ta vẫn luôn sợ nó sẽ tử thân.

May mà có ngươi.

Thật ra ngươi không cần giấu ta.

Ta dù lúc đó có biết cũng tuyệt không phản đối chuyện của ngươi và Tử Lâm đâu."

"Thuộc hạ... Cảm ơn chủ tử."

Kim Yến đứng dậy lại đến đứng bên cạnh Tinh Húc.

"Nếu không phải là Tử Lâm nói với Sử Hồng, rồi Sử Hồng nói lại với ta thì ngươi định giấu ta đến bao giờ? Đến lúc ta chết rồi cũng không biết chút gì sao?"

"Không phải.

Thuộc hạ chỉ... chỉ không biết phải nói với chủ tử thế nào."
"Thôi được rồi.

Ta không trách người.

Ta gọi người đến là có chuyện dặn dò.

Ta đã nói với phụ hoàng, sau khi ta đi để người làm ảnh vệ cho Tử Lâm.

Cho nên Tử Lâm sau này ta trông cậy vào người đấy.

Bảo vệ nó cho thật tốt."

Kim Yến xúc động vô cùng, lập tức quỳ xuống nói: "Vâng."

"Được rồi.

Ra ngoài đi.

Ta muốn nghỉ ngơi."

Kim Yến cúi người rời đi.

Tinh Húc mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tuy vẫn còn khá nhiều buổi tiệc nhưng hắn cũng đã sắp xếp xong xuôi cả rồi.

Bây giờ hắn cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc.

Hắn hi vọng sau khi ngủ dậy, người đầu tiên hắn nhìn thấy sẽ là Sử Hồng.

Nếu biết hắn vẫn mặt dày đuổi theo mình hắn là Sử Hồng sẽ nổi giận lắm.

Nhưng hắn mặc kệ.

Lần này hắn quyết không buông tay nữa.
Thanh Ngôn xuất hiện trong phòng từ lúc nào.

Hắn tiến đến gần đặt tay lên trán Tinh Húc kiểm tra một chút.

Tinh Húc hiện tại đã đi vào giấc ngủ.

Có lẽ là một giấc ngủ thật say và không bao giờ tỉnh lại.

Đời này của hắn chỉ có duy nhất một đệ tử, không ngờ nó còn chết sớm hơn cả hắn.

Thanh Ngôn cứ nghĩ mình phải bình tĩnh lắm khi đối mặt với chuyện này, rốt cuộc vẫn không kìm được mà rơi nước mắt.

Hắn cúi xuống đặt lên trán Tinh Húc một nụ hôn, chúc phúc cho kiếp sau nó và Sử Hồng sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.
Ngày hôm sau, Đường Tinh Húc mất.

Hương thọ hai mươi mốt tuổi.
Kết thúc Phần Một..

Chương 54: 54: Phiên Ngoại Những Người Ở Lại

Đã qua gần một năm kể từ ngày thái tử Đường Tinh Húc qua đời, dân chúng vẫn vô cùng tiếc nuối và nhớ thương vị thái tử điện hạ luôn nhiệt tình chăm lo cho dân chúng không kể ngày đêm.

Trong lễ tang của thái tử, hoàng thượng đã bật khóc khi nói sự thật về việc sử dụng phép thuật đã ảnh hưởng đến tuổi thọ của thái tử như thế nào.

Dân chúng ai cũng đều cảm thấy sốc vô cùng, lòng thương tiếc và biết ơn lại càng lớn hơn.

Những miếu thờ thái tử được dựng nên ở nhiều nơi.

Họ xem vị thái tử này không khác gì một vị thần thực sự, ngày đêm đến miếu cầu an và cũng cầu nguyện mong cho thái tử ở thế giới bên kia không phải sống cuộc đời đầy trách nhiệm và áp lực như ở nơi này.

Sau khi Tinh Húc mất, hoàng hậu đỡ bệnh mất mấy tháng mới bình phục nhưng sức khỏe từ khi đó cũng không còn tốt được như trước.

Tử Lâm đã khỏe hơn rất nhiều.

Bây giờ thậm chí còn có thể ra ngoài cung thực hiện các nhiệm vụ mà hoàng thượng giao cho.

Đi cùng cậu luôn có sự hiện diện của Kim Yến.

Hai người họ trước giờ cũng luôn kề cận nhau như hình với bóng chưa từng tách rời.

“Ca ca của con đã mất, giờ đến con cũng nối gót theo nó đoạn tụ, không muốn sinh cháu cho ai gia?”

Bị hoàng hậu trách phạt Tử Lâm vội quỳ sụp xuống.

“Mẫu hậu, con xin lỗi nhưng con thật sự rất thích Kim Yến.

Con không muốn thành thân với ai khác ngoài huynh ấy.”

Hoàng hậu nhìn vẻ ủy khuất của Tử Lâm, thở dài mà lắc đầu.

“Ta chỉ đang than thở, không phải là muốn ép uống con hay gì.

Sau chuyện của Húc nhi đối với ta chỉ cần con cái có thể trưởng thành một cách bình an, khỏe mạnh và hạnh phúc là được, còn nó có muốn thành thân với ai cũng không quan trọng.”

“Mẫu hậu, cảm ơn người.” Tử Lâm hạnh phúc nhào vào lòng hoàng hậu.

“Được rồi.

Con cái lớn rồi không giữ được.

Chỉ cần con sống hạnh phúc thay phần ca ca của con là được rồi.”

“Vâng.

Con hứa với mẫu hậu, con nhất định sẽ sống thật hạnh phúc và hiếu kính với người thay phần cho ca ca.”

Kim Yến đứng ở bên ngoài nghe thấy tất cả.

Trong lòng hẳn cũng khắp khởi mừng thầm.

Nửa năm nay tình cảm của hẳn và Tử Lâm tiến triển rất tốt, càng ngày càng cảm thấy không thể rời xa được.

Hoàng thượng biết nhưng không phản đối gì, giờ đến cả hoàng hậu cũng ủng hộ.

Có lẽ không bao lâu nữa quan hệ của hai người có thể tiến triển

thêm một bước.

Còn mấy ngày nữa là đến ngày giỗ của Sử Hồng.

Người kia hẳn đã đến rồi.

... *** ...

Sau một tháng Sử Hồng rời khỏi thế giới này, Sử Tân Vinh bán lại phủ của mình cho một vị quan khác, rồi mua một tiểu viện nhỏ hơn để ở.

Ông không có người thân, lúc đi cùng chỉ có một quản gia, hai người hầu cùng một ảnh vệ cũ của con trai.

Tiểu viện nằm ngay giữa khu dân cư sầm uất nhất kinh thành.

Có một khu vườn rất rộng để Sử Tân Vinh có thể trồng rau và cây ăn quả.

Cứ cách một thời gian ông cùng các người làm thu hoạch rau và quả một nửa đem bán, một nửa đem cho.

Mỗi ngày cuộc sống đều trôi qua bình yên và thoải mái như vậy. Ngụy Dân và các ảnh vệ trung thành dưới trướng Sử Hồng sau cái chết của chủ nhân đã được hoàng thượng qua thương lượng với Sử Hồng, đã đầu quân về dưới trướng của nhị hoàng tử Đường Minh Thành.

Tuy ngôi vị thái tử bây giờ vẫn chưa có chủ nhưng gần như ai cũng nhận định quân vương tiếp theo của Vĩnh Hy Quốc chính là nhị hoàng tử.

Khi Tinh Húc còn sống, Minh Thành lúc nào cũng cạnh tranh gay gắt, nhưng từ sau khi vị đệ đệ này mất đi, Minh Thành trở nên điềm tĩnh hẳn.

Làm chuyện gì cũng suy xét đến lợi ích của quốc gia và dân chúng

đầu tiên.

Có lẽ Minh Thành đã chịu ảnh hưởng rất nhiều từ cách sống tận hiến và đầy trách nhiệm của Tinh Húc.

Ngày mà Tinh Húc mất đi Minh Thành đã đứng lặng trước quan tài rất lâu.

Hắn không giống như những người huynh đệ khác, oà khóc hay gì.

Hắn chỉ tức giận.

Từ sau hôm đó thì bắt đầu thay đổi.

"Người muốn ở nơi này cả đời thật sao?"

Cảnh Điền nhìn sang bên.

Cái người này mỗi lần đến đây đều hỏi câu đó, không thấy chán sao.

"Hình như ta ở đâu cũng không liên quan đến Khúc đại nhân.

Đại nhân cứ phải hỏi hoài câu này làm gì."

"Nhưng ta thấy tiếc cho người.

Tài năng của người xuất sắc như thế, nếu cứ phải chôn vùi cả đời ở đây không phải quá phí hay sao? Hay là người đi cùng..."

"Nếu đại nhân muốn bảo ta theo về dưới trướng mình thì ta từ chối.

Ta đã thề trước chủ nhân là sẽ thay người chăm sóc cho lão gia rồi."

Khúc Phong nhú mày.

Lần nào Cảnh Điền cũng là dùng lý do đó từ chối lời đề nghị của hắn.

"Theo ta biết thì Sử Hồng chỉ dặn người trông nom ông ta cho đến khi tinh thần ông ta ổn định chứ không phải là cả đời.

Hơn nữa, Sử Tân Vinh không phải là người cần bảo vệ.

Ông ta đã từng chinh chiến sa trường thời trẻ, ai dám làm gì ông ta chứ."

"Khúc đại nhân, chuyện của ta vốn không liên quan đến đại nhân.

Mong đại nhân đừng tiếp tục xem vào chuyện của ta nữa, nếu không sau này tốt nhất đừng nên gặp lại nữa thì hơn."

Nói xong Cảnh Điền tức giận bỏ vào trong nhà.

Khúc Phong muốn ngăn cũng không kịp.

Hắn vỗ một cái lên trán mình.

Lần nào cũng chọc cho Cảnh Điền tức giận.

Lần này sợ rằng sẽ không tha thứ cho hắn.

"Thuộc hạ không hiểu.

Tên này có điểm gì mà khiến chủ tử thích như vậy?" Diệp Ly chứng kiến cảnh vừa rồi cảm thấy rất bức xúc.

Thời gian đầu sau khi Sử Hồng mất, mỗi tháng vào khoảng những ngày này chủ nhân của hắn đều sẽ đến Vĩnh Hy Quốc để tưởng nhớ.

Người mà chủ nhân thường hay đi cùng nhất chính là thị vệ Cảnh Điền kia.

Gần một năm trời chủ nhân đi đi về về như thế không biết từ lúc nào đã chú ý đến Cảnh Điền rồi.

Còn cái tên kia thì lúc nào cũng lạnh lùng, xa cách như vậy cả.

"Người chưa yêu ai nên không hiểu được đâu."

"Thuộc hạ có yêu thì cũng sẽ không chọn nam nhân như chủ tử đâu."

"Người... dám nói chuyện với ta như thế hả?"

"Chủ tử, thay vì giận dữ với thuộc hạ, người nên tìm cách làm lành với vị kia đi.

Hồi nãy chủ tử nói thế thấy y giận không nhẹ đâu."
Nghe vậy Khúc Phong mới giật mình.

Diệp Ly nói xong rồi bỏ đi, mặc kệ cho chủ nhân đang vắt óc suy nghĩ xem cách gì để làm lành với người kia.

Đến đây một thời gian dài như vậy rồi chi bằng hẳn đi kiếm một mỹ nhân nào đó làm tình duyên sẽ hay hơn.

... *** ...

Ngày hôm nay Sử Tân Vinh vừa được một ông lão bán rẻ cho một chậu cây đào rất đẹp.

Nếu chăm tốt thì đến tết sẽ nở hoa.

Ông đứng ngắm nhìn khu vườn một hồi lâu mới quyết định được chỗ để đặt chậu đào xuống.

Đang mê mê nhìn ngắm thành quả của mình thì đột nhiên ông nghe thấy tiếng bước chân rất lạ.

Sử Tân Vinh ngạc nhiên quay ra sau nhìn thì vô cùng sửng sốt.

"Hoàng..."

"Suyt!" Hoàng thượng đưa ngón tay lên môi nói nhỏ: "Ta cải trang thường dân đến đây.

Người đừng nói lớn thế chứ."

Ngẩn người vài giây Sử Tân Vinh mới cúi đầu lúng túng đáp:

"Thần... Thảo dân lỡ lời."

"Khu vườn của người đẹp quá.

Không ngại đưa ta đi tham quan chứ?"

"Vâng.

Mời...!lão gia."

Đã lâu rồi hoàng thượng và Khang vương mới gặp lại nhau trong

không khí hoà nhã và bình an như thế này.

Sử Tân Vinh cảm thấy giống như mình đang mơ.

"Thảo dân không dám nghĩ sẽ có một ngày người đến đây thăm thảo dân."

"Sao lại không dám nghĩ."

Ta định đến thăm người lâu rồi nhưng từ khi Húc nhi mất, công việc đổ dồn quá nhiều khiến ta không có thời gian.

Bây giờ Thành nhi đã ngày càng trưởng thành, đã có thể đảm đương rồi, ta mới có thời gian rảnh đến thăm người.

Nghĩ lại trước kia ta đã giao cho Húc nhi nhiều việc đến như vậy.

Thật không hiểu sao nó lại có thể hoàn thành hết được."

Sử Tân Vinh chỉ cúi mặt không nói gì.

"Người không cần phải cảm thấy có lỗi với ta.

Là con ta giết con người trước.

Nói ra ta còn phải xin lỗi người mới đúng."

"Không phải như vậy, bệ hạ.

Thảo dân..."

"Giữa hai chúng ta có lẽ không nên nói những lời xin lỗi.

Chúng ta đều là những người cha thất bại, đúng không?"

"Phải.

Đúng thế thật."

Cả hai người cùng cười.

Những người cha như họ cứ nghĩ những gì mình đang làm là vì tốt cho con cái, nhưng phải đến khi con không còn nữa họ mới biết họ sai lầm như thế nào nhưng hối hận thì đã không kịp nữa.

Xét ở một khía cạnh nào đó hai người khá giống nhau nên rất dễ cảm thông cho nhau.

... *** ...

Cảnh Điền vừa ra mở cửa đã nhìn thấy một chậu hoa to đùng chắn trước mặt mình.

Hắn nhíu mày nhìn cái đầu Khúc Phong ló ra sau chậu hoa.

"Khúc đại nhân đang làm cái gì vậy?"

"Ta thấy chậu hoa này rất đẹp nên đưa đến tặng cho Sử lão gia."

"Không cần."

Vườn chật ròi."

"Người đem tặng lại ta một chậu hoa khác trong vườn cũng được."

Ta hứa sẽ chăm sóc nó cẩn thận."

"Đại nhân đi nói với lão gia đi."

Ta không có quyền quyết định."

"Được."

Nói xong Khúc Phong đứng hẳn dậy, muốn đi vào trong nhà.

Cảnh Điền hốt hoảng vội ngăn lại.

"Người đi đâu vậy?"

"Người bảo ta xin phép lão gia nhà người còn gì."

Ta đi xin phép."

"Ta chỉ nói như thế..." Hắn không nghĩ là Khúc Phong lại tin lời mình.

"Điền Điền, người không tin những lời ta đã nói sao? Không tin vào tấm lòng của ta sao?"

"Người... lúc trước rõ ràng là thích chủ nhân mà."

Tại sao bây giờ lại..."

"Trước kia ta thích Sử Hồng với việc bây giờ ta thích người thì liên quan gì đến nhau?"

Cảnh Điền mím môi, muốn nói lại thôi.

Khúc Phong nói đúng.

Hai việc đó vốn không liên quan gì cả.

Chẳng lẽ lại buộc Khúc Phong phải tiếp tục nhớ nhưng không buông một người đã chết, dù hai bên vẫn chưa đến mức sâu sắc.

Hắn chỉ không ngờ là Khúc Phong lại chọn hắn mà thôi.

Cảnh Điền nhìn Khúc Phong một lúc rồi nói:
"Nhưng ta không thích nam nhân." Đúng vậy.

Nguyên nhân chính chính là cái này.
"Không sao.

Bây giờ không thích chưa chắc sau này cũng sẽ không thích."
"Người..."

"Thế nào? Không cho ta vào?"

"Ta... ta nhận là được chứ gì?!"

Cảnh Điền nhận lấy chậu hoa to lớn kia đưa vào trong nhà.

Hắn vừa quay lưng đi, không chú ý một chút đã bị Khúc Phong thừa cơ ôm lấy từ phía sau.

Gương mặt Cảnh Điền ngay lập tức đỏ bừng.

Hắn vừa giận vừa xấu hổ nhưng lại không dám lớn giọng, nói:

"Người buông ra ngay!"

"Yên tâm.

Ta sẽ không làm gì đâu.

Ta chỉ muốn nói một câu thôi: mai ta lại đến."

Sau đó Khúc Phong buông tay rồi vui vẻ rời đi mặc kệ gương mặt

ngày càng đở lên đến mức sắp bốc khói của người phía sau.

Khúc Phong càng ngày càng cảm thấy chọc Cảnh Điền so với Sử Hồng ngày trước còn thú vị hơn.

T/g: bắt đầu từ ngày mai Phần Hai sẽ lên sóng..

Chương 55: Chương 55

Tiếng kêu "tít tí" quen thuộc của máy thở vang lên bên tai, Sử Hồng cố gắng mở mắt.

Khung cảnh trước mặt khiến cậu ngỡ ngàng, cứ nghĩ là mình vẫn đang nằm mơ.

Căn phòng màu trắng sạch sẽ của bệnh viện, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi, và cả hình ảnh quen thuộc của người mẹ mà cậu ngày ngày nhớ mong đang ngồi bên giường bệnh.

Nước mắt không tự chủ ứa ra chảy dài ướt đẫm một mảng trên ra giường trắng tinh.

"M...mẹ!"

Người phụ nữ gương mặt đã tiều tụy nhiều đang ngồi cặm cụi xoa bóp bàn tay cho con trai, nghe tiếng gọi dường như đã đứng hình.

Bà quay đầu lại sửng sốt nhìn.

Đồng tử rung rung đầy kích động, hai hàng nước mắt chảy dài không ngừng.

Bà nhào đến bên cạnh con trai mà reo lên:

"A Hồng, con tỉnh rồi! Con cuối cùng cũng tỉnh rồi."

"Để anh đi gọi bác sĩ."

Sử Hồng không chú ý ngoài mẹ mình vẫn còn một người đàn ông nữa xuất hiện trong phòng.

Nhưng hiện tại cậu chẳng có thời gian để mà quan tâm đến việc đó.

Cậu muốn nói nhiều hơn với mẹ, muốn ôm chầm lấy mẹ nhưng tay chân lại không cử động được.

"Mẹ, con... Con về rồi."

"Ừ."

Con cuối cùng tỉnh rồi.

Con đã hôn mê suốt một năm.

Mẹ cứ sợ là con sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa."

Một năm, bằng với khoảng thời gian mà cậu xuyên đến thế giới huyền huyền kia.

Suốt một năm qua cậu vẫn nằm hôn mê trên giường bệnh như thế này.

Mẹ cậu đã vượt qua quãng thời gian đó như thế nào, cậu không dám tưởng tượng.

Người đàn ông lúc nãy kia dẫn một bác sĩ vào phòng.

Bác sĩ khám một lượt sơ qua cho Sử Hồng rồi nói:

"Chúc mừng gia đình.

Cậu ấy đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Bây giờ chỉ cần gia đình để cậu ấy tĩnh dưỡng vài ngày là có thể xuất viện rồi."

"Cảm ơn bác sĩ."

Cho đến lúc này Sử Hồng mới có thể chắc chắn được là mình thực sự đã trở về.

Đây là hiện thực chứ không phải trong mơ.

Quả nhiên Thanh Ngôn và Phượng Cẩn không lừa cậu.

Họ thực sự đưa cậu trở về.
"Con cẩn thận đừng cử động vội."

Bác sĩ nói con đã nằm trên giường quá lâu nên cử động sẽ còn hơi khó khăn.

Hằng ngày mẹ vẫn xoa bóp chân tay cho con nên con đừng lo.

Cứ từ từ thôi, từng động tác một."
"Hai mẹ con chắc đói rồi."

Để anh đi mua cháo nhé!"
"Vâng."

Cảm ơn anh."
Sử Hồng nhìn người đàn ông kia có vẻ chỉ hơn mẹ vài tuổi.

Dáng người khoẻ mạnh, nhanh nhẹn, cũng rất quan tâm đến mẹ cậu.

Cậu đoán chừng trong thời gian cậu nằm viện, người này vẫn luôn ở đây.

Mẹ cậu, Liễu Mạn đã một mình nuôi cậu từ khi còn nhỏ.

Mẹ vốn là một người phụ nữ xinh đẹp, tảo tần, qua năm tháng vất vả da đã xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Cậu hôn mê nằm viện mẹ lại càng già đi.

Cậu rất thương mẹ, cũng chưa từng phản đối nếu mẹ đi bước nữa. Bà Liễu Mạn trông thấy con nhìn chăm chăm người đàn ông kia, gương mặt đột nhiên ửng hồng.

Bà lúng túng nói:
"Ông... ông ấy tên Đường Ngân."

Bạn của mẹ.

Thời gian qua vẫn luôn phụ giúp mẹ chăm sóc cho con."

"Và chăm sóc cho cả mẹ nữa chứ gì?"

Liểu Mạn vội lắc đầu.

"Không phải.

Mẹ... ông ấy..."

"Mẹ không cần phải giấu con.

Con không phản đối mẹ thích ai đó đâu.

Nói thật ra con rất vui đấy.

Một năm qua con không những không chăm sóc được mẹ, ngược lại còn làm mẹ đau khổ như vậy.

May mà có chú ấy thay con chăm sóc mẹ."

Liểu Mạn im lặng một lúc lâu mới nói:

"Lúc con bị tai nạn rồi hôn mê, tốn kém rất nhiều tiền.

Qua một tháng đầu mẹ đã không đủ tiền để lo cho con nên buộc phải bán căn nhà đang ở rồi thuê một căn phòng cũ gần bệnh viện.

Mẹ cố trụ thêm một tháng nữa thì lại không đủ tiền thuê nhà liền gửi hành lý ở nhà người quen rồi đến ở luôn trong bệnh viện.

Mỗi ngày làm việc vất trong bệnh viện để kiếm thêm.

Các bác sĩ ở đây rất tốt.

Họ biết mẹ khó khăn nên giúp mẹ rất nhiều, còn cho tiền mẹ nữa.

Nhưng mẹ vẫn là... không trụ nổi.

Đúng lúc đó thì ông ấy xuất hiện."

"Ông ấy đến bệnh viện khám bệnh thì tình cờ nhìn thấy mẹ đang quét dọn phòng bệnh.

Mẹ không biết tại sao ông ấy lại biết hoàn cảnh của mẹ, rồi sau đó không vì một lý do gì tình nguyện chi trả mọi chi phí chữa trị cho con.

Ông ta không cho ai nói cho mẹ biết.

Mẹ phải gặng hỏi y tá mãi người ta mới chịu nói.

Lúc mẹ gặp ông ấy hỏi tại sao lại làm thế.

Ông ấy chỉ nói rằng ông ấy muốn giúp mẹ rồi từ sau đó luôn ở bên hỗ trợ mẹ chăm sóc cho con.

Mẹ... rất biết ơn ông ấy."

Sử Hồng ngẫm nghĩ một hồi rồi đột nhiên hỏi:

"Vậy mẹ có thích chú ấy không?"

Bà Mạn giật mình, gương mặt càng đỏ hơn, dường như không biết nên trả lời thế nào.

Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa.

Liền sau đó Đường Ngân bước vào, trên tay cầm theo hai hộp nhựa, tươi cười nói:

"Cháo nóng hồi có rồi đây.

Em và con tranh thủ ăn luôn cho nóng."

Bà Liễu Mạn ngay lập tức đứng dậy, ấp úng nói:

"Mẹ khóc nhiều quá, mặt bẩn hết rồi.

Mẹ đi rửa mặt đã."

Nói xong Liễu Mạn lao vào nhà vệ sinh rất nhanh như đang muốn trốn.

Chỉ còn lại hai người đàn ông ở cùng nhau.

Lần đầu tiên giáp mặt nhau trong hoàn cảnh này khiến hai người có chút ngỡ ngàng.

Đường Ngân lên tiếng trước:

"Chào A Hồng.

Chú tên Đường Ngân.

Chú đã nghe mẹ cháu nhắc nhiều về cháu, giờ mới được gặp."

"Vâng.

Mẹ con cũng mới kể cho con nghe về chú.

Cháu cảm ơn chú lâu nay đã chăm sóc cho hai mẹ con cháu."

"Đừng nói vậy.

Do chú muốn làm thôi."

Nhìn về phía nhà vệ sinh, Sử Hồng cố tình nói lớn một chút:

"Có thể cháu hỏi thế này hơi thẳng nhưng đây là điều cháu quan tâm nhất.

Chú có thích mẹ cháu không?"

Đường Ngân hiểu mục đích của Sử Hồng, mỉm cười gật đầu đáp:

"Có.

Chú rất thích."

"Cháu chỉ hỏi vậy thôi."

Liễu Mạn đứng trong nhà vệ sinh nghe hết những lời này, lại xấu hổ đỏ bừng mặt.

Đã hơn hai mươi năm, lâu lắm rồi bà mới lại trải qua cảm xúc xấu hổ và hạnh phúc thế này.

... *** ...

Sử Hồng chỉ có chút vấn đề về sức khỏe do nằm hôn mê quá lâu, còn không gặp một vết thương nào khác.

Bởi vậy chỉ sau ba ngày, Sử Hồng đã có thể hoạt động bình thường.

Liễu Mạn đã đồng ý để cậu con trai xuất viện.

Trong thời gian ba ngày này Sử Hồng đã nói chuyện với Đường Ngân khá nhiều để hiểu rõ hơn về hoàn cảnh của ông.

Đường Ngân hiện tại là Tổng giám đốc của một công ty lớn.

Gia đình tương đối khá giả.

Ngày còn trẻ, do quá mải tập trung vào công việc mà ông bỏ mặc gia đình.

Ông không mấy khi ở nhà, không biết được vợ mình bị bệnh hiểm nghèo, lúc ấy vợ ông còn đang mang thai đứa con thứ hai.

Lúc vợ ông sinh con, ông vì công việc mà không về kịp.

Vợ ông phải sinh mổ, bởi vậy mà sức khỏe lại càng tệ hơn.

Sau khi sinh được bốn ngày thì vợ mất.
Đường Ngân vô cùng hối hận.

Ông đã dành hết tình thương yêu cho đứa con trai nhỏ mới sinh mong bù đắp phần nào lỗi lầm của mình.

Đứa con trai lớn của ông cho đến bây giờ vẫn rất hận ông.

Sau khi tốt nghiệp trung học, nó được một học bổng du học nước ngoài.

Thằng bé lập tức xách va li xuất ngoại liền bảy năm và chỉ về nhà mỗi năm một năm vào ngày giỗ mẹ.

Đưa con trai thứ hai khi biết ông có mối quan hệ thân mật với Liễu Mạn đã dọn đến ở ký túc xá để phản đối.

"Vậy kế hoạch của chú sau này thế nào?"

"Chú đã nộp đơn xin nghỉ hưu rồi.

Chắc chỉ vài ngày nữa là sẽ có kết quả.

Chú đã chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Thời gian ngắn ngủi còn lại chú muốn sống cho riêng bản thân mình." Nghe Đường Ngân tâm sự, Sử Hồng đột nhiên nhớ tới Tinh Húc.

Vị thái tử đã dành cả cuộc đời cống hiến cho đất nước kết quả nhận về là một thọ mệnh ngắn ngủi.

Thời gian một năm trước khi chết, Tinh Húc đã hoàn toàn nghỉ ngơi, chỉ làm những gì mình thích.

Nói thì vậy cũng không biết sau khi cậu rời đi Tinh Húc có thực sự nghỉ ngơi hay không, hay lại lao vào làm việc rồi.

"Chú đã bàn với Mạn Mạn chờ sau khi cháu xuất viện sẽ đi đăng ký kết hôn.

Sau đó mở một bữa tiệc nhỏ chỉ mời những người trong gia đình và bạn bè thân thiết đến dự để thông báo và chung vui.

Ý cháu thế nào?"

"Cháu sao cũng được, miễn chú và mẹ thấy vui vẻ là được rồi."

"Sau khi cháu xuất viện thì chú sẽ đón hai mẹ con về nhà.

Hiện tại chỉ có chú ở nhà một mình nên cháu đừng lo gì cả, cứ yên tâm nghỉ ngơi.

Hai đứa kia sẽ không xuất hiện làm phiền cháu đâu."

Sử Hồng buồn cười nói: "Cũng sắp trở thành người một nhà, cháu đâu thể né họ mãi được."

Cháu sẽ cố gắng làm thân với hai người đó."
Đường Ngân mỉm cười xoa đầu Sử Hồng.

Vừa gặp ông đã rất quý cậu con trai này.
"Đừng lo lắng."

Ngoài việc khó chịu với chú ra chúng chưa từng có điều tiếng gì bên ngoài.

Chú tin sau khi gặp một cậu bé ngoan ngoãn, thông minh lại hiểu chuyện như cháu, chúng sẽ yêu quý cháu thôi."
"Chú Đường, cậu bé mà chú nói đã hai mươi tư tuổi rồi."
Đường Ngân bật cười vỗ vỗ lên vai cậu.

Trải qua thế giới xuyên không khó khăn và nguy hiểm, giờ đối với Sử Hồng những chuyện sắp tới đây chẳng tính là khó khăn gì.

Cậu đủ tự tin có thể giải quyết được.
"Nói này giờ hình như chú vẫn chưa cho cháu biết tên hai đứa con trai của chú."

Đứa đầu tên là Tinh Húc, hiện là nghiên cứu sinh chuyên ngành y học ở bên Mỹ.

Còn đứa thứ hai tên Tinh Thần, là sinh viên năm ba ngành Công nghệ thông tin.

Có lẽ cháu sẽ gặp Tinh Thần đầu tiên đấy."
Sử Hồng cảm giác tim mình đập hẫng một nhịp.
"Đợi đã, chú mới nói đứa con trai đầu của chú tên gì? Tinh Húc?"
"Đúng vậy."
"Là Đường Tinh Húc sao?"
"Ừ."

Sao thế?"

Sử Hồng ôm đầu.

Cái tên Tinh Húc có ý nghĩa rất hay, nó phổ biến cũng là chuyện thường, cậu giật mình cái gì chứ.

Sử Hồng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

"Không sao ạ.

Cháu nhớ tên của hai người họ rồi.

Cháu sẽ cố gắng làm thân với cả hai."

"Ừ.

Ta tin cháu sẽ làm được."

Chương 56: Chương 56

Sau khi Sử Hồng xuất viện, Đường Ngân đón hai mẹ con đến nhà mình ở.

Dù sao hiện tại nhà cũng không có, tiền cũng không, vài ngày nữa mẹ và Đường Ngân cũng đăng ký kết hôn, trở thành người một nhà là chuyện sớm muộn, nên dù khá ngại ngùng Sử Hồng cũng thuyết phục mẹ đến ở nhà họ Đường.

Căn nhà của Đường Ngân đến năm tầng, tầng nào cũng rất to rộng, nhìn như một căn biệt thự thu nhỏ.

Khuôn viên cũng vô cùng rộng rãi, nằm ngay trung tâm của thành phố.

Trong lúc bà Liễu Mạn ngẩn người nhìn căn nhà lớn hoành tráng kia thì Sử Hồng lại khá bình tĩnh.

Ở thế giới kia cậu từng là thế tử Khang vương.

Phủ của Khang vương còn to gấp mười mấy lần nơi này.

“Hai mẹ con vào đi.” Đường Ngân nói nhưng gương mặt đột nhiên lại có chút lo lắng.

“Chú Đường, có chuyện gì sao ạ?”

“À, Tinh Thần nó đột nhiên về nhà.”

Cửa vừa mở đã nhìn thấy một thanh niên tầm mười tám hai mươi, tuấn mỹ dương quang đứng đợi sẵn ở cầu thang.

Cách cậu ta nhìn hai mẹ con Sử Hồng khi vừa gặp mặt thể hiện rõ

sự chán ghét và ganh tị không chút che giấu, đặc biệt là đối với Sử Hồng.

Sử Hồng ngược lại vẫn rất lịch sự mỉm cười chào cậu ta.

“Tinh Thần, đây là dì Liễu Mạn và anh Sử Hồng.

Sao con không chào hỏi một tiếng nào hả? Thái độ của con kiểu gì đấy?”

“Là bố tự mình đưa hai người họ về đâu có hỏi qua ý kiến của con.

Sao con phải chào hỏi chứ?”

“Thằng nhóc này, bố sẽ nói chuyện với con sau.

Dì Liễu Mạn và anh Sử Hồng trước sau gì cũng sẽ là người một nhà với chúng ta.

Bố nghe nói con muốn chuyển về nhà sống vậy thì hãy liệu mà cư xử cho đúng, nếu không đừng trách bố không nói trước!”

Tinh Thần cắn môi, rõ ràng rất tức giận.

Ban đầu cậu dọn đến ở ký túc xá vì muốn phản đối bố quan hệ với người phụ nữ kia thế mà bố không những không chấm dứt, còn đón cả bà ta lẫn con trai bà ta về nhà.

Gia đình nhà bà ta nghèo như vậy, con trai bà ta lại mới ra trường, sớm muộn gì cũng sẽ cướp lấy tài sản của bố cậu.

Cậu nhất định phải thay bố bảo vệ ngôi nhà này.

Tinh Thần quay người xách va li lên lầu, không nói năng gì nữa.

Xem chừng người này mới về đã đứng ở cửa đợi bọn họ rồi.

Sử Hồng khẽ thở dài một hơi.

Đúng là trẻ con.

“Tinh Thần nó còn dại lắm.

Hai mươi rồi mà chẳng có khôn ra chút nào.

Em và con đừng để bụng."

"Không sao.

Em cũng đoán trước thái độ của thằng bé rồi.

Chúng ta chỉ có thể dần dần thay đổi nó thôi."

Sử Hồng bất giác ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Tinh Thần đứng ở trên lầu giơ ngón cái chỉ xuống đất đầy thách thức.

Sử Hồng chỉ nhếch môi cười, làm khẩu hình miệng nói với nó: "Nhóc con." Tinh Thần nhìn thấy muốn nổi khùng lên.

"A Hồng, chú đã dọn cho con một phòng ở tầng ba, cạnh phòng của chú và Mạn Mạn.

Tầng hai là của Tinh Thần và Tinh Húc.

Tầng bốn là phòng tập Gym.

Còn tầng năm là phòng thờ và sân thượng.

Đằng sau căn nhà có một hồ bơi nhỏ, con có thể dùng bất cứ lúc nào.

Nếu có gì thắc mắc hoặc không thoải mái thì cứ nói với lão Hoàng đây."

"Chào tam thiếu gia.

Tôi đã nghe lão gia nói rất nhiều về thiếu gia và phu nhân.

Tôi mong hai người từ sáng đến giờ."

Người đàn ông này nhìn có vẻ đã hơn năm mươi, trông rất thân thiện và phúc hậu.

Sử Hồng đoán người này chắc hẳn đã làm việc ở đây lâu rồi.
"Ở đây vẫn còn hai người làm nữa.

Một người đang đi chợ còn người kia đang chăm sóc vườn cây ở quanh nhà.

Lát nữa tôi sẽ dẫn anh ta đến gặp thiếu gia."
"Vâng.

Lúc nào cũng được ạ."
"Con có muốn đi tham quan căn nhà không?"
"Dạ thôi ạ.

Con có một vài việc cần làm bây giờ.

Con sẽ tự mình xem sau."
"Con mới xuất viện mà làm việc gì vậy?" Liễu Mạn lo lắng hỏi.
"Con viết đơn xin việc."
"Mới xuất viện mà con đã vội xin việc làm gì.

Nghỉ ngơi thêm mấy ngày đã."

"Chú và mẹ đừng lo.

Con gửi đơn bây giờ cũng phải hai đến ba ngày mới có kết quả.

Con còn nghỉ ngơi được tốt chán."
Hai người nghe vậy cảm thấy có lý nên không ý kiến gì nữa.

... *** ...

Sử Hồng đi lên phòng thì đột nhiên nhìn thấy Tinh Thần đứng chắn ngay trên cầu thang.

Ánh mắt không chút thiện cảm.

Sử Hồng tránh qua một bên rồi mặc kệ cậu ta đi lên lầu.

"Đừng tưởng tôi không biết âm mưu bẩn thỉu của mẹ con các người khi bước vào ngôi nhà này.

Tôi sẽ không để cho các người đạt được mục đích đâu."
Sử Hồng thực sự muốn đấm cho thằng nhóc này một trận.

Tên này hình như lạm tiểu thuyết nhiều quá thì phải.
"Cậu tưởng nhà ai nghèo thì cũng ham tiền hết hả? Nếu vậy thì thế giới quan của cậu hạn hẹp quá đấy.

Nên đi va chạm với thế giới bên ngoài nhiều hơn đi."
Tinh Thần nghe mà tức giận.

"Anh nói cái gì?"
"Cậu ấy hả, tôi vừa nhìn là biết ngay ngày thường chú Đường chiều chuộng cậu như thế nào rồi.

Cậu không khác gì con cóc ngồi đáy giếng cả.

Mấy cái suy nghĩ tao lao đó của cậu là do mấy thằng bạn tốt tiêm nhiễm vào đầu cậu đúng không? Xin lỗi vì tôi nói quá thẳng, nhưng tôi không biết nên gọi cậu là ngây thơ hay ngu ngốc nữa."

"Anh... anh..." Tinh Thần tức đến không nói nên lời.

"Bớt lạm vào mấy cái tiểu thuyết hay phim ảnh gì đó mà sống thực tế hơn đi.

Kiến thức cuộc sống của cậu còn kém lắm."
Sử Hồng nói xong một thôi một hồi thì điềm nhiên đi về phòng.

Tinh Thần tức đến lộn ruột, mặt đỏ gay.

Cậu túm lấy cổ tay của Sử Hồng muốn đập cho anh ta một trận thì lại bị Sử Hồng thoát một cái vặn tay cậu ta ngược ra sau lưng.

Tay Tinh Thần bị giữ chặt không sao cựa cựa được.

"Muốn ra tay với tôi à? Rất tiếc, tôi có võ đó.

Cậu không làm gì được tôi đâu.

Tốt nhất là bỏ ý định này đi."

Sử Hồng buông tay cậu ta rồi quay vào phòng, đóng sập cửa.

Tinh Thần tức giận không thôi.

Cậu không nghĩ anh ta lại khó đối phó như vậy.

Mềm cứng đều không ăn.

Cậu lập tức lấy điện thoại bấm tí tí một hồi.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng giọng trầm ấm:

"Gì thế?"

"Anh Hai, anh quay về đây nhanh đi.

Thằng con trai của bà ta biết võ đấy, miệng lưỡi cũng sắc bén lắm.

Em không làm gì được hắn.

Chỉ có anh mới trị được hắn thôi."

"Em lại xốn xác chặn đường hắn rồi hả? Anh đã nói là bình tĩnh rồi kia mà."

"Nhưng... nhưng cứ nhìn thấy mẹ con bọn họ em lại không nhịn được.

Tên khốn đó còn dám khiêu khích em."

"Hiện tại bố đang bảo hộ mẹ con họ, em không làm gì được đâu.

Mấy ngày nữa là báo cáo luận văn.

Anh xong việc sẽ trở về.

Chịu khó chờ đi.

Cho đến lúc đó em đừng có gây chuyện, nếu không anh cũng không cứu nổi em đâu."

Tinh Thần bực mình tắt máy.

Nhịn.

Làm sao mà cậu nhịn được chứ.

... *** ...

Vào trong phòng rồi Sử Hồng mới thở phào một hơi.

Thái độ của thằng nhóc bên ngoài rất tệ nhưng cậu vẫn dư sức xử lý được.

Chỉ còn anh cả của nhà này.

Cậu có linh cảm người này không dễ xử lý.

Nghe nói anh ta chỉ về vào ngày giỗ mẹ.

Từ giờ đến lúc đó còn một tháng nữa, cậu sẽ tranh thủ giải quyết mối quan hệ với cậu em trẻ con này trước.

Sử Hồng đang sắp xếp hành lý thì có tiếng gõ cửa.

Lão Hoàng dẫn một thanh niên khác đi vào.

Người này còn khá trẻ, trông chỉ hơn cậu vài tuổi, da hơi ngăm nhưng nhìn rất khỏe mạnh và nhanh nhẹn.

"Đây là Vạn, người làm vườn kiêm bảo vệ của nhà này.

Còn một người nữa là đầu bếp và làm tạp vụ tên Hiên hiện đang nấu ăn dưới tầng.

Lát nữa thiếu gia xuống ăn sẽ gặp."

"Cảm ơn Hoàng bá bá.

Chào anh Vạn."

Sử Hồng vô cùng lễ phép cho dù đối diện là người làm khiến ai vừa gặp cũng sinh lòng quý mến.

Sau đó, Sử Hồng giữ lão Hoàng lại hỏi một vài chuyện.

"Hoàng bá có thể kể cho cháu nghe một chút về hai cậu con trai của chú Đường không.

Con muốn hiểu thêm về họ để sau này dễ thân cận."

"Phải rồi.

Tôi cũng đang định kể chuyện này với thiếu gia.

Ban nãy thiếu gia thấy cậu út khó chịu vậy thôi chứ bình thường cậu ấy hoà đồng, vui vẻ lắm, rất hay trêu đùa với chúng tôi.

Cậu ấy như vậy là vì hiểu nhầm thiếu gia đến đây là muốn cướp gia sản của nhà này thôi."

Sử Hồng hơi nghiêng đầu hỏi: "Vậy Hoàng bá có suy nghĩ như vậy không?"

"Tôi tin vào mắt nhìn người của lão gia.

Lão gia đã sống một mình nuôi dạy hai vị thiếu gia hơn hai mươi năm.

Đây là lần đầu tiên lão gia đưa một người phụ nữ khác về nhà, thậm chí còn có ý định tái hôn.

Hơn nữa, tôi trông tam thiếu gia và phu nhân không giống loại người trong mắt chỉ có tiền."

"Cảm ơn Hoàng bá."

"Tôi kể tiếp cho thiếu gia nghe về cậu cả nhé.

Đại thiếu gia sống rất độc lập, lúc nào trông cũng lạnh lùng và khó

gần nhưng đối với chúng tôi cậu ấy thân thiện lắm.

Sau khi tốt nghiệp trung học cậu ấy nhận học bổng đi du học ở Mỹ.

Cậu ấy học ở bên ấy mà không chịu tiêu bất kỳ đồng nào lão gia gửi qua.

Thậm chí có lần về nhà cậu ấy kiên quyết đòi lão gia phải thu lại hết số tiền đã chuyển vào thẻ của cậu ấy.

Tôi nghe đại thiếu gia nói cậu ấy ở bên đó làm mẫu ảnh và chụp quảng cáo cũng kiếm được khá tiền lắm.

Cậu ấy còn kiếm được học bổng mỗi năm.

Cuộc sống bên đó cũng khá thoải mái.

Mỗi lần trở về đều mua rất nhiều quà cho mọi người."

Tự mình kiếm sống vừa học vừa làm, còn kiếm được học bổng, người này đúng là rất giỏi, lòng tự tôn cũng rất cao.

Nhưng với những người như vậy nếu có mâu thuẫn với gia đình thì lại càng khó mà hàn gắn.

Sử Hồng có thể nhận ra sức khỏe của Đường Ngân không được tốt lắm.

Nếu cứ để gia đình rạn nứt như vậy sợ rằng sau này cả ba người sẽ phải hối hận.

Ở thế giới kia cậu đã từng thấy hoàng thượng và Khang vương hối hận nhiều như thế nào.

Cậu không muốn lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy ở thế giới của mình, nhất là khi đó lại sắp là người thân của cậu.

T/g: trước khi gặp chồng thì vờn em chồng trước cũng được..

Chương 57: Chương 57

Gần mười giờ đêm đột nhiên phòng Sử Hồng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, cứ ba nhịp một lần, lặp lại ba lần.

Sử Hồng ngạc nhiên mở cửa thì nhìn thấy đứng bên ngoài là lão Hoàng.

"Xin lỗi đã làm phiền thiếu gia vào giờ này nhưng ngoài cậu ra tôi không biết có thể nhờ được ai." Lão Hoàng trông có vẻ rất lo lắng và gấp gáp.

"Hoàng bá cứ bình tĩnh nói xem là có chuyện gì, làm được cháu sẽ giúp."

"Tứ thiếu gia đi học từ chiều đến giờ chưa về, tôi gọi điện cho bạn của cậu ấy hỏi thì họ nói cậu ấy cùng một nhóm bạn đi bar rồi.

Lão gia không cho phép cậu ấy đến bar, nếu để lão gia biết chắc chắn sẽ nổi giận rồi lại hại đến sức khỏe.

Tôi có gọi nhưng cậu ấy không chịu bắt máy.

Thiếu gia xem..."

Sử Hồng khẽ thở dài một hơi.

Thằng nhóc đó cố tình làm vậy để phản đối đây mà.

Đúng là có lớn mà chẳng khôn chút nào.

"Tôi hiểu rồi.

Bá cho tôi địa chỉ đi, tôi đi đón nó về."

"Để tôi bảo lái xe Phần đưa thiếu gia đi."

... *** ...

Sử Hồng trước kia cũng đã từng theo bạn bè đến bar một lần cũng là lần duy nhất cậu tới đó.

Không khí ồn ào và xô bồ trong bar không hợp với cậu.

Khi cậu tới trong bar thời gian này cũng là lúc đông khách nhất.

Gần như khách đều là thanh thiếu niên tầm tuổi như Tinh Thần.

Cậu chen mấy nhóm người, căng mắt nhìn trong không gian ánh sáng đèn mờ ảo mới tìm thấy Tinh Thần đang ngồi chung với một nhóm bạn khoảng năm sáu đứa.

"Tinh Thần, cậu không việc gì phải tức giận cả.

Hắn ta giỏi võ công thì đã sao? Có thể thắng được mấy người chúng ta không? Bọn tôi đi xả giận giúp cậu."

"Đúng đó.

Hạng người chỉ biết ăn bám nhà giàu như hắn cần phải dạy dỗ một trận."

"Không cần.

Chuyện nhà tôi không cần các cậu xen vào."

"Tôi biết rồi.

Cậu định chờ anh cậu về xử lý chứ gì? Tinh Húc ca đúng là cool ngầu luôn.

Vừa học giỏi lại giỏi võ, đẹp trai, làm người mẫu, đúng chuẩn con nhà người ta."

Một cô gái vừa lên tiếng lập tức các cô gái khác mắt sáng long lanh, đủ biết anh trai của Tinh Thần rất nổi tiếng trong trường.

"Xem mấy người mắt sáng chưa kìa.

Các cậu muốn tiếp cận Tinh Húc ca cũng phải qua sự đồng ý của Tinh Thần nha."

"Các cậu đừng trông mong gì ở tôi.

Anh Hai không thích vụ giới thiệu hay xem mắt gì đâu.

Mấy cô gái quá chủ động lại càng ghét."

"Anh cậu đúng là lạnh lùng thật đấy.

Nhưng mà tớ thích."

"Rồi.

Tôi biết mấy cô rồi.

Mấy cô bớt phần khích giùm cái."

Sử Hồng đứng ở phía xa không nghe rõ lắm nhưng đại khái qua khẩu hình miệng cũng đoán được bọn họ đang nói cái gì.

Cậu cảm thấy tính tình của người tên Tinh Húc này có vẻ khá giống vị thái tử nào đó mà cậu biết.

Đột nhiên có một nhóm bốn gã thanh niên ăn mặc thời thượng, đầu tóc chải chuốt đến tiếp cận nhóm bạn của Tinh Thần.

"Các bạn gái dễ thương, có muốn đến uống rượu với bọn anh không?"

Hai bạn nữ sợ hãi, ngồi khép lại.

Tinh Thần đứng dậy chặn trước bọn họ, kiên quyết nói:

"Bọn tôi không có nhu cầu.

Mấy anh đi chỗ khác đi."

Bọn họ không những không đi còn đứng lại đó tiếp tục nói:

"Bọn anh là hỏi mấy cô em kia, không hỏi chú mày.

Đã bước chân vào đây rồi còn ngồi khép nép ở đó thì quá uổng phí.

Ra đây chơi với bọn anh, bọn anh sẽ cho mấy em biết thế nào là cuộc sống."

Mấy cậu bạn kia cũng lập tức đứng lên.

"Bạn tôi đã nói không đi, sao các anh dai dẳng thế nhở? Các anh đi mau nếu không đừng trách chúng tôi!"

"Chúng bay lớn tiếng như thế làm gì, bọn tao chỉ mời đi thôi mà.

Chúng mày, xem cái đám trẻ ranh ở đâu không biết điều này!"

Lập tức quanh đó có thêm bốn tên con trai khác bước đến.

Kẻ nào trông cũng có vẻ không đàng hoàng tử tế.

Hai cô bé sợ đến phát khóc lên còn mấy cậu con trai thì bắt đầu phát hoảng.

Nhóm bọn họ vì muốn Tinh Thần xả stress nên mới rủ nhau đến bar chơi đùa cho vui, chứ thực chất cả nhóm đa phần còn chưa đến bar bao giờ.

"A Phong, làm sao đây? Cậu đã từng đi bar rồi bảo đảm sẽ không vấn đề gì mà."

"Tôi... tôi cũng đâu biết sẽ như thế này.

Lần trước tôi đi cùng anh trai đúng là chơi rất vui vẻ."

"Còn không phải do chúng thấy chúng ta ngây thơ nên đến bắt nạt sao?"

Nghe mấy người bạn đứng phía sau thì thầm to nhỏ mà Tinh Thần nóng hết cả mặt.

Đã bước chân vào đây rồi tuyệt đối không thể để bọn người đó bắt nạt cậu và các bạn được.

"Các anh ỷ đồng hiệp ít à? Ở đây có bảo vệ đấy.

Bọn tôi mà la lên thì bảo vệ nhất định sẽ đến ngay."

Bọn chúng đột nhiên nhìn nhau phá lên cười.

"Chú em không biết rồi.

Bar này là của nhà anh nên chú em có gọi bảo vệ thì cũng chẳng ích gì đâu.

Tốt nhất là nên biết thân biết phận một chút thì mấy anh đây nhẹ tay cho."

"Khốn..."

Chưa bao giờ Tinh Thần bị lâm vào tình cảnh hiện tại cũng cảm thấy cuống lên.

Bàn tay bóp chặt chiếc điện thoại trên tay.

Bây giờ cậu có thể kêu cứu ai được đây? Nếu có anh Hai ở nhà thì tốt rồi.

"Đàn ông con trai mà đi bắt nạt đàn em như thế không biết xấu hổ à?" Một giọng nói lạnh lùng đột ngột cất lên.

Bọn chúng đang cười đùa không ngừng đột nhiên im bặt.

Chúng quay lại phía sau thì nhìn thấy một thanh niên tuấn mỹ, hơi gầy, diện một chiếc áo thun đơn giản và quần tây, đứng chuẩn thanh niên ba tốt nghiêm túc chỉnh chu.

Nhìn bộ dạng người đó cả đám cười phá lên.

Các cậu thanh niên ngạc nhiên nhìn nhau, lo lắng không biết người nào lại gan to như vậy dám đến giải vây cho họ.

Còn Tinh Thần thì đang tức giận ngùn ngụt.

Ai cần Sử Hồng đến cứu cậu chứ.

Cũng không biết tại sao anh ta lại có mặt ở đây đúng lúc như vậy.

"Chú em học lớp mấy rồi? Đến đây cùng anh trai sao? Đi chỗ khác chơi đi, chỗ này không có chỗ dành cho chú em đâu."

Sử Hồng chẳng quan tâm gì đến mấy lời trêu chọc của bọn chúng, chỉ nhìn chăm chăm về phía Tinh Thần, hỏi thăm:

"Không sao đấy chứ?"

Tinh Thần bực bội hét lên: "Ở đây không có chuyện của anh.

Anh đi đi!"

"Ồ, là người quen à? Đến đây cứu bạn sao? Nhưng mà chú em nghe không? Nó không cần chú em giúp đâu."

Sử Hồng nhìn Tinh Thần một lúc rồi rất tự nhiên đáp lại:

"Có thể cậu không cần tôi giúp nhưng các bạn cậu cần đấy.

Thế nào? Muốn anh cứu không?"

Nhóm các cô cậu kia như vớ được cọng cỏ cứu mạng, lập tức đồng thanh kêu lên: "Có."

"Các cậu... không được nhờ vả anh ta! Anh ta là..."

"Tinh Thần, nhìn thái độ của cậu là tôi đoán ra anh ta là ai rồi nhưng bây giờ chúng ta có sự lựa chọn sao? Nếu không ra khỏi đây thì các bạn nữ sẽ gặp nguy hiểm đó."

Tinh Thần ngậm miệng không phản bác được câu nào.

"Đừng có mạnh mẽ."

Chú em cứu kiểu gì? Chú em có một mình còn bọn anh hơi đông đó."

"Tôi không có định đánh nhau với các anh.

Phiền phức lắm.

Nhưng tôi có hai phần tự tin.

Thứ nhất, tôi đoán không ít người ở đây đang cầm điện thoại quay camera.

Chỉ cần mấy anh đánh nhau cảnh này lập tức sẽ được đưa lên mạng."

Bọn chúng nhìn xung quanh đúng là thấy có vài người đang cầm điện thoại hướng về phía này, cảm thấy khá phiền phức.

"Thứ hai, các anh chắc chắn là đánh thắng được tôi chứ?"

"Mày nói cái gì?"

Một tên trong bọn chúng tức giận lao lên vung cú đấm về phía Sử Hồng.

Ngay lập tức Sử Hồng nắm lấy cổ tay hắn rồi xoay người vật ngã tên kia xuống đất, đồng thời vặn tay hắn về phía sau khiến hắn kêu la oai oái.

Sự việc diễn ra chỉ có vài giây khiến ai nấy đều sửng sờ.

Tinh Thần thềm nuốt nước bọt.

May mà hồi sáng anh ta không dùng đòn này đối phó với cậu.

Bên cạnh những người bạn kia ai nấy đều mắt chữ O mồm chữ A, ánh mắt lấp lánh đầy ngỡ ngàng.

"Thế nào? Còn ai muốn lên nữa? Tôi không ngại biến các người thành một đồng bị thịt trước máy quay của người khác đâu."

Bọn chúng nhìn nhau, ai cũng rén.

Người vừa nãy tự xưng là chủ của bar này cúi đầu nói:

"Xin lỗi.

Bọn tôi chỉ đùa cho vui chút thôi chứ không có ác ý gì.

Tất cả chỉ là hiểu lầm.

Mong cậu tha thứ."

"Xin lỗi tôi làm gì.

Người các anh cần xin lỗi ở bên kia kia."

Bọn chúng lập tức cúi đầu xin lỗi đồng loạt với nhóm người của Tinh Thần, còn hứa sẽ chi trả toàn bộ hoá đơn bàn của họ.

Cả nhóm reo vui không ngừng.

"Đi về với tôi.

Bố cậu đang lo lắng đấy." Sử Hồng kéo tay Tinh Thần.

"Ông ấy thì lắng cái gì? Bố tôi mà biết nhất định sẽ nổi giận, cấm cửa tôi ở nhà luôn."

"Cho nên tôi và Hoàng bá đều sẽ không nói cho chú Đường biết.

Là Hoàng bá nhờ tôi đến đây đón cậu.

Mau đi về đi trước khi chú Đường phát hiện ra."

Tinh Thần không khỏi kinh ngạc.

Sử Hồng thế mà tốt bụng giúp mình.

"Anh... anh đừng tưởng anh làm thế này thì tôi sẽ bỏ qua cho anh."

"Cậu muốn bỏ qua hay không cũng chẳng liên quan đến tôi.

Tôi làm là vì bố cậu thôi.

Cậu muốn bố cậu tức giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe sao?"

"Ý anh là gì? Sức khỏe bố tôi làm sao?"

Sử Hồng đã định nói nhưng nghĩ lại Đường Ngân không hề muốn các con của mình biết chuyện này nên cậu nghĩ mình cũng không nên nhiều lời.

Dù vậy cũng không thể để cậu ta muốn làm gì thì làm.

"Người lớn tuổi thường huyết áp cao.

Tức giận sẽ không tốt cho sức khỏe.

Cậu hay xem phim chắc cũng thấy mấy lần rồi.

Cẩn thận chút không phải vẫn tốt hơn sao."

Tinh Thần im lặng.

Xác thực đúng là cậu hay thấy chi tiết này trong mấy bộ phim truyền hình.

Cậu cũng không muốn bố gặp chuyện tương tự giống vậy.
"Được.

Vì bố, tôi sẽ không tính toán chuyện này với anh.

Nhưng tôi trước giờ không muốn mắc nợ ai.

Chuyện hôm nay xem như tôi nợ anh.

Ngày khác tôi sẽ trả."

"Tùy cậu.

Đừng gây phiền phức cho tôi là được."

Tinh Thần quay vào nói vài câu tạm biệt với đám bạn để về trước.

Nhưng có vẻ bọn họ cũng đang định trở về.

Anh trai lợi hại kia không ở đây, họ sợ sẽ bị bọn kia trả thù.

"Tinh Thần, tôi nghĩ cậu cũng nên suy nghĩ lại về chuyện kia đi.

Tôi thấy anh ta có vẻ rất tốt."

"Chẳng qua chỉ là cứu chúng ta một lần, cậu liền muốn tẩy trắng cho anh ta?

"À thì..."

"Đây là chuyện của nhà tôi, không cần mấy người các cậu can thiệp vào."

"Rồi rồi thì tùy cậu.

Nhưng hôm nay đúng là anh đã cứu chúng ta.

Cậu nhất định phải đền đáp thật tốt."

"Này, anh ta cứu chúng ta thì tại sao lại bắt mình tôi đến đáp chứ?"

"Chỉ có mình cậu ở chung nhà với anh ta, không nhờ cậu thì nhờ ai."

Tinh Thần xoa tay.

"Thôi được rồi.

Đây là chuyện của tôi được chưa?"

Mấy cô gái kéo Tinh Thần đến thì thầm: "Anh ấy tên gì vậy? Có wechat không?"

Tinh Thần bực bội nói:

"Tôi không biết."

Cậu muốn biết sao không đi hỏi anh ta ấy?"

"Cậu khó chịu cái gì hả? Không biết thì thôi."

Bọn tôi sẽ tự đi hỏi."

Tinh Thần nhíu mày quay mặt đi.

Bọn con gái đúng là háo sắc, chưa gì đã quên luôn chuyện anh ta là kẻ thù của cậu rồi.

Thái độ phẫn khích, ngưỡng mộ y chang như cái hồi bọn họ gặp qua anh Hai của cậu.

Nhưng cũng phải thừa nhận một điều: lúc đó Sử Hồng xác thực rất ngẫu.

T/g: lâu lâu phải để A Hồng ngẫu chút để mọi người không quên bạn ấy vốn là cường thụ..

Chương 58: Chương 58

Sau khi sắp xếp xong ổn thỏa, Đường Ngân lập tức đưa Liễu Mạn đi đăng ký kết hôn.

Tinh Thần đi học ở trường.

Còn lại một mình ở nhà Sử Hồng mới thoải mái đi thăm thú xung quanh ngôi nhà.

Sáng nay gặp mặt Tinh Thần có vẻ vẫn khó chịu với cậu nhưng đã bớt gay gắt hơn lúc đầu.

Sử Hồng cũng chẳng bận tâm lắm, cậu chỉ tò mò muốn biết người tên Tinh Húc kia trông như thế nào. Chính cậu cũng chẳng hiểu tại sao lại có suy nghĩ này.

Cậu đã từng có suy nghĩ kiếp sau không muốn dính dáng gì tới hẳn ta.

Những ân oán của kiếp trước nên kết thúc ở thế giới đó, nhưng từ lúc trở về nhà đến giờ không lúc nào cậu không nhớ đến hẳn ta.

Sử Hồng nhận ra tình cảm của mình dành cho Tinh Húc sâu đậm hơn so với cậu nghĩ.

Chẳng ngờ sau bao chuyện xảy ra cậu vẫn còn dành cho Tinh Húc tình cảm nhiều đến vậy mà mãi đến khi rời xa rồi mới biết.

Nhưng mọi chuyện đều đã quá muộn rồi.

Hai người đã vĩnh viễn rời xa nhau, không bao giờ có thể gặp lại nữa.

Sử Hồng cuối cùng đã nhìn thấy một căn phòng treo đầy ảnh của các thành viên trong gia đình trong một căn phòng ở tầng ba, cạnh phòng ngủ của Đường Ngân.

Và ở đấy cậu đã nhìn thấy bức ảnh lớn chụp hình Đường Tinh Húc trong trang phục tốt nghiệp cấp ba.

Cậu đã sửng người.

Quá giống.

Y hệt như thái tử Đường Tinh Húc xuyên không đến thế giới của cậu vậy.

Lại có chuyện trùng hợp đến như vậy sao?

"Tam thiếu gia, cậu ở đây sao?"

"À, Hoàng bá, cháu..."

Lão Hoàng nhìn xung quanh căn phòng này một hồi, không tìm được buồng một tiếng thờ dài, cảm thán.

"Cũng lâu lắm rồi ngoài lão gia mới thấy cậu là người thứ hai bước vào căn phòng này."

Sử Hồng kinh ngạc: "Vậy sao ạ? Nhưng những tấm ảnh ở đây dường như năm nào cũng treo lên..."

"Đều là do lão gia tự tay treo lên đó."

Thiếu gia có thấy trong hàng trăm bức ảnh này chỉ có hai bức chụp chung gia đình không? Một bức là chụp nhà ba người lúc cố phu nhân còn sống, bức kia cũng là chụp ba người lúc tứ thiếu gia được một tuổi, cố phu nhân cũng đã mất rồi.

Từ lúc đó không còn tấm nào chụp chung nữa."

"Là do Tinh Húc không muốn phải không?"

"Vâng."

Đại thiếu gia không đồng ý chụp chung tấm nào nữa, cũng không bao giờ bước vào căn phòng này.

Tứ thiếu gia biết anh trai không thích, vì không muốn anh buồn cũng không muốn vào.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình lão gia hay lui đến đây.

Mỗi lần vào đều thần người ngồi ở nơi này nửa ngày."

Nghe lão Hoàng nói vậy chợt tưởng tượng đến cảnh Đường Ngân cô độc ngồi thần người trong căn phòng treo đầy tranh ảnh này Sử Hồng lại nghĩ đến có phải Sử Tân Vinh bên thế kia cũng cảm thấy giống như thế.

Trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác thương xót.

"Hoàng bá chắc làm việc ở đây lâu rồi đúng không?"

"Từ lúc lão gia xây căn nhà này thì tôi được lão gia đưa về làm việc.

Còn trước đó tôi là lái xe của ông ấy.

Có thể nói mọi chuyện xảy ra trong gia đình này tôi biết gần hết."

"Hoàng bá gắn bó với nơi này lâu thật đấy."

"Tôi thấy cậu là một người rất tốt, rất chân thành.

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác cậu có thể thay đổi được hai vị thiếu gia kia, kéo họ lại với gia đình này, cũng giúp cho cuộc sống cuối đời của lão gia được viên mãn."

"Bá linh cảm hơi quá rồi.

Cháu làm sao làm được như vậy.

Hai người họ chưa thấy mặt cháu đã ghét cháu lắm rồi, làm sao mà thay đổi được họ."

"Tôi nói thật đấy.

Cậu không cần quá để ý lời lão già này, cứ sống như bản thân cậu trước giờ là được rồi."

"Vâng."

Sử Hồng chỉ cười, ngẩng đầu nhìn bức ảnh Tinh Húc trước mặt.

Người này cậu thật sự muốn gặp một lần.

... *** ...

Sau khi đăng ký kết hôn xong, theo kế hoạch hai ngày nữa Đường Ngân sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại một nhà hàng khá lớn ở trung tâm thành phố.

Khách mời chỉ gói gọn lại hơn một chục, chỉ toàn là bạn bè thân thiết.

Tinh Thần rõ ràng rất khó chịu nhưng cũng đành phải chấp nhận.

Cậu ta lấy cớ hôm ấy có hẹn với bạn nên không tham dự, lập tức bị bố mắng cho một trận:

"Không được.

Đây là bữa tiệc để bố giới thiệu dì và anh Sử Hồng với mọi người, sao mà lại không có mặt.

Vậy thì mặt mũi bố mà để ở đâu?"

"Bố tự mình đưa bà ta về, tự tiện đưa đi đăng ký kết hôn, rồi cũng tự đưa ra chủ ý mở tiệc mừng giới thiệu.

Bố có hỏi qua ý kiến của con sao? Bố có nghĩ đến bố còn có đứa con trai này sao?"

"Mày..."

"Anh đừng tức giận.

Tinh Thần nói vậy là do nó quá bận thôi.

Con không dự được thì thôi.

Không sao mà." Liễu Mạn kéo tay Đường Ngân.
"Em không cần phải nói giúp nó.

Nó bận bịu gì.

Nó là đang chống đối."

Sử Hồng nhìn bầu không khí đang ngày một căng thẳng thêm, lại nhìn thẳng nhóc không biết trời cao đất dày trong lòng thầm thở dài một hơi.

"Bố, không phải Tinh Thần không muốn đi đâu.

Em nó không sắp xếp được thời gian thôi.

Để con bảo em gọi lại cho bạn hẹn lại thời gian gặp là được."

"Cái gì? Anh nghĩ tôi sẽ làm thế chắc? Tôi đã nói là tôi không đi."

Sử Hồng không thèm để tâm đến lời nói của thằng nhóc, nói tiếp:

"Con có chuyện này muốn thưa với bố.

Đêm qua khoảng mười giờ, con nhìn thấy Tinh Thần đang ở ưm..."

Sử Hồng chưa nói xong đã bị Tinh Thần dùng tay bịt chặt miệng.

Cậu ta dùng ánh mắt vừa đe dọa, vừa cảnh cáo nhìn Sử Hồng rồi quay qua nói với Đường Ngân:

"Được rồi.

Chuyện này con sẽ gọi điện cho bạn hẹn lại thời gian.

Có lẽ có thể đến tham dự được."

Đường Ngân quá hiểu tính con trai mình.

Thấy nó thay đổi thái độ nhanh như vậy, lại còn bịt miệng Sử Hồng thế kia ông lại càng nghi ngờ thằng nhóc này lại gây chuyện gì.

"Con bịt miệng A Hồng làm gì hả? Bỏ tay ra! Có phải con gây chuyện gì bị A Hồng biết được không?"

"Không có.

Con đâu có gây chuyện gì chứ? Bố đừng có tin anh ta nói bậy."

"Còn không mau buông tay? Bố muốn nghe A Hồng nói."

Tinh Thần buông tay ra nhưng vẫn không ngừng bắn ánh mắt đe dọa về phía Sử Hồng, như thể chỉ cần Sử Hồng hé lộ nửa lời về chuyện tối qua cậu sẵn sàng nhảy xổ vào bóp cổ anh ta.

"Đêm qua con thấy Tinh Thần lúng túng đứng trước cửa phòng mình.

Con hỏi mãi em ấy mới nói là muốn qua nhờ con giảng bài.

Em ấy xấu hổ nên không cho con nói với bố đấy."

Tinh Thần trố mắt.

Cậu qua nhờ anh ta giảng bài hồi nào?

"Thật sao? Nhưng hai đứa học khác chuyên ngành, làm sao mà con giảng bài được cho nó?"

"Là môn Anh Văn ạ.

Tinh Thần hỏi con bài tiếng Anh."

"Hả? Tiếng Anh của Tinh Thần cũng không tệ.

A Hồng học tiếng Anh giỏi lắm à?"

"Dạ.

Cũng xài được."

"Anh, con nó khiêm tốn đó.

Lúc còn học đại học A Hồng từng kiếm tiền bằng việc dịch thuật.

Hồi còn học Trung học đã từng đoạt giải Nhất kì thi Anh văn cấp thành phố đấy."

"A Hồng học giỏi thế cơ à? Lại còn khiêm tốn nữa.

Tinh Thần, con phải học hỏi A Hồng đấy."

Tinh Thần hừ lạnh quay đi.

Cậu còn đang tức giận muốn nổi điên đây, còn bảo cậu đi học hỏi anh ta? Anh ta dám lấy chuyện hôm qua uy hiếp cậu, lại còn bịa chuyện cậu hỏi bài nhằm mục đích tâng bốc bản thân mà đim cậu xuống.

Thù này không báo thù không làm người.

"Con gửi đơn xin việc thế nào rồi? Đã có nơi nào đáp lại chưa?"

"Có trường tư thực Lâm Hoa tiếp nhận rồi ạ.

Bọn họ hẹn con chiều nay đến phỏng vấn."

"Chiều nay Tinh Thần không có tiết, bảo nó chờ con đi."

"À, cái đó..."

Tinh Thần vốn đã định từ chối ngay nhưng đột nhiên trong đầu lại nảy ra ý định gì đó.

Cậu gật đầu, môi nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

"Được.

Cứ để con đưa anh ấy đi."

Sử Hồng hơi giật mình, đột nhiên có dự cảm không lành.

... *** ...

Chiều hôm ấy, Sử Hồng suy nghĩ một hồi lâu quyết định diện một bộ y phục khá đơn giản.

Áo sơ mi sọc trắng cùng quần tây đen.

Kiểu cách vừa đơn giản, vừa lịch sự, nhìn trông giống thư sinh hiền lành, thân thiện.

Lại thêm gương mặt xinh đẹp không phân biệt tuổi tác của Sử Hồng lại khiến cho cậu thêm phần nổi bật, trông như một mỹ nam tử bước ra từ tranh vẽ.

Tinh Thần lúc này đang sốt ruột đứng đợi bên ngoài, vừa nhìn thấy hình ảnh này thì lập tức sửng người.

Trái tim không tự chủ đập thình thịch liên hồi.

"Đi moto à? Tôi tưởng bố nói đi xe hơi?"

Tinh Thần bưng tỉnh, lập tức xua đi vẻ mặt ngây ngẩn ban nãy, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng, khó chịu.

"Đi xe hơi dễ bị kẹt xe lắm.

Đi mô tô luôn lách dễ hơn."

Sử Hồng nhìn chiếc moto phân khối lớn lại nhớ đến nụ cười bí hiểm của Tinh Thần lúc sáng, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

"Cậu có lái được không đó?"

"Này, tôi là tay lái lụa có tiếng đấy nhé.

Thế có lên xe không? Còn chần chừ trễ giờ thì tôi không chịu trách nhiệm đâu."

Không còn cách nào khác, Sử Hồng đội mũ bảo hiểm đánh liều leo lên ngồi phía sau Tinh Thần.

Tinh Thần khẽ cười một cái rồi rồ ga phóng vọt đi.

Quả nhiên đúng như Sử Hồng lo lắng, Tinh Thần phóng xe rất nhanh, quẹo bên này quẹo bên kia, lắc lư đánh võng liên tục khiến Sử Hồng chóng hết cả mặt.

Nhưng cậu phải thừa nhận Tinh Thần không ngoa khi thừa nhận mình là tay lái lụa.

Trên đường ô tô chạy đông như vậy mà moto của cậu ta luôn lách qua hết một cách điêu luyện.

"Cảm giác thế nào hả?" Tinh Thần hét lên hỏi người đằng sau.

Sử Hồng ôm chặt lấy eo cậu ta, còn cố tình siết thật chặt.

Dáng người của Sử Hồng nhỏ hơn Tinh Thần một chút.

Nãy giờ cậu vẫn luôn cố thu mình nép sau lưng Tinh Thần để cảm bớt

gió.

Ban đầu tuy có hơi chóng mặt một chút nhưng sau đó dần cũng quen.

Nói gì thì trước kia ngựa phi nước đại đã từng cưỡi qua, tốc độ thế này cũng không phải là không chịu được.

"Khá ổn.

Cậu lái tốt lắm.

Tiếp tục đi."

Tinh Thần không khỏi ngạc nhiên.

Khối thẳng bạn cậu đã từng ngồi sau xe cậu trong tình huống này đều bị dọa sợ chết khiếp, vậy mà anh ta còn bảo vẫn ổn.

Hay là anh ta giả vờ không sao để không bị cậu phát hiện được rồi trêu chọc? Lúc này xe đã đi đến cổng trường, Tinh Thần dừng xe nhìn lại phía sau.

Sử Hồng xuống xe rồi tháo mũ đưa lại cho Tinh Thần.

Thái độ hết sức thoải mái, không có gì giống là vừa bị dọa sợ cả.

"Anh... anh như thế này mà làm được giáo viên à?"

"Tôi như thế này mới làm được giáo viên chứ.

Thế này thì mới dạy được mấy tên nhóc ngỗ nghịch như cậu."

"Anh nói cái gì?"

"Cậu đi đâu đó dạo chơi một lúc đi.

Khi nào xong việc thì tôi gọi cậu đến đón."

"Anh có chân tự về đi.

Cần tôi đón làm gì."

"Tùy cậu.

Xong việc tôi sẽ gọi.

Cậu không đến tôi tự về."
Nói xong Sử Hồng vẫy tay rồi bước vào trong.

Tinh Thần tức giận.

Không chờ anh ta về bố mà biết được lại cảm rằm cho xem.

Cậu cứ là phải nhịn trước đã.

T/g: Tinh Thần cứ bắt nạt chị dâu thế sau này gánh không nổi hậu quả đâu..

Chương 59: Chương 59

Buổi phỏng vấn trải qua không quá khó khăn, chỉ tầm một tiếng là kết thúc.

Thứ nhất Sử Hồng cũng đã có kinh nghiệm vì trước kia từng đi phỏng vấn, thứ hai bảng thành tích học tập của cậu cũng không tệ.

Tuy chưa báo kết quả ngay nhưng Sử Hồng có lòng tin vào bản thân rằng mình sẽ được chấp thuận.

Sử Hồng gọi điện cho Tinh Thần đến đón cũng không nghĩ là thằng nhóc đó sẽ đến ngay, ai dè mới ra ngoài cổng đã thấy nó đang đứng đợi từ lúc nào.

Trên tay còn đang cầm điện thoại nhắn tin cho ai đó, có vẻ rất vui.
"Nhắn tin cho bạn gái à?"

Tinh Thần giật mình khi nhìn thấy Sử Hồng đến gần từ lúc nào.

Gương mặt vui vẻ lúc nãy biến mất thay vào đó là thái độ chán ghét như thường thấy.

"Anh xong việc rồi à? Kết quả thế nào?"

Sử Hồng hơi nghiêng đầu ngạc nhiên hỏi: "Cậu quan tâm đến tôi?"

"Hỏi xã giao thôi."

"Nào lên xe, chúng ta trở về."

Sử Hồng nhận lấy chiếc mũ Tinh Thần đưa cho, miệng vẫn tiếp tục hỏi:

"Ban nãy trông cậu vui vậy là đang nhắn tin với người yêu sao?"

"Anh quan tâm quá nhỉ."

Để anh thất vọng rồi.

Anh Hai nhẩn hai ngày nữa sẽ bay về."

"Sao? Tinh Húc sắp về rồi?" Sử Hồng kinh ngạc.

"Anh sợ rồi hả? Anh Hai đáng sợ lắm đấy, không dễ chịu như tôi đâu."

"Ha ha.

Tôi chỗ nào giống như đang sợ? Tôi là đang phấn khích."

"Mắc chứng gì anh lại phấn khích?"

"Cậu suốt ngày nói anh Hai cậu đáng sợ lắm nên tôi cũng tò mò muốn xem người đó có đáng sợ như cậu nói không.

Nếu cũng cỡ cỡ như cậu thì cũng thường thôi."

"Anh... Anh cứ chờ đấy cho tôi."

Sử Hồng vui vẻ leo lên xe.

Thằng nhóc này cũng khá thú vị, cũng rất dễ thương, làm cậu nhớ đến Tử Lâm.

Không biết sau khi cậu đi rồi nó có chịu luyện tập đàn hoàng không, sức khỏe đã tốt lên nhiều chưa.

Tinh Thần lúc này không còn phóng xe nhanh như lúc đầu nữa, dù sao nếu đã không dọa được anh ta thì phóng nhanh cũng chẳng để làm gì, còn khá nguy hiểm.

Đang chạy xe đột nhiên cậu nghe Sử Hồng hỏi:

"Tinh Húc mấy giờ về đến đây? Ai đi đón?"

"Anh đừng tỏ vẻ quan tâm như thân thiết quá vậy, tôi lại nghĩ anh có ý đồ gì đó."

"Trong đầu cậu chỉ có mấy cái suy nghĩ vớ vẩn vậy thôi hả? Tôi nếu như có ý đồ thật thì cậu cũng cản được tôi chắc."

"Tên khốn nhà anh! Anh như vậy không có học sinh nào thích anh đâu."

"Bây giờ đến lượt cậu quan tâm tôi hơi nhiều đó.

Tôi có được học sinh thích hay không liên quan đến cậu chắc."

Tinh Thần đột nhiên dừng xe lại, quay đầu ra sau lạnh lùng nói:

"Anh xuống xe ngay!"

Sử Hồng chớp mắt nhìn hắn.

Chưa gì đã giận rồi.

Nhưng cậu cũng chẳng điên mà xuống xe làm gì.

Cậu lại càng ôm chặt lấy Tinh Thần hơn, làm giọng mũi đáp:

"Không xuống!"

"Anh ôm chặt như vậy làm gì hả? Buông tay! Biến thái!"

Tinh Thần cố kéo tay Sử Hồng ra nhưng không được.

Mặt cậu đỏ bừng lên vì ngượng.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ cậu chưa từng bị ai ôm eo chặt như vậy, đến con gái cũng không.

(Bởi chưa có một cô gái nào được cậu cho phép ngồi sau xe mình).

Tên này lúc xe đang chạy nhanh thì không nói, xe dừng rồi cũng không chịu buông là thế nào.

"Không được.

Tôi mà buông ra cậu ném tôi xuống thì sao? Đường xa lắm.

Tôi không về một mình đâu."

"Anh... Vô liêm sỉ."

Tinh Thần bó tay đành tiếp tục chở Sử Hồng về.

Thực chất nếu Tinh Thần mà làm gắt hơn nữa thì Sử Hồng có lẽ sẽ xuống xe nhưng vẫn là Sử Hồng cượng đúng.

Tên nhóc này miệng cứng lòng mềm, sẽ không thật sự bỏ cậu lại.

... *** ...

Mười giờ sáng hai ngày sau đó Sử Hồng cùng Tinh Thần ra sân bay đón người.

Tối hôm nay chính là ngày diễn ra buổi tiệc mừng nhỏ mà Đường Ngân tổ chức để giới thiệu các thành viên mới của gia đình với mọi người.

Vì một số lý do mà số người được mời kéo dài hơn hai chục.

Buổi tiệc được tổ chức dưới dạng một tiệc buffet nhỏ trong nhà.

Hiện tại ở nhà đang khá bận rộn nhưng Đường Ngân đã thuê người về sắp xếp mọi việc ổn thoả.

Sử Hồng và Tinh Thần bị "đuổi" đi đón Tinh Húc.

Ban đầu Tinh Thần không đồng ý để Sử Hồng cùng đi, là Sử Hồng dùng việc đi bar để uy hiếp Tinh Thần phải đồng ý.

Sử Hồng biết rõ Đường Tinh Húc kia không phải là người mà hắn tìm kiếm nhưng vẫn không tìm nổi sự tò mò mà tìm cách đi đến nhìn bằng được.

Hắn từng nói cứng với Tinh Húc rằng mọi ân oán của hai người nên kết thúc ở thế giới đó nhưng chính bản thân cậu lại không làm được.

Sử Hồng cảm thấy mình đúng là điên rồi.

Từng giây từng phút đứng chờ ở sân bay mà cảm giác như chờ cả mấy tiếng đồng hồ.

Lồng ngực phập phồng, tim đập mạnh thình thịch.

Tinh Thần lúc này đang gọi điện thoại không chú ý người bên cạnh nếu không sẽ thắc mắc tại sao thái độ của Sử Hồng cứ như đang

chờ người yêu vậy.

Cánh cửa mở, hàng trăm vị khách từ chuyến bay vừa đáp xuống lần lượt đi ra ngoài.

Tinh Thần nhìn một hồi rồi giơ tay vẫy vẫy, lớn giọng gọi:

"Anh Hai, bên này!"

Tinh Húc nghe thấy tiếng gọi liền nhìn sang.

Gương mặt mỉm cười vẫy tay chào lại.

Sử Hồng đứng chết trân tại chỗ.

Cậu bị sốc.

Dù đã xem qua ảnh, đã tưởng tượng, đã tự thuyết phục bản thân rất nhiều lần rằng chỉ đơn giản là người giống người, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vẫn không khỏi khiến trái tim đập loạn nhịp.

Người trước mắt quả thật y hệt như Đường Tinh Húc từ thế giới đó xuyên đến.

Tinh Húc vừa nhìn thấy người đang đứng bên cạnh em trai cũng đã sửng sốt ngẩn người mất một lúc.

Anh chắc chắn là mình chưa từng gặp qua người này nhưng khi chạm mặt không hiểu sao lại có cảm giác như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Không chỉ vậy trong lồng ngực bỗng dâng lên một cảm giác xốn xang kì lạ không thể diễn tả được bằng lời.

"Anh Hai, đó là Sử Hồng, là con trai của người đàn bà kia mà em kể cho anh đấy."

Câu nói của Tinh Thần khiến Sử Hồng bừng tỉnh.

Lông mày nhíu lại khó chịu.

Đã là người cùng một nhà rồi tên đó còn gọi cậu là "con trai của người đàn bà kia" một cách xa lạ và đầy chán ghét như thế. Ánh mắt Tinh Húc đang nhìn Sử Hồng đột nhiên thay đổi trở nên lãnh đạm và lạnh lùng.

"Vậy sao? Thế tại sao lại đến đây?"
"Đột nhiên dờ chừng muốn đi đón anh đấy."

Chắc muốn tranh thủ gây thiện cảm với anh." Tinh Thần vừa trả lời lại vừa liếc qua Sử Hồng, rõ ràng đang cố ý nói cho Sử Hồng nghe. Thái độ của anh em họ đã giúp Sử Hồng nhận ra rằng những gì mà mình mong muốn chỉ là một giấc mộng và không bao giờ có thể trở thành sự thật.

Sử Hồng quay người lại bỏ đi, chẳng buồn nói với Tinh Thần một tiếng.
Tinh Thần vốn chỉ muốn chọc tức Sử Hồng, không ngờ được gương mặt của anh ta lại tuyệt vọng tới vậy khiến cậu ngẩn ra, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác tội lỗi.
"Đây là em trai của Tinh Húc à? Dễ thương thật đấy."
Lúc này Tinh Thần mới để ý đi cùng anh Hai còn một người nữa.

Đó là một cô gái ngoại quốc vô cùng trẻ trung, và xinh đẹp, dáng người cũng vô cùng cân đối, ăn mặc thời trang.

Tinh Húc vốn là một mỹ nam có thân hình người mẫu đi bên cạnh một cô gái xinh đẹp như vậy lúc từ sân bay đi ra đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Tinh Thần để ý có rất nhiều người đang chụp ảnh hai người đó.

Cô gái ôm lấy một cánh tay Tinh Húc, nhưng khi Tinh Húc lờm cho một cái liền sợ hãi bỏ tay ra.
Tinh Thần ho nhẹ một cái.

Nói thật cậu không có hứng thú với cô ta.

Tuy cô ta đẹp thật nhưng bạo dạn quá thì không phải gu của cậu.

Anh trai lại càng không thích kiểu người như vậy.

"Anh, chị này là ai thế?"

Tinh Húc chỉ nhìn liếc qua, chưa kịp trả lời thì cô gái kia đã lên tiếng đáp trước:

"Chị tên Jessica, bạn học của Tinh Húc.

Rất vui được gặp em." Jessica vừa nói vừa giơ tay ra.

Tinh Thần lịch sự bắt tay lại, vui vẻ nói:

"Em cũng rất vui được gặp chị.

Chị là bạn gái của anh em sao?"

"Không." Lần này thì Tinh Húc đáp lại rất nhanh.

"Bọn chị vừa làm xong luận văn.

Biết Tinh Húc quay về nước X, chị chưa đến nước X bao giờ nên đi cùng luôn, định đến chơi mấy ngày."

"Vâng.

Ở đây nhiều thắng cảnh đẹp lắm.

Chị nên đi tham quan cho biết."

"Chị đến nước X cũng vì vậy.

Tinh Húc dẫn Jessica đi xem những nơi đó được không?"

"Tôi về nhà là có việc, không phải đi chơi.

Cậu thích thì tự đi đi."

Tinh Húc lạnh lùng nói vậy xong rồi kéo vali bỏ đi.

Jessica sửng người vì sốc một lúc rồi vội vàng chạy theo.

Lúc đến chiếc xe hơi của nhà mình đậu bên ngoài, Tinh Húc mới

quay người nói với Jessica:
"Bây giờ tôi về nhà.

Cậu đi theo không tiện.

Cậu lên taxi tìm một khách sạn nào đó ở đi."
"Nhưng mà..."

Tinh Húc mặc kệ Jessica nói gì lập tức leo lên xe và đóng sập cửa.

Tinh Thần cũng vội vàng lên ghế lái.

Trước khi đi cậu còn vẫy tay nói với Jessica:
"Chào chị gái nhé! Gặp lại sau!"

Tinh Thần cảm thấy rất hứng thú khi nhìn thấy gương mặt tức giận của Jessica, nhưng khi lên xe bắt gặp ánh mắt thần thờ của Sử Hồng nhìn ra ngoài cửa qua kính chiếu hậu, cậu lại chẳng vui lên nổi.

Cậu không hiểu chỉ trêu chọc một câu đơn giản thôi sao anh ta lại buồn thảm tới vậy.

Nhưng bây giờ lại xin lỗi thì quá mất mặt, cậu cũng thấy mình chẳng có việc gì phải xin lỗi anh ta.

Tinh Húc lúc mới lên xe cũng giật mình khi nhìn thấy Sử Hồng ngồi ngay bên cạnh.

Nhưng khi đó Sử Hồng chỉ thủy chung nhìn ra ngoài cửa, hoàn toàn không để tâm đến anh nên anh cũng không nói gì.

Gương mặt buồn của người đó khiến anh cảm thấy không thoải mái dù không hiểu tại sao mình lại như vậy.

Tinh Húc quay mặt hướng mắt ra cửa sổ, cũng không nói gì.
Không khí trên xe đột nhiên rơi vào trầm lặng một cách kì lạ.

* Cậu nói đùa nhiều lúc chỉ băng quơ nhưng lại là con dao đâm vào trái tim người khác..

Chương 60: Chương 60

Đột nhiên không khí trầm lắng như vậy khiến Tinh Thần cảm thấy không quen.

Bình thường hai anh em bọn họ gặp nhau luôn rất ồn ào, đâu có im lặng thế này.

Nhất định là do kẻ kia xen vào mới khiến anh trai khó chịu, không muốn nói chuyện với cậu.

Tinh Thần tìm cách tạo chủ đề:

"Lần này anh định về nhà bao lâu?"

"Có hai bệnh viện đã liên hệ với anh rồi nên chắc anh ở nhà vài ngày.

Sau khi giỗ mẹ xong anh sẽ đi."

"Anh định ở lại làm việc tại Mỹ luôn à? Không về nhà ở sao?"

"Không.

Ở Mỹ phát triển sự nghiệp tốt hơn."

Tinh Thần biết rõ đó chỉ là cái cớ.

Cứ cho rằng Mỹ là đất nước phát triển hơn so với nước X nhưng với trình độ của Tinh Húc còn không sợ được các bệnh viện lớn để mắt đến sao.

Mục đích chính của anh ấy là không muốn ở nhà thôi.

"Nếu anh đã đi rồi thì em cũng chẳng muốn ở nhà nữa.

Sau khi tốt nghiệp em cũng sẽ qua Mỹ để học lên cao hơn.

Nếu tìm được công việc phù hợp em cũng sẽ ở đó làm việc luôn."
"Không được.

Em mà cũng đi nữa thì ai chăm sóc bố?"

"Không phải có thêm hai người mới đến sao? Có bọn họ lo cho bố rồi không cần đến anh em mình đâu."

Sử Hồng vốn không định xen vào nhưng cách nói chuyện của hai anh em nhà này khiến cậu tức anh ách.

Cậu vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa, nói bâng quơ:

"Ừm.

Cứ đi cả đi.

Dù sao bố có bị bệnh rồi chết thì cũng có mẹ con tôi ở nhà để tang cho bố rồi.

Không cần hai người về đâu."

Tinh Thần nghe mà nổi điên, nếu không phải đang lái xe thì đã trực tiếp đấm cho anh ta một cú rồi.

Cậu đang định quay xuống chửi anh ta một trận vì dám trù ẻo bố mình thì đã thấy Tinh Húc vung nắm đấm đến.

Sử Hồng giơ tay chặn lại được.

"Ồ, thân thủ khá đấy!" Tinh Húc nhếch nhẹ môi cười.

"Cảm ơn." Sử Hồng đột nhiên cảm thấy cho dù là ở thế giới nào thì quan hệ giữa cậu và hắn ta cũng giống như oan gia ngõ hẹp vậy.

"Quản tốt cái miệng của mình đi nếu không sẽ có một ngày gặp vạ vì nó đấy."

"Cảm ơn đã nhắc nhở nhưng tôi không thấy mình nói sai gì cả.

Sự thật chẳng phải sẽ như vậy ư?"

Tinh Húc lờm Sử Hồng, lạnh lùng thu tay lại, rồi quay sang nói với

Tinh Thần: "Còn em nữa, lo học cho tốt đi rồi hẵng nghĩ đến những chuyện sau này."

Anh cũng mới có ý định thôi vẫn chưa quyết định gì cả.

Anh về lần này cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian và suy nghĩ cho cẩn thận rồi mới quyết định có đi hay không."

"Vâng."

Tinh Thần đáp lại có chút thất vọng.

Mới nãy anh trai vung nắm đấm với tốc độ nhanh và mạnh thế mà Sử Hồng vẫn đỡ được.

Xem ra đến cả anh hai cũng không khống chế được anh ta.

Cậu không thấy vui chút nào.

Tinh Húc lại quay mặt hướng ra cửa, nhưng lần này đã không còn giữ được vẻ lạnh lùng vốn có.

Câu nói của Sử Hồng khiến anh phải suy nghĩ.

Anh cứ cho rằng mình đi rồi thì còn có Tinh Thần ở nhà chăm sóc cho bố, nhưng không ngờ thằng nhóc cũng muốn đi.

Nếu vậy thì lấy ai chăm sóc bố, dựa vào hai mẹ con nhà kia hay sao?

Cho dù anh hận bố vì đã không quan tâm đến mẹ, để mẹ chết trong đau đớn như vậy nhưng nói gì đó cũng là bố anh.

Đâu phải nói bỏ là bỏ được, huống chi hai mấy năm nay ông ấy thực sự đã chăm sóc tốt cho Tinh Thần.

Sử Hồng cũng không nói thêm gì, quay đầu tiếp tục hướng mắt nhìn ra ngoài cửa.

Những gì cần nói cậu đều đã nói cả rồi.

Bọn họ có thay đổi thái độ với bố của họ không cũng không liên quan

đến cậu nữa.

... *** ...

Tối hôm ấy tiệc buffet diễn ra hết sức ấm cúng.

Khách mời đều là những bạn bè vô cùng thân thiết với cả hai vợ chồng.

Ai cũng chúc phúc cho bọn họ.

Sử Hồng lâu lắm mới nhìn thấy mẹ mình cười hạnh phúc đến vậy.

Cậu cũng thấy vui lây.

Tinh Húc dự chưa được nửa buổi thì lấy lí do có việc bạn nên phải rời đi.

Tinh Thần rất muốn đi nhưng lại chẳng tìm được lí do hợp lý.

Cậu khó chịu suy nghĩ một hồi quyết định túm lấy Sử Hồng đi cùng mình.

"Cậu làm gì vậy?"

"Anh giúp tôi rời khỏi đây đi.

Ở đây ngọt ngào quá."

"Cậu muốn ra ngoài sao lại nhờ tôi chứ?"

"Anh mà nói ông già sẽ để tôi đi."

Sử Hồng còn đang do dự chưa trả lời thì Tinh Thần đã sốt ruột gắt gỏng:

"Anh cũng đi cơ mà.

Lão tử đây sẽ không để anh chịu thiệt đâu.

Ok?"

Sử Hồng buồn cười nhìn Tinh Thần.

Từ nãy giờ cậu đã để ý thằng nhóc này hay bị các bạn của bố vây lấy

hỏi chuyện nào là học hành thế nào, có bạn gái chưa, dự tính tương lai thế nào.

Tinh Thần sớm đã phiền đến chịu hết nỗi rồi.

Không phải Sử Hồng không đồng ý giúp.

Cậu chỉ đang nghĩ xem nên dùng lý do gì để hai anh em rời đi mà không khiến bố phiền lòng.

Vậy mà chưa gì thằng nhóc này đã không chờ được nữa rồi.
"Được rồi.

Để tôi nói với bố cho."

Sử Hồng tiến đến nói nhỏ vào tai Đường Ngân cái gì đấy.

Đường Ngân liền mỉm cười gật đầu.

"Bố đồng ý rồi.

Chúng ta đi thôi."

"Anh nói gì với bố vậy? Sao ông ấy nhìn tôi với ánh mắt lạ thế?"

"Tôi nói chúng ta đi gắn kết tình cảm anh em."

"Anh nói cái gì đấy?" Tinh Thần đỏ mặt.

Ở đâu ra cái vụ gắn kết tình cảm anh em.

"Không phải muốn ra ngoài à? Đi thôi không bố đổi ý bây giờ."

Tinh Thần nghe vậy không dám chần chừ, vội kéo Sử Hồng đi.

Liễu Mạn đứng đằng xa nhìn thấy cảnh này trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Có vẻ như quan hệ giữa Sử Hồng và Tinh Thần đã tốt lên không ít.

... *** ...

Tinh Thần dùng xe riêng chở Sử Hồng đi.

Xe đi vào trung tâm thành phố, đến một căn nhà cao đến ba mươi bảy tầng.

Tinh Thần kéo Sử Hồng lên tầng cao nhất của toà nhà, nơi mở một quán caffee được trang trí rất đẹp.

Sử Hồng còn đang ngạc nhiên không hiểu tại sao Tinh Thần lại đưa mình đến đây thì Tinh Thần đã kéo cậu ra hành lang và nói:
"Tôi nghe nói sau tai nạn anh nằm hôn mê mất một năm.

Sau khi xuất viện thì về nhà tôi luôn.

Một năm này thành phố đã thay đổi khá nhiều đấy.

Tôi đoán anh chưa từng thấy cái này đâu."

Sử Hồng nhìn theo hướng Tinh Thần chỉ và kinh ngạc sửng sốt.

Cách toà nhà này gần một kilomet là một công viên trò chơi rất lớn.

Nơi đó có một bánh xe đu quay cao nhất mà Sử Hồng từng thấy.

Nhìn từ phía xa trông như một bánh xe bảy màu khổng lồ đang không ngừng đổi màu trong đêm tối nhìn thật rực rỡ.

Sử Hồng như nhìn thấy rõ được đường ray cao tốc kéo dài phải đến cả trăm mét với những tiếng la hét không ngừng đầy phấn khích.

Còn có ánh sáng lấp lánh của rất nhiều trò chơi cảm giác mạnh khác mà cậu tò mò rất muốn được nhìn thấy, thậm chí là chơi thử nó.

Trước khi xuyên đến thế giới khác Sử Hồng từng nghe rằng thành phố đang có dự án xây dựng một công viên trò chơi với quy mô lớn nhất nước và mới tiến hành khởi công.

Vậy là sau một năm hấn chu du ở thế giới khác thì nơi này đã được xây dựng xong.

"Công viên Hoàng Gia chỉ mới khai trương cách đây hơn một tháng.

Đây là nơi ngắm nhìn công viên đó rõ ràng nhất mà tôi biết.

Thế nào? Tôi không nói chơi chứ? Không làm anh thất vọng chứ?"

"Cậu làm rất tốt.

Tôi vô cùng hài lòng."

"Nhìn về mặt phần khích của anh kìa.

Nếu thích thì để cuối tuần tôi đưa anh đến đó chơi nhé!"

Sử Hồng ngạc nhiên quay qua nhìn.

Tinh Thần ho nhẹ mấy cái, ngượng ngùng quay mặt sang hướng khác mà nói:

"Không phải tôi đã nói không muốn nợ nần gì anh sao? Anh đã giúp tôi mấy lần, tôi đưa anh đi chơi xem như trả nợ.

Sau vụ này tôi không còn nợ nần gì với anh nữa."

Sử Hồng không khỏi sửng sốt khi nghe những lời này.

Cậu cứ nghe nghĩ thẳng nhóc này lớn tiếng nói trả nợ vậy thôi chứ thực chất không mấy để tâm.

Cùng lắm thì nó dùng xe chở cậu đi đâu đó xem như trả nợ là xong.

Không nghĩ rằng nó không những đưa cậu lên tầng cao ngắm cảnh còn định đưa đi chơi công viên giải trí.

"Trả nợ" như thế này hình như cũng quá lời đi.

"Có phải bản thân cậu cũng muốn đến đó chơi nhưng ngại mở miệng nên mới lấy cớ đưa tôi đi để mình cũng có thể đi không?"

"Anh..." Tinh Thần nổi cáu: "Tôi thực lòng có ý trả nợ cho anh mà anh lại nói thế hả? Không muốn đi thì thôi.

Đừng nói là tôi còn nợ nần gì anh nữa."
Sử Hồng bật cười.

Thằng nhóc này dễ thương thật.
"Tôi có nói tôi không muốn đi đâu.

Tôi thích quá ấy chứ.

Cậu chịu đưa tôi đến đó chơi tôi vui lắm.

Cảm ơn nhé!"
Sử Hồng cười rất tươi.

Kể từ lúc biết nhau đến giờ đây là lần đầu tiên Tinh Thần thấy anh ta cười tươi đến như thế.

Nó rất đẹp, tựa như ánh trăng dịu dàng toả sáng trong bóng đêm.

Tinh Thần cảm thấy như tim mình đánh thịch một cái.

Gương mặt đột nhiên nóng bừng lên.

Cậu quay mặt đi che giấu gương mặt đang ửng hồng của mình, trong lòng không ngừng tự mắng bản thân: Có gì mà phải xấu hổ chứ.

Nhưng khi nhìn lại gương mặt háo hức của người kia, cậu cảm thấy những gì mình làm rất đáng giá.

Nụ cười của anh ta so với gương mặt buồn thảm lúc sáng rõ ràng nhìn thuận mắt hơn nhiều.

*em trai cũng dính thính rồi.

Chương 61: Chương 61

"Này, cậu không sao đấy chứ? Tối qua ngủ không ngon à?"
Tinh Thần lười không muốn đáp.

Mặt vẫn úp xuống bàn không buồn ngẩng lên.

Cả đêm qua cậu trần trọc mãi không ngủ được.

Cậu không hiểu nổi tại sao khi ấy lại có ý định muốn đưa Sử Hồng đến công viên giải trí.

Anh ta là con trai của người đàn bà kia, là kẻ thù có thể cướp mất bố cậu và tài sản của nhà cậu.

Đáng lẽ cậu phải tìm cách đuổi anh ta ra khỏi nhà chứ sao lại có thể đối tốt với anh ta như thế? Không hiểu sao từ lúc nhìn thấy gương mặt đau buồn, tuyệt vọng khi đó của Sử Hồng, cậu luôn có cảm giác tội lỗi.

Cho nên tối hôm đó mới nảy ra ý định đưa anh ta đi chơi để chuộc lỗi.

Nhưng giờ nghĩ lại tại sao cậu lại có thể có suy nghĩ như vậy chứ? Đáng lẽ cậu không nên tốt với anh ta như vậy mới phải.

Đây là tại sao?

"Kỳ Kỳ, nếu một người đáng ra cậu phải ghét, phải tìm cách loại bỏ người ta, vậy mà cậu không tự chủ lại đối tốt với người ta.

Vậy là tại sao?"

"Cậu hỏi gì tôi nghe không hiểu.

Nhưng mà đừng có gọi tôi là Kỳ Kỳ."

Tinh Thần nhìn cậu bạn thân đã hai mươi ba tuổi mà nhìn mặt búng sữa như học sinh cấp ba.

Không có được câu trả lời, cậu chán nản thở dài một hơi.

Lục Vĩ Kỳ nhìn Tinh Thần một lúc, lo lắng hỏi:

"Có phải cậu lại nghe đám người Ninh thiếu nói bậy bạ gì rồi không? Tôi đã nói với cậu rồi.

Cậu và đám người đó không giống nhau.

Bọn họ không nghiêm túc học hành, lúc nào cũng tụ tập ăn chơi.

Cậu cách xa họ một chút thì hơn."

Tinh Thần bực mình đứng dậy.

"Cậu không giúp được chuyện của tôi thì tôi phải tìm chúng chứ sao.

Chuyện cũng không liên quan đến cậu.

Đừng hỏi nữa!"

Thấy Tinh Thần định bỏ đi, Lục Vĩ Kỳ vội kéo tay lại.

"Không phải tôi không muốn giúp cậu.

Tôi chỉ cảm thấy chuyện không nghiêm trọng như những gì cậu nói.

Tôi biết cậu không thật sự muốn chơi với bọn họ.

Cậu làm vậy chỉ muốn bố cậu chú ý đến cậu hơn mà thôi.

Cho nên trước khi sự việc thêm nghiêm trọng thì cậu dừng lại đi.

Ở chung với bọn họ chẳng tốt đẹp gì đâu."

Tinh Thần giăng tay ra, gương mặt rõ ràng rất bức bối:
"Cậu biết cái gì mà nói như thể hiểu tôi lắm vậy.

Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm."

Tinh Thần nói xong thì bỏ ra khỏi lớp để lại Lục Vĩ Kỳ hệt hững đứng đó.

Quen nhau từ năm cấp ba rồi kéo nhau cùng đi đến đại học, Vĩ Kỳ cứ nghĩ mình và Tinh Thần thân thiết lắm, chuyện gì cũng sẽ nguyện tin tưởng nhau.

Vậy mà khi bố của Tinh Thần có ý định cưới vợ khác, mà người vợ đó còn có một người con trai hơn tuổi mình, Tinh Thần đã rất bức bối.

Cậu biết Tinh Thần chỉ là ích kỷ trẻ con muốn giữ bố cho riêng bản thân, không muốn có mẹ mới, càng không muốn gia đình có thêm một thành viên mới nào.

Cậu cứ nghĩ mình cố gắng khuyên vài câu cậu ấy sẽ nghe, nhưng Tinh Thần lại không chút tiếp thu.

Còn cái đám ăn chơi Ninh thiếu thì mới nói vài câu, Tinh Thần đã nổi đoá cho rằng hai mẹ con kia là đến cướp gia đình mình.

Để có bằng chứng thuyết phục Tinh Thần, Vĩ Kỳ từng tự mình đi điều tra về mẹ con nhà kia.

Người phụ nữ đó chỉ là một công nhân viên chức bình thường.

Còn con trai đậu đại học sau đó bị tai nạn rồi hôn mê bất tỉnh cả năm trời.

Gia đình bọn họ xác thực sau vụ tai nạn của cậu con trai là rất nghèo nhưng cách sống của họ chưa từng muốn dựa dẫm vào ai.

Là chính bố của Tinh Thần chủ động muốn giúp đỡ hai mẹ con họ mà thôi.

Cậu cảm thấy họ không giống loại người sẽ vì tiền mà bất chấp thủ đoạn.

Người phụ nữ đó đồng ý gả cho Đường Ngân vừa là muốn trả ân, vừa là muốn tìm một sự đồng cảm mà thôi.

Nhưng những bằng chứng này cậu chưa kịp đưa cho Tinh Thần xem thì đã bị đám bạn xấu kia của cậu ta xé bỏ rồi.

Tinh Thần lại cho rằng Vĩ Kỳ không hiểu mình.

Tuy hai người vẫn thỉnh thoảng đi học cùng nhau nhưng Tinh Thần đã không chịu tâm sự với cậu chuyện gì nữa.

Vĩ Kỳ nhấn vào điện thoại một dãy số rồi nói vào đầu dây bên kia: "Tìm cho tôi số điện thoại của Sử Hồng."

... *** ...

Sử Hồng đã nhận được đơn tuyển dụng của trường Trung học Lâm Hoa.

Sáng hôm nay cậu hồi hộp đến từ sớm để nhận việc.

Vì cậu là người mới nên công việc đầu tiên sẽ là trợ giảng.

Hai ngày đầu công việc sẽ là dự thính các giờ dạy của những giáo viên khác.

Đang lúc trao đổi công việc trong phòng Giám hiệu thì cửa phòng đột nhiên bật mở.

Có hai người từ bên ngoài bước vào.

"Thấy rất vui vì hôm nay em đến thăm trường."

Có rất nhiều thầy cô muốn gặp lại em đấy."

"Em cảm ơn thầy.

Lâu lắm rồi em mới quay lại mà mọi người vẫn nhớ đến em."

Sử Hồng nghe giọng nói quen thuộc liền quay lại nhìn và kinh ngạc sửng sốt.

Người kia cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu.

"Tinh Húc, sao thế? Hai đứa quen nhau à?"

"Dạ.

Đó là em trai em."

Sử Hồng hơi ngạc nhiên.

Cậu không nghĩ Tinh Húc lại ở trước mặt người khác thừa nhận cậu là thành viên trong gia đình.

Cậu nghĩ anh ta phải ghét cậu lắm mới đúng.

"Thấy tưởng em trai em thua em năm tuổi mà, hình như cũng không phải tên như vậy."

"Bố em mới tái hôn."

"À, vậy thì chúc mừng gia đình em nhé.

Bố em cũng sống độc thân lâu quá rồi còn gì, nên có một người phụ nữ ở bên chăm sóc cho ông ấy."

"Vâng."

Sử Hồng liếc nhìn Tinh Húc.

Anh ta đối với người khác thân thiện như vậy thế mà đối với người trong gia đình lại lạnh nhạt, vô tâm như thế.

Sử Hồng cảm thấy ở lại không thoải mái liền xin phép ra ngoài đợi. Theo phân công thì Sử Hồng sẽ đến dự thính tiết học thứ 2 sau nửa tiếng nữa, cho nên hiện tại cậu muốn đi dạo tham quan trường một lúc.

Trường Lâm Hoa có diện tích rất rộng, trang thiết bị dạy học đầy đủ.

Đặc biệt nhà trường còn xây dựng các sân thể thao cho học sinh ở tất cả các bộ môn.

Sử Hồng vừa nhìn vào bản đồ vừa đi thì tông trúng vào lưng của một người.

"Sao lại là anh?" Sử Hồng kinh ngạc.

Cậu đã dạo quanh trường một lúc khá lâu vậy mà vẫn đụng trúng Tinh Húc.

"Tại sao lại không thể là tôi? Cậu biết rõ tôi cũng ở đây kia mà."

"Nhưng... nhưng anh cũng đi quá nhanh rồi đi.

Lúc tôi rời khỏi đó anh vẫn còn đang nói chuyện với thầy..."

"Cậu mới đến trường lần đầu mà đi tranh với một học sinh cũ đã đi mòn dép tại ngôi trường này ba năm à? Đúng là đồ ngốc!"

"Anh... Tôi không thèm nói với anh." Sử Hồng tức mình xoay người bỏ đi.

"Đứng lại đó.

Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Tôi và anh thì có chuyện gì cần nói với nhau chứ?"

"Vậy sao? Nhưng ít ra cậu cũng nên quay lại nhìn tôi mà nói chứ.

Bộ mặt tôi dính gì sao mà cậu không dám nhìn thẳng?"

Sử Hồng siết chặt bàn tay.

Cậu làm sao có thể nhìn thẳng vào mặt anh ta mà tự nhiên nói chuyện được? Khuôn mặt ấy cùng dáng người quen thuộc ấy giống hệt với người luôn hiện hữu trong tim cậu ngày đêm.

Đối diện với anh ta sẽ khiến cậu không thể kìm nổi được lòng mình,

có khi còn gây ra những hiểu lầm gì đó.

"Không sao cả.

Tôi chỉ là..."

"Chỉ là cái gì? Quay mặt lại đây mà nói thẳng với tôi này!"

Không biết Tinh Húc tiến sát đến cạnh Sử Hồng từ bao giờ, tóm lấy cằm của cậu xoay mặt cậu đối diện với mặt mình.

Khoảng cách của hai bên lúc này rất gần, chỉ cách nhau có mấy phân, Sử Hồng chưa hề được chuẩn bị trước đối diện với Tinh Húc ở khoảng cách gần như thế này gương mặt lập tức bừng đỏ.

Tinh Húc kinh ngạc mở tròn mắt.

Sử Hồng vội vàng đẩy Tinh Húc ra và xoay mặt đi.

Đưa hai tay lên che mặt của mình, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại.

Quả nhiên sức ảnh hưởng của Tinh Húc đối với cậu lúc này là quá mạnh mẽ.

Tinh Húc cũng đang dùng tay che đi phần nào gương mặt xấu hổ của mình lúc này.

Anh không hiểu tại sao Sử Hồng nhìn thấy mình lại đỏ mặt, và càng khó hiểu hơn khi chính anh cũng đỏ mặt.

Không lẽ đỏ mặt cũng có thể lây sao?

Một hành động rất bình thường trong một tình huống không có gì đặc biệt lại tạo ra một cảm xúc kì quái mà bất kì ai nhìn thấy cũng khó có thể lý giải.

(Và may là lúc này đang trong giờ học nên xung quanh không có ai)

Mất một lúc để lấy lại bình tĩnh, Tinh Húc ho nhẹ vài cái rồi nói:
"Tuy tôi không hiểu cậu rốt cuộc có chuyện gì nhưng nếu cậu không muốn nhìn mặt tôi cũng được, tôi không để ý."

Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."
Tinh Húc đã nói thế Sử Hồng không thể từ chối.

Hai người cùng nhau đi dạo xung quanh khuôn viên rộng lớn của trường.

"Tôi có nghe qua Tinh Thần nói rằng cậu học sư phạm và đang xin làm giáo viên, nhưng tôi không ngờ là cậu lại xin được vào Lâm Hoa."

"Tôi cũng không ngờ anh lại là học sinh cũ của trường này."

Hôm nay là anh đến thăm trường cũ sao?"

"Đúng vậy."

Tôi đại diện cho nhóm học sinh cũ đóng góp một số tiền vào quỹ học bổng của trường.

Nhân tiện về nước mấy ngày đến thăm trường cũ xem thế nào.

Lúc mới gặp cậu tôi không tưởng tượng được cậu lại là giáo viên."
Sử Hồng siết chặt nắm tay, thật muốn đấm cho tên kia một trận.

Tại sao hai anh em nhà này mắt nhìn người lại kém như vậy, không ai xem cậu giống một giáo viên.

"Chắc cậu cũng đã nhận ra quan hệ giữa tôi và bố tôi không được tốt, nhưng không có nghĩa là tôi không quan tâm đến ông ấy."

Ông ấy đã lớn tuổi, tinh thần cũng không còn minh mẫn như trước nữa.

Tôi đã tìm hiểu qua về hoàn cảnh gia đình của hai mẹ con cậu, cũng biết hai người đã từng trải qua cuộc sống khó khăn cực khổ như thế nào.

Bố tôi đã lựa chọn hai người, tôi không có ý kiến vì dù sao cũng không thay đổi được.

Nhưng hi vọng sau này các người đối xử với bố tôi tốt một chút.

Nếu sau này ông cụ có mệnh hệ gì thì các người vẫn có thể có được chút tài sản để rời đi, còn không..."

Tinh Húc nói chưa xong thì đã thấy một nắm đấm vung tới trước mặt.

Anh nghiêng người né qua một bên, đồng thời vung tay chặn lại cánh tay kia trước khi nó chuyển hướng.

Liền sau đó anh bắt gặp ánh mắt giận dữ đến toé lửa của người kia đang nhìn mình.

Sử Hồng nghiêng răng mà gầm lên:

"Anh em các người rốt cuộc xem chúng tôi là gì?"

*T/g: Mình muốn nhân đây trả lời thắc mắc của một số bạn.

thực chất Tinh Húc đã xuyên đến thế giới hiện đại từ khi còn trong bụng mẹ và không có chút ký ức nào từ kiếp trước của mình.

Tuy nhiên trong tiềm thức A Húc vẫn luôn đi tìm kiếm một người nào đó mà chính bản thân cũng không biết đó là ai..

Chương 62: Chương 62

Tinh Húc chộp lấy cổ tay Sử Hồng đột ngột ấn mạnh cậu vào bức tường gần đó, lạnh lùng nói:

"Vậy cậu nói xem bọn tôi nên có suy nghĩ như thế nào? Sau khi cậu bị tai nạn hôn mê, mẹ của cậu bán sạch tài sản để chữa trị cho cậu.

Lúc quen biết bố tôi gia đình cậu thậm chí còn chẳng có nổi tiền thuê nhà.

Vậy cậu có dám thề với tôi rằng hai mẹ con các người bước vào cái nhà này hoàn toàn không phải vì tiền của bố tôi không?"

Sử Hồng cứng miệng không nói nổi nên lời.

Có thể nói gì khi chính mẹ cậu đã thừa nhận bà đồng ý lấy Đường Ngân ngoài trừ vì yêu quý ông ấy, muốn trả ân và hơn cả là muốn tìm một chỗ dựa cho hai mẹ con.

Chính bản thân Sử Hồng khi đó cũng chấp nhận điều này vì khi đó hai mẹ con thực sự không có cái gì trong tay cả.

Xuất viện xong chỉ có thể ra ngoài đường ở.

Nhưng thật ra nếu không phải cậu nhận thấy Đường Ngân là người tốt và thật lòng yêu quý mẹ mình thì dù có phải sống vất vưởng ngoài đường cậu cũng tuyệt đối không để mẹ lấy ông ta.

Nhưng bây giờ cậu phải phản bác thế nào với những lời của Tinh Húc? Cậu không thể phản bác được gì cả, chỉ cắn răng im lặng.

Tinh Húc quan sát thấy thái độ của Sử Hồng thì lại càng cảm thấy là mình đoán đúng.

Hai mẹ con nhà đó quả nhiên tiếp cận bố mình chỉ vì tiền.

Trong lòng càng thêm khinh miệt.

Anh buông cánh tay đang giữ chặt cậu ta, bỏ lại một câu trước khi rời đi:

"Nhớ những gì tôi nói hôm nay.

Nếu tôi phát hiện hai mẹ con các người làm gì khuất tất sau lưng tôi thì đừng trách tôi nặng tay."

Sử Hồng tức giận đấm mạnh vào tường.

Đường Tinh Húc, cho dù ở thế giới nào thì anh ta cũng đều đáng ghét như vậy.

Cậu thề nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền rồi quăng thẳng vào mặt hai tên khốn đó vì dám xem thường cậu.

... *** ...

Tinh Húc leo lên xe, đóng cửa lại.

Anh kéo ngăn để đồ nhỏ trên xe lấy ra một bao thuốc lá giá bình dân rồi rút lấy một điếu thuốc ra rít một hơi.

Anh không hay hút thuốc.

Hộp thuốc lá trong xe vốn là để dành mời khách khi cần.

Anh chỉ rít vài hơi rồi quăng điếu đi.

Anh biết những gì mình nói với Sử Hồng lúc nãy có hơi quá đáng.

Ở vào tình cảnh không tiền, không nhà như hai mẹ con họ không thể không tìm một chỗ dựa để sống tiếp huống chi còn là bố anh chủ

động tiếp cận trước.

Nhưng con người thường có lòng tham không đáy.

Bây giờ hai người họ có thể không có ý muốn chiếm lấy gia sản của gia đình này nhưng chưa chắc tương lai sẽ không nảy sinh lòng tham.

Anh chỉ muốn đưa ra lời cảnh cáo trước để họ biết sợ mà tránh thôi.

Cuộc sống lăn lộn ở Mỹ hơn bảy năm đã dạy cho Tinh Húc rất nhiều điều.

Không thể tin tưởng hoàn toàn bất kì ai, và cũng không ai cho không ai cái gì.

Cuộc sống của anh bây giờ đều là do anh tự mình giành lấy, không nhờ vả vào bất kì người nào.

Kiểu người vụ lợi sống bám vào người khác anh gặp nhiều rồi.

Chỉ là... ánh mắt tức giận của Sử Hồng nhìn anh khiến anh không thoải mái, cảm thấy bứt rứt, thậm chí là áy náy.

Ánh mắt đầy hận ý đó dường như anh đã từng thấy ở đâu đó trong cuộc đời nhưng anh lại không thể nhớ nổi mình đã từng thấy ở đâu, sao nó lại gây ám ảnh anh như thế.

Mỗi lần gặp mặt Sử Hồng đều mang đến cho anh những cảm giác rất kì lạ, tựa như hai người đã quen biết nhau từ kiếp trước vậy, và không phải là duyên phận vui vẻ gì.

Có tiếng điện thoại reo cắt đứt dòng suy nghĩ của Tinh Húc.

Đó là cuộc gọi từ Jessica.

Nếu không phải vì cô ta là con gái của giáo viên trực tiếp hướng dẫn luận văn cho anh, bố cô ấy còn nhờ anh chăm sóc con gái mình thì anh đã chẳng để cô ta theo mình về nước.

Ngày hôm qua bận việc gia đình còn né được, hôm nay không thể tiếp tục tránh nữa.

"Alo, có chuyện gì vậy?"

"Tinh Húc, sáng nay cậu rảnh không? Dẫn Jessica đi ăn đi.

Trưa nay Jessica định đi bảo tàng lịch sử.

Không biết Tinh Húc có thời gian không?"

"Hôm nay tôi rảnh.

Đợi tôi nửa tiếng tôi sẽ tới đón cậu."

... *** ...

Chiều tối Sử Hồng mới trở về nhà.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên dự thính tiết học của các giáo viên tiền bối khiến Sử Hồng rất phấn khích, hoàn toàn quên luôn chuyện không vui với Tinh Húc lúc sáng.

Vậy mà khi vừa về đến nhà, đụng ngay mặt cậu em Tinh Thần ngay ở cửa, cơn tức giận lúc sáng lại thổi bùng lên.

"Ngày làm việc đầu tiên thế nào?"

"Bình thường thôi." Sử Hồng trả lời rất lạnh nhạt khiến Tinh Thần kinh ngạc.

Không phải bình thường luôn thích chọc tức cậu hay sao.

Cậu còn đang định hỏi Sử Hồng có chuyện gì thì Đường Ngân từ trên lầu đi xuống.

"Con về rồi à? Ngày làm việc đầu tiên thế nào?"

"Cũng chưa có gì đặc biệt đâu ạ.

Hôm nay con chỉ mới được dự thính thôi.

Để chính thức đứng lớp dạy còn phải qua mấy thử thách nữa."

"Cố lên! Bố tin con làm được."

Tinh Thần chứng kiến một màn này không khỏi cảm thấy tức giận.

Cùng một câu hỏi nhưng với cậu thì anh ta trả lời hời hợt cho có, còn khi bố hỏi tới thì miệng cười vui vẻ thế kia.

Thái độ rõ ràng khác nhau một trời một vực.

Mới hôm qua cậu còn mời anh ta đi chơi, anh ta còn cười vui vẻ như thế mà giờ... Càng nghĩ cậu càng cảm thấy tức giận không thôi.

Tinh Thần theo Sử Hồng lên tận phòng khiến Sử Hồng vừa kinh ngạc vừa khó chịu.

"Cậu theo tôi lên đây làm gì? Muốn giở trò gì?"

"Giở trò gì? Tôi phải hỏi anh mới đúng.

Anh cố tình làm lơ tôi đấy à?"

"Cái gì? Tôi làm lơ cậu bao giờ?"

"Anh còn chối.

Thái độ của anh đối với bố và với tôi hoàn toàn khác nhau.

Anh giải thích cho tôi xem!"

"Chuyện này khó hiểu lắm sao? Vậy cậu nói cho tôi xem anh em các cậu đối xử với tôi như thế nào, bố đối xử với tôi như thế nào mà muốn tôi phải cư xử như nhau?"

Tinh Thần sửng ngờ.

"Anh nói cái gì?"

"Tôi cứ nghĩ nếu dùng sự chân thành của bản thân có thể thay đổi suy nghĩ của hai anh em các người.

Nhưng tôi đã nhầm rồi.

Cho dù tôi có làm gì thì các người vẫn chỉ nghĩ tôi là kẻ ăn bám, tôi và mẹ vào cái nhà này chỉ vì tiền mà thôi.

Tôi nói đúng chứ?"

"Tôi..."

Tinh Thần cứng họng không phản bác được lời nào.

Bởi Sử Hồng nói không sai.

Cho đến giờ cậu vẫn còn suy nghĩ như thế nhưng... nhưng thực sự cậu không ghét Sử Hồng đến như vậy, nếu không đã không có ý định đưa anh ta đi chơi.

"Nếu cậu đã thấy tôi chướng mắt như thế vậy thì chúng ta tốt nhất nên hạn chế gặp mặt nhau đi, vừa đỡ chướng mắt cậu, chúng ta cũng có thể sống một cách thoải mái hơn.

Cậu cũng không cần phải giả vờ đối xử tốt với tôi làm gì.

Ghê tởm lắm!"

Nói xong Sử Hồng bỏ vào phòng đóng sập cửa.

Tinh Thần đứng chết trân một hồi vì sốc, liền sau đó là nỗi giận thật sự.

Cậu thật lòng đối xử tốt với anh ta, anh ta lại cho rằng cậu giả vờ.

Làm mất công cậu suy nghĩ cả sáng nay muốn loạn óc.

Nếu Sử Hồng đã muốn như thế cậu cũng không ngại cho anh ta thấy bị ghét thực sự sẽ bị đối xử như thế nào.

Buổi tối hôm ấy cả nhà quây quần ăn một bữa cơm.

Có thể nói đó là lần đầu tiên Tinh Húc chịu về nhà ăn tối cùng gia đình.

Đường Ngân tuy bên ngoài làm vẻ mặt lạnh lùng không quan tâm như mọi khi nhưng thực sự trong lòng vui mừng vô cùng.

Ông nghĩ có thể chính sự xuất hiện của hai mẹ con Sử Hồng đã mang lại may mắn cho ông.

(Thực chất là vì Tinh Húc không muốn đi ăn tối với Jessica nên mới trở về mà thôi.)

"A Hồng, con đã đi làm rồi nên bố đang tính mua cho con một cái xe thuận tiện cho việc đi lại.

Con đã có bằng lái chưa nhỉ?"

"Dạ thôi.

Không cần đâu ạ.

Con đi xe buýt đi làm cũng được, sắm xe làm gì cho tốn kém, cũng chật nhà nữa."

"Nhưng con định đi xe buýt mãi sao? Cũng phải có cho mình một chiếc xe chứ.

Huống chi từ nhà đi đến trạm xe buýt cũng khá xa."

"Con không có ý định đi xe buýt lâu dài nhưng nếu cần có một chiếc xe thì con muốn tự dùng tiền của mình để mua.

Con không muốn cứ xài tiền của bố mãi."

"Anh mới đi làm, lại còn là giáo viên, muốn để dành tiền đủ để mua một chiếc xe không biết phải để dành mất bao lâu đấy.

Bố đã có ý tốt thì anh cứ nhận đi, còn khách sáo làm gì."

Sử Hồng tức giận tối sầm mặt.

Cậu có thể cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của Tinh Thần dành cho mình khi nói câu đó.

Bây giờ cậu mà đồng ý nhận xe không khác gì tự thừa nhận rằng mình vào nhà này chỉ vì tiền.

Đường Ngân lờm mắt nhìn Tinh Thần.

Ông thừa biết thằng nhóc con trai mình nói câu đó chẳng có ý gì tốt cả.

Ngày hôm qua hai đứa nó đi cùng nhau tưởng là đã cải thiện quan hệ, xem ra là ông nghĩ quá đơn giản rồi.

"Nếu con ngại thì bố sẽ cho con vay một khoản tiền để mua xe.

Con có thể chọn hình thức trả theo từng lần hoặc trả cùng lúc.

Như vậy không khác gì là con dùng tiền của mình để mua cả.

Vậy có được không?"

"Vậy... vậy được ạ.

Con sẽ viết giấy nợ gửi bố.

Hàng tháng con sẽ gửi bố tiền lãi theo lãi suất ngân hàng hiện tại.

Xin bố đừng từ chối."

Đường Ngân phì cười.

Ông biết tính Sử Hồng có tính độc lập và lòng tự tôn rất cao.

Nó chịu vay của ông đã là dẫn đo suy nghĩ lắm rồi.

"Được.

Một khi đã nợ nần thì cho dù có là bố con đi chẳng nữa bố cũng rất nghiêm túc.

Đến hạn con không trả thì cũng sẽ bị siết nợ."

"Vâng.

Con cảm ơn bố."

Tinh Thần im miệng chẳng nói thêm được gì.

Cậu nhìn sang anh Hai đang ngồi ở bên cạnh.

Anh ấy vẫn điềm tĩnh ăn tối từ nãy đến giờ không nói một lời nào.

"Được rồi.

Chuyện mua xe đã thảo luận xong.

Giờ đến chuyện bằng lái.

A Hồng chưa có bằng lái vậy mỗi sáng sớm bố sẽ đích thân dạy con lái xe."

Sử Hồng giật mình vội lắc đầu.

"Không cần đâu ạ.

Bố lớn tuổi rồi nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Buổi sáng bố nên ngủ nhiều một chút.

Chuyện bằng lái con sẽ tự mình sắp xếp thời gian đi học."

"Ban ngày con đi làm thời gian đâu mà học.

Học từ người nhà không tốt sao.

Nhà này có rất nhiều người biết lái xe.

Nếu con không muốn bố dạy thì có thể nhờ người khác.

Ví dụ như..."

"Để con." Gần như cùng lúc cả Tinh Húc và Tinh Thần cùng lên tiếng.

* Muốn tranh? Để tôi xem ai tranh được..

Chương 63: Chương 63

Sử Hồng trở mắt nhìn hai anh em nhà kia.

Bọn họ không chờ được muốn "dạy dỗ" cậu rồi à?
"À thôi.

Tôi không dám làm phiền hai người."
"Không phiền.

Mấy ngày nay tôi ở nhà thời gian rất dư dả, hơn nữa tôi có mấy năm kinh nghiệm lái ô tô rồi, còn không đủ trình để dạy cậu sao?"
"Anh không phải bận chăm sóc cô nàng nóng bỏng Jessi gì đó sao, làm gì có thời gian rảnh làm chuyện này.

Hơn nữa tập vào sáng sớm, em dĩ nhiên có thể làm rất tốt.

Vẫn để em dạy sẽ tốt hơn."
"Đừng có nói như kiểu đó là bạn gái anh.

Anh với cô ta chẳng có gì cả.

Anh muốn né còn chẳng được."
Đường Ngân rất kinh ngạc khi thấy hai đứa con của mình đột nhiên hăng hái như thế, lại cùng tranh để dạy lái xe cho một người con trai khác trong nhà.

Nhìn qua thì có vẻ như quan hệ được cải thiện nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng và hoang mang của Sử Hồng, ông cảm thấy không có đơn giản như vậy.

"Hai con nhiệt tình muốn giúp đỡ A Hồng như vậy bố rất vui.

Nhưng cũng phải hỏi qua ý kiến của A Hồng xem là nó đồng ý ai."
Sử Hồng giật giật khoé miệng.

Cậu vẫn có chút không tiếp thu được tình huống đang xảy ra.

Nếu xét trên điều kiện thuận lợi thì rõ ràng là Tinh Húc phù hợp nhất vì hiện tại anh ta đang ở nhà, lại không có bận việc gì quá quan trọng.

Nhưng cậu không chắc mình đủ bình tĩnh để ngày nào cũng phải giáp mặt gương mặt quen thuộc đến khiến mình kích động kia, chưa tính đến anh ta làm vậy chắc hẳn có nguyên nhân nào đó.

Còn Tinh Thần thì cậu lại càng dám chắc đi với cậu ta chẳng có gì là tốt lành.

Tóm lại cả hai người này cậu nên né càng xa càng tốt vẫn hơn.
"Ừm.

Cái đó... Tinh Thần còn đang bận đi học, còn Tinh Húc cũng có bạn nữa.

Con vẫn là không nên làm phiền vẫn hơn.

Hình như tuần này bố làm việc ở nhà nhiều, vậy thì cho con mượn tài xế Vương được không ạ?"

"Dĩ nhiên là được.

Khoảng thời gian này đúng là bố muốn ở nhà nhiều một chút, công việc có thể thực hiện online.

Con cứ việc mượn Vương Bản bao lâu tùy ý."
Tinh Húc và Tinh Thần dĩ nhiên không vui chút nào.

Tinh Húc nhìn chăm chăm Sử Hồng như muốn hỏi "cậu sợ tôi đến như thế sao?" khiến Sử Hồng chẳng dám nhìn thẳng mặt anh ta.
"Được thôi.

Nếu anh muốn như thế." Tinh Thần nói như vậy nhưng lại lờm mắt nhìn giống như kiểu muốn nói Sử Hồng đừng hối hận với lựa chọn này khiến Sử Hồng đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

... *** ...

Hôm sau khoảng năm giờ rưỡi sáng Sử Hồng đã dậy.

Vì hiện tại đang vào hè nên vào giờ này trời đã sáng rất rõ rồi.

Cậu nhắn tin báo cho Vương Bản một tiếng rồi thay đồ xuống gara dưới nhà đợi sẵn.

Nhà của Đường Ngân hiện tại có hai cái xe hơi.

Một là của Đường Ngân, hai là của Tinh Húc.

Thời gian Tinh Húc ở Mỹ học đại học thì Tinh Thần là người dùng cái xe đó.

Lúc Sử Hồng xuống gara thì đã thấy có người ngồi sẵn trong xe của bố rồi.

Cậu cũng hơi ngạc nhiên khi thấy Đường Ban xuống nhà nhanh như thế.

Xe từ trong gara từ từ đi ra ngoài.

Sử Hồng lập tức bước vào trong xe.

Đến khi đóng cửa rồi nhìn sang bên cạnh Sử Hồng cảm thấy kì lạ.

Người đang ngồi ghế lái đội mũ lưỡi trai sụp xuống che mắt gần nửa gương mặt nhưng Sử Hồng vẫn có thể nhận ra đó không phải tài xế Vương.

Cậu nghi ngờ có kẻ gian, tay đặt lên nắm cửa định mở thì phát hiện cửa xe đã bị khoá.

"Anh không trốn được đâu."

Sử Hồng kinh ngạc mở tròn mắt.

"Tinh Thần? Sao cậu lại ở đây? Anh Vương đâu?"

"Anh Vương bị đau bụng nên nhờ tôi thay anh ấy dạy anh lái xe."

"Cậu nghĩ tôi sẽ tin? Rõ ràng lúc tôi nhắn tin anh Vương đã trả lời ngay sẽ xuống liền mà."

Có phải hai người ngay từ đầu đã thông đồng với nhau đổi người?"

"Cứ cho là vậy đi."

Thế thì sao? Tôi với anh ta dạy thì khác gì nhau?"

"Dĩ nhiên là khác."

Ít ra để anh ta dạy tôi vẫn thấy yên tâm hơn cậu.

Cậu việc gì phải nhất quyết muốn dạy tôi như thế?"

"Tôi thích."

Vậy thôi." Tinh Thần khởi động xe: "Chúng ta bắt đầu học thôi."

"Trước tiên cậu mở cửa xe đã."

Tôi không thoải mái khi bị nhốt thế này."

"Anh hứa không trốn thì tôi sẽ mở."

"Đã ngồi lên xe rồi còn trốn gì nữa."

Tôi không có ấu trĩ như thế."

Tinh Húc đứng ở trên lầu nhìn xuống, hơi nhíu mày, quay người vào trong lãnh đạm không nói gì.

Tối hôm qua anh nhận được mấy cái email gửi tới, vài cái là thư mời làm người mẫu ảnh, chụp quảng cáo.

Còn có thư mời đến thử việc tại một số bệnh viện, trong đó có cả những bệnh viện lớn trong nước.

Trước khi trở về nước, Tinh Húc đã dự định mình chỉ về nước vài ngày sau đó sẽ quay lại Mỹ đến thử việc tại một trong số những bệnh viện đã gửi thư mời.

Nhưng sự xuất hiện của Sử Hồng khiến anh bắt đầu hoang mang về dự định của mình.

Mỗi lần gặp mặt Sử Hồng lại mang đến cho anh những cảm xúc rất kì lạ.

Càng tiếp xúc những cảm xúc ấy lại càng mãnh liệt hơn.

Nó khiến anh càng tin hơn rằng sự xuất hiện của Sử Hồng trong cuộc sống của anh dường như có một ý nghĩa nào đấy, mà nếu cứ như vậy bỏ đi có lẽ sẽ khiến anh hối hận vô cùng.

Chuyện đi hay ở lại anh muốn mình phải cân nhắc thật kĩ càng.

... *** ...

Quả đúng như những gì Sử Hồng dự liệu.

Tên kia hăng hái đòi dạy cậu lái xe chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

Suốt buổi học lái hờ chút là hấn mắng cậu sa sả như thể cậu vốn là người biết lái xe từ trước đó khiến cậu nhiều lúc nổi điên muốn đánh người.

"Ai bảo anh đánh lái như thế? Cứng cái tay lên! Đàn ông con trai gì mà yếu đuối như con gái thế hả?"

"Sao lại chậm như rùa bò thế? Anh lái như thế thì bao giờ mới đến nơi!"

"Chân đạp mạnh lên! Đánh lái qua bên kia! Tôi đã dặn một lần rồi, sao anh chậm tiêu thế hả?"

Phải đến lúc chỉ còn nửa tiếng nữa đến giờ đi làm, hấn mới buông

tha cho cậu.

Sử Hồng vội vàng xuống xe muốn vào bên trong tắm rửa thì lại bị hấn kéo lại.

"Buổi học hôm nay thế nào? Vừa ý chứ?"

"Cậu muốn dùng việc công trả thù tư, tôi là người trưởng thành không chấp con nít."

"Anh nói ai con nít?!"

"Người nào vừa sửa người đấy là con nít."

Tinh Thần nổi giận: "Anh..."

"Hôm nay cậu dám khiêu chiến với tôi thì đừng trách ngày sau tôi trả đòn."

Cứ đợi đấy!"

Sử Hồng vùng tay Tinh Thần ra rồi lao vào nhà, vừa đúng lúc đụng mặt Tinh Húc từ trên lầu đi xuống.

Sử Hồng hơi sững người một chốc rồi lách người bỏ đi.

"Em cứ phải gây hấn với cậu ta làm gì?" Tinh Húc lờm mắt nhìn cậu em nghịch ngợm.

"Là hấn muốn như thế mà."

Em đối xử tốt với hấn thì hấn lại bảo em giả tạo.

Thế thì để em đối xử không tốt với hấn để hấn cảm nhận được là ai giả tạo."

"Ấu trĩ."

"Anh, đến anh mà cũng nói em như thế."

"Tranh thủ tắm rửa rồi ăn sáng đi, kéo lại muộn giờ học."

"Anh khỏi lo."

Hấn ta là giảng viên mới cần đi sớm.

Em đến trễ chút cũng được."

Tinh Húc chỉ im lặng không nói gì.

Sử Hồng tắm rửa rồi sửa soạn quần áo sau đó đi làm luôn, không kịp

thời gian để ăn sáng.

Cậu chạy thục mạng ra trạm xe buýt gần nhất vậy mà vẫn không kịp đón xe.

Nếu giờ mà chờ chuyển kế tiếp đến khẳng định sẽ trễ giờ làm.

Đúng lúc này thì một chiếc xe hơi trờ đến trước mặt.

Tinh Húc xuất hiện sau cửa kính xe hất hàm bảo cậu leo lên.

Sử Hồng nhíu mày tức giận.

Hai anh em nhà này sao cứ bám riết lấy cậu hoài vậy.

"Sao? Không dám lên?"

"Có gì mà không dám? Dù sao cũng trễ giờ làm rồi."

Sử Hồng ngay lập tức leo lên xe.

Cửa xe chỉ vừa đóng cậu còn chưa kịp cài dây an toàn Tinh Húc đã cho xe phóng đi khiến cậu suýt thì đập đầu vào cửa kính phía trước.

Sử Hồng nổi điên.

"Anh muốn gây sự à?"

"Không phải cậu đang vội à? Tôi rút ngắn thời gian giúp cậu rồi đấy!"

"Ý anh là tôi nên cảm ơn anh?"

"Đừng khách sáo!"

"Anh... Đừng tưởng anh em mấy người làm thế này là có thể bắt nạt được tôi.

Tôi không sợ đâu."

"Bớt nhiều lời.

Nhìn đằng trước đi!"

Sử Hồng vừa cài xong dây an toàn, ngẩng đầu nhìn lên thì hoảng hồn khi bắt gặp cảnh hàng dài xe cộ đang bị tắc nghẽn trên đường.

"Có chuyện gì vậy? Bình thường nơi này đâu có mấy khi xảy ra tắc đường."

Tinh Húc lúc này đang bấm bấm lướt lướt trên điện thoại, đáp: "Có vẻ như phía trước vừa xảy ra một vụ va chạm xe."

"Thật sao? Có nghiêm trọng không? Có người chết không?"

"Bây giờ là lúc để cậu quan tâm đến việc đó? Ngồi chắc vào.

Tôi cho lùi xe."

Tinh Húc nhìn chăm chăm gương chiếu hậu, điều khiển cho xe lùi lại.

Sử Hồng ngồi yên không dám động đậy.

Hai mắt mở to, trong lòng không ngừng xuýt xoa trước tài nghệ lái xe của Tinh Húc.

Phía sau xe cộ chạy lên khá đông vậy mà anh ta liệng bên này lượn bên kia thoát hết tất cả.

Đến chỗ trống an toàn thì anh ta đột ngột quay xe.

May mà Sử Hồng quan sát kịp thời nắm chặt lấy ghế lái nếu không đã đập đầu vào cánh cửa xe bên cạnh rồi.

"Này, anh xoay xe kiểu đấy có thể báo trước với tôi một tiếng được không? Tôi xem chút là đập đầu vào cửa xe rồi."

"Trước đó không phải tôi đã nói với cậu bám chắc vào còn gì.

Giờ tôi tăng tốc đấy.

Ngồi cho vững!"

Tinh Húc chọn một tuyến đường khác để đi, dài hơn so với tuyến đường cũ một chút nhưng bù lại khá thông thoáng.

Xe lao vút đi trên đường và dừng kịp trước cổng trường Lâm An trước giờ vào học mười lăm phút.

Sử Hồng chỉ kịp cảm ơn một tiếng rồi vội vàng lao khỏi xe.

"Quay mặt lại đây!"

Sử Hồng chỉ vừa mới chạy được hai bước nghe vậy ngạc nhiên quay đầu lại thì nhìn thấy một bọc gì đó bay thẳng vào mặt, nhưng cậu nhanh tay tiếp được.

Nhìn lại thì thấy đó là một bọc giấy, bên trong là hai cái bánh bao.

Sử Hồng tròn mắt nhìn đầy nghi hoặc.

Đột nhiên tốt vậy không phải bỏ cái gì vào trong bánh đấy chứ?

"Sợ tôi hạ độc thì cứ việc ném đi."

Nói xong Tinh Húc phóng xe đi.

Sử Hồng không dám chần chừ cầm bọc bánh chạy vào trong trường.

* Ném đi làm gì? Có Người cho thì cứ ăn thôi..

Chương 64: Chương 64

Thời gian còn chưa đầy năm phút đến giờ vào dạy, Sử Hồng nhét nhanh một cái màn thầu vào miệng.

Buổi sáng bị tên khốn kia hại không được ăn uống đang hoàng, may mà còn có thứ này.

Nghĩ lại Sử Hồng vẫn khá ngạc nhiên, là tình cờ hay Tinh Húc cố tình mua bánh bao cho cậu.

Chắc không có khả năng anh ta tốt như vậy.

Chỉ mới hôm trước còn xúc phạm cậu một trận kia mà.

"Thầy Sử!"

Sử Hồng ngạc nhiên nhìn sang thấy một người phụ nữ lớn hơn cậu để đến mười mấy tuổi đang tiến đến.

Cậu đang ngồi ở hành lang liền vội vàng đứng dậy cúi chào.

"Cô Đông! Cô đừng gọi em như vậy."

Em còn chưa phải là giáo viên."

"Cho dù cậu hiện tại là trợ giảng thì cũng là giảng dạy học sinh, cũng đủ tư cách làm thầy rồi."

"Dù là vậy nhưng mà..."

"Hôm qua cậu ngồi dự thính cả ngày rồi, hôm nay thử làm trợ giảng cho tôi đi."

"Dạ?" Sử Hồng kinh ngạc, có vẻ hơi khó tin.

"Em có thể làm trợ giảng?"

"Đúng vậy.

Cũng phải tập chứ.

Thế nào? Có làm được không?"

"Được ạ.

Em chờ mãi ngày hôm nay."

"Được.

Cố lên!"

Vốn tinh thần còn đang vui mừng phấn khởi Sử Hồng đột nhiên nhận được một tin nhắn từ Tinh Thần gửi tới.

Sử Hồng nhìn tin nhắn mà nhú mày.

"Trưa nay muốn ăn gì? Tôi đến chờ anh đi ăn."

Vốn là Tinh Thần muốn nhắn hỏi thăm xem Sử Hồng đã ăn sáng chưa.

Hôm nay tuy cậu cố ý làm khó vì muốn dạy cho Sử Hồng một bài học nhưng khi thấy anh ta chạy thực mạng ra trạm xe buýt đã bắt đầu thấy hối hận rồi.

Nhưng hạ mình xuống để xin lỗi anh ta thì có cho vàng cậu cũng không làm.

Ai bảo... ai bảo anh ta có lỗi với cậu trước.

Bởi vậy Tinh Thần dẫn đo một hồi mới nhắn một cái tin như thế.

Kết quả chưa đầy hai giây sau cậu đã nhận một câu đáp trả lại thẳng thừng: "Không."

Tinh Thần nhìn thấy tức giận đập bàn rầm một cái khiến những người ngồi xung quanh giật mình.

Lục Vĩ Kỳ quan sát Tinh Thần một hồi liền hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Ai chọc cậu à?"

"Không có gì." Tinh Thần ôm đầu cố làm bản thân bình tĩnh lại.

Chuyện này nói ra cũng chẳng vui vẻ gì.

Hơn nữa cậu cũng không muốn nói cho Vĩ Kỳ biết.

Cùng lúc này điện thoại của Tinh Thần lại nhảy đến dòng tin nhắn khác:

"Chiều nay được nghỉ một tiết, có muốn đi thăm ông anh ghè kia của cậu không?"

Tinh Thần nhú mày.

Cậu không thích bọn họ gọi Sử Hồng như thế.

"Hôm nay anh ta không có nhà."

"Bọn tôi biết anh ta đang dạy học ở trường Lâm Hoa."

Lông mày cậu nhíu càng chặt hơn.

"Làm sao mấy cậu biết?"

"Bọn tôi có gì mà không biết."

Bọn tôi còn chuẩn bị quà cho anh ta nữa cơ.

Sẽ rất thú vị đấy!"

"Đừng tìm anh ta.

Tôi không có hứng."

Sau đó triệt để tắt điện thoại.

Tinh Thần bắt đầu cảm thấy hối hận khi kể chuyện của Sử Hồng cho đám Ninh Viễn.

Đám người này không thông qua sự đồng ý của cậu tùy ý điều tra Sử Hồng.

Bọn người này không thủ đoạn gì không làm, lấy việc bắt nạt người khác làm trò vui.

Lúc ấy do cậu quá tức giận nên mới nghe lời dụ dỗ mà nhập bọn với bọn họ.

Bây giờ tuy chỉ mới tiếp xúc với Sử Hồng trong thời gian ngắn, dù không ưa gì anh ta nhưng cậu muốn tự mình trừng trị anh ta, không muốn kẻ nào khác chen vào.

Nhóm người đi cùng Tinh Thần ở quán bar lần đó là đàn em của Ninh Viễn.

Hiện giờ bọn họ đối với Sử Hồng gần như là kính nể nhiều hơn, thậm chí còn mấy lần bảo cậu rủ Sử Hồng đi chơi cùng nhau.

Nhưng Ninh Viễn, người này khiến cậu không khỏi cảm thấy lo lắng.

... *** ...

Lần đầu đứng lớp Sử Hồng không khỏi cảm thấy hồi hộp, cho dù cậu chỉ là trợ giảng.

Nhưng sự xuất hiện của cậu trong lần đầu ở vị trí này vẫn khiến các học sinh trong lớp cảm thấy phấn khích.

Sử Hồng ngoài gương mặt thư sinh xinh đẹp, giọng nói lại nhẹ nhàng, dễ nghe cùng đôi mắt lúc nào cũng sáng lấp lánh khiến cả nam sinh lẫn nữ sinh đều ấn tượng rất mạnh.

Sau mỗi tiết học không ít người đã đến làm quen với Sử Hồng, xin web chat của cậu khiến Sử Hồng vừa vui mừng cũng có chút lúng túng.

Một cuộc điện thoại gọi tới khiến Sử Hồng hơi kinh ngạc.

"A Hồng, tôi nghe nói cậu xuất viện rồi.

Cậu tỉnh rồi à? Sao không báo cho bạn bè biết gì cả?"

"À.

Sau khi tỉnh dậy đầu óc có hơi loạn một chút.

Với lại cũng có nhiều việc xảy ra nên tôi cũng quên mất.

Xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì.

Cậu tỉnh dậy là tôi vui rồi.

Sức khoẻ thế nào? Có gặp nhau được không hay tôi đến nhà cậu? Ở
mà hình như nhà cậu..."

"Được.

Chiều nay tôi tan làm sớm, chúng ta gặp nhau đi."

Người vừa nãy gọi điện cho cậu là một trong số ít những người bạn
khá thân của cậu, Bạch Vân Phong.

Sử Hồng lúc còn đi học và cả khi học đại học hầu hết đều trong tình
trạng vừa học vừa làm nên thường rất bận rộn, không mấy khi giao
thiếp bạn bè.

Bởi vậy mà Sử Hồng không có mấy người bạn, bạn thân thực sự lại
càng gần như không có.

Thời gian Sử Hồng hôn mê nằm viện, có mấy người bạn biết chuyện
đến bệnh viện thăm nhưng không giúp được gì nhiều vì chi phí chữa
trị cho Sử Hồng rất tốn kém.

Sau này lại vì Sử Hồng hôn mê không tỉnh suốt một năm không ít
người đã nghĩ Sử Hồng không trụ được.

Bạch Vân Phong là người cùng nhóm dịch thuật với Sử Hồng thời
đại học, cũng là một trong số rất ít người vẫn thi thoảng đến bệnh
viện thăm Sử Hồng.

... *** ...

Chiều hôm ấy Sử Hồng được về sớm.

Bốn giờ rưỡi cậu đã xong việc.

Cậu đang gọi điện hẹn địa điểm gặp mặt với Bạch Vân Phong thì đột nhiên có một thanh niên lạ mặt ở đâu lao vào túm lấy cổ áo Sử Hồng muốn tung cú đấm.

Sử Hồng chặn tay anh ta lại khiến anh ta không thể cử động.

"Anh là ai hả?"

Biết không đánh được Sử Hồng anh ta liền muốn rút tay lại nhưng cánh tay lại bị Sử Hồng nắm chặt không rút ra được.

Anh ta la lớn:

"Mày lừa gạt em gái tao! Mày ngủ với nó làm nó có bầu rồi bỏ rơi nó.

Mày có còn là con người không?"

"Cái gì?" Sử Hồng bóp chặt cổ tay tên kia khiến hắn kêu ré lên đau đớn.

"Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy nha.

Em gái anh là ai? Bảo cô ta ra đây cho tôi đối chất."

Lập tức có một phụ nữ đậm người ăn mặc khá sặc sỡ từ đâu lao ra ôm cánh tay kia của Sử Hồng mà la lớn:

"Tao tìm thấy mày rồi.

Mày hãm hại con gái tao.

Mọi người ơi, tên khốn này lừa gạt con bé nhà tôi lên giường khiến nó có thai.

Tội nghiệp con bé chỉ mới 16 tuổi đã mang bầu sáu tháng phải bỏ dở việc học.

Thế mà tên khốn này nở lòng nào chạy trốn, bỏ mặc con bé.

Mày không phải là người! Mày phải chịu trách nhiệm với con gái tao!" Bà ta không ngừng gào khóc nói với những người xung quanh.

"Mọi người xem đi, hấn ta hãm hại em gái tôi không dám thừa nhận còn bạo lực với tôi đây này.

Mày đừng tưởng làm vậy thì tao sẽ sợ nhé! Ái da! Nhẹ tay thôi!" Hai tên này thi nhau gào liên hồi.

Xung quanh mọi người hiếu kì đến xem càng lúc càng đông hơn.

Bọn họ lấy điện thoại ra quay rồi bàn tán đủ điều.

Sử Hồng nhìn một màn này không khỏi buồn bực.

Ở thời cổ đại không có cái thứ như điện thoại, quay clip tung lên mạng rồi đồn đại bát quái.

Cậu có thể tùy hứng đem hai tên này ra đập một trận cho đã tay.

Đúng thật là nhàm chán!

"Kêu gào xong chưa? Chưa mỗi mồm thì kêu tiếp đi."

Sử Hồng thả tay gã kia ra.

Hấn biết Sử Hồng có võ nên không dám ra tay đánh nữa, bắt đầu quay sang cùng "mẹ vợ" kể khổ với bàn dân thiên hạ, gào khóc thương tâm đủ kiểu.

Sử Hồng chỉ khoanh tay đứng xem, dường như không chút để tâm.

Hai tên kia nói mãi cũng mệt mà cái kẻ bị họ tố cáo bình chân như vại khiến chúng không khỏi hoang mang.

Không lẽ mình tính sai chuyện gì rồi?

"Nói xong chưa?"

"Mày đừng tưởng mày làm lơ là có thể thoát được trách nhiệm.

Mày dám bỏ em gái tao, tao sẽ tố cáo mày ra toà."

"Cũng to mồm đấy.

Rồi sao? Cô em gái 16 tuổi gì đó của anh đâu? Bảo cô ta ra đây đi!"

"Em gái tao bầu lớn không tiện đi lại.

Nếu mày muốn gặp thì hãy quỳ xuống mà bò đến gặp nó mà xin nó tha thứ!"

"Ồ, cô ta đang mang bầu? Tôi thực không hiểu cái kẻ thuê các người làm trò này phải ngu ngốc cỡ nào.

Hắn nói với các người thông tin của người mà các người muốn hại à? Tôi nằm viện hôn mê suốt một năm trời, chỉ vừa mới xuất viện một tuần.

Làm sao có khả năng làm em gái của anh mang thai?"

Hai kẻ kia ngơ ngác nhìn nhau.

Tất cả những thông tin về người này mà kẻ thuê bọn chúng cho biết chỉ có người này đã từng bị bệnh nặng phải nằm viện đến mức tài sản trong nhà đều bán hết, không còn một xu dính túi.

Mẹ của cậu ta tái hôn với một người đàn ông giàu có.

Hai mẹ con hiện tại đang sống dựa vào gia sản của ông ta.

Con trai ông ta không thích người này nên mới muốn dạy cho y một bài học.

Thế nào mà lại mọc đầu ra chuyện người này hôn mê trong bệnh viện suốt một năm? Chẳng phải vở kịch chúng dựng lên này giờ

hông hết sao? Vậy thì tiền cũng mất luôn sao?
Xung quanh mọi người bắt đầu bàn tán.

Bọn chúng cảm thấy sự vụ không ổn.

"Mày... mày nói dối! Mày bịa ra chuyện hôn mê trong viện để lừa bọn tao, lừa mọi người chứ gì? Làm sao lại có chuyện trùng hợp như thế chứ? Mọi người đừng tin hấn! Hấn nói dối đấy!"

"Có nói dối hay không cứ gọi điện đến bệnh viện Trung ương X hỏi là biết.

Ai đó gọi điện đến bệnh viện hỏi giùm có phải Sử Hồng bị hôn mê suốt một năm mới xuất viện về nhà tuần trước không?
Và có mấy người đã thực sự bấm gọi thật.

Biết mọi việc vỡ lở, hai tên này lấy lý do nhầm người rồi vội vàng chạy mất.

Mọi người thấy vậy cũng bắt đầu tản đi.

Sử Hồng thở dài một hơi.

Nếu so với thủ đoạn mà nguyên chủ Sử Hồng từng dùng với thái tử Tinh Húc thì bọn này còn kém xa.

Vừa nghĩ tới đó thì đã thấy 1 chiếc xe hơi trờ tới bên cạnh.

Tinh Húc ló đầu ra khỏi cửa kính xe hỏi:

"Chơi vui không?"

* Đứng ngoài xem cho đã rồi tới hỏi một câu đáng đánh..

Chương 65: Chương 65

Ngày hôm đó, sau khi đưa Sử Hồng đến trường thì Tinh Húc nhận được một cuộc gọi hẹn gặp của nhóm bạn cũ trong nước.

Sau khi rời chỗ hẹn đã là 4 giờ chiều, chợt nhớ đến Sử Hồng tự hỏi không biết hẳn đã tan làm hay chưa? Công việc hôm nay có thuận lợi không? Vậy là liền đánh xe đến trường Lâm Hoa xem thế nào. Lúc Tinh Húc tới thì vừa đúng lúc thấy cảnh Sử Hồng đang đứng bên lề đường gọi điện thoại, hình như định đi đâu đó.

Anh đang định chạy xe tới thì nhìn thấy có người chạy đến gây sự với Sử Hồng.

Anh mới lái xe tới gần quan sát xem.

Nghe mấy kẻ đến đó gào lên ồn ào như thế nhưng rõ ràng chúng không nắm rõ thông tin gì.

Mấy chuyện kiểu này không khó giải quyết nên anh không xen vào mà quyết định ở bên ngoài quan sát Sử Hồng xử lý chuyện này ra sao.

Sử Hồng xử lý mọi chuyện một cách lạnh lùng, kiêu ngạo, dứt khoát mà thông minh khiến anh cảm thấy thập phần hứng thú.

Người này luôn khiến anh bất ngờ và cảm thấy tò mò.

Đợi sau khi mọi chuyện được xử lý xong xuôi anh lái xe lên trước muốn chúc mừng cậu ta một chút.

"Chơi vui không?"

Tinh Húc hỏi câu này chỉ đơn giản nghĩ rằng Sử Hồng giải quyết vụ kia cứ như đang tiêu khiển vậy.

Không có ý nghĩ nào đó khác nhưng vào tai Sử Hồng thì chẳng khác nào là lời lẽ xúc phạm cậu ta.

"Anh thấy tôi giống như đang chơi?"

"Không phải như vậy sao? Bọn kia nhìn vào là biết không chuyên nghiệp rồi.

Cậu còn chả thèm để tâm xem chúng làm gì.

Đợi chúng mệt rồi mới lật mặt."

Mặt Sử Hồng càng lúc càng đen.

"Cho nên anh mặc kệ tôi ở đó bị người khác xúc phạm, đổ oan, bị vây bởi mấy cái điện thoại kia và chỉ ngồi đó xem kịch?"

"Tôi thấy cậu vốn không cần giúp đỡ mà."

"Ờ."

Sử Hồng nói một câu băng quơ như thế rồi quay đầu bỏ đi.

Còn đứng thêm một lúc nhìn tên khốn đó cậu sợ mình sẽ không tìm được mà đánh người.

"Cậu định đi đâu? Tôi đưa cậu đi."

"Không cần."

Nói rồi Sử Hồng đi qua đường gọi một chiếc taxi rồi leo lên.

Tinh Húc nhìn theo chỉ lắc đầu mỉm cười.

Người này thà thuê taxi tốn tiền cũng không chịu leo lên xe mình.

Ngạo kiêu nhưng cũng có điểm đáng yêu.

Tinh Húc che miệng ho nhẹ.

Xảy ra một chuyện kia anh cảm thấy không yên tâm khi để cậu ta đi một mình như thế.

Hôn mê trên giường bệnh một năm mới tỉnh cũng không biết đã đắc tội với ai để bị người ta không tiếc tiền thuê người bơi nhò giữa đường như thế.

Anh lái xe cẩn trọng theo sau người kia.

Dù sao cũng đã là người cùng một nhà, nếu lỡ như cậu ta xảy ra chuyện gì thì anh cũng gặp rắc rối lớn.

Tinh Húc tự nhủ với bản thân như thế.

... *** ...

Video "Trai đẹp và mặt bọ lừa đảo" nhanh chóng trở nên vô cùng hot trên mạng, lượt share và bình luận tăng vùn vụt.

Hai người kia phải trùm kín mặt mới dám ra ngoài đi tìm kẻ đã thuê mình đóng kịch, kết quả nhận được là bị đánh cho bầm dập.

"Tụi mày làm không được việc còn dám mở miệng đòi tiền tao?"

"Nhưng... nhưng đó là do anh không hề nói cho bọn tôi biết hấn ta nằm viện là do hôn mê đến một năm.

Sao lại đổ hết trách nhiệm lên người bọn tôi?"

"Tao không nói thì bọn mày cũng phải biết tìm hiểu cho cặn kẽ mục tiêu rồi hãy lên kế hoạch chứ? Đứa nào tự khoe bản thân chuyên nghiệp, chưa từng hỏng một vụ nào?" Tên kia lại ra sức gào lên.

Bản thân hấn cũng không biết chuyện Sử Hồng hôn mê một năm trong viện thì làm sao mà nói với bọn chúng, nhưng thừa nhận thì chẳng khác nào nói mình cũng ngu giống chúng.

Ninh Viễn đứng đằng xa quan sát chuyện này lông mày càng thêm nhíu chặt.

Tên kia không những không trừng trị được ngược lại còn khiến anh ta càng nổi danh hơn.

Hấn cũng rất ngạc nhiên khi biết hoá ra Tinh Thần ngày đó kể chuyện

cho tụi nó chi tiết Sử Hồng nằm viện lại không chịu nói rõ tình huống.
Tinh Thần chỉ nói bố nó si mê một người đàn bà chăm con trong viện.
Dự định sau khi con trai bà ta xuất viện thì sẽ đăng ký kết hôn.

Lúc hẳn hỏi nằm viện vì nguyên nhân gì thì Tinh Thần bảo mình cũng không rõ lắm, chỉ biết tốn rất nhiều tiền, nằm viện chắc cũng được nửa năm rồi.
Kì thực khi Tinh Thần nói với đám người Ninh Viễn chuyện này chính bản thân cậu cũng không nắm rõ thông tin, chỉ nghe tài xế Vương nói lại rồi phán đoán mà thôi.

Mãi sau này về chung một nhà rồi bố cậu mới nói cho cậu biết.

Cậu cũng chưa nghĩ đến việc nói lại chuyện này cho Ninh Viễn.
Địa điểm họp mặt bí mật của nhóm Ninh Viễn là trong một nhà máy bỏ hoang ở cách xa trường mấy trăm mét.

Ngay khi chúng vừa ồn ào đuổi được bọn người đóng kịch kia ra ngoài thì Tinh Thần đạp cửa xông vào.

"Là mấy người các cậu bày trò này đúng không? Tôi đã nói không có sự cho phép của tôi không được đụng vào anh ta kia mà!"

"Sao cậu lại khẳng định là bọn tôi làm?"

"Còn không phải? Sáng nay là ai nhắn với tôi muốn xử lý anh ta? Thủ đoạn của mấy người các cậu tôi còn không hiểu sao? Việc này chỉ có thể do các cậu làm."

"Cứ cho là bọn tôi làm đi, nhưng đây vốn không phải là ý định của cậu à? Cậu suốt ngày nói muốn trừng trị anh ta, muốn anh ta nhanh chóng rút khỏi nhà cậu kia mà."

"..." Tinh Thần cắn môi.

Cậu cảm thấy hối hận vì trước kia đã tìm đến bọn này.

"Đó cũng là chuyện riêng của tôi.

Chỉ có tôi mới được phép bắt nạt anh ta.

Mấy cậu không xem lời của tôi ra gì, tự tiện hành động.

Nếu đã không tôn trọng nhau như vậy tốt nhất chúng ta chấm dứt liên hệ từ giờ đi.

Tôi không muốn gặp lại các cậu nữa."

"Đứng lại đó!"

Tinh Thần quay người muốn rời đi thì bị đám thuộc hạ của Ninh Viễn vây lại.

"Mấy người định làm gì? Muốn đánh tôi?"

"Sao lại đánh cậu được chứ.

Tôi chỉ muốn chúng ta bình tĩnh lại nói chuyện."

"Cậu muốn nói chuyện gì? Nếu muốn xin lỗi tôi vì chuyện cậu tự ý hành động thì không cần đâu.

Việc đó tôi không thể chấp nhận tha thứ được."

Ninh Viễn nhíu mày, trán đã nổi gân xanh.

Tên này chưa gì đã chặn họng hắn.

"Cậu ngăn cản bọn tôi đụng đến anh ta khiến tôi không thể không suy đoán rằng cậu cảm mến anh ta rồi, không còn ghét anh ta nữa."

Gương mặt Tinh Thần đột nhiên đỏ bừng.

"Đừng có nói bậy! Tôi với anh ta không thể nào có cảm tình với nhau được.

Tóm lại các cậu không được đụng đến anh ta nữa, nếu không đừng trách tôi!"

Ninh Viễn bước đến chỗ Tinh Thần.

Những kẻ đang bao vây Tinh Thần tự động đứng tách ra hai bên.
"Là cậu tìm đến bọn tôi nói này nói nọ bây giờ còn trách cứ."

Cậu không thấy cậu quá đáng lắm sao?"

"Ninh Viễn!! Rốt cuộc cậu muốn gì?"

"Tôi chỉ tò mò muốn biết người tên Sử Hồng kia rốt cuộc là người như thế nào mà khiến một kẻ từng ghét cay ghét đắng anh ta như cậu lại thay đổi thái độ nhanh như vậy."

Không chỉ cậu, đám đàn em của tôi có vài người cũng rất kính nể anh ta.

người thú vị như thế này Ninh Viễn tôi rất muốn gặp thử một lần."

"Đừng hòng! Tôi không cho phép cậu động vào anh ta!"

"Cậu nghĩ cậu cản được sao?"

"Mày..."

Tinh Thần lờm mắt nhìn Ninh Viễn.

Ánh mắt sắc như dao chĩa thẳng vào Ninh Viễn khiến những người đứng quanh đó cũng phải rét run nhưng Ninh Viễn chỉ mỉm cười, nói:
"Tôi chỉ đùa một chút."

Cậu căng thẳng vậy làm gì?"

"Cậu đùa?"

"Đúng."

Chỉ đùa thôi.

Tôi và anh ta không quen biết, đụng chạm đến anh ta làm gì.

Bởi vì cậu nhất quyết muốn rời khỏi nhóm nên tôi mới muốn đùa cậu một chút.

Không ngờ cậu tưởng thật nổi nóng như vậy."

Tinh Thần nhíu mày nhìn hắn, vẫn rất nghi ngờ.

"Mong là cậu nói thật.

Nếu cậu còn muốn tôi xem cậu là bạn bè thì hãy nhớ đến lời ngày hôm nay."

Nói xong Tinh Thần quay người bỏ đi.

Ninh Viễn phát tay bảo thuộc hạ quay về.

"Đại ca, cứ để hấn đi như vậy? Nhưng chúng ta khó khăn lắm mới kéo được hấn vào nhóm..."

"Không sao.

Tao nắm được điểm yếu của nó, sớm muộn gì nó cũng sẽ lại đến tìm chúng ta.

Ngược lại, tao tò mò tên họ Sử kia hơn.

Tụi mày đi tìm hiểu kỹ về Sử Hồng cho tao.

Tất cả thông tin về hấn, điều tra hết."

"Vâng."

Ninh Viễn rút một miếng thuốc lá hút lấy một hơi rồi đưa lại nó cho thuộc hạ.

Hấn xỏ tay túi quần, mỉm cười dẫn đầu cả nhóm bước ra khỏi nhà máy bỏ hoang kia.

... *** ...

Tối hôm ấy Tinh Thần ôm một hộp giấy lò dò đến trước cửa phòng Sử Hồng.

Chuyện lúc sáng vẫn khiến cậu cảm thấy rất áy náy.

Rốt cuộc mưa luôn thứ này về từ lúc nào.

Cậu giơ tay lên rồi lại bỏ xuống, cứ như vậy đến mấy lần cũng vẫn do

dự chưa quyết định gõ cửa.

Giống như có linh tính, Sử Hồng đột nhiên mở cửa ra, đúng lúc đối mặt với Tinh Thần.

Hai người mở tròn mắt kinh ngạc nhìn nhau.

"Cậu đến tìm tôi có chuyện gì à?"
Tinh Thần sửng người.

Bao câu nói chuẩn bị sẵn trong đầu lúc này đột nhiên bay đâu hết cả.

Do dự một chút cậu liền nhét cái hộp trên tay vào tay Sử Hồng rồi bỏ chạy.

Sử Hồng nhìn chiếc hộp màu xanh trên tay.

Đây chẳng phải là "Râu mực cay Tứ Xuyên", một trong những món ăn vặt thịnh hành nhất hiện nay sao? Tự nhiên đưa cho cậu thứ này làm gì?

* Còn làm gì? Dùng đồ ăn xin lỗi đó..

Chương 66: Chương 66

Sử Hồng nhìn chăm chăm hộp đồ ăn này một hồi, cảm giác rất khó hiểu.

Không dưng bỗng nhiên thẳng nhóc đó đi dúm đồ ăn cho hắn.

Có âm mưu gì sao?

"Đây là gì thế?" Tinh Húc đột ngột bước tới trước cửa phòng cúi đầu nhìn vào chiếc hộp trên tay Sử Hồng.

"Cái này tôi cũng không rõ.

Tinh Thần đưa cho tôi." Sử Hồng nghiêng đầu nhìn Tinh Húc.

Hai anh em nhà này nổi hứng gì mà đêm nay đều đến tìm cậu.

"Anh cũng đến đây làm gì?"

Tinh Húc chưa trả lời ngay.

Anh còn đang bận nhìn chăm chăm vào hộp đồ ăn kia.

Nếu anh không nhầm thì đây là một trong những món ăn vặt mà Tinh Thần thích nhất.

Nó đột nhiên đi mua đồ ăn rồi đưa cho Sử Hồng là có ý gì? Chợt nhớ đến hành động của Tinh Thần lúc sáng cùng với thái độ kì lạ của thằng em từ lúc về nhà đến giờ, Tinh Húc nghĩ mình có lẽ đoán được một chút nguyên nhân.

"Tôi nghĩ chuyện hồi chiều chúng ta nên nói chuyện một chút."

"Có gì mà nói chứ?" Nghĩ đến chuyện lúc chiều và thái độ bàng

quang của anh ta cậu còn đang tức giận đây.
"Có đấy.

Nào, vào trong phòng nói chuyện."
Tinh Húc cứ vậy xông thẳng vào phòng.

Sử Hồng vì quá bất ngờ nên cảm không kịp.
"Anh có đoán ra kẻ nào đang muốn hại mình không?"
"Không có.

Tôi trước giờ không có kẻ thù."
Sử Hồng đang nhìn xem hộp râu mực cay trên tay.

Cậu đã từng ăn qua món này một lần nhưng là cách đây một năm.

Bao bì trông đẹp và bắt mắt hơn nhiều.

Càng nhìn cậu lại càng khó hiểu hành động của Tinh Thần liền dứt khoát nhắn tin hỏi:

"Cậu tặng tôi thứ này làm gì?"
Tinh Thần lúc vừa về phòng đã đổ người xuống giường.

Trong lòng không ngừng tự nói bản thân đúng là điên rồi.

Vì áy náy mà mua đồ ăn đến đưa cho Sử Hồng, đã thế còn chưa nói gì mà bỏ chạy.

Quá mất mặt! Bây giờ Sử Hồng đột nhiên nhắn cái tin như thế qua cho cậu khiến cậu càng thêm xấu hổ.

Lúng túng một hồi, cậu quyết định nhắn trả lời lại rằng:
"Tôi mua về hơi nhiều, không muốn ăn nữa nên đưa cho anh."
Sử Hồng nhìn tin nhắn một hồi, cảm thấy không tin tưởng lắm.

Chỉ mới quen biết Tinh Thần có mấy ngày, hành động của cậu nhóc

này nhiều lúc khiến cậu không thể hiểu nổi.

Tinh Thần ghét cậu như vậy có đồ ăn dư lại có lòng đưa cho cậu sao? Đưa cho anh trai nghe còn hợp lý hơn.

"Nhìn tôi làm gì?" Tinh Húc bất giác nhìn qua đúng lúc nhìn thấy Sử Hồng đang chăm chăm nhìn mình.

"Anh có hiểu được hành động này của Tinh Thần là ý gì không?" Sử Hồng chỉ vào cái hộp râu mực kia, hỏi.

"Thằng nhóc đó miệng cứng lòng mềm.

Hồi sáng nó đối với cậu như vậy có lẽ thấy hối hận rồi.

Đây là quà bồi tội đó."

Sử Hồng kinh ngạc.

Có khả năng như vậy sao.

Tinh Thần mà cũng biết hối hận rồi sao?

Sử Hồng còn đang xoắn xuýt, ngạc nhiên không biết có nên tin tưởng không thì đã thấy Tinh Húc bắt đầu bóc hộp ra rồi.

"Này, anh làm gì thế?"

"Nó đã tặng rồi thì ăn thôi.

Đúng lúc tôi đang đói."

"Nhưng đó là quà của tôi mà.

Anh không được tùy ý đụng vào."

"Nhưng cậu hình như có định ăn đâu.

Vậy thì để tôi ăn cho đỡ phí."

"Ai bảo tôi không định ăn.

Anh chờ một chút đã!"

Tinh Thần vẫn còn cầm điện thoại hồi hộp không biết mình nhắn tin trả lời như vậy đã qua mặt được Sử Hồng chưa thì đột nhiên nhận một tin nhắn hình ảnh tới.

Đó là bức ảnh đĩa râu mực xào cay kèm theo dòng tin nhắn: "Qua đây ăn chung đi."

Liền sau đó lại một tin nhắn hình ảnh khác, nhưng lần này là từ Tinh Húc.

Đó là hình Tinh Húc cùng Sử Hồng bên cạnh đĩa râu mực kèm theo dòng chữ đỏ: "Ăn hết rồi."

Tinh Thần không khỏi bật cười.

Cậu cảm thấy tất cả xoắn xuýt từ nãy giờ của mình chẳng đáng chút nào.

Là người một nhà cả, có gì phải lúng túng như thế.

Cậu đóng cửa, vội vàng chạy qua ngay.

"Anh Hai, em nhớ anh có thích ăn vặt đâu.

Sao cũng ngồi đây ăn chứ?"

"Có mấy khi em trai tự đi mua đồ ăn tặng người khác đâu.

Không ăn chẳng phải uống lắm sao?" Tinh Húc vừa nói vừa rất tự nhiên lấy một miếng râu mực bỏ vào miệng.

"Nhưng em đâu có mua cho anh."

"Hửm?" Tinh Húc lờm mắt nhìn một cái đã khiến cậu em trai phát run.

"Được rồi.

Anh thích ăn thì ăn đi." Cậu quay qua nói chuyện với Sử Hồng: "Anh đã ăn món này bao giờ chưa?"

"Hồi đại học có từng ăn qua một lần.

Tôi không hảo cay lắm nên không hay ăn món này."

Nghe vậy cả hai anh em đều sửng người nhìn.

"Vậy cái này anh ăn được không?"

"Không sao.

Tôi không hảo cay không có nghĩa không ăn được cay.

Hơn nữa đây là vị tiêu mà, rất hợp ý tôi."

Tinh Thần nở một nụ cười sáng khoái.

Có thể nói đây là lần đầu tiên ba anh em mới tụ họp riêng như thế này lại còn là trong không khí vô cùng thân thiện như vậy.

Sử Hồng trước kia chưa từng thấy hai anh em nhà Đường này ở cùng nhau sẽ ra cái dạng gì, bây giờ mới được tận mắt nhìn thấy.

Tinh Thần bình thường thì lớn giọng, dễ nổi nóng, hay bắt nạt cậu như vậy nhưng trước mặt anh trai chẳng khác nào con cún, vừa kính nể, vừa dựa dẫm, không khác gì một cậu nhóc mới lớn.

Trong một khoảng khắc nào đó cậu chợt cảm thấy ở chung với hai người này có lẽ cũng không tệ lắm.

Nhưng đó là suy nghĩ của bây giờ.

... *** ...

Sáng sớm hôm sau Tinh Thần vẫn lặng lẽ đến thay lái xe Vương đến dạy lái xe cho Sử Hồng.

Sử Hồng lúc nhìn thấy cậu ta ngồi trong xe thì rất kinh ngạc nhưng cũng rất ngoan ngoãn ngồi vào ghế lái không chút phản kháng.

"Không muốn bỏ trốn nữa?" Tinh Thần ngạc nhiên hỏi.

"Không cần thiết.

Ai dạy cũng vậy thôi."

"Anh không sợ tôi sẽ lại hà khắc với anh giống như hôm qua sao?"

Sử Hồng chỉ mỉm cười quay qua đáp lại đầy thách thức:

"Cậu có thể thử."

Tinh Thần đột nhiên cảm thấy thập phần hứng thú, sáng khoái cười

một trận.

"Rất thẳng thắn.

Tốt.

Hôm nay tôi sẽ chơi một trận đàng hoàng với anh."

Sáng hôm ấy Tinh Thần dạy rất tận tình, chỉ dạy cũng chi tiết, lời nói ôn hoà khiến Sử Hồng khá ngạc nhiên.

Không biết có phải mình tưởng tượng không nhưng Sử Hồng cảm thấy dường như hôm nay cậu nhóc ấy dạy học rất vui.

Cậu học cũng cảm thấy rất thoải mái.

Tinh Thần không chiếm quá nhiều thời gian của Sử Hồng.

Tính toán thời gian còn khoảng một tiếng nữa là đến giờ dạy của cậu thì tự giác thả cậu về.

Không chỉ vậy còn rất tình nguyện chở cậu ra trạm xe buýt.

Đối với sự thay đổi đến chóng mặt này Sử Hồng vẫn cảm thấy khó tin nổi, cứ nghĩ là mình đang mơ.

Lúc xuống khỏi moto, Sử Hồng không kìm được tò mò liền hỏi:

"Hôm nay cậu tốt tính thật khiến tôi ngạc nhiên đấy.

Cảm ơn nhé!"

"Chúng ta là người một nhà, chăm sóc cho nhau là điều nên làm."

"Suy nghĩ được như vậy rồi cơ à?"

"Đương nhiên."

Quả thật từ sau tối hôm qua cùng ngồi ăn chung và trò chuyện với anh trai và Sử Hồng, Tinh Thần lần đầu tiên cảm thấy không khí giữa ba người hoà hợp đến như vậy, cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Cậu thấy trước kia suy nghĩ rằng Sử Hồng sẽ cướp mất bố và gia sản của cậu đúng là quá ấu trĩ.

Một người như anh ta sao lại có thể có cái suy nghĩ đó.

Mà cho dù có thật thì cậu tin chắc mình có thể cản được anh ta trước khi anh ta kịp làm điều đó.

Từ giờ cho đến lúc ấy cứ sống thật thoải mái là được.
"Vậy được rồi.

Đã là anh em một nhà thì giúp đỡ nhau là việc hiển nhiên.

Thế tối nay tôi qua phụ đạo cho cậu nhé."

Tinh Thần ngẩn người.

"Cái gì?"

"Sang năm cậu sẽ đến năm cuối đại học rồi.

Tôi nghe nói thành tích học tập của cậu không tốt lắm.

Tôi có thể phụ đạo cho cậu vài môn."

Tinh Thần nghe mà muốn toát mồ hôi, vội vàng xua tay.

"Chúng ta khác ngành, anh phụ đạo được cái gì cho tôi chứ?"

"Ngoại ngữ giao tiếp nha.

Được không?"

Tinh Thần ngửa đầu chửi thề.

Là ai nhiều chuyện nói với Sử Hồng việc cậu yếu môn Anh ngữ giao tiếp vậy? Bởi vì học về ngành Công nghệ nên dĩ nhiên là Tinh Thần phải học tốt Tiếng Anh.

Nhưng cái oái oăm là cậu chỉ rành về tiếng Anh chuyên ngành trên máy tính chứ nghe nói thì lại yếu.

Một phần cũng do cậu lười học môn này.

Thế quái nào mà anh ta lại biết được?
Sử Hồng chỉ nhìn Tinh Thần và mỉm cười.

Cậu sẽ không nói cho cậu nhóc này chân tướng rằng chính cậu bạn thân Lục Vĩ Kỳ đã là người đã thông tri cho mình tin tức đáng giá này đâu.

Thực tế chiều hôm qua lúc Sử Hồng đi gặp Bạch Vân Phong tình cờ thế nào gặp được Lục Vĩ Kỳ đi ngang qua.

Cậu rất ngạc nhiên khi người này vừa nhìn thấy đã nhận ra mình, còn rất niềm nở giới thiệu bản thân là bạn cùng lớp với Tinh Thần.

Vậy là hai người đã trò chuyện với nhau một chút.

Lục Vĩ Kỳ nói với cậu rằng tính tình của Tinh Thần bề ngoài như thế nhưng thực tế rất tốt.

Cậu ta chỉ là bị đám bạn xấu tiêm nhiễm cho suy nghĩ bậy bạ mà thôi.

Vĩ Kỳ còn nhờ cậu để ý và quan tâm đến Tinh Thần một chút nữa.

Cho nên buổi tối hôm đó gặp nhau ở nhà thái độ của Sử Hồng đối với Tinh Thần không còn khó chịu như trước nữa.

Sử Hồng rất vui vì Tinh Thần có được một người bạn tốt như thế.

"Sao hả? Đồng ý chứ?"

"Chuyện... chuyện này nói sau đi.

Tôi đi học đây."

Nói xong Tinh Thần quay xe bỏ đi.

Sử Hồng nhìn theo mà bật cười.

Trốn trốn tránh tránh, tối nay cậu cứ đến tìm thằng nhóc đó phụ đạo xem nó còn trốn được không.

Ngày hôm nay chính là lần đầu tiên Sử Hồng chính thức làm việc với vai trò của một trợ giảng.

Công việc của cậu nhiều hơn một chút, vất vả một chút nhưng cậu rất vui vẻ.

Chiều hôm ấy gần năm giờ cậu mới tan làm.

Lúc ra ngoài cổng trường để đến trạm xe buýt thì đột nhiên một chiếc ô tô chạy đến dừng trước mặt.

Tinh Húc ló đầu ra khỏi cánh cửa hắt hàm nói với cậu:

"Lên xe."

* Tui không thích lên đấy.

Thái độ như thế mà được à?.

Chương 67: Chương 67

Sử Hồng nhíu mày.

Cái tên này nói năng thật muốn đánh mà.

Nếu không phải anh ta đang mang cái gương mặt đó cậu đã lao đến mà tát cho một phát rồi.

Sử Hồng làm lơ quay người đi hướng khác.

Tinh Húc lại gọi:

"Cậu có tin tôi sẽ lái xe lẻo đẹo đi phía sau cậu ra trạm xe luôn không?"

"Anh..." Sử Hồng trợn mắt.

"Lên xe đi."

Đường đường một nam nhân lại bị một nam nhân khác lái xe lẻo đẹo theo sát phía sau.

Anh ta không sợ mất mặt nhưng cậu sợ a.

Vậy là Sử Hồng đành hậm hực ngồi lên xe.

Có một vài nữ sinh để ý đến Tinh Húc.

Nói gì đi nữa anh ta cũng là một người mẫu khá có tiếng ở nước ngoài, hơn nữa ngoại hình lại đẹp trai như vậy nên rất dễ bị người khác chú ý.

Có rất nhiều người lấy điện thoại ra chụp.

Sử Hồng thấy vậy hối Tinh Húc nhanh lái xe rời đi.
Đường lúc này khá đông người nên Tinh Húc lái xe khá chậm.

Đã trôi qua gần mười phút, hai người không ai nói gì thì Sử Hồng đột nhiên lên tiếng:

"Anh vẫn có ý định qua Mỹ làm việc và định cư luôn ở đấy à?"

"...!Đó không phải việc cậu nên quan tâm."

"Chúng ta đã là người một nhà."

Sắp tới anh đi nơi khác định cư cũng nên nói trước cho người nhà chuẩn bị tâm lý một chút.

Tôi sợ bố biết được sẽ sốc."

Đột nhiên Tinh Húc quay xe tấp vào lề và thắng gấp khiến Sử Hồng giật mình, đổ cả người về phía trước.

"Anh bị điên đấy à? Sao lại thắng gấp như vậy?"

Tinh Húc đột nhiên mở cửa xe đi qua cửa xe bên kia mở ra, lạnh giọng nói:

"Cậu qua ghế kia đi!"

Sử Hồng kinh ngạc tròn mắt nhìn.

Cái ghế bên kia không phải ghế lái sao?

"Anh bảo tôi lái xe? Nhưng đường đông như vậy tôi chỉ mới học lái..."

"Không sao."

Lượng bắt đầu giãn ra rồi."

"Nhưng vẫn rất đông mà."

Tôi không tự tin lái được trong tình trạng này."

"Cậu tập suốt trên đường vắng người thì sẽ khá lên chắc."

Cứ mạnh dạn lên.

Có tôi ở bên cạnh rồi."

"..." Anh làm như anh đáng tin lắm vậy.

Sử Hồng thấy vẻ mặt kiên quyết như vậy của Tinh Húc đành thuận lòng mà đổi sang ghế lái.

Tinh Húc ngay lập tức chiếm giữ chỗ của cậu và đóng cửa lại.

"Tôi đã nói trước là tôi không tự tin rồi nhưng anh cứ ép tôi.

Nếu có chuyện gì xảy ra thì anh tự chịu trách nhiệm đấy nhé." Sử Hồng vừa nói tay vừa chậm rãi kéo dây an toàn qua người.

"Cậu nói nhiều quá.

Cứ chuyên tâm lái đi."

Tinh Húc chồm người qua giúp Sử Hồng cài dây an toàn.

Sử Hồng kinh ngạc vội vàng chặn lại.

"Không cần.

Tôi tự làm được."

"Nhưng cậu làm chậm qu..."

Tinh Húc ngẩng đầu lên vừa đúng lúc Sử Hồng cũng ngẩng đầu.

Khoảng cách của hai người lúc này quá gần đến mức cả hai vừa ngẩng đầu lên đã vô tình chạm môi vào nhau.

Tình huống xảy ra quá đột ngột khiến cả hai cứng đờ người.

"Bíp bip!" Tiếng còi xe inh ỏi phía sau khiến hai người giật nảy mình vội vàng tách nhau ra, gương mặt cả hai đều đỏ lựng.

Sử Hồng vội vàng khởi động xe phóng đi.

Vì tâm lý vẫn chưa được tốt lại khởi động vội vàng nên tay lái của Sử Hồng trở nên lúng túng, không được vững, xem chút thì gây tai nạn.

May mà có Tinh Húc ở một bên điều chỉnh tay lái giúp cậu.

Cho đến khi xe đã qua được đoạn đường đông người cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn đường sau xe qua lại giãn ra nhiều nên Sử Hồng có thể tự mình xoay sở được.

"Tâm lý của cậu kém quá đấy.

Có như vậy mà cũng run tay không điều khiển được."

"Vậy thì anh qua lái đi, đừng giao xe cho tôi."

"Cậu tập trung cho tôi.

Còn lúng túng lần nữa thì nghỉ lái xe luôn đi!"

Sử Hồng nghe mà điên tiết, gân xanh nổi đầy trên trán.

Là ai khiến cậu bị run tay chứ? Còn không phải là do tên kia nổi hứng chồm qua đòi cài dây an toàn cho cậu rồi... Nếu không phải vì gương mặt quá giống Đường Tinh Húc kia của anh ta, cậu sẽ lúng túng đến mức run tay như vậy chắc?

"Đàn ông con trai với nhau chạm môi một cái thì có gì lớn chứ?"

"..." Không có gì lớn thì anh đỏ mặt làm quái gì?

Rõ ràng chính bản thân anh ta gặp tình huống đó cũng lúng túng còn dám đi chỉ trích cậu.

Sử Hồng cũng không chịu thua, phản bác lại:

"Tôi biết rồi.

Anh làm người mẫu ảnh rồi còn chụp quảng cáo ở nước ngoài, tiếp xúc giới giải trí sớm như vậy mà.

Chắc hẳn đã từng hôn qua con trai rồi mới cảm thấy như vậy rất bình thường."

Tinh Húc nổi cáu: "Cậu nói huyền thuyên cái gì đấy?"

"Chẳng có gì."

Tinh Húc nhíu mày.

Vừa nãy cậu ta nói gì đừng tưởng anh không nghe thấy.

Còn dám mở miệng chất vấn.

"Lo lái xe cho tốt đi."

"Biết rồi."

Sử Hồng nãy giờ vẫn mạnh miệng cãi lý với Tinh Húc như thế chứ thực ra trong lòng trống ngực vẫn không ngừng đập thình thịch liên hồi.

Hôn rồi.

Cậu thế mà lại hôn tên đó.

Tại sao ở thế giới nào cậu cũng phải dính dáng đến cái người tên Đường Tinh Húc chứ.

Ân oán gì đó kiếp trước còn chưa thanh toán hết hay sao.

Càng nghĩ Sử Hồng càng bực mình.

Cậu nhất định phải tránh xa người này ra.

Cậu không muốn dây dưa gì với tên này nữa.

Sử Hồng mãi lo lái xe không hề biết bên cạnh cậu, Tinh Húc vẫn thi thoảng sờ lên đôi môi mình.

Rõ ràng từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên anh hôn một người nào đó cho dù chỉ là vô tình chạm môi, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc như thể từ rất lâu trước kia đã từng làm qua việc giống như vậy.

Anh hoàn toàn không nhớ mình đã từng như thế.

Rất nhiều việc khi ở bên cạnh Sử Hồng anh đều cảm thấy rất quen

thuộc.

Nó khiến anh mỗi lần đều muốn tiếp cận với cậu ta tìm hiểu nhiều hơn.

Không lẽ kiếp trước anh và người tên Sử Hồng này có duyên phận gì với nhau sao?

Tinh Húc trước giờ chưa từng tin vào cái gọi là duyên phận, càng đừng nói đến kiếp trước hay kiếp này.

Nếu thực sự có tồn tại thứ như thế thì tất cả những gì mà mẹ và anh đã phải chịu đựng suốt mấy năm qua được tính là cái gì? Vì duyên số mà mẹ anh đáng phải chết tức tưởi như vậy sao? Nhưng từ lúc gặp và tiếp xúc với Sử Hồng lại khiến anh không thể không nghĩ đến chuyện như vậy.

Nhất là gần đây thỉnh thoảng anh lại mơ một giấc mơ rất kỳ lạ.

Một giấc mơ về một người nam nhân không rõ mặt.

Người đó mặc trang phục phong kiến mà không rõ ở thời đại nào, tóc mềm mượt buông xoã.

Người đó mỉm cười quay lại gọi anh: "Thái tử điện hạ."

Tinh Húc cảm thấy mình gần đây hình như đầu óc không được ổn lắm.

Giấc mơ cũng kì quái chẳng ra làm sao.

Có lẽ một hôm nào đó anh hẹn gặp một người bạn là bác sĩ tâm lý nhờ tư vấn thử xem.

... *** ...

Khó khăn lắm Sử Hồng mới lái được xe về đến nhà.

Xe vừa dừng lại Sử Hồng đã gục đầu xuống vô lăng thở dốc.

Cậu có cảm giác mình vừa trải qua một chuyến tàu sinh tử vậy.

"Hôm nay đến đây thôi.

Ngày mai chúng ta lại tiếp tục."

Sử Hồng đã nổi điên.

"Anh ép người cũng một vừa hai phải thôi.

Anh biết hôm nay tôi đã mấy phen sợ suýt chết rồi không? Tôi chỉ mới tập xe có hai ngày anh đã bắt tôi lái xe ở đường lớn lại còn đông người nữa chứ."

"Cậu chưa từng nghe qua sao? Con người khi bị ép vào bước đường cùng sẽ bộc phát ra sức mạnh phi thường vượt trên hết thảy giúp họ vượt qua nguy nan."

"Chưa nghe."

"Vậy thì cậu nên đọc nhiều sách hơn đi.

Tôi thấy phương pháp dạy học này rất có hiệu quả đấy chứ.

Hôm nay cậu đã lái rất tốt.

Tôi ngạc nhiên đấy."

Sử Hồng kinh ngạc, hai mắt chớp chớp nhìn, dường như không tin nổi.

Từ lúc quen biết tới giờ những lần gặp nhau cùng chỉ toàn là gây gổ, cạnh khoé.

Lần đầu tiên thấy Tinh Húc mở miệng khen khiến Sử Hồng vừa kinh ngạc, vừa ngỡ ngàng.

Gương mặt đột nhiên đỏ lựng.

"Tôi... tôi vào trước."

Sử Hồng nói xong liền vội vàng mở cửa rời khỏi xe cứ như đang chạy trốn vậy.

Tinh Húc nhìn cảnh này mà bật cười.

Anh phát hiện người này khi đổ mắt nhìn cũng khá là đáng yêu.

... *** ...

Từ sau khi đoạn video cảnh Sử Hồng lộ mặt nạ đám lừa đảo được tung lên mạng, cậu trở nên cực kì nổi tiếng trong trường.

Gặp ai mọi người đều rất niềm nở chào hỏi.

Có rất nhiều học sinh đã hỏi cậu sao lúc đó có thể bình tĩnh mà đối phó tình huống như thế.

Tuy khá phiền phức nhưng Sử Hồng cảm thấy rất vui.

Buổi chiều sau khi tan học các học sinh trong lớp đã khẩn khoản mời cậu đến nhà hàng cùng ăn một bữa.

Vì muốn gần gũi hơn với các học sinh của mình, lại thêm muốn tránh Tinh Húc nên cậu liền đồng ý.

Trong lớp có một học sinh có bố là ông chủ của một nhà hàng khá lớn trong thành phố.

Thành ra cả một nhóm học sinh trên chục đứa đến đó ăn lại được giảm chi phí ăn uống đến hai mươi phần trăm.

Ăn uống xong mọi người còn rủ nhau đi hát karaoke ở một quán gần đó.

Buổi gặp mặt phi thường vui vẻ.

Ở bên các bạn học sinh Sử Hồng như cảm thấy mình quay lại thời gian hồi còn là học sinh cấp ba.

Các bạn học sinh cũng vô cùng yêu quý cậu.

Sử Hồng rất vui nên hôm nay uống hơi nhiều bia.

Giữa buổi, cậu đến nhà vệ sinh ở bên ngoài phòng karaoke muốn rửa mặt một chút.

Đột nhiên có một nhóm thanh niên còn trẻ có lẽ chỉ thua cậu vài tuổi, bước vào nhà vệ sinh.

Bọn họ đứng chặn cửa ra và nhìn chăm chăm vào cậu.

Sử Hồng có thể thấy được những kẻ này là vì mình mà đến.

"Anh ở ngoài đời nhìn đẹp hơn trong video rất nhiều." Một thanh niên ăn mặc thời thượng, tóc vuốt keo chải ngược ra sau, nhìn điệu bộ có vẻ như là đại ca của đám này lên tiếng.

Sử Hồng lạnh lùng nhìn bọn chúng.

"Mấy cậu là ai?"

"Xin tự giới thiệu với mỹ nhân, tôi là Ninh Viễn.

Rất vui được gặp mặt."

* Dám đụng đến hấn người sẽ phải hối hận..

Chương 68: Chương 68

Một cái đại nam nhân mà bị một tên nam nhân khác gọi mình thành cái mỹ nhân.

Sử Hồng cảm thấy như bản thân vừa bị xúc phạm.

Sắc mặt sẫm đã tối đen.

Ninh Viễn dường như không để tâm đến thái độ của Sử Hồng, hắn đang mãi mê ngắm nhìn gương mặt của người kia, vừa nhìn vừa nhận xét say sưa:

"Lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã rất ngạc nhiên.

Một sắc đẹp phi giới tính tuyệt vời thế này sao lại không ai phát hiện ra nhỉ.

Nhất là khi gương mặt đó đắm nước lại càng quyến rũ hơn."

Sử Hồng đã không thể nhịn nổi, giơ tay lên muốn bóp cổ Ninh Viễn, nhưng tên này lại rất nhanh nhẹn vung tay chặn lại.

Sử Hồng vung tay bên kia lên định đấm cho hắn một phát cũng bị tên kia chặn đứng được.

Sử Hồng biết hắn cũng là cao thủ.

Ở đây vẫn còn bốn tên nữa, bên ngoài không biết có ai canh cửa không.

E rằng cậu muốn thoát khỏi đây cũng không dễ dàng gì.

"Tôi không có thời gian ở đây đùa nhây với cậu.

Tóm lại cậu muốn gì?"
"Đừng khó chịu thế."

Tôi chỉ muốn mời anh đi uống cùng với tôi một lúc."
"Tôi đang có hẹn, không thể đi được."

Hơn nữa tôi đã uống hơi nhiều, hiện đang rất mệt.

Để lúc khác đi."
"Không sao."

Không uống cũng được.

Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh một lúc thôi."
"Muốn nói chuyện thì nói ở đây cũng được."
"Anh chắc là muốn tôi nói ra hết ở đây chứ."

Nói trước có một vài từ hơi nhạy cảm, anh xác định muốn nghe."
Chợt nhớ đến những gì mà Ninh Viễn nói lúc đầu xác thực là không nên để người khác nghe thấy, Sử Hồng quyết định bỏ suy nghĩ đó đi. Đã từng trải qua một đời bị một nam nhân khác đánh chủ ý lên mình nên nhìn thái độ của Ninh Viễn lúc này Sử Hồng có thể ngầm đoán được nguyên nhân.
"Ninh thiếu gia có hứng thú với Sử Hồng tôi sao? Xin lỗi cậu nhưng tôi là trai thẳng, tôi không có hứng thú với nam nhân."

Sợ là sẽ khiến cậu thất vọng thôi."
Ninh Viễn ngạc nhiên ngẩn người nhìn Sử Hồng trong giây lát rồi đột nhiên phá lên cười.

"Anh quả nhiên rất thú vị."

Đi nào.

Hôm nay anh nhất định phải đi uống với tôi."
Hắn định nắm lấy cánh tay Sử Hồng thì bị cậu thẳng tay gạt ra.

Ánh mắt hắn thay đổi trở nên sắc lạnh.
"Hay anh muốn tôi vào xin phép mấy cô cậu trong kia để anh đi với tôi?"
Sử Hồng giật mình vội lắc đầu.
"Không cần.

Tôi sẽ tự đi nói với tụi nhóc."
"Vậy tôi cùng anh đi."
"Không được."
"Tôi không làm gì đâu.

Chỉ đứng ở cửa chờ anh thôi."
Sử Hồng biết trước mắt không qua mặt được bọn chúng nên đành nhượng bộ.

Vậy là nhóm học sinh nhìn thấy lúc ra ngoài thì thầy Sử của chúng đi một mình, lúc vào phòng thì lại mọc thêm một người khác.

Người này nhìn cách ăn mặc có vẻ rất giàu có và phóng khoáng, lại tự xưng là bạn của thầy khiến ai nấy đều trầm trồ.
"Thầy có việc đi với bạn nên thầy về trước nhé.

Tiền thầy sẽ thanh toán.

Các em hát xong cứ tự nhiên về đi."
"Khoan đã thầy.

Là bọn em mời thầy mà, sao lại để thầy thanh toán được."
"Các em yên tâm.

Để anh thanh toán." Ninh Viễn tiến tới choàng tay qua cổ Sử Hồng, tươi cười nói: "Nơi này là gia sản của nhà anh.

Vì các em là bạn của A Hồng nên số tiền hát của các em hôm nay anh sẽ miễn phí hết.

Cứ thoải mái đi."
Sử Hồng khẽ giật mình.

Ở ngay trong địa bàn của người ta cậu không có hi vọng thoát, chỉ có thể rời khỏi đây rồi nghĩ cách.
Nghe được chiêu đãi hát karaoke miễn phí bọn nhóc ai nấy đều vui mừng nhảy cẫng lên.

Ninh Viễn cười cười kéo Sử Hồng đi ra ngoài.
"Anh thấy tôi đối xử với các học sinh của anh tốt chứ?"
"Cảm ơn cậu.

Giờ chúng ta đi đâu?"
"Đến bar đi.

Yên tâm, tôi biết có một chỗ khá yên tĩnh, rất thích hợp nói chuyện."
Đúng lúc này thì điện thoại trong túi quần của Sử Hồng rung lên.

Cậu rút điện thoại ra xem thử thì thấy là cuộc gọi đến của Tinh Húc.

Cậu đang định tắt máy thì Ninh Viễn nói:

"Anh cứ nghe đi.

Nói những gì cần nói."
Sử Hồng liền bắt máy.

"Khi nào thì cậu về để tôi đưa xe đến đón."
"... " Bỗng nhiên lại tốt đến vậy.

Bất quá hiện tại tôi không có cách nào thông tri cho anh biết tình hình hiện tại.

"Chưa đâu.

Bọn tôi đang chơi rất vui, chưa có ý định về.

Anh không cần lo.

Khi nào về thì tự khắc tôi sẽ tự về."

"Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Chín giờ tối rồi còn chưa chịu về.

Già rồi còn ham hố với tụi nhóc làm gì."

"Kệ tôi.

Không khiến anh quan tâm.

Anh buồn ngủ thì cứ đi ngủ trước đi." Sau đó trực tiếp cúp điện thoại. Tinh Húc nhìn điện thoại một hồi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tuy hai người họ cãi nhau cũng nhiều nhưng chưa bao giờ Sử Hồng lại tỏ ra nổi nóng rồi ngắt điện thoại giữa chừng như vậy.

Không hiểu là có chuyện gì.

Sử Hồng vừa cúp máy thì lại có cuộc gọi của Tinh Thần gọi đến.

"Hai anh em họ quan tâm đến anh thật đấy.

Hết người này gọi lại đến người kia gọi."

"Vậy tôi được quyền bắt máy chứ?"

Ninh Viễn chỉ mỉm cười nhún vai một cái.

Sử Hồng tiếp điện thoại.

"Anh đang ở đâu? Đã về chưa?"

"Tôi đang đi chơi với các em học sinh lớp tôi.

Có lẽ còn chưa về đâu."

"Đi chơi giờ này còn chưa về? Có biết mấy giờ rồi không? Muộn thêm

chút nữa là không có xe để về đâu.

Về đi.

Tôi đến đón anh."

Sử Hồng: "... Hai người này là có thần giao cách cảm sao? Đến hỏi chuyện cũng giống nhau như vậy.

"Không cần đâu.

Tôi tự lo được.

Cậu ngủ trước đi."

Sau đó cúp máy.

Tinh Thần nhìn điện thoại mà nổi cáu.

Thế mà anh ta lại dám tắt máy trước.

Hơn nữa cái gì mà đi ngủ trước? Bộ cậu là con nít sao? Có điều Tinh Thần cảm thấy hình như thái độ của Sử Hồng có hơi lạ.

"Anh làm rất tốt.

Nhưng để tránh người khác làm phiền cuộc nói chuyện của chúng ta, tôi nghĩ anh nên tắt máy đi."

"Nếu không muốn người khác làm phiền thì để máy ở chế độ không làm phiền là được.

Cậu bảo tôi tắt máy có phải định làm gì tôi và không muốn để tôi gọi cứu viện?"

Ninh Viễn nở nụ cười càng tươi, đối với Sử Hồng càng thêm hứng thú.

Ở trong một tình huống bị bao vây tứ phía thế này vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

"Không phải.

Là tôi nói nhầm thôi.

Chúng ta đi nào."

... *** ...

Quán bar mà Ninh Viễn đưa Sử Hồng tới nằm cách quán karaoke này không xa lắm, khoảng hai mươi phút đi xe.

Nó nằm trong một ngõ hẻm trong một khu phố mua sắm.

Đây chỉ là một cái bar nhỏ có một cái tên rất đơn giản, 989.

Nơi này không mở nhạc sập sinh âm âm mà ngược lại luôn có một ban nhạc chơi những bản nhạc du dương dễ nghe.

Một tuần sẽ có ba buổi tối có những ca sĩ không chuyên đến biểu diễn.

Nhưng khi bước vào nơi này, hình ảnh khiến Sử Hồng ngạc nhiên nhất chính là tất cả các nhân viên và cả khách nhân đều toàn là nam nhân.

"Đây là... gay bar sao?"

"Đúng rồi." Ninh Viễn rất thoải mái thừa nhận.

"Cậu đưa tôi vào quán gay bar làm gì? Tôi là trai thẳng."

"Ai bảo anh các khách nhân trong đây đều là gay? Không ít người là trai thẳng đấy.

Nơi này không khí thoải mái, nhạc cũng rất dễ chịu nên tôi mới đưa anh đến đây.

Sử Hồng nhìn Ninh Viễn đầy nghi ngờ.

"Vậy cậu thẳng hay cong?"

Ninh Viễn bật cười trước câu hỏi thẳng của Sử Hồng.

"Tôi thì nam hay nữ đều không chê.

Ai vừa mắt tôi thì tôi đều chơi với họ."

Ninh Viễn kéo Sử Hồng ngồi xuống quầy pha chế rồi gọi cho Sử Hồng một ly cocktail.

"Và giờ cậu đang vừa mắt tôi?"

"Đúng vậy.

Anh rất đẹp trai.

Tôi thích anh, nên anh làm bạn trai tôi nhé."

"..." Thẳng thừng thật đấy.

Sử Hồng đón lấy ly cocktail, cảm thấy rất buồn cười.

"Tôi là trai thẳng.

Cậu nghĩ tôi sẽ đồng ý sao?"

"Anh thử cân nhắc xem.

Nhà tôi rất giàu, bố mẹ tôi rất chiều chuộng tôi.

Bố tôi là Chủ tịch của một tập đoàn kinh doanh lớn.

Anh ở bên tôi chắc chắn sẽ được hưởng lợi rất nhiều."

"Nhà tôi hiện giờ tuy không giàu như nhà cậu nhưng tôi cũng hưởng đủ lợi rồi."

"Chú tôi là cổ đông lớn nhất của trường tư thục Lâm Hoa."

Sử Hồng vừa mới uống một ngụm cocktail nghe những lời này giật mình ho sặc sụa.

"Cậu nói thật đấy à?"

"Dĩ nhiên là thật.

Chỉ cần một lời nhờ cậy của tôi có thể giúp anh ngay lập tức được nhận vào làm nhân viên chính thức." Hấn nghiêng người nói nhỏ vào tai Sử Hồng: "Và cũng có thể khiến anh không thể trụ lại được ở ngôi trường đó."

Sử Hồng có vẻ khá bình tĩnh khi nghe những lời đó.

Thậm chí còn chậm rãi nhắm nháp vị cocktail kia.

Nói gì cũng đã lâu lắm cậu chưa uống qua nó kia mà, không tận hưởng thì quá uổng phí.

"Anh thấy thế nào? Rất có lợi thế đúng không?"

"Ừm.

Công nhận là có lợi thế lắm.

Nhưng mà tôi là trai thẳng a.

Nếu suốt ngày phải thân mật với một người con trai nào đó... Tôi cảm thấy mình không tiếp nhận được.

Vẫn là thôi đi."

Ninh Viễn đưa thêm cho Sử Hồng một cocktail khác.

Sử Hồng mỉm cười đẩy trả lại cho hắn.

"Uống vậy đủ rồi.

Tôi không uống nổi nữa đâu."

Tưởng cậu không biết tên kia đã lén bỏ thuốc vào cái ly đó à.

"Vị này rất ngon đấy.

Anh không muốn thử sao?"

"Không.

Tôi nhường cho cậu đó." Sử Hồng mở điện thoại lên nhìn đồng hồ rồi đứng dậy.

"Muộn rồi.

Tôi muốn về."

"Tôi đưa anh về."

"Không cần.

Tôi tự về được."

"Nhưng anh không có xe, làm sao về được chứ?"

"Có người tới đón."

"Ai?"

Đúng lúc này thì có người từ phía sau lên tiếng:

"Là tôi."

* Đoán xem ai tới nào..

Chương 69: Chương 69

Ninh Viễn không hay biết rằng dưới mắt mình mà Sử Hồng vẫn có lén kích hoạt định vị GPS trên điện thoại.

Tinh Húc sau khi bị Sử Hồng cúp điện thoại một cách đột ngột càng nghĩ càng cảm thấy quái lạ.

Nghi là có chuyện gì xảy ra nên anh mới gọi điện cho em trai Tinh Thần nhờ dò xem Sử Hồng hiện tại đang ở chỗ nào.

Vì vậy mà dò được đến quán bar này.

Sự xuất hiện của Tinh Húc hoàn toàn nằm trong tính toán của Sử Hồng.

Ninh Viễn nhìn thấy Tinh Húc không khỏi cảm thấy tức giận và hụt hẫng.

Hắn tìm cách đưa Sử Hồng đến quán bar này làm quen với không khí xung quanh toàn gay rồi ra sức dụ dỗ.

Dụ dỗ không xong thì hạ thuốc cũng thất bại.

Giờ muốn lợi dụng đưa Sử Hồng về nhà để tìm cách hạ thuốc lần nữa rồi thừa cơ hành sự cũng bị cản trở.

Nhìn gương mặt không hề có chút ngạc nhiên của Sử Hồng, Ninh Viễn hiểu ra mình đã quá xem thường người này rồi.

Vậy mà có thể ngay dưới mắt hắn gọi cứu viện.

"Sao cậu dám chạy vào gay bar hả? Rảnh rồi muốn tìm cảm giác mới lạ sao?"

"Nơi này không gian đẹp nên tôi đến thôi."

Ai bảo anh nơi này chỉ toàn gay? Có cả trai thẳng nhá."

"Não của cậu có vấn đề hay nhân sinh quan bị méo mó hả?"

"Anh câm!"

Ninh Viễn và đồng bọn: "...". Hai người các người là xem bọn này như không khí hả?

"Biết giờ là mấy giờ rồi không? Mau theo tôi về."

Về nhà rồi tôi xử lý cậu."

"Anh có tư cách gì mà đòi xử lý tôi?"

"Tư cách là anh trai của cậu."

Có đủ không?"

Bị xem thành không khí từ nãy giờ Ninh Viễn đã sớm nhin không nổi.

Ngay lúc Tinh Thần kéo tay Sử Hồng lôi đi thì hấn hét lên: "Đứng lại!" đánh động tất cả những người có mặt trong quán bar lúc đó quay lại nhìn.

"Hôm nay anh dám bước chân ra khỏi đây thì sau này đừng có hối hận!"

Sử Hồng ngạc nhiên quay lại nhìn Ninh Viễn.

Gương mặt hấn ta đã biến đen, cơ hồ cực kì nổi giận.

Sử Hồng có thể cảm nhận được con người này có lẽ sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Nhưng cũng không vì vậy mà cậu chịu thua.

Cậu mỉm cười nói với hấn:

"Xin lỗi nhưng tôi sẽ không bao giờ hối hận đâu."

Sau đó cùng Tinh Húc rời khỏi quán.

Ninh Viễn tức giận cầm chiếc cốc trên bàn ném mạnh xuống đất khiến nó vỡ toang thành từng mảnh nhỏ, nước văng tứ tung.

Hắn quay qua trừng mắt mấy người xung quanh gầm lên:
"Nhìn cái gì? Có gì hay mà nhìn?"
Thái độ giận dữ khủng khiếp của hắn khiến mấy tên đàn em cũng phải giật mình phát run.

Những vị khách kia sợ hãi quay sang hướng khác.

Có mấy người lo lắng lục tục rời khỏi quán.
Chưa bao giờ Ninh Viễn tức giận đến như vậy.

Tuy hắn trước giờ nam nữ đều đã chơi qua nhưng chưa bao giờ hắn gặp một nam nhân nào có vẻ đẹp phi giới tính đến vậy.

Cũng lần đầu tiên đối tượng mà hắn nhắm đến từ chối hắn một cách thẳng thừng, thậm chí dưới mắt hắn nhẵn tin gọi cứu viện mà hắn không hề hay biết.

Đối với hắn đó là một sự xúc phạm.

Hắn tức giận.

Tức giận đến muốn giết người.

... *** ...

"Tên nhóc điên khùng trong kia là ai vậy?" Tinh Húc vừa vào trong xe liền hỏi.

"Như anh nói, đó là một tên điên."

"Biết là tên điên tại sao lại còn theo nó đến đây?"

"Nếu không phải vì sợ hắn gây hại đến mấy đứa học sinh của tôi thì tôi đã không thèm theo hắn đến đây."

Tinh Húc khởi động xe.

Anh đang nghĩ không biết tên nhóc kia có liên quan gì đến vụ Sự

Hồng bị mấy tên xấu xa dựng kịch xúc phạm trên đường ngày đó không.

Nếu vậy thì chuyện này sợ sẽ không dừng lại ở đây.

"Làm thế nào mà cậu lại dính dáng với cái tên điên đó vậy?"

"Tôi cũng không biết.

Số tôi đúng là xui xẻo.

Hai anh em mấy người đã đủ để tôi mệt rồi giờ lại đến tên điên kia." Tinh Húc nhíu mày.

Cái thằng nhóc này ăn nói không biết kiêng dè gì cả.

"Đừng quên hôm nay là ai cứu cậu.

Có tin tôi quay xe đưa cậu quay trở lại đó luôn không?"

"Anh không ấu trĩ đến mức đó đâu.

Đã cất công đến đây rồi còn gì."

Tinh Húc nhíu mày dứt khoát quay xe lại.

Sử Hồng thấy vậy vội vàng la lên:

"Tôi nói đùa đó mà.

Anh làm thật đấy à?!"

... *** ...

Khi xe vừa lái về đến nhà, Tinh Thần đã vội vã từ bên trong nhà chạy ra, gương mặt vô cùng lo lắng, túm lấy hai vai Sử Hồng hỏi một tràng:

"Anh có sao không? Có vấn đề gì không? Có phải có kẻ nào bắt nạt anh không?"

Sử Hồng buồn cười hỏi lại: "Sao cậu lại nghĩ là tôi bị kẻ khác bắt nạt chứ?"

"Đột nhiên anh hai gọi điện bảo tôi tra vị trí chiếc điện thoại của anh nên tôi nghĩ có thể anh gặp chuyện.

Mà gọi điện mấy lần thì anh không chịu nhấc máy.

Tôi sợ anh có chuyện thật."

Đây là lần đầu tiên Sử Hồng nhìn thấy bộ dạng Tinh Thần lo lắng cho mình đến như vậy.

Trong lòng tuy rất ngạc nhiên nhưng cũng thấy rất ấm áp tựa như một gia đình vậy.

Cậu vươn tay xoa đầu của Tinh Thần bật cười nói:

"Không có việc gì.

Không ai bắt nạt được tôi đâu.

Hôm nay có chút rắc rối nhỏ nhưng đã có Tinh Húc giúp tôi xử lý rồi."

"Rắc rối nhỏ? Rắc rối gì cơ?"

"Để khi khác có thời gian tôi sẽ kể cho cậu nghe.

Hiện tại tôi chỉ muốn ngủ thôi.

Tôi mệt quá!"

"Vậy được.

Anh đi ngủ đi."

Tinh Thần vừa nói vừa đỡ Sử Hồng vào trong nhà, hoàn toàn bỏ lơ anh trai này giờ vẫn đang đứng ngoài.

Tinh Húc mặt đã sớm biến đen, không khí xung quanh lạnh đến muốn đóng băng.

Hai tên đó vậy mà không thèm để ý đến mình.

Không chỉ Sử Hồng, giờ đến cả em trai mình cũng thế.

Sử Hồng sau khi được Tinh Thần đỡ vào trong nhà mới sực nhớ ra hình như mình quên mất chưa cảm ơn Tinh Húc.

Khi lén bật định vị trên điện thoại cậu đã mong một trong hai anh em kia sẽ để ý cách nói chuyện kì lạ của cậu mà đi tìm cậu.

Cậu nghĩ người có nhiều khả năng làm được chuyện này nhất là Tinh Thần vì cậu ta rất giỏi công nghệ nhưng cậu ta cũng không được nhạy bén lắm.

Cậu không nghĩ người tìm đến hoá ra lại là Tinh Húc mặc dù trong lòng cũng rất vui.

Vốn vẫn còn nợ người ta một lời cảm ơn nhưng vì cách ăn nói khó chịu của anh ta trên đường đi nên cậu quyết định bỏ qua một bên, để sáng mai dậy rồi nói.

Cho anh ta ăn quả đắng một lần cho biết mặt.

... *** ...

Sau chuyện hôm qua Sử Hồng cũng cảm nhận được con người Ninh Viễn có lẽ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu.

Cho nên buổi tối hôm ấy sau khi về nhà Sử Hồng đã gọi điện nhờ Bạch Vân Phong tìm giúp tư liệu về người tên Ninh Viễn.

Sử Hồng đã hôn mê quá lâu nên mọi quan hệ trước kia đa số đã không còn như trước.

Thật may là Bạch Vân Phong làm công việc hướng dẫn viên du lịch, mối quan hệ rất rộng.

Sáng hôm sau đã tra ra thông tin gọi điện báo cho Sử Hồng biết.

Cậu rất kinh ngạc khi phát hiện ra người này hoá ra học cùng trường, thậm chí cùng khoa với Tinh Thần.

Đồng dạng Tinh Húc cũng bằng mối quan hệ của mình tra ra được thông tin này.

Thậm chí anh còn tra được Tinh Thần từng có mối quan hệ qua lại với tên kia.

Đợi sau khi Sử Hồng rời khỏi nhà, Tinh Húc đứng đợi em trai ở cổng trường truy hỏi:

"Có phải em từng qua lại với Ninh Viễn không?"

"Hả? Sao anh biết Ninh Viễn?"

"Trả lời!"

Bị thái độ lạnh lùng của anh trai dọa sợ, Tinh Thần vội đáp:

"Trước kia đã từng qua lại một thời gian nhưng giờ đã hết rồi."

"Tại sao?"

"Em cảm thấy không thoải mái khi ở cùng bọn họ nên cắt đứt thôi."

"Vậy trước kia sao lại cùng bọn chúng giao thiệp?"

Tinh Thần bĩu môi: "Sao anh lại hỏi kỹ càng quá vậy?"

Tinh Húc lờm mắt nhìn khiến Tinh Thần giật mình vội đáp:

"Bởi vì trước kia em rất ghét Sử Hồng và mẹ của anh ta."

Khi đó đột nhiên Ninh Viễn tiếp cận em và nói rằng hai mẹ con Sử Hồng đến để cướp lấy gia sản của gia đình mình.

Cho nên...

"Cho nên em tin sai cổ rồi nhờ chúng giúp em trừng trị Sử Hồng chứ gì?"

Tinh Thần kinh ngạc nhìn Tinh Húc, có hơi hốt hoảng: "Đúng là như thế."

Nhưng... nhưng sau đó em cũng đã nói với hắn không được đụng đến Sử Hồng.

Hắn ta cũng đã đồng ý rồi."

"Em đúng là..." Tinh Húc thở dài: "Ngây thơ quá đấy."

"Anh nói gì vậy?" Tinh Thần nhú mày.

Tự dưng lại bị ăn mắng.

"Không qua lại với chúng nữa thì tốt."

Tốt nhất là né xa ra, đừng bao giờ gặp mặt nữa."

Cách dạn dò của anh trai khiến Tinh Thần không khỏi ngạc nhiên, bắt đầu nghi hoặc:

"Anh, có phải...!Sử Hồng gặp chuyện là có liên quan đến hấn phải không?"

Anh trai không trả lời nhưng như vậy cũng đủ để Tinh Thần hiểu được mọi chuyện.

Cậu bàng hoàng, bước lùi lại một bước.

Là lỗi của cậu.

Chính là vì ban đầu cậu kể cho tên đó nghe chuyện của gia đình mình, còn nhờ hấn giải quyết Sử Hồng nên mới xảy ra cố sự này.

Cho dù sau này cậu đã cảnh cáo Ninh Viễn không được đụng đến Sử Hồng nữa nhưng một kẻ như hấn sao có thể nghe lời dễ dàng như thế.

Làm sao cậu có thể ngu ngốc tin lời nói của hấn.
Tinh Húc có thể hiểu được sự hối hận của em trai.

Anh giơ tay vò nhẹ đầu Tinh Thần, cố dùng hành động của mình an ủi thẳng thóc.

"Đừng tự trách bản thân.

Không phải lỗi của em.

Là do tên khốn đó quá gian xảo mà thôi.

Cũng may em đã biết quay đầu lại kịp thời.

Chuyện còn lại để cho anh trai của em giải quyết."

"Vâng.

Nhưng nếu có chuyện gì cần giúp anh nhất định phải nói với em.

Thế lực của Ninh Viễn không đùa được đâu."

"Ừ.

Yên tâm.

Anh xử lý được."

Cùng lúc này Sử Hồng nhận được một vài tin nhắn hình ảnh từ một số điện thoại vô danh gửi tới.

Đó là một loạt hình ảnh cậu đang ngồi trong quán bar gay đêm qua.

Sử Hồng hơi giật mình.

Những thứ này nếu được gửi cho hiệu trưởng chắc chắn cậu sẽ không thể ở lại ngôi trường đó được nữa.

Cậu biết tên khốn nào làm ra chuyện này.

"Ninh.Viễn."

* Dám đụng đến lão tử.

lão tử sẽ cho cậu biết mặt..

Chương 70: Chương 70

Tin nhắn đến không bao lâu thì số điện thoại đó gọi điện tới.

Sử Hồng bình tĩnh bắt máy.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Ninh Viễn:

"Thế nào? Hình ảnh nét chứ?"

Sử Hồng sẽ không hỏi tại sao tên kia lại biết được số điện thoại của cậu mà gọi tới.

Dù sao với thế lực của hắn điều tra ra chuyện này cũng chẳng khó khăn gì.

Cậu dùng thái độ rất bình thản nói chuyện với hắn:

"Cậu muốn gì?"

"Vẫn như những gì tôi đã nói với anh trước đó.

Anh đi theo tôi, anh sẽ có tất cả.

Ngược lại anh sẽ phải hối hận."

Sử Hồng nhìn trời.

Lời lẽ hùng hồn cứ như mấy vị vua trong phim phong kiến hồi xưa ấy, nhưng vua chắc sẽ không có suy nghĩ ấu trĩ như vậy.

"Tôi thực không hiểu, vì cái gì mà ánh mắt của cậu cứ nhất định phải đặt trên người tôi nhỉ? Với năng lực của cậu hoàn toàn có thể bao nuôi một tiểu thị tươi vừa dễ thương lại vừa nghe lời, hay hơn nhiều với một trai thẳng cứng đầu như tôi chứ nhỉ?"

"Tui thích người lớn tuổi hơn mình.

Với lại trai thẳng mới có tính thử thách.

Một người quá dễ thu phục thì không thú vị."
Sử Hồng ôm đầu.

Cái thẳng nhóc chết tiệt này.

Cái lý do vớ vẩn này sao nghe giống như kiểu nói của tổng tài bá đạo nói với mấy nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình vậy.

"Vậy được.

Tôi đáp ứng cậu, lần này tiếp tục từ chối." Sau đó thẳng tay cúp máy.

Ninh Viễn tức giận quăng luôn chiếc điện thoại xuống cái giường bên cạnh.

Tuy nói là thích người không dễ chinh phục nhưng bị xem thường như thế vẫn khiến hắn vô cùng tức giận.

"Được, Sử Hồng.

Anh thách tôi.

Tôi sẽ khiến anh phải hối hận."

Sử Hồng quyết định mình phải ra tay trước dành thế chủ động.

Chuẩn bị sắp đến giờ dạy, cậu làm một bộ mặt thiếu não trước mặt giáo viên chủ nhiệm khiến cô ấy nhìn mà hoảng hồn.

"A Hồng, làm sao thế? Sao sắc mặt cậu lại xấu như vậy?"

"Cô... Em sợ... không thể tiếp tục làm việc ở đây được nữa..."

Tuy Sử Hồng không khóc nhưng gương mặt cứ như đang cố gắng chịu đựng để không bật khóc vậy.

Nhìn thế này càng khiến người khác nhìn vào cảm thấy thương tâm hơn.

Cô giáo Đông nắm lấy vai Sử Hồng cố gắng an ủi:
"Bình tĩnh.

Có chuyện gì cứ nói với tôi để tôi xem biết đâu tôi lại giúp được."
"Cô không giúp được đâu.

Người này... chỗ dựa cao lắm.

Nghe nói... là cháu của cổ đông lớn nhất trường."

Cô Đông giật mình vội hỏi:

"Cháu của Ninh tổng ư? Ý em là Ninh Viễn?"

"Cô cũng biết người đó?"

"Thằng nhóc đó thì ai chẳng biết.

Nó là con cưng của Ninh thị nhưng ăn chơi đàn đúm lắm.

Tiếng xấu của nó cũng nhiều nhưng bị Ninh thị cho người ém lại hết.

Dù vậy vẫn rất nhiều người biết mấy chuyện xấu của nó.

Nó làm gì cậu sao?"

Sử Hồng chỉ cúi mặt, dường như không dám nói.

Cô Đông liền kéo Sử Hồng đến trước mặt Hiệu trưởng rồi nói:

"Thầy Hiệu trưởng, thầy nhất định phải lấy lại công bằng cho A Hồng.

Không thể để giáo viên trường chúng ta bị bắt nạt như thế được."

Thầy Hiệu trưởng còn đang ngồi nghiên cứu công văn đột nhiên thấy nhân viên lao đến nói một vấn đề không rõ đầu đuôi thì không khỏi kinh ngạc.

Thầy lại nhìn qua thấy Sử Hồng ủy khuất như sắp khóc đến nơi.

Nghi ngờ có chuyện nghiêm trọng xảy ra, vẻ mặt thầy ngay lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, hỏi:

"Sử Hồng, có chuyện gì xảy ra với cậu? Cứ nói với tôi, tôi sẽ giải quyết cho."

Dường như nắm được cọng rơm cứu mạng, Sử Hồng kìm nén đã lâu bịt miệng nấc lên một tiếng.

Tay cậu đưa nhanh chùi những giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống.

Cậu khó khăn nói:

"Em... em cũng không hiểu tại sao lại bị Ninh Viễn nhắm vào."

Tối hôm qua... lúc em đang đi tụ họp cùng các bạn học sinh thì... thì Ninh Viễn đột nhiên dẫn theo đồng bọn bao vây em lại trong nhà vệ sinh, bắt em phải đi theo cậu ta.

Cậu ta kéo em vào một quán bar rồi... bắt em ngồi cùng cậu ta nói chuyện.

Cậu ta bảo...!bảo em... em phải làm những chuyện xấu xa để phá hoại... danh tiếng của trường.

Những chuyện đó rất...!rất biến thái.

Em quyết không đồng ý.

Cậu ta lúc đấy mới nói... nói em hiện tại đang ở trong một gay bar, thậm chí còn chụp hình em lại uy hiếp em.

Nếu em không làm theo ý của cậu ta, cậu ta sẽ... sẽ tung những bức ảnh đó lên mạng.

Em... em..."

Sử Hồng im lặng không nói được nữa.

Hiệu trưởng và cả cô Đông nghe thấy vậy đều vô cùng giận dữ.

Vậy mà Ninh Viễn lại dám làm ra chuyện bại hoại như vậy.

"Thầy, vì để giữ gìn danh tiếng cho nhà trường em... em chỉ có thể rời khỏi đây.

Em không muốn liên lụy mọi người..."

"Cậu không phải đi đâu cả.

Cậu không việc gì phải làm như thế.

Thầy Hiệu trưởng, thầy nhất định không thể bỏ qua chuyện này."

"Yên tâm.

Tôi dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

Tôi sẽ gọi điện nói chuyện với Ninh tổng.

Phải để ông ta dạy lại thằng cháu mất nết của ông ta."

Vậy là thầy Hiệu trưởng ngay tại chỗ gọi điện cho Giám đốc Ninh kể tội Sử Hồng với một thái độ giận dữ vô cùng.

Bên kia vang lên tiếng nói ôn hoà, dường như đang cố xoa dịu tinh thần.

Hai bên nói chuyện một hồi thì kết thúc.

Thầy Hiệu trưởng đối với Sử Hồng phát tay nói:

"Yên tâm về lớp đi.

Không việc gì đâu."

Sử Hồng ngạc nhiên, lo lắng hỏi lại:

"Thực sự là không sao ạ?"

"Không sao.

Tuy Ninh Văn là cổ đông lớn nhất của trường chúng ta nhưng là một người biết nói đạo lý.

Ông ta đầu tư vào ngôi trường này vốn là để lấy thanh danh.

Bây giờ cháu ông ta làm ra chuyện như vậy sao ông ta có thể để yên được.

Ông ta cũng phải giữ gìn mặt mũi của mình chứ.

Nên chắc chắn ông ta sẽ phải chỉnh lại thằng cháu mất nết kia thôi."
"Vậy ạ? Cảm ơn thầy."

"Không sao.

Sau này nếu Ninh Viễn còn tìm cật chuyện thì cứ nói với tôi.

Tôi xử lý cho."

"Vâng.

Em xin phép về lớp."

Sử Hồng cúi đầu chào rồi cùng cô Đông quay về lớp.

Cô Đông hiện tại vẫn còn hậm hực chuyện Ninh Viễn lộng hành quá đáng không hề phát hiện ra phía sau mình, Sử Hồng đang lén nở một nụ cười nhẹ đầy đắc ý.

... *** ...

Ninh Viễn quyết định lần này phải ra tay thật nặng để Sử Hồng biết sợ, không dám làm trái ý mình.

Vừa lúc chú ruột gọi đến gặp, cậu mang theo mấy tấm ảnh vừa mới rửa xong bỏ vào túi.

Trong đầu tưởng tượng đến cảnh Sử Hồng sẽ sợ hãi như thế nào mà đến cầu xin mình, trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý.

Ninh Viễn vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy chú mình đang ngồi xem một xấp ảnh với sắc mặt tối sầm.

Có dự cảm không hay, Ninh Viễn vội vàng chạy đến xem thử và tá hoả.

Đó là một xấp ảnh cậu đang ôm vai bá cổ một cậu trai trẻ vào một khách sạn.

Hành động vô cùng thân mật.

"Cái này... cái này là kẻ nào gửi đến cho chú vậy?"
Ninh Văn hiện giờ mặt đã đen như đáy nồi.

Ông ta đứng dậy cầm xấp ảnh trên tay ném thẳng vào mặt Ninh Viễn, quát lên:

"Cháu còn dám có mặt mũi hỏi chú câu đó hả? Chú đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi.

Cháu phải biết mình là ai, đang đứng ở đâu.

Cháu xem anh cháu đi! Nó bây giờ đã biết thay cha cháu gánh vác công việc công ty rồi.

Còn cháu thì sao? Suốt ngày chơi bời lêu lổng, còn làm cái gì thế này? Tính hướng của cháu thay đổi rồi à?"

"Chú, chú nghe cháu nói, cháu không..."

"Chú không muốn nghe gì nữa hết.

Cháu có biết sáng nay chú nhận được điện thoại của ai không? Hiệu trưởng trường Lâm Hoa gọi điện tố cáo cháu quấy rối giáo viên của họ, uy hiếp người đó làm việc xấu.

Cháu... cháu làm chú quá mất mặt."

Ninh Viễn cuối cùng đã hiểu mình vừa bị Sử Hồng chơi một vố.

Không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn từ tối hôm qua tới giờ Sử Hồng đã kịp điều tra và chuẩn bị sẵn một cái bẫy cho hắn chờ hắn nhảy vào.

Hắn đã quá xem thường vào khả năng của người này.

Hai bàn tay dưới ông tay áo lạng lẽ siết chặt.
Đừng nghĩ hắn sẽ bỏ qua.

Hắn sẽ cho Sử Hồng biết thế nào sợ hãi.
"Từ nay tu tâm dưỡng tính đi.

Còn nữa tránh xa cái tên giáo viên gì đó ở trường Lâm Hoa ra.

Nếu để chuyện này tới tai bố cháu thì chú cũng không cứu nổi cháu nữa đâu."

Ninh Viễn ngoan ngoãn cúi đầu vờ như hối lỗi: "Cháu nhớ rồi ạ.

Cháu xin lỗi."

"Đừng tưởng xin lỗi như vậy coi như xong.

Chú nhận lời xin lỗi của cháu quá nhiều rồi.

Bắt đầu từ bây giờ trở đi, mỗi ngày cháu đi học sẽ do người của chú đưa đón.

Cháu không được đi bất cứ đâu sau giờ học."

Ninh Viễn ngay lập tức phản đối:

"Không được.

Chú không thể làm như vậy với cháu.

Cháu cần phải giao lưu chứ.

Nếu sống gò bó như cái kiểu bị giam lỏng như thế cháu sẽ chết mất."

"Im đi.

Bố cháu đã giao lại cháu cho chú.

Chú phải dạy dỗ cháu đàng hoàng nếu không sau này chú biết ăn nói sao với bố cháu?"

"Nhưng... nhưng cũng không thể ngăn cách cháu với thế giới bên ngoài như thế được.

Vậy có khác gì giam lỏng đâu."

"Đúng là chú đang có ý định giam lỏng cháu đấy.

Với một đứa ngang bướng như cháu thì phải giam một thời gian cho nhớ."

"Cháu nhớ rồi mà.

Từ giờ cháu không dám nữa." Ninh Viễn vội vàng chạy đến cạnh chú mình cố sức nài nỉ.

"Nếu cháu đúng là biết lỗi rồi thì thời gian này ngoan ngoãn đi học xong về nhà cho chú.

Tiện thể cắt đứt với mấy đứa bạn xấu xa của cháu đi.

Chơi với chúng cháu chỉ toàn học thói xấu."

"Kìa chú..."

"Chịu khó một tháng đi.

Sau một tháng nếu chú thấy cháu có tiến bộ chú sẽ để cháu tự do."

"Không aaaa.

Bị giam một tháng thì thà chú giết cháu đi luôn còn hơn."

"Ồn ào quá.

Để chú cho người chở cháu đến trường."

"Cháu không muốn! Cháu không đi!" Ninh Viễn giãy nãy khi bảo vệ vào lôi hẳn ra.

"Nếu cháu muốn chú mang xấp ảnh này đưa cho bố cháu thì cháu cứ tiếp tục la đi."

Ninh Viễn sợ hãi im bật.

* A Húc: Dám đụng đến lão bà của ta thì cứ lãnh hậu quả đi.

Xấp ảnh kia chỉ là khởi đầu thôi..

Chương 71: Chương 71

Ninh Viễn cứ vậy bị lôi vào xe để tài xế chở thẳng đến trường đại học.

Hắn tức giận điên người lập tức gọi điện thoại cho Sử Hồng nhưng người ta không bắt máy.

Thực tế là lúc này Sử Hồng đang trong giờ dạy nên bật chế độ im lặng, không biết là hắn gọi.

Mà có lẽ cho dù biết thì chắc cậu cũng sẽ không bắt máy.

Nhưng Ninh Viễn không quan tâm đến chuyện đó.

Hắn chỉ biết Sử Hồng không chịu bắt máy.

Hắn tức giận vô cùng.

Hắn bấm một dãy số rồi nói:

"Tìm người dạy dỗ tên giáo viên đó cho tao.

Không đánh chết.

Cho nó một bài học là được."

Tiền thoại vừa tắt thì lại nhận được một cuộc gọi đến.

Ninh Viễn ngạc nhiên nhìn xuống.

Là của Đường Tinh Thần.

"Ninh Viễn, có phải tối qua mày gây chuyện gì với Sử Hồng không? Tao đã cảnh cáo mày không được đụng đến anh ta rồi kia mà!"
Ninh Viễn phá lên cười.

Hắn cảm thấy thật sự rất buồn cười.

"Mày làm gì phải giữ anh ta như giữ cái bình hoa mong manh dễ vỡ như thế.

Anh ta cáo già hơn mày tưởng nhiều đấy."

"Mày nói cái gì?"

"Nể tình chúng ta đã từng có thời gian qua lại hợp tác với nhau, tao sẽ nói cho mày chuyện này.

Cẩn thận không là ông anh trai mà mày luôn thần tượng, luôn kính trọng kia sẽ cướp mất món bảo vật mà mày luôn nâng niu đó."

"Mày... mày nói cái gì đấy hả? Bảo vật nào chứ?"

"Đến lúc đó mày sẽ hiểu thôi.

Tao chỉ báo trước cho mày khỏi sốc."

Nói xong Ninh Viễn tắt điện thoại rồi lại ôm bụng cười như nắc nẻ.

Hai anh em cùng đem lòng thích một người, đó lại còn là con riêng của mẹ kế.

Đây đúng là chuyện thú vị nhất mà hắn từng nghe.

Hắn đã không có được Sử Hồng thì cũng không ngại làm cho chuyện này thêm đặc sắc đâu.

... *** ...

Tinh Thần nhìn cuộc gọi của mình bị người khác cúp máy như vậy cảm thấy vô cùng bức bối.

Còn bức bối hơn là khi nãy tên khốn Ninh Viễn còn nói nhăng nói cuội.

Muốn chia rẽ tình cảm của hai anh em cậu à? Đừng hòng.

Cậu luôn rất yêu quý và ngưỡng mộ anh trai.

Anh ấy cũng luôn rất yêu thương và chiều chuộng cậu.

Cậu muốn cái gì anh ấy đều tình nguyện nhường cho cậu, làm gì có chuyện đi cướp chứ.

Chưa nói đến cậu vốn cũng chẳng có bảo vật gì.

"Này, thầy vào lớp rồi kìa!"

Nghe Lục Vĩ Kỳ bên cạnh báo, Tinh Thần liền nhanh tay giấu điện thoại dưới cuốn sách của mình.

"Vừa nãy Ninh thiếu nói gì với cậu à? Sao cậu khó chịu quá vậy?"

"Nó nói năng bậy bạ thôi.

Không cần để ý.

Mà sao cậu cứ gọi nó là Ninh thiếu chứ?"

"Người ta là thiếu gia thì gọi là Ninh thiếu thôi.

Ai cũng gọi như vậy mà."

"Tôi không thích.

Thằng khốn đó không xứng.

Nếu không có gia sản của nó của bố mẹ nó, nó có thể giàu có như vậy sao? Lúc ấy ai sẽ gọi nó là Ninh thiếu gia gì đó chứ?"

"Được rồi.

Được rồi.

Tôi không gọi cậu ta như vậy nữa là được chứ gì."

"Tất nhiên là không thể gọi như vậy.

Phải rồi.

Tối này muốn đến nhà tôi ăn cơm không? Tôi giới thiệu cho cậu gặp Sử Hồng."

"Muốn chứ.

Tôi vui đến chết đây.

Cuối cùng cậu cũng để cho tôi gặp người anh trai mới đó của cậu." Lục Vĩ Kỳ gật đầu.

Trong lòng thầm nhủ lát nữa phải nhấn cho Sử Hồng nhờ anh già vờ như chưa từng quen biết mình.

"Cậu muốn gặp lúc nào thì gặp chứ.

Làm như tôi muốn giấu anh ấy vậy."

"Hai em kia, đang thì thầm gì đấy hả? Đứng lên trả lời câu hỏi của tôi!"

Cả hai người hốt hoảng vội vàng đứng dậy.

Tinh Thần không ngừng nháy mắt, ra hiệu cho những bạn học khác ở xung quanh trợ giúp.

Vĩ Kỳ nhìn cảnh này cảm thấy rất muốn cười mặc dù chính bản thân cậu cũng đang phải đứng chịu trận.

... *** ...

Sử Hồng đã nhìn thấy mấy cuộc gọi nhờ của Ninh Viễn nhưng cũng chẳng buồn gọi lại.

Cậu thừa biết tên nhóc kia gọi là để làm gì.

Khẳng định là đang tức chết rồi.

Tinh Húc muốn đón cậu về cho an toàn nhưng cậu từ chối.

Cậu không muốn mình trông có vẻ yếu đuối cần được bảo vệ.

Ngày hôm nay sau khi tan làm, cậu đã có hẹn gặp với Bạch Vân Phong, vốn muốn cảm ơn cậu ta vì đã giúp đỡ thì đột nhiên có một thanh niên lạ mặt hối hoảng chạy tới, nói:

"Anh có phải là Sử Hồng không?"

"Đúng rồi."

"May quá."

Anh Sử, em là bạn học của Đường Tình Thần.

Cậu ấy bị một đám người chặn đánh trống ngỗ hẻm bên kia.

Anh mau đến cứu cậu ấy không thì cậu ấy nguy mất."

"Được."

Ở đâu? Mau dẫn đường đi!"

Người kia vội vàng chạy trước.

Sử Hồng chạy theo vài bước thì bỗng đứng sững lại.

Người kia thấy Sử Hồng đứng lại thì vô cùng ngạc nhiên.

"Sao anh không đi nữa?"

"Làm sao cậu biết tôi là anh của Tinh Thần?" Cậu không nghĩ một người như Tinh Thần lại giới thiệu khắp nơi với mọi người rằng cậu là anh trai mới của cậu ta.

Tên kia hơi lúng túng đáp:

"Có một lần em nghe Tinh Thần nói với người khác rằng người tên Sử Hồng trong video kia là anh của cậu ta nên em mới biết."

Anh à, anh đi nhanh đi.

Còn muộn nữa là cậu ấy sẽ bị đánh chết đấy."

Tuy vẫn còn chưa tin lắm nhưng Sử Hồng cũng cảm thấy rất lo lắng nên tiếp tục đi theo.

Nhưng một hồi sau cậu lại cảm thấy không đúng.

Ở bên ngoài nhiều người như vậy, nếu muốn gọi cứu viện thì cứ hét ầm lên để tất cả mọi người nghe thấy là được rồi, tại sao phải tìm đến mỗi mình cậu.

Sử Hồng lại tiếp tục dừng.

"Hả? Sao anh không đi nữa? Không đi là không kịp đâu."

"Cậu nói dối tôi phải không? Cậu rốt cuộc là ai?"

Người kia đột nhiên mỉm cười, thái độ bỗng chốc thay đổi hoàn toàn, nhìn cứ như một tên du côn vậy.

"Tuy hơi không đúng với kế hoạch một chút nhưng đến đây cũng ổn rồi."

Chúng mày, ra luôn đi!"

Hiện tại Sử Hồng đã theo tên kia đi vào trong ngõ vắng, nhưng chưa quá sâu.

Sau lời nói của tên kia, lập tức từ bốn phía có mấy kẻ cầm gậy bước ra vây xung quanh cậu.

Sử Hồng thấy có bốn tên.

Theo như kẻ kia nói nếu như cậu tiếp tục chạy về phía trước sợ là số kẻ đang đợi sẵn sẽ còn đông hơn.

Cậu cần phải đánh nhanh thắng nhanh trước khi bọn tiếp viện tới.

"Là Ninh Viễn bảo tụi mày đến đây hả?" Sử Hồng vừa hỏi vừa bắt đầu cởi áo ngoài, xắn ống tay áo lên cao.

"Tự mày biết rồi còn hỏi làm gì?"

"À, hỏi chơi thôi."

Sử Hồng lắc đầu quá hai bên vai cái rồi lập tức lao vào tên đang đứng trước mặt.

Thời gian ở tại thế giới cổ đại kia, vì để có thể thích nghi với điều kiện

ở đó Sử Hồng ngoài trâu dồi thêm khả năng võ thuật sẵn có còn phải học thêm các kĩ năng khác, trong đó có dùng kiếm, côn, thương và cả vượt chướng ngại vật.

Động tác của cậu vô cùng nhanh nhẹn lại toàn nhè vào chỗ hiểm.

Chỉ mới hai ba giây đã hạ gục được kẻ đầu tiên và cướp được vũ khí khiến những tên khác hết hồn.

Bọn chúng hò nhau cùng lên một lượt.

Sử Hồng vung gậy, nửa đánh theo kiểu dùng kiếm, nửa dùng thương khiến bọn chúng kinh ngạc trở tay không kịp.

Chẳng mấy chốc tất cả đều bị hạ gục.

Sử Hồng nhanh chóng muốn chạy ra ngoài đường lớn thì có một chiếc xe màu đen chặn ngang ngõ hẻm, sau đó thêm mấy kẻ vác gậy từ trên xe đi xuống.

Sử Hồng tặc lưỡi.

Vì để đánh cậu Ninh Viễn cũng thật dụng tâm, thuê cả một băng tới như vậy.

Sử Hồng nhìn xung quanh tính toán một chút.

Có thêm năm tên mới đang đến, lại thêm bốn tên cũ đang dần dần đứng dậy.

Một mình cậu nếu cố gắng thì có thể xử được nhưng sợ là thương tích nhận được sẽ không nhẹ.

Cậu muốn tìm một phương án an toàn hơn.

Nếu có thể kéo được lên mái nhà là hay nhất.

Bọn chúng bắt đầu vây Sử Hồng lại.

Có hai kẻ lao lên trước, những tên khác thủ thế sẵn sàng lao lên kế tiếp.

Sử Hồng nhanh chóng hạ gục hai tên kia.

Lần này cậu đánh mạnh tay hơn để chúng không gượng dậy được.

Sau đó cậu đạp chân lên tường, lấy đà nhảy lên vai của kẻ đang lao tới phía mình, nhảy lên lan can của một nhà dân.

Vốn từ chỗ này là có thể tìm đường thoát tiếp vì đám người kia không có khả năng leo nhanh được như vậy, nhưng một sự việc bất ngờ xảy ra.

Tinh Thần không biết từ chỗ nào xuất hiện chạy vào bên trong ngõ.

Nhìn thấy Sử Hồng bị vây cũng không chịu nhìn rõ tình huống đã lập tức lao vào đánh đám dù còn kia muốn cứu người.

"Đồ ngốc! Tôi tự lo được."

Cậu mau chạy đi!"

"Làm sao tôi có thể bỏ mặc anh gặp nguy hiểm mà chạy chứ."

Anh cứ đợi ở đây tôi nhất định sẽ cứu anh."

"Đồ ngốc! Cậu mới là người đang gặp nguy hiểm đó."

Sử Hồng ôm đầu không biết phải làm sao với tên ngốc này.

Chẳng chịu quan sát tình hình gì cả.

Nhìn cậu có giống như đang gặp nguy hiểm không.

Tinh Thần cũng có vẻ là người biết đánh nhau nhưng so năng lực thì vẫn còn kém Sử Hồng khá nhiều.

Rốt cuộc đánh không được bao lâu thì bị một gậy nên trúng vai.

Sử Hồng bất đắc dĩ phải nhảy xuống cứu.

Sử Hồng vừa bảo vệ cho Tinh Thần vừa tả cũng hữu đột, thực sự rất vất vả.

Đến lúc này Tinh Thần mới chân chính biết được rằng hóa ra Sử Hồng lại mạnh đến thế.

Cậu mạng miệng nói muốn cứu Sử Hồng nhưng thực chất cậu mới là người kéo chân anh ấy mới đúng.

"Bọn nào đây? Mau dừng lại."

Tôi báo cảnh sát rồi."

Tinh Húc cũng đã chạy vào trong này.

Bọn chúng hốt hải kéo nhau bỏ chạy.

Tinh Húc nhìn tình huống có thể đoán được kẻ nào gây ra chuyện này.

Xem ra mấy bức ảnh đó là còn quá nhẹ tay.

Anh phải cho thằng khốn Ninh Viễn đó một bài học nặng hơn để nó nhớ đời mới được.

"Có đứng lên nổi không?" Tinh Thần đỡ em trai đứng dậy.

Tinh Thần chỉ cúi đầu không nói gì.

Xem ra bị đá kích không nhẹ.

Tinh Húc thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Anh quay qua nhìn Sử Hồng.

Có vẻ cả người vẫn lãnh lặn không có thương tích gì.

Anh không kìm được buột miệng:

"Thân thủ rất tốt."

"Cảm ơn."

"Ra xe đi.

Chúng ta về nhà thôi."

* Tinh Thần đừng buồn a.

Con chỉ không giỏi đánh nhau thôi.

Những cái khác cố gắng là được..

Chương 72: Chương 72

Trước khi về nhà, Tinh Húc chở em trai đến phòng bệnh của người quen để khám.

Vết thương không nặng, cậu ấy bị nứt xương, bó bột nghỉ ngơi gần một tháng sẽ ổn.

Bất quá vết thương bị ở tay phải nên việc ăn uống và học hành khá bất tiện.

Nhưng quan trọng là cảm xúc của Tinh Thần từ lúc đó đến giờ không được tốt, lúc nào cũng buồn bã, thiếu não như thế.

Lục Vĩ Kỳ đến nhà chơi thấy Tinh Thần bị thương như vậy thì vô cùng sốc.

Cậu ấy thậm chí đã suýt bật khóc.

Một người khá nhạy bén như Sử Hồng, lại đã từng có kinh nghiệm nên khi nhìn thấy chuyện này có thể đoán được dường như Vĩ Kỳ đối với Tinh Thần có chút đặc biệt.

Một điều may mắn là Vĩ Kỳ lấy lại bình tĩnh khá nhanh và cũng rất lí trí.

Cậu hiểu rằng những lúc thế này bản thân không thể quá yếu đuối trước mặt Tinh Thần nếu không tâm trạng của cậu ta sẽ còn tệ hơn.

"Đừng lo lắng quá.

Vết thương của cậu không nghiêm trọng, nứt xương nếu được chữa trị tốt thì tầm nửa tháng là có thể bình phục rồi.

Việc học ở lớp cậu không cần lo lắng.

Tớ sẽ giúp cậu chép bài."

Tuy Vĩ Kỳ đã nói như thế nhưng thái độ của Tinh Thần vẫn chẳng khá lên chút nào.

"Có phải cậu có tâm sự gì trong lòng không? Nói với tôi được không?"

"Nói với cậu để làm gì chứ? Cậu cũng chẳng giúp được."
Lần này Vĩ Kỳ thực sự tức giận.

Lúc trước Tinh Thần tức giận, không đồng ý việc mẹ con Sử Hồng về chung nhà cũng không chịu tâm sự gì với cậu, mà qua lại rồi nghe lời xúi giục bậy bạ của Ninh Viễn để sau này nảy sinh rắc rối.

Bây giờ trong lòng có tâm sự cũng không nguyện ý cho cậu biết.

Chẳng lẽ lại muốn tự mình đi xử lý sao?

"Trong mắt cậu hoá ra tôi lại là một thằng bạn vô dụng như vậy, ngay cả việc lắng nghe tâm sự của cậu cũng không có tư cách?"
Tinh Thần bị giật mình.

Cậu nhận ra thái độ của Lục Vĩ Kỳ hình như không đúng lắm, như thể đang chịu ủy khuất.

Cậu mới nhận ra ban nãy mình đã lỡ lời.

Sao lại có thể nói với cậu ấy những lời như thế.

"Kỳ Kỳ, tôi..."

"Chúng ta chơi với nhau đã hơn năm năm, tôi cứ nghĩ tình cảm bạn bè của chúng ta phải bền vững lắm đến mức chuyện gì cũng có thể tâm sự cho nhau nghe, hoặc ít ra có thể cùng nhau trải qua hoạn nạn.

Nhưng xem ra chỉ có mình tôi nghĩ như thế.

Cậu chưa bao giờ xem tôi như bạn bè cả."
"Không phải vậy.

Cậu hiểu nhầm rồi.

Là tôi không đúng.

Tôi không nên nói với cậu như thế.

Tôi..."
"Cậu không cần phải xin lỗi.

Lỗi là do tôi quá tự tin vào bản thân.

Tôi không đủ năng lực để cậu có thể tin tưởng.

Chuyện này chỉ có thể trách tôi.

Xin lỗi đã làm phiền cậu.

Tôi..."
"Không phải lỗi của cậu.

NGHE TÔI NÓI XONG ĐÃ CHỨ!"

Tinh Thần đột nhiên gào lên khiến Vĩ Kỳ giật mình, đứng sững lại.

Nước mắt không kiềm được lăn dài xuống bên má.

Tinh Thần khi ấy mới biết mình tồi tệ đến thế nào.

Cậu giữ chặt cổ tay Vĩ Kỳ, nhìn thẳng vào mắt người đó và nói:
"Không phải là tôi không tin tưởng cậu.

Cậu vẫn luôn là người bạn thân nhất của tôi, là người mà tôi tuyệt đối tin tưởng.

Tại tôi quá xấu xa.

Tôi cảm thấy những chuyện mà mình đang trải qua rất tệ, không muốn kéo một người tâm tính thuần khiết như cậu vào.

Tôi... là tôi suy nghĩ quá ấu trĩ."

Vĩ Kỳ dường như đã kìm nén khá lâu, nghe Tinh Thần nói thế đột nhiên bật khóc ngay tại chỗ khiến Tinh Thần luống cuống không biết phải làm sao.

Sử Hồng đứng bên ngoài nghe thấy nãy giờ mỉm cười rời đi.

Cậu vốn định lên phòng gọi Tinh Thần xuống ăn tối nhưng để lát nữa cũng được.

Lục Vĩ Kỳ là một cậu bé tốt, cũng rất dễ thương.

Chỉ tiếc là Tinh Thần chỉ coi cậu ấy như bạn bè.

Sử Hồng hi vọng Vĩ Kỳ có thể tìm được hạnh phúc.

Một lúc sau, khi hai người đã bình tĩnh lại, Tinh Thần bắt đầu kể cho Vĩ Kỳ nghe lý do tại sao tâm trạng của cậu lúc về lại chán nản như vậy.

Chơi với nhau nhiều năm Vĩ Kỳ biết cậu bạn của mình là một người có lòng tự tôn rất cao.

Đi cứu người rồi cuộc lại để người ta cứu lại, bản thân còn bị thương.

Đối với Tinh Thần điều đó không khác gì nói rằng bản thân cậu là một

kẻ vô dụng và ngu ngốc.

"Tôi nghĩ cậu nên nói những chuyện này với Sử Hồng.

Anh ấy không nghĩ như vậy đâu.

Anh ấy lo lắng cho cậu lắm đấy."

"Tôi chẳng có mặt mũi nào để gặp anh ấy.

Hôm nay vì tôi mà anh ấy suýt nữa thì bị thương.

Tôi quá yếu, vô dụng, lại còn ngu ngốc nữa."

"Suy nghĩ đúng lắm."

Tiếng của Sử Hồng đột ngột vang lên bên cạnh khiến Tinh Thần giật nảy.

Sử Hồng đứng chống nạnh nhìn xuống Tinh Thần, gương mặt rất không hài lòng.

"Sử Hồng, anh..."

Sử Hồng giơ tay đánh bốp vào đầu Tinh Thần, mắng:

"Lẽ ra tôi không muốn đánh người bị thương nhưng tên ngốc như cậu khiến tôi rất bực mình, không đánh không được."

Tinh Thần cúi mặt, thất vọng vô cùng.

Quả nhiên Sử Hồng cũng xem cậu là kẻ ngốc.

"Cậu không ngại nguy hiểm xả thân lao đến cứu tôi.

Tôi cảm động đến muốn rớt nước mắt làm sao lại trách cậu.

Để cậu vì tôi bị thương tôi vô cùng áy náy.

Tôi tự trách mình quá vô dụng nên mới bảo vệ được cậu.

Thế mà cậu lại tự trách mình."

"Sao anh lại phải trách mình chứ? Tôi là đến cứu anh."

"Chúng ta là mối quan hệ gì? Khi ấy ở trong hoàn cảnh nào? Chúng

ta khi ấy không phải là ai cứu ai mà là đang bảo vệ cho nhau."
Tinh Thần ngẩn ra.

Đang bảo vệ cho nhau ư?
"Cho nên mới nói cậu là đồ ngốc.

Tự đưa mình vào mớ suy nghĩ kì quặc rồi đau buồn, rồi tự trách.

Nếu cảm thấy bản thân quá yếu thì rèn luyện đi, học một môn võ nào đó.

Cậu có thể bảo Tinh Húc dạy cho cậu, hoặc là tôi cũng được."
Tinh Thần ngẩn người nhìn Sử Hồng hồi lâu.

Những lời nói của anh ta khiến cậu tỉnh trí ra nhiều lắm.

Nhưng mà nếu để anh ta dạy võ thì thà cậu tự tập còn hơn.
"Suy nghĩ xong rồi thì xuống dưới nhà đi.

Mọi người đang đợi.

Vĩ Kỳ, cậu cũng xuống ăn chung luôn đi."
Vĩ Kỳ vốn là sau giờ học đến đây gặp Sử Hồng như đã hẹn trước với Tinh Thần, nhưng vì chuyện của Tinh Thần mà ở lại lâu hơn dự kiến.

Cậu chưa hề nghĩ đến việc sẽ ở lại ăn tối nên nghe Sử Hồng nói vậy cậu ngượng ngùng từ chối ngay.
"Từ chối làm gì.

Cậu là khách quý của gia đình.

Tất cả mọi người đều mong muốn cậu ở lại.

Đúng không?" Sử Hồng vừa nói vừa huých khuỷu tay ra hiệu cho Tinh Thần.

Tinh Thần vội gật đầu nói: "Đúng đó.

Cũng có phải lần đầu cậu ở lại đâu.

Xuống ăn chung đi."

Hai người đã mở lời khẩn khoản như thế Vĩ Kỳ cũng không tiện từ chối, thế là đồng ý.

... *** ...

Tinh Thần bị thương ở tay phải cho nên không thể ăn một cách bình thường được.

Người bên cạnh cần phải giúp cậu ta ăn.

Sử Hồng vốn định đi qua phía đối diện ngồi cùng Tinh Húc để nhường cho Vĩ Kỳ bên này bồi Tinh Thần.

Vậy mà Tinh Thần giữ chặt tay cậu không cho cậu đi.

Sử Hồng bất đắc dĩ phải ngồi xuống bên cạnh.

Phía bên kia của Tinh Thần là Vĩ Kỳ.

"Tay thế nào rồi, có đau lắm không?" Đường Ngân lo lắng hỏi
"Không sao ạ.

Bác sĩ bó bột chắc lắm.

"Dì có làm cho con rất nhiều món rau.

Chúng nhiều canxi rất tốt cho việc bình phục vết thương.

Con ăn nhiều vào nhé!"

"Vâng.

Dì vất vả rồi."

"Đừng nói vậy.

Dì đã nghe Sử Hồng kể lại.

Hôm nay cảm ơn con đã cứu nó.

Dì không biết phải đền đáp thế nào."

"Dì Mạn, người trong một nhà không cần nói những lời đó."

Nhìn không khí hoà nhã của gia đình họ trong bữa ăn lúc này ít ai nghĩ rằng chỉ cách đó mấy hôm thôi Tinh Thần còn chả thèm đáp lại Liễu Mạn một câu.

Vì không muốn làm buồn lòng Sử Hồng nên Tinh Thần cũng không muốn làm khó dì Mạn.

Hơn nữa cậu quan sát một thời gian thấy được dì Mạn rất tốt và luôn rất quan tâm đến anh em cậu nên dần dà cũng bắt đầu chấp nhận người này là một thành viên trong nhà.

"A Hồng, gấp cho tôi bông cải kia đi."

"Cậu bảo Vĩ Kỳ gấp cho.

Bên cậu ấy gần hơn tôi."

Vĩ Kỳ ngay lập tức gấp mấy miếng bông cải bỏ vào bát của Tinh Thần, vốn còn đang định bồi cho người ta ăn thì Tinh Thần quay qua nói:

"Cảm ơn Kỳ Kỳ nha." rồi quay sang bên cạnh tươi cười nói với Sử Hồng: "Anh bón cho tôi ăn đi."

Sử Hồng: "..."

Cậu không thấy mặt của Vĩ Kỳ đang tái mét kia hả? Bảo người ta bón cho cậu, bảo tôi làm gì?

"Anh thấy tôi bị thương ở tay vậy rồi.

Anh giúp tôi đi chứ."

Đường Ngân thấy quan hệ anh em tiến triển tốt thì càng muốn bồi thêm.

"A Hồng, con ngồi bên đó chịu khó giúp em nó chút nha."

"Sử Hồng, anh... anh chịu khó nha." Cả Vĩ Kỳ cũng cố nặn ra nụ cười mà nói.

Sử Hồng: "..."

Mấy người không thấy bé Vĩ Kỳ đáng thương kia đang chờ được bón cho con mấy người à? Thằng bé đau đớn đến phát khóc kìa.

Sao lại cứ đùn đẩy qua cho tôi chứ?

Tinh Thần còn rất phối hợp đưa mặt lại gần, miệng hơi há ra, ánh mắt lấp lánh đầy mong chờ.

Sử Hồng bất đắc dĩ cầm chén lên giúp Tinh Thần ăn cơm.

Trong lòng ngàn lần xin lỗi Vĩ Kỳ vì đã cướp mất nhiệm vụ của cậu nhóc.

"Tôi muốn ăn con cá kia.

Anh giúp tôi nha."

"Biết rồi."

Sử Hồng gắp con cá qua, trước đó còn phải tách xương ra rồi gắp bỏ vào miệng của Tinh Thần.

Vừa ăn trong đầu vừa lầm rầm chửi rửa đọi sau khi Tinh Thần bình phục nhất định phải cho cậu ta một trận.

Cậu cảm thấy bữa ăn này vô cùng căng thẳng.

Vừa ăn phần của mình lại vừa quay sang bón cho "đứa trẻ to xác" kia, trong khi nhìn thấy gương mặt tái xám, thất vọng của Vĩ Kỳ.

Muốn khóc mà không khóc nổi.

Nhưng Sử Hồng không hề nhận ra bên phía đối diện kia mặt của Tinh Húc cũng đã sẫm đen như đáy nồi rồi.

* T/g: Hình như có mùi chua chua đâu đây..

Chương 73: Chương 73

"Tinh Húc! Tinh Húc! Cậu có nghe thấy tôi gọi không?"

Tinh Húc đang ngẩn người bỗng bừng tỉnh.

Anh đẩy cái tay đang xua xua trước mặt mình ra.

"Cậu nãy giờ suy nghĩ gì mà ngẩn ra thế? Jessi gọi mãi mà không thấy cậu phản ứng gì cả."

"Không có gì."

Suy nghĩ linh tinh thôi."

Tinh Húc hiểu rất rõ ba người họ là anh em, hiểu rất rõ Tinh Thần đang bị thương ở tay phải, Sử Hồng chăm sóc là việc nên làm.

Nhưng cứ mỗi lần chứng kiến Sử Hồng ở trước mặt mình bón cho Tinh Thần ăn, chăm sóc cho Tinh Thần mọi sinh hoạt đời thường, anh lại tức giận một cách vô cớ.

Anh không thích như vậy.

Đây đúng là một cảm xúc rất tồi tệ.

"Mấy ngày nay Tinh Húc bận việc gì vậy? Jessi gọi năm bảy lần mới thấy cậu bắt máy, mà lần nào cũng bảo bận."

Hôm nay khó khăn lắm mới rủ được cậu ra ngoài chơi thì cậu lại ngồi ngẩn ra.

Có phải Tinh Húc xem thường Jessi không?" Jessica nói với gương mặt tức giận và đầy uất ức.

"Tôi đã sớm nói với cậu tôi về nước là có việc.

Ai bảo cậu cứ nhất quyết đòi theo về bằng được, còn khẳng định sẽ không làm phiền tôi.

Bây giờ lại trách tôi là sao?"

"Tôi..."

Jessica thích Tinh Húc ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Cô chủ động theo đuổi người ta suốt mấy năm liền.

Nếu không phải vì cha của cô là thầy hướng dẫn cho luận văn thạc sĩ của Tinh Húc thì chắc cậu ta sẽ chẳng bao giờ nhìn đến cô.

Jessica biết rất rõ điều đó nhưng cô vẫn kiên trì theo đuổi.

Cô thậm chí còn mặt dày đi theo Tinh Húc về nước, muốn nhân cơ hội gặp mặt bố mẹ Tinh Húc lấy cảm tình trước, rồi sẽ qua bố mẹ anh mà có được cảm tình của anh.

Ai mà ngờ đến nhà người ta cũng không chịu đưa cô đến.

Kế hoạch cứ vậy mà đổ bể.

Jessica thất vọng thật sự.

Tinh Húc đã tỏ rõ thái độ không muốn có mối quan hệ thân thiết nào với cô, nếu cô còn tiếp tục bám theo sợ rằng cậu sẽ càng thêm chán ghét mình.

Hơn nữa, cô cũng mệt rồi.

"Hai ngày nữa là đến hẹn về Mỹ rồi.

Cậu đã quyết định chưa?"

"Tôi ở lại."

"Sao cơ?"

"Tôi muốn ở lại quê hương làm việc, không muốn đi nữa."

"Nhưng chính cậu nói với cha tôi rằng có nguyện vọng đến Mỹ sinh sống và làm việc."

Cha tôi thậm chí còn viết thư giới thiệu cậu với giám đốc một bệnh viện lớn ở Mỹ nữa.

Vậy mà cậu nói ở lại là ở lại sao?"

"Lúc đó tôi vẫn chưa suy nghĩ kỹ."

Nước X là quê hương của tôi, có gia đình của tôi.

Bố tôi cũng lớn tuổi rồi, cần có con cái ở bên chăm sóc.

Tôi muốn ở lại phụng dưỡng ông ấy."

Tinh Húc nói vậy chỉ là muốn tạo một cái cớ hợp lý.

Bố đã cưới thêm vợ, có thêm một đứa con, rõ ràng có thể chăm sóc tốt cho bản thân.

Anh hoàn toàn có thể yên tâm rời đi.

Hơn nữa, khúc mắc trong quá khứ giữa anh và bố sợ rằng sẽ chẳng bao giờ có thể hoá giải được.

Nhưng mà anh không muốn rời khỏi căn nhà đó, ít nhất là bây giờ.

"Tâm ý của thầy, tôi xin ghi nhận."

Tôi cũng rất tiếc là không thể đáp lại kỳ vọng của thầy.

Tôi sẽ viết thư nói rõ chuyện này và xin lỗi thầy."

Jessica biết mình hoàn toàn hết hi vọng rồi.

Cô không kìm được mà chảy nước mắt nhưng cô cố giấu đi, vội vàng đứng dậy, nói:

"Được."

Nếu cậu đã quyết định như thế thì cứ vậy đi.

Tôi nghĩ cha tôi sẽ hiểu cho cậu và không làm khó cậu đâu."

"Jessica..."

Tuy Jessica cố giấu nhưng Tinh Húc vẫn có thể nhận ra được sự đau buồn trong ánh mắt cô ấy, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy.

"Còn mấy ngày nữa là phải về nước rồi, có một vài nơi Jessi muốn đi mà chưa đi được.

Jessi phải tranh thủ mấy ngày này đi cho hết."

"Có cần tôi đưa cậu đi không?"

"Không cần.

Jessi muốn đi một mình.

Đi chơi một mình cũng có thú vui của nó nha."

"Ừm.

Có gì cần giúp thì cứ nói với tôi.

Đừng ngại."

"Cảm ơn nhưng chắc không cần đâu."

Jessica chạy đi, vừa chạy vừa che miệng khóc.

Cô đau đớn nhưng cũng cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Tình yêu đơn phương kéo dài suốt sáu năm của cô hôm nay chính thức kết thúc rồi.

Một cách chóng vánh và nhẹ nhàng.

Tinh Húc thở dài một hơi.

Anh rất không muốn nhìn con gái khóc trước mặt mình, nhưng có

những việc không thể cưỡng cầu được.

Tinh Húc lấy điện thoại bấm bấm vài cái rồi nhắc máy gọi:

"Việc tôi nhờ cậu làm đến đâu rồi."

"Đã gửi hình cho Ninh chủ tịch rồi."

Nghe nói Ninh Viễn bị cấm túc trong nhà.

Khoảng một tuần sau sẽ bị tống ra nước ngoài.

Cậu yên tâm rồi nhé."

"Cảm ơn cậu."

"Cậu đúng là đủ mạnh tay nhưng tên nhóc đó phải làm như vậy thì mới nhớ đời được."

Tui bảo đảm sau này nó không dám động đến cậu nữa."

"..." Nó còn dám tôi còn rất nhiều cách để chơi với nó."

"Tôi thực sự thất vọng đấy."

Là người nào khiến cậu phải dụng tâm đến mức này? Tôi chưa từng thấy ai khiến cậu quan tâm đến như vậy."

"Một người em trai thôi."

Tinh Húc trả lời như vậy nhưng lại cảm thấy không đúng lắm.

Nếu chỉ là em trai thì anh sẽ có những cảm xúc kì lạ như vậy sao?

... *** ...

Kể từ lúc bị thương ở tay, Tinh Húc luôn là người đưa Tinh Thần đi học sau đó lại đón về.

Ở lớp thì có Vĩ Kỳ chép bài hộ, bón cho ăn trưa, đến tối về nhà thì bám riết lấy Sử Hồng nhờ chăm sóc.

Khoảng thời gian buổi tối ở nhà chính là khoảng thời gian mà Tinh Thần thích nhất, bởi đó là những lúc mà cậu có thể chân chính ở gần Sử Hồng nhất.

Đến mức mà anh trai không nhận được phải nhắc nhở:
"Vết thương ở tay em đã tốt hơn nhiều rồi, bớt dựa dẫm vào Sử Hồng đi.

Cậu ta không phải bảo mẫu của em."
"Anh nói vậy là không đúng rồi.

Những việc này đều là anh ta cam tâm tình nguyện làm vậy mà, em không ép.

Hơn nữa, chờ vết thương bình phục hoàn toàn em cũng chẳng việc gì phải dựa vào anh ta nữa."

"Vết thương của em nằm ở tay phải đúng là rất bất tiện trong việc sinh hoạt nhưng sao em không nhờ anh mà suốt ngày sai bảo cậu ta? Đến cả đi tắm cũng bắt cậu ta tắm giùm.

Việc đó đáng lẽ em nên bảo anh."

Cứ nghĩ đến việc Sử Hồng ngày nào cũng vào tắm cho Tinh Thần là anh muốn điên rồi.

Hai thằng con trai lớn tồng ngồng còn vào chung nhà tắm làm cái quái gì?

"Anh hai vụng lắm.

Mấy vụ chăm sóc người khác này anh không khéo bằng Sử Hồng đâu.

Còn việc em nhờ anh ta tắm cho em thì có việc gì chứ.

Con trai tắm cho con trai không phải rất bình thường sao?"

Tinh Húc: "..."

Chỉ có em mới cảm thấy nó bình thường thôi.

"Em không phải thích Sử Hồng đấy chứ?"

Tinh Thần nghe mà giật mình, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng.

"Anh nói cái gì vậy? Sao em... sao em có thể... Em là trai thẳng nha."

Tinh Húc: "..."

Nhìn mấy cái hành động biế/n thái của em có chỗ nào giống trai thẳng không.

"Được rồi.

Nếu em đã khẳng định như thế thì anh tạm tin vậy.

Nhưng anh vẫn phải nhắc trước với em.

Anh không quan tâm đối tượng của em có giới tính nào, nhưng tuyệt đối không thể là Sử Hồng.

Vì đó là anh trai em."

Tinh Thần sửng người.

Mặc dù bản thân luôn khẳng định mình là trai thẳng, đối với Sử Hồng không có một suy nghĩ gì khác ngoài sự hứng thú và tình cảm anh em thuần túy, nhưng không hiểu sao nghe lời này của Tinh Húc, cậu lại cảm thấy như có một tiếng sét đánh vào đại não.

Nó khiến cậu bưng tình khỏi những cảm xúc kì lạ mà chính cậu cũng không biết nên gọi nó là gì.

Phải mất một lúc sau cậu mới phản ứng lại nhưng vẻ mặt rất không được tự nhiên.

"Em biết.

Anh đang suy nghĩ cái vớ vẫn gì thế? Em chỉ xem A Hồng như anh trai thôi."

Tinh Húc nhắc em trai cũng là đang nhắc nhở chính mình.

Kể từ lúc phát hiện ra mình có những cảm xúc kì lạ đối với Sử Hồng anh đã bắt đầu thấy sợ.

Anh biết nếu mình thực sự nảy sinh tình cảm với Sử Hồng thì những

hệ quả nào có thể xảy ra.

Nhất là khi phát hiện ra những hành động của Tinh Thần đối với Sử Hồng không được bình thường, anh lại càng quyết ngăn chặn bằng được.

Hai anh em không thể cùng thích chung một người được, càng không thể là Sử Hồng.

... *** ...

Hai ngày sau đó, Tinh Húc đưa Jessica ra sân bay tiễn cô về nước.

Jessica không khỏi cảm thấy luyến tiếc, hai mắt rưng rưng.

"Trước khi rời đi Jessi có thể ôm Tinh Húc một cái không?"

Tinh Húc nhìn cô một lúc, đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc cô, mỉm cười nói:

"Nếu đã quyết tâm rồi thì đừng nên tự cho mình một hi vọng nữa."

"...!Jessi hiểu rồi.

Cậu đúng là đủ nhẫn tâm.

Jessi đi đây.

Hi vọng lần sau gặp lại sẽ nhìn thấy cậu đã tìm được cho mình hạnh phúc thực sự."

"Cậu cũng vậy.

Có tin vui nhớ báo cho tôi biết."

Jessica gật đầu và nở nụ cười.

Một nụ cười thật tươi như muốn lưu lại một hồi ức thật đẹp để cuối cùng cho người con trai mà cô yêu thầm suốt nhiều năm.

Cô quay đi, ngay lập tức hai hàng nước mắt một lần nữa chảy dài.

Tinh Húc ? đứng lặng nhìn Jessica rời đi cho khi khuất bóng sau đó mới quay người trở về.

Hạnh phúc thật sự của anh ở đâu, cho đến bây giờ anh vẫn không biết cũng không rõ nên định nghĩa nó như thế nào.

Suốt hai mươi mấy năm qua anh luôn cảm thấy hình như trong linh hồn mình còn thiếu sót một cái gì đó.

Anh đi tìm nhưng lại không biết là mình nên tìm cái gì.
Hình ảnh về nam nhân mặc cổ trang không hiện rõ mặt vẫn thi thoảng hiện về trong giấc mơ của anh, dường như nhắc nhở anh cần phải đi tìm người đó.

Đấy sẽ là chìa khoá để giải đáp cho tất cả những khúc mắc khó lý giải này.

Nhưng ở thế giới hiện đại này anh đi đâu để tìm được một người như thế?

* Đi đâu ư? Xa tận chân trời gần ngay trước mắt..

Chương 74: Chương 74

Tinh Húc đến thử việc tại một bệnh viện lớn trong thành phố ngay sau khi tiễn Jessica về nước.

Anh là một bác sĩ khoa ngoại với điểm thành tích học tập rất cao, lại thêm ngoại hình cực kỳ ưa nhìn, ngay từ ngày đầu xuất hiện ở bệnh viện đã thu hút rất nhiều ánh mắt ái mộ của các y tá lẫn các nữ bệnh nhân.

Chỉ mấy chốc Tinh Húc trở thành một hotboy cực nổi trong bệnh viện chỉ trong mấy ngày.

Kể từ lúc bắt đầu làm tại bệnh viện Tinh Húc không đưa đón Tinh Thần đi học nữa, ngược lại đi làm suốt từ sáng sớm đến tối mịt mới về.

Hầu như mỗi lần về nhà đều than mệt rồi lên thẳng phòng, không hề xuống dưới.

Suốt mấy ngày Sử Hồng không gặp được Tinh Húc chứ đừng nói đến hỏi chuyện.

Cậu luôn có cảm giác hình như Tinh Húc trốn tránh mình.

Bắt đầu từ lúc Tinh Thần bị thương, mỗi sáng Sử Hồng đều học lái xe với Tinh Húc, sau này là lái xe Vương.

Sau hơn một tuần cậu đã có thể thuận lợi lấy được bằng lái xe.

Sau đó Sử Hồng ngày nào cũng chở Tinh Thần đi học, đến chiều lại lái xe đến trường chở cậu về.

Sử Hồng chỉ mới đến đưa đón có ba ngày mà trong trường của Tinh Thần gần như ai cũng biết Tinh Thần có một người anh trai khác không những soái còn rất đẹp.

Gần như ngày nào cũng có cô gái đến hỏi cậu xin địa chỉ của anh trai khiến Tinh Thần tức mình không cho phép Sử Hồng ra khỏi xe nữa.

Nếu không phải vì Lục Vĩ Kỳ ở ký túc xá thì cậu đã sớm nhờ Vĩ Kỳ chở mình về rồi.

Những lúc như vậy cậu chỉ muốn đem Sử Hồng nhốt lại để không ai có thể nhìn thấy anh ta.

Ai bảo anh ta lại dễ nhìn như vậy chứ.

"Suy nghĩ linh tinh cái gì đấy? Học tiếp đi!" Sử Hồng cầm cuốn sách đã được cuốn thành cái ống đập nhẹ vào đầu Tinh Thần.

Mấy hôm nay Sử Hồng vẫn duy trì mỗi tối dạy phụ đạo cho Tinh Thần môn Anh văn.

Mỗi lần dạy là một tiếng đồng hồ.

Đôi lúc Tinh Thần đang học lại thả hồn đi đâu đâu.

"Anh đừng hờ chút là đánh vào đầu người ta được không? Sẽ bị ngốc đi đấy."

"Mấy tuổi rồi còn dùng cái lý do vớ vẩn đó."

Năm nay là năm ba, sang năm là cậu bắt đầu thực tập rồi.

Cậu phải cố gắng học cho tốt đi.

Cái này là vì tương lai của cậu sau này đó."

"Được rồi."

Anh nói cứ y như bố vậy."

"Còn không phải vì muốn tốt cho cậu sao? Thôi, học đi."

Đạo này là cậu hay thả hồn lung tung lắm nhé."

Tinh Thần lại im lặng, dường như đang lo lắng gì đó.

"Có chuyện gì sao? Nói tôi nghe xem."

Tinh Thần suy nghĩ một chút rồi hỏi:

"Anh hồi còn học đại học có từng dự tiệc vũ hội của trường không?"

"Vũ hội à? Dĩ nhiên là có rồi."

Nhưng mà sao vậy?"

Đột nhiên Tinh Thần đứng dậy, sát lại gần Sử Hồng hỏi dồn:

"Vậy anh đã từng có bạn gái chưa? Lúc tham gia vũ hội anh có nhảy với bạn gái không?"

"Tôi chưa có bạn gái."

Vũ hội trường tôi cùng với mấy đứa độc thân rủ nhau đi nhậu và hát karaoke."

Nghe vậy đột nhiên gương mặt Tinh Thần ửng hồng, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Song cậu lại giật mình.

Anh ta chưa có bạn gái thì tại sao cậu lại thấy vui vẻ được?

Sử Hồng nhìn gương mặt ửng hồng của Tinh Thần thì lại nghĩ là cậu đang ngượng ngùng.

"Có phải là cậu có bạn gái rồi không? Muốn nhảy với bạn gái nên tham khảo ý kiến của anh trai đây?"

"Không... không có."

Khoảng cách của cả hai lúc này vốn đã khá gần, khi Tinh Thần quay mặt qua khoảng cách lại càng gần hơn.

Mặt cậu bỗng chốc đỏ bừng, tim đập mạnh thành thịch.

Gần đây tần suất tim cậu đập mạnh mỗi lần ở bên Sử Hồng càng ngày càng nhiều.

Không biết có phải là bị bệnh rồi không.

"Thực sự là không có à? Thế thì cậu hỏi tôi chuyện vũ hội trường để làm gì?"

Tinh Thần hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh rồi nói:

"Hai mùa vũ hội trước vì tôi không có bạn gái nên không tham gia, nhưng năm nay nếu tôi còn không đưa bạn gái đến chắc chắn sẽ bị đám bạn trong lớp trêu chọc đến không góc đầu lên được."

"Làm gì đến mức như thế."

Cũng chỉ là chưa có bạn gái thôi mà.

Đâu phải đưa con trai nào cũng tìm được bạn gái đâu."

"Anh không biết đấy thôi."

Tôi ở trường nổi tiếng lắm, con gái theo phải xếp thành hàng dài ấy.

Vậy mà đã ba năm rồi còn chưa có mảnh tình nào vắt vai.

Tụi nó đang đồn ầm lên là tính hướng của tôi có vấn đề."

Sử Hồng: "..."

Nói như cậu thì tính hướng của tôi chắc cũng có vấn đề lâu rồi.

"Khụ khụ... Nếu vậy thì có gì khó."

Chẳng phải cậu nói mình có nhiều cô gái theo đuổi lắm sao? Chọn một cô trong số đó giả làm bạn gái cậu đi dự vũ hội.

Tôi chắc chắn là cô ấy sẽ rất vui mừng mà đồng ý."

"Không được."

Nếu anh đã không thích người ta thì tốt nhất đừng để người ta nuôi thêm hi vọng, chỉ làm cô ấy thêm đau khổ mà thôi."

Sử Hồng gặng người.

"Cậu nói cũng đúng."

Là tôi suy nghĩ không chu đáo."

Tinh Thần quan sát Sử Hồng một hồi rồi đề nghị:

"Hay là anh đóng giả làm bạn gái tôi đi."

"..."

Sử Hồng đột ngột vung tay đánh vào đầu Tinh Thần cái bốp khiến cậu ta kêu lên.

"Đau quá! Sao anh lại đánh tôi?"

"Cho cậu tỉnh táo lại bớt suy nghĩ linh tinh đi."

Tôi là con trai, giả làm bạn gái cậu thế nào hả?"

"Nhưng... nhưng mà đám bạn tôi đều bảo anh có vẻ đẹp phi giới tính."

Con trai hay con gái đều không bằng..."

Sử Hồng tức mình vung tay lên lần nữa.

"Ấy đừng đánh! Đừng đánh! Tôi nói giỡn thôi mà."

"Lo học bài cho tốt đi."

Mai tôi sẽ kiểm tra.

Cậu mà không hoàn thành bài tôi giao hôm nay tôi sẽ tăng cường độ học lên gấp đôi."

"Ấy đừng! Tôi sẽ chăm chỉ học mà."

Sử Hồng hừ lạnh rồi quay người bỏ đi.

Tinh Thần thở phào một hơi.

Tuy ban nãy chỉ là buột miệng nói như thế nhưng quả thật từ lần đầu tiên nhìn thấy Sử Hồng trong trang phục áo sơ mi trắng quần xanh đầy thư sinh, cậu đã có suy nghĩ nếu như người này mặc nữ trang hẳn phải đẹp lắm.

Nghĩ đến đây mặt cậu bỗng chốc lại đỏ bừng.

... *** ...

Hơn nửa đêm Sử Hồng đột nhiên bừng tỉnh.

Từ lúc trở về lại hiện đại, thi thoảng cậu lại mơ về những chuyện xảy ra trong thế giới kia rồi bừng tỉnh đột ngột giữa đêm như thế. Tuy rằng chỉ ở lại có một năm ngắn ngủi nhưng thế giới đó đã để lại trong lòng cậu rất nhiều ấn tượng tốt đẹp, và cả những kỉ niệm đôn đau mà có lẽ cả đời này cậu cũng không thể quên được.

Rất nhiều lần cậu tự hỏi Tinh Húc ở thế giới đó vẫn còn sống chứ? Sức khoẻ có tệ lắm không? Sau khi cậu ra đi Sử Tân Vinh như thế nào rồi? Liệu ông ấy có nhớ thương một người con trai như cậu không? Còn cả Tử Lâm và Kim Yến có thể thuận lợi ở bên nhau không? Rồi Cảnh Điền, Khúc Phong, cả hoàng hậu nữa, bọn họ có khoẻ không? Tinh tiền bối và Phượng tiền bối có ở lại Đông Vân quốc dạy bảo cho Tiểu Tâm không? Sử Hồng không tìm được mà chảy nước mắt.

Ở thế giới này không tồn tại người được gọi là thuật sĩ, sẽ không ai có thể giúp cậu quay về thế giới ấy.

Cậu thực sự rất nhớ bọn họ, muốn nói với bọn họ rằng ở bên này tôi sống rất tốt. Sử Hồng rời khỏi giường, muốn xuống dưới nhà lấy cốc nước.

Dọc cầu thang luôn có đèn ngủ chiếu sáng nên đi không sợ vấp.

Lúc xuống dưới bếp Sử Hồng ngạc nhiên khi thấy bên trong sáng đèn.

Cậu ngạc nhiên lại gần thì thấy Tinh Húc đang lúi húi nấu mì trong bếp.

"Anh đói sao?"

Nghe tiếng hỏi Tinh Húc giật mình xem chút đánh rơi đĩa.

Anh rất ngạc nhiên khi thấy Sử Hồng, lúng túng đáp:
"Ừ."

Tôi... tôi có hơi đói.

Cậu xuống đây làm gì?"

"Tôi muốn uống ít nước."

Sử Hồng đến gần bếp thấy trong nồi nấu mì kia chỉ có trứng, không có thêm gì khác.

Lông mày khế nhíu lại.

Cậu nhớ mấy ngày gần đây Tinh Húc toàn về trễ, đa phần là qua bữa tối.

Lần nào hỏi anh ta cũng nói đã ăn tối với đồng nghiệp rồi sau đó lên lầu luôn.

Cậu rất ít khi gặp mặt với Tinh Húc ở nhà.

Bây giờ giữa đêm lại pha mì thế này thì lúc tối là ăn uống kiểu gì.

Nghĩ vậy Sử Hồng không khỏi bực bội.

Cậu mở tủ lấy ít thịt bò ra thái mỏng sau đó cho vào nồi nhỏ đảo một hồi rồi đổ vào bát mì.

Tinh Húc thấy vậy ngượng ngùng nói:

"Cậu không cần phải làm vậy đâu.

Tôi ăn đơn giản thôi."

"Có ăn đơn giản thì cũng phải có chất chứ.

Tôi không muốn bác sĩ Đường chỉ vì muốn tránh mặt tôi mà ăn uống thiếu chất rồi ngất ở nơi làm việc đâu."

Dường như bị bắt trúng tim đen, Tinh Húc lúng túng không dám nhìn Sử Hồng, đem bát mì ra bàn và ngồi xuống ghế.

Lúc ấy mới nói nhỏ:

"Cậu nói gì vậy? Tôi việc gì phải tránh mặt cậu."

"Nếu không phải thì nhìn thẳng mặt tôi mà nói đây này."

Bộ tôi đáng sợ đến vậy sao?"

Tinh Húc ngẩng đầu nhìn Sử Hồng, gương mặt đầy khó chịu.

"Tôi không hiểu cậu đang nói gì."

"Vậy anh giải thích thế nào về chuyện này? Buổi tối về anh nói anh ăn rồi mệt quá nên về phòng nghỉ."

Đến đêm lại lén lút xuống bếp nấu mì ăn.

Có phải buổi tối anh chưa ăn gì không?"

"Cậu đừng suy diễn lung tung."

Tôi làm việc nhiều nên dễ đói là chuyện rất bình thường.

Nhà có đồ ăn, tôi ngu gì mà nhịn chứ."

"Được."

Được lắm.

Anh không dám thừa nhận chứ gì? Để tôi xem anh có thể tránh mặt tôi bao lâu."

Sử Hồng liền kéo ghế ngồi xuống ngay bên cạnh Tinh Húc, nhìn chăm chăm anh không rời.

Tinh Húc bất đắc dĩ phải ngừng đũa, quay qua hỏi:

"Cậu đang làm gì đấy hả? Cậu cứ nhìn chăm chăm tôi như thế tôi ăn không vô."

"Xin lỗi."

Mấy ngày rồi không gặp được anh nên tôi muốn nhìn lâu một chút để bù lại mấy ngày vừa rồi."

"..."

Cái kiểu nói chuyện b.iến thái gì thế này?

* Thế này mà đã gọi b.iến thái vậy nguyên chủ Sử Hồng theo đuổi

người trước kia thì gọi là gì?.

Chương 75: Chương 75

Tinh Húc cố gắng tránh né Sử Hồng vì sợ bản thân sẽ không giữ được lòng mà rơi vào một tình cảm không nên có.

Những ngày tránh tránh né né anh đã rất khổ sở.

Anh nhận ra mình càng muốn tránh thì lại càng nghĩ đến Sử Hồng nhiều hơn.

Mỗi lúc rảnh rỗi là lại nghĩ đến nên anh buộc mình lao vào làm việc.

Như lúc này đây Sử Hồng cố tình ngồi bên cạnh anh, nhìn anh chăm chăm đã khiến anh căng thẳng, đầu óc cũng không giữ được bình tĩnh.

Sử Hồng thấy kinh ngạc khi Tinh Húc đột nhiên đứng dậy.

Giây tiếp theo cậu bị anh ta tóm lấy cánh tay, lôi cậu dậy rồi áp vào tường.

Hai tay chống hai bên đầu không cho cậu có cơ hội bỏ trốn.

Gương mặt Tinh Húc hiện tại đã tối sầm, nhiệt độ xung quanh dường như bị tác động bởi khí tức lạnh lẽo cũng bất giác hạ xuống.

Sử Hồng thấy lạnh run.

Khí tức này rất quen thuộc, tựa như lần đầu cậu giáp mặt thái tử Đường Tinh Húc tại phủ của y.

Khi đó y một lòng muốn giết cậu, đè cậu xuống đất, dùng linh lực suýt

nữa đã đánh thẳng vào người cậu nếu Cảnh Điền không kịp thời chạy vào ngăn cản.

Cảnh tượng đó cứ như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, bây giờ lại hiện lên rõ mồn một trong tâm trí.

Tại sao lại giống nhau như thế? Rõ ràng là hai người khác nhau, tại sao lại hết lần này đến lần khác lại mang đến cho cậu những cảm giác giống hệt như vậy? Cổ họng như nghẹn lại.

Cậu cảm thấy khó thở.

"Đừng có thử thách sự kiên nhẫn của tôi.

Công việc của tôi ngày thường rất mệt mỏi, không muốn gặp cậu là vì tôi cảm thấy rất phiền.

Cho nên nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt thì cảm phiền tránh xa chút.

Hiểu chứ?"

Không tìm được một lý do hợp lý để giải thích, Tinh Húc quyết định dọa cho Sử Hồng sợ để cậu tránh xa mình ra, ghét mình cũng được, giống như hồi đầu hai đứa gặp nhau vậy.

Thà để cậu ghét mà tránh mình còn hơn để cậu ấy ngày càng tiến gần rồi đến lúc tình cảm kìm nén bên trong ngày một lớn thêm thì lại càng không kìm chế được.

Thấy thái độ của Sử Hồng có vẻ khác lạ, dường như rất sợ hãi khiến Tinh Húc không khỏi kinh ngạc.

Anh chỉ dọa một chút không đến mức khiến cậu ấy sợ như vậy chứ? Anh cảm thấy hối hận, muốn chạm vào gương mặt trắng bệch của cậu ấy để trấn an thì đột nhiên Sử Hồng nắm chặt lấy bàn tay của anh, nhìn anh với đôi mắt đẫm nước mà nói:

"Đường Tinh Húc, là người phải không? Có phải người đến thế giới này tìm ta không?"

"..."

Sử Hồng đang nói cái gì vậy? Có phải là đang mê sảng không?
Sử Hồng chạm tay vào gương mặt của Tinh Húc, hai hàng nước mắt chảy xuống giàn dụa, đôi mắt chứa đầy sự đau khổ và nhưng nhớ khôn nguôi.

"Đúng là người rồi.

Người là thuật sĩ tài ba, thông thạo dịch chuyển thời không.

Người dùng pháp thuật để xuyên không tới nơi này gặp ta sao?"
Trán Tinh Húc bắt đầu nổi gân xanh.

Anh nhận ra Sử Hồng không phải đang nói mình.

"Này, Sử Hồng, cậu nhìn cho kỹ xem tôi..."

Tinh Húc còn chưa nói xong Sử Hồng đã đột nhiên ôm chặt lấy anh mà khóc:

"Ta nhớ người lắm Tinh Húc.

Ngày nào ta cũng nhớ người, muốn gặp người.

Tại sao bây giờ người mới đến tìm ta?"

Tinh Húc nổi điên lôi Sử Hồng ra ép cậu vào tường, chửi thề:

"Mẹ nó, Sử Hồng, cậu nhìn rõ đi cho tôi.

Cậu nhầm tôi với thằng Tinh Húc nào hả?"

(Au: không phải cũng đều là anh sao?)

Sử Hồng ngẩn ra, dường như vẫn chưa tỉnh táo hẳn.

Tinh Húc cắn môi tức giận, cúi xuống ngậm lấy môi của Sử Hồng.
Sử Hồng há hốc kinh ngạc.

Cậu còn chưa kịp hoàn hồn thì răng bị cạy mở, cái lưỡi ấm nóng lùa vào trong khoang miệng.

Tinh Húc hôn Sử Hồng rất mãnh liệt, như muốn hút hết không khí bên trong khiến cậu khó thở, không chỉ vậy còn vừa hôn vừa cắn.

Hành động đó khiến Sử Hồng tỉnh táo hẳn.

Cậu nhận ra vừa rồi trong lúc kích động đã nhận nhầm người.

Lúc cậu chết ở thế giới ấy, pháp lực của Tinh Húc chỉ còn rất ít, không thể đủ để thi pháp xuyên đến nơi này.

Cho dù có thì làm như vậy chẳng khác nào tự sát.

Lý tưởng của Tinh Húc là dùng cả cuộc đời cống hiến năng lực của mình cho Đông Vân quốc.

Hắn sẽ chẳng nguyện liều mạng như vậy vì cậu.

Làm sao có thể xuyên đến nơi này.

Hành động của Tinh Húc chứng tỏ anh ta không phải là người mà cậu đã nghĩ đến.

Sử Hồng muốn đẩy Tinh Húc ra nhưng bị anh ta ép rất chặt, hai bàn tay còn bị anh ta giữ chặt trên tường, không cách nào phản kháng.

Môi càng bị ép xuống, hôn đến càng sâu.

Sử Hồng liền cắn vào lưỡi Tinh Húc.

Anh ta mới đau quá mà chịu thả người.

Gần như ngay lập tức, Sử Hồng vung tay tát cho Tinh Húc một phát trời giáng.

Tinh Húc đưa tay gạt đi vệt máu chảy trên khoé miệng, gương mặt càng thêm âm trầm nhìn Sử Hồng.

"Cậu dám đánh tôi?"

"Anh phát điên cái gì đấy hả? Hành động bi.ến thái của anh có đáng bị đánh không?"

"Vậy cậu ôm lấy tôi khóc lóc gọi tên một thằng đàn ông khác thì nên

gọi thế nào?"

Sử Hồng tức đến mức run tay.

Cậu tức giận bản thân không kìm chế được lòng.

Làm sao trong một phút không kiểm soát lại có thể nhận nhầm người này là thái tử Tinh Húc.

Bây giờ muốn giải thích cũng không có cách nào.

"Tinh Húc kia là thằng nào? Thằng nào mà khiến cậu ngày nhớ đêm mong, khóc lóc khổ sở như thế? Lại còn nhìn nhầm tôi thành hắn ta?"

"Không... không phải chuyện của anh."

Sử Hồng quay đi muốn lên phòng thì lại bị Tinh Húc tóm cổ tay kéo lại.

"Đứng lại nói chuyện cho rõ ràng.

Cậu xem tôi như vật thể thân cho hắn ta mà bảo là không liên quan?"

"Ban đầu nhận nhầm anh là tôi sai.

Tôi xin lỗi.

Nhưng hiện tại tôi rất mệt mỏi.

Anh để cho tôi nghỉ ngơi được không? Có gì ngày mai chúng ta nói tiếp."

Đây rõ ràng là đang trốn tránh không dám trả lời.

Trì hoãn đến ngày mai chẳng qua là muốn tìm một lý do để giải thích cho chuyện này thôi.

Tinh Húc nghĩ vậy thì cảm thấy rất tức giận.

Chưa bao giờ anh lại cảm thấy tức giận đến như vậy.

Hoá ra lâu nay anh bị Sử Hồng xem như vật thể thân ư? Thế mà mấy ngày nay anh còn lo nghĩ tìm cách trốn tránh Sử Hồng, sợ tình cảm

của mình không kìm chế được.

Anh trốn tránh đau khổ như thế, hoá ra đều là tự huyễn hoặc mình.

Người ta lâu nay xem anh là vật thế thân cho một thằng đàn ông khác. Anh cảm thấy bản thân bị xúc phạm, tình cảm bị xem thường.

"VẬY HOÁ RA CẬU THÍCH ĐÀN ÔNG?"
Sử Hồng kinh ngạc nhìn Tinh Húc.

Hai mắt mở lớn.
"Dì Mạn có biết tính hướng này của cậu không?"
"Anh im đi.

Chuyện không như anh nghĩ."
"Không như tôi nghĩ? Chẳng phải cậu vừa mới ôm lấy tôi kêu khóc nói nhớ thương ngày đêm một thằng đàn ông có tên giống tôi sao? Bị phản bội rồi à?"
"Anh..." Sử Hồng giận đến tím mặt.

Hai bàn tay run run siết chặt.
Tinh Húc vẫn không chịu nhượng bộ.

Lúc này anh đang bị cơn giận lấn át lí trí.

Trong đầu anh chỉ có duy nhất một suy nghĩ: nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Anh tiến gần đến bên Sử Hồng, tiếp tục nói chuyện với giọng điệu vừa lạnh lùng, vừa cay nghiệt:
"Đây có lẽ là bí mật mà cậu cố gắng che giấu lâu nay nhỉ.

Chắc hẳn cũng chưa có ai biết đâu.

Nếu việc hôm nay chẳng may lộ ra không biết sẽ xảy đến những chuyện gì."

Sử Hồng tức giận vung tay muốn đấm vào mặt Tinh Húc nhưng nắm đấm đã nhanh chóng bị giữ lại.

"Sao? Nói không lại thì muốn đánh?"

"Khốn kiếp! Anh muốn gì?"

"Tôi chỉ muốn làm rõ một vài chuyện."

Đường Tinh Húc trong lời của cậu là ai?"

Sử Hồng không khỏi kinh ngạc.

Chẳng qua là nhầm người, sao phải hỏi cặn kẽ như vậy làm gì?"

"Anh hỏi làm gì? Dù sao anh cũng mãi mãi không thể gặp được người đó."

"Tại sao lại không thể gặp? Hắn ở nước ngoài sao?"

"...!Cứ cho là vậy đi."

Tóm lại là ở một nơi rất xa.

Tôi cũng không có hi vọng gặp được."

Tinh Húc nhíu mày.

Anh cho rằng Sử Hồng đang muốn giấu diếm.

"Cậu yêu hắn sao?"

Sử Hồng sửng lại.

Yêu ư? Đúng.

Cậu phát hiện ra cậu đã yêu hắn, yêu đến chết đi sống lại, cho nên lúc này mới kích động mà làm ra hành động xấu hổ như vậy.

Chỉ tiếc khi cậu nhận ra đã là quá muộn.

Hai người đã không bao giờ có thể gặp lại.

"Không phải việc của anh."

Lại là cái câu "không phải việc của anh".

Vậy như thế nào mới được tính là việc của anh đây? Yêu thầm một người, vậy mà người ta lại xem mình như một người khác rồi tỏ tình một cách thương tâm như thế.

Bây giờ lại phũ phàng phủ nhận tất cả.

Mẹ nó chứ! Lòng tự tôn của một thằng đàn ông đâu?
Sử Hồng thấy Tinh Húc đột nhiên bước lại gần ép cậu vào tường một lần nữa, lạnh lùng nói:

"Nếu cậu không nói thật tôi sẽ hôn cậu ngay bây giờ."

"Cái gì?"

Tinh Húc nắm cằm Sử Hồng giữ cho mặt của cậu đối mặt với mình, hơi nghiêng đầu lại gần, hỏi lại bằng giọng khàn khàn:

"Nói cho tôi biết hắn là ai."

Tôi đếm đến ba, cậu còn không nói thì tôi không chỉ có hôn cậu thôi đâu mà còn làm những cái khác nữa đấy."

"Đồ biến thái! Buông tay!"

Sử Hồng muốn vùng ra nhưng sức cậu không địch nổi Tinh Húc.

Rốt cuộc vẫn bị ép vào tường.

"Tôi nói được làm được."

"Khốn kiếp! Anh việc gì phải như thế hả?"

"Một."

"Hai."

* Tinh Húc ăn dấm của chính mình mà không biết..

Chương 76: Chương 76

"Này, ai đang ở dưới nhà vậy?"

Có tiếng người phát ra từ chỗ cầu thang, nghe hình như là giọng của Tinh Thần.

Sử Hồng giật mình vội vàng đẩy Tinh Húc ra.

"Anh Hai, anh ở đây à? Cả A Hồng nữa, sao cũng ở đây luôn vậy?"
Nhìn thấy bát mì đang ăn dở trên bàn, Tinh Thần ngạc nhiên phỏng đoán.

"Là ai đói nên xuống pha mì ăn sao?"

"Ừ."

Anh có hơi đói chút.

Em đừng nói với bố và dì, không nên làm kinh động đến họ."

"Em biết."

Chuyện cũng có gì đâu.

Vậy sao A Hồng cũng ở đây?"

"Tôi khát nước nên muốn xuống bếp lấy nước uống."

Giờ tôi lên lầu đi ngủ đây."

"Đợi đã!" Tinh Thần đột nhiên giữ vai Sử Hồng lại, kéo cậu đối diện với mình, cúi gần mặt xuống nhìn Sử Hồng, kinh ngạc hỏi: "A Hồng? Sao mắt anh đỏ như vậy? Anh vừa khóc à?"

"Không... không có."

Con gì đó vừa bay vào mắt tôi đấy."

Sử Hồng nói vậy rồi vội vàng đi nhanh lên lầu trước khi Tinh Thần kịp hỏi thêm câu nào.

Tinh Thần cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cậu không ngốc.

Hai mắt đỏ thề kia rõ ràng là vừa khóc xong.

Cậu nhìn sang Tinh Húc đang ngồi ăn mỳ bên kia.

Không phải ông anh trai mình vừa bắt nạt người ta đấy chứ?

"Anh, anh lại chọc ghẹo gì A Hồng à? Làm người ta khóc rồi kìa."

"Anh làm gì có bản lĩnh chọc được tên đó khóc."

"Vậy tại sao A Hồng lại khóc thế kia?"

"Ai biết được."

Tinh Húc càng nghĩ càng thấy bực mình.

Kẻ mà Sử Hồng đem lòng yêu kia lại có tên họ giống hệt anh.

Hơn nữa khóc thương tâm như thế không lẽ là bị "Tinh Húc" đó phản bội rồi? Anh nhất định phải tìm xem kẻ đó là tên khốn nào lại đối xử với Sử Hồng như thế.

Sau đó sẽ cho hắn ta một trận.

Rồi sau đó... Anh cũng không biết nên làm thế nào.

Anh thấy mình đúng là điên rồi.

Không phải đã tự nhủ bản thân phải khống chế thật tốt tình cảm của mình không để hãm sâu vào tình cảm không nên có với Sử Hồng hay sao.

Rốt cuộc anh đang làm cái gì thế này?

"Anh, mặt anh làm sao vậy? Sao giống như..."

Tinh Húc giật mình.

Anh quên mất là lúc nãy vừa bị Sử Hồng tát một cái rất mạnh.

Một bên má bây giờ vừa nóng vừa rát.

Vết hằn của ngón tay chắc chắn vẫn rất rõ, khó mà giải thích được với Tinh Thần.

"Có phải A Hồng đánh anh không? Anh bắt nạt anh ấy sao?"

"..."

Có thằng em trai thật quý hoá làm sao.

Anh trai bị đánh, câu đầu tiên lại hỏi là anh mà có bắt nạt người ta không.

Sao không hỏi ngược lại?

"Em nghĩ hẳn dễ bị bắt nạt như thế à?"

"VẬY chắc chắn là anh đã làm gì không đúng thì A Hồng mới đánh anh như vậy chứ?"

Tinh Thần thực sự nổi giận và cảm thấy khó tin với những gì mình đã thấy trước mắt.

Một cái bàn tay hằn rõ một bên má anh hai, còn Sử Hồng thì hai mắt đỏ hoe chạy trốn.

Suy nghĩ bằng đầu gối cũng biết là Sử Hồng đã phải chịu ủy khuất.

Sao anh hai lại có thể làm thế với Sử Hồng chứ?

Tinh Húc đứng dậy, quay về phía em trai với vẻ mặt giận dữ.

"Em giỏi quá nhỉ? Em quen biết hẳn được bao lâu mà giờ dám quay sang chỉ trích anh?"

Đây không phải là lần đầu Tinh Thần bị anh trai mắng.

Tính cách cậu ham vui, nghịch ngợm, hay gây chuyện nên bị anh mắng thường xuyên, nhưng chưa bao giờ cậu lại cảm thấy uy áp từ anh lớn như vậy.

Trông giống như một con mãnh hổ giương nanh vuốt về phía kẻ địch của mình.

Nó khiến cậu bất giác run lên.
Bình thường Tinh Thần đều rất sợ anh trai.

Nhưng hôm nay nhìn Sử Hồng khóc đỏ cả mắt, cậu cảm thấy bản thân cần phải làm một cái gì đó.

Cậu muốn bảo vệ Sử Hồng, cho dù đối thủ của mình có là anh hai đi nữa.

"Anh hai, anh vẫn thường xuyên căn dặn em không được ỷ thế bắt nạt người khác.

Nhưng anh rõ ràng đã bắt nạt A Hồng.

Anh làm như vậy là sai rồi.

Anh phải xin lỗi A Hồng."
"Gan em cũng lớn quá nhỉ.

Cũng biết cãi lại anh rồi.

Nhưng mà em làm anh hùng nhằm chỗ rồi.

Sử Hồng không phải tên yếu đuối cần được bảo vệ.

Còn chuyện tại sao hấn khóc, sao em không đi hỏi hấn đi?"
Tinh Thần ngăn người.

"Không phải anh làm A Hồng khóc sao?"

"Không."

"Vậy sao A Hồng lại đánh anh?"

"...!Ai bảo em là anh bị hấn đánh?"

"Vết hấn rõ ràng thế kia..."

"Cũng không có nghĩa là bị hấn đánh."

"..." Trả lời cái kiểu quái gì thế?

Tinh Húc đứng dậy mang tô mỳ đang ăn dở đổ luôn vào thùng rác.

Xảy ra đủ chuyện như vậy giờ nuốt cũng không vô nữa.

Nhìn Tinh Húc lúc này cảm giác như có một luồng khí đen ngọt ngọt bao trùm quanh người.

Ai cũng không dám đến gần.

"Anh không nói thì em sẽ đi hỏi A Hồng.

Nếu đúng là anh bắt nạt anh ấy, em... em sẽ không để yên cho anh đâu."

"..."

Được lắm.

Thằng em từ nhỏ đã luôn quấn lấy anh mà bây giờ biết làm phản rồi.

Tinh Thần chạy nhanh lên cầu thang.

Giờ chỉ còn lại Tinh Húc trong bếp.

Tâm trạng hiện tại khá tồi tệ.

Anh đứng nhìn chăm chăm vào vòi nước đang xả ào ào vào bồn rửa tay mà ngẩn ra, xém tí nữa đã để nước chảy tràn xuống sàn nhà bếp.

Tinh Húc lấy điện thoại gọi điện đến một người có tên hiện trên điện thoại là Bốn mắt.

Tiếng chuông vang lên bốn lần mới có người nhấc máy.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng gái ngủ:

"Hơn nửa đêm rồi cậu còn gọi có chuyện gì vậy?"

"Tìm cho tôi thông tin về tất cả những người có tên Đường Tinh Húc.

Càng nhanh càng tốt."

"...!Cái gì?"

"Sáng mai đưa cho tôi xem kết quả."

Sau đó thẳng tay cúp máy.

Lộ Sinh Nguyên trợn mắt nhìn điện thoại rồi nhìn sang chiếc đồng hồ vừa điểm một giờ sáng, quăng điện thoại chửi thề.

"Mẹ nó! Cái tên này đang đêm mà nổi điên cái gì vậy?!"

Sau đó nằm xuống trùm chăn ngủ tiếp.

... *** ...

Tinh Thần đứng trước cửa phòng Sử Hồng, do dự không biết có nên gõ cửa hay không.

Hồi nãy ở dưới nhà hai mắt đỏ hoe như thế, sợ là vẫn còn cảm thấy bị ủy khuất.

Cậu áp tai vào cánh cửa cố gắng lắng nghe xem động tĩnh bên trong.

Nhưng cố gắng lắm cũng không nghe thấy gì cả.

Đột ngột cánh cửa mở ra.

Sử Hồng xuất hiện với gương mặt ướt đẫm như vừa rửa mặt xong.

Đôi mắt đã đỏ hơn rất nhiều, nếu chú ý kỹ mới có thể phát hiện ra.

Sử Hồng cảm giác có người đang đứng ở ngoài nên mới mở cửa ra xem thử và rất kinh ngạc khi nhìn thấy Tinh Thần.

Lúc này Tinh Thần đang đứng chết trân nhìn Sử Hồng.

Cánh cửa mở ra quá đột ngột khiến cậu hốt hoảng và giật mình đến đứng đơ ra như tượng mất một lúc.

Nhưng nguyên nhân chính khiến cậu đứng đơ ra là vì khuôn mặt vẫn

còn ướt nước của người kia.

Sử Hồng có một gương mặt xinh đẹp không phân biệt giới tính nhưng bản thân lại không ý thức được điều đó.

Mặt vừa rửa xong chỉ lau qua sơ sài.

Lông mày lá liễu, đôi mắt hoa đào chớp chớp, đôi môi hồng dính nước dưới ánh đèn càng thêm quyến rũ.

Từng giọt nước trên tóc mái còn ướt chảy xuống gương mặt trắng hồng, chạy dọc xuống cổ, thấm vào vai áo.

Khung cảnh diễm lệ quá mức câu nhân.

"Sao cậu lại đứng đây?"

Tinh Thần nuốt nước bọt, bàn tay nắm lấy vạt áo trước ngực như cố ngăn tiếng quả tim đang đập dồn dập phát ra bên ngoài.

Cậu cố gắng làm một gương mặt thật tự nhiên trả lời:

"Tôi lo lắng cho anh nên đến xem thử.

Anh không sao chứ?"

"Không sao.

Tôi còn chưa hỏi nửa đêm cậu xuống dưới nhà làm gì?" Sử Hồng cố gắng đánh trống lảng.

"Nửa đêm bừng tỉnh nên xuống lầu uống chút nước.

Không phải anh cũng vậy sao?"

"Ừm.

Vậy cậu uống nước chưa?"

Giờ Tinh Thần mới nhớ ra là mình còn chưa uống nước.

Cổ họng có chút khát.

"Uống xong rồi thì về ngủ tiếp đi.

Tôi cũng phải đi ngủ đây."

"Đợi đã!" Tinh Thần ngăn lại khi Sử Hồng định đóng cửa.

"Hồi nãy dưới nhà bếp đã xảy ra chuyện gì? Có phải anh hai bắt nạt anh không? Nếu đúng tôi nhất định sẽ tìm anh hai lấy lại công bằng cho anh."

Sử Hồng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

Cậu không nghĩ một người luôn rất kính nể và sợ anh trai như cậu nhóc này lại có thể nói với mình những lời như thế.

Nhìn gương mặt đầy lo lắng của cậu ấy, sự đau khổ cùng uất ức ban nãy đã giảm đi hơn phân nửa rồi.

Sử Hồng phì cười đưa tay xoa đầu Tinh Thần.

"Không có.

Tinh Húc làm sao mà bắt nạt được tôi chứ? Cậu trông tôi dễ bắt nạt đến vậy sao?"

"Nhưng... nhưng anh đã khóc mà."

"Tôi xem phim trên web, cảm động quá nên khóc đấy."

"..."

Anh có cái sở thích của con gái đó từ khi nào vậy?

"Vậy cái tát trên mặt anh hai... Có phải anh đánh không?"

"Sao cậu không đi hỏi anh ta xem?"

"..."

Hai cái người này, tại sao cách trả lời lại giống nhau quá vậy? Nhưng nếu không phải A Hồng thì ai dám đánh anh ấy?

"Hỏi xong chưa? Xong rồi thì tôi đi ngủ nhé! Tôi buồn ngủ lắm rồi."

"Đur... Được.

Anh ngủ đi."

Sử Hồng định đóng cửa thì đột nhiên bị Tinh Thần cản lại.

"Lại sao nữa thế?"

"Đừng xem phim vào ban đêm nữa.

Không tốt cho giấc ngủ đâu."

"...!Tôi biết rồi.

Không còn gì nữa chứ?"

Tinh Thần còn muốn nói nhưng rốt cuộc lại không nghĩ ra được gì, chỉ đành nuối tiếc lắc đầu.

Sử Hồng mỉm cười nói chúc ngủ ngon rồi đóng cửa.

Tinh Thần lúc này mới nhìn cánh cửa đã đóng kín, nói nhỏ:

"Chúc ngủ ngon, A Hồng."

* T/g: chương này có hơi tội cho Tinh Thần.

thôi để mama đền cho con sau nhé..

Chương 77: Chương 77

Sáng hôm sau xuống lầu, Sử Hồng đã nhìn thấy Tinh Húc đang ngồi ở bàn ăn sáng, một chuyện mà từ khi đến đây cậu rất hiếm khi nhìn thấy.

"A Hồng, con ăn sáng rồi hẵng đi làm." Liễu Mạn đang đứng trong bếp nói vọng ra.

Bình thường Sử Hồng đều ngồi xuống ăn sáng xong rồi đi.

Nhưng sau chuyện xảy ra tối qua, hiện tại cậu không muốn nhìn thấy mặt Tinh Húc.

"Dạ thôi ạ.

Con đang vội."

"Hả? Không phải còn sớm sao?"

"Hôm nay ở trường có việc đột xuất, con phải có mặt trước vài phút."

Sử Hồng khựng lại khi cảm thấy cổ tay mình bị ai đó giữ chặt.

"Ngồi xuống đi! Cậu sợ tôi ăn thịt cậu đến vậy sao?"

"..." Ai thèm sợ anh.

Ngồi thì ngồi.

"Vậy mẹ lấy cho con một bát.

Con ăn nhanh rồi đi."

Nói xong Sử Hồng ngồi xuống bàn, ngay bên cạnh Tinh Húc.

"Má anh vẫn còn hơi đỏ đấy." Cậu ghé tai nói nhỏ với Tinh Húc.

"Cảm ơn.

Tôi sẽ chú ý."

Sử Hồng khẽ xì một tiếng.

Bày đặt làm ra vẻ mặt bình thản.

Cậu dám cá người như anh ta chắc chắn cả đời này chưa từng bị cho ăn tát.

Ngày hôm qua bị cậu cho một tát như vậy hẳn phải tức giận lắm nhưng vì giữ mặt mũi nên mới kìm nén lại mà thôi.

"Hôm nay anh Hai cũng chịu ngồi ăn sáng à? Chuyện lạ à nha." Tinh Thần từ trên lầu chạy xuống."

"Tinh Thần, ăn một bát vằn thắn chứ?"

"Vâng."

Tinh Thần ngồi xuống cạnh Sử Hồng, vui vẻ nói:

"Tay tôi khỏi hoàn toàn rồi.

Hôm nay tôi không cần anh phải chở tôi đến trường nữa."

"Cậu chắc không đấy? Hay là nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa đi.

Lỡ như chuyện gì xảy ra thì..."

"Tôi cảm thấy rất ổn.

Nếu anh không yên tâm thì lát nữa lái xe đi phía sau tôi.

Nếu tôi an toàn đến được trường thì anh yên tâm để tôi tự đi rồi nhé."

Cảm thấy cách nghĩ của Tinh Thần rất hay, Sử Hồng liền đồng ý.

Mấy ngày nay cậu quan sát thấy tay của Tinh Thần đúng là đã đỡ hơn rất nhiều, chỉ là nếu để cậu ấy tự mình lái xe thì chưa yên tâm lắm.

"Anh ăn xong rồi.

Anh đi trước đây."

Tinh Húc đứng dậy, trước khi ra cửa còn vòng qua chỗ Sử Hồng, đặt tay lên vai cậu, nói nhỏ vào tai: "Tôi sẽ tìm thử xem tên Đường Tinh

Húc kia rốt cuộc là kẻ nào để cậu xem tôi là thể thân như vậy." Hơi thở ấm nóng phả vào tai khiến Sử Hồng bất giác đỏ mặt.

Nhưng lời nói của anh ta khiến cậu kinh ngạc nhìn sang thì thấy Tinh Húc đã rời khỏi cửa rồi.

Cậu không hiểu nổi sao anh ta còn lẩn tránh chuyện đó. Nghĩ lại chuyện đêm qua Sử Hồng vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

Không hiểu sao đêm qua lại có thể kích động đến vậy.

Nhưng có một điều không thể phủ nhận, Tinh Húc thực sự quá giống thái tử Tinh Húc của thế giới đó.

Không chỉ diện mạo, dáng dấp, mà cả tính cách, khí chất cũng giống hệt.

Khiến cậu không ít lần nghi ngờ có phải Tinh Húc thực sự đã xuyên không đến hay không.

Nhưng nếu đúng là như thế thì làm sao anh ta có thể làm được như vậy.

Tinh Húc khi đó rõ ràng pháp lực còn rất ít.

Tinh Thanh Ngôn đã nói phải cả ba người thuật sĩ hợp lại mới đủ sức đưa cậu quay lại thế giới này mà không bị cạn kiệt pháp lực thì một mình Tinh Húc làm sao có thể.

Chính vì những lý do này Sử Hồng mới khẳng định rằng người kia không thể là Tinh Húc mà cậu vẫn luôn ngày nhớ đêm mong.

Nhưng quá nhiều điểm trùng hợp giữa hai con người vẫn khiến Sử Hồng mỗi lần giáp mặt với Tinh Húc, trái tim không khỏi thổn thức.

Có lẽ từ giờ nên hạn chế việc ở riêng một mình với anh ta.

Tinh Thần quan sát sắc mặt Sử Hồng liên tục biến đổi, khi hồng hồng xấu hổ, có lúc lại xanh xám buồn rầu.

Và tất cả những biểu hiện đó đều vì Tinh Húc mà xuất hiện.

Tinh Thần không khỏi cảm thấy ghen tị.

Tại sao anh hai có thể làm được như thế còn cậu thì không? Lẽ nào Sử Hồng thích anh hai hơn cậu sao?

(Quan niệm "thích" của Tinh Thần lúc này chỉ là thích một cách đơn thuần, không phải thích kiểu yêu đương.

Tội nghiệp.

Thằng bé còn chưa nhận thức được.)

... *** ...

Tinh Húc tuy chỉ mới thử việc nhưng vì năng lực của anh rất cao nên từ lúc nhận việc anh được các bác sĩ đàn anh đưa đi khắp nơi, làm quen được rất nhiều công việc trong bệnh viện.

Thời gian rảnh rỗi không có nhiều.

Vào giờ nghỉ trưa đi ăn cũng không được thành thơi vì có rất nhiều nữ bác sĩ và y tá đến tiếp cận anh.

Vì muốn tạo mối quan hệ tốt với đồng nghiệp nên dù cảm thấy không thoải mái anh vẫn ngồi tiếp chuyện với bọn họ.

Nhưng tính cách Tinh Húc khá lạnh lùng, cho dù ngồi nói chuyện xã giao vẫn luôn giữ thái độ bình tĩnh, lãnh đạm, nhìn có vẻ rất xa cách.

Nhưng dù là thế các cô gái yêu thích Tinh Húc chỉ có tăng chứ không giảm.

Số người vây xung quanh anh mỗi lúc rảnh rỗi lại càng đông.

Cuối cùng sau mấy ngày chịu hết nổi Tinh Húc quyết định mỗi buổi

trưa lại mang hộp cơm lên sân thượng ăn.

Hộp cơm lấy ở đâu ư? Nhờ đồng nghiệp nam mua bên ngoài bệnh viện.

Trên sân thượng vào giờ nghỉ trưa gần như không có người.

Đó là nơi an toàn nhất để anh có thể thoải mái tận dụng thời gian nghỉ trưa của mình.

"Điều tra đến đâu rồi?" Tinh Húc gọi điện hỏi Bốn Mắt.

"Đã tra xong.

Có ba người theo yêu cầu của cậu.

Lát tôi sẽ gửi mail qua cho cậu xem.

Nhưng tôi rất tò mò, tại sao cậu lại muốn tìm thông tin của những người có tên họ trùng với mình vậy? Có người nhầm lẫn cậu với ai sao?"

"Không phải việc của cậu.

Cúp đây."

Lộ Sinh Nguyên nhìn cuộc gọi của mình một lần nữa bị cúp ngang có xúc động muốn ném điện thoại.

Tinh Húc mở mail vừa gửi đến.

Trong tập tin có ảnh và sơ yếu lý lịch.

Có ba người trùng tên trùng họ với anh, hai người ở nước ngoài và một người trong nước.

Đường Tinh Húc đầu tiên là một cậu nhóc chỉ mới mười lăm tuổi, hiện đang cùng bố mẹ định cư ở Canada.

Gia đình cậu ta chuyển từ nước X đến sống tại Canada khi cậu ta còn rất nhỏ.

Người này không có khả năng nhất nên cậu lập tức cho qua.
Đường Tinh Húc thứ hai là một ông lão đã hơn bảy mươi tuổi, hiện đang nằm trong viện dưỡng lão của thành phố, không người thân thích.

Anh thấy trường hợp này cũng không có khả năng.

Anh tiếp tục cho qua.

Người cuối cùng là một giáo sư đại học ba mươi bảy tuổi, hiện đang làm việc tại một trường đại học danh tiếng ở Anh Quốc.

Có một vợ và hai người con, gia đình vô cùng hạnh phúc.
Tinh Húc nhìn tư liệu của người cuối cùng một hồi, cảm thấy người này là có khả năng nhất.

Nhưng càng nhìn anh càng cảm thấy không thể nào chấp nhận nổi.

Không lẽ Sử Hồng đem lòng yêu người đàn ông hơn mình đến mười mấy tuổi, lại còn có gia đình, có con rồi.

Như vậy việc Sử Hồng khóc thương tâm như thế có thể giải thích rằng cậu ấy bị gã đàn ông này lừa dối.

Ông ta đến với Sử Hồng, yêu thương cậu ấy, nói dối là mình còn độc thân.

Sau khi Sử Hồng biết chuyện thì cậu đau khổ chia tay.

Người này nhìn không đẹp, người hơi lùn, gương mặt so với anh cũng khác hoàn toàn.

Anh không hiểu tại sao Sử Hồng lại có thể nhầm lẫn mình thành lão ta.

Lẽ nào chỉ vì họ tên giống nhau thôi sao?

Tinh Húc cảm thấy Sử Hồng đem lòng yêu tha thiết một tên đàn ông tệ bạc như thế này đúng là ngu ngốc không chịu nổi.

Không nhịn được, Tinh Húc gửi file ảnh và thông tin người đàn ông đó cho Sử Hồng, thêm một dòng chữ bên dưới:

"Cậu sao có thể ngu ngốc mà đem lòng yêu kẻ này chứ? Quên hẳn đi!"

Sử Hồng đang ăn trưa nhìn tin nhắn gửi đến mà sốc đến phun cơm, đấm ngực ho khụ khụ.

Cậu chớp chớp mắt nhìn tin nhắn ấy với vẻ mặt không thể tin nổi.

Cái tên Tinh Húc này bị khủng rồi à? Máy cái chuyện vớ vẩn này cũng nghĩ ra được.

Cậu nhấn lại hai chữ to đùng, còn đặc biệt tô đỏ nó:

"ĐỒ KHÙNG!"

Tinh Húc nhìn tin nhắn mà hoang mang.

Vậy là không phải người này.

Không lẽ Sử Hồng lại yêu đường với một thằng nhóc mười lăm tuổi nhưng vì bố mẹ nó phản đối nên mới đau khổ chia tay sao?

Anh nhắc máy gọi điện cho người kia.

"Không lẽ cậu làm trâu già gặm cỏ non, yêu đường với một đứa nhóc còn chưa trưởng thành à? Cậu có bị điên không vậy?"

"Anh đang nói cái quái gì đấy?"

"Tôi tìm thấy thông tin Đường Tinh Húc mười lăm tuổi sống ở Anh, hoàn cảnh xem xét rất phù hợp với suy đoán của tôi.

Cậu yêu thằng nhóc đó?"

"...!Anh đến khoa Tâm thần khám đi." sau đó cúp máy.

Tinh Húc ngẩn người.

Lại sai à?

... *** ...

Kết thúc một ngày dài làm việc, Sử Hồng mệt mỏi thở dài.

Không phải công việc nhiều khiến cậu mệt mà vì đồng tin nhắn mà Tinh Húc gửi qua cho cậu.

Anh ta liên tục hỏi cậu người tên Đường Tinh Húc kia là ai? Cách nhận dạng thế nào.

Nghĩ mà muốn điên đầu.

Cậu không nghĩ chuyện của tối hôm qua lại ảnh hưởng đến Tinh Húc nhiều đến vậy.

Chẳng qua chỉ là nhận nhầm người, việc gì phải cố sức tìm kiếm bằng được như thế? Rồi giả sử như có kiếm được thì anh ta định làm gì chứ?

(T/g: còn làm gì? Chắc chắn là băm người đó ra thành trăm mảnh.)

Cậu còn đang suy nghĩ xem lát nữa về nhà phải khuyên Tinh Húc thế nào để anh ta từ bỏ chuyện điên khùng đó đi thì đột nhiên Tinh Thần gọi điện tới.

"Anh tan làm về chưa?"

"Tôi mới xong.

Có chuyện gì vậy?"

"Tôi đến đón anh.

Chúng ta về cùng nhau nhé."

"Cậu đến đón à? Ở đâu?"

"Ở bên..."

Tinh Thần đang định nói rằng mình đã đến và đang đứng gần đấy thì đột nhiên nhìn thấy một người mặc chiếc áo khoác dài đội mũ trùm còn đeo khẩu trang tiến tới sau lưng Sử Hồng.

Cậu còn chưa kịp nhắc Sử Hồng cẩn thận thì đã thấy kẻ kia đẩy Sử Hồng một cái.

Sử Hồng vốn đang đứng đợi đèn đỏ để qua bên kia đường lấy xe, tai đang nghe điện thoại không kịp chuẩn bị đã bị đẩy ra đứng giữa đường.

Đúng lúc này có một chiếc xe tải đang chạy tới ngay vị trí của Sử Hồng đang đứng.

"Rầm!"

* Tui đang có một ý tưởng cho dự án mới muốn hỏi ý kiến mọi người.

Nếu tôi cho nguyên chủ Sử Hồng xuyên không đến thế giới của "Xuyên làm NPC phản diện" gặp hoàng đế Châu Tử Hằng thì sao nhỉ?.

Chương 78: Chương 78

Ngày hôm nay Tinh Húc không ở lại làm thêm giờ.

Đúng giờ làm việc của anh sẽ là năm giờ chiều tan làm, cũng tầm giờ này bên Sở Hồng cũng sẽ xong công việc.

Tinh Húc cảm thấy không chờ được để gặp Sở Hồng ở nhà nên quyết định đến tận trường gặp mặt.

Vừa đi Tinh Húc vừa gọi điện cho Lộ Sinh Nguyên qua tai nghe ko dây.

"Cậu tìm kỹ lại xem.

Có người nào trước đó lấy tên Đường Tinh Húc sau đó mới đổi thành cái tên khác không.

Hoặc có ai giả lấy tên Đường Tinh Húc không."

"Đại ca của tôi ơi, tôi có phải là thánh đầu mà tra được đến đó.

Nếu cậu có thể đưa ra được một khu vực cụ thể thì may ra..."

"Nếu mà biết hắn ta nằm ở đâu thì tôi đã không tìm cậu."

"Thế thì chịu rồi.

Cái tên Đường Tinh Húc không quá phổ biến nên tôi tìm được ba người cho cậu trên khắp thế giới như thế là cực hạn rồi.

Nếu cậu muốn tìm sâu thêm nữa thì tìm cách lấy thêm thông tin cho tôi đi."

"Chậc.

Biết rồi."

Tinh Húc tắt điện thoại.

Anh không quá thất vọng bởi vì chuyện này cũng đã đoán từ trước rồi.

Tìm một người trên cả cái thế giới rộng lớn này mà chỉ có một cái tên thì không đủ.

Xem ra bắt buộc phải ép hỏi Sử Hồng bằng được.

Cái tên ngang bướng đó anh có khối cách để ép được cậu ta mở miệng.

Khi xe gần đến nơi anh thấy trước cổng trường Lâm Hoa mọi người tụ tập rất đông.

Anh dừng xe lại xuống xem thử.

Anh nghe mọi người xì xào rằng có một vị giáo viên của trường vừa bị xe ô tô đụng phải.

Anh giật mình mới kéo một người lại hỏi.

"Cho hỏi giáo viên bị tai nạn là ai, có biết không?"

"Nghe nói là một giáo viên thực tập.

Nhìn đẹp lắm, hotboy đó.

Không biết có bị sao không.

Nếu chết thì đáng tiếc lắm."

Tinh Húc bị sốc đên cả người lão đảo.

Giáo viên thực tập của Lâm Hoa hiện tại chỉ có duy nhất hai người, một nam một nữ.

Vậy là người bị tai nạn là Sử Hồng sao?
Đúng lúc này thì có điện thoại của Lộ Sinh Nguyên gọi đến.

Tinh Húc trong lúc run tay ấn nhầm vào nút bắt máy.

Tiếng người từ bên trong điện thoại vọng ra.
"Quên không nói với cậu một chuyện.

Hôm nay là ngày Ninh Viễn phải ra sân bay để đến nước ngoài.

Dù sao cũng là ngày cuối cùng rồi nhưng cậu vẫn nên dặn người em trai kia của cậu cẩn thận thì hơn."

Tinh Thần nghe mà rùng rờ tay chân.

Đột nhiên Sử Hồng bị xe đâm trùng hợp như vậy liệu có phải là do tên Ninh Viễn kia dở trò?

Anh quá sơ suất rồi.

Vì Sử Hồng mà Ninh Viễn bị cấm cửa, còn bị tống ra nước ngoài, chắc hẳn phải hận Sử Hồng nhiều lắm.

Hôm nay là ngày tên đó được ra ngoài sao hẳn có thể không nhận cơ hội này mà trả thù Sử Hồng.

Sao anh có thể quên mất điều đó?

Tinh Húc vội vàng chen qua đám đông chạy lên phía trước.

Trong lòng không ngừng cầu nguyện người bị đâm kia không phải Sử Hồng.

Đột nhiên trong đầu Tinh Húc xuất hiện một đoạn hình ảnh kỳ lạ.

Hình ảnh về một đám tang thời phong kiến tiễn đưa một vị thế tử còn rất trẻ về nơi suối vàng.

Đám tang rất long trọng và thu hút nhiều người đến xem.

Tinh Húc bóp chặt lồng ngực.

Đột nhiên nơi ngực trái này cảm thấy nhói đau như bị dao nhọn đâm vào.

Đám tang đó rõ ràng anh chưa từng nhìn thấy nhưng lại có cảm giác quen thuộc kì lạ tựa như đã từng trải qua nó vậy.

... *** ...

Ngay khi phát hiện chiếc xe tải lao tới trước mặt, bản năng từ những ngày còn lăn lộn sinh tử bên thế giới kia trỗi dậy, Sử Hồng nhảy lùi lại như một phản xạ.

Nhưng xe tải lao nhanh như vậy cậu có lùi cũng không được bao xa.

Và may thay khi đầu xe vừa chạm đến sát Sử Hồng thì thắng lại kịp.

Sử Hồng thoát chết trong gang tấc.

Cậu còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy một bóng người lao đến ôm chầm lấy cậu.

Vai người đó run lên, Sử Hồng có thể cảm nhận được những giọt nước mắt nóng bỏng chảy ướt đôi vai mình.

Cậu mỉm cười xoa đầu người kia, an ủi:

"Không sao rồi."

"Anh còn cười được."

Anh có biết là tôi sợ lắm không? Tôi cứ tưởng... cứ tưởng..."

Lần đầu tiên Sử Hồng nhìn thấy Tinh Thần khóc dữ dội như thế, khóc như một đứa trẻ vậy.

Cậu thấy buồn cười nhưng cũng cảm động đến hai hàng nước mắt cũng đột nhiên chảy xuống hai bên má.

Hoá ra thằng nhóc này lại yêu quý cậu đến như thế, còn khóc vì cậu nữa.

"Anh không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?"

"Không sao.

Xe còn chưa kịp động đến tôi."

"Không được.

Để tôi đưa anh đến bệnh viện khám xem thế nào đã tôi mới yên tâm." Vừa nói Tinh Thần vừa ôm Sử Hồng lên rồi đi nhanh đến chỗ để xe ô tô gần đó mặc cho Sử Hồng xấu hổ không ngừng bảo cậu ta thả mình xuống.

Tinh Húc đứng lẫn bên trong đám đông nhìn thấy tất cả.

Nhưng anh không chạy ra cũng không lên tiếng.

Anh thầm cảm tạ trời đất vì Sử Hồng vẫn an toàn, nhưng cũng chính khi đó anh chân chính nhận ra một sự thật rằng anh và Tinh Thần đang cùng thích một người.

Điều anh lo lắng và sợ hãi nhất đã biến thành sự thật.

Anh đã hãm vào thứ tình cảm không nên có này không rút ra được và chính Tinh Thần cũng vậy.

Hai anh em cùng thích một người đã là việc khó xử, người kia lại còn là Sử Hồng, một người đã trở thành người thân trong gia đình thì lại càng khó xử hơn.

Anh không biết mình sẽ phải đối mặt với chuyện này như thế nào. Đám đông đã tản ra.

Tinh Húc đi về xe của mình.

Tâm trạng hiện giờ không ổn một chút nào.

Anh không muốn mất Sử Hồng nhưng cũng không muốn cạnh tranh với Tinh Thần.

Thằng bé từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương của mẹ cho nên anh rất thương yêu nó.

Anh luôn nhường nhịn nó tất cả mọi thứ.

Chỉ cần là Tinh Thần muốn anh đều sẽ đưa cho thằng bé.

Nhưng tại sao người nó thích lại cứ phải là Sử Hồng chứ? Anh sẽ phải đối diện với chuyện này thế nào đây?

... *** ...

Tinh Thần đưa Sử Hồng đến phòng khám quen của gia đình.

Cậu ấy chỉ bị xây xát nhẹ, ngoài ra không bị tổn thương ở chỗ nào khác.

"Tôi đã nói là không sao rồi mà.

Cậu cứ lo lắng quá."

"Anh còn nói như vậy nữa là tôi giận đấy.

Thật kì lạ.

Trải qua một chuyện khủng khiếp như vậy sao anh lại có thể bình tĩnh đến thế, lại còn an ủi tôi.

Anh không sợ sao?"

Sử Hồng chỉ mỉm cười không đáp.

Việc này rất khó để giải thích.

Nếu là trước khi xuyên không thì có lẽ cậu sẽ sợ đến mức ngất đi, nhưng trong một năm lặn lội trong thế giới kia cậu đã rơi vào tình huống suýt chết không biết bao nhiêu lần.

Có lẽ vì thế nên khi rơi vào hoàn cảnh kia cậu lại khá bình tĩnh mặc dù thực tế khi đó cũng có chút sợ.

Chỉ có chút sợ hãi mà thôi.

"Không sợ thật đấy à? Anh là người có thần kinh thép kinh nhất mà tôi từng thấy đấy.

Sao có thể bình tĩnh đến thế chứ?"

"Được rồi.

Đừng có khen tôi mãi như thế.

Chuyện ngày hôm nay đừng nói lại cho bố mẹ biết.

Họ sẽ lo lắng lắm đấy."

"Tôi biết rồi."

Tinh Thần biết rõ với tình cách của hai người đó biết chuyện này coi chừng lại tăng huyết áp thì nguy.

"Phải rồi.

Tôi đã thấy có kẻ đẩy anh ra đường.

Khốn thật.

Lúc ấy do quá lo lắng cho anh nên tôi không chú ý đến hắn, đến lúc nhớ ra thì hắn chạy mất rồi."

Sử Hồng sờ cằm suy nghĩ một chút.

Cho đến giờ người duy nhất có thù sâu đậm với cậu chỉ có duy nhất Ninh Viễn.

Nhưng không phải cậu ta bị cấm cửa trong nhà rồi sao?

"Chuyện này anh đã cho người điều tra rồi.

Nếu thực sự do Ninh Viễn gây ra anh sẽ khiến nó không có nhà để

mà về."

"Anh Hai!" Tinh Thần mừng rỡ reo lên.

"Anh đến từ khi nào thế?"

"Được một lúc rồi.

Em làm tốt lắm, đưa người đến bệnh viện rất nhanh chóng."

Tinh Thần ấm ức lắc đầu.

"Tốt gì chứ.

Em ở ngay hiện trường khi đó mà vẫn không kịp cứu A Hồng.

Cũng may là anh ấy phản ứng nhanh nhạy nếu không..."

Nhận thấy Tinh Thần lại bắt đầu xúc động Sử Hồng vội đổi đề tài.

"Anh đến nhanh như vậy à? Sao anh biết mà đến đây vậy? Hình như Tinh Thần còn chưa kịp báo."

"Lúc tai nạn xảy ra tôi cũng vừa mới tới."

Sử Hồng hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn.

Vậy là anh ta đứng ngoài thấy cả rồi.

Vì Tinh Thần đã đến đưa mình đến bệnh viện nên không ra mặt.

Nhưng như thế này hình như không giống Tinh Húc bình thường cho lắm.

Hơn nữa từ nãy đến giờ hình như anh ta cố tình lảng tránh ánh mắt của cậu.

"Chúng ta nên nhanh chóng về thôi.

Nếu về trễ quá bố và dì lại lo lắng."

"Vâng.

A Hồng, để tôi đỡ anh về."

"Không cần.

Đã nói không sao mà.

Tôi không có yếu ớt như thế."

"Rồi rồi.

Nhưng anh mới bị tai nạn cứ để tôi đỡ ra xe."

"Buông ra đi.

Cậu cứ như vậy tôi có cảm giác mình như bình thủy tinh dễ vỡ ấy." Tinh Húc chỉ lặng lẽ đi phía sau hai người họ không nói gì.

Anh cảm thấy dường như Tinh Thần và Sử Hồng rất hợp nhau.

Ít ra ở bên cạnh Tinh Thần, Sử Hồng sẽ không phải lúc nào cũng bày ra vẻ mặt khó chịu như muốn cách người ngàn dặm vậy.

Sử Hồng có lẽ thích ở cùng Tinh Thần hơn là anh.

Nghĩ như vậy trong lòng Tinh Húc càng thêm buồn bực và đau đớn.

Chẳng phải Sử Hồng xem anh là người thế thân sao.

Nếu vậy anh ở bên Sử Hồng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Trước kia chưa biết chuyện còn có thể thoải mái nói chuyện một chút, bây giờ biết rồi lại không biết nên đối diện với nhau thế nào. Những hình ảnh về một đám tang thời xưa xuất hiện trong đầu anh lúc ấy là thế nào? Tại sao lại xuất hiện vào đúng lúc ấy? Tại sao khi đó lồng ngực lại đau như vậy? Liệu có phải đó là những ký ức từ kiếp trước của anh.

Cho nên anh mới có cảm giác quen thuộc như vậy.

Ở kiếp trước có phải có một người nào đó rất quan trọng đối với anh đã chết rồi không? Và nó... có liên quan gì đến Sử Hồng không?

* T/g: Có một việc tui muốn nói rõ trước.

Về việc ý tưởng cho dự án mới, không phải là tui định kéo Sử Hồng này đi xuyên không đến thế giới khác đâu.

Bạn ấy là của Tinh Húc, không thể đi đâu được.

Người mà tui nói đến là vị Sử Hồng biến thái, mặt dày, vô liêm sỉ bị Tinh Húc hạ độc giết trong ngục kìa.

Thấy bạn ấy chết tội quá nên định kiếm cho bạn ấy một anh công. Bắt đầu từ chương sau sẽ là sự dẫn dắt giữa tình cảm anh em và tình yêu nè.

Cái này rất khó viết.

Tui đang đau đầu lắm..

Chương 79: Chương 79

Hôm nay Lục Vĩ Kỳ thấy Tinh Thần có hơi lạ.

Cả buổi học người cứ như trên mây, lúc rảnh rỗi lại cầm điện thoại nhắn nhắn, lướt lướt.

Cậu nhắc khéo:

"Cậu tập trung vào giờ trên lớp chút đi."

Các thầy cô bắt đầu chú ý đến cậu rồi đấy."

"VẬY Ờ? XIN LỖI."

Do hôm qua có chút chuyện nên tôi không tập trung được."

"Chút chuyện? Chuyện gì vậy?"

Tinh Thần liền kể cho Vĩ Kỳ nghe chuyện Sử Hồng suýt gặp tai nạn hôm quđbbcòn thêm thất vô cùng ly kỳ về quá trình làm sao Sử Hồng có thể thoát chết gang tấc trong hoàn cảnh đó.

Vĩ Kỳ nghe mà sợ hết hồn.

"Không biết là tên khốn chết tiệt nào lại dám ra tay hại A Hồng."

Tôi mà biết chắc chắn sẽ không tha cho hắn."

"VẬY ANH ẤY CÓ LÀM SAO KHÔNG? CÓ BỊ THƯƠNG Ở Đâu KHÔNG?"

"KHÔNG CÓ."

Chỉ bị xây xát nhẹ thôi.

Tinh thần cũng rất tốt cứ như hôm qua không có chuyện gì xảy ra cả.

Đúng là người kì lạ."

"Tôi nhớ từ lúc quen biết Sử Hồng đến nay đã thấy anh ấy gặp chuyện không biết bao nhiêu lần.

Anh ấy tốt bụng, thân thiện như thế nhưng lại toàn bị người khác hại."

"Thì đó.

Cái số anh ta đúng là xui xẻo.

Hôm nay tôi nói để mình chở anh ta đi làm nhưng anh ta nhất định không chịu, nói là bản thân tự lo được.

Nhưng mà anh ta có biết những người khác rất lo lắng cho anh ta không?"

Vĩ Kỳ nhìn kỹ gương mặt của Tinh Thần.

Hai mắt hơi thâm quầng dù đã cố dùng nước rửa đi rất nhiều.

Chắc chắn đêm qua cậu ấy đã trằn trọc mãi không ngủ được.

Vĩ Kỳ không khỏi cảm thấy xót xa và cả nhói lòng.

"Vậy từ nãy giờ cậu đang làm gì vậy?"

"Tuy A Hồng đã nói là không có việc gì nhưng vừa trải qua một tai nạn suýt chết như thế tâm lý anh ta chắc chắn vẫn có vấn đề.

Tôi muốn làm một cái gì đó có thể làm tâm lý của A Hồng thoải mái chút."

Bàn tay đang đặt trên bàn của Vĩ Kỳ khẽ siết lại.

Quen nhau lâu như vậy cũng chưa thấy Tinh Thần quan tâm chăm sóc cậu như vậy bao giờ.

"Tinh Thần."

"Hử?" Tinh Thần đáp nhưng mắt vẫn dán vào điện thoại không hề nhìn qua.

"Trước kia tôi từng hỏi cậu có phải cậu đã thích ai đó rồi không.

Cậu đã đáp là không? Còn bây giờ thì sao?"

"Cậu hỏi kì cục thật.

Nếu tôi có thích người nào chẳng lẽ lại không nói cho cậu biết sao?"

"Vậy cậu có biết thích thực sự là gì không?"

Đến lúc này Tinh Thần mới dừng lại mà kinh ngạc quay qua nhìn Vĩ Kỳ.

"Ý cậu là sao?"

Vĩ Kỳ đứng dậy kéo tay Tinh Thần, nói:

"Đi với tôi.

Chúng ta cần nói chuyện."

Lần đầu tiên thấy Vĩ Kỳ tỏ ra nghiêm túc như thế khiến Tinh Thần rất ngạc nhiên.

Cậu đồng ý cùng Vĩ Kỳ lên sân thượng của trường, nơi hiện tại rất vắng vẻ ngoài bọn họ thì không có một ai khác.

"Chuyện gì mà phải lôi tôi lên tận đây để nói? Chúng ta còn một tiết học nữa đấy.

Cậu định trốn tiết đó hả?"

"Trốn tiết cũng được.

Chuyện này chúng ta nhất định phải nói cho rõ ràng."

"Chuyện gì vậy? Cậu làm tôi cũng cảm thấy căng thẳng đó."

Vĩ Kỳ cảm thấy rất ức chế khi phải là người nói ra chuyện này.

"Tôi hỏi lại một lần nữa.

Cậu hiện giờ có đang thích ai không?"

"À thì... " gương mặt Tinh Thần bỗng chốc đỏ lựng.

" Cũng không tính là thích.

Tôi chỉ là cảm thấy mỗi lần ở bên người đó rất vui."

"Là Sử Hồng à?"

Tinh Thần ngạc nhiên hỏi lại: "Tôi thể hiện rõ đến thế à?"

Vĩ Kỳ cắn răng, gương mặt đã tối sầm.

Tại sao cậu lại phải tự mình nói ra chuyện này chứ?

"Cậu có nhận thức được tình cảm mà cậu dành cho Sử Hồng là gì không? Có nhận thức được hậu quả nếu cậu tiếp tục dấn sâu vào phần tình cảm này sẽ thế nào không?"

Tinh Thần đột nhiên giật mình.

Cuộc nói chuyện cách đây mấy ngày với anh trai một lần nữa hiển hiện rõ mồn một trong mắt cậu.

Ngày đó Tinh Húc đã nhấn mạnh rất nhiều về việc Sử Hồng là anh em của bọn họ, là một người thân trong gia đình.

Cậu không thể có suy nghĩ khác đi ra khỏi giới hạn đó.

Tinh Thần trước giờ vẫn luôn cư xử rất tùy hứng, thích gì làm đó, nhưng những lời của Tinh Húc ngày đó đã đánh động đến cậu khá nhiều dù không quá rõ ràng.

Cho dù bản thân rất ngốc trong chuyện tình cảm nhưng Tinh Thần cũng không ngây thơ đến mức không nhận ra tình cảm của mình dành cho Sử Hồng có chút không giống tình cảm anh em bình thường.

Nhưng lúc đó cậu chỉ nghĩ là mình có chút thích Sử Hồng mà thôi, nó vốn không thể làm nên chuyện gì cả, cho nên vẫn luôn cư xử như trước giờ vẫn như thế.

Cho đến ngày hôm đó, chứng kiến Sử Hồng suýt chết trước mắt mình Tinh Thần thực sự sợ hãi.

Cậu cảm thấy tim mình như bị ai đó bóp nghẹt đến không thở được.

Cậu ôm chầm lấy Sử Hồng, không dám tưởng tượng nếu như anh mà chết thật thì cậu phải làm sao, ngày tháng tiếp theo sẽ phải sống như thế nào.

Lúc đó cậu đã biết mình có gì đó không ổn rồi.

Bây giờ nghe Vĩ Kỳ hỏi như thế khiến cậu không khỏi giật mình và cảm thấy sợ hãi về tình cảm của bản thân.

"Nhìn thái độ của cậu xem ra cũng không phải không nhận ra đúng không?"

"..."

"Cậu nên dừng lại đi.

Đó là anh trai của cậu.

Cứ tiếp tục như vậy hai người sẽ không có kết quả tốt đâu."

"Cũng có phải anh ruột đâu chứ?"

"Cậu... Cậu đang nói cái gì vậy hả? Cho dù không có máu mủ nhưng hai người trên danh nghĩa vẫn là anh em.

Cậu nghĩ với tình cảm đó của cậu bố mẹ cậu sẽ cho phép chắc?"

"..."

Cậu không biết bố và dì sẽ nghĩ thế nào về chuyện này.

Có thể sẽ không chấp nhận và mắng cậu.

Nhưng trước giờ cậu vốn không cho phép bất kì ai can thiệp vào chuyện tình cảm của cậu, cho dù có là bố mẹ đi chăng nữa.

Điều cậu quan tâm nhất là Sử Hồng.

Liệu anh ấy có chấp nhận phần tình cảm này của cậu không.

Kết quả của chuyện này thế nào cậu cũng không biết nữa.

"Tôi sợ rằng giờ muốn dừng lại cũng không kịp nữa rồi."
Vĩ Kỳ bàng hoàng mà đau đớn.

Lẽ ra cậu phải nhắc nhở và ngăn cản Tinh Thần sớm hơn mới phải.

Vì Tinh Thần và vì chính cậu nữa.

Bây giờ sự việc đã đến thế này bản thân cậu cũng chịu không nổi.

Nếu cậu nói thật với Tinh Thần rằng cậu thích cậu ấy sớm hơn, từ trước khi Tinh Thần gặp Sử Hồng thì liệu có kết quả tốt hơn không? Liệu Tinh Thần có chấp nhận cậu không?

"Tôi chưa từng thích một người nào như thế.

Tôi cũng biết là mình không đúng nhưng hiện tại đã không cách nào dừng lại được.

Cậu chưa từng thích một ai nên không hiểu được đâu."
Vĩ Kỳ siết chặt bàn tay muốn bật máu.

Nếu cậu chưa từng thích một người nào đấy thì giờ có phải đau khổ thế này không? Vĩ Kỳ quay mặt đi, không muốn để Tinh Thần thấy gương mặt của cậu lúc này.

"Tiếp theo cậu định thế nào? Sẽ nói cho Sử Hồng biết tình cảm của cậu chứ?"

"Cái đó... Tôi sợ anh ấy sẽ không tiếp nhận tình cảm của tôi.

Anh ấy là trai thẳng mà."

"Vậy à? Nhưng mà tôi thấy anh ấy cũng rất quan tâm cậu.

Tôi nghĩ cậu nên nói cho anh ấy biết tình cảm thực sự của mình, cũng là cho chính cậu một cơ hội.

Cho dù có bị từ chối thì cũng tốt hơn là cả đời này anh ấy không biết được là cậu thích anh ấy." Nếu vậy thì sau này cậu sẽ hối hận và đau

khổ lắm đấy.

Giống như tôi bây giờ vậy.
Tinh Thần ngẩn người.

Đôi mắt mở lớn sáng lấp lánh.
"Cậu nói đúng lắm.

Thà là bị từ chối luôn bây giờ còn hơn là cả đời này A Hồng không biết đến tình cảm của tôi.

Ngay hôm nay tôi sẽ nói cho A Hồng biết.

Không chừng anh ấy lại đồng ý hẹn hò với tôi thì sao? Kỳ Kỳ, cảm ơn cậu.

Nếu như chúng tôi có thể thành đôi tôi sẽ mời cậu đi ăn một bữa thịnh soạn để cảm ơn."
"Được rồi.

Cậu cứ làm như là thành công đến nơi rồi vậy."
"Ai mà biết được chứ.

Lỡ may A Hồng cũng thích tôi thì sao? Anh ấy đối xử với tôi rất tốt mà, còn tốt hơn cả anh ấy đối với anh Hai nữa."
"Rồi rồi.

Bớt nói mấy cái lời đó đi.

Cậu xuống dưới đi.

Đến tiết học rồi đấy."
"Xuống làm gì? Dù sao cũng muộn tiết học rồi.

Ở đây cho đến khi tan học rồi xuống."
"Vậy cũng xuống lâu đi.

Tôi khát nước."

"Ể? Sao tôi phải đi chứ?"

"Tôi tham mưu cho cậu nãy giờ vậy mà đến lấy nước cho tôi cậu cũng lười không muốn làm?"

"Được rồi.

Tôi đi.

Tôi đi.

Cậu uống gì?"

"Tôi hay uống gì cậu biết rồi còn hỏi.

Đi giùm đi."

"Được rồi.

Chờ ở đó.

Tôi đi một lúc rồi quay lại."

Tinh Thần vừa đóng cửa xuống lầu Vĩ Kỳ đã ngồi gục đầu xuống hai bàn tay oà khóc.

Cậu thấy mình đúng là điên rồi.

Cậu thích Tinh Thần mà, lẽ ra cậu phải tìm cách để cậu ấy tránh xa Sử Hồng, phải làm sao để kéo cậu ấy về phía mình.

Nhưng cậu lại đang tư vấn để Tinh Thần theo đuổi chính tình địch của mình.

Sao cậu lại ngốc đến vậy chứ?

... *** ...

Sử Hồng vừa kết thúc một tiết dạy.

Cậu mở khoá điện thoại thì nhìn thấy một loạt tin nhắn của Tinh Thần

nhảy tới, toàn hỏi mấy câu kiểu như anh có đói không, dạ có quen không, có mệt không.

Tuy khá phiền nhưng cũng không giận được.

Sử Hồng chỉ nhả lại một chữ "Không." rồi lại tiếp tục tắt máy.

Cậu còn phải làm báo cáo cuối ngày và lên bài giảng của ngày mai.

Không thể để mấy tin nhắn kiểu này làm phiền.

"Thầy Sử!"

Sử Hồng ngạc nhiên quay lại.

Người vừa gọi cậu là Tề San San, lớp phó học tập của lớp 11 mà cậu vừa dạy xong.

Đó là một cô bé có vẻ ngoài xinh xắn, dễ thương, cũng rất thông minh và năng nổ với hoạt động của lớp.

Cô bé ấy được nhiều người theo đuổi lắm.

Cậu để ý trong lớp phân nửa các bạn nam là có ý với cô bé.

"Có chuyện gì vậy? Em vẫn chưa về sao?"

Tề San San đột nhiên hai má đỏ bừng.

Cô bé cúi mặt, hai tay để ra sau tới lưng dường như muốn nói gì đó nhưng không dám.

Sử Hồng mỉm cười xoa đầu cô bé.

"Có chuyện gì mà khiến cô học trò mạnh mẽ này của tôi lại xấu hổ như vậy chứ?"

Tề San San ngẩng đầu nhìn Sử Hồng, gương mặt lại càng đỏ hơn.

Cô bé ấp úng nói:

"Thầy Sử, thứ năm tuần này là... là sinh nhật em.

Thầy... thầy có thể đến dự không?"
Sử Hồng rất đổi vui mừng.

Cậu làm trợ giảng chưa đầy một tháng mà đã được học sinh mời đến dự một bữa tiệc quan trọng như sinh nhật, điều đó chứng tỏ cậu đã có được sự yêu quý và công nhận của học sinh đó.

Với một giáo viên thực tập như cậu đây là một chuyện đáng mừng biết bao.

Sử Hồng ngay lập tức gật đầu.
"Được chứ."

Thầy rất vinh hạnh."
Tề San San mừng rỡ vô cùng, ánh mắt cô bé mở to lấp lánh nhìn cậu.

"Thầy nói thật sao? Thầy sẽ đến dự ạ?"

"Dĩ nhiên là thật rồi."

"Em cảm ơn thầy."

Bảy giờ tối thứ năm nha thầy.

Em sẽ đợi thầy."
Nói xong Tề San San quay đầu chạy đi rất nhanh.

Sử Hồng hơi ngạc nhiên là việc mình đồng ý đến dự lại khiến cô bé vui đến thế, trông cứ như bắt được vàng ấy.

Lúc này Sử Hồng đột nhiên nhận được hai tin nhắn của Tinh Thần và Tinh Húc cùng lúc gửi tới cùng một nội dung:

"Tan làm chưa? Tôi đến đón."

"..."

Tôi có xe mà, sao ai cũng đòi đến đón hết vậy? Đón kiểu gì chứ?

* Thì giống như kiểu cậu chạy phía trước, anh lẻo đẻo chạy xe theo phía sau như con cún ấy..

Chương 80: Chương 80

Đợi một lúc không thấy Sử Hồng nhả lại Tinh Húc cũng vẫn lái xe đến trường đón.

Từ sau vụ xảy ra hôm qua anh không thể yên tâm để Sử Hồng một mình đi trên đường.

Cái con người này hết gặp chuyện này rồi đến chuyện kia khiến người khác không yên tâm nổi.
Lộ Nguyên Sinh đã điều tra từ tối hôm qua giờ vẫn chưa có kết quả.

Nếu người gây chuyện là Ninh Viễn anh còn yên tâm chút vì ít ra còn biết kẻ mình xem chừng là ai.

Nhưng nếu là kẻ khác thì làm sao biết mà phòng được.

Mà bảo để mình chờ đi làm thì Sử Hồng nhất quyết không chịu.

Con người cậu ta trước giờ luôn muốn tự mình giải quyết mọi chuyện.

Chỉ khi nào nhắm thấy không làm được mới chịu nhờ cậu người khác.

Ngày hôm qua anh lại mơ một giấc mơ kì lạ.

Tuy vẫn là giấc mơ về những hình ảnh có lẽ là thuộc về kiếp trước của anh, nhưng lần này hình ảnh của nó khiến anh bị ám ảnh.
Anh mơ thấy anh nắm tay người con trai ấy nắm cùng nhau trên một chiếc giường.

Anh đã nói với người đó:

"Nếu kiếp sau có thể gặp lại ta nhất định sẽ đối xử tốt với người, sẽ không bao giờ khiến người phải chịu tổn thương nữa."

Anh muốn nhìn rõ gương mặt của người đó.

Anh muốn biết rốt cuộc kiếp trước mình đã gây tổn thương cho người nào mà lại nói những lời như thế, nhưng dù anh cố thế nào cũng không thấy rõ được gương mặt của người nọ.

"Kiếp sau ta không muốn gặp lại người.

Mọi ân oán của chúng ta ở kiếp này kết thúc ở đây được rồi."

Lòng ngực lại lần nữa đau nhói.

Tinh Húc ngã đầu vào sau ghế, lông mày nhíu lại.

Rốt cuộc là kiếp trước đã xảy ra chuyện gì lại khiến người kia nói những lời đau lòng như thế.

Qua những hình ảnh rời rạc trong những giấc mơ của anh, kiếp trước anh và người đó dường như có mối quan hệ rất thân thiết, thậm chí còn ở chung phòng, nằm chung một giường.

Nhưng sau đó đã xảy ra những chuyện gì lại khiến mối quan hệ trở nên tồi tệ như thế? Đến mức kiếp sau cũng không muốn gặp lại?

"Cộc cộc." Có tiếng gõ vào cửa kính xe khiến Tinh Húc giật mình bừng tỉnh.

Anh nhìn sang bên thì rất ngạc nhiên khi thấy đó là Tinh Thần.

Anh nhấn nút kéo cửa kính xe xuống.

"Anh hai, sao anh lại ở đây?"

"Anh không yên tâm lắm về Sử Hồng nên đến đón cậu ta về.

Em thì sao? Sao giờ còn chưa về mà ở đây?"

"Thì... em cũng suy nghĩ như anh thôi.

Sau chuyện hôm qua ai có thể yên tâm được chứ nên em cũng đến đón A Hồng về."

"Có tinh thần như vậy là tốt, nhưng hiện tại em không biết võ công, nếu có xảy ra chuyện cũng không giúp được gì nhiều đâu.

Em về đi, ở đây giao cho anh là được."

Tinh Thần đỏ mặt gất lên:

"Anh... anh đừng xem thường em! Em đã đăng ký một khoá học karate cấp tốc rồi.

Cho dù bây giờ chưa biết võ công thật nhưng sau này chắc chắn sẽ thân võ đầy mình.

Chắc chắn sẽ không làm vướng chân A Hồng nữa."

"..."

Thằng nhóc này thể hiện tình cảm rõ ràng như vậy.

Cũng không thèm kìm chế gì luôn.

"Đã nói vậy thì tùy em.

Cả ba về nhà cùng lúc cũng không tệ."

"Vâng.

Bố mà thấy chắc sẽ vui lắm.

Phải rồi anh hai, thủ phạm đã đẩy ngã A Hồng đã bắt được chưa?"

"Vẫn đang điều tra.

Anh nói rồi.

Em không cần lo nghĩ chuyện này.

Việc của em hiện nay là học thật tốt.

Còn một năm nữa là tốt nghiệp thôi đấy."

"Anh, đến anh cũng muốn quản việc học hành của em."

Tinh Húc lờm mắt nhìn Tinh Thần.

Cậu nhóc sợ hãi im bật.

"Cái đó... Em chỉ muốn nói anh không cần phải quá lo lắng về chuyện học hành của em.

Em tự biết mình phải làm gì.

Em cần phải có sự nghiệp ổn định mới có thể lo cho cuộc sống gia đình của mình sau này."

"..." Thằng bé đang nói cái gì thế?

"Anh, nếu thủ phạm lần này là Ninh Viễn, em hi vọng anh giao cho em xử lý.

Là lỗi của em ban đầu đã nói với hắn về A Hồng mới gây ra những rắc rối sau này.

Em là người mở đầu thì cũng nên là người giải quyết."

"Được thôi."

Tinh Húc nhếch môi cười nhẹ.

Thằng nhóc vô ưu vô lo này cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Nếu nó đã muốn thế anh dĩ nhiên sẽ đáp ứng.

Anh chỉ cần đứng phía sau bảo đảm an toàn cho nó là được.

... *** ...

Một lúc sau hai người thấy Sử Hồng rời khỏi trường.

Nhưng cậu không đi một mình.

Bên cạnh cậu ấy có rất nhiều các cô cậu học sinh vây quanh, cười nói vô cùng vui vẻ.

Nhìn cảnh này hai anh em họ cảm thấy rất là không vui.

Diện mạo của Sử Hồng quá bắt mắt, đi đến đâu thu hút ong bướm tới đó.

Cái này nhất định phải tìm cách kìm chế lại.
Phải khó khăn lắm Sử Hồng mới "đuổi" được đám vệ tinh vây xung quanh mình đi.

Cậu tình cờ nhìn thấy bên kia đường là hai anh em Tinh Húc thì khá ngạc nhiên.

Cậu không nghĩ bọn họ thế mà đến thật.
"Sao hai người lại đến đây? Tôi đã nói là mình tự lái xe về được mà."
"Bây giờ thủ phạm đã hại anh còn chưa bắt được.

Chúng ta vẫn nên cẩn thận vẫn hơn."
"Hai người có phải xem tôi là gã thư sinh trói gà không chặt hay không? Nếu để tôi và Tinh Húc đấu với nhau còn chưa biết ai thắng ai thua đâu."
Tinh Húc sờ cằm đột nhiên nói: "Ồ, vậy thử xem."
"Sao cơ?"
"Cậu bảo có thể thắng được tôi cơ mà.

Thế chúng ta đấu thử với nhau xem."
"Đấu thử? Cũng được, nhưng khi nào?"
"Chọn ngày không bằng gặp ngày.

Đấu hôm nay luôn đi."
"Cái này... anh quyết định cũng thật nhanh đấy."
Gần nhà của bọn họ có một võ đường nhỏ, là nơi mà ngày xưa Tinh Húc từng theo học.

Buổi chiều sau giờ học là thời gian các học viên tập trung đông nhất ở võ đường.

Ngày hôm nay Tinh Húc đột ngột kéo Sử Hồng đến và nhờ thầy của anh chuẩn bị giúp một sân đấu nhỏ.

Tinh Húc có thể gọi là một trong những học viên ưu tú nhất của võ đường từ trước đến nay, với thỉnh cầu nhỏ của anh rất nhanh liền được đáp ứng.

Sử Hồng nhìn một đám trẻ con từ năm đến mười bốn, mười lăm tuổi háo hức vây quanh sân đấu mà không khỏi ngỡ ngàng.

"Anh muốn chúng ta đấu trước mặt đám trẻ con này thật đấy à?"

"Đúng vậy.

Sao thế? Cậu sợ mình thua sẽ mất mặt trước bọn chúng à?"

"Không có.

Đã thi đấu thì dĩ nhiên có kẻ thắng người thua, có gì phải xấu hổ hay mất mặt chứ.

Chỉ hơi ngỡ ngàng thôi."

"Thế thì nhanh chóng vào sân đi.

Đánh nhanh rồi về."

Tinh Húc vừa nói vừa cởi bỏ áo sơ mi ra để thay võ phục vào.

Đột nhiên nhìn thấy cảnh này Sử Hồng đỏ mặt vội quay đi.

Cái người này vậy mà tự nhiên thay đồ trước mặt người khác như thế.

Có mấy cô bé đang xấu hổ che mặt, còn đám nhóc thì đứa nào cũng há hốc mồm ngỡ ngàng mộ.

Không phủ nhận là cơ thể của Tinh Húc đẹp thật.

Đến cậu đây còn chẳng nhận được mà ghen tị.

Dáng người cao, vai to và rộng, eo nhỏ, cơ bụng sáu múi săn chắc.

Dáng người chuẩn như thế này nếu chỉ làm bác sĩ thì uống quá.

Anh ta phải đi làm diễn viên, người mẫu thì hợp hơn.

Có khi đạt được Ảnh đế ấy chứ.

"Cậu còn đứng đó làm gì? Chưa thay đồ đi?"

Sử Hồng nhìn mọi người xung quanh, có xúc động muốn vào phòng thay đồ.

Nhưng rồi lại nghĩ đàn ông cởi áo trước mặt người khác thì có gì đâu.

Tinh Húc cũng đã thay đồ rồi, cậu mà lại vào phòng thay đồ để thay khác gì bị người ta cười cho.

Bây giờ dứt khoát cởi đồ luôn tại hiện trường.

Cơ thể Sử Hồng hơi gầy, thân hình mảnh khảnh nhưng lại có vẻ rất rắn chắc, vai nhỏ hông cũng nhỏ, da trắng mềm mại.

Tinh Thần vừa nhìn thấy đã vội vàng bước tới chắn trước mặt Sử Hồng để những người khác không nhìn thấy anh.

Gương mặt cậu lúc này đã đỏ như quả cà chua.

Phía bên kia gương mặt của Tinh Húc cũng đỏ không kém.

Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cơ thể của Sử Hồng lại còn ở khoảng cách gần như vậy.

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu họ là người này gây như vậy,

trông có vẻ yếu như vậy, tại sao tính cách lại mạnh mẽ như thế.

Họ không muốn ai nhìn thấy cơ thể xinh đẹp của người kia, muốn đem người đó giấu đi ở một nơi bí mật không ai có thể tìm ra.

"Bộ đồ có chút rộng nhưng cũng được." Sử Hồng ngẩng đầu nhìn hai người kia, ngạc nhiên hỏi: "Chỉ là thay đồ thôi mà.

Sao tôi thấy hai người còn căng thẳng hơn cả tôi."

Tinh Thần đột nhiên gắt lên: "Lần sau muốn thay đồ vào phòng bên trong mà thay."

"Hả?"

"Đừng lè mề nữa.

Đấu nhanh đi!"

Nói xong Tinh Thần đi ra ngoài để mặc Sử Hồng kinh ngạc ngẩn người nhìn theo.

Không hiểu sao cậu lại có cảm giác là tên nhóc này đang rất khó chịu.

Vốn định quay sang hỏi Tinh Húc thì bắt gặp ánh mắt người kia lạnh tanh, nhìn cũng khó ở không kém.

Cậu càng sửng sốt, không hiểu có chuyện gì.

"Chuẩn bị đi! Tôi bắt đầu tấn công đấy."

Sử Hồng giật mình vội vào tư thế chuẩn bị.

Tiếng hô bắt đầu vừa phát ra Tinh Húc đã lao nhanh tới.

Tinh Húc học Karate, còn Sử Hồng theo Judo, sau này còn theo học Cảnh Điền một số chiêu thức thời cổ đại.

Các chiêu thức của Sử Hồng vì vậy mà biến hoá khôn lường.

Tinh Húc đấu với cậu ra một hồi có thể nói là bất phân thắng bại.

Nhưng sau thời gian nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc thì Tinh Húc vẫn thắng, tuy chỉ nhỉnh hơn một chút.

"Tôi chưa chịu thua.

Đấu lại đi!"

"Nếu cậu muốn tôi có thể đáp ứng nhưng bây giờ thì không được.

Chúng ta phải về, được chứ?"

Sử Hồng hậm hực nhưng cũng đành chấp nhận.

Nếu về trễ quá bố mẹ sẽ lo lắng.

"Trước mắt cậu vẫn đấu thua tôi nên đừng có cự nự việc tôi đến đón cậu ở trường.

Hiểu chưa?"

Sử Hồng hừ lạnh quay đi.

"Được rồi.

Đừng giận nữa, A Hồng.

Tối nay tôi đưa anh tới một nơi xả stress nhé!"

Sử Hồng ngạc nhiên quay sang hỏi lại Tinh Thần:

"Cậu muốn đưa tôi đi chơi sao?"

"Đúng vậy.

Không phải khi nào tôi cũng có tâm trạng tốt để làm vậy đâu.

Thế nào? Anh có đi không?"

"Đi chứ.

Không phải là không có mấy khi sao.

Vậy thì nhất định phải tận dụng mới được."

* Cơ hội chỉ có một lần thôi Tinh Thần.

Nhất định phải tận dụng thật tốt..

Chương 81: Chương 81

Sử Hồng đứng trong phòng tắm xả nước.

Giờ cậu mới có thời gian nhìn lại cơ thể mình.

Trên làn da trắng ngần đầy vết đỏ và bầm tím.

Mới đầu thì không thấy gì, bây giờ mới cảm thấy đau nhức toàn thân.

Tinh Húc ra tay đúng là không kiêng nể gì cả.

Cậu cũng vậy.

Chắc hẳn giờ trên người anh ta thương tích cũng không kém gì mình.

Trận đấu hôm nay khiến cậu nhớ tới mấy lần cậu cùng với thái tử Tinh Húc đánh nhau ở thế giới trước.

Ngày đó Tinh Húc vượt trội hơn cậu hoàn toàn.

Đấu một lúc cậu thấy đánh không lại liền bỏ chạy.

Còn bây giờ có được kinh nghiệm thực chiến từ thế giới trước cậu đã có thể đấu gần như ngang ngửa với Tinh Húc ở hiện đại.

Nói đến thì võ công của Tinh Húc hiện đại cũng khá tốt đấy chứ.

So với bản sao ở cổ đại cũng không chênh nhau bao nhiêu.

Điều đó có nghĩa cậu đã trở nên mạnh hơn.

Nghĩ như vậy Sử Hồng không khỏi cảm thấy vui mừng.
Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Sử Hồng đoán chừng là Tinh Thần vì sắp đến giờ hẹn của hai người bọn họ.

Lúc này cậu vừa tắm xong, trên người chỉ quấn mỗi cái khăn tắm ngang hông.

Mái tóc vẫn còn ướt nước nhỏ từng giọt xuống bờ vai.

Sử Hồng vừa lau tóc vừa ra mở cửa.

Nhìn thấy đứng trước cửa là Tinh Húc thì vô cùng sửng sốt.

Tinh Húc bị bộ dáng vừa tắm xong quá mức câu nhân của Sử Hồng làm cho ngẩn người.

Mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Sử Hồng vội vàng quay vào phòng mặc đồ.
"Khụ khụ."

Tôi mang thuốc đến cho cậu rồi đi thôi."

"Thuốc gì cơ?"

"Kem làm tan máu bầm."

Tốt lắm đấy."

Sử Hồng có hơi sửng lại.

Cậu nhận lấy lọ kem kia mà lòng cảm thấy ấm áp.

Người này cũng rất biết quan tâm người khác đấy chứ.

"Tiện thể thoa kem cho tôi luôn đi."

"Hả?" Sử Hồng ngệt mặt.

"Không phải cậu quên là tôi cũng bị cậu đánh cho bầm dập đấy chứ? Có vài chỗ tôi không tự mình thoa được.

Cậu thoa giúp tôi đi."

"..." Tôi rút lại lời vừa rồi.

Anh còn chẳng bằng một góc của Tinh Thần nữa.

Tinh Húc không quan tâm Sử Hồng đang nghĩ gì về mình.

Anh tiến đến đột ngột kéo tay cậu rồi đẩy cậu ngồi xuống giường.

"Ngồi xuống đây để tôi thoa kem cho."

"Không cần đâu.

Tôi có thể..."

"Thấy cũng đã thấy rồi.

Cậu còn ngại cái gì?"

Sử Hồng xấu hổ ngồi im, không dám nói gì nữa.

"Cởi áo ra."

Sử Hồng im lặng cởi áo, tim đập thành thịch, gương mặt đỏ bừng.

Cậu không hiểu tại sao trước mặt Tinh Thần cậu có thể thoải mái phơi da thịt như những thằng con trai bình thường, nhưng trước mặt anh ta thì... Có lẽ cũng vì anh ta quá giống Tinh Húc mới khiến cậu không tự chủ được mà thấy xấu hổ.

Nhìn Sử Hồng cả người bầm tím Tinh Húc không khỏi cảm thấy áy náy.

Lúc đó Sử Hồng đánh không chút nhân nhượng khiến anh cũng phải nghiêm túc thi đấu.

Anh cố gắng giảm lực tay nhẹ nhất có thể, cứ như sợ mình chạm mạnh một chút thôi cũng có thể khiến vết thương nặng hơn.

Kì thực vết bầm tím này chỉ khiến Sử Hồng hơi nhói một chút.
"Lần sau chúng ta đừng đấu nữa, chuyển sang hình thức tranh tài khác đi."

"Hử? Anh muốn tranh tài thế nào?"

"Cậu giỏi môn nào tôi sẽ đấu với cậu môn đó."

"Anh tự tin quá nhỉ?"

"Tôi cho cậu cơ hội chiến thắng đấy."

Không biết tận dụng đừng có hối hận."

"Anh mới là người phải hối hận vì đã xem thường tôi."

Được rồi.

Giờ đến lượt anh, cởi áo ra!"

Tinh Húc cởi áo rồi nằm luôn xuống giường.

Sử Hồng kinh ngạc.

"Này, anh nằm xuống làm gì hả?"

"Cả ngày hôm nay tôi phải đứng quá nhiều nên mỏi cả cẳng, đau cả lưng."

Sau đó còn đánh với cậu khiến bây giờ tôi nhức mỏi hết cả người.

Tôi chịu không được nữa.

Cho tôi nằm chút đi."

"..." Tôi thì thấy anh đem vút liêm sỉ ở ngoài phòng tôi rồi.

Thật ra ban đầu Tinh Húc chỉ định qua đưa kem làm tan máu bầm cho Sử Hồng thôi.

Nhưng khi đi qua cửa phòng của Tinh Thần, lúc đó cửa phòng thẳng nhóc đang khép hờ, anh nhìn thấy nó đứng trước gương thử quần áo với bộ dạng háo hức như sắp đi hẹn hò vậy.

Chợt nhớ đến vẻ háo hức lúc nó khi miệng mời Sử Hồng, anh có linh

cảm tối nay Tinh Thần muốn bày tỏ với cậu tình cảm thật sự của mình.

Tinh Thần thích Sử Hồng, đó là điều rất rõ ràng nhưng anh không đoán được là đang ở mức độ nào.

Còn Sử Hồng đối với Tinh Thần có lẽ chỉ như một người em trai mà thôi.

Bởi trong lòng cậu ta đã có người khác rồi, một người có tên họ trùng với anh.

Lúc trước anh vẫn còn cảm thấy rất tức giận vì điều này, nhất quyết muốn tìm bằng được người kia.

Bây giờ anh lại cảm thấy rất bình thường.

Chính nhờ người tên Đường Tinh Húc đó mà Sử Hồng chắc chắn sẽ không có tình cảm với Tinh Thần.

Và cũng nhờ người đó anh mới có cơ hội để tiếp cận Sử Hồng nhiều hơn nhưng cũng đồng thời khiến anh cảm thấy mình quá hèn mọn. Lúc ấy nói với Tinh Thần rất hùng hồn rằng Sử Hồng là anh em của mình, không thể nảy sinh tình cảm.

Nhưng chính anh cũng không thể khống chế được mà sa vào.

Thậm chí còn muốn lợi dụng việc Sử Hồng nhằm lẫn mình với một kẻ khác mà tiếp cận cậu.

Rốt cuộc lúc đưa kem đến cho Sử Hồng, anh không nhịn được muốn tìm cách để ở gần bên cạnh cậu.

Sử Hồng nhìn toàn thân của Tinh Húc cũng bị những dấu bầm tím đầy khắp người làm cho cậu cảm thấy rất đau xót.

Biết vậy khi đó không nên đồng ý với anh ta vụ đấu võ.

Cậu nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương của anh vừa hồi hộp nghe xem anh có phản ứng đau đớn gì không.

Nếu đau cậu sẽ lập tức dừng lại.

"Chuyện kia... tôi muốn xin lỗi cậu.

Tối hôm đó tôi không nên cư xử như thế."
Tay đang bôi thuốc Sử Hồng bỗng sửng lại.

Gương mặt đột nhiên ửng hồng.

Cái người này ngày hôm nay toàn nói mấy lời kì lạ.

Là ai mới hôm qua thôi còn đe dọa cậu làm cậu tức đến nổi tát cho một phát, rồi còn đi tìm khắp nơi tất cả những người tên Đường Tinh Húc để chất vấn cậu.

Thế mà hôm nay lại quan tâm như thế cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

"Bỏ đi.

Ban đầu cũng là tôi sai vì đã nhận nhầm anh.

Chúng ta xem như đã giải quyết xong sau khi đánh nhau một trận rồi."

"Cách nghĩ của cậu cũng hay đấy."

"Còn không phải hay sao? Bầm dập cả người rồi còn gì."

Sử Hồng nói xong còn cố tình nhấn xuống vết thương của Tinh Húc khiến anh kêu ré lên.

Tinh Húc ngồi dậy chộp lấy cái tay nghịch ngợm của Sử Hồng, mắng:

"Cậu muốn đùa với lửa đấy phải không?"

"Nào có.

Tôi chỉ lỡ mạnh tay xíu thôi mà.

Ai mà ngờ anh lại yếu đuối như thế, vậy mà cũng thấy đau."

Tinh Húc nhíu mày, đột ngột dùng tay bóp nhẹ một vết thâm trên cơ thể Sử Hồng.

"Ái da! Anh chơi xấu!"

"Còn không phải do cậu bày trò trước.

Hứng chịu cơn thịnh nộ của lửa đi."

Tinh Húc chọt một cái vào một chỗ bị thương, Sử Hồng chọt lại.

Hai người thi nhau chọt qua chọt lại như thế, vừa đau lại vừa buồn cười.

Kết quả không biết đùa giỡn thế nào mà cả hai cùng ngã xuống giường nhưng ở một tư thế khá tế nhị.

Tinh Húc nhìn xuống Sử Hồng đang nằm dưới thân mình, trong lòng dâng lên một cảm giác xoắn xang kì lạ.

Anh cúi đầu xuống cần cổ trắng ngần của Sử Hồng ngửi ngửi.

Không hiểu sao lại có cảm giác rất quen thuộc.

"Này này, làm cái gì vậy hả? Định giờ trò lưu manh với tôi sao?"

Sử Hồng đẩy vai Tinh Húc thì bị anh tóm lấy cổ tay ghì xuống nệm.

"Anh..."

Tinh Húc đưa tay còn lại vuốt nhẹ lên cánh môi của Sử Hồng mỉm cười nói:

"Xúc cảm cũng không tệ.

Muốn thử lại lần nữa không?"

"Đồ biến thái! Tôi là trai..." Sử Hồng vốn định nói "trai thẳng" liền lập tức ngậm miệng.

Cậu quên mất mình bị bẻ cong từ lâu rồi.

"Hửm? Cậu định nói gì hả? Không phải vẫn định hùng hồn tuyên bố mình là trai thẳng đấy chứ?"

"Anh câm đi! Mau rời khỏi người tôi!"

"Để tôi hôn một cái rồi tôi đi."

"Mẹ nó! Đồ điên! Anh buông tay!"

Sử Hồng nổi khùng, cố gắng cựa mình thoát khỏi Tinh Húc nhưng sức vùng không lại.

Không hiểu tên kia lấy đâu ra sức mà mạnh thế.

Cậu vung chân muốn tung một cú vào hạ bộ của anh ta thì lại bị tay của anh ta chặn lại.

"Cậu bạo lực quá đấy! Cũng đâu phải chưa từng hôn qua, cậu tức giận thế làm gì?"

"Anh im đi."

"Này, rốt cuộc thì tại sao lúc đó cậu lại khóc thương tâm như thế?"
Sử Hồng sững lại, mím môi không nói gì.

Quanh đi quẩn lại rốt cuộc vẫn lộn về chủ đề đó.

Nhìn thái độ của Sử Hồng, anh biết nếu có hỏi tiếp cậu cũng sẽ không nói.

"Tôi sẽ không làm khó cậu."

Tôi chỉ muốn nói nếu anh ta khiến cậu đau khổ nhiều như thế thì không cần thiết phải nhớ đến nữa.

Có rất nhiều người quan tâm cậu và yêu cậu.

Cậu chịu khó phóng mắt nhìn xung quanh chút đi, được không?"

Sử Hồng liếc nhìn anh.

"Có người quan tâm tôi, yêu tôi? Anh nói ai? Anh sao?"

"Nếu là tôi thì sao?"

Sử Hồng hơi sững sốt khi nghe Tinh Húc nói thế.

Không rõ lời anh ta nói là bao nhiêu phần là thật hay chỉ đơn giản là đùa cợt, chỉ riêng việc anh ta rất giống người kia cũng đã khiến cậu

thấy vui vẻ rồi.

"Cảm ơn nhưng không được đâu.

Chúng ta là anh em.

Nếu thực sự phát sinh thứ tình cảm đó sẽ phiền phức lắm."

"Nhưng cách cậu đối xử với tôi khiến tôi có cảm giác cậu có tình cảm với tôi."

"Không đâu.

Anh hiểu nhầm rồi." Đều do anh quá giống người kia thôi.

"Cậu đang nói với tôi những cử chỉ quan tâm của cậu đối với tôi lâu nay chỉ đơn giản vì tôi rất giống người kia sao?"

"..."

Cái người này không lẽ đọc được suy nghĩ trong lòng người khác sao?

"Anh đừng nói bậy! Tôi không phải người như thế."

"Vậy tức là cậu thích tôi rồi."

"Này, tôi đã nói anh đừng có suy diễn bậy bạ.

Ai thích anh chứ?"

"Tôi thích cậu."

Sử Hồng kinh ngạc ngẩn người.

"Anh nói... gì cơ?"

"Tôi nói là tôi thích cậu.

Không phải kiểu thích anh em một nhà, tôi muốn hẹn hò với cậu."

Sử Hồng ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng được.

"Anh... anh bị điên ưm..."

Cậu kinh ngạc tròn mắt nhìn bản thân một lần nữa bị cưỡng hôn.

Nhưng lần này Tinh Húc hôn cậu rất nhẹ nhàng, chậm chậm như đang dẫn dắt.

Sử Hồng cứ như bị bùa mê, không cố gắng thoát ra nữa, cơ thể dần thả lỏng.

Tinh Thần, xin lỗi vì anh đã đi trước em một bước.

Chỉ riêng người này anh nhất định không thể nhường cho em.

"Hai... hai người đang làm cái gì vậy?"

Sử Hồng giật mình vội đẩy Tinh Húc ra.

Cậu nhìn thấy trước cửa phòng Tinh Thần từ lúc nào đứng ở đó
sững sờ chứng kiến tất cả.

* Tinh Thần đến trễ mất một bước rồi..

Chương 82: Chương 82

"Không phải, Tinh Thần.

Chuyện không như cậu nghĩ đâu."

"Vậy anh muốn tôi nghĩ thế nào?"

Hai người đều ở trần, nằm trên giường lại còn hôn nhau.

Cái tình huống này sao có thể hiểu lầm được.

Tinh Thần tức giận lao đến vung cú đấm thẳng vào mặt Tinh Húc.

Tinh Húc không né cứ vậy lãnh trọn cú đấm vào giữa mặt.

Cú đấm mạnh đến nỗi khiến anh lùi lại phía sau một bước.

Tinh Thần giật mình hoảng hốt.

Cậu giận nên vung tay lên như vậy thôi chứ không định đánh thật.

Cậu không nghĩ anh trai vậy mà không né.

Sử Hồng chứng kiến sự việc không khỏi hoảng sợ.

Tinh Thần yêu quý và kính nể anh trai như vậy, sao lại đến mức đánh Tinh Húc mạnh như thế.

Còn cả Tinh Húc nữa, tại sao lại không né?

"Anh hai, tại sao..."

"Anh nhận cú đấm này của em như một lời xin lỗi.

Anh biết em thích Sử Hồng nhưng anh cũng thích cậu ấy.

Anh không thể nhường cậu ấy cho bất kì ai, kể cả em."
Tinh Thần tức giận, hai bàn tay siết chặt lại.

Cậu đã tin tưởng anh, không ngần ngại thể hiện rõ cho anh biết mình thích Sử Hồng.

Cậu đã nghĩ có thể anh sẽ phản đối, sẽ cấm đoán mình nhưng cậu sẵn sàng hứng chịu hết tất cả.

Thậm chí cậu còn lên sẵn một "bài thuyết trình" để năn nỉ anh hai ủng hộ tình cảm của mình.

Nhưng ai mà ngờ được.

Anh ấy cũng thích Sử Hồng, còn nhân cơ hội ra tay trước cậu.

Cậu tức giận, cậu uất ức.

Cậu quay ngoắt sang nhìn Sử Hồng.

Tại sao khi đó bị anh hai hôn, anh ấy lại không phản kháng? Lẽ nào anh ấy cũng thích anh hai sao?
"A Hồng, anh nói cho tôi biết đi.

Anh cũng thích anh hai phải không?"
Sử Hồng ngay lập tức phủ nhận: "Không có.

Tôi không có.

Vừa nãy là anh cậu cưỡng hôn tôi."

Tinh Húc: "..."

Cậu không thể chậm vài giây cho tôi chút mặt mũi à? Phủ nhận thẳng thừng vậy?

"Vậy là anh ấy cũng đâu có thích anh.

Dựa vào đâu mà anh đòi giữ lấy anh ấy cho riêng mình chứ?"

"Cho dù Sử Hồng hiện tại không thích anh thì cũng sẽ không thích em.

Cơ hội của em cũng không hơn anh đâu."

"Thế thì tốt.

Cạnh tranh công bằng đi.

Em sẽ không thua anh."

Sử Hồng đứng ngoài nghe mà sắc mặt đổi màu liên tục.

Cậu không phải đang nghe lầm cái gì chứ? Có phải hai anh em họ vừa nói cùng thích cậu không?

"A Hồng, cơ thể của anh... Sao lại thâm tím bầm dập thế này? Là ai đánh anh sao?"

"Tinh Thần à, cái này..."

"Có phải do trận đấu lúc chiều không? Tôi xin lỗi.

Tôi sơ ý quá.

Anh có đau lắm không? Sao anh hai lại ra tay nặng như vậy chứ?"

"Tinh Thần, cậu..." Cậu nhìn sang anh trai cậu cũng bầm dập chẳng kém gì tôi đâu.

"Nhà có kem làm tan máu bầm tốt lắm.

Để tôi lấy thoa cho anh."

"À thôi.

Tôi đã dùng rồi."

Sử Hồng vừa nói vừa cầm lọ kem đang bôi dở lên.

Tinh Thần sửng sốt.

"Hả? Cái này... từ khi nào..."

Tinh Húc không nói gì, chỉ lẳng lặng mặc áo vào rồi bước ra khỏi phòng.

Tinh Thần suy nghĩ một hồi đã hiểu ra cậu không tinh tế bằng anh trai, đã chậm chân hơn.

Anh không những đến trước cậu đưa thuốc cho Sử Hồng, còn tỏ tình trước cậu.

"Tinh Thần, tôi có chuyện cần nói rõ." Sử Hồng lấy áo mặc vào.

"Tôi cũng đã nói với Tinh Húc rồi.

Chuyện hai người các cậu dành tình cảm cho tôi, tôi rất cảm kích nhưng chúng ta là anh em một nhà.

Chuyện này nếu cứ tiếp diễn sẽ không tốt cho một ai cả.

Có thể tôi hơi thẳng thừng nhưng tôi không có tình cảm đó với cậu và cả Tinh Húc cũng không.

Chúng ta nên duy trì tình cảm anh em như trước giờ là tốt nhất."
Sử Hồng đúng là rất thẳng thừng.

Một câu nói đi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

Tinh Thần đã rất sốc.

Cậu không phải chưa chuẩn bị trước tinh thần sẽ bị anh ấy từ chối nhưng đến khi tự mình trải nghiệm chuyện này vẫn rất khó mà có thể bình tĩnh được.

"Anh nói dối phải không? Lúc này khi anh hai hôn anh, anh không hề kháng cự.

Anh rõ ràng cũng có tình cảm với anh ấy."
Sử Hồng có chút lúng túng.

Cậu cũng không hiểu tại sao khi ấy Tinh Húc hôn mình lại không phản kháng.

Kể từ giây phút Tinh Húc đè cậu xuống giường khi ấy cậu đã luôn trong tình trạng lằm lẩn giữa hai người ở hai thế giới khác nhau.

Chính vì gặp được Tinh Húc ở thế giới này cậu mới nhận ra mình yêu người kia nhiều như vậy.

Bởi chính vì yêu, vì lẩn lộn, nên khi bị Tinh Húc cưỡng hôn cậu lại không phản kháng được.

Nhưng cậu làm sao có thể giải thích chuyện này với Tinh Thần được.
"Chuyện với Tinh Húc rất khó để nói rõ với cậu.

Nhưng tôi không thích anh ta, tôi có thể khẳng định với cậu như thế.

Sẽ không có chuyện tôi đến với anh ta hay là với cậu.

Chúng ta không thể.

Cậu hiểu không?"

Sử Hồng không chút do dự cắt đứt toàn bộ đường lui của cậu.

Một chút hi vọng cũng không muốn cho.

Tinh Thần bàng hoàng và cả đau đớn.

Lòng ngực như bị ai đó bóp nghẹt đau đớn đến không thở được.

Thế ra khi yêu mà bị từ chối lại có thể đau đớn đến như thế sao? Đến mức cậu chỉ muốn khóc.

Sử Hồng làm ra vẻ lạnh lùng quay người rời đi nhưng thực chất là áy

náy không dám ở lại nhìn Tinh Thần.

Cậu biết mình nói quá thẳng như vậy sẽ khiến Tinh Thần tổn thương rất nhiều.

Nhưng đó là mục đích của cậu.

Cậu muốn Tinh Thần ghét mình, từ bỏ chuyện có tình cảm với mình.

Bên cạnh cậu ấy còn có người phù hợp hơn đang chờ đợi trong đau khổ.

Nếu Tinh Thần có thể quên đi cậu và nhìn về hướng người kia là tốt nhất.

Còn người tên Tinh Húc kia, anh ta không giống Tinh Thần.

Cậu dù có dùng cách nói chuyện thẳng thừng đến cỡ nào cũng không thể làm lay chuyển được anh ta.

Với người này cậu không biết phải dùng cách gì mới ổn.

Vừa nghĩ đến đã nhìn thấy Tinh Húc đang đứng ở hành lang.

"Anh đứng ở đây làm gì? Chờ Tinh Thần đến đánh anh lần nữa?"

"Chuyện của anh em tôi bọn tôi sẽ tự giải quyết với nhau.

Không cần cậu bận tâm."

Sử Hồng tức giận tiến tới túm lấy cổ áo anh ta chất vấn:

"Có phải anh biết Tinh Thần đang đứng ngoài đó nên cố tình hôn tôi để cho thẳng bé thấy phải không?"

"Đến bây giờ mà cậu vẫn còn xem nó như trẻ con sao? Nó đã biết yêu rồi đấy.

Và người nó yêu lại chính là cậu."

"Anh im đi! Trả lời câu hỏi của tôi."

"Tôi làm gì có tài tiên tri đến mức biết được nó ở ngoài đó lúc ấy chứ."

Tôi chỉ biết tối nay nó hẹn cậu đi chơi là muốn tỏ tình với cậu.

Tôi muốn đi trước nó một bước bày tỏ với cậu trước mà thôi.

Việc nó đứng đấy bắt gặp chỉ là tình cờ."

Ai mà tin được lời anh ta nói chứ.

Sử Hồng cắn môi, cảm thấy tức giận với bản thân.

Cậu thế mà bị anh ta dắt mũi.

"Cậu hay Tinh Thần, tôi đều sẽ không có bất kì tình cảm quá phận nào với ai hết.

Vì vậy đừng kéo tôi vào cuộc cạnh tranh của mấy người.

Anh cũng đừng tưởng bở rằng tôi có tình cảm với anh.

Anh cũng biết rõ mà.

Người tôi yêu chính là người có tên họ giống hệt anh đấy, nhưng vĩnh viễn không phải là anh."

Tinh Húc nhíu mày, vòng tay qua eo kéo Sử Hồng áp vào mình, nhìn cậu với vẻ rất nghiêm túc.

"Cậu tưởng tôi đang nói chơi sao? Tôi thích cậu.

Tôi muốn hẹn hò với cậu.

Cậu từ chối tôi thì mặc kệ cậu.

Điều đó cũng không ngăn cản được tôi theo đuổi cậu."

"Anh điên rồi! Chúng ta là anh em một nhà, không thể nảy sinh tình cảm đó được.

Anh có nghĩ tới nếu bố và mẹ biết chuyện này sẽ sốc đến thế nào

không?"

"Mẹ nó, đừng có dùng cái thân phận anh em ra nói chuyện ở đây.

Tôi và cậu không có máu mủ ruột thịt gì, huống chi lại đều là nam nhân.

Nếu cậu lo lắng về bố và dì thì không phải lo.

Tôi tự có cách của mình.

Trước giờ không ai quản được tôi chuyện gì cả."

Sử Hồng không nói nữa bởi có nói cũng không nói lại anh ta.

Cậu chỉ đang cố gắng gỡ tay anh ta khỏi eo mình thôi.

Hai người đang đứng ở hành lang, rất dễ bị người khác nhìn thấy.

"Chúng ta tìm nơi nào kín đáo chút nói chuyện."

"Nơi kín đáo? Cậu muốn làm gì à?" Tinh Húc khẽ nhếch lên một nụ cười nửa miệng.

"Cất mấy cái suy nghĩ biến thái trong đầu anh đi.

Tôi muốn chúng ta nói chuyện về Tinh Thần."

"..."

Sử Hồng quả nhiên quan tâm đến em trai hơn mình.

... *** ...

Lục Vĩ Kỳ mới chuyển từ ký túc xá ra ngoài được vài ngày.

Cậu ở ghép với một bạn nữa.

Người này có bạn gái rồi và rất hay đưa bạn gái về phòng sau đó ở bên trong hú hí.

Mỗi lần như vậy Vĩ Kỳ lại cảm thấy khá là tủi thân.

Cậu đang tính sang tháng sẽ đi kiếm nhà trọ mới.

Tối nay cậu bạn kia lại đưa bạn gái về phòng, Vĩ Kỳ đang định đi ra ngoài dạo phố cho thoải mái thì nhận được tin nhắn từ Tinh Thần.
"Tôi đang ở dưới lầu."

Cậu xuống gặp tôi được không?"
Vĩ Kỳ kinh ngạc nhìn đồng hồ.

Đã 9 giờ đêm, giờ này không phải Tinh Thần đang đi chơi với Sử Hồng sao? Hay là xảy ra chuyện gì rồi? Vĩ Kỳ lo lắng vội đi thang máy xuống.

Lúc cậu xuống đến nơi nhìn cảnh tượng trước mặt mà sửng người.

Vẫn là dáng vẻ quen thuộc của Tinh Thần nhưng hôm nay sao lại trông ảo não và cô độc như vậy? Lúc cậu đến gần thậm chí đã nhìn thấy hai hàng nước mắt của cậu ấy chảy dài hai bên má.

"Tinh Thần, cậu sao vậy?"

Tinh Thần không đáp mà đột ngột ôm chầm lấy Vĩ Kỳ oà khóc.

"Kỳ Kỳ, tôi bị từ chối rồi."

Oa oa..."

Vĩ Kỳ đỡ khóc đỡ cười không biết nên có tâm trạng thế nào.

Tinh Thần bị từ chối có lẽ là nên vui nhưng khi nhìn cậu ấy khóc thương tâm như thế lại không đành lòng.

Cậu vượt lưng Tinh Thần cố an ủi cậu.

"Được rồi."

Đừng khóc nữa! Không phải cậu cũng đã lường trước việc bị anh ấy từ chối rồi hay sao?"

"Hức hức."

Nhưng... nhưng mà đau lắm.

Bình thường anh ấy đối với tôi rất tốt mà.

Thế mà khi đó anh ấy lạnh lùng từ chối tôi, đến một cơ hội cũng không muốn cho tôi.

Sao anh ấy lại nhẫn tâm như vậy chứ?"
Vĩ Kỳ nghe mà cảm thấy hơi khó tin.

Tuy gặp nhau khá ít nhưng ấn tượng để lại trong cậu về Sử Hồng là một người rất điềm tĩnh và hiền lành, cũng rất quan tâm đến Tinh Thần.

Nếu anh ta không thích Tinh Thần có lẽ sẽ từ chối một cách thật nhẹ nhàng mới đúng nhỉ.

"Tôi thích anh ấy nhiều như thế.

Cả đời này tôi chưa từng thích ai nhiều như vậy cả.

Kỳ Kỳ, cậu bảo tôi phải làm sao đây?!"
Vĩ Kỳ nhìn trời.

Hỏi cậu phải làm sao ư? Cậu hiện tại cũng không biết nên làm sao với chính mình.

Rõ ràng thích người ta bây giờ còn phải đứng đây an ủi người ta bị thất tình.

"Tôi cũng không biết nữa vì tôi chưa thất tình bao giờ.

Hay là tôi đưa cậu đi uống rượu nhé! Hôm nay tôi sẽ ngồi uống với cậu đến say thì thôi."

"Được.

Được.

Tôi muốn uống rượu."

Người ta thường nói khi buồn uống rượu có thể quên hết.

Cậu không biết có đúng không, nhưng nếu có một người bạn ở bên cạnh bởi mình có lẽ sẽ cảm thấy nhẹ nhõm nhiều lắm.

* Hai người thất tình uống rượu với nhau sẽ xảy ra chuyện gì?.

Chương 83: Chương 83

Một bên mặt của Tinh Húc sưng vù lên nên để ra ngoài không bị người khác chú ý anh đã phải đeo khẩu trang, dù vậy cũng không che lấp được khí chất thu hút đặc biệt của anh.

Đi bên cạnh Sử Hồng quàng một chiếc khăn mỏng che lấp đi nửa gương mặt nhưng bất cứ ai nhìn vào cũng đoán được đó hẳn là một mỹ nam rất đặc biệt.

Sử Hồng hơi ngại khi phát hiện ra trên đường có vài người lén chụp hình hai người họ nhưng Tinh Húc lại tỏ ra khá tự nhiên như thể đã trải qua rất nhiều lần.

Anh nắm lấy tay Sử Hồng đút vào túi quần mình một cách vô cùng tự nhiên.

Sử Hồng nổi điên muốn đánh người nhưng không dám, tay cũng rút không ra.

"Anh làm gì vậy? Buông tay ra!"

"Trời về đêm hơi lạnh.

Anh giúp em ủ ấm."

"Không cần.

Bỏ tay ra! Mọi người đang nhìn kìa!"

"Từ lúc chúng ta ra khỏi nhà đã bị nhìn rồi.

Em còn kháng cự nữa sẽ khiến càng nhiều người chú ý hơn đấy."
Sử Hồng nghiêng răng: "Đồ biến thái!"

Tinh Húc chỉ mỉm cười.

Anh vốn không phải là một người chủ động đến như vậy, nhưng Sử Hồng là người mà anh đã nhận định sẽ gắn bó cả đời thì dù cậu ta có đẩy ra cỡ nào anh cũng không ngần ngại sử dụng mọi thủ đoạn để tiến đến gần bên cạnh cậu.

Không hiểu sao ở bên cạnh Sử Hồng anh cảm thấy rất thoải mái, còn rất quen thuộc, như thể đây chính là người mà bấy lâu nay anh vẫn luôn tìm kiếm.

Nghĩ đến đây trong lòng Tinh Húc chợt nhớ đến hình ảnh của người nam nhân cổ đại vẫn luôn lẩn quẩn trong những giấc mơ của anh liệu có phải là Sử Hồng không? Bất chợt trong đầu Tinh Húc hiện lên một suy nghĩ điên rồ.

Nếu như người trong giấc mơ kia là Sử Hồng của kiếp trước, vậy người mà cậu ấy yêu có phải chính là anh của kiếp trước hay không?
"Hửm, anh nhìn qua đây chi vậy?"
"Không có gì."

"Đi, anh dẫn em đến một nơi."
Tinh Húc có một người bạn là chủ của một nhà hàng nhỏ ở gần biệt thự nhà mình.

Hai người được bố trí ngồi ăn trên lầu hai, ở khu vực rất yên tĩnh và khuất bóng.
"Không ngờ anh đi du học nhiều năm như vậy mà vẫn còn những người bạn trong nước thân thiết như thế."

"Hình như ngành nghề nào anh cũng có bạn."
"Ừm."

"Bạn anh đông lắm."
Sử Hồng ngẩng đầu nhìn Tinh Húc.

Con người này có khí chất bá đạo đặc biệt, soái khí khác thường nổi bật hơn người.

Đứng trong đám đông, Tinh Húc như ánh mặt trời toả sáng, ai cũng vây quanh, muốn tiếp cận.

Ở thế giới kia thái tử Đường Tinh Húc cũng là kiểu thu hút người khác như thế.

Hai con người ở hai thế giới khác nhau, sao lại có khí chất thu hút giống nhau như thế? Một sự trùng hợp đến vô lý.

Sử Hồng chợt nghĩ đến khả năng có thể Tinh Húc đã trọng sinh ở thế giới hiện đại.

Bởi vì là trọng sinh nên có thể đã mất ký ức của kiếp trước.

"Này, bảo anh đến đây nói chuyện của Tinh Thần, sao lại ngồi ngẩn ra nhìn anh nãy giờ vậy?"

Sử Hồng hơi đỏ mặt quay đi.

Cậu cảm thấy mình hình như đã lạm tiểu thuyết xuyên không quá rồi.

Chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Cậu cố gắng xua đi suy nghĩ vớ vẩn đó trong đầu mà tập trung vào chuyện trước mắt.

"Lúc nãy sau khi anh rời đi, tôi đã nói chuyện với Tinh Thần.

Tôi từ chối cậu ấy rất quyết liệt hẳn đã khiến cậu ấy rất sốc.

Trước khi xuống lầu gặp anh, tôi còn chả dám nhìn mặt cậu ấy.

Không biết hiện giờ Tinh Thần thế nào rồi."

"Em cũng biết lo cho nó như thế sao ban đầu còn dùng lời lẽ thẳng

thường từ chối nó?"

"Tinh Thần không giống anh.

Thằng bé vẫn còn là đứa trẻ, trong sáng, ngây thơ.

Cho nên tôi mới không muốn lãng phí tấm chân tình của nó.

Tôi chắc chắn sẽ vĩnh viễn không có tình cảm như vậy với cậu ấy nên mới không muốn cho cậu ấy hi vọng.

Để cậu ấy nghĩ tôi ghét cậu ấy cũng được.

Tốt nhất là để cậu ấy quên đi tôi mà tìm đến một mối nhân duyên tốt hơn."

"Một suy nghĩ tốt đấy.

Vậy thì anh cũng bớt đi một đối thủ để lo lắng rồi, có thể tự nhiên mà theo đuổi em."

"...!Anh thì đặc biệt rồi.

Tôi đuổi không nổi anh nên đành tạm thời để anh ở yên đó rồi từ từ nghĩ cách."

Tinh Húc bật cười.

"Em nghĩ cách đi.

Chỉ sợ em chưa tìm được cách đuổi anh thì đã yêu anh luôn mất rồi."

"Khụ khụ.

Anh bớt tự luyện giùm đi.

Chúng ta trở lại vấn đề chính một chút.

Anh còn nhớ cậu nhóc Vĩ Kỳ từng đến nhà chúng ta chứ?"

"Ừm.

Sao thế?"

"Tôi có thể cảm nhận được cậu nhóc ấy có ý với Tinh Thần nhà chúng ta.

Tôi thấy tính cách cậu ấy cũng khá tốt.

Nếu được tôi muốn anh giúp tôi tạo điều kiện để Vĩ Kỳ có thể theo đuổi Tinh Thần một cách thuận lợi.

Anh vốn rất giỏi trong việc tạo tình huống mà."

"..." Lại bắt đầu nói kháy nhau rồi đấy.

"Sao em không nghĩ đến việc giới thiệu cho thằng bé một cô gái nào đó mà lại muốn tác hợp cho nó với một đứa con trai khác? Anh và em đã như vậy rồi, nếu đến Tinh Thần cũng đoạn tụ chắc hẳn bố mẹ sẽ lo lắng lắm."

"Anh còn biết mở mồm nói như thế hả? Nếu đã biết như vậy tại sao ngay từ đầu không khuyên thằng bé tránh xa tôi ra? Cả anh nữa, cũng đừng nên dính đến tôi."

Tinh Húc chỉ nhún vai trả lời rất thản nhiên: "Đành chịu thôi.

Lúc anh phát hiện ra thì đã không quay đầu lại được nữa rồi."

Sử Hồng ngẩn người.

Gương mặt một lần nữa ửng hồng.

Cái người này đôi lúc phát ngôn những câu không khỏi khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng.

Chẳng biết anh ta đã dùng cái lưỡi đáng sợ này tán đổ biết bao nhiêu cô gái rồi.

"Anh đồng ý với em sẽ giúp tác thành cho Tinh Thần với nhóc Vĩ Kỳ.

Dù sao việc này cũng có lợi cho anh.

Cho nên không cần lo lắng nhé!"

"Còn nữa, lúc ở nhà anh không được làm những hành động thân mật với tôi.

Tôi không muốn người trong nhà biết."

"Được.

Chỉ khi không ở nhà hoặc trong phòng kín anh mới đụng chạm vào em thôi."

"Anh im đi! Ai cho phép anh đụng chạm tôi chứ?"

Có tiếng báo tin nhắn gửi đến.

Sử Hồng nhìn nó một hồi rồi nhíu mày.

"Sao thế?" Tinh Húc ngạc nhiên hỏi.

"Có lẽ chúng ta phải đi đón hai tên nhóc kia về nhà thôi."

... *** ...

Bạch Vân Phong sinh trưởng trong một gia đình có bố mẹ đều là công nhân viên chức, gia cảnh cũng xem như khá giả.

Nhưng bố mẹ anh quản lý hơi nghiêm.

Sau khi vào đại học, Bạch Vân Phong ra thuê phòng ở riêng.

Anh vừa học vừa làm thêm công việc dịch thuật.

Một cách tình cờ, Bạch Vân Phong quen biết Sử Hồng và giới thiệu cậu làm việc chung với mình.

Hai người từng ở chung một căn hộ một thời gian cho đến khi Vân Phong đưa bạn gái về sống chung.

Bạn gái anh là một hủ nữ chính hiệu cho nên cực nhạy với các cặp đôi đoạn tụ.

Tối nay lúc hai người bọn họ rủ nhau đến bar chơi thì cô bạn gái tình cờ bắt gặp một cặp đôi đoạn tụ đang ngồi uống rượu.

"Sao em biết là đoạn tụ? Anh nhìn giống hai người bạn đang kể khổ với nhau thôi mà."

"Anh không nhìn ra ánh mắt thâm tình của cậu con trai nhỏ con kia đang nhìn anh chàng đó sao? Chắc chắn là anh chàng đó đang thất tình, nhưng lại không nhìn ra được hoá ra người bên cạnh lại yêu thầm mình."

Bạch Vân Phong nghe mà kinh ngạc: "Drama thế cơ à?"

"Anh không tin vào mắt nhìn của em sao? Anh lại gần nghe thử xem bọn họ nói gì đi."

Quen nhau đã bốn năm, đã sớm chấp nhận sở thích kì quái của người yêu mình, Bạch Vân Phong đối với chuyện đoạn tụ thấy cũng rất bình thường, thậm chí còn có chút tò mò về cuộc sống của nhóm người này.

Nghe người yêu phán thế, anh thấy rất ngạc nhiên, tò mò muốn nghe thử xem có đúng không.

"Vậy cá cược đi."

"Nếu như em đoán sai thì chịu gì nào?"

Cô gái ghé tai bạn trai thì thầm: "Đêm nay anh muốn tư thế nào em cũng chiều."

"Được không?"

"Được."

Bạch Vân Phong kéo tay bạn gái nhẹ nhàng tiếp cận cặp đôi nam nam kia.

Không khí bên trong quầy bar rất ồn nhưng chàng trai đó uống rượu nói khá lớn nên chỉ cần đến gần một chút họ có thể nghe rõ mồn một.

"Cậu không biết ánh mắt anh ấy nhìn tôi lạnh lùng đến thế nào đâu."

Lời lẽ cũng rất thẳng thừng như thể trước giờ không hề xem trọng tôi.

Anh ấy ghét tôi đến như vậy sao? Anh ấy ghét tôi nên mới không thích tôi."

"Cậu nghĩ nhiều rồi.

Anh ấy không có tình cảm kia với cậu nên mới nói những lời lạnh lùng với cậu như vậy thôi.

Anh ấy không muốn cậu hi vọng để rồi phải bỏ lỡ nhiều thứ."
Lục Vĩ Kỳ vừa nói vừa nhìn điện thoại.

Những dòng tin nhắn của Sử Hồng vẫn đang liên tục nhảy ra.

Gương mặt méo mó, không biết là nên vui hay nên buồn.

Cậu không giống Tinh Thần, từ lượng của cậu rất tốt, càng uống lại càng tỉnh.

Từ lúc bắt đầu uống, Tinh Thần không ngừng kể về những kỷ niệm đẹp đẽ, lãng mạn giữa cậu ấy và Sử Hồng.

Vừa khóc vừa cười, uất ức, đau khổ.

Vĩ Kỳ có thể hiểu được tại sao Sử Hồng lại làm như thế nhưng có vẻ như anh ấy đã đánh giá quá cao sự chịu đựng của cậu và không lường trước được tình cảm của Tinh Thần lại sâu đậm đến mức này.

Cậu ấy có thể ngây thơ, rất trong sáng trong chuyện tình cảm nhưng cũng chính vì vậy mà khi yêu một người nào đó thì rất mãnh liệt.

Vĩ Kỳ chưa bao giờ nhìn thấy một Tinh Thần khổ sở như thế, cũng nhiều lời như thế.

Cậu nhắn một cái tin cho Sử Hồng:

"Anh đến đón cậu ấy đi.

Em không thể gắng gượng nổi nữa rồi."

Từ một người lúc nào cũng vui tươi, toả sáng ấm áp như ánh nắng ban mai, muốn giận thì giận, muốn mắng thì mắng.

Còn giờ thì đang ngồi trước mặt cậu mà uống hết ly này đến ly khác, cười mà hai hàng nước mắt chảy dài.

Cậu ấy phải thích Sử Hồng đến mức nào mới có thể bày ra bộ dáng đau đớn đến thế.

Cậu ấy đau, cậu còn đau hơn gấp ngàn lần.

Cậu cảm thấy mình không thể chịu đựng hơn được nữa.
Bạch Vân Phong hai mắt trợn tròn dường như không dám tin vào mắt mình.

Người đang ngồi nốc rượu như nốc nước lọc kia không phải chính là Đường Tinh Thần, em trai của Sử Hồng đó sao? Nghe cách nói chuyện như vậy lẽ nào là yêu thầm anh trai rồi? Và hình như anh trai đó có vẻ như chính là Sử Hồng? Anh liền cầm máy điện thoại chụp mấy tấm gửi cho Sử Hồng hỏi thử.

"Cậu đừng uống nữa.

Cậu say lắm rồi đấy!"

Vĩ Kỳ muốn đỡ Tinh Thần dậy nhưng bị cậu hất ra.

"Tôi chưa say.

Tôi vẫn uống tốt."

Vĩ Kỳ dịu giọng, đỡ lấy Tinh Thần.

"Được rồi.

Muốn uống thì về nhà uống tiếp.

Tối muộn rồi cậu không về thì chúng ta sẽ ngủ ở ngoài mất đấy."

"Tôi không đi.

Tôi muốn A Hồng.

A Hồng phải đến đưa tôi đi."

"Được được.

Tôi đưa cậu đi gặp A Hồng của cậu."

Vĩ Kỳ muốn đỡ người lại bị đẩy ra.

Tinh Thần lúc này đã say hoàn toàn, không nhận thức được mình đang làm gì.

Trong đầu cậu lúc này chỉ toàn hình ảnh của Sử Hồng, chỉ gọi tên Sử Hồng.

"A Hồng! Tôi muốn anh.

Tôi chỉ muốn có A Hồng."

Một cánh tay xuất hiện đỡ lấy Tinh Thần đang liêu xiêu sắp ngã.

Tinh Húc nhìn cậu em trai cảm thấy rất kinh ngạc.

Thằng nhóc này lại có thể nặng tình đến vậy à? Sử Hồng đỡ lấy Vĩ Kỳ đứng dậy.

Cậu lo lắng hỏi:

"Không sao đấy chứ?"

"Em không sao.

Em trả cậu ấy lại cho anh."

"Đừng nói vậy.

Là anh làm khó em rồi.

Xin lỗi em."

Vĩ Kỳ lắc đầu.

Sử Hồng chỉ đang giúp cậu thôi.

Sao có thể trách anh ấy.
"Cậu ấy thích anh.

Rất thích anh.

Xem như em cầu xin anh.

Anh cho cậu ấy một cơ hội được không?"
* Không đâu con.

Ma ma không có ý định chơi 3P..

Chương 84: Chương 84

Sử Hồng không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào.

Cậu chỉ xoa đầu Vĩ Kỳ nhẹ nhàng nói:
"Hôm nay em mệt rồi."

Để bọn anh đưa em về nhà nghỉ ngơi."
Vĩ Kỳ không nói gì nữa mà ngả người dựa vào Sử Hồng.

Cậu đã quá mệt rồi.
"Sao hai đứa lại rủ nhau đi uống rượu chứ? Thằng nhóc này trước giờ có uống rượu đâu."

Uống đến bao nhiêu mà mềm oặt thế này."
"A Hồng! A Hồng đến đón tôi rồi sao?" Tinh Thần ôm chầm lấy Tinh Húc, rúc đầu vào hõm cổ anh mà dụi khiến anh thấy ngứa ngứa, lập tức lôi cậu ấy ra.
"Cái thằng này, đã say đến độ không nhận ra ai với ai rồi."
Tinh Húc nhìn mà xót xa.

Tuy rằng thằng nhóc này là tình địch nhưng cũng là em trai anh.

Thấy em trai sa sút, thảm hại như thế sao có thể không xót xa đây?
Nhưng cho dù là vậy anh cũng không chấp nhận nhường người.

Tình yêu là thứ duy nhất không thể trao đi đổi lại được.

Anh dứt khoát vác Tinh Thần lên vai đi ra ngoài.
"A Hồng, em đến nhanh thật đấy." Bạch Vân Phong tiến tới tay bắt

mặt mừng.

"Nhận được tin nhắn của anh là em đến ngay rồi.

Cảm ơn anh."

"Anh cũng không ngờ lại gặp em trai cậu ở đây, còn trong hoàn cảnh thế này."

Tinh Húc nhìn ra sau, thấy cảnh này mà nhíu mày.

Tên kia lại là thằng nào?

"Chuyện gia đình em có hơi phức tạp, có dịp anh em mình gặp nhau, em sẽ kể cho anh nghe."

"Được rồi.

Không cần lo lắng.

Chuyện em không muốn nói thì anh sẽ không hỏi.

Đưa cậu ta về trước đi."

"Vâng.

Hôm nào em mời anh uống nước.

Em đi trước."

Sử Hồng đỡ Vĩ Kỳ ra ngoài.

Cậu nhóc này không ngờ lại uống rượu tốt thế.

Người nồng nặc mùi rượu nhưng lại chưa thực sự say.

Không biết cuộc sống của cậu ấy đã từng trải qua những gì.

"Anh Phong, đó có phải là đàn em mà anh từng kể với em không? Người từng hôn mê suốt một năm không tỉnh ấy." Cô bạn gái của anh hiếu kì chạy đến hỏi.

"Đúng rồi đấy.

Nhưng trông biểu cảm của em lạ thế? Có chuyện gì à?"

"Anh Phong, cậu ấy rất đẹp.

Một thụ hoàn hảo đấy.

Chuyện của cậu ấy chắc chắn rất thú vị.

Bữa nào anh gặp cậu ấy cho em đi theo với."

Bạch Vân Phong kinh ngạc há hốc mồm.

"Cái gì mà một thụ hoàn hảo? Em có nhầm không? Cậu ấy là trai thẳng đó."

"Trai thẳng mà tìm được một anh công vừa ý thì cũng công tất.

Được rồi.

Nhớ bữa nào giới thiệu cậu ấy cho em đó."

Bạch Vân Phong nghe mà toát mồ hôi.

Không hiểu cô bạn gái mình định làm gì.

... *** ...

Sử Hồng đưa Vĩ Kỳ về nhà mình và ngủ ở trong phòng của cậu.

Tinh Thần thì trực tiếp bị anh trai đem vào bồn tắm xối nước cho tỉnh rượu.

"Anh, anh làm cái gì thế hả? Muốn em ngộp chết sao?"

"Yên tâm.

Không chết được.

Đã tỉnh táo chưa hả? Không biết uống rượu mà nốc cho lắm vào."

Tinh Thần rũ người.

Thần trí cậu đã tỉnh táo đôi chút nhưng cả người mệt lử, không muốn cử động.

Cậu cứ ngồi vậy trong bồn tắm, không đứng dậy.

Tinh Húc cúi tiết, mắng:

"Em có còn là thằng đàn ông không? Thất tình thì đi uống rượu.

Em muốn chết thì không cần chọn cách ấu trĩ thế.

Ngay bây giờ anh có thể lập tức giết em."

Tinh Thần ngẩng đầu, ánh mắt thẫn thờ nhìn anh trai.

"Tại sao đối thủ của em lại là anh? Tại sao anh cũng thích A Hồng chứ? Nếu người trong phòng lúc đó không phải anh có lẽ em cũng không khổ sở như thế.

Không phải lúc trước anh từng nói anh không thích con trai sao? Lúc đó là anh nói dối em à?"

"..." Bởi bản thân anh mà lúc ấy cũng nghĩ mình là trai thẳng chứ sao.

Ai biết được sau này lại bị tên Sử Hồng kia bẻ cong chứ.

"Tuy A Hồng nói anh ấy không có tình cảm với anh nhưng em biết chắc chắn không phải thế.

Dựa vào tính cách của A Hồng, nếu không thích anh tuyệt đối sẽ không để anh hôn anh ấy.

A Hồng nói thế chỉ đơn giản vì ghét em thôi."

Tinh Húc có hơi băn khoăn không biết có nên nói sự thật cho em trai biết thật ra mình cũng chỉ bị xem là thế thân hay không.

Sau một hồi suy nghĩ anh thấy với tình trạng của thằng nhóc bây giờ biết càng ít lại càng tốt hơn.

"Nếu em đã cảm thấy không có hi vọng thì rút lui đi.

Cần gì phải hành hạ bản thân như thế?"

Tinh Thần siết chặt bàn tay, vai hơi run lên.

Răng cạo nghiến chặt.

"Em không cam tâm.

Em vẫn còn chưa kịp làm gì thì đã bị anh ấy từ chối thẳng thừng.

Em không có quyền tức giận hay sao? Em không thể buồn, không thể uất ức sao?"

"Vậy hôm nay em uất ức, em tức giận đã xả hết chưa?"
Tinh Thần vịn thành bồn tắm để đứng dậy nhưng vẫn khá loạng choạng.

Cậu tóm lấy vai của Tinh Húc để đứng vững.

Ánh mắt nhìn thẳng vào anh và nói:
"Em không muốn chịu thua dễ dàng như vậy.

Em muốn được cạnh tranh sòng phẳng với anh.

Chừng nào hai người còn chưa comeout thì sẽ không có chuyện em dừng lại đâu."

Tinh Húc mỉm cười đầy thách thức.

"Được.

Để anh xem khả năng của em đến đâu."

... *** ...

Sử Hồng nhẹ nhàng đóng cửa ra khỏi phòng, lúc quay ra thì đã thấy Tinh Húc đứng gần đó từ lúc nào khiến cậu giật mình.

"Tinh Thần thế nào rồi?"

"Ngủ rồi.

Em để Lục Vĩ Kỳ ngủ ở phòng em thì em ngủ ở đâu?"

"Xuống phòng khách ngủ.

Ghế salon ở đấy đủ dài."

"Sao phải thế? Qua phòng anh ngủ đi.

Giường của anh đủ lớn."
Sử Hồng lờm mắt nhìn Tình Húc.

Người này mặt càng ngày càng dày rồi.

Nói những lời đó mà không chút ngượng ngùng.
"Nhìn anh thế làm gì? Anh thề sẽ không làm gì em đâu."
"Có cho anh cũng không dám."
Tình Húc ghé mặt lại gần cậu, hỏi nhỏ:
"Em thử cho xem anh có dám không."
"Anh..."
Dám.

Anh ta chắc chắn dám.

"Nào, đi thôi."
"Đi đâu chứ? Anh... Khoan đã!"
Tình Húc đột ngột ôm Sử Hồng lên rồi đi xuống lầu.
"Anh làm gì vậy hả? Bỏ tôi xuống!"
"Bố và dì đang ở dưới lầu đó.

Nếu em muốn họ nhìn thấy cảnh này thì cứ là tiếp đi.

Anh không ngại đâu."
Sử Hồng tức giận cắn môi.

Tên khốn này đúng là biết ức hiếp người khác.
"Anh định đưa tôi đi đâu?"
"Em cứ nhất định muốn ngủ phòng khách nên anh đành cưỡng chế đưa em về phòng mình thôi."
Sử Hồng đỏ mặt, vừa tức lại vừa ngượng.

Cái tên này không những lưu manh, còn bá đạo, cứ thích làm theo ý mình thế à.

"Tôi không muốn ngủ ở phòng anh.

Bỏ tôi xuống!"

"Không được.

Nếu bỏ ra em chạy mất thì sao.

Anh đã nói rồi, anh sẽ không làm gì em.

Em sợ anh đến thế cơ à?"

Sử Hồng vốn định đâm vào ngực Tinh Húc nhưng vừa thấy những vết bầm tím trên ngực ẩn hiện sau cổ áo kia, cậu lại không nỡ xuống tay.

Rốt cuộc vẫn là mềm lòng.

Sử Hồng nghĩ một hồi cảm thấy mình không nên quá lo lắng như thế.

Bản thân mình có võ, sức chiến đấu lại chẳng thua kém gì anh ta.

Nếu anh ta dám có hành động sàm sỡ với cậu, cậu tin chắc mình đủ khả năng để đập anh ta một trận.

Không thấy Sử Hồng nháo lên đòi xuống nữa, Tinh Húc mỉm cười sáng khoái ôm mỹ nhân về phòng.

Tinh Húc cẩn thận đặt Sử Hồng xuống giường, sau đó cởi áo, cởi cả quần dài.

Sử Hồng đỏ mặt, ở trên giường lập tức thủ thế.

Thật không ngờ anh ta lại dám ngang nhiên muốn cưỡng bức cậu. Tinh Húc nhìn hành động của Sử Hồng chẳng khác gì con nhím xù lông cảm thấy rất buồn cười.

Anh cởi đồ, chỉ để lại một cái quần ngắn trên người rồi rất bình thản léo lên giường và... nhắm mắt lại.

Sử Hồng ngệt mặt.

Thế là ngủ thật đấy à? Không làm gì? Anh ta thực sự giữ lời như vậy sao?

"Sao còn không nằm xuống ngủ đi? Em còn chờ gì nữa à?" Tinh Húc vẫn đang nhắm mắt, mỉm cười hỏi.

"Không có."

Sử Hồng nhìn chằm chằm Tinh Húc một hồi, cảm thấy không thể tin tưởng được.

Cậu tìm một cái chăn cuộn lại rồi đặt ngắn giữa chiếc giường sau đó mới yên tâm nằm xuống.

Tinh Húc nằm mà cười đến run người.

Sử Hồng rất bất mãn.

Anh ta là đang cười nhạo cậu đấy à?

"Cũng chẳng phải con gái chân yếu tay mềm, em ngắn giường làm gì? Sợ anh ăn thịt em đến vậy sao?"

"Không."

Là để ngăn tôi không tìm được mà muốn đánh anh."

"Hồng Hồng, em càng làm dữ như vậy anh lại càng thích em đó."

"Anh có tin nếu còn nói thêm câu nữa, tôi sẽ đấm anh rồi rời khỏi phòng ngay không?"

"Được."

Anh không nói nữa.

Chúng ta đi ngủ thôi."

Sau đó Tinh Húc thật sự nhắm mắt lại ngủ thật.

Ngủ rất nhanh.

Có vẻ như ngày hôm nay anh đã rất mệt mỏi.

Sử Hồng nhìn một hồi thấy Tinh Húc thật sự ngủ mới thở phào một hơi.

Gương mặt từ lúc nào đã đỏ lựng như quả cà chua.

Không hiểu sao từ lúc tỏ tình xong, Tinh Húc cứ như biến thành một người khác vậy.

Trở nên lưu manh, mặt dày, không biết xấu hổ, bá đạo, không nói được thì cưỡng chế, ép buộc.

Có ai lại đi theo đuổi người yêu như anh ta không? Cả ngày hôm nay cậu bị anh ta làm cho ức chế vô cùng.

Nếu cứ tiếp tục như thế này cậu sợ mình sẽ nhịn không nổi mà động sát tâm.

Nhất định sáng ngày mai cậu phải dậy sớm hơn anh ta rồi mau chóng rời khỏi phòng.

Phải tránh xa anh ta càng xa càng tốt.

Nghĩ một hồi rồi cậu lần ra ngủ từ lúc nào không hay.

... *** ...

Sáng hôm sau Sử Hồng tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở chính giữa chiếc giường đôi.

Cái chăn mà cậu dùng ngăn giữa hai đứa hiện tại đang đắp trên người cậu.

Còn bên cạnh cậu, Tinh Húc đã rời đi từ lúc nào.

Cậu sờ tay vào chỗ nằm bên cạnh đã thấy lạnh ngắt.

Xem ra anh ta đã dậy từ lâu.

Sử Hồng nhìn tình huống hiện tại một hồi, gương mặt lại bỗng chốc đỏ lên.

Vậy là tên kia dậy sớm hơn cậu, đẩy cậu nằm vào trong, còn đắp chăn cho cậu nữa.

Còn cậu thì ngủ say không biết gì.

Sao lại có thể sơ suất đến như vậy chứ?

Đúng lúc này cánh cửa phòng đột nhiên bật mở.

Tinh Húc ló đầu vào nói:

"Dậy rồi hả? Xuống nhà đi.

Bữa sáng anh làm xong rồi đấy."

Sử Hồng chớp chớp mắt ngạc nhiên.

Tinh Húc vừa nói là anh ta làm bữa sáng đó hả?

Lúc Sử Hồng xuống nhà bếp đã thấy trên bàn bày sẵn hai đĩa trứng ốp la cùng ổ bánh mì.

Trứng ốp rất đẹp và đều.

Trên đĩa còn bày rau sống và cà chua nhìn rất bắt mắt.

Tinh Húc vẫn còn đang đứng ở bếp làm thêm hai đĩa trứng nữa.

"Em tranh thủ ăn đi còn đi làm."

Sử Hồng nhìn Tinh Húc một hồi vẫn cảm thấy rất khó tin.

Lần đầu tiên cậu thấy anh tự mình vào bếp, còn cả dáng vẻ một người đàn ông ăn mặc áo trắng quần xanh đĩnh đạc lại đeo tạp dề nhìn rất mỹ cảm và thu hút.

Cậu cứ ngồi ngẩn ra mà nhìn anh.

"Sao hả? Thấy soái không?"

Sử Hồng che miệng ho vài cái.

"Khụ khụ.

Cô Tuyết đâu lại để anh nấu bếp vậy?"

"Cô ấy đi chợ rồi.

Bố định tối nay mời bạn bè đến ăn nên cần mua thêm đồ về nấu.

Em ăn sáng đi.

Anh tuy không mấy khi nấu nhưng tay nghề cũng không tệ đâu."
Khung cảnh này đột nhiên khiến Sử Hồng cảm thấy rất quen thuộc.

Tựa như được quay về những tháng ngày thái tử Tinh Húc tự tay vào bếp nấu ăn cho cậu vào những ngày cuối cùng trước khi cậu rời đi.

"Ăn rất ngon." Sử Hồng đưa một miếng trứng lên miệng, mỉm cười nói.

Tinh Húc cũng cười.

Nụ cười ấm áp như gió xuân.

* Những tháng ngày truy thê bắt đầu..

Chương 85: Chương 85

Tinh Thần tỉnh dậy đã là 9g sáng.

Đã quá giờ học đến một tiếng đồng hồ.

Cậu hốt hoảng chạy xuống lầu thì thấy lão Hoàng quản gia đang đứng chờ sẵn ở dưới nhà.

Vừa thấy cậu, ông liền nói:
"Tam thiếu gia, cậu dậy rồi."

Đại thiếu gia nói đã xin nghỉ cho cậu và cậu Lục Vỹ Kỳ hôm nay rồi.

Các cậu cứ thông thả nghỉ ngơi đi."

"Thế ra anh Hai lo hết rồi à? Vậy anh ấy và A Hồng đi làm rồi?"

"Đã đi một lúc lâu rồi ạ."

"Còn bố và dì thì sao?"

"Đã đi gặp khách rồi."

Chiều nay sẽ có một bữa tiệc mời khách ở đây.

Lão gia nói đó là khách quý nên hi vọng các thiếu gia sẽ có mặt ở nhà."

Tinh Thần nghe mà nhú mào.

Đột nhiên mời khách đến nhà ăn tối còn bảo mình về dự, không phải là muốn làm mai mối hay gì đó chứ?

"Hồi nãy chú nói có phải Kỳ Kỳ cũng đang ở đây?"

"Vâng."

Tối hôm qua Hồng thiếu gia đưa cậu Lục về nghỉ lại trong phòng của cậu ấy."

"A Hồng để Kỳ Kỳ ngủ ở phòng mình? Vậy anh ấy ở đâu?"

"Có vẻ như là ở chung phòng với đại thiếu gia."

"Cái gì?!!!" Tinh Thần trợn mắt kêu lên.

Làm sao lại có thể như thế.

Hôm qua mới vậy mà bọn họ đã ngủ với nhau rồi à? Sao lại chóng vánh quá vậy?

"Thiếu gia, cậu sao thế? Phòng của đại thiếu gia có giường rất rộng, ngủ hai người cũng không tính là chật chội.

Hơn nữa có vẻ như Hồng thiếu gia ngủ cũng khá ngon."

Tinh Thần vỗ trán.

Cậu đang nghĩ lung tung cái gì vậy? Ngủ chung giường đâu có nghĩa là cái ý kia.

Hơn nữa, với tính cách của A Hồng thì không thể tiến đến bước đó nhanh như thế được.

"Không có gì đâu.

Chú giúp tôi chuẩn bị hai phần ăn sáng.

Tôi đi gọi Kỳ Kỳ xuống."

Tinh Thần vừa gõ cửa, trong phòng đã vọng ra tiếng nói của Vĩ Kỳ:

"Mời vào."

Tinh Thần mở cửa ra vừa vặn nhìn thấy Vĩ Kỳ đi ra từ phòng tắm trong một bộ quần áo hoàn toàn khác với bộ đồ tối qua.

Cậu có thể nhận ra đó là đồ của Sử Hồng.

Nhận thấy ánh mắt Tinh Thần nhìn chăm chăm vào bộ đồ trên người mình, Vĩ Kỳ liền giải thích:

"Tôi không mang theo đồ thấy nên anh Sử Hồng bảo tớ cứ dùng đồ của anh ấy.

Ngày mai tớ sẽ giặt sạch sẽ rồi trả lại."

"Lúc nào trả lại cũng được.

Không cần gấp."

Nghĩ lại thì dáng dấp của Sử Hồng và Vĩ Kỳ nhỏ nhắn như nhau nhưng Sử Hồng cao hơn một chút.

Anh ấy cho mượn đồ cũng phải.

Chỉ là nhìn người khác mặc đồ của anh ấy cậu lại cảm thấy không được thoải mái, cho dù đó có là người bạn thân nhất.

"Ngày hôm qua làm phiền đến cậu rồi.

Nói thật là tôi khi đó uống say quá, cũng không nhớ được mình đã nói gì và làm gì.

Tôi không làm gì quá đáng với cậu chứ?"

Cậu ấy chẳng cần làm gì thì mỗi lời nói của cậu ấy cũng đã xát muối vào trái tim nhỏ bé của cậu rồi.

Vĩ Kỳ ngồi xuống giường, cố gắng giữ cho tâm trạng thật bình tĩnh.

"Không có.

Lúc đó tôi cũng say rồi.

Bản thân làm gì còn không nhớ thì làm sao mà để ý được đến cậu."

Tinh Thần kinh ngạc: "Không phải chứ? Cậu cũng say à? Tôi nhớ từu lượng của cậu tốt lắm mà."

"Có lẽ do trước đó học ở lớp mệt quá nên dễ say hơn.

Với lại khi đó chúng ta uống khá nhiều.

Cậu chắc không nhớ khi đó chúng ta uống bao nhiêu chai đâu."
Tinh Thần đờ người.

Đúng là cậu không nhớ gì cả.

"Nói vậy tiền rượu là ai trả thế?"

"Là anh Tinh Húc trả.

Tôi cũng đang định bàn với cậu việc này.

Chúng ta cùng chung tiền trả lại cho anh ấy."

Nếu là trước kia hẳn Tinh Thần sẽ cảm thấy việc anh Hai trả tiền ăn cho mình là rất bình thường vì anh ấy đi làm nhiều tiền rồi.

Nhưng bây giờ đã quyết định cạnh tranh với anh theo đuổi Sử Hồng, nhất định tiền ăn của cậu thì cậu cũng phải tự mình trả.

Nếu không sau này còn mặt mũi nào mời Sử Hồng đi ăn.

"Không cần đâu.

Để tôi trả cho.

Bữa đó xem như tôi mời cậu."

"Không đúng.

Rõ ràng là tôi mời cậu uống rượu mà.

Tiền phải do tôi trả mới đúng."

"Được rồi.

Tôi biết cậu đi làm thêm cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Tôi có tiền thưởng của cuộc thi game online tháng trước còn chưa xài hết, dư sức trả.

Sắp tới tôi cũng sẽ đi tìm việc làm thêm.

Tôi nhất định không thể để thua kém anh Hai được."
Nhìn ánh mắt của Tinh Thần, Vĩ Kỳ biết cậu ấy vẫn chưa từ bỏ chuyện với Sử Hồng.

Ngày hôm qua cậu cũng đã biết trước sẽ như vậy rồi.

Cậu ấy cũng đã trưởng thành lên không ít.

Tất cả đều là nhờ có anh ấy.
"Thôi được.

Coi như bữa đó cậu mời.

Hôm khác tôi sẽ mời cậu.

Tôi về nhà đây."
"Đợi đã! Đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong cả rồi.

Cậu ăn xong tôi chờ cậu về."
"Ừm."
Vĩ Kỳ cúi mặt.

Cậu không muốn tiếp tục ở lại bên cạnh Tinh Thần như thế này, ngày ngày nhìn cậu ấy tán tỉnh một người con trai khác, lại luôn đối xử tốt với cậu như người anh em thân thiết.

Cậu không đủ tinh thần để chịu đựng được những chuyện này.
... *** ...

Sử Hồng vừa xong tiết dạy liền quay về văn phòng giáo viên nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay thời gian cậu đứng tiết ngày càng nhiều khiến tinh thần của cậu thường xuyên căng như dây đàn.

Nhưng cậu cũng rất vui vì càng có cơ hội để chứng tỏ bản thân.

Nhìn tờ lịch trên bàn, cậu mới sực nhớ ra tối mai là sinh nhật của Tề San San.

Cậu vẫn chưa mua quà cho con bé.

Cậu chưa từng có bạn gái, cũng không biết các cô gái tầm tuổi học sinh này thích cái gì, cũng không biết nên hỏi ai.

Cậu đành lên mạng tra cứu một chút.

"Này!" Một bàn tay đột ngột vỗ lên vai khiến cậu giật mình.

"Từ tiền bối."

"Gọi là anh Khúc Dạ.

Nói bao nhiêu lần rồi."

"Thôi.

Cậu mà gọi anh như thế sẽ khiến bạn gái anh không vui đâu."

"Anh bây giờ độc thân vui tính, cậu đừng có đem chuyện đó chọc quê anh chứ."

"Em nào dám."

"Đang xem gì đấy?"

"Ngày mai là sinh nhật của cô bé Tề San San lớp em.

Cô bé mời em dự định nhật.

Em đang băn khoăn không biết nên mua tặng cô bé cái gì."

Từ Khúc Dạ bật cười.

"Cậu mua tặng gì cô bé cũng thích, thậm chí không mua gì cũng thích."

"Anh nói gì vậy? Sao có thể không tặng gì được."

"Cậu không biết là... Mà thôi, bỏ đi.

Nếu cậu đã không biết tặng gì thì mua một bó hoa là được."

"Vâng."

Tề San San có thể xem là hoa khôi của trường Lâm Hoa.

Cô bé có rất nhiều người theo đuổi nhưng chưa từng chấp nhận một ai.

Vậy mà Sử Hồng đến dạy ở trường mới ba tuần đã được đích thân Tề San San mời dự sinh nhật.

Xem ra là cô bé đã nhắm trúng cậu ta rồi.

Sử Hồng không những có vẻ ngoài thư sinh đẹp phi giới tính mà tính tình lại rất thân thiện, luôn hòa nhã, nhiệt tình.

Người như vậy ai mà không thích.

Đến anh đây cũng...

"Từ tiền bối, trường chúng ta có chế độ hỗ trợ nhà ở cho nhân viên của trường không?"

"À, có."

Trường chúng ta có hợp tác với tập đoàn Lâm thị xây dựng một khu chung cư bình dân cho các giáo viên trong trường.

Bất cứ ai có nhu cầu chỉ cần nộp đơn đăng ký là sẽ được mua một căn hộ trả góp trong chung cư.

Anh cũng đã mua một căn hộ trong đó nè."

"Vậy à? Tuyệt thật đấy."

Em vẫn chưa phải nhân viên chính thức, liệu có được hưởng điều kiện đó không?"

"Sợ là không được đâu."

Chỉ có nhân viên được ký hợp đồng chính thức mới có quyền lợi này.

Cậu cần nhà ở gấp à? Nếu không thì đến ở chung với anh đi.

Anh chỉ ở có một mình thôi, nhà rộng chỗ lắm."

"À thôi.

Cũng không vội lắm."

"Nhìn vẻ lúng túng của cậu không giống như không vội lắm đâu.

Sao hả? Chẳng lẽ có bạn gái rồi nên sợ sẽ làm phiền đến anh?"

"Nào có.

Không phải đâu."

"Vậy thì cậu còn ngại gì mà từ chối.

Toà nhà chung cư đó gần chỗ làm, đi lại rất thuận tiện.

Cậu ở chỗ anh tạm thời cho đến lúc cậu có thể tự mình mua một căn hộ.

Với năng lực tiến bộ thần tốc của cậu hiện tại có khi thử việc chưa hết hai tháng đã được nhận vào làm chính thức rồi.

Còn nếu cậu áy náy việc ở chung thì chúng ta có thể chia nhau tiền điện và tiền nước.

Thế nào?"

Sử Hồng đúng là muốn nhanh chóng rời khỏi nhà.

Với tình trạng hiện tại, hai người kia đều có tình cảm với cậu, chưa nói đến cách Tinh Húc theo đuổi cậu vừa bá đạo lại lưu manh, vô liêm sỉ, cậu cảm thấy tốt nhất mình nên nhanh chóng chuyển ra ngoài sống.

Nếu còn tiếp tục ở lại chỉ càng gây khó xử.

Nhưng điều mà cậu lo sợ hơn cả là cậu sợ mình sẽ không tìm nổi mà thực sự động lòng với Tinh Húc.

Cậu đem lòng yêu Tinh Húc kia, nhưng với việc suốt ngày giáp mặt một người có quá nhiều điểm giống người kia lại còn là người đó chủ động theo đuổi cậu, khó có thể mà tìm lòng được.

Nếu chuyện đó thực sự xảy ra cậu không biết phải đối mặt ra sao với bố và mẹ.

Cậu sợ thái độ của họ.

"Em biết rồi.

Để em suy nghĩ thêm đã."

"Ừ.

Cậu cứ suy nghĩ đi.

Lúc nào quyết định thì báo anh."

"Vâng."

* Hai đứa kia, A Hồng đòi chuyển khỏi nhà rồi kia..

Chương 86: Chương 86

Sử Hồng vừa tan làm ra ngoài cổng lấy xe như thường lệ lại bắt gặp một chiếc xe hơi và một mô tô quen thuộc đậu ở lề đường bên kia.

Ánh mắt bỗng chốc tối sầm.

Hai cái người này không phải đã nói không cần đi đón rồi sao? Vậy mà lại đến nữa.

Cậu làm bộ coi như không thấy quay đầu đi về chỗ gửi xe.

Sử Hồng lái xe đi phía trước.

Hai anh em Tinh Húc đi theo phía sau, nhìn trông cứ như bị bám đuôi vậy.

Cậu bực mình lấy điện thoại gọi qua.

"Hai người có thể đừng đi theo phía sau tôi nữa được không? Thế này nổi bật quá rồi."

"Anh và Tinh Thần về nhà, không đi theo em thì đi đâu."

Em đừng nghĩ nhiều."

"Ai biểu hai người tới đón chứ? Đã nói không cần rồi mà."

"Hôm đó em đấu thua anh, anh đến bảo vệ em là điều dĩ nhiên."

Còn Tinh Thần đến là do nó muốn thế.

Anh không biết mục đích của nó.

Em hỏi thử xem."
Sử Hồng im lặng.

Nghĩ đến sự thảm hại của Tinh Thần sau khi bị từ chối rồi lại đến việc quan tâm mình không khác biệt gì so với mọi hôm, Sử Hồng lo rằng Tinh Thần vẫn chưa hề bỏ cuộc, vẫn nuôi hi vọng cậu sẽ đáp lại tình cảm của cậu nhóc ấy.

Chuyện này càng khiến cậu cảm thấy áy náy.
Rốt cuộc mình đã làm sai bước nào mà lại dẫn đến hiện trạng éo le như bây giờ.

Ngày mới gặp Tinh Thần rõ ràng rất ghét cậu.

Cậu chỉ đơn giản giáo huấn cậu ta một chút, sau đó tuy cả hai vẫn tranh cãi nhau nhưng đã thân thiện hơn trước rất nhiều.

Từ bao giờ mà Tinh Thần thích cậu vậy? Thích đến mức biến thành tình yêu, không thể rút ra?
Tinh Thần là người mà cậu không muốn làm tổn thương nhất.

Tình cảm của cậu ấy quá trong sáng, thuần khiết.

Bởi vì trong sáng cho nên tình cảm khi dành cho ai đó cũng trở nên rất mãnh liệt.

Cho nên khi bị cậu từ chối thẳng thừng mới đau đớn đến như thế sao? Vậy cậu nên làm sao cho đúng đây?

... *** ...

Ba người về nhà cùng một lúc.

Tuy không phải lần đầu nhưng diễn ra liên tiếp trong hai ngày không khỏi khiến lão quản gia cảm thấy quái lạ.

Lúc ba người vào nhà thì thấy bên trong đã có sẵn vài người.

Ngoài Đường Ngân và Liễu Mạn còn có một cặp vợ chồng và một cô con gái tầm tuổi bọn họ.

"Lại về cùng lúc à? Mấy đứa chờ nhau về hay gì?"

"Vâng.

Cùng về cho vui." Sử Hồng tươi cười đáp nhưng trong lòng chỉ ước làm ơn mấy ngày sau đừng có giống như vậy.

"Về đúng lúc lắm.

Lại đây để bố giới thiệu."

Sau đó Đường Ngân chỉ vào gia đình kia và nói:

"Đây là Trần tổng, là bạn thân và cũng là đối tác của bố, cùng với vợ và con gái của ông ấy."

"Chào chú Trần."

Trần tổng nhìn lướt qua ba chàng trai mỉm cười gật đầu đầy hài lòng.

"Tôi sớm đã nghe nói ông có hai người con trai vô cùng tuấn tú, giỏi giang.

Nay được gặp còn tuấn tú hơn cả tôi tưởng tượng.

Ngay cả cậu con trai mới của ông cũng đẹp không kém gì.

Ông đúng là may mắn."

"Ông quá khen.

Thằng bé là thừa hưởng gien của mẹ nó.

Tôi thấy Giai Di càng là sắc nước hương trời nha.

Vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang, nghe nói là vừa tốt nghiệp loại ưu ở Mỹ về?"

"Vâng.

Con bé mới về nước mấy ngày, định sẽ lấy chồng và ở lại sống cùng

vợ chồng tôi."
"Thế là đúng.

Hai vợ chồng ông chỉ có một mình Giai Di.

Thời gian cô bé đi du học hẳn phải buồn lắm."
"Vâng.

Chuyện dĩ nhiên mà."
Hai bên nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Đường Ngân khen tấm tắc cô gái tên Trần Giai Di kia.

Không nói ba người bọn họ cũng biết bố mình là đang có ý muốn để cô gái này làm dâu nhà này.

Sử Hồng nhìn cô ta đánh giá.

Nói ra thì Trần Giai Di đúng là đẹp thật.

So với hoa khôi Tề San San thì không hề kém cạnh, thậm chí còn có vài phần sắc sảo hơn.

Nếu đặt cô gái này vào trong một đám đông chắc chắn sẽ nổi bật nhất.

Một cô gái như thế chắc chắn có rất nhiều chàng trai theo đuổi.

Đáng tiếc là hai chàng trai đang đứng bên cạnh cậu đây lại không nằm trong số đó.

Còn cô gái kia... có phải đang nhìn Tinh Húc mà đỏ mặt không vậy?
Trần Giai Di quả thật đang đỏ mặt.

Mới đầu cô khá lúng túng khi thấy xuất hiện trước mặt mình lại có

nhiều mỹ nam như thế.

Tinh Húc thì không cần nói, lúc ở Mỹ cô đã từng rất ngưỡng mộ anh.

Tinh Thần nếu nói về sự soái thì không bằng anh trai nhưng lại mang vẻ đẹp khoẻ khoắn, phóng khoáng, nhiệt thành trong tình yêu.

Người còn lại cô không biết nên miêu tả thế nào.

Có thể dùng duy nhất một từ để miêu tả: đẹp.

Không phải là đẹp đến mức khiến người người điên đảo, bất cứ ai khi nhìn thấy cũng phải say mê.

Đó là một vẻ đẹp cấm dục mà thanh khiết, cao lãnh nhưng ôn hoà, khiến người khác nhìn vào đều cảm thấy yêu mến, muốn bảo vệ.

Người như thế này cô mới gặp lần đầu.

Nếu phải chọn một trong ba thì có lẽ người anh cả là phù hợp với cô nhất.

"Anh Tinh Húc, thời gian học ở Mỹ em rất ngưỡng mộ anh.

Em giữ tất cả những tờ báo có ảnh bìa của anh.

Anh là thần tượng của mấy đứa con gái bọn em đấy ạ."

Tinh Húc chợt nhớ lại thời gian đầu khi mới sang Mỹ, anh cũng phải vật lộn kiếm tiền trang trải cuộc sống.

Vào một lần anh đang làm thêm công việc giao hàng tại quán cà phê thì gặp được một vị khách kì lạ.

Người đó hỏi anh có muốn làm người mẫu ảnh cho anh ta hay không.

Tinh Húc đã thẳng thừng từ chối ngay lập tức vì anh ghét mấy hoạt

động như thế.

Nhưng người kia không bỏ cuộc, ngày nào cũng bám theo anh, tìm cách thuyết phục anh.

Tinh Húc khi ấy đang cần tiền để mua dụng cụ học tập, nghe nói công việc này có thể kiếm được nhiều tiền liền đồng ý làm thử và ngay lập tức tạo thành một hiện tượng.

Anh liên tục nhận được lời mời chụp ảnh của các tạp chí thời trang, làm người đại diện cho các sản phẩm, thậm chí có cả lời mời làm diễn viên.

Anh từ chối gần hết, chỉ giữ công việc làm người mẫu ảnh và nhận lời làm người đại diện cho vài sản phẩm chăm sóc da, vì còn phải đi học.

Chỉ như vậy thôi cũng kiếm đủ tiền để anh trang trải chi phí sinh hoạt, thậm chí còn để dành được kha khá tiền tiết kiệm. Trong những bộ ảnh mà anh đã từng chụp có những bức ảnh khá là... hờ hang một chút.

Do nó được rất nhiều tiền lại chỉ hờ mỗi phần ngực nên anh đồng ý.

Sau đó mấy tấm ảnh này trở nên vô cùng hot trên mạng.

Anh quả thực có hơi hối hận.

Sử Hồng chắc hẳn chưa từng xem những bức ảnh đó.

Nếu đét em ấy xem thử liệu có bị mê hoặc bởi thân hình của anh giống như những cô gái khác không.

Nghĩ đến đây gương mặt Tinh Húc không tự chủ ửng hồng trong khi đáp lại Trần Giai Di một từ rất ngắn gọn: "Ừm."

Cô nàng Trần Giai Di nhìn thấy Tinh Húc vừa nhìn mình vừa đỏ mặt, ánh mắt lại trông có vẻ thâm tình thế kia thì sung sướng vô cùng, tâm không ngừng gào thét.

Không ngờ Tinh Húc cũng có tình cảm với mình.

Cô liền nói tiếp với tâm trạng hạnh phúc, tim đập rộn ràng không ngừng:

"Mấy tháng gần đây không thấy anh chụp ảnh nữa, em cảm thấy rất tiếc.

Anh chụp ảnh rất có thần, rất đẹp.

Sau này anh có tham gia chụp ảnh nữa không?"

"Hả? À, chắc là không đâu.

Tôi đang rất bận."

Sử Hồng đứng bên cạnh nhìn cảnh này mà gương mặt đã tối sầm từ khi nào.

Không phải là Tinh Húc thích cậu sao? Thậm chí còn cưỡng hôn rồi, cưỡng ép ngủ chung giường rồi, bây giờ thấy gái đẹp mặt đỏ lên như thế là thế nào? Không lẽ tất cả những gì anh ta làm trước đây với cậu chỉ là hứng thú nhất thời thôi sao?

"Xem ra hai anh chị đã quen biết từ trước rồi, vậy thì quá tốt rồi.

Anh Hai, anh nhất định phải đón tiếp chị Giai Di thật tốt nha.

Phải để chị ấy có ấn tượng tốt với gia đình chúng ta."

Tinh Húc: "..."

Cái thằng nhóc này nói huyên thuyên cái gì thế?

Vốn còn đang băn khoăn không biết trong ba đứa con của mình ai sẽ phù hợp với Trần Giai Di nhất, biết được Giai Di thích con trai mình và hình như Tinh Húc cũng có ý đó, Đường Ngân vui mừng không thôi.

Ong vỗ vai Tinh Húc nói:

"Con trai, còn đưa Giai Đi đi tham quan nhà chúng ta đi.

Tham quan xong xuống ăn tối đi là vừa."

Tinh Húc cực ghét có người sai khiến mình, đặc biệt là việc bắt anh đi tiếp đãi cô gái nào đó.

Khi việc ấy còn do chính người cha mà anh vốn không có thiện cảm anh lại càng không đồng ý.

Tinh Húc khó chịu từ chối ngay:

"Con không..."

"Gia đình Trần tổng là khách quý.

Anh nên biết giữ thể diện cho gia đình chúng ta."

"Em..." Tinh Húc nhìn Sử Hồng kinh ngạc.

Ngay cả em ấy cũng muốn đẩy anh đến chỗ cô gái đó sao?

"Con gái người ta đang háo hức chờ anh kìa.

Đừng để người ta thất vọng."

Tinh Húc không hiểu tại sao Sử Hồng miệng thì mỉm cười nhưng ánh mắt sao lại nhìn anh đầy khó chịu thế kia.

Là chính miệng cậu ta muốn đẩy anh cho cô ấy mà.

"Đi nhanh đi còn xuống ăn cơm không là hết phần đó." Tinh Thần vừa kéo tay Sử Hồng vào trong phòng bếp, vừa ngoảnh đầu nói với Tinh Húc với vẻ rất thích thú.

Tinh Húc siết chặt bàn tay, có xúc động muốn lôi thẳng em trời đánh kia đập cho một trận.

"Tinh Húc, có phiền anh không? Nếu anh cảm thấy không muốn thì không cần đưa em đi cũng được.

Em sẽ tự mình đi."

Đã để con gái người ta mở lời như thế rồi anh còn không đi thì không phải là quá đáng hay sao.

Tinh Húc nhìn Sử Hồng lần nữa.

Người kia đang vui vẻ trò chuyện với Tinh Thần, không thèm nhìn sang bên này.

Lòng anh càng thêm khó chịu.

Được.

Nếu em ấy đã muốn đẩy anh cho cô ta thì anh sẽ đáp ứng.

Để xem em ấy có hối hận không.

Anh quay sang mỉm cười đáp lại Giai Di:
"Được thôi.

Chúng ta đi tham quan đến khi nào Trần tiểu thư thấy chán thì mình đi xuống."

"Anh Tinh Húc đừng gọi Trần tiểu thư như thế.

Nghe xa lạ lắm.

Anh có thể gọi em là Giai Di."
"Được.

Vậy thì gọi Giai Di.

Cái tên nghe rất hay."

Tinh Húc dường như cố tình nói lớn cho người bên trong phòng bếp nghe thấy.

Sử Hồng dĩ nhiên là nghe được và cảm thấy rất tức giận.

Cậu chưa thấy Tinh Húc gọi tên cô gái nào một cách thân mật như vậy bao giờ, nói chi chỉ mới gặp một lần.

Quả nhiên Tinh Húc cũng thích cô gái đó.
Cậu đang khó chịu cái gì chứ.

Tinh Húc nếu có thể thích một cô gái nào đó và kết hôn với người ta chẳng phải là điều mà cậu mong muốn nhất hay sao.

Vậy mà không hiểu sao lồng ngực lại thấy đau nhói như vậy.
Nhất định là do trước đó Tinh Húc lừa người, rõ ràng bản thân không công còn cố tình nói những lời đường mật với cậu.

Cậu tức chỉ vì anh ta đã nói dối thôi.

* Làm người ta tức giận thì lo mà đi dỗ nha..

Chương 87: Chương 87

Tinh Húc trước giờ không quá thích tiếp xúc với người khác, đặc biệt là người khác giới.

Nhưng anh ở Mỹ sáu năm, lăn lộn kiếm tiền, cũng đã tiếp xúc qua với giới nghệ sĩ, anh hiểu rõ hơn ai hết đôi khi phải hạ cái tôi của mình xuống.

Cho dù người trước mặt anh không thích cũng phải học cách nở nụ cười thân thiện, dù không muốn tiếp xúc cũng phải chịu khó linh hoạt một chút.

Cho nên đối phó với một cô gái như Trần Giai Di với anh chẳng có gì khó khăn.

Anh tùy tiện cười một chút cũng có thể khiến cô nàng tim đập chân run, nhưng sẽ tuyệt đối không để cô ấy chạm vào người.

Trần Giai Di ban đầu còn thấy kinh ngạc, cứ mỗi lần cô muốn chạm vào anh đều cố ý né ra.

Cô không cảm thấy khó chịu.

Nếu nam nhân mà dễ thu phục quá thì còn gì thú vị.

Thời gian ở Mỹ cô vẫn luôn dõi theo anh, theo dõi weibo của anh, nhưng anh kín tiếng rất ít khi đăng bài.

Mỗi lần đăng đều thu hút hàng trăm hàng nghìn lượt xem và theo dõi,

chắc hẳn sẽ không chú ý đến một fan nữ nhỏ bé như cô.

Ở anh hội tụ tất cả những tố chất của một người đàn ông, là nam thần trong mắt các cô gái.

Cô biết Tinh Húc chưa hẳn đã thích mình, có lẽ chỉ đang cố gắng để không làm khách của bố mình thất vọng mà thôi.

Lần đầu tiên cô gặp một nam nhân ở bên cạnh cô lâu như vậy mà vẫn chưa bị cô làm cho động lòng.

Một người đầy thách thức như thế nếu thu phục được sẽ tuyệt vời biết chừng nào.

Khi hai người xuống phòng ăn, mọi người đều đã yên vị ngồi trên bàn, chỉ còn chừa lại duy nhất hai vị trí ngồi ngay cạnh nhau, đủ biết hai bên gia đình quyết tâm muốn gán Gai Di cho Tinh Húc.

Tinh Húc nhìn Sử Hồng ngồi ở vị trí đối diện.

Sử Hồng biết rõ anh đang nhìn cậu nhưng làm lơ như không biết mà quay qua cười nói vui vẻ với Tinh Thần.

Cậu ta rõ ràng đang cố tình trêu tức anh.

"Gai Di mới về nước chưa bao lâu, hẳn còn nhiều thứ lạ lẫm lắm.

Cuối tuần này A Húc có thu xếp được thời gian đưa Gai Di đi chơi không?"

"Không đâu ạ.

Con phải ở lại trực rồi."

Đường Ngân nhíu mày: "Tuần trước con đã trực chủ nhật rồi, không lẽ tuần này lại trực nữa? Bệnh viện bóc lột nhân viên thực tập như vậy?"

"Không phải.

Là con xin ở lại trực với mọi người.

Con chỉ mới là nhân viên thực tập, nếu không chăm chỉ một chút thì sao được nhận vào làm chính thức?"

Đường Ngân rất không vui.

Ông biết thừa thằng nhóc này là cố ý.

Có vẻ nó không thích mối hôn sự này.

Nhưng cho dù là vậy thì nó cũng không cần giữ mặt mũi cho ông sao.

"A Húc nói đúng đó.

Thằng bé đang còn trẻ, lo cho sự nghiệp trước là đúng đắn.

Anh không nên nổi giận với nó."

"So với công việc ở bệnh viện luôn luôn bận rộn thì sinh viên đại học rảnh rỗi hơn nhiều.

Sao bố không bảo Tinh Thần đưa cô ấy đi?"

Tinh Thần đang gấp miếng thịt đưa lên miệng, nghe lời này mà giật mình đến đánh rớt luôn miếng thịt xuống chén.

Cậu lập tức phản ứng lại:

"Ây, sao đột nhiên anh lại nói em chứ? Em tuy là sinh viên đại học nhưng sang năm là năm cuối rồi, em phải tranh thủ học thêm.

Không có thời gian đi chơi đâu."

Sử Hồng liếc nhìn Tinh Húc, hơi khó hiểu tại sao anh ta lại từ chối một cơ hội tốt như thế.

Hoặc có lẽ do muốn tiếp tục lừa dối cậu nên mới đột nhiên thay đổi thái độ.

Nhưng mà hai anh em nhà này trước mặt con gái nhà người ta mà thi nhau từ chối như thế chẳng khác gì đang muốn vả mặt cô ấy sao.

Không lịch sự chút nào.

Cậu đành phải ra mặt chút vậy.

"Cuối tuần này con nghỉ.

Con có thể đưa Trần tiểu thư đi chơi."

"Không được.

Không phải anh đã nói cuối tuần muốn đi làm thêm để kiếm tiền trả...! Ái da!" Tinh Thần chưa nói hết đã bị Sử Hồng đập vào chân bắt cậu ngậm miệng.

"Hả? A Hồng? Con muốn đi làm thêm sao?" Liễu Mạn ngạc nhiên hỏi.

"Dạ.

Con muốn nhanh chóng kiếm tiền trả lại cho bố.

Nhưng mẹ đừng nghe Tinh Thần nói linh tinh.

Con đúng là có ý định đi làm thêm thật nhưng con còn chưa tìm được việc, làm sao mà cuối tuần này đã đi làm ngay được.

Cho nên chủ nhật này con rảnh."

Đường Ngân gật đầu tán đồng.

Ông luôn cảm thấy rất hài lòng với cách cư xử tinh tế của Sử Hồng, chẳng bù với hai đứa con trai kia của ông.

"Lão Đường, cái vụ con trai kiếm tiền trả cho ông là vụ gì vậy?"

"À, A Hồng tính tình tự lập lắm.

Tôi thấy A Hồng đi làm xa bất tiện nên muốn mua cho nó một chiếc xe, nhưng nó không chịu nhận.

Tôi phải nói mãi thẳng bé mới chịu nhận tiền của tôi với hình thức vay nợ và trả lãi hàng tháng đấy.

Tôi cũng hết cách."

"A Hồng nhà ông đúng là đứa trẻ tuyệt vời.

Bây giờ không được mấy đứa trẻ không ỷ lại vào gia đình mà luôn cố gắng tự lập như nó đâu.

Tương lai chắc chắn có thể làm nên chuyện."

"Cảm ơn ông bạn già."

Tinh Húc và Tinh Thần nhìn tình huống này rất không hài lòng.

Sử Hồng là người duy nhất bọn họ không muốn thân cận với Trần Giai Di nhất.

Cậu ấy đẹp như thế, nam hay nữ đều dễ dàng bị cậu ấy thu hút.

Để Sử Hồng đi chung với Giai Di ai dám chắc sẽ không mọc thêm một cái đuôi nữa.

"Khụ khụ.

Trí nhớ của A Hồng không quá tốt, rất dễ bị lạc đường.

Để anh ấy đi con không yên tâm.

Chỉ là một ngày chủ nhật thôi mà, cho dù bận rộn thì con vẫn thu xếp được.

Em sẽ cùng đi với hai anh chị."

Tinh Húc muốn nói gì đó lại thôi.

Lần này Tinh Thần đã nhanh hơn anh.

Anh không thể kiếm cớ nào đi theo bọn họ được.

Trần tổng có thể nhận ra con gái mình thích Tinh Húc, vậy mà cậu ta lại từ chối, ngược lại để hai đứa em trai của mình đi thay.

Ông sợ con gái sẽ thất vọng, ông quay qua nói nhỏ với con gái:
"Nếu con không thích thì cuối tuần này không cần đi với bọn họ."
"Sao cha lại nói vậy? Bọn họ đã khẩn khoản mời, con sao có thể từ chối.

Hơn nữa, con cũng muốn đi mà." Giai Di mỉm cười nói.

Bản thân cô cho rằng muốn chinh phục được Tinh Húc thì phải thu phục được những người xung quanh anh ấy trước.
"Vậy chúng ta cứ quyết định thế đi."

... *** ...

Vào đến phòng của mình, Sử Hồng liền ngã phịch xuống giường, thả lỏng toàn thân.

Bữa ăn tối hôm nay đúng là vô cùng căng thẳng.

Suốt cả buổi bố đều nhìn Tinh Húc tỏ vẻ không hài lòng.

Quan hệ của hai người vốn đã không tốt rồi, sau chuyện này e là lại càng xa cách.

Cậu đang nghĩ xem liệu có cách nào có thể giúp cải thiện mối quan hệ của cha con họ không.

"Cộc, cộc." Có tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài.

Sử Hồng ngạc nhiên ngồi dậy.

Bây giờ đã là chín giờ tối, không hiểu là ai tìm cậu.

Nếu là Tinh Thần đến hỏi bài thì không phải là muộn lắm rồi sao.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy người đang đứng bên ngoài, Sử Hồng hốt

hoảng vội đóng cửa lại nhưng lại bị một bàn tay to lớn chặn lại.

Tinh Húc ra sức đẩy mạnh cửa khiến Sử Hồng phải bước lùi về sau, suýt thì té ngã.

Anh lập tức bước vào bên trong rồi tiện tay khoá cửa lại.

"Anh... anh đột nhập vào phòng bất hợp pháp."

"Anh không đột nhập.

Anh vào một cách quang minh chính đại mà."

"Quang minh chính đại cái con khỉ.

Tôi có cho anh vào đâu chứ?"

"Sao tối nay thái độ của em lạ thế hả? Em một mực gán tội cho Trần Giai Di sau đó lại khó chịu với tôi là sao?"

Nhắc đến chuyện này Sử Hồng lại thấy bực mình.

"Không phải anh rất thích cô ta sao? Tôi chỉ đơn giản là giúp cho hai người thêm gắn kết mà thôi."

Tinh Húc đột ngột bước đến áp sát Sử Hồng khiến cậu giật mình.

"Tại sao em lại nghĩ là anh thích cô ta?"

Sử Hồng nhú mày.

Tại sao anh ta lại nhìn cậu với thái độ hằn học như vậy.

Không phải cậu mới là người nên tức giận sao?

"Cô gái đó vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang, ai mà chẳng yêu thích chứ.

Anh đứng bên cạnh cô ta một bộ soái khí ngút trời như thế.

Tôi thấy hai người rất là hợp nhau."

Từng lời nói của Sử Hồng đều có ý cạnh khoé, nói móc anh.

Bình thường hai người vốn hay cãi nhau nhưng chưa bao giờ Sử Hồng lại có thái độ cạnh khoé gay gắt như vậy cả.

Anh để ý hình như Sử Hồng bắt đầu có thái độ như vậy hình như là

từ sau khi Trần Giai Di xuất hiện.

Trên môi bỗng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

"Có phải là em đang ghen với anh không?"

Sử Hồng giật nảy, mặt bỗng chốc đỏ lựng lên.

Cậu phản bác ngay:

"Anh bị điên à? Tôi mong anh cưới vợ luôn còn không được, sao phải ghen chứ."

Anh không cần phải suốt ngày đùa giỡn với tôi, nên sống đúng với bản ngã của mình đi."

"Sống đúng với bản ngã hả? Nói đúng lắm."

Tinh Húc đột ngột áp sát Sử Hồng rồi ôm cậu lên ném thẳng lên giường, bản thân ngay lập tức nằm đè lên.

Hành động quá bất ngờ Sử Hồng không kịp phản ứng lại.

Đến lúc định thần lại được đã thấy hai tay mình bị Tinh Húc khoá chặt trên đỉnh đầu, hai chân cũng bị anh ta đè xuống giường, không có cơ hội thoát ra.

"Anh... anh làm cái gì đấy hả?"

"Không phải em mới bảo anh sống đúng với bản ngã của mình sao? Anh đang làm đây."

"Anh nói vậy là ý gì?"

"Em không phải quên anh là đàn ông đấy chứ? Người yêu nằm ngay bên dưới mình thế này thì mình sẽ muốn làm gì đây?"

Đôi mắt cậu mở to đầy kích động.

Anh ta vừa gọi cậu là "người yêu" sao? Trống ngực đập thình thịch liên hồi.

Cậu đã quyết định không thể sa vào tình cảm với người này, nhưng mỗi lần anh thân cận lại không cách nào kìm nén được bản thân muốn nhiều hơn.

Cậu tự nhủ bản thân rằng mình không thích anh ta.

Anh ta chỉ đang trêu đùa mà thôi.

Anh ta là thích con gái.

"Anh đợi ừm..."

Tinh Húc cúi mặt xuống, vùi đầu vào hõm cổ của Sử Hồng khiến cậu hoảng sợ.

Anh phả hơi thở đầy nam tính vào tai cậu, gặm nhấm vành tai đang ửng đỏ.

Sử Hồng lần đầu trải nghiệm cảm giác này mới biết hóa ra tai mình lại nhạy cảm như thế.

Lúc anh chạm vào vừa ngứa lại vừa kích thích đến kì lạ khiến cậu không kìm nổi mà rên lên một tiếng.

"Em rõ ràng là rất thích lại còn làm bộ."

Mặt Sử Hồng đỏ như con tôm luộc.

Cậu vừa tức vừa ngượng vì bị trêu chọc, ra sức vùng vẫy nhưng sức Tinh Húc khoẻ hơn cậu, lại nằm phía trên nên sức lại càng mạnh.

Sử Hồng vùng vẫy không được đành nằm thờ d.ốc.

Tinh Húc nhìn mà bật cười.

"Em đẩy cái gì."

"Nằm tận hưởng sự phục vụ của anh không tốt sao?"

"Đồ bi.ến thái! Anh buông tôi ra!"

Sử Hồng cảm thấy rất uất ức.

Nếu như Tinh Húc không thực sự thích cậu thì đừng nên cố ý trêu đùa như vậy.

Làm thế chẳng khác nào là đang xúc phạm cậu vậy.

Nhận thấy thái độ của Sử Hồng trở nên khác lạ, cứ như đang chịu ủy khuất, Tinh Húc dừng hành động trên đũa của mình lại.

Anh hôn nhẹ lên trán Sử Hồng, thì thầm:
"Sao thế? Nếu em thấy khó chịu thì anh xin lỗi."

Anh chỉ muốn yêu thương em."
Sử Hồng nhìn Tinh Húc.

Lúc này sao anh lại dịu dàng như vậy, như muốn bảo bọc cậu trong vòng tay.

"Không phải anh thích Trần tiểu thư sao? Anh đã gọi cô ấy thân mật như vậy mà."

Tinh Húc mỉm cười hôn lên mặt Sử Hồng thêm mấy cái nữa, nở nụ cười đầy cứng chiều.

"Em còn nói là mình không ghen sao? Em yên tâm."

Anh không thích cô ấy.

Anh yêu em.

Từ trước tới giờ anh chỉ thích một mình em."

Tinh Húc cúi xuống, đặt lên môi Sử Hồng một nụ hôn thật nhẹ nhàng.

Anh chỉ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, dường như muốn thử phản ứng của Sử Hồng.

Lần này cậu không hề phản kháng mà còn chủ động đáp lại.

Nụ hôn ban đầu chỉ là chạm môi rồi từ khi nào hai chiếc lưỡi đã bắt đầu quấn lấy nhau.

Tinh Húc kéo tay Sử Hồng vòng qua cổ mình, còn bản thân ôm lấy cậu, để nụ hôn càng thêm sâu hơn.

* Chap này rất ngọt nè.

Ngọt đến mức tui cũng bủn rủn..

Chương 88: Chương 88

Tinh Thần đi đi lại lại trong phòng đã mấy phút đồng hồ.

Cậu lo lắng suy nghĩ xem nên dùng lý do gì thật tự nhiên để có thể qua phòng tìm Sử Hồng.

Cậu sợ mình qua vồ vập quá có thể sẽ khiến anh ấy chán ghét, nhưng không qua thì lại cảm thấy nhớ không chịu được.

Cậu bèn nhắn tin hỏi Lục Vĩ Kỳ xem tình huống của mình nên làm thế nào nhưng mãi không nhận được câu trả lời.

Cậu bèn gọi điện thì chỉ nghe tiếng tút tút do máy bận. Không còn ai có thể giúp sức, Tinh Thần cố gắng tự mình suy nghĩ.

Cậu tra cứu trên mạng thấy có ý kiến, đôi khi nên mạnh dạn chút thể hiện quan điểm bản thân có thể khiến đối phương chú ý đến mình nhiều hơn.

Cậu liền quyết định bước chân qua bên đó. Khi đến nơi, Tinh Thần gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời.

Cậu tự hỏi có phải là Sử Hồng đã ngủ rồi chẳng? Nhìn đồng hồ mới còn chưa đến mười giờ đêm, anh ấy bình thường sẽ chưa ngủ vào giờ này.

Nhưng nếu lỡ như anh ấy mệt rồi đi ngủ sớm thì có phải là cậu đã làm phiền người ta rồi không? Xoắn xuýt suy nghĩ một hồi, Tinh Thần quyết định quay trở về phòng.

Thực tế hai người Sử Hồng và Tinh Húc vẫn đang say sưa ôm hôn nhau trong phòng.

Không khí càng lúc càng trở nên nóng hơn khiến bản năng của cả hai cũng khó lòng mà kìm chế.

Tinh Húc đã cởi bỏ áo ngoài của mình ném xuống đất.

Chiếc áo sơ mi của Sử Hồng bị tháo phanh cúc, kéo xuống quá vai.

Tinh Húc nghiêng người hôn lên tai rồi xuống cổ Sử Hồng.

Cơ thể cậu bất giác run lên vì phấn khích.

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên khiến Sử Hồng bừng tỉnh.

Nhận ra việc bản thân mình đang làm, cậu hết hoảng vội đẩy Tinh Húc ra.

Vốn định hỏi xem ai đang ngoài cửa thì bị Tinh Húc dùng tay bịt chặt miệng.

"Em chắc là muốn người bên ngoài phát hiện ra tình trạng hiện tại của chúng ta sao? Tốt nhất là im lặng, như vậy người ta tưởng em ngủ rồi sẽ tự khắc bỏ đi thôi."

Sử Hồng nghe vậy cảm thấy rất có lý nên nghe lời im lặng.

Một lúc sau không nghe có tiếng động gì nữa.

Có vẻ như người đó đã bỏ đi.

Sử Hồng đẩy Tinh Húc ra rồi ngồi thẳng dậy, chỉnh sửa quần áo.

Cậu cảm thấy mình đúng là điên rồi.

Không hiểu sao lại cùng Tinh Húc làm đến mức này.

Nếu không phải có tiếng gõ cửa kia khiến cậu bừng tỉnh có phải cậu

sẽ cùng anh ta lăn giường luôn không?

"Sao thế? Không muốn tiếp tục nữa?"

Tinh Húc nhìn thái độ của Sử Hồng thay đổi, cảm thấy khá tiếc nuối.

Phải chi cái tên ngoài kia đến muộn thêm mấy phút là có thể tranh thủ ăn thêm được một đồng đậu hủ rồi.

Anh dĩ nhiên không hề trông mong có thể "ăn" được Sử Hồng vào đêm nay.

Anh muốn chuyện đó sẽ xảy ra khi cậu ấy có thể dành cả trái tim của mình cho anh.

Nhưng chỉ ít anh cũng muốn thông qua những hành động của mình cho cậu cảm nhận được tình yêu của anh.

"Anh thôi đi.

Chuyện ban nãy giữa chúng ta là một sai lầm, sẽ không lặp lại nữa đâu.

Cảm phiền anh rời khỏi phòng tôi đi."

"Đợi đã!" Tinh Húc kéo tay Sử Hồng.

"Em đang nói gì vậy? Sao lại là sai lầm? Chúng ta thích nhau, dành tình cảm cho nhau là rất bình thường mà."

"Anh mau quên thật đấy.

Trước kia chính bản thân anh cũng biết rõ người tôi yêu là một người cũng tên Đường Tinh Húc nhưng tuyệt đối không phải là anh.

Vừa nãy là do tôi lẫn lộn nên mới như thế.

Tôi xin lỗi."

Gương mặt Tinh Húc lập tức tối sầm.

Sử Hồng là đang nói anh chỉ là thể thân cho cái người tên Tinh Húc kia.

Hành động lúc nãy là với cái người đó chứ không phải anh.

Là lâu nay anh tự mình đa tình à?
Chuyện này không phải anh đã biết trước rồi hay sao?
"Không sao.

Em muốn xem anh là thể thân cũng được.

Anh không để tâm đâu.

Bởi anh biết em cũng có một phần thích anh, đúng không?"
"Anh... Tôi không..."
"Em không cần giải thích.

Tự bản thân em hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Em nghỉ ngơi đi.

Ngày mai còn phải đi làm nữa."
Tinh Húc nói xong rồi mặc áo đi ra khỏi phòng.

Sử Hồng quay vào nhà vệ sinh xả nước rửa mặt.

Cậu hất nước lên mặt mấy lần, cố gắng lấy lại bình tĩnh nhưng gương mặt cậu vẫn đỏ bừng như thế.

Tinh Húc nói không sai.

Cậu thực sự thích anh ấy.

Không liên quan đến người kia, cậu thích con người của anh ấy, từ khi nào không rõ.

Nhưng trái tim vẫn dành một vị trí rất quan trọng cho thái tử Tinh Húc.

Chính vì vậy nên cậu mới càng không muốn tiếp tục mối quan hệ này.

Tiếp tục như vậy chỉ càng khiến cậu và cả Tinh Húc bị tổn thương. Sử Hồng tìm đến số điện thoại nhắn cho Từ Khúc Dạ một cái tin: "Em đồng ý."

Hôm nào có thể chuyển tới ạ?"

Tin nhắn tới gần như ngay lập tức:

"Bất cứ lúc nào cũng được."

... *** ...

Tối nay chính là sinh nhật của Tề San San.

Sử Hồng xin phép tan làm sớm một chút để về nhà chuẩn bị.

Bởi vì cậu về sớm nên khi hai anh em Tinh Húc đến trường đón đã không đợi được người.

Về đến nhà thì đã thấy Sử Hồng chuẩn bị rời đi rồi.

Sử Hồng bình thường ăn mặc khá đơn giản, ngày hôm nay có hơi cầu kỳ một chút vì địa điểm tổ chức sinh nhật là một nhà hàng lớn.

Mãi đến chiều nay Sử Hồng mới biết Tề San San hoá ra lại là một đại tiểu thư của một trong những ông chủ tập đoàn lớn nhất nước.

Cậu không thể ăn mặc xuề xòa được.

Hôm trước Tình Thần có cho cậu một cái áo khoác gile không tay màu đen.

Cậu mặc nó bên ngoài chiếc áo sơ mi trắng đơn thuần và quần tây đen.

Giày là nhờ Từ Khúc Dạ mua giúp.

Đối với người khác, ăn mặc vậy thì quá đơn giản, nhưng với Sử Hồng đã là ăn diện hơn so với bình thường rất nhiều rồi.

Không chỉ vậy, cậu so với bất cứ ai mặc như vậy lại càng đẹp hơn gấp bội phần.

Bình thường bộ dáng thư sinh nho nhã, thanh thuần, thân thiện, hiện tại lại tăng thêm những yếu tố đó lên gấp mấy lần.

Tinh Húc vừa nhìn thấy đã lao đến đeo lên mắt cậu một cặp kính mà anh vừa rút từ trong túi áo ra.

"Gì vậy?" Sử Hồng kinh ngạc định tháo kính xuống nhưng bị Tinh Húc ngăn lại.

"Đừng tháo! Kính không độ."

Không lo."

"Tại sao tôi phải đeo."

"Cho em bớt câu nhân đi, được không?"

"Cái gì?"

Tinh Thần cũng chạy đến nói: "Đúng đó."

Anh mà cứ như vậy đi sẽ trở thành mật ngọt thu hút ong bướm đó.

Mà anh đi đâu vậy?"

Sử Hồng chau mày không hiểu hai cái tên này đang huyền thuyên cái gì.

Thân là một người đàn ông cái gì mà thu hút ong với chả bướm chứ.

"Có một học trò trong lớp tôi tổ chức sinh nhật."

Cô bé đã mời tôi đến dự."

Sử Hồng làm thực tập tại trường còn chưa được một tháng mà đã có

học sinh mời dự sinh nhật, lại còn là con gái.

Cả Tinh Húc và Tinh Thần đều thấy rất đáng nghi ngờ.

"Tổ chức tại đâu vậy? Anh đưa em đi."

"Tôi cũng muốn đưa anh đi."

"Hai người... có thể đừng việc xem tôi là nữ nhi yếu đuối cần được bảo vệ được không? Tôi cảm giác như mình rất là vô dụng vậy."

"Không phải như thế."

Anh rất mạnh, mạnh hơn cả tôi.

Nhưng trước đó anh bị ám hại mấy lần..."

"Chẳng phải bây giờ đã không sao rồi ư? Đừng có làm mọi chuyện phức tạp thêm."

Sử Hồng đã tỏ thái độ như vậy Tinh Húc cũng không thể kiếm cớ lại tới trường đón cậu nữa.

Tinh Thần càng không thể.

"Vậy đi dự tiệc ở đâu? Không đến mức việc này em cũng không chịu nói cho anh biết chứ?"

"Ở khách sạn Central B."

Tinh Húc nhíu mày.

Khách sạn Central B là một trong những khách sạn năm sao hiện đại nhất thành phố.

Học sinh cấp ba mà tổ chức sinh nhật ở đó xem ra gia đình phải giàu có lắm, có khi còn rất có địa vị.

Buổi tiệc sinh nhật này e là không đơn giản như vậy.

"Vậy được."

Em đi cẩn thận.

Có vấn đề gì thì gọi cho anh hoặc Tinh Thần."

"Được rồi."

Hai người thật là, cứ lo vớ vẩn.

Chỉ là đi dự sinh nhật của học sinh thôi mà.

Làm sao có chuyện gì được."

Nói thì vậy chứ thật ra trong lòng Sử Hồng khá căng thẳng.

Nếu biết trước Tề San San có gia cảnh "khủng bố" như thế, lại tổ chức sinh nhật ở một khách sạn lớn như thế thì chắc chắn cậu sẽ khéo léo từ chối.

Cậu chưa từng đến những nơi sang trọng thế bao giờ, cũng chưa từng tiếp xúc với những người trong giới thượng lưu.

Đi dự ở một nơi thế này nếu không cẩn thận có thể sẽ đắc tội người khác.

Sử Hồng tự động viên bản thân.

Cậu đến với tư cách thầy giáo của Tề San San, cũng khó có thể thân thiết được với ai.

Chỉ cần yên vị đứng một chỗ, nói lời chúc mừng sau đó xin phép về sớm sẽ không sao cả.

... *** ...

Khoảng sáu giờ rưỡi tối, Sử Hồng ôm một bó hoa đến khách sạn Central B.

Lúc cậu bước lên lầu hai, nơi có một sảnh tiệc lớn và đã bị choáng ngợp bởi sự hoành tráng của nó.

Khách mời của bữa tiệc này gần như là các công tử, tiểu thư nhà quyền quý.

Cứ nhìn cách ăn mặc của họ là có thể dễ dàng nhận ra.

Nhìn lại bộ đồ đơn giản mình đang mặc, Sử Hồng có chút hối hận.

Biết vậy đã đi mua đồ đắt tiền hơn một chút.

"Thầy Sử, thầy đến rồi."

Tiếng gọi của Tề San San vang lên đâu đó.

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn lên.

Cậu thấy một thiếu nữ xinh đẹp trong chiếc váy trắng tinh thuần, thanh khiết đi nhanh đến chỗ mình.

Tề San San vốn đã đẹp, bây giờ lại càng lộng lẫy, màu trắng của chiếc váy càng làm tăng thêm sự tự nhiên, trong sáng trên gương mặt cô, khiến Sử Hồng lúc mới nhìn thấy không khỏi ngây ra một chút.

"Thầy, em rất vui vì thầy đã đến."

Sử Hồng tặng một bó hoa hồng cho Tề San San.

Anh tham khảo ý kiến của đàn anh nên quyết định chọn hoa hồng vàng và hoa hồng trắng làm thành một bó hoa thật đẹp, tượng trưng cho sự trong sáng, ngây thơ và tình bạn bền vững.

Tề San San nhận lấy bó hoa, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Gương mặt ửng hồng thấy rõ.

"Thầy xin lỗi vì chỉ có thể tặng em món quà nhỏ này.

Hi vọng em không chê."

"Sao em lại chê chứ.

Em vui lắm.

Nhưng mà hiện tại chúng ta không phải đang ở trong trường, em có thể không gọi là thầy được không? Em có thể gọi thầy là anh không?"

Tính về tuổi tác, Sử Hồng cũng chỉ hơn những học sinh như Tề San San có sáu tuổi.

Nghe cô học trò nói vậy, cậu cũng thấy không vấn đề gì liên gặt đầu.
"Ừ.

Miễn ở trường không gọi như vậy là được.
"Dĩ nhiên là không ạ.

Anh Hồng, chúng ta vào trong đi." Tề San San vừa nói vừa khoác tay, kéo Sử Hồng vào trong sảnh..

Chương 89: Chương 89

"Anh Hồng, anh bị cận à?" Tề San San nhìn cậu mà ngạc nhiên.

"Không phải.

Kính không độ đó."

"Sao anh lại đeo kính? Em thấy không đeo vẫn đẹp hơn."

"Lâu lâu muốn thay đổi diện mạo chút đó mà." Chính cậu còn không hiểu tại sao Tinh Húc lại nhất quyết bắt cậu đeo kính.

"Tuy anh đeo kính cũng vẫn đẹp trai nhưng không đeo vẫn đẹp hơn nhiều.

Anh có thể cởi kính ra được không?"

"Không được đâu." Tôi mà cởi ra tên kia sẽ nổi giận đấy.

Tề San San thở dài một hơi, tuy có chút thất vọng nhưng rất nhanh chóng vui vẻ trở lại.

Buổi tiệc sinh nhật hôm đó Sử Hồng để ý chỉ có bốn học sinh mình quen biết, còn lại đều lạ hoắc.

Các học sinh đó đều là nữ và đều rất vui khi nhìn thấy cậu.

Tề San San khoác tay cậu từ đầu đến cuối và không hề có ý định buông ra.

Sử Hồng nhắc khéo mấy lần nhưng cô bé chỉ cười cười nói:

"Anh thoải mái chút đi.

Dù gì anh cũng chưa có bạn gái, cho em mượn anh đi lấy le với mấy đứa bạn xiu."

"Ở đây nhiều công tử đẹp trai, giàu có như vậy, em mượn bọn họ tốt

hơn là mượn anh chứ.

Nếu bọn họ biết gia cảnh anh không bằng em sẽ cười chê em đấy."

"Bọn họ không đẹp trai bằng anh, cũng không tốt như anh.

Bọn họ chỉ ham m/uốn sắc đẹp của em thôi.

Anh không như thế."

"Cái này... anh..."

"Không lẽ anh có bạn gái rồi."

"Anh không có.

Nhưng mà... nếu như sau này em gặp được một người mà em thích thật sự thì chuyện này sẽ rất rắc rối."

Gương mặt Tề San San sa sầm, nhìn có vẻ rất thất vọng.

Cô nàng ngẩng đầu nhìn Sử Hồng, hai mắt rưng rưng như muốn khóc khiến cậu không khỏi lúng túng.

"Sao... sao vậy? Sao đột nhiên em lại khóc?"

"Anh không thích em phải không? Chẳng lẽ em không xứng để làm bạn gái anh một lúc sao?"

"Anh không... Em biết là ý anh không phải thế mà.

Ý anh là em nên tìm một người bạn trai xứng đáng hơn anh."

Sử Hồng thật sự lúng túng, không hiểu tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này.

Cậu giả làm bạn trai cô bé cũng được thôi, nhưng lỡ như bị người quen thấy được, hiểu nhầm thì rất rắc rối.

Lỡ như đến tai Tinh Húc thì không biết chuyện gì có thể xảy ra nữa.

Nhưng mà, sao cậu lại lo lắng Tinh Húc sẽ biết chuyện? Cậu với anh ta không có quan hệ gì đặc biệt thì việc cậu có bạn gái hay không liên quan gì đến anh ta.

Sử Hồng vỗ trán.

Không đúng.

Cậu đang suy nghĩ lung tung gì thế này.

Cậu từ chối cô bé đơn giản vì không muốn dính vào rắc rối.

Nhưng cô bé đã thất vọng đến sắp khóc rồi.

Cậu nên làm gì đây?

"Em... em thực sự để ý anh nên mới muốn mượn anh làm bạn trai em một lúc.

Anh đã từ chối em thẳng thừng như vậy.

Em... em còn mặt mũi nào nhìn người khác chứ?"

Tề San San nói bằng giọng run run sắp khóc khiến Sử Hồng không khỏi run lên.

Cậu vỗ lên trán mình.

Có cái gì phải băn khoăn vậy chứ.

Chỉ giả làm bạn trai thôi chứ có phải thật đâu.

Sau bữa tiệc hôm nay mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Không thể để con gái trong bữa tiệc của chính mình lại khóc vì chuyện này được.

"Được rồi.

Không phải chỉ là làm bạn trai em một lúc thôi sao? Anh đồng ý."

"Thật sao? Anh đồng ý rồi."

"Anh đồng ý.

Nhưng có một điều kiện, sau ngày hôm nay em phải giải thích với các bạn trong lớp rằng chúng ta chỉ giả vờ thôi.

Anh không muốn chúng ta sau này gặp rắc rối."
"Được ạ.

Em chỉ mượn anh hôm nay thôi."
Sử Hồng thừa nhận khi đó mình đã suy nghĩ quá đơn giản, cũng đã quá xem nhẹ Tề San San.

Chỉ không lâu sau đó cậu thật sự rất hối hận.

Ngay sau khi có được sự đồng ý của cậu, Tề San San ôm lấy tay Sử Hồng kéo cậu đi khắp nơi giới thiệu cậu là bạn trai cô ấy.

Biểu hiện vô cùng tình tứ, bàn tay thậm chí còn cố ý đan vào tay cậu nhìn chẳng khác gì đôi tình nhân thật sự.

Sử Hồng ban đầu rất gượng gạo, sau đó càng lúc càng khó chịu, đến mức không thềm diễn nữa.

Sử Hồng nhận ra Tề San San không ngây thơ như bề ngoài nhìn thấy.

Cô ta dùng vẻ ngây thơ giả tạo của mình từng chút ép cậu phải trở thành bạn trai của cô.

Trong bữa tiệc sinh nhật đó, khách mời không chỉ có bạn bè còn có người thân và bố mẹ của Tề San San.

Cô nàng không hề ngần ngại giới thiệu cậu là bạn trai của mình.

Lập tức bố mẹ và người thân của Tề San San xúm vào hỏi cậu đủ thứ, nào là cậu nhà ở đâu, gia cảnh thế nào, con thứ mấy.

Những cái đó cậu đều có thể miễn cưỡng đáp qua loa, nhưng đến

khi bị hỏi rằng hai người đã quen biết và yêu nhau như thế nào, cậu đang tính nói thật thì Tề San San đã không chút ngượng ngùng mà đáp:

"Bọn con lần đầu gặp nhau là tại trường."

Anh ấy là giáo viên thực tập môn Anh Ngữ của lớp con.

Từ lần đầu nhìn thấy anh ấy con đã thích anh ấy rồi.

Bố mẹ thấy anh ấy rất đẹp trai đúng không?"

"Con là đứa háo sắc đấy à? Rồi không phải con cũng theo đuổi người ta luôn đấy chứ?"

"Vâng."

Đúng là con theo đuổi anh ấy.

Khi cảm thấy anh ấy cũng có tình cảm với con, con liền tỏ tình."

"Lại còn tỏ tình trước à? Chứng tỏ là con thích người ta lắm đúng không? Chàng trai, cậu may mắn lắm đấy."

San San nhà chúng tôi chưa từng giới thiệu bạn trai bao giờ đâu.

Cậu là người đầu tiên."

"Không phải."

Chúng tôi không..."

"Bố mẹ nói thế làm anh ấy xấu hổ đấy ạ."

Anh ấy không thích con ở trước mặt người khác công khai mối quan hệ của hai đứa đâu.

Anh ấy vẫn còn là nhân viên thực tập."

"Hiểu rồi."

Muốn lo cho sự nghiệp vững chắc chứ gì."

Thanh niên có mục tiêu rõ ràng như vậy rất tốt.

Dù sao con vẫn đang là học sinh cấp ba.

Yêu đương lúc này còn quá sớm."

"Xin lỗi." Sử Hồng cảm thấy mình không thể chịu đựng thêm nữa liền lên tiếng: "Nhà cháu còn có việc.

Cháu xin phép về trước."

"Sao lại vậy được.

Hôm nay là sinh nhật của bạn gái cháu mà.

Phải ưu tiên cho bạn gái cháu chứ?"

San San nhận ra hiện tại Sử Hồng đang rất giận dữ.

Nếu còn trì hoãn thêm anh ta sẽ không ngần ngại nói thật tất cả ngay lập tức.

Cô vội nói với mọi người:

"Bố mẹ, các chú, các bác, xin đừng trách anh ấy.

Hôm nay đích thực là nhà anh ấy có việc nhưng anh ấy vẫn thu xếp để đến dự tiệc sinh nhật của cháu thế này là đã cố gắng lắm rồi.

Mọi người thông cảm để anh ấy về đi ạ."

"À, nếu San San đã nói thế."

Sử Hồng cúi đầu chào mọi người rồi quay đầu bỏ đi.

San San vội vàng đuổi theo.

Sử Hồng đi rất nhanh, San San đuổi theo đến ra ngoài sảnh mới giữ được người lại.

"Anh Hồng!"

"Bỏ tay ra!" Sử Hồng vùng tay khỏi Tề San San.

"Anh, em biết là em có lỗi vì đã không bàn trước với anh.

Vì em quá ham vui.

Em không cố ý."

"Không cố ý? Tôi nghĩ là em đã có kế hoạch từ trước rồi.

Em cố tình lừa tôi giả làm bạn trai em rồi nhân cơ hội giới thiệu tôi với cả nhà em, ép tôi làm bạn trai chính thức của em."

"Không có.

Em không có lừa anh.

Em thích anh là thật nhưng em mời anh đến đây là với tư cách một người thầy, một người bạn.

Là vì... vì anh xuất hiện đẹp trai quá nên mới muốn mượn anh một chút.

Em không ép anh đâu.

Nếu anh không thích, bây giờ em sẽ đi vào trong giải thích với mọi người.

Anh đừng ghét em."

Tề San San giữ chặt cánh tay Sử Hồng, nhìn cậu bằng đôi mắt rung rung như sắp khóc.

Nếu là trước đó Sử Hồng nhất định sẽ bị bộ dạng này làm cho mũi lòng, nhưng cậu đã bị lừa một lần rồi, làm gì có chuyện ăn thêm quả lừa lần thứ hai.

"Hãy thôi giả vờ trước mặt tôi đi.

Cho dù bây giờ em có khóc thật tôi cũng không nghe lời em đâu.

Tôi không phải là tên gốc mà có thể dính chiêu của cùng một người trong một ngày đến hai lần.

Em bây giờ vào giải thích bố mẹ em sẽ tin tôi sao, bạn bè em sẽ tin sao? Em đã nói với bọn họ là tôi ngại ngần không muốn thừa nhận mà.

Tề San San, tôi đúng là đã đánh giá thấp em rồi."
Tề San San lập tức thay đổi thái độ.

Gương mặt rung rung như muốn khóc chỉ trong giây lát đã biến thành nét mặt vui vẻ đầy thoải mái.

"Anh nhận ra rồi thì đã làm sao? Bây giờ tất cả mọi người đều biết anh là bạn trai em.

Anh không thể tìm được người bạn gái nào khác ngoài em."

"Quả nhiên... Tại sao em lại làm như vậy?"

"Bởi vì em thích anh.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã thích anh rồi.

Nhưng anh lúc nào cũng chỉ công việc, hoàn toàn không để ý đến em."

"Anh quá đẹp.

Xung quanh anh có quá nhiều vệ tinh đeo bám.

Để xua đuổi những kẻ phiền phức đó đi việc đơn giản nhất chính là phải khẳng định chủ quyền của mình.

Sau ngày hôm nay cả trường đều sẽ biết anh là bạn trai em.

Sẽ không kẻ nào dám mơ tưởng đến anh nữa.

Nếu anh có hành động thân mật với bất kì ai khác đều sẽ bị xem là ngoại tình."

Sử Hồng nghĩ mình cuối cùng cũng đã hiểu cảm giác của thái tử Tinh Húc trước kia.

Bị nguyên chủ Sử Hồng dùng đủ mọi cách theo đuổi, khẳng định chủ quyền của bản thân với tất cả mọi người.

Cách làm của người đó khiến người bị theo đuổi vừa căm hận lại vừa muốn giết người.

Như cậu lúc này đây, thật muốn dùng tay bóp cổ cô ta.
"Anh nghĩ một chút xem.

Gia đình em rất giàu có.

Bố em là giám đốc của công ty giải trí Xuân Tuyết đào tạo ra rất nhiều nghệ sĩ lớn cho showbiz.

Nếu anh đồng ý làm bạn trai em, anh sẽ có tất cả tiền tài, địa vị, sự nổi tiếng.

Đây là ước mơ của rất nhiều chàng trai đấy, mà anh chỉ cần một lời nói là có thể có được tất cả một cách dễ dàng."

"Em thấy tôi giống một người sẽ vì đồng tiền mà bất chấp tất cả sao? Tình cảm không phải là thứ mà tiền bạc có thể mua được.

Nếu đến điều căn bản đó mà em cũng không hiểu được thì em mãi mãi sẽ không tìm được người yêu em thật lòng đâu."

"Anh..." Tề San San tức giận.

Cô kéo Sử Hồng lại sát gần mình mà gần giọng: "Mấy cái thứ mà anh nói chỉ tồn tại trong tiểu thuyết hoặc trong phim thôi.

Thực tế nghiệt ngã hơn nhiều.

Không có tiền thì tình yêu cũng vứt.

Tiền bạc quyết định tất cả."

Tề San San buông Sử Hồng ra, cẩn thận chỉnh lại cổ áo cho cậu.

"Dù sao thì anh cũng là người đầu tiên quyết liệt từ chối em đấy.

Nó khiến em cảm thấy rất kích thích cũng đầy thách thức.

Em nhất định sẽ khiến anh tình nguyện đến bên cạnh em."

"Không có chuyện đó đâu.

Vì tôi đã có người yêu rồi.

Tôi rất yêu người ấy, sẽ không đến bên cạnh em đâu."

Tề San San kinh ngạc gầm lên:

"Cái gì? Anh nói anh đang độc thân cơ mà.

Anh nói dối em sao?"

"Không.

Tôi mới phát hiện ra thôi."

"Anh...!anh chơi em phải không? Cô ta là kẻ nào?"

"Muốn biết thì tự mà tìm hiểu đi.

Tôi không nói đâu."

Vậy là mặc cho Tề San San nghiêng răng nghiêng lợi ở phía sau, Sử Hồng sáng khoái tiến về bãi đỗ xe.

Lên xe rồi cậu mới thở phào một hơi.

Ngày hôm nay đúng là sai lầm rồi.

Lẽ ra cậu không nên đến đây mới phải.

Bây giờ dính phải một con nhỏ phiền phức thế này không biết phải xử lý thế nào.

Sử Hồng đang chỉnh lại gương chiếu hậu trước khi khởi động xe, thì đột nhiên có bóng người xuất hiện mở cửa bước vào ngồi ở ghế sau khiến cậu giật mình.

"Tinh... Tinh Húc? Sao anh lại...?"

"Hừ.

Tối nay chơi vui quá nhỉ, A Hồng?"

Sát khí nồng đậm phát ra từ người kia khiến Sử Hồng không khỏi rùng mình.

* A Hồng chuẩn bị đổ chồng đi..

Chương 90: Chương 90

Tinh Húc lo lắng vô cùng nên mới đến Central B xem sao.

Anh không lái xe của mình mà nhờ lái xe Vương chở đến vì anh muốn chở Sử Hồng về.

Tinh Thần vốn cũng muốn đi cùng nhưng bị anh bắt trói ở nhà.

Tinh Húc lấy cơ mình biết võ công, khả năng ứng biến cũng tốt hơn em trai để bắt cậu ở nhà canh chừng bố mẹ.

Lỡ như Sử Hồng thực sự xảy ra chuyện thì bố mẹ sẽ rất lo lắng.

Tinh Thần biết khả năng của mình hạn chế nên đành chấp nhận và bắt Tinh Húc phải hứa sau khi đón được Sử Hồng phải lập tức liên lạc với cậu.

Tinh Húc đứng ở bên ngoài nhìn thấy Sử Hồng cùng một cô gái xinh đẹp lôi lôi kéo kéo đã sớm nổi điên nhưng vẫn cố kìm chế.

Nhưng đến khi nhận đc tin nhắn là một đoạn video gửi đến thì anh đã không thể kìm chế thêm nữa.

Anh lặng lẽ đi theo Sử Hồng đến nhà để xe dưới tầng hầm rồi im lặng leo lên xe của cậu.

"Anh... tại sao lại đến đây?"

"Còn không phải vì lo cho em sao."

Qua bên ghế kia đi.

Để anh lái cho."

"Hả? Xe tôi tại sao phải để anh lái?"

"Người em nồng nặc mùi rượu.

Uống rượu thì không lái xe.

Kiến thức căn bản đó mà em cũng không biết à?"

"Cái gì?"

Sử Hồng ngạc nhiên đưa tay áo lên ngửi ngửi.

Tại sao người nồng nặc mùi rượu mà cậu không ngửi thấy.

Hơn nữa, rượu cậu uống vốn là sâm panh, sao lại có mùi nồng được.

Tên kia rõ ràng nói bậy.

"Không sao.

Tôi chỉ uống vài ly sâm panh, không phải rượu.

Với lại từu lượng của tôi khá tốt, không yếu như Tinh Thần đâu.

Tôi vẫn rất tỉnh táo."

Tinh Húc đã ra khỏi xe đến mở cửa bên phía ghế lái, nói:

"Dù sao vẫn là uống rượu.

Nên cẩn thận vẫn hơn.

Em qua bên kia đi."

"Tôi đã nói không cần..."

"Có tin anh đề em ra hôn ngay bây giờ không?"

"..."

Tên khốn nhà anh, lưu manh cũng phải bá đạo thế sao?

Sử Hồng đành chuyển chỗ qua ghế bên cạnh ngồi.

Không phải cậu sợ anh ta hôn mình thật mà là gương mặt giận dữ của Tinh Húc khiến cậu lo lắng.

Không hiểu sao anh ta lại nổi giận như vậy.

Đi một đoạn đường dài cả cây số rồi mà Tinh Húc vẫn giữ bộ mặt lạnh băng cách người xa vạn dặm, không nói một câu nào khiến Sử Hồng cảm thấy rất không thoải mái.

Bình thường anh ta chẳng phải không nói móc cậu vài câu thì không chịu được sao?

"Rốt cuộc thì anh giận cái gì chứ? Cả buổi cứ làm mặt hầm hầm thế kia ai mà chịu cho được."

"Sao em không tự hỏi chính mình đi? Em đâu thêm quan tâm có anh đang lo lắng đợi ở nhà, bản thân thì ở đây thân mật với học sinh của mình."

Còn làm bạn trai của người ta nữa mà."

Sử Hồng giật mình: "Anh nói cái gì thế?"

"Em tưởng tôi không có ở đó thì muốn làm gì thì làm à? Nếu em thích con gái như thế tôi có thể tìm cho em một tá người còn đẹp hơn, trưởng thành hơn con bé kia."

"Anh... anh..."

Cách nói chuyện của Tinh Húc cứ như thế mọi chuyện xảy ra ở bữa tiệc đó anh đều biết cả.

Làm sao có thể như vậy?

"Anh... anh nói bậy."

Đó là học sinh của tôi.

Tôi và cô bé đó chỉ có quan hệ thầy trò thuần túy."

"Ha, hay cho câu quan hệ thầy trò thuần túy."

Môi Tinh Húc khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười đầy khinh bỉ.

Anh đột ngột quay xe rẽ vào một con đường nhỏ khiến Sử Hồng

không kịp phòng bị, nghiêng hẳn người sang một bên.

"Anh đi đường cẩn thận một chút có được không hả? Hồng xe tôi là tôi bắt đền anh đó."

"..."

"Anh... Anh đưa tôi đi đâu đó? Đây không phải đường về nhà."

"Chúng ta cần tìm một nơi nói chuyện."

Tôi đưa em đến nhà riêng của tôi."

"Cái gì? Nhà riêng? Anh có nhà riêng hồi nào vậy?"

Tinh Húc không trả lời.

Anh chỉ im lặng lái xe, Sử Hồng thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Xe đi thêm khoảng năm phút nữa thì rẽ vào một toà nhà chung cư cao cấp.

Tinh Húc dẫn Sử Hồng vào thang máy, bấm số tầng là 5.

"Anh tự mua nhà sao?"

"Ừm."

Mua trả góp."

"Sao bỗng nhiên anh lại mua nhà? Anh không phải đang sống chung với bố mẹ sao? Không lẽ..."

"Kể từ khi xác định quan hệ với em, tôi đã mua nhà rồi."

Nếu chúng ta muốn sống cùng nhau thì e không thể ở chung nhà với bố và dì được."

Sử Hồng nghe mà mở tròn mắt.

Ý anh ta là sau này cậu và anh ta sẽ sống cùng nhau ở đây hả? Vẫn còn chưa bàn bạc với nhau mà anh ta đã tự mua nhà, tự hoạch định tương lai của hai đứa luôn rồi hả? Mà cậu đã đồng ý sống cùng anh ta đâu chứ? Ai cho anh ta cái tự tin đó?

Sử Hồng nhìn chằm chằm Tinh Húc với ánh mắt xẹt xẹt tia lửa điện nhưng dường như chẳng ảnh hưởng chút nào đến người kia.

Thang máy dừng lại, anh ta dắt Sử Hồng đi ra ngoài, tiến đến căn hộ nằm chếch một chút đối diện với thang máy có mấy bước chân. Sử Hồng quan sát tầng lầu này có sáu phòng và nhìn có vẻ khá rộng rãi.

Nhìn Tinh Húc bấm mã số mở cửa nhà, Sử Hồng mới giật mình.

Cậu cứ vậy đi theo anh ta về nhà không chút phản kháng, sao trông giống như bạn trai dắt người yêu về nhà riêng để làm mấy chuyện thân mật vậy? Giờ cậu hối hận còn kịp không?
Đáp án là không.

Ngay khi cậu còn chưa kịp hối hận thì Tinh Húc đã nắm chặt lấy tay cậu rồi đẩy vào trong nhà.

Sử Hồng còn đang muốn mắng người nhưng cách bố trí trong căn nhà khiến cậu ngẩn ra.
Căn nhà đúng là rất rộng rãi, thiết kế rất đẹp, nhưng mà... trông hoác, gần như chả có mấy đồ đạc.

Nhìn sơ qua căn phòng rất nhiều dụng cụ, đồ đạc trong nhà còn mới tinh, dường như chưa được sử dụng qua.
"Căn hộ này anh mới nhận cách đây ba ngày.

Đây là lần đầu tiên anh đến xem."

"Cái gì? Lần đầu tiên? Anh nhận căn hộ kiểu gì vậy?"

"Lộ Sinh Nguyên nhận giúp."

"..."

Tên này chỗ nào giống bác sĩ? Giống tổng tài bá đạo hơn.

"Căn hộ này có năm phòng.

Hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp, một phòng làm việc.

Mỗi phòng ngủ đều có nhà vệ sinh riêng.

Em đi xem thử đi, muốn chọn phòng nào."

"Này, tôi nói đến sống cùng anh bao giờ?"

"Chúng ta cũng đã như vậy rồi? Em còn không thừa nhận? Hay em thích con bé kia, muốn làm bạn trai nó?"

"Anh đừng nói bậy.

Tôi đã nói giữa tôi và cô ta không có gì."

Tinh Húc rút điện thoại ra mở cho cậu xem một đoạn video tự quay.

Cậu nhìn mà hoảng hồn.

Trong video là hình ảnh Tề San San ôm tay cậu tình tứ giới thiệu với mọi người xung quanh rằng đây là bạn trai mình.

Trong đoạn video còn có tiếng nói của chủ nhân chiếc điện thoại:

"Cậu nhìn kỹ xem.

Đây có phải là em trai của cậu không? Không ngờ nha.

Thì ra cậu ấy là bạn trai của con gái giám đốc công ty giải trí Xuân Tuyết nha."

Sử Hồng ngớ người mà bàng hoàng không thốt nên câu.

Không ngờ trong buổi tiệc đó cũng có người quen của Tinh Húc.

Điều cậu lo sợ nhất cuối cùng đã xảy ra.

"Cái đó... Không phải như anh nghĩ đâu.

Tôi là bị ép.

Cô ta khóc lóc nhờ tôi làm bạn trai cô ta để lấy le với bạn học nên tôi mới đồng ý.

Tôi cứ nghĩ đó là giúp đỡ nhưng sau đó tôi phát hiện ra mình bị lừa.

Cô ta... cô ta lừa tôi giả làm bạn trai cô ta rồi giới thiệu tôi với tất cả

mọi người nhằm mục đích biến giả thành thật.

Tôi thực sự không có tình cảm với cô ta.

Tôi nói thật đấy."

Có lẽ chính Sử Hồng cũng không thể lý giải được hành động của bản thân mình lúc này, ra sức thanh minh với Tinh Húc.

Cậu không muốn Tinh Húc hiểu nhầm mình.

Ai cũng có thể hiểu lầm cậu nhưng Tinh Húc thì không thể.

"Vậy sao? Là em bị lừa? Em nghĩ mình nói vậy thì tôi sẽ tin em sao?"

"Nhưng tôi... tôi nói thật mà."

Sử Hồng sợ hãi.

Cậu không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng, không một chút tin tưởng mình của Tinh Húc.

Chẳng phải Tinh Húc yêu cậu sao? Anh ta biết rõ tính cách của cậu mà, sao có thể không tin cậu chứ?

"Vậy em chứng minh cho tôi xem đi.

Chứng minh là em không có tình cảm với cô ta."

"Loại... loại chuyện này chứng minh thế nào đây?"

Tinh Húc đột nhiên áp sát Sử Hồng khiến cậu giật mình bước lùi lại.

Tinh Húc lại bước tiếp, Sử Hồng không tự chủ bước lùi về sau, cho đến khi vấp phải tay ghế liền vấp ngã nằm phịch xuống cái ghế dài đó.

Tinh Húc ngồi xuống ghế, chống tay hai bên đầu cầu, cúi xuống gần, nói:

"Tại sao em lại từ chối cô ta? Theo tôi biết cô ta là hoa khôi của trường, gia cảnh cũng rất giàu có.

Nếu em đồng ý làm bạn trai cô ta không phải sẽ thuận lợi đủ thứ ư?"
"Anh... đến anh mà cũng nói những lời như thế."

Anh biết thừa là tôi không thể thích cô ta.

Tôi đã yêu..." Sử Hồng vốn định nói tên Đường Tinh Húc nhưng thấy gương mặt kia đang nhìn mình chăm chăm cậu lại không thể nói nên lời.

"Tóm lại, chuyện tôi thích cô ta là không thể."

"Thái tử hả?"

Sử Hồng kinh ngạc mở tròn mắt.

Cậu cảm thấy không tin nổi vào tai mình.

Cậu túm lấy cổ áo Tinh Húc, ánh mắt hoang mang hỏi lại:

"Anh mới nói cái gì? Nói lại xem."

Tinh Húc khi đó chỉ là nói bừa mà thôi.

Lúc ấy, khi thấy Sử Hồng định nói tên cái người cùng tên cùng họ với mình, Tinh Húc cảm thấy không cam tâm.

Trong đầu chợt nhớ đến những hình ảnh trong giấc mơ mà mình vẫn thường thấy, nhớ đến người kia vẫn thường nhìn mình và gọi "thái tử", cho nên mới buột miệng.

Nhưng nhìn thái độ hốt hoảng khó tin của Sử Hồng, anh càng tin những suy đoán của mình trước kia là đúng.

"Anh đã từng có những giấc mơ rất giống nhau."

Mơ về những hình ảnh của thời phong kiến như thế đó là ký ức kiếp trước của mình.

Anh mơ thấy một người không rõ mặt gọi anh là... thái tử điện hạ."

Sử Hồng cảm thấy không thể tin nổi vào tai mình.

Không phải cậu đang mơ đấy chứ? Tinh Húc đang ở trước mặt cậu thật sự là thái tử Tinh Húc trọng sinh đến thế giới này sao?

"Anh còn mơ thấy gì nữa?"

Tinh Húc đã mơ rất nhiều hình ảnh nhưng ấn tượng mạnh nhất trong lòng anh chính là một câu nói của người kia.

"Anh nhớ người kia đã từng nói: Nếu như có kiếp sau ta không muốn gặp lại ngươi."

Mọi ân oán của chúng ta hãy kết thúc ở kiếp này đi."

Lời vừa dứt hai hàng nước mắt trên gương mặt Sử Hồng chảy tràn.

* Đoán xem chương sau sẽ như thế nào nè..

Chương 91: Chương 91

Lần thứ hai Tinh Húc nhìn thấy Sử Hồng khóc trước mặt mình.

Nhưng lần này không phải là vẻ mặt đau đớn, thương tâm, ngược lại là sự hạnh phúc như thể điều đã chờ đợi bấy lâu đã thành sự thực.

"Làm sao vậy? Sao bỗng nhiên lại khóc?"

Tinh Húc dùng tay gạt đi những giọt nước mắt của Sử Hồng, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cậu ấy.

"Chuyện này sao có thể xảy ra? Tinh Húc, rốt cuộc anh đã làm cái gì? Tại sao lại có thể đến được đây?"

Tinh Húc không hiểu được những gì Sử Hồng nói nhưng dưới sự kích động của cậu, anh không thể hỏi thêm, chỉ thuận theo ôm lấy cậu và nói:

"Cho dù kiếp trước em không muốn gặp tôi nhưng tôi luôn rất muốn gặp lại em."

Từ những hình ảnh rời rạc trong giấc mơ Tinh Húc có thể nhận ra bản thân mình của kiếp trước đã yêu người đó biết nhường nào, đã đau đớn ra sao khi chứng kiến lễ tang của người đó.

Nếu anh là hắn, cho dù người kia không muốn gặp lại anh cũng sẽ tìm cách để một lần nữa tái ngộ với y ở kiếp sau.

Có phải anh của kiếp trước đã làm những việc như vậy không?

Tại sao chỉ có Sử Hồng còn giữ ký ức của kiếp trước còn anh thì không? Tinh Húc hôn nhẹ lên mái tóc Sử Hồng.

Thật may người mà em ấy thích từ đầu vẫn luôn là anh.

"Sau khi tôi chết đã xảy ra chuyện gì? Anh có phải đã thi pháp gì không? Sao lại xuất hiện ở thế giới của tôi?"

"Xin lỗi.

Anh không nhớ được ký ức kiếp trước.

Những gì mà anh có là những hình ảnh rời rạc trong những giấc mơ của anh."

Sử Hồng ôm cổ Tinh Húc mà khóc.

Cậu có thể đoán ra anh ấy là trọng sinh nên chuyện không nhớ được ký ức kiếp trước là chuyện dễ hiểu.

Nhưng trong giấc mơ của anh vẫn luôn có cậu, giúp cậu và anh có thể nhận ra nhau.

Thế là đủ rồi.

Tại sao cậu lại không tin rằng anh lại có thể làm điều đó vì mình.

Kiếp trước, thái tử Tinh Húc có chấp niệm rất sâu với cậu, muốn kiếp sau còn có thể gặp lại nhau.

Có lẽ trước khi cậu rời đi anh ấy đã dùng chút pháp lực cuối cùng thi pháp lên người cậu, chỉ để muốn gặp lại cậu lần nữa.

Thuật sĩ một khi cạn kiệt pháp lực sẽ chết không nghi ngờ.

Nhưng anh vẫn làm điều đó vì cậu.

Tại sao lại ngốc như thế chứ? Cậu không đáng để anh ấy làm như thế.

Tinh Húc thấy Sử Hồng ôm cổ mình mà khóc oà, bờ vai cũng run lên.

Anh không hiểu tại sao cậu lại khóc đến như thế.

Tìm được nhau rồi không phải nên vui sao? Có phải kiếp trước của hai người họ có nhiều ân oán đan xen lắm không? Anh ước giá như mình có thể nhớ được hoặc ít nhất có thể mơ về chúng.

Nhưng anh lại không biết gì cả, chỉ có cậu chịu đựng tất cả. Tinh Húc hôn lên trán, lên đôi mắt ướt đẫm nếm lấy vị đắng nhưng cũng đầy ngọt ngào, hôn lên chóp mũi và cuối cùng là đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi cậu. Từng tiếng khóc nức lên của Sử Hồng bị nụ hôn của Tinh Húc nuốt lấy.

Chiếc lưỡi ấm nóng quấn lấy lưỡi cậu, vờn qua vờn lại như muốn dụ dỗ cậu cùng phối hợp. Sử Hồng bị hôn cho sưng cả môi, hôn đến muốn ngạt thở nhưng vẫn bị động tác điêu luyện của Tinh Húc dụ dỗ đến không dừng được.

Chỉ đến khi không thể thở được nữa Tinh Húc mới buông tha cho cậu.

"Anh hôn thành thạo quá rồi đấy."

"Sao khả năng hôn của em lại kém vậy? Kiếp trước chúng ta chưa làm qua việc này sao?"

"..."

Không nhắc đến thì thôi nhắc đến Sử Hồng lại thấy khó chịu và cả giận nữa.

Lần đầu bọn họ hôn nhau là khi Sử Hồng bị Tinh Húc cưỡng bức.

Nhưng cũng đã qua một khoảng thời gian không dài cũng không ngắn, trải qua khoảng cách không gian thời gian, đối với chuyện ngày đó Sử Hồng đã sớm gạt qua một bên.

Suy cho cùng lỗi không thể hoàn toàn trách Tinh Húc.

Nếu không phải anh ấy yêu cậu thì cũng không nảy sinh ý định muốn làm chuyện đó với cậu.

"Hửm, sao vậy?" Thái độ kì lạ của Sử Hồng khiến Tinh Húc ngạc nhiên, dè dặt hỏi: "Chẳng lẽ kiếp trước chúng ta chưa hề nảy sinh quan hệ tình yêu ư?"

Sử Hồng mỉm cười chạm hai tay lên mặt anh.

"Cũng không phải không có nhưng... Khi đó đã xảy ra quá nhiều chuyện giữa hai chúng ta, đến mức em cũng không biết mình nên yêu hay nên hận anh.

Rốt cuộc đến lúc em trở về thế giới của mình anh cũng đuổi theo em đến tận đây."

"... Có phải kiếp trước anh đã gây tổn thương cho em nhiều lắm không?"

Sử Hồng nhún vai.

"Đúng vậy đấy.

Nhưng bây giờ anh có nhớ gì đâu.

Em chẳng thể đòi nợ một người không nhớ gì chuyện kiếp trước được."

"Không sao.

Em cứ tính hết lên đầu anh đi.

Kiếp trước anh đã gây tổn thương gì cho em, kiếp này anh nhất định trả đủ.

Anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ và che chở cho em, không bao giờ làm em tổn thương nữa."

Sử Hồng thở dài một hơi.

Kiếp trước hay kiếp này anh ấy đều như thế, luôn muốn bảo vệ cậu.

Không giống như kiếp trước anh nợ cậu rất nhiều, kiếp này anh ấy ngược lại năm lần bảy lượt ra tay giúp cậu.

Cậu làm sao nở tính toán với anh nữa đây.

"Anh cũng đã nói với em những lời như vậy ở kiếp trước.

Anh nhất định nói được phải làm được đấy."

"Chắc chắn rồi."

Tinh Húc cúi đầu hôn Sứ Hồng thêm lần nữa.

Lần này là một nụ hôn sâu và nồng nàn vô cùng.

Chiếc áo ghi lê của cậu bị anh lột ra ném xuống đất.

Cúc áo sơ mi cũng bị cởi ra, Tinh Húc nghiêng đầu cắn một cái lên cổ Sứ Hồng để lại một dấu đỏ chói mắt.

"Anh làm gì vậy? Sao lại cắn em?"

Tinh Húc nở nụ cười tinh nghịch đáp: "Đánh dấu chủ quyền."

Mặt Sứ Hồng lập tức đỏ bừng.

Miệng mấp má muốn nói gì đó nhưng không nên lời.

Nhưng qua khẩu hình miệng Tinh Húc có thể đoán được cậu ấy đang thì thầm câu: "Ấu trĩ."

Tinh Húc bật cười đứng dậy rồi sau đó đột ngột cúi người bế Sứ Hồng lên.

Sứ Hồng bị bất ngờ vội ôm lấy cổ anh.

"Anh làm gì vậy? Thả em xuống!"

"Người em đổ nhiều mồ hôi lắm."

Chúng ta đi tắm đi."

"Hả? Sao lại tắm bây giờ? Để em về nhà tắm cũng được mà."

"Về nhà làm gì."

Nghe nói nơi này có bồn tắm rộng, máy nước nóng năng lượng mặt trời hiện đại nhất.

Chúng ta nhân dịp này trải nghiệm thử."

"Anh nói gì? Chúng ta? Khoan đã! Em còn chưa nói muốn tắm mà!"

Tinh Húc vừa đi điện thoại trên bàn rung lên.

Bởi anh để chế độ rung, máy lại đặt trên ghế đệm nên không nghe thấy gì.

Tinh Thần gọi mấy cuộc không được trong lòng lo lắng khôn nguôi.

Bố mẹ hiện tại đang ở dưới nhà tiếp khách, bố còn bắt cả cậu cùng ngồi tiếp khách cùng ông khiến cậu có muốn đi tìm Sử Hồng cũng không được.

Còn ông anh trai kia thì gọi điện không bắt máy.

Máy của Sử Hồng thì lại không liên lạc được.

(Thực tế là máy hết pin quên chưa cắm sạc.)

"Bố, hay để con đi tìm anh hai và A Hồng xem sao.

Giờ này mà họ còn chưa về, con lo lắng quá."

"Không cần lo.

Trước đó Tinh Húc đã nhắn cho anh Vương là A Hồng uống say không về được.

Nó ở lại chăm sóc cho A Hồng rồi."

"Cái gì? Ở lại chăm sóc? Chăm sóc ở đâu mà không về nhà chứ?"

"Chuyện đó Tinh Húc có thể lo được.

Con rồi lên cái gì.

Nó có phải là trẻ con đâu."

"Bố không biết đấy thôi.

Hai người bọn họ..."

"Làm sao?" Ông nhíu mày.

"..." Hai người bọn họ ở cùng nhau ai biết được anh hai sẽ giờ trò gì.

Nhưng cậu lại không thể nói rõ như vậy với bố mình.

"Được rồi.

Đừng làm ồn vì mấy chuyện không đâu nữa.

Giúp bố tiếp khách đi."

Bây giờ Tinh Thần cuối cùng đã sâu sắc hiểu được tại sao anh trai lại nhất định bắt cậu ở nhà.

Anh ấy đã sớm biết trước sẽ có vụ này rồi.

Đúng là gian xảo mà.

... *** ...

Sử Hồng phải thừa nhận là cái bồn tắm này rất rộng, cũng rất vững chắc.

Là đồ tốt.

Nếu không thì hai thằng đàn ông lẫn lộn... à không, cùng quần nhau ở trong đó mà bồn tắm chẳng hề hấn gì.

Tinh Húc nhất quyết bắt cậu đi tắm, còn nói ở đây có chuẩn bị sẵn đồ để thay khiến cậu không thể từ chối.

Không chỉ vậy sau khi chuẩn bị nước tắm cho cậu xong, chính anh ta cũng cởi đồ rồi nhảy vào bồn chung với cậu.

Lý do rất đơn giản, vừa đỡ tốn nước vừa tiết kiệm thời gian.

Tiết kiệm nước là đúng rồi, nhưng tiết kiệm thời gian thì đâu chẳng thấy.

Anh ta vừa vào bồn đã không ngừng kiếm cớ muốn hầu hạ cậu tắm rửa để nhân cơ hội sờ soạng cơ thể cậu, rồi còn nhân lúc cậu không để ý mà hôn cậu.

"Anh, dừng lại!" Cậu cố gắng đẩy anh ra giữa những nụ hôn tới tấp.

"Cứ thế này chúng ta sẽ không tắm xong được mất."

"Không sao."

Anh cũng chưa muốn ra khỏi đây ngay.

Em không thấy không khí nơi này rất thích hợp để làm vài việc thú vị sao?"

"Việc thú vị gì?"

Tinh Húc ôm Sử Hồng từ phía sau, một tay đùa nghịch thoả nhũ hồng, tay kia lần xuống dưới nắm lấy vật nhỏ đang dần cứng lên giữa hai chân.

Đột ngột bị kích thích quá độ, Sử Hồng không kiềm được rên rỉ.

Tiếng rên mà chính bản thân cậu nghe cũng thấy ngượng ngùng.

"Anh ưm... Cái tên biến thái này, mau dừng a..."

"A Hồng, không cần cố gắng kiềm chế, cứ kêu thoải mái đi."

"Chết tiệt."

Anh buông tay ưm... Em chịu... chịu không nổi nữa ưm..."

Tinh Húc xoay đầu Sử Hồng về một bên rồi hôn cậu, một tay không ngừng nắm lấy vật dưới kia mà luân động.

Sử Hồng giữ tay anh lại nhưng cũng không tài nào ngăn được, bởi chính bản thân cậu cũng đang tận hưởng cảm giác kích thích cao độ này.

Tinh Húc không ngừng luân động cho đến khi vật dưới của Sử Hồng không nhịn được bắn đầy tay anh.

Sử Hồng ngượng ngùng đẩy anh ra.

Mặt đã đỏ như quả cà chua chín.

Sử Hồng muốn đứng dậy rời khỏi bồn tắm thì bị Tinh Húc lôi xuống rồi ôm chặt.

"Anh buông ra đi!"

"Anh không muốn.

A Hồng, chúng ta cũng đã tiến đến mức độ này rồi, anh muốn..."

"Anh muốn gì cơ?"

Tinh Húc đẩy Sử Hồng nằm ngửa dựa vào thành nhà tắm rồi nắm lấy hai chân cậu banh rộng ra còn chính mình thì ngồi vào giữa.

Nhìn tư thế này Sử Hồng dù có ngốc cũng hiểu anh ấy muốn gì.

"Đợi... đợi đã.

Em còn chưa chuẩn bị tinh thần..."

"Không cần chuẩn bị gì đâu.

Giao cả cho anh."

Chương 92: 92:

Tinh Húc cúi người ôm lấy eo Sử Hồng, tay kia bắt đầu vuốt ve từ phần ngực xuống đến bụng, mỗi chỗ đều khiến Sử Hồng cảm thấy vừa ngứa ngáy, vừa nhộn nhạo.

Tay bắt đầu lần xuống khe hông thì Sử Hồng giật mình vội đẩy Tinh Húc ra.

Những hình ảnh kinh hoàng mà Tinh Húc cứ ngỡ bức cậu trong ngực đêm hôm đó vẫn ám ảnh cậu đến lúc này.

Dẫu biết thời gian đó anh không cố ý, cũng đã sớm tha thứ cho anh nhưng lần đó quá đau đớn khiến dư chấn để lại vẫn chưa thể xóa bỏ. Nhìn vẻ mặt hết hoảng, sợ hãi của Sử Hồng khiến Tinh Húc giật mình, cũng ngồi nhìn cậu trân trân.

Tại sao Sử Hồng lại có gương mặt đó? Có phải trước kia bọn họ đã từng phát sinh loại chuyện này nhưng không mấy vui vẻ đúng không, thậm chí còn rất khủng khiếp?

"Xin lỗi.

Chuyện này... em vẫn chưa chuẩn bị..."
Tinh Húc đột ngột ôm chầm lấy Sử Hồng.

"Anh xin lỗi.

Là do anh quá nóng vội.

Anh không nên ép em.

Tha thứ cho anh nhé!"
Làm sao cậu có thể giận chứ.

Anh ấy có nhớ gì đâu, hướng chi bây giờ anh ấy rất dịu dàng với cậu, không phải vồ vập như lần đó.

Chỉ là cậu vẫn còn ám ảnh tâm lý thôi.

Chuyện này sớm muộn gì cũng phải vượt qua.

Cậu không muốn vì nó mà cản trở tình cảm của cả hai.
"Không sao.

Chúng ta từ từ bắt đầu lại đi.

Lên giường nhé."

"Em chắc chứ?" Tinh Húc lo lắng hỏi: "Nếu em chưa sẵn sàng thì đừng cưỡng ép bản thân."

"Không phải.

Em chỉ muốn chúng ta có một khởi đầu tốt để quên đi quá khứ.

Em cũng muốn có thể thực sự làm một lần với anh.

Nhưng mà..." Cậu ghé tai Tinh Húc nói nhỏ: "Anh nhẹ nhàng thôi nhé.

Em sợ đau."

"Được.

Anh hứa."

... *** ...

Tuy đã quyết định sẽ bỏ qua tất cả để cùng Tinh Húc làm một lần nhưng vẫn khỏi khiến Sử Hồng cảm thấy lo lắng.

Cậu đã xem trên mạng, loại chuyện này nếu chuẩn bị tốt thì không có đau như vậy, thậm chí còn rất sướng.

Lần trước bị đau là do Tinh Húc quá vội mà thôi.

Anh ấy ngay từ lúc bắt đầu đã dịu dàng như vậy có lẽ là sẽ không sao đâu nhỉ?

"Đang xem gì thế?"

Tinh Húc đột nhiên sán lại gần khiến Sử Hồng giật mình, vội vàng giấu điện thoại đi.

Tinh Húc sau khi tắm xong chỉ quấn một cái khăn ngang hông, lộ hoàn toàn phần cơ bắp phía trên.

Sử Hồng nhìn thấy khế nuốt nước bọt, quay mặt đi.

"Hửm? Coi cái gì mà phải giấu anh?"

"Không... không có gì."

"Nhìn mặt em đỏ thế kia chắc chắn là đang coi gì đó không đứng đắn rồi."

"Đừng tưởng ai cũng như anh."

Cái gì mà không đứng đắn hả?"

"Thế sao em phải giấu? Em càng giấu anh càng muốn xem."

Tinh Húc nói xong liền nhào tới muốn xem chiếc điện thoại Sử Hồng đang giấu sau lưng.

Sử Hồng lúc này chỉ mặc chiếc áo khoác tắm trên người, bị Tinh Húc nháo một hồi một bên áo khoác lỏng ra, rớt xuống một bên vai.

Cổ vẫn còn lưu dấu răng do bị cắn để lại.

Tinh Húc hài lòng đưa tay chạm vào dấu vết mà anh cho là chủ quyền đó, cười nói:

"Em đang muốn quyến rũ anh đấy à?"

"Không... không có."

Sử Hồng định kéo áo lên thì bị Tinh Húc giữ lại.

"Kéo lên làm gì, đấng nào cũng phải cời hết ra mà."

"Anh..."

Nói rồi Tinh Húc đờ Sứ Hồng xuống hôn cậu, tay bắt đầu lần xuống cời dây đai lưng của áo.

Anh nghiêng người hôn lên tai cậu, cắn nhẹ rồi liếm.

Sứ Hồng nắm chặt lấy vai anh, khẽ rên rỉ.

"Đừng sợ."

Anh sẽ yêu thương em."

Tinh Húc cời hẳn áo khoác của Sứ Hồng ra rồi ném sang một bên.

Anh bắt đầu vừa hôn vừa liếm từ phần ngực rồi đi xuống.

Tinh Húc cực thích nghịch hai điểm hồng trên ngực cậu.

Anh thích dùng đầu lưỡi chọc ngoáy nó, hết liếm rồi cắn nhẹ, chọc đến khi sưng đỏ lên mới thôi.

Hai đầu ngực đỏ cũng là điểm nhạy cảm của Sứ Hồng.

Trong lúc bị anh đùa nghịch, tay cậu túm lấy tóc anh, cố ngăn lại thì lại bị anh túm lấy giữ chặt trên đỉnh đầu rồi lại cúi người trêu đùa tiếp.

Sứ Hồng tức giận chửi thề:

"Anh... Bi.ến thái! Lưu... lưu manh... ưm... đừng... đừng cắn..."

"Em suốt ngày mắng anh lưu manh."

Vậy là em chưa biết lưu manh thực sự là như thế nào rồi."

Đùa nghịch trên phần ngực xong, Tinh Húc lại tiếp tục hôn rồi cắn đi dần xuống phía dưới bụng.

Lúc tay anh định kéo quần lót của cậu xuống thì bị Sứ Hồng ngăn lại.

Nét mặt cậu lộ rõ sự lo lắng.

Tịnh Húc đứng dậy lấy từ ngăn kéo đầu giường ra một tuýt kem nhỏ như lòng bàn tay.

Anh đưa cho cậu xem rồi nói:

"Anh sẽ bôi cái này vào chỗ đó của em, lúc đêm sẽ không bị đau nữa."

Sử Hồng nhìn thấy đó là gel bôi trơn.

Cậu nhìn thấy sản phẩm này bán đầy rẫy trên các gian hàng siêu thị nhưng chưa tìm hiểu về nó bao giờ.

Thế ra cái này dùng như vậy? Tưởng tượng đến cảnh đó mặt Sử Hồng lại đỏ bừng.

"Anh đã mua gel bôi trơn có thành phần tự nhiên, vừa an toàn vừa không gây kích ứng da."

"Được rồi."

Nói mấy thứ đó với em làm gì.

Muốn làm thì làm nhanh đi."

Nhìn Sử Hồng nói chuyện thì có vẻ khó chịu nhưng mặt thì đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào mình, rõ ràng là đang ngượng.

Tịnh Húc cảm thấy đáng yêu vô cùng liền hôn chụt một cái lên môi cậu.

"Cái này phải làm từ từ, không vội được."

Nào, trước hết em để anh cởi quần em ra chứ?"

Sử Hồng cứng người, mặt lập tức đỏ bừng đến muốn bốc khói.

Tịnh Húc khẽ cười, đẩy Sử Hồng nằm xuống giường rồi nhấn chìm cậu trong một nụ hôn sâu.

Sử Hồng bị hôn đến choáng váng, trong đầu không nghĩ được gì khác ngoài hình ảnh của Tịnh Húc.

Đến lúc đôi môi của hai người tách ra, cậu bình ổn được đôi chút thì đã thấy quần lót bị cởi ra từ lúc nào.

Tinh Húc ngồi dậy, lấy gel bôi trơn đổ ra ngón tay.

Anh nâng một chân Sử Hồng lên rồi đút một ngón tay vào bên trong huyết nhỏ.

"Woa, ưm..."

"Có khó chịu không?"

"Ưm không... Cảm thấy... ngứa..."

"Ngứa là tốt."

Dị vật đột ngột xâm nhập vào cơ thể sao có thể không khó chịu.

Nhưng ngoài sự khó chịu còn có cảm giác mát lạnh, ngứa ngáy, dần dần áp chế sự khó chịu kia.

Tinh Húc đút thêm một ngón tay nữa vào.

Huyết động nhỏ được nới lỏng thêm một chút.

Cảm giác ngứa ngáy cũng tăng thêm.

Sử Hồng cựa quậy eo nhỏ nhưng bị người kia giữ chặt.

"Chịu khó một chút."

Sắp xong rồi."

Sử Hồng che mắt cố gắng che đậy bớt sự xấu hổ dâng lên trong lòng.

Cậu chưa từng tưởng tượng mình và Tinh Húc, người là anh trai cùng một nhà lại đang làm chuyện xấu hổ này một cách tội tình ta nguyện.

Cậu không khỏi suy nghĩ đến một khi bố mẹ và Tinh Thần biết chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào.

Nhưng cậu không hối hận.

Kiếp trước hai người bọn họ đã bỏ lỡ nhau một lần, kiếp này cậu không muốn lại sống trong sự đau khổ phải chia xa lần nữa.

"Không chuyên tâm gì cả."

Tinh Húc vừa nói xong liền đưa ngón tay thứ ba vào huyết động, tay còn lại nắm lấy ***** mà vuốt lộng.

"A...um... Dừng... dừng lại...um..."

"Đang làm chính chuyện mà em thả hồn đi đâu vậy hả? Phải phạt."

Ngón tay chạm vào một điểm gờ nào đó bên trong huyết nhỏ.

Sử Hồng cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc sống lưng.

Một khoảnh khắc cảm kích kích thích cực độ từ lưng đến tận não bộ khiến Sử Hồng không kìm nổi, ngửa cổ kêu lên một tiếng thất thanh.

Tinh Húc nhận thấy điều này lại càng cố tình chạm tay vào điểm gờ kia.

Tiểu Sử Hồng bị kích động đến bắn ra.

***** dính đầy trên bụng cậu.

"Nhìn xem em sướng đến bắn ra luôn rồi kìa."

"Anh... lưu manh...học...!Sao anh...học...!anh rành mấy chuyện này quá vậy... ha ha..."

"Dĩ nhiên phải tìm hiểu kỹ trước rồi mới làm chứ."

Em muốn biết không? Trên mạng mấy video hướng dẫn, tài liệu nhiều lắm.

Anh tải về cho em xem."

"Anh im đi."

Mấy chuyện này sao cứ vậy mà nói tự nhiên như thế chứ?

Tinh Húc dứt thêm một ngón tay thứ tư, tiếp tục kiên nhẫn nới lỏng huyết động nhỏ.

Sử Hồng chú ý thấy vật phía dưới của anh đã cứng lên khá lâu.

Là một nam nhân cậu hiểu rõ việc này không dễ kiềm chế nhưng Tinh Húc đã kìm giữ rất tốt.

Nó càng khiến Sử Hồng tin rằng anh nhất định sẽ vô cùng dịu dàng với cậu.

"Ừm... em cảm thấy đủ... đủ rồi.

Anh dừng...ừm dừng... dừng lại đi..."

"Chưa đâu.

Cái của anh hơi to, nếu không kiên nhẫn nói lỏng thêm nữa khi thật sự đắm vào sẽ bị đau lắm đấy."

Nhưng mà anh nhịn đã khổ sở lắm rồi.

Tinh Húc lúc này mồ hôi đã chảy ướt lưng.

Gương mặt rõ ràng đang rất kiềm chế và cố gắng nín nhịn.

Anh nhận định đây có thể xem là lần đầu của cậu cho nên mọi thứ cần phải chuẩn bị thật tốt.

Nếu cậu bị tâm lý thì dù sau này anh có muốn thế nào cũng khó có thể khiến cậu đồng ý làm chuyện này lần nữa.

Khi bốn ngón tay đã ra vào thông thuận, Tinh Húc liền rút tay ra.

Sử Hồng kêu lên một tiếng.

Ánh mắt mơ hồ nhìn anh, cảm giác hụt hẫng và luyến tiếc.

Tinh Húc nuốt nước bọt bắt đầu tháo khăn tắm đang cuốn ngang hông nãy giờ ra, giải thoát cho tinh khí đã sớm dưng đứng từ lâu.

Sử Hồng vừa nhìn thấy vật đó đã hoảng hồn chết sững.

Cái này không phải là to bình thường đâu, là quá to rồi.

Kích thước lớn thế này mà đâm vào chỗ kia không chừng sẽ hỏng mất.

Cậu nhóm dậy ý muốn thối lui.

Tinh Húc túm lấy chân cậu kéo giật lại, dờ khóc dờ cười nói:

"Đã đến thế này rồi em tính bỏ chạy đấy à?"

"Anh còn dám nói với em cái này là hơi to, quá to thì đúng hơn.

Đâm vào sẽ hỏng thật đó."

"Không hỏng đâu mà.

Anh đã chuẩn bị rất tốt rồi.

Em tin anh đi."

Sử Hồng nhìn tinh khí kia một hồi rồi nhắm mắt lại, người thả lỏng như thể phó mặc cho ai kia muốn làm gì thì làm.

Tinh Húc buồn cười cúi xuống hôn nhẹ lên trán Sử Hồng, thì thầm:

"Vậy bảo bố, anh vào nhé!"

* Cao trào nhất ở phía sau..

Chương 93: 93:

Tuy đã chuẩn bị rất cẩn thận rồi nhưng trước khi thực hiện Tinh Húc vẫn không khỏi cảm thấy lo lắng.

Mới đâm vào chắc chắn người nằm dưới sẽ vẫn rất đau.

Anh đọc tài liệu thấy chỗ nào cũng nói như thế.

Anh nghĩ mình cần phải tìm một cách nào đó thật tốt để trấn an cậu.

Tinh Húc cúi xuống hôn nhẹ lên môi Sử Hồng.

Sử Hồng vốn đang căng thẳng, nhận được một bờ môi hơi run có vẻ căng thẳng cũng chẳng kém gì mình.

Cậu hơi mở miệng đón nhận.

Chiếc lưỡi ấm nóng lập tức lùa vào qua kẽ răng đưa cậu vào một nụ hôn sâu và nồng nhiệt.

Cùng lúc Sử Hồng cảm nhận được một dị vật lớn khác hẳn với bốn ngón tay kia đang dần đi vào bên dưới mình.

Kích thích của nó quá lớn khiến cậu cảm thấy rất đau.

Cậu ưỡn người muốn phản kháng, miệng muốn kêu lại bị nụ hôn đè ép lại.

Cậu nhận ra anh đang cố trấn an mình.

Sử Hồng cố gắng thả lỏng cơ thể, tay ôm chặt lấy cổ Tinh Húc và hôn

lại anh.

Sự đau đớn lúc ban đầu dần thay thế bằng sự k/hoái cảm kì lạ không từ nào có thể diễn tả dần dần đi từ phía dưới chạy dọc sống lưng lên đến đỉnh đầu.

Nó khiến cậu khao khát muốn được nhiều hơn.

Thấy Sử Hồng không kháng cự nữa Tinh Húc mới buông tha đôi môi đã bị hôn đến sưng đỏ kia thì thầm hỏi:

"Còn đau không?"

Sử Hồng lắc đầu.

"Có khó chịu lắm không?"

"Anh không cần lo trước lo sau vậy đâu.

Trước kia anh không cần hỏi cũng cứ lên ào ào ấy."

"Trước kia? Chúng ta thực sự đã làm qua rồi?"

Sử Hồng biết mình lỡ lời vội chuyển cách nói khác:

"Cho dù là kiếp trước hay kiếp sau thì em cũng chỉ làm với mỗi mình anh.

Kiếp này đây là lần đầu tiên của chúng ta.

Anh nhất định phải yêu thương em thật nhiều đấy."

"Ừ.

Chắc chắn rồi."

Tinh Húc bắt đầu động thân.

Sử Hồng cảm giác được một cỗ kho/ái cảm tuyệt diệu chưa từng có qua mỗi động chạm của anh.

Quả thật là làm rất thích khiến cậu không kìm nổi mà r.ên rỉ đầy mị hoặc.

Cậu cảm thấy thật may mắn vì mình đã đồng ý làm với anh.

Nếu chỉ vì ám ảnh từ thế giới trước chẳng phải quá uổng phí sao?

"Thích không?"

"Ừm a a..." Sử Hồng không đáp mà thay bằng tiếng rên rỉ.

"Bảo bối, anh cũng thích lắm.

Ở bên trong em thật tuyệt.

Nếu... nếu biết làm với em thích như vậy anh đã đê em ra làm từ sớm rồi."

"Anh... anh im đi..

ừm... nhanh... nhanh chút..."

"Được.

Anh chỉ chờ nghe mỗi câu này của em."

Tinh Húc ngồi dậy, bành rộng hai cẳng chân của Sử Hồng và bắt đầu tăng tốc đâm đâm.

Sử Hồng vốn chỉ muốn bảo anh tăng tốc độ lên một chút thôi ai ngờ tên này tăng tốc lên đến gấp đôi lại còn quá sức đột ngột khiến cậu hoảng hốt.

Kh/oái cảm tăng lên dữ dội không ngừng xộc vào não bộ khiến cậu chịu không nổi.

Cơ thể đung đưa theo nhịp điệu mỗi lần Tinh Húc động thân.

Sử Hồng bám lấy chiếc chăn gần đó vừa rên rỉ vừa chửi:

"Tên... tên khốn...a a...chậm lại... anh muốn... muốn giết a a... giết em hả ừm... ừm a a..."

"Em muốn nhanh hơn mà."

"Quá nhanh rồi... ừm a... hồng... hồng mất...ừ ừ..."

"Yên tâm.

Sẽ không hồng.

Anh có cách khác."

Tinh Húc gác một chân Sử Hồng lên vai mình khiến thứ kia đi vào càng sâu cũng khiến kho/ái cảm dâng cao đến vô tận.

Bên dưới không ngừng đâm rút.

Sử Hồng càng chửi ác:

"Ừm a a... chậm... bảo chậm lại mà... a a ... em giết anh đó a.. ưm.."

"Không được đâu, bảo bối.

Không thể giết chồng được đâu."

"Em sẽ giết ưm..."

Tinh Húc bật cười, phía dưới vẫn tiếp tục duy trì tốc độ, không hề có dấu hiệu chậm lại.

Tinh Húc lần đầu được trải nghiệm cảm giác này khi đang tinh táo cảm thấy tuyệt vời không thể tả.

Mỗi một lần đâm vào đều đem đến cho anh sự sung sướng tột độ, càng đâm nhanh đâm mạnh càng thấy sướng.

Sử Hồng càng la anh lại càng phấn khích, càng thêm muốn chà đạp người dưới thân.

Một lúc sau Tinh Húc gầm lên một tiếng rồi bắn vào bên trong Sử Hồng.

Chất dịch nhầy màu trắng chảy tràn ra tẩm ra giường.

Tinh Húc mệt mỏi ngã đè lên người Sử Hồng.

Sử Hồng lúc này đôi mắt mơ hồ ướt nước, miệng không ngừng thờ d.ốc.

Cả người mệt mỏi không buồn cử động.

Tinh Húc quay mặt hôn lên má cậu, tươi cười nói:

"Làm với em thật thích khiến anh không kìm được muốn làm thêm lần nữa."

"Anh quên đi."

Tinh Húc kinh ngạc ngẩng đầu.

"Sao thế? Không phải em cũng rất thích à?"

"Thích thì anh có quyền bạo lực như vậy với em à? Em nói mấy lần là chậm lại nhưng anh có nghe đâu."

Tinh Húc đột nhiên cảm thấy bối rối, vội nói:

"Anh xin lỗi."

Lúc đó anh thích quá nên không kìm lại được.

Để lần sau anh rút kinh nghiệm."

Sử Hồng liếc mắt nhìn Tinh Húc với vẻ mặt rất không tin tưởng.

"Vớ lại lúc đó em kêu dữ lắm."

Anh nghĩ khi đó em cũng rất sợ."

"Anh im đi."

Sợ gì chứ.

Mệt chết được."

"Vậy lần này anh sẽ rút kinh nghiệm."

"Cái gì mà lần này? Em bảo đang mệt, không muốn ưm..."

Tinh Húc cúi đầu đè Sử Hồng xuống hôn lần nữa.

Tay lần xuống nắm lấy vật bên dưới nhẹ nhàng mát xa.

Sử Hồng cố gắng lắm mới nói được giữa những nụ hôn tới tấp..

"Anh... anh không thấy mệt à? Đừng... ưm... mau thả tay...ưm..."

"Chiều anh thêm lần này đi mà."

Anh hứa sẽ nhẹ nhàng.

Ngoan."

"Ai mà tin được anh ưm..."

Tiêu Sứ Hồng một lần nữa bị làm cho cứng rắn.

Tinh Húc nhẹ nhàng kéo người yêu ngồi lên trên người mình, để sẵn vật kia nằm ngay *** ***** động sẵn sàng xâm nhập bất kỳ lúc nào.

"Đổi tư thế này sẽ không mệt nữa."

Sứ Hồng đỏ mặt, thật không biết làm sao với anh ta.

Xem ra người này quyết ý làm bằng được.

"Anh đã nói rồi đấy nhé.

Mặc anh đấy."

"Ừm, giao cho anh."

Tinh Húc kéo cậu xuống hôn đồng thời tay nắm eo cậu ấn xuống.

Ngồi ở phía trên quả thật Sứ Hồng đỡ mất sức hơn.

Mọi cử động lên xuống đều do Tinh Húc ôm lấy cậu mà làm.

Việc của cậu chỉ có tận hưởng.

Nhưng đó là lúc ban đầu.

Khi Sứ Hồng bắt đầu quen với nhịp điệu kia, động tác của Tinh Húc dần nhanh hơn, đâm rút vô cùng mãnh liệt.

Sứ Hồng lại bị làm cho quay cuồng.

"Anh... ưm a a... nhanh sẽ chết à ưm... a chậm... a chậm lại... ưm hức..."

"Bảo bối, em đã khóc vì sung sướng đấy ư?"

"Ừm a... sướng cái đầu anh ưm...."

Em sắp... sắp bị ưm bị anh làm chết rồi... a a..."

"Không được nói bậy."

Em nghe giọng em rên rỉ mê người chưa kìa.

Rõ ràng là đang sướng đến muốn điên.

Phía dưới của em đang đâm rất đau vào người anh."

"Im ưm... Im đi... a a..."

"Hồng Hồng, anh yêu em."

Sử Hồng không nói gì nhưng mặt cậu đã đỏ lên như quả cà chua.

Đang lúc tế nhị thế này nói cái gì vậy chứ.

"Bảo bối, em có yêu anh không?"

"..." Trong tình cảnh này hỏi cái gì chứ?"

"Em nói một tiếng đi.

Em có yêu anh không? Không là anh dừng lại đấy."

Nói xong Tinh Húc dừng lại thật.

Sử Hồng tức mình.

Chuyện đó nhìn là không rõ hay sao mà còn bắt nói bằng miệng.

Nếu không yêu cậu sẽ làm việc này với anh ta chắc.

Nhưng đang sướng mà bị dừng thế này đúng là khó chịu mà.

Sử Hồng cúi đầu cắn một cái vào cổ Tinh Húc rồi liếm nhẹ.

Cậu thì thào vào tai anh:

"Đánh dấu rồi đấy.

Bây giờ anh là của em."

Tinh Húc cảm thấy dường như sợi dây lí trí trong đầu đang đứt phụt phụt.

Chỉ một giây sau, anh đổi tư thế đẩy Sử Hồng nằm xuống giường, gác hai chân cậu lên vai sau đó ra sức đâm vào rút ra với tốc độ nhanh vô cùng.

"Woa anh... a a ... lừa đảo... a ưm a a..."

"Anh thấy tư thế này vẫn là tuyệt nhất.

Lát nữa chúng ta thử làm phía sau đi."

"Không làm a a... ưm..."

"Ngoan.

Chiều anh đi..."

"Anh... ưm anh chết đi... a.a..."

... *** ...

Không biết đã qua bao lâu, Sử Hồng tỉnh lại khi thấy mình đang ngâm mình trong bồn tắm.

Thật không ngờ vậy mà bị làm đến mức ngất đi.

Tinh Húc đúng là dồi dào tinh lực, lần đầu tiên đã đè cậu ra làm đến ba lần.

Mỗi lần là tư thế khác nhau.

Lần nào cũng như mây vờn gió vũ khiến cậu cảm giác mình chưa có lúc nào ở trên mặt đất cả.

Bị tên kia làm cho choáng váng, đầu óc loạn lên vì không suy nghĩ được gì.

Lần sau không thể để cho anh ta tùy ý phóng túng như thế được.

Người bị thiệt chỉ có cậu thôi.

"Tỉnh rồi hả?"

Sử Hồng chỉ nhắm mắt lại dưỡng thần, không buồn nói chuyện.

"Anh xin lỗi vì lần đầu tiên nên không kịp chừa được bản thân.

Sau này anh sẽ rút kinh nghiệm."

"Em nghe câu này của anh nhiều quá rồi.

Anh nghĩ em sẽ tin?"

Tinh Húc vừa tắm rửa cho cậu vừa dịu giọng năn nỉ:

"Anh biết lỗi rồi mà.

Còn không phải do em quá mê người hay sao, khiến anh không thể kiềm chế được bản thân."

"Bây giờ anh lại đổ tội cho em? Ui da!"

"Sao thế?"

Chỉ mới nhích hông một chút Sử Hồng đã cảm thấy đau nhức, không chỉ hông mà hông, lưng cũng đau.

Cả người mỏi mệt rã rời, tay cũng không buồn động.

Hậu quả của việc nằm dưới chịu trận là thế này sao?

"Em bị đau à?"

Sử Hồng lờm mắt: "Anh nghĩ là lỗi của ai?"

"Anh biết rồi.

Đều là do anh.

Là anh không biết tiết chế.

Để anh đưa em vào phòng."

Tinh Húc xả nước khỏi bồn, dùng khăn tắm quấn quanh người Sử Hồng rồi ôm cậu vào giường.

Sử Hồng mệt mỏi cả người vô lực ngã vào ngực của người kia, dường như muốn như vậy mà ngủ.

Tinh Húc nhìn cậu mà mỉm cười.

Nhìn y như con mèo nhỏ vậy..

Chương 94: Chương 94

Đắp chặn cho Sử Hồng xong xuôi, nhìn thấy cậu ngủ một cách ngon lành, Tinh Húc mới cầm đến điện thoại của mình.

Bây giờ đã là quá nửa đêm.

Không ngờ hai người lại quần nhau lâu đến như vậy.

Anh nhìn thấy trong điện thoại có đến mười mấy cuộc gọi nhớ đều là của Tinh Thần.

Tâm trạng không khỏi chùng xuống.

Tinh Thần là em trai anh, anh dĩ nhiên không muốn tranh giành gì với nó, đặc biệt là người yêu.

Hiện tại quan hệ giữa anh và Sử Hồng đã xác định rõ ràng, không còn một chút cơ hội nào cho Tinh Thần nữa.

Nhưng để thằng bé chịu chấp nhận chuyện này không phải là việc dễ dàng.

Lần trước bị Sử Hồng từ chối thẳng thừng mà nó còn sốc đến như thế, bây giờ lại tình cảm rõ mười mươi thế này không biết nó sẽ phản ứng thế nào.

Tinh Húc nhìn điện thoại của Sử Hồng một hồi, quyết định mở nó ra xem.

Pass mà cậu ấy cài lại chính là sinh nhật của anh.

Tinh Húc không khỏi ngạc nhiên.

Hình như anh chưa hề nói cho cậu biết sinh nhật của mình.
Trong điện thoại của cậu cũng có rất nhiều cuộc gọi nhớ của Tinh Thần.

Ngoài ra còn có tin nhắn từ một người có tên Tề San San.
"Anh hãy suy nghĩ kĩ một lần nữa đi.

Làm bạn trai em chỉ có lợi cho anh.

Nếu anh vẫn muốn cự tuyệt thì đừng trách em không nói trước."
Tinh Húc nhú mày.

Con nhỏ này mới tí tuổi đầu đã bày đặt dùng gia cảnh của mình đe dọa, uy hiếp người khác à? Dám đụng đến người của anh, đúng là không biết sống chết.

Tinh Húc lấy điện thoại gọi cho Lộ Sinh Nguyên.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng ngái ngủ:

"Sao cậu toàn gọi vào giờ thiêng không vậy? Oa... Không để cho người khác ngủ gì cả."

"Không phải bình thường cậu hay chơi game vào giờ này à? Sao giờ đã ngủ rồi?"

"Tôi đúng là hay thức khuya chơi game nhưng không phải hôm nào cũng thế.

Phải biết chăm sóc sức khỏe chứ.

Đại thiếu gia gọi giờ này là có chuyện gấp gì sao?"

"Cậu tìm hiểu giúp tôi lịch trình mấy ngày sắp tới của Tề San San.

Gửi kết quả càng sớm càng tốt."

"Tề San San? Nữ nhân nào vậy? Cậu muốn có bạn gái rồi?"

"Đó là học sinh của lớp Sử Hồng."

"À.

Tôi hiểu."

Đi theo Tinh Húc bao lâu nay chuyện cậu ta có quan tâm đặc biệt với người em trai mới tên Sử Hồng dĩ nhiên là Lộ Sinh Nguyên biết.

Anh cũng từng xem qua ảnh chụp nhưng chưa gặp mặt trực tiếp lần nào.

Anh cũng rất muốn thử gặp mặt một lần nhưng Tinh Húc canh rất quá.

Cậu ta mà biết anh lén lút gặp mặt người kia không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

... *** ...

Sử Hồng tỉnh dậy nhìn thấy sắc trời đã sáng rõ thì giật mình.

Hôm nay cậu còn phải đi làm.

Cậu với tay định lấy cái điện thoại nằm ở cái bàn bên cạnh thì cái eo nhói lên một cái rỗ đau khiến cậu ngã gục lại xuống giường.

Sử Hồng không khỏi nghiến răng chửi thề.

Vì cái tên tinh lực trâu bò kia mà đến sáng hôm sau rồi cậu cũng dậy không nổi.

"Em nằm nghỉ ngơi thêm đi.

Anh đã gọi đến trường xin nghỉ phép cho em rồi."

Tinh Húc đột nhiên mở cửa phòng bước vào, trên tay còn cầm theo một khay cháo nóng hổi.

Anh mang nó đến đặt trên bàn sau đó đỡ Sử Hồng ngồi dậy.

"Không... không được.

Em vẫn đang còn là nhân viên thực tập, làm sao có thể nghỉ phép tùy tiện như vậy được."

"Sao lại là tùy tiện? Em vận động quá sức khiến cơ thể đau nhức không tiện cử động."

Nghỉ phép là dĩ nhiên."

"...!Anh... anh không phải nói với người ta lý do như vậy luôn đó chứ?"

"Đương nhiên."

Thực tế là như vậy mà."

"..."

Anh nói như thế người ta sẽ tin sao? Đang yên đang lành làm gì mà vận động quá sức đến mức không tiện cử động? Lại còn chỉ trong vòng một đêm?

"Lại đang nghĩ gì vậy? Đói chưa? Anh lấy cháo cho em ăn nhé."

Sử Hồng nhìn chén cháo nghi ngút bên cạnh, nghĩ chắc hẳn là anh tự mình nấu rồi.

Trong lòng không khỏi kích động.

"Anh để em tự ăn là được rồi."

Anh mau đi làm đi."

"Anh xin nghỉ nửa ngày rồi."

"Anh... anh vẫn còn đang là thực tập..."

"Thực tập thì không thể nghỉ à? Huống chi em thế này sao anh có thể yên tâm đi làm chứ?"

"Nếu anh nghĩ được như thế thì sao hôm qua không biết tiết chế lại đi?"

"Anh biết lỗi rồi mà."

Em đừng giận nữa nhé."

Sử Hồng quay ngoắt đi.

Cậu giận lấy làm màu vậy thôi chứ chẳng còn giận mấy.

Cậu biết trong lúc mình ngủ anh đã vệ sinh cho cậu rất sạch sẽ, cũng chăm sóc rất chu đáo.

Hơn nữa, hôm qua tuy mệt thật nhưng mà... sướng.

"Nếu anh biết lỗi rồi vậy thì lần sau đổi vị trí đi.

Để em nằm trên."

Ý chí phục thù của Sử Hồng rất cao.

Hôm qua làm em ấy đến ngất đi như vậy, nếu đến lượt mình không phải sẽ bị hành hơn như vậy nữa sao? Nghĩ như thế mà Tinh Húc không khỏi rùng mình.

"Sao vậy? Không phải anh đã nói sẽ yêu thương em à?"

"Thì... thì dĩ nhiên là anh yêu thương em.

Nhưng mà..."

"Vậy thì anh phải chiều em chứ.

Tối qua em đã chiều anh rồi."

Tinh Húc muốn mở miệng từ chối cũng không nổi, nhất là sau giấc mơ đêm qua.

Đêm ấy anh lại mơ về những hình ảnh rời rạc của kiếp trước.

Lần này hình ảnh người trong giấc mơ đó rất rõ ràng.

Đó là hình ảnh của Sử Hồng.

Chính xác là em ấy.

Anh mơ thấy cảnh anh nhốt Sử Hồng xuống nhà ngục sau đó không hiểu vì lý do gì mà cưỡng bức em.

Tinh Húc đã rất sốc.

Đó là lý do khi anh nhắc đến chuyện kiếp trước Sử Hồng lại không mấy vui vẻ.

Có phải Sử Hồng khi ấy đã hận anh lắm không?
Sử Hồng thấy Tinh Húc đột nhiên thần người ra thì rất kinh ngạc.

Cậu chỉ kiến nghị muốn nằm trên thôi mà.

Cho dù anh không thích cũng không đến mức làm ra vẻ mặt như đau đớn thế chứ.

"Này, anh không sao đấy chứ? Trong người không khoẻ sao?"

Tinh Húc không trả lời mà ôm chầm lấy Sử Hồng càng khiến cậu kinh ngạc không thôi.

"Anh sao vậy?"

"Kiếp trước anh đã làm tổn thương em quá nhiều.

Anh xin lỗi mặc dù anh biết giờ xin lỗi cũng không được ích gì."

"Anh lại mơ thấy hình ảnh kiếp trước à?"

"Ừ."

Kiếp trước của bọn họ có nhiều kỷ niệm chẳng vui vẻ gì nhưng cũng có những ký ức rất hạnh phúc.

Nhìn thái độ anh ấy xem ra là mơ chuyện không hay rồi.

"Em đã nói mọi ân oán của chúng ta từ kiếp trước đã kết thúc rồi.

Chúng ta cần trân trọng hiện tại.

Anh đừng nghĩ mãi đến nó nữa."

"Nhưng mà...!Em đã từng nói rằng kiếp sau không muốn gặp lại anh."

"Em đúng là đã từng nói thế nhưng anh đã đuổi đến tận đây rồi.

Em biết làm sao bây giờ?"

"Nếu anh thấy áy náy với em thì dùng cuộc đời của anh ở kiếp này đền bù cho em đi."

"Ừ."

Cả đời này của anh chỉ dành cho một mình em."

Sử Hồng kéo Tinh Húc ra, mỉm cười nói:

"VẬY ĐẦU TIÊN, LẦN TỚI ĐỂ EM NẰM TRÊN NHÉ!"

"..."

Em nhất định phải phục thù anh như vậy mới chịu được à?

... *** ...

Suốt một đêm Tinh Thần gần như không ngủ được.

Anh trai đi đón Sử Hồng rồi chăm sóc người ta cả đêm ở bên ngoài.

Cậu gọi mấy lần cả hai người đều không ai nhấc máy.

Linh tính mách bảo cậu rằng hai người bọn họ đã làm chuyện gì đó với nhau rồi.

Rằng cậu đã thua hoàn toàn.

Cậu không thể có được Sử Hồng.

Sáng sớm Tinh Thần đến cổng trường Lâm Hoa chờ cho đến lúc trường đóng cửa cũng không hề thấy Sử Hồng xuất hiện.

Cậu gọi điện một lần nữa cho Sử Hồng cũng không thấy anh bắt máy.

Đến khi gọi cho Tinh Húc thì mới biết hôm nay Sử Hồng nghỉ phép.

"Rốt cuộc đêm qua hai người đã xảy ra chuyện gì? Anh đã hứa với em thế nào? Anh đã nói sẽ liên lạc với em ngay khi đón được A Hồng."

Anh đã nói sẽ cạnh tranh công bằng với em.

VẬY MÀ ANH... ANH..."

"Hôm nay em trốn học đúng không? Để anh gọi điện xin nghỉ cho em.

Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Tinh Thần quả thật không có tâm trạng để đi học lúc này.

Chính cậu còn không biết bản thân nên làm gì.

Ngay khi nhận được tin nhắn báo địa điểm hẹn, cậu đã ngay lập tức đến đó.

Địa điểm là một quán cà phê nhỏ nằm gần khu chung cư cao cấp mà Tinh Húc đang ở.

Dĩ nhiên Tinh Thần không hề biết chuyện đó.

Tinh Thần đến từ rất sớm.

Cậu sốt ruột ngồi đợi hơn mười lăm phút mới thấy Tinh Húc tới.

Lần đầu tiên kể từ sau hôm bị Tinh Thần đánh cho lần ấy không khí cuộc nói chuyện giữa hai anh em mới trở nên căng thẳng như vậy.

"Anh nói đi.

Anh có còn xem em là em trai nữa không?"

"Em mãi mãi là em trai anh.

Chưa bao giờ anh xem nhẹ điều đó.

Nhưng việc mà em đang nói đến chỉ là hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm ư? A Hồng đi cùng anh cả đêm qua.

Kết quả là hôm nay mệt không thể đi làm.

Anh bảo em có thể nghĩ gì đây? Anh nhân lúc em không có mặt anh... anh..."

Hai bàn tay Tinh Thần siết chặt, dường như rất muốn vung cho anh

traí một cú đấm.

Tinh Húc nhận thấy điều đó.

Anh thở dài một hơi rồi bình tĩnh nói:

"Có thể em cho rằng anh đã có những hành động cạnh tranh không công bằng.

Cái đó đúng mà cũng không đúng.

Bởi ngay từ lúc bắt đầu mọi chuyện đã không công bằng với em."

"Anh nói cái gì?"

"A Thần, em đừng tự lừa dối bản thân nữa.

Em có thể cảm nhận được đúng không? Từ đầu và cho đến hiện tại, người mà A Hồng để ý, người duy nhất A Hồng có tình cảm chỉ có một mình anh.

Em đến một cơ hội thực sự cũng không có."

Tinh Thần mở to mắt, cả người cứng đờ ra bàng hoàng như thể vừa bị một tiếng sét đánh ngang qua.

Cậu ngồi đơ ra như tượng đá một lúc lâu.

Răng nghiến chặt, hai bàn tay run lên dần siết lại.

Tinh Húc nói không sai.

Ngay từ đầu cậu đã biết nếu anh trai và mình đứng cạnh nhau thì ánh mắt của Sử Hồng đều nhìn về phía anh ấy.

Cho dù đó là ánh mắt khó chịu, lời lẽ không hay thì vẫn ẩn chứa sự yêu thương trong đôi mắt đó.

Mọi hành động, cử chỉ của Sử Hồng đối với anh ấy đều rất đặc biệt.

Tất cả những điều đó cậu đều nhận thấy được nhưng cậu không muốn thừa nhận.

Bởi vì cậu thích người đó.

Cậu rất thích Sử Hồng.

Cậu không cam tâm mình bị thua dễ dàng như vậy.

Rõ ràng cậu gặp Sử Hồng trước, tại sao anh Hai lại là người dành được trái tim của Sử Hồng chứ không phải cậu? Dù cậu có cố gắng thế nào ánh mắt yêu thương của người đó cũng chưa bao giờ dành cho cậu.

"Anh nói chuyện này nghe có vẻ tâm linh.

Em có tin hay không thì tùy.

Anh và A Hồng có duyên nợ từ kiếp trước.

Kiếp trước bọn anh đã yêu nhau.

Kiếp này bọn anh nhận ra nhau và lại yêu nhau.

Cho nên anh mới nói từ đầu em đã thua rồi.

Đừng cố lừa dối rồi tự làm khổ bản thân nữa.

Em nên trưởng thành đi."

*Tinh Thần, con nên quan tâm hơn đến những người xung quanh..

Chương 95: Chương 95

Sử Hồng nằm ngủ đến tận trưa mới tỉnh dậy.

Cơ thể tuy vẫn còn đau nhức nhưng đã đỡ hơn rất nhiều.

Cậu mặc đồ mà Tinh Húc đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi đi ra phòng khách.

Khác hẳn với ngày hôm qua nhìn thấy, đồ đạc trong nhà đã nhiều thêm một chút.

Mà đa số chúng đều là mua cặp.

Hai cái cốc uống nước, hai bàn chải đánh răng, hai khăn mặt, hai khăn tắm,...! Nhìn chúng cậu có cảm giác giống như đang có một gia đình của riêng bản thân vậy.

Gia đình của cậu và Tinh Húc.

Trên bàn ăn có sẵn một đĩa bánh ngọt.

Sử Hồng nhìn một hồi rồi nghĩ anh ấy chắc không giỏi đến mức đến bánh cũng làm được đấy chứ? Cậu không biết nấu ăn.

Có lẽ cũng nên học một chút để có thể nấu cho anh ấy thưởng thức. Giữa lúc Sử Hồng còn đang ngẩn ngơ nghĩ về tương lai sau này, Tinh Húc đã trở về, trên tay còn linh kinh túi xách.

Sử Hồng vội tới đỡ giúp anh.

"Anh mua gì mà nhiều vậy?"

"Đồ dùng trong nhà còn thiếu nhiều quá.

Anh mua thêm.

Em xem đã đủ chưa?"

Sử Hồng nhìn thấy anh mua chủ yếu là đồ dùng sinh hoạt cũng đều là đồ đôi.

Có những thứ cậu còn không hay dùng.

Cậu nhìn vẻ lo lắng của anh rất muốn cười.

"Cuối tuần chúng ta đi mua ra giường nhé.

Mua cả rèm cửa nữa."

"Anh quên cái hẹn đi chơi với Trần tiểu thư rồi sao?"

Tinh Húc nhú mào: "Từ chối đi."

"Không được.

Phải giữ thể diện cho bố chúng ta chứ."

Tinh Húc làm mặt lạnh, rõ ràng không hề quan tâm.

Sử Hồng ôm lấy cổ anh, nói:

"Em sẽ cố gắng giải quyết cô ta thật nhanh để về với anh, được chưa?"

"Em không được tiếp xúc quá gần với cô ta, không được để cô ta chạm vào người, không được cười với cô ta.

Không..."

"Được rồi." Sử Hồng bịt miệng Tinh Húc trước khi anh lại nói thêm một tràng.

"Cái gì anh cũng không đồng ý thì em đi làm sao đây.

Anh đừng lo lắng lung tung nữa.

Con gái người ta thích anh chứ không phải em đâu."

"Mị lực của em quá lớn.

Anh sợ cô ta sẽ bị em thu hút.

Anh sẽ lại phải vất vả đi giải quyết một đồng tình địch bám theo em."

"..." Làm gì mà khoa trương vậy? Anh tưởng mị lực của mình không lớn à?

"Anh bớt tính trẻ con đi.

Từ lúc nào mà anh có tính cách như thế hả?"

"Anh mà trẻ con? Trẻ con thì có thể làm em sao?"

"Lại nói năng kiêu gì thế hả?"

"Anh nói không đúng sao?" Tinh Húc kéo Sử Hồng ngồi lên đùi mình.

Tay vuốt ve nhẹ nhàng phần lưng và eo của cậu, âu yếm hỏi: "Còn đau không?"

"Đỡ nhiều rồi.

Thật là... em còn nghĩ là lưng mình sắp gãy rồi đấy."

"Làm sao mà gãy được chứ."

Tinh Húc rúc đầu vào hõm cổ Sử Hồng hít hà khiến cậu cảm thấy ngứa ngáy.

"Ừm.

Ngứa.

Anh làm gì vậy?"

"Anh đói."

Sử Hồng ngạc nhiên.

"Đã quá giờ trưa rồi mà anh vẫn chưa ăn gì sao? Có bánh ngọt trên bàn kia.

Em lấy cho anh ăn nhé."

"Không cần.

Ăn em là đủ no rồi."

Sử Hồng đỏ mặt đánh một cái vào vai Tinh Húc, mắng:

"Lưu manh."

"Anh nói thật đấy.

Anh đói rồi.

Nhìn thấy em anh lại không nhịn được."

Vừa nói tay Tinh Húc lại luồn vào trong áo Sử Hồng chạm vào làn da mềm mại bên trong.

Cơ thể cậu vừa được "khai phá" chưa lâu còn khá nhạy cảm.

Tinh Húc vừa chạm vào cậu đã cảm thấy kích động không kìm được khẽ rên lên một tiếng.

Tinh Húc nghe thấy lại càng không nhịn được.

"Dừng lại.

Anh... chiều nay anh còn phải đi ưm...!đi làm." Cậu vừa nói vừa cố ngăn bàn tay anh đang không ngừng sờ so/ạng bên trên ngực mình.
"Không sao.

Xin nghỉ là được."

"Này, anh ưm..."

Tinh Húc kéo cổ Sử Hồng xuống đặt cậu vào một nụ hôn sâu.

Sử Hồng tuy đã có kinh nghiệm nhưng lần nào cũng bị anh hôn đến choáng váng.

Tinh Húc cứ vậy ôm Sử Hồng vào giường.

Sử Hồng vừa đặt nằm xuống giường đã bị Tinh Húc nắm quần lột ra.

"Anh... Dừng lại! Anh đã nói lần tới sẽ để em nằm trên mà."

"Nhưng em cũng phải có sức làm mới được chứ.

Em lúc này không có khả năng đâu.

Mà anh... thì lại đang đói."

Tinh Húc rất nhanh đã lấy gel bôi trơn đưa vào *** ***** nhỏ của Sử Hồng.

"Đợi ừm... Anh chơi như vậy ừm... không công bằng a..."

Cơ thể cậu vừa làm qua không lâu, miệng huyết chưa kịp khép chặt nên dưới sự trợ giúp của gel bôi trơn lại được mở ra rất nhanh và thuận lợi.

"Ở trên giường không có khái niệm gọi là công bằng đâu.

Nhất là vào lúc này anh rõ ràng là có khả năng hơn em.

Em xem này, chưa gì đã đút được ba ngón tay vào rồi."

Sử Hồng rên rỉ, khoái cảm từ những động tác mà anh mang lại khiến cậu chẳng còn tâm trí đâu mà cãi nhau với anh.

Tinh Húc hài lòng tiến lên hôn Sử Hồng.

Tay nhanh chóng cởi hết quần áo trên người, chuẩn bị ăn lần nữa.

"Anh... anh đợi đó.

Lần tới a..a..

em sẽ... sẽ không ừm... không tha cho anh...ừm... chậm..

a..

chậm lại...a a.."

"Bảo bối, em cứ thế này anh không nhịn được đâu."

"Mẹ nó, anh chậm lại a...a a... ừm..."

... *** ...

Buổi tối hôm đó, Sử Hồng phải nói mãi Tinh Húc mới chịu chở cậu về nhà.

Buổi trưa Tinh Húc chỉ làm một lần nên lưng và eo cậu tuy vẫn còn đau nhức nhưng cũng không đến mức không thể đi đứng bình thường được.

Dù sao cậu cũng nên về, nếu cứ trì hoãn mãi người lớn trong nhà nhất định sẽ lo lắng.

Hơn nữa, Sử Hồng cũng muốn gặp và nói chuyện với Tinh Thần.

Nhưng lúc cậu về Tinh Thần lại không có ở nhà.

"Tinh Thần vẫn chưa về ạ?"

"Ừ.

Thằng bé gọi điện về nói là phải học nhóm với bạn.

Có lẽ sẽ ở lại qua đêm."

Học nhóm với bạn mà còn ở lại qua đêm.

Sử Hồng cảm thấy không đơn giản như thế.

Từ lúc cậu đến sống tại ngôi nhà này chưa thấy Tinh Thần đi học nhóm mà lại không về bao giờ, lại còn trùng hợp là vào hôm nay.

Lúc sáng Tinh Thần đã gọi cho cậu rất nhiều cuộc kia mà.

Sử Hồng nghĩ có lẽ Tinh Thần đã cảm nhận được một phần nào đó về tình cảm đặc biệt giữa cậu và Tinh Húc.

Có khi là cậu nhóc đi tìm một nơi nào đó để giải sầu cũng nên.

Nhưng cậu thật sự không muốn lại một lần nữa nhìn thấy cậu ấy say mèm trong quán rượu.

"Sức khỏe con sao rồi? Nghe A Húc nói con bị trúng gió nên đau nhức toàn thân phải xin nghỉ làm một ngày.

Giờ đã ổn chưa?"

Sử Hồng thầm tán thưởng trong lòng.

Tinh Húc là bác sĩ có khác, có thể nghĩ ra được lý do bệnh với triệu chứng hợp lý đến như thế.

"Ổn nhiều rồi ạ.

Mai là con có thể đi làm được rồi."

"Làm sao mà con lại bị trúng gió nặng như vậy? Hôm qua vẫn còn bình thường mà."

"Hôm qua con lái xe đi dự sinh nhật của học trò, có lẽ khi ấy bị trúng gió độc."

"Thật may là A Húc đến đón con nên kịp thời biết được, lại còn chăm sóc con chu đáo như vậy.

A Hồng, con phải cảm ơn anh Húc đàng hoàng đấy."

"Vâng.

Dĩ nhiên rồi." Cậu liếc mắt cười với Tinh Húc, tay kín đáo nhéo vào eo của anh một cái.

"Dì đừng nói vậy.

Người một nhà chăm sóc nhau là chuyện rất bình thường.

Không cần cảm ơn gì đâu."

"Phải cảm ơn chứ.

Cảm ơn thật chu đáo mới được."

"Này, em thôi đi." Tinh Húc quay qua nói với Liễu Mạn: "Dì, A Hồng còn hơi mệt.

Con đưa em ấy lên lầu nghỉ ngơi."

"Được.

Dì nhờ con nhé."

Tinh Húc rất tự nhiên ôm eo Sử Hồng đưa lên cầu thang.
"Khả năng nói dối của anh tốt thật đấy."

Đến em cũng xem tin là thật."
"Cái đó không gọi là nói dối, gọi là linh hoạt ứng biến tình huống."

Em xem nếu bây giờ anh có bế em đi thẳng lên phòng dì cũng sẽ không thấy ngạc nhiên đâu."
"Đủ rồi đó."

Đang ở nhà chúng ta vẫn là nên hãm bớt lại đi."
"Anh biết."

Bảo bối, còn khó chịu lắm không?"
"Anh cứ để em làm một lần sẽ biết cảm giác ngay thôi."
"Anh không muốn trải nghiệm thử đâu."

Anh chỉ muốn nằm trên thôi."
"Anh cứ chờ đấy."
Sau khi về phòng, Sử Hồng liền gọi điện cho Lục Vĩ Kỳ.
"Cậu ấy đang ở chỗ em...!Không."

Hôm nay không uống rượu.

Cậu ấy chỉ nói muốn ngủ lại nhà em một hôm."
Vĩ Kỳ nhìn Tinh Thần đang nằm trên giường mình.

Hình như đã ngủ rồi.
"Vậy sao? Nó không nói gì khác với em hết à?"
"Cái đó..." Vĩ Kỳ khá lúng túng.

"Thật ra thì lúc mới đến cậu ấy nói là mình lại thất tình rồi."
"Vậy à?"
Quả nhiên Tinh Thần rất thất vọng, nhưng ít ra lần này cậu ấy không uống rượu mà đến nhà Vĩ Kỳ.

Đây cũng xem là một chuyển biến tốt rồi.

"Vậy làm phiền em chăm sóc cho Tinh Thần dùm bọn anh.

Khi nào cậu ấy tỉnh lại nhờ em nhắn với cậu ấy là anh muốn nói chuyện."

"Vâng.

Anh Sử Hồng, em... em muốn..."

Vĩ Kỳ ấp úng dường như muốn nói gì đó lại thôi.

Sử Hồng có thể đoán được cậu muốn nói gì.

"Anh và Tinh Húc yêu nhau.

Bọn anh hiện đang hẹn hò."

Vĩ Kỳ kinh ngạc.

"Anh với anh hai của Tinh Thần ạ? Từ khi nào...?"

"Từ kiếp trước.

Cho nên em có thể yên tâm.

Anh sẽ không cướp Tinh Thần của em đâu."

"Anh Sử Hồng, người cậu ấy thích là anh, không phải em.

Dù em có cố gắng thế nào cũng không thể khiến cậu ấy nhìn về phía mình."

"Đừng lo lắng.

Chỉ cần Tinh Thần hiểu rằng sẽ không có hi vọng gì với anh thì cậu ấy sẽ nhìn về em thôi.

Việc cậu ấy đến tìm em đã chứng tỏ cậu ấy rất cần em."

"Em... em cảm ơn."

Tinh Thần từ nãy giờ chỉ nhắm mắt thư giãn chứ không thực sự ngủ.

Cuộc nói chuyện giữa hai người họ cậu đã tình cờ nghe thấy tất cả.

Cậu rất sửng sốt.

Vỹ Kỳ thích cậu sao?

* Chương sau sẽ là câu chuyện của Tinh Thần và Vĩ Kỳ nè..

Chương 96: Chương 96

Tinh Thần đột nhiên gọi điện đến tìm Vĩ Kỳ hỏi xem có thể ở nhờ một đêm không khiến Vĩ Kỳ rất kinh ngạc, không khỏi nghi ngờ chắc chắn có chuyện.

Lúc gặp mặt cậu ấy chẳng nói chẳng rằng leo lên giường cậu nằm một cách rất tự nhiên.

Vĩ Kỳ gắng hỏi mãi Tinh Thần chỉ nói mỗi một câu: "Tôi lại thất tình rồi." Sau đó cứ vậy đắp chăn ngủ không nói năng gì nữa. Thất tình là chuyện Vĩ Kỳ có thể đoán trước nhưng thái độ của Tinh Thần lần này bình tĩnh hơn so với trước kia.

Không nháo lên mà khóc trước mặt cậu như trước.

Sau khi nghe cuộc gọi của Sử Hồng, cậu nghĩ mình đã hiểu được một chút.

Có lẽ bản thân Tinh Thần cũng đã đoán biết sẽ có kết quả này.

Nhưng thất tình mà, làm sao có thể không đau buồn đây. Vĩ Kỳ đứng dậy nấu một tô mì để phòng lúc Tinh Thần tỉnh dậy sẽ thấy đói, sau đó ngồi trên bàn học bài. Tinh Thần vẫn nằm quay lưng với Vĩ Kỳ từ nãy, bây giờ lại càng không dám động.

Cậu sợ Vĩ Kỳ sẽ phát hiện ra từ nãy giờ cậu chỉ giả vờ ngủ và đã nghe hết những gì Vĩ Kỳ nói qua điện thoại.

Lúc ấy hai người sẽ đối diện với nhau như thế nào đây?
Cậu và Vĩ Kỳ biết và làm bạn với nhau đến giờ đã được hơn năm năm.

Tình bạn của bọn họ là thứ không một ai có thể xen vào hay thay đổi được, nhưng cậu chưa từng nghĩ Vĩ Kỳ vậy mà lại có tình cảm đó với mình.

Hơn nữa Sử Hồng cũng biết điều đó.

Mấy hôm nay cậu ở bên Vĩ Kỳ suốt ngày nói về Sử Hồng, muốn theo đuổi Sử Hồng lại đến tìm cậu ấy nhờ mách nước, thất tình lại đến tìm cậu ấy tâm sự.

Mỗi lần như vậy Vĩ Kỳ đã có tâm trạng như thế nào? Tại sao vẫn luôn chịu đựng không nói cho cậu biết?

"Này, cậu vẫn còn ngủ đấy à? Dậy ăn gì đó đi, không sẽ đói lắm."

"..."

Vĩ Kỳ nhìn Tinh Thần không có động tĩnh thì hơi ngạc nhiên.

Bình thường không phải cũng nên cục cựa một chút sao? Cậu lo lắng tiến tới đẩy vai Tinh Thần cũng vẫn chẳng thấy cậu ta nhúc nhích gì.

Trong lòng bắt đầu cảm thấy không ổn.

Vĩ Kỳ liền đẩy Tinh Thần nằm ngửa ra.

Cậu quan sát một hồi.

Đột nhiên khẽ nhếch môi cười, hai tay giơ lên bắt đầu một màn thọc lét tốc độ cao.

Tinh Thần cười sáng sặc nhóm người dậy.

"Cậu chơi ác quá đó! Lỡ tôi sặc chết thì sao?"

"Sặc không chết được."

Ai bảo cậu giả ngủ làm gì? Cậu không chịu dậy tôi đành dùng biện pháp mạnh thôi."

"...!Tôi giả ngủ dở lắm à?"

"Ừ."

Chẳng giống chút nào.

Nhìn vào là nhận ra ngay."

Tinh Thần cảm thấy thất vọng.

Xem ra mình làm gì cũng dở cả.

"Cậu tỉnh từ lúc nào vậy? Sao lại vờ ngủ?"

Tinh Thần giật mình, vội tìm cách lấp liếm: "Vừa... vừa mới tỉnh thôi.

Tôi thấy cậu đang học bài sợ làm phiền cậu nên mới... mới vờ ngủ."

"Từ lúc nào mà cậu nghĩ cho tôi như vậy thế? Làm tôi rất ngạc nhiên đó."

"Dù sao cũng chiếm dụng giường của cậu thì nên chú ý chút chứ."

Vĩ Kỳ phì cười.

"Đói không? Tôi có pha mì đấy."

Nhắc đến đây bụng Tinh Thần vang lên tiếng ục ục.

Cậu xấu hổ đỏ mặt.

Vĩ Kỳ mỉm cười kéo cậu ra bàn ngồi, lấy cho cậu một cái chén.

Tinh Thần ngồi xuống ăn một cách ngon lành.

"Trong lúc cậu đang ngủ anh Sử Hồng có gọi điện.

Anh ấy nói muốn gặp cậu."

Tinh Thần khựng lại trong một chốc rồi lạnh nhạt đáp:

"Hiện tại tôi không muốn gặp anh ấy."

"...!Tùy cậu.

Để tôi nhắn tin báo lại cho anh ấy.

Nhưng mà tôi vẫn mong cậu có thể gặp mặt nói chuyện với anh Sử Hồng một lần.

Anh ấy rất yêu quý cậu nên không muốn cậu làm tổn thương đâu.

Khiến cậu đau buồn anh ấy cũng buồn lắm."

"Cậu với anh ta thân nhau như thế từ bao giờ? Ai cần cậu nói giúp cho anh ta chứ?"

Vĩ Kỳ kinh ngạc, không hiểu sao Tinh Thần lại nổi nóng với mình.

"Tôi nói giúp anh? Không có.

Tôi chỉ cảm thấy cậu không nên giận anh ấy mà thôi.

Anh ấy không yêu cậu đâu phải lỗi của anh ấy."

Tinh Thần tức giận đặt mạnh đũa xuống bàn, quay qua mắng Vĩ Kỳ:

"Cậu hay quá nhỉ? Giờ còn vì anh ta cãi nhau với tôi? Hai người ở sau lưng tôi thân thiết với nhau mà tôi không hề hay biết.

Cậu thậm chí còn tâm sự mọi thứ với anh ta mà không nói với tôi.

Cậu xem trọng anh ta hơn tôi?"

"Cậu... cậu đang nói nhảm cái gì đấy?"

Tinh Thần tức giận, thật sự tức giận.

Vì có gì mà chuyện Vĩ Kỳ thích cậu mà Vĩ Kỳ lại tâm sự với Sử Hồng chứ không phải cậu? Hai người lại còn bày kế hoạch muốn đẩy cậu qua cho Vĩ Kỳ.

Cậu là món hàng để trao qua đổi lại à?

"Cảm ơn món mì của cậu.

Tôi về đây."

Tinh Thần vớ lấy túi và áo khoác muốn rời đi.

Vĩ Kỳ hốt hoảng giữ cậu lại.

"Khuya rồi cậu còn muốn đi đâu?"

"Ra khách sạn ngủ."

"Cái gì? Sao phải ra khách sạn ngủ? Cậu ngủ ở đây không được sao?"

Tinh Thần quay qua chỉ tay vào ngực Vĩ Kỳ nói với vẻ rất tức giận:

"Tôi không muốn ở chung với người toàn nói những lời lừa dối mình."

"Tôi... tôi lừa dối cậu bao giờ?"

"Còn không phải? Cậu nói với tôi rằng tôi là bạn thân nhất của cậu, cái gì cũng đều nói cho tôi biết, tuyệt không giấu diếm."

Vậy mà cậu lại giấu tôi tâm sự mọi chuyện với Sử Hồng.

Cậu nói xem không phải lừa dối thì là gì?"

Vĩ Kỳ ngớ người nhìn Tinh Thần.

Phản ứng này của cậu ta nằm ngoài dự liệu của cậu.

Kiểu phản ứng này nên hiểu thế nào?

"Cậu... hồi nãy lúc tôi nói chuyện với anh Sử Hồng cậu cũng nghe thấy phải không?"

Tinh Thần chột dạ quay mặt đi.

Thái độ đó nghĩa là đã nghe cả rồi.

Vậy tức là cũng biết cả chuyện kia phải không? Nhưng nếu biết tại sao thái độ của cậu ấy lại lạ như vậy?

"Cậu nghe cả rồi đúng không?"

"Ai... ai biểu hai người nói to quá chi, muốn không nghe được cũng khó."

"Vậy... chuyện kia cậu cũng nghe thấy sao?" Cậu dè dặt hỏi.

Mặt Tinh Thần bừng đỏ.

Đó là đáp án rồi.

"VẬY CẬU..." CẬU GIẬN TÔI ĐƠN GIẢN CHỈ VÌ TÔI NÓI CHUYỆN ĐÓ VỚI ANH SỬ HỒNG CHỨ KHÔNG PHẢI VỚI CẬU? PHẢN ỨNG NÀY CŨNG QUÁ... DỄ THƯƠNG RỒI ĐI.

"TÔI THỰC SỰ RẤT BỰC BỘI.

TÔI CHUYỆN GÌ CŨNG NÓI VỚI CẬU, YÊU AI, GHÉT AI CŨNG TÂM SỰ VỚI CẬU.

VẬY MÀ CẬU... CẬU CÓ CHUYỆN LẠI KHÔNG NÓI CHO TÔI BIẾT.

NẾU BIẾT TÔI ĐÃ KHÔNG... KHÔNG KỂ CHO CẬU ĐỦ THỨ CHUYỆN NHƯ THỂ KHIẾN CẬU..."

HAI CHỮ "TỔN THƯƠNG" TINH THẦN KHÔNG CÁCH NÀO THOÁT RA KHỎI MIỆNG, NHƯNG CHỈ VẬY THÔI CŨNG ĐỦ KHIẾN VỸ KỲ CẢM THẤY RẤT VUI.

CẬU VẪN LUÔN LO SỢ KHÔNG BIẾT SAU KHI TINH THẦN PHÁT HIỆN RA TÌNH CẢM SÂU KÍN CỦA CẬU LIỆU CÓ GHÉT BỎ CẬU KHÔNG, CÓ GHÊ TỜM CẬU HAY KHÔNG.

NHƯNG CẬU ẤY CHỈ ĐƠN GIẢN TỨC GIẬN VÌ CẬU KHÔNG NÓI VỚI CẬU ẤY SỚM HƠN, THẬM CHÍ CÒN LO SỢ CẬU BỊ TỔN THƯƠNG.

TINH THẦN KHÔNG GHÉT CẬU THẾ LÀ TỐT RỒI.

"KHÔNG SAO.

CẬU TÌM TÔI, TÂM SỰ VỚI TÔI CHỨNG TÒ CẬU RẤT TIN TƯỜNG TÔI, XEM TÔI LÀ MỘT NGƯỜI QUAN TRỌNG CỦA CẬU.

CHO DÙ TÔI CÓ THỂ KHÔNG CÓ ĐƯỢC TÌNH CẢM CỦA CẬU NHƯNG CÓ THỂ Ở BÊN CẬU VỚI TƯ CÁCH MỘT NGƯỜI BẠN NHƯ THẾ NÀY ĐỐI VỚI TÔI CŨNG RẤT TỐT."

TINH THẦN MỞ MIỆNG MUỐN NÓI GÌ ĐÓ NHƯNG LẠI THÔI.

CẬU KHÔNG BIẾT NÊN NÓI GÌ LÚC NÀY.

MỌI THỨ ĐẾN QUÁ BẤT NGỜ.

Cậu vẫn không tiếp nhận được.

Từ một người bạn thân lâu năm giờ lại biến thành một người đơn phương mình.

Tuy Vĩ Kỳ đã nói thế nhưng sau này làm sao có thể đối với cậu ấy như bạn thân bình thường được.

Rốt cuộc cậu cứ đứng im lặng như thế không nói gì cả.

"VẬY... không đi nữa chứ?"

Đi gì nữa? Giờ mà bỏ đi sẽ khiến Vĩ Kỳ bị tổn thương thì sao? Ban nãy cậu chỉ là dọa một chút thôi.

"Không đi nữa.

Dù sao cũng muộn rồi."

"Thế cậu đi tắm đi.

Tôi chuẩn bị đồ ngủ cho cậu."

"Ừ."

Đây không phải lần đầu Tinh Thần tắm tại nhà Vĩ Kỳ nhưng lần này cậu lại cảm thấy rất lúng túng, thậm chí còn chẳng ý thức được mình đi chuyển cùng tay cùng chân.

Vĩ Kỳ nhìn thấy mà cười thầm.

Cậu ấy vẫn luôn dễ thương như thế.

... *** ...

"Anh, Tinh Thần nói cậu ấy hiện tại không muốn gặp anh.

Em sẽ cố gắng khuyên nhủ cậu ấy thêm nên anh đừng lo nhé!"

"Không sao.

Lúc nào cậu ấy sẵn sàng thì nói chuyện cũng được.

Quan trọng là hiện tại tinh thần của cậu ấy thế nào? Ổn chứ?"

"Em nghĩ chắc là ổn.

Anh, cậu ấy phát hiện ra em thích cậu ấy rồi nhưng cậu ấy không ghét em.

Anh, em vui lắm."

Tinh Húc nhìn những dòng tin của hai người nhắn cho nhau, khá ngạc nhiên.

"Đây có thể xem là một thành công không nhỉ?"

"Rất vui mừng ấy chứ.

Chỉ cần Tinh Thần không ghét bỏ Vĩ Kỳ thì tức là em ấy còn cơ hội, chỉ cần có thêm thời gian thôi.

Mà anh về phòng đi chứ.

Đây là nhà của bố mẹ, chúng ta ở chung thế này nếu bị phát hiện ra thì phiền lắm."

"Không sao đâu.

Bình thường bố mẹ lên phòng chúng ta làm gì chứ.

Hơn nữa, hiệu quả cách âm và chống rung của các tầng rất tốt, chỉ cần em đừng la lớn thì không ai biết cả."

"Hả? Tại sao em phải la l..." Nói đến đây Sử Hồng giật mình.

"Này, anh không tính làm ở nhà luôn đấy chứ?"

"Em nằm bên cạnh anh thế này bảo anh nhịn thế nào được."

"Không nhịn cũng phải nhịn.

Làm ở nhà nguy hiểm lắm.

Anh mau về phòng đi!"

Sử Hồng ngồi dậy lôi Tinh Húc dậy theo cố đẩy anh ra ngoài.

"Đừng lo! Anh có cách để không một ai biết được chúng ta đang làm

gì mà em còn có thể la lớn một cách thoải mái."

"Sao cơ?"

Tinh Húc lập tức vác Sứ Hồng đi vào nhà tắm ở bên trong căn phòng rồi đóng cửa khoá lại, vòi nước được mở lớn rất ồn.

"Thế này thì không sợ ai biết nhé."

"Không được.

Mai em còn phải đi làm.

Không ưm..."

Sứ Hồng chưa nói xong đã bị Tinh Húc dùng nụ hôn của mình chặn họng.

Anh kéo cậu đứng dưới vòi nước khiến quần áo của cả hai ướt sũng.

"Không sao.

Anh chỉ làm một lần thôi.

Mai em vẫn đi được."

"Ai mà tin được anh chứ.

Em không ưm... A Húc ưm... buông tay..."

Tinh Húc luồn tay vào bên trong quần nắm lấy thứ kia mà vuốt lộng.

"Cơ thể em đã thế này rồi còn từ chối anh.

Ngoan, anh hứa lần này sẽ kiềm chế thật tốt."

Quần áo đều đã ướt cả, Tinh Húc lại dùng bộ dạng ướt sũng mê người này câu dẫn, Sứ Hồng thừa nhận mình không kháng cự được.

Chính cậu cũng không nhịn nổi nữa.

Cậu ôm lấy Tinh Húc mặc anh nhấn chìm mình trong nụ hôn nồng nàn và bắt đầu cởi đồ của mình..

Chương 97: Chương 97

Tinh Húc giữ đúng lời hứa chỉ làm một lần nhưng lại làm thời gian gấp đôi so với bình thường.

Nên cuộc mây mưa vừa dứt, Sử Hồng cũng triệt để thiếp đi.

Buổi sáng ngủ dậy tuy rằng không còn mỏi mệt nhưng eo và lưng vẫn không tránh khỏi bị đau nhức.

Nói gì thì hai hôm vừa rồi cậu bị Tinh Húc đè ra làm đến mấy lần, eo không mỏi không đau mới lạ.

Tinh Húc đề nghị cậu nghỉ thêm vì dù sao hôm nay cũng là thứ bảy rồi nhưng cậu nhất quyết muốn đi làm vì cậu vẫn đi lại được.

Hơn nữa, còn ở nhà thêm kiểu gì cũng lại bị tên ngựa giống đó đè ra làm tiếp không chừng.

Liễu Mạn bình thường vẫn hay dậy sớm nấu nướng cho chồng con.

Chỉ khi nào bà có việc phải đi ra ngoài mới để cho đầu bếp nấu.

Sử Hồng biết rõ giờ này mẹ mình đang ở dưới bếp nên lúc ra khỏi phòng đã yêu cầu Tinh Húc cùng mình tách ra, không nên xuống cùng một lúc.

Nhưng Tinh Húc không đồng ý.
"Em suy nghĩ quá nhiều rồi đấy.

Chúng ta là anh em sống chung một nhà, đi cầu thang xuống cùng

một lúc là chuyện rất bình thường."

"Nhưng nếu mẹ thấy chúng ta lúc nào cũng dính lấy nhau thì lại không bình thường chút nào."

"Không lo.

Mọi chuyện anh đều có dự tính cả rồi." Tinh Húc nói rồi hôn nhẹ lên trán Sử Hồng.

Tinh Húc là một người lo xa.

Mọi thứ anh làm đều đã được lên kế hoạch từ trước.

Cho dù có chuyện xảy ra bất ngờ vẫn luôn có thể linh hoạt xoay chuyển tình huống.

Tinh Húc đã nói thế Sử Hồng dĩ nhiên cảm thấy yên tâm.

Liễu Mạn nhìn thấy Tinh Húc và Sử Hồng cùng xuống lầu trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Thời gian trước kia Tinh Húc đối với Sử Hồng lúc nào cũng lạnh nhạt, thậm chí còn ghét bỏ nhưng xem ra quan hệ của hai đứa nó càng ngày càng tốt.

Sau đó bà sẽ tìm cách để giải hoà cho Tinh Húc và chông mình.

Nếu có thể giải quyết được chuyện này thì gia đình từ nay có thể hoà thuận, sức khoẻ của Đường Ngân cũng sẽ tốt lên.

"Sức khoẻ của con sao rồi? Nếu chưa khoẻ thì nghỉ thêm đi."

"Con khoẻ nhiều lắm rồi.

Mẹ đừng lo!"

"Vậy sao con lại mặc áo cao cổ thế? Vẫn còn lạnh à?"

"..." Còn không phải là che để vết cắn mà Tinh Húc để lại đêm trước sao? Cái vết đó đến giờ vẫn chưa mất.

Nếu để mẹ thấy được không biết phải giải thích thế nào.

"Em ấy chỉ hơi lạnh một chút nhưng đã khoẻ nhiều rồi.

Có con đảm bảo, dì cứ yên tâm."

"A Húc là bác sĩ.

A Húc nói không sao thì dĩ nhiên là dì yên tâm rồi.

A Hồng, có vấn đề gì nhất định phải báo cho anh Húc của con biết đấy."

"Vâng vâng.

Con thấy mẹ thích anh Húc còn hơn cả con trai ruột của mẹ nữa đấy."

"Hai đứa đều là con trai mẹ.

Mẹ đều yêu hai đứa như nhau.

Con tị nạnh như thế tức là chưa trưởng thành rồi, phải học hỏi anh Húc đi."

Sử Hồng liếc nhìn Tinh Húc, nói nhỏ: "Còn chưa biết ai trưởng thành hơn ai nha."

"Vớی anh điều đó không quan trọng.

Dù thế nào thì anh vẫn nằm trên mà."

Sử Hồng nghiến răng.

"Anh nói cái gì?"

"Hai đứa đang thì thào to nhỏ gì vậy?"

Hai người lập tức đồng thanh: "Không có ạ."

... *** ...

Sử Hồng sau đó được Tinh Húc lái xe chở đến trường.

Ngồi trên xe Sử Hồng bắt chọt nghĩ đến vị tiểu thư họ Tề kia.

Theo như những gì cô ta nói thì tin cậu là bạn trai của cô ta e là giờ

đã lan khắp trường rồi.

Cậu chưa nghĩ ra nên xử lý chuyện này thế nào, nhưng cũng không định nói cho Tinh Húc biết.

Dù sao đây cũng là chuyện của cậu.

Cậu muốn tự mình xử lý.

Đúng như những gì Sử Hồng dự liệu, khi cậu vừa xuất hiện tại cổng trường đã có rất nhiều ánh mắt đổ dồn vào cậu.

Cậu nghe rất rõ bọn họ xì xào bàn tán rằng cậu là bạn trai của hoa khôi trường Lâm Hoa, rằng cậu và cô ta xứng đôi vừa lứa, không ai có thể xen vào.

Sử Hồng có thể nhận thấy ánh mắt vừa luyến tiếc lại vừa ngưỡng mộ của đám học sinh khi nhìn mình.

Ngay cả các giáo viên trong trường nhìn thấy ai cũng vỗ vai chúc mừng cậu nhưng ánh mắt chân thành lại chẳng có mấy người.

Có người còn mĩa mai cậu đến trường không lâu đã tìm được một chỗ dựa quá tốt.

Sử Hồng không thể không cảm thấy khó chịu nhưng chỉ đành nhẫn nhịn.

Tề San San công khai ở trường thân mật với Sử Hồng, thậm chí còn ở trước mặt mọi người xưng hô thân mật anh em, không chút e dè.

Cô nàng còn đưa ánh mắt thoả mãn đầy thách thức nhìn cậu.

"Đừng tưởng bây giờ tôi không trị được em."

Đã có gan nhận làm bạn gái tôi thì đừng có bỏ chạy giữa chừng đấy."
"Không đâu."

Em ngược lại rất vui khi anh chịu thừa nhận chuyện này."
"Được.

Vậy đầu tiên, tôi đã nói trước một khi ở trường thì không còn quan hệ nào khác ngoài quan hệ thầy trò.

Em ngang nhiên vi phạm, theo quy định tôi được phép cấm em tham dự tiết học của tôi.

Mời em ra ngoài hành lang đứng cho!"

"Anh..." Tề San San tức giận.

"Nếu tôi làm sai quy định cô có thể kiện lên Ban giám hiệu nhà trường."

Tề San San ngậm miệng.

Cô ta biết mình đã hơi vội vàng thể hiện sự chiến thắng của bản thân mà quên mất, nam nhân này không phải là kẻ dễ dàng nhận thua.

"Được.

Em sai.

Em xin nhận lỗi.

Nhưng đây dù sao cũng là lần đầu vi phạm, thầy không thể khoan dung cho em chút sao?"

"Tôi lại cho rằng vì em là bạn gái tôi nên cần phải được trừng trị nghiêm khắc hơn tránh để người khác nói tôi thiên vị người nhà.

Tôi là một người công.tư.phân.minh."

Nói xong Sử Hồng lạnh lùng kéo tay Tề San San ra rồi bước vào lớp.

Cô ta nhìn theo, môi khẽ cười.

Tuy có hơi phiền phức nhưng lại khiến cô ta càng hứng thú.

Phản kháng như vậy thì việc thu phục càng thêm thú vị.

Đúng lúc này có một số điện thoại gọi tới.
"Tiểu thư, xe hàng của chúng ta bị chặn rồi."
"Hả? Sao lại thế?"
"Chúng tôi cũng không rõ."

Đột nhiên xe hàng bị chặn.

Cảnh sát nói là có tin báo xe hàng chở đồ buôn lậu."
"Chắc chắn không phải hàng của chúng ta."

Hàng đó tôi đặt mua từ nước ngoài mà.

Tên lái xe đó còn nhận chở hàng khác nữa đúng không?"
"Vâng."

Nhưng tay lái xe đó khẳng định đó không phải hàng lậu.

Tôi đang cho người kiểm tra."
"Kiểm tra nhanh lên! Tôi cần chỗ hàng đó."

Tuyệt đối đừng để cho bố tôi biết."
"Tiểu thư, cái này... khó mà giấu ông chủ lắm."
"Thì anh cố gắng giải quyết thật nhanh trước khi bố tôi phát hiện ra là được."

Hiểu không?"
"Vâng."
Tề San San bực mình tắt điện thoại.

Sau bữa tiệc sinh nhật đó, Tề San San đã năn nỉ bố mình đầu tư một cái màn hình chiếu hiện đại cho trường Lâm Hoa, cũng là để giám hiệu của trường này ủng hộ và tạo điều kiện cho cô ở chung với Sử Hồng.

Vậy mà không hiểu tại sao lại dính vào hàng lậu.

Hàng là do một tay cô tuyển chọn.

Nếu để bố cô biết được chắc chắn sẽ rất tức giận và không muốn bỏ tiền ra đầu tư giúp cô nữa.

Vậy thì kế hoạch trói chân Sử Hồng cũng khó có thể thành công.

Kế hoạch mới đầu đã xui xẻo vậy rồi.

Tề San San hậm hực đứng ở bên ngoài phòng học hết tiết như thế.

... *** ...

Buổi trưa hôm ấy, Sử Hồng khá hối hận là không mang đồ ăn ở nhà theo.

Cậu vừa xuất hiện ở căn tin là thu hút hàng trăm ánh mắt dõi theo khiến cậu rất không được tự nhiên.

Sử Hồng vừa lấy khay đồ ăn của mình ra bàn ngồi đã lập tức có vài vị đồng nghiệp xúm lại vây quanh.

"Chuyện ở bữa tiệc sinh nhật đó là thế nào vậy?"

"Tôi thấy Tề tiểu thư rất thích cậu nha.

Hai người nắm tay tình tứ lắm."

"Sao cậu đi dự sinh nhật của đại tiểu thư mà im hơi lặng tiếng thế?

Chẳng nói gì cho anh em biết cả."

Sử Hồng cảm thấy rất phiền, muốn bỏ bữa ra ngoài căn tin ngay lập tức.

"Này, mấy người! Trời đánh còn tránh bữa ăn.

Đừng có làm phiền cậu ấy! Ai về chỗ nấy hết đi!"

Nhìn thấy Từ Khúc Dạ đi đến, ai nấy kéo nhau về lại chỗ ngồi.

Trong chốc lát xung quanh Sử Hồng không còn ai làm phiền nữa.

Lúc này Từ Khúc Dạ mới ngồi xuống đối diện với cậu.

"Cảm ơn thầy Từ."

"Cậu vẫn ổn đấy chứ?"

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn anh, hơi ngạc nhiên.

"Thầy là người đầu tiên trong trường này nói với tôi như vậy đấy."

Không tò mò chuyện tôi với cô bé kia như những người khác sao?"

"Chính anh là người chọn quà cho cậu đi dự sinh nhật của Tề San San, cậu có tình cảm với cô bé ấy hay không anh còn không biết sao."

Anh chỉ ngạc nhiên là tại sao Tề San San lại ra tay mạnh như vậy? Có phải cậu quyết liệt từ chối cô bé ấy không?"

"...!Vâng."

"Thảo nào lại như vậy."

Cậu xem người ta là tiểu thư nhà quyền quý để ý đến cậu, vậy mà bị cậu từ chối thẳng thừng dĩ nhiên là phải tức giận chứ.

Nhưng cái kiểu của Tề San San là càng bị từ chối thì càng muốn quyết tâm chinh phục.

Chưa đạt được mục đích thì sẽ không chịu dừng lại."

Sử Hồng khẽ thở dài.

Kiểu con gái như thế là phiền phức nhất.

"Anh hiểu cô ta thật đấy."

"Ừm."

Vì trước kia anh cũng từng là đối tượng bị cô bé đó nhắm tới."

"Thật ư? Vậy làm sao...?"

"Anh đã biết về gia cảnh của cô nàng này từ trước, cũng biết phần nào tính cách của cô ta."

Nên khi phát hiện cô ta có ý với mình, anh rất nhiệt tình đón nhận, cũng rất mở lòng.

Cô ta thấy anh dễ dàng bị thu phục quá nên chán, nhanh chóng bỏ qua thôi."

Sử Hồng ngẩn người.

Tuy nghe Khúc Dạ nói thì có vẻ dễ lắm nhưng cậu lại không làm theo được.

"Bây giờ cô ta đã nhắm trúng cậu rồi, muốn để cô ta tự mình buông bỏ khá là khó khăn đó, trừ khi phải có người nào tác động mới được."

"Người nào có thể tác động ạ?"

"Anh cũng không rõ.

Chuyện này anh sẽ cố tìm hiểu giúp cậu."

"Vâng.

Nhờ cả vào anh đấy."

Khúc Dạ phì cười.

Sử Hồng lúc nào cũng nghiêm túc, tự lập.

Anh thích nhất là lúc cậu tỏ ra bí bách cần mình giúp đỡ thế này.

Những lúc như vậy trông cậu ấy giống như một con thỏ nhỏ vậy.

Rất đáng yêu.

"Chuyện lần trước cậu nói muốn chuyển đến sống cùng với anh.

Vậy khi nào thì chuyển?"

"À, tôi cũng đang định nói với anh.

Tôi đã giải quyết được chuyện nhà rồi nên sẽ không chuyển nữa."

"Vậy sao?" Khúc Dạ cảm thấy rất tiếc nuối.

"Thế mà anh còn tưởng cậu sắp chuyển đến thật, đã mua sẵn mấy thứ để trong phòng."

"A... Xin lỗi thầy Từ."

"Không sao."

Mấy thứ đấy cứ xem như là mua dự trữ sau lại dùng tới, hoặc khi nào cậu có nhu cầu muốn ở nhờ chỗ anh vài hôm còn có cái mà dùng."

"A ha ha."

Vâng..."

Không đâu."

Cậu mà dám ở nhà nam nhân khác một đêm khăng định Tinh Húc sẽ nổi cơn tam bành cho coi.

* Điều chắc chắn đầu tiên là sẽ mấy ngày không xuống được giường..

Chương 98: Chương 98

Tề San San cảm thấy rất bực mình.

Từ sáng đến giờ mọi chuyện diễn ra đều không thuận lợi.

Hàng đặt để tặng cho trường thì không hiểu thế nào bị cảnh sát giữ, đồ ăn do đầu bếp nhà nấu vốn được chuẩn bị để cô và Sử Hồng có thể ăn trưa cùng nhau thì lái xe mang đến bị tắc đường kẹt cứng cả tiếng đồng hồ, để lỡ hết mọi dự tính của cô.

Ngày hôm nay quá xui xẻo.

Bây giờ phải đứng nhìn Sử Hồng ngồi nói chuyện vui vẻ với thầy Từ mà lòng cô càng thêm bực bội, bất lực.

Bây giờ dù cô có ra ngoài lấy đồ ăn thì cũng không cách nào ngồi ăn thoải mái với Sử Hồng được nữa.

"San San, sao đứng đây vậy? Cậu đã ăn gì chưa?" Một người bạn thân của cô hỏi.

"Chưa.

Tớ... Cậu nhìn xem.

Tớ muốn ăn trưa cùng anh ấy nhưng thầy Từ ngồi thế kia tớ muốn cũng không được."

Người bạn nhìn cảnh đang diễn ra ở căn tin liền tặc lưỡi:

"Thầy Từ cũng thật bất lịch sự.

Biết cậu và thầy Sử là người yêu rồi còn chẳng biết tạo điều kiện cho

hai người.

Để tớ ra nói chuyện với thầy."

Tề San San vội kéo tay bạn ngăn lại: "Đừng làm thế.

Nếu anh ấy biết tớ vì muốn ngồi với anh ấy mà làm phiền đến thầy
Từ anh ấy sẽ ghét tớ."

"Yên tâm.

Tớ sẽ không nói gì liên quan đến cậu đâu."

Người bạn kia vỗ về động viên Tề San San rồi rời đi.

Không hề biết rằng sau lưng cô ấy Tề San San nở nụ cười đầy đắc ý.

Người bạn kia đến nói gì đó với Từ Khúc Dạ rồi kéo thầy ấy đi.

Tề San San ngay lúc đó liền rời khỏi chỗ nấp, khoan thai tiến đến chỗ
Sử Hồng nhưng chân còn chưa bước đến nơi thì Sử Hồng đã đứng
dậy ra ngoài nghe điện thoại.

Cô quan sát thấy thái độ của Sử Hồng khi nghe điện thoại rất vui vẻ,
cứ như thể đang nói chuyện với người yêu.

Tề San San nổi giận.

Lời Sử Hồng nói có bạn gái hôm đó lẽ nào là sự thật, không phải cố
tình chọc tức cô?

... *** ...

"Anh đã ăn gì chưa?"

"Chưa.

Anh mới nhờ người mua cơm hộp dưới lầu.

Nhìn này!" Tinh Húc mở video call cho Sử Hồng nhìn hộp đồ ăn của
mình rồi tươi cười nói: "Trông ngon mắt không?"

"Hấp dẫn đấy.

Anh hỏi người ta mua ở đâu vậy? Lần tới em cũng mua."

"Để anh mua cho em.

Phải rồi, hôm nay đến trường em có gặp rắc rối gì không?"

Sử Hồng cảm giác như tai mắt của Tinh Húc ở khắp nơi.

Chuyện gì cũng không qua mắt được anh ấy.

Có khi chuyện cậu gặp rắc rối ở trường như thế nào anh cũng biết luôn rồi.

Anh hỏi chỉ để xem phản ứng của cậu.

"Có chút rắc rối nhưng em tự giải quyết được.

Nếu khó khăn em nhất định sẽ nhờ đến anh."

"Có chắc không đấy? Anh thấy khả năng đối phó với con gái của em rất kém."

"..." Cái này cậu không phủ nhận.

"Ừm.

Nhưng chuyện này cũng không đến mức không xử lý được."

"...!Ừ.

Không nói chuyện này nữa.

Thời gian nghỉ của em không nhiều, tranh thủ lúc này nghỉ ngơi thật tốt đi.

Chiều anh sẽ đón em về."

"Vâng.

Anh cũng vậy nhé."

Hai người nói qua nói lại một lúc nữa mới nuốt tiếc tắt máy.

Sử Hồng nhìn điện thoại một hồi vẫn cảm thấy mấy ngày này như đang nằm mơ vậy.

Mỗi ngày được ở bên người mình thích, trò chuyện, làm những việc thân mật.

Tuy quan hệ của cả hai vẫn đang là bí mật nhưng vẫn khiến cậu mỗi lúc mỗi thời khắc đều cảm thấy rất hạnh phúc, cầu mong thời khắc này sẽ có thể kéo dài mãi.

Đúng lúc này Sử Hồng nhận được một tin nhắn từ Tinh Thần.

"Tối nay chúng ta có thể gặp nhau không?"

Sử Hồng sửng người trong chốc lát, ngay lập tức vội bấm đồng ý.

Tinh Thần cuối cùng cũng chịu gặp mặt rồi.

Sử Hồng vui vẻ rời đi thì đột nhiên bắt gặp Tề San San đứng chặn ở hành lang.

Gương mặt cô nàng rõ ràng đang rất tức giận.

"Nãy giờ anh nói chuyện với ai vậy?"

"Tôi nói chuyện với ai thì liên quan gì đến em?"

"Anh là bạn trai em, anh nói chuyện với ai lẽ nào em không được biết?"

"Bạn trai là em tự nhận, không phải tôi.

Tôi nhắc lại lần nữa, ở đây là trường học, không phải nhà em nên xưng hô cho đúng.

Phải gọi tôi là thầy."

Tề San San cắn môi, cố gắng nhẫn nhịn.

"Em hỏi tôi ban nãy tôi nói chuyện với ai.

Tôi sẽ trả lời, đó là người yêu của tôi."

"Anh..."

"Đó là chuyện tôi đã nói từ trước.

Em không phải vẫn luôn nghi ngờ sao? Bây giờ chúng thực rồi đấy."

"Là con nhỏ nào? Con hồ ly nào dám tranh anh với em?"

"Em nói sai rồi.

Là em tranh vào giữa hai người bọn tôi, là tiểu tam."

"Anh... anh dám nói em là tiểu tam? Rõ ràng là em đã nhìn trúng anh từ rất lâu.

Điều kiện của em chắc chắn vượt trội hơn cô ta.

Cô ta lấy gì mà đòi tranh với em?"

Sử Hồng chỉ lắc đầu không đáp, quay người bỏ đi.

Tề San San bám theo nói:

"Em nhất định sẽ tìm ra cô ta.

Em sẽ khiến cô ta sống không bằng chết, khiến cô ta không dám mơ tưởng đến anh nữa."

"Em cứ thử xem."

Sử Hồng dám thách cô ta đụng đến Tinh Húc.

Ngay chính cậu còn không biết rốt cuộc các mối quan hệ của Tinh Húc rộng đến thế nào.

Cậu có cảm giác ngành nghề nào anh cũng đều quen biết và rất biết tận dụng.

Nhiều lúc cậu còn nghi ngờ anh có phải chỉ đơn giản là bác sĩ hay là có một thân phận bí mật nào đó rất ghê gớm.

... *** ...

"Vậy là bây giờ em đi gặp Tinh Thần luôn à?" Tinh Húc vừa lái xe vừa hỏi.

"Vâng.

Bọn em đã hẹn nhau sau giờ học.

Em đề nghị điểm hẹn sẽ ở quán mì truyền thống mà ba tụi mình từng đến đó ăn.

Chuyện này vừa ăn vừa nói sẽ dễ dàng hơn."

Tinh Húc nhìn Sử Hồng một chốc rồi hỏi:

"Em định kể cho thằng bé nghe chuyện đó?"

"Vâng.

Không được sao?"

"Tùy em thôi.

Việc này anh để em tự mình quyết định."

"Nếu đã như vậy sao anh còn suy tư như thế?"

Tinh Húc im lặng một lúc khá lâu.

Sử Hồng có thể nhận ra trong lòng anh ấy đang thờ dãi.

"Rốt cuộc trong kiếp trước giữa chúng ta đã xảy ra những chuyện gì anh rất muốn biết.

Nhưng dù anh có cố gắng như thế nào vẫn không thể nhớ ra.

Trong giấc mơ anh đã cảm nhận được sự đau đớn tột cùng khi chứng kiến tang lễ của em; đã thấy được sự đau đớn và tủi nhục khi anh cứ ngỡ bức em trong căn phòng đó.

Giữa chúng ta đã xảy ra những chuyện gì mà lại đi đến bước đường ấy?"

"Anh... chuyện đó..."

"Anh biết em đã nói rằng mọi ân oán của chúng ta đều đã kết thúc ở kiếp trước nhưng đó là với điều kiện chúng ta đều như nhau.

Còn em lại là người mang tất cả những ký ức đó đến kiếp này.

Em đã phải sống trong sự đau đớn về nó trong một khoảng thời gian

rất dài.

Điều đó không công bằng cho em.

Anh không thể chấp nhận được."
Sử Hồng hơi sững người.

Cậu không ngờ chuyện không nhớ được kiếp trước lại khiến anh suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhìn từng ngón tay anh đang siết chặt lấy vô lăng như muốn bóp nát nó khiến cậu cảm thấy đau lòng.

Có phải trong lòng anh ấy hiện giờ khổ sở lắm không?
"Chuyện này anh đừng tự trách mình." Cậu nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Là do em không kể rõ với anh.

Chuyện quá khứ mà anh thấy giữa chúng ta, với anh thì là kiếp trước nên anh không nhớ, nhưng em thì khác.

Em xuyên việt tới thế giới của anh.

Cái chết của em ở thế giới đó giúp em quay lại thế giới hiện đại cho nên em mới nhớ được mọi chuyện."

Tinh Húc đang lái xe, vội vàng thắng gấp khiến Sử Hồng ngã chúi về phía trước.

"Xuyên việt? Có chuyện hoang đường như vậy xảy ra thật à?"

Sử Hồng bật cười trước vẻ mặt sững sờ của anh.

"Chuyện giữa hai chúng ta còn không đủ hoang đường sao? Có thêm một chuyện hoang đường nữa thì cũng khác gì."

"Em... đang nói nghiêm túc đấy à?"

"Dĩ nhiên.

Em nói câu nào cũng đều là nghiêm túc."

"Em định kể như vậy với Tinh Thần? Nó sẽ tin sao?"

Sử Hồng nhún vai đáp.

"Không biết nữa."

Tinh Húc ngẩn người nhìn Sử Hồng hồi lâu.

Tay anh ôm đầu, cảm thấy chuyện này đúng là điên khùng.

Sử Hồng mỉm cười ôm lấy anh.

"Đã là chuyện quá khứ rồi.

Bỏ qua đi.

Em cũng bỏ qua rồi."

Tinh Húc đột nhiên choàng tay qua cổ Sử Hồng kéo cậu lại gần rồi hôn cậu.

Anh thì thầm:

"Chuyện ngày hôm nay chưa xong đâu.

Tối về anh sẽ nói chuyện với em."

"...!Được rồi."

Lúc Sử Hồng đến quán đã thấy Tinh Thần ngồi ở đó trước rồi.

Cậu ấy ngồi khoanh tay trên bàn, ánh mắt nhìn mông lung như đang suy tư.

Lúc Sử Hồng đến gần cậu ấy cũng không nhận ra, mãi đến khi anh ấy kéo ghế ngồi xuống.

"A Hồng đến rồi à?" Tinh Thần mỉm cười ngẩng đầu.

"Ừm.

Cậu đến lâu chưa?"

"Vừa mới thôi.

Gọi hai tô đặc biệt nhé!"

"Thôi.

Gọi cho tô tô thường là được rồi."

"OK."

Không khí của cả hai ban đầu đều rất bình thường khiến Sử Hồng cũng cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút.

Đợi Tinh Thần gọi món xong, Sử Hồng mới bắt đầu nói:

"Cậu biết tô muốn gặp cậu là có chuyện gì đúng không?"

Tinh Thần siết chặt bàn tay, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Sử Hồng bình tĩnh nói:

"Nói đi.

Tôi muốn nghe toàn bộ chuyện của hai người."

"Vậy cậu phải chuẩn bị tâm lý đấy nhé.

Vì chuyện của chúng ta nghe hoang đường lắm."

* Đúng.

Nếu là tui tui cũng thấy nó hoang đường lắm..

Chương 99: Chương 99

Sử Hồng ngồi kể cho Tinh Thần nghe mọi chuyện, không sót một chi tiết nào.

Từ việc cậu xuyên không đến thế giới của Tinh Húc, những chuyện cùng nhau trải qua, hiểu lầm, đau đớn, rồi cùng chia xa trong luyến tiếc và đau khổ, và cuối cùng gặp lại nhau ở thế giới này.

Tinh Thần ngẩn người ngồi nghe mọi chuyện.

Sử Hồng kể xong cậu vẫn ngồi đờ người một lúc lâu không có phản ứng.

Sử Hồng nhìn Tinh Thần một lúc, tay quơ quơ trước mặt cậu cho đến khi đôi mắt cậu chớp nhẹ.

Tinh Thần ấn ấn mi tâm trên trán.

"Anh dừng cái hành động ấu trĩ đó lại đi!"

Sử Hồng thở nhẹ một hơi.

Cậu ta trở lại bình thường rồi.

Cáu gắt thật đấy!

"Cậu không sao đấy chứ?"

"Tôi không phải trẻ con có thể dễ dàng bị câu chuyện như tiểu thuyết của anh dọa cho sợ đâu."

Sử Hồng mỉm cười chống cằm nhìn cậu.

"Cậu cho là tôi đang bị chuyện à?"

"Còn không phải? Anh nghĩ đây là thời đại nào? Mấy vụ xuyên không, trọng sinh này chỉ có trong tiểu thuyết với phim ảnh thôi."

Chuyện của anh cực kỳ có tính giải trí với các cô bé học sinh trung học đấy.

Tôi không có để lừa như thế.

Nếu chỉ đơn giản muốn tôi chấp nhận chuyện của anh và anh Hai cũng không cần phải nghĩ ra cái chuyện vớ vẩn này chứ?"

"Cậu nhìn vào mắt tôi xem, có giống là tôi đang lừa cậu không?"

Tinh Thần liếc nhìn qua thì chợt sửng lại khi bắt gặp ánh mắt sâu như biển đang nhìn thẳng vào mình.

Ánh mắt đó chăm chú nhìn cậu, như muốn hút cả thế giới bên trong mắt cậu vào khiến cậu không dứt ra được.

Ánh mắt như đang khát khao muốn nói cho cậu biết nó đang rất thật lòng với cậu.

"Sao hả? Có tin tưởng tôi không?"

Tinh Thần hoàn hồn liếc nhìn sang hướng khác, hắng giọng nói:

"Anh đang cố câu dẫn tôi đó hả?"

"Nói năng cho cẩn thận, không là anh Hai của cậu sẽ giết cậu đó."

Tinh Thần liền ngậm miệng.

"Tôi kể với cậu chuyện này không phải đang cố thuyết phục cậu, muốn có được sự đồng cảm của cậu, muốn cậu ủng hộ bọn tôi.

Tôi chỉ muốn cậu hiểu rằng tình cảm giữa bọn tôi đã vượt qua hai kiếp mới có thể ở bên nhau, là thứ tình cảm mà không một ai có thể xen vào được.

Thay vì đặt sự quan tâm lên tôi, cậu nên chú ý đến những người xung quanh mình.

Lục Vĩ Kỳ là một chàng trai tốt.

Cậu ấy đã luôn âm thầm ủng hộ cậu bao lâu nay.

Tôi hi vọng cậu hãy luôn đối xử tốt với cậu ấy."

"...!Chuyện đó anh không cần phải nói.

Tự tôi hiểu được."

"Vậy thì tôi yên tâm rồi."

Tinh Thần im lặng.

Cậu luôn cảm giác mình có lỗi với Lục Vĩ Kỳ.

Ở cùng nhau lâu như vậy không phát hiện ra tình cảm của Vĩ Kỳ đã đành, còn vô tình làm tổn thương cậu ấy nhiều như thế.

Hai người im lặng ngồi ăn, gần như không ai nói gì nữa.

Mỗi người đều mang trong lòng những tâm sự riêng không muốn nói cho ai biết.

Lúc hai người trở về nhà đúng lúc bắt gặp tiếng Đường Ngân nói vọng ra từ phòng khách, nghe có vẻ khá giận dữ:

"Con suy nghĩ kỹ rồi sao? Muốn ở riêng?"

Sử Hồng nghe mà giật mình.

Anh ấy đã muốn chuyển hẳn đến căn hộ đó ở rồi à?

"Sắp tới con sẽ vào chính thức, công việc sẽ rất bận rộn, có lẽ không còn về sớm được như hiện tại nữa.

Con muốn dọn đến một căn hộ ở gần bệnh viện hơn, vừa tiện đi lại vừa không làm phiền bố và dì."

"Không phiền đâu.

Có con ở trong nhà dì và bố con đều rất vui..."

"Mặc kệ nó.

Cuộc sống của nó, nó tự mình quyết định." Đường Ngân lập tức ngắt lời.

"Nhưng mà..."

Tinh Húc đã du học ở nước ngoài hơn năm năm, về nhà chẳng được mấy lần.

Bây giờ Tinh Húc về nước ở hẳn nhưng chưa ở được mấy bữa lại muốn dọn ra ở riêng.

Cho dù Đường Ngân chưa bao giờ nói nhưng rõ ràng thời gian Tinh Húc ở đây ông luôn cảm thấy vui.

"Thích ở thì ở, thích đi thì đi.

Tôi không cản."

Đường Ngân nói xong liền đứng dậy bỏ lên trên lầu.

Liễu Mạn vội vàng đến đỡ ông.

Trước khi đi bà vẫn quay đầu lại nói:

"Con suy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định nhé!"

Tinh Húc chỉ im lặng, không nói gì.

Sử Hồng vội vàng chạy vào nhìn anh, chất vấn:

"Sao anh quyết định chuyện này mà không nói qua với em?"

"Nhà anh cũng đã mua, quyết định đi hay ở quan trọng như vậy sao?"

"Anh... anh nói kiểu gì vậy?"

Tinh Húc đứng dậy, bước đến gần Sử Hồng, nói bên tai cậu:

"Nếu không phải vì em, anh đã không ở lại căn nhà này đến bây giờ."

Sử Hồng sửng người.

Tinh Húc nói xong rồi bước lên lầu.

Tinh Thần tiến đến vỗ vào vai cậu.

"Mâu thuẫn giữa anh ấy và bố đã diễn ra trong nhiều năm, không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể thay đổi được.

Trước kia em luôn cố gắng để giảng hòa cho hai người nhưng không được.

Bây giờ có anh ở đây rồi.

Anh thử thay đổi anh ấy xem."

Sử Hồng chỉ im lặng không nói gì.

Lão quản gia đã kể cho cậu nghe về chuyện của hai người họ từ trước.

Cậu vốn nghĩ cứ từ từ ở chung cùng nhau rồi thời gian sẽ giúp cả hai xoá nhoà mâu thuẫn.

Nhưng có lẽ chính vì mối quan hệ bí mật giữa cậu và Tinh Húc mới khiến anh quyết định chuyển nhà.

Nếu chuyện mâu thuẫn này không thể giải quyết, đợi đến lúc quan hệ của hai người bị phát hiện có lẽ mối quan hệ này sẽ càng tệ thêm.

Nhưng phải giải quyết thế nào thì cậu vẫn chưa biết.

Trước tiên Sử Hồng lên lầu gặp Tinh Húc trước.

Cậu muốn ngăn anh rời đi.

"Tại sao anh phải quyết định đi đột ngột như vậy?"

"Chẳng sao cả.

Anh muốn đi thì đi thôi."

Sử Hồng ngồi xuống giường ôm lấy Tinh Húc từ phía sau, dựa đầu vào lưng anh.

"Quyết định của anh, em trước giờ đều chưa từng ngăn cản vì căn bản chẳng thể cản được.

Anh lúc nào cũng tự quyết rồi tự mình thực hiện."

"Đừng nói như kiểu anh ích kỷ không thèm lắng nghe ai khác vậy.

Không phải anh vẫn luôn lắng nghe em sao?"

"Vậy lần này anh có thể nghe em không?"

"...!Chuyện này em không hiểu đâu."

"Em biết.

Em và anh đến với nhau chủ yếu là dựa trên những ký ức và ràng buộc của chúng ta từ thế giới trước.

Ở nơi này em vẫn chưa hiểu rõ về anh.

Nếu có thể một lúc nào đó anh có thể kể cho em nghe về những chuyện mà anh đã trải qua không?"

"...!Cuộc sống của anh ở đây chẳng có gì hay để kể đâu."

"Nhưng em muốn nghe, muốn cùng chia sẻ với anh."

Thấy Tinh Húc vẫn không có động tĩnh gì, Sử Hồng liền nói tiếp:

"Hay để em kể cho anh nghe chuyện của em nha.

Chuyện này em chưa từng kể cho ai biết đâu."

Đến lúc này Tinh Húc mới quay người lại.

Anh choàng tay ôm lấy cậu, dịu dàng nói:

"Kể đi."

Sử Hồng dựa đầu vào lồng ngực anh, bắt đầu kể.

"Từ khi em sinh ra đã không có bố rồi.

Mẹ nói bố không cần hai mẹ con nữa.

Từ giờ chỉ có mẹ con ta sống dựa vào nhau.

Em khi ấy không tin, cứ gắng hỏi mẹ mãi xem bố mình là ai.

Em muốn tự mình hỏi ông ấy sao lại bỏ rơi mẹ con em."

"Có lần em tìm được một bức ảnh cũ của một người đàn ông trong hộp gỗ mà mẹ vẫn luôn cất giấu.

Em liền nghĩ đó là bố mình, thế là lấy trộm của mẹ một ít tiền rồi thu dọn ít đồ đạc trốn nhà đi tìm bố.

Năm ấy em chỉ mới bảy tuổi.

Bảy tuổi trốn nhà đi.

Nghĩ lại cũng còn thấy mình thật liều lĩnh."

"Người trong bức ảnh đó khá nổi tiếng.

Em hỏi thăm qua nhiều người mới biết ông ta là giám đốc điều hành của một trong những công ty xăng dầu hàng đầu nước X.

Nhà của ông ta nằm cách nhà em hơn trăm cây.

Em nhờ một bác xe ôm tốt bụng chở đi tìm bố.

Ông ta hiện đã có một gia đình nhỏ.

Có vợ và một đứa con trai năm tuổi.

Gia đình đó hạnh phúc lắm.

Ngày ngày ông ấy chở thằng bé đi học bằng xe hơi, bà vợ ở nhà làm nội trợ.

Em đã rất tức giận.

Cái mà thằng nhóc đó đang có là thứ mà em ao ước bấy lâu nhưng không có được.

Em muốn cướp lại ông ấy.

Em muốn lấy lại những thứ đáng lẽ thuộc về mình."

"Em lên kế hoạch chặn xe của ông ta, muốn đòi ông ta một lời giải thích rõ ràng.

Ngày hôm đó khi chiếc xe đang chạy trên đường, em liền lao ra ngay phía trước đầu xe rồi té ngã.

Xe thắng gấp dừng lại ngay trước khi đụng đến người em.

Ông ta vội vàng xuống xe đó em dậy, ngờ ý muốn đưa em đi bệnh viện.

Em chưa kịp tra hỏi ông ta thì thằng bé trên xe đột nhiên bị thổ huyết.

Ông ấy vội vàng đưa cả em và nó đến bệnh viện.

Ông ấy khi đó bận đưa thằng bé vào phòng cấp cứu nhưng vẫn nhớ gửi em cho một bác sĩ xem giúp vết thương."

"Em trốn bên ngoài nghe được thằng bé kia bị ung thư xương.

Bệnh của nó đã phát triển đến giai đoạn nguy hiểm.

Thời thời khắc khắc đều phải theo dõi quan sát.

Lúc đó em mới biết hoá ra thằng nhóc vẫn luôn được chăm sóc ở nhà nhưng vì nó năn nỉ quá nên bố mẹ nó mới để nó đi học mấy ngày.

Kết quả chưa được ba hôm đã lại quay vào viện."

"Em thấy tội cho nó.

Em dù gì cũng đã không có bố nhiều năm sớm đã quen rồi.

Nhưng thằng bé bị bệnh như thế, nếu lỡ bố đi mất không phải nó sẽ rất buồn, bệnh của nó sẽ càng nặng thêm sao? Rồi lỡ như nó chết mất thì sao? nghĩ vậy rồi quyết định không cướp bố đi nữa."

"Em tìm cách trở về nhà nhưng trong người đã chẳng còn xu dính túi.

Bác xe ôm tốt bụng chở em tới đã không biết chạy đi đằng nào.

Em sợ hãi khóc oà lên, sau đó được người ta đưa đến đồn cảnh sát.

Em đọc cho họ số điện thoại để họ gọi mẹ em tới."

"Lúc vừa nhìn thấy mẹ, em chưa kịp nói gì mẹ đã vung tay tát em một cái.

Sau đó mẹ ôm chầm lấy em và oà khóc.

Sau này em mới biết vì để tìm em mẹ đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi, đến tất cả các bệnh viện để tìm.

Mẹ cũng đã khóc rất nhiều, khóc đến hai hốc mắt sưng đỏ.

Em cũng ôm mẹ khóc oà."

Chương 100: Chương 100

Sử Hồng kể bằng giọng rất điềm tĩnh và tự nhiên cứ như thể đang kể chuyện của ai khác chứ không phải chuyện của mình.

Tinh Húc xoa nhẹ đầu Sử Hồng, đặt lên trán cậu một nụ hôn thật nhẹ nhàng.

"Mẹ nói em không cần hận ông ấy.

Mẹ và ông ấy ở hai thế giới khác nhau, tư duy cũng khác nhau, vốn không thể chung một đường.

Ông ấy căn bản không hề biết đến sự tồn tại của em, cho nên em không cần tìm ông ấy nữa.

Em cũng không muốn tìm nữa.

Em không muốn nhìn thấy mẹ khóc."

"Một khoảng thời gian dài em luôn ngăn cản tất cả những người đàn ông đến với mẹ.

Em không tin bọn họ.

Em sợ bọn họ làm tổn thương mẹ.

Cuộc đời mẹ đã khổ nhiều rồi."

"Nhưng sau khi gặp bố Ngâm, không hiểu sao em lại có lòng tin mãnh liệt vào bố như vậy.

Thời gian em nằm hôn mê, mẹ chẳng có một đồng dính túi, thậm chí

phải vào viện làm lao công kiếm tiền.

Khi đó bố Ngân xuất hiện.

Ông đối xử với mẹ rất tốt, cho mẹ tiền viện phí, phụ mẹ chăm sóc cho em.

Em mang ơn bố, cũng rất yêu quý bố.

Nhờ bố mà mẹ con em có cuộc sống ấm no như hiện tại.

Nhờ bố mà em có thể gặp lại anh."

Tinh Húc nhìn Sử Hồng một hồi rồi đột nhiên nói:

"Chúng ta gặp nhau là duyên phận từ kiếp trước, không phải nhờ bố."

"..." Anh biết phá bầu không khí quá nhỉ.

"Vậy chuyện của anh thì sao? Kể cho em nghe đi!"

"Em muốn nghe chuyện nào?"

Sử Hồng suy nghĩ một chút.

Nếu đột nhiên cậu hỏi về quá khứ lúc nhỏ của anh có lẽ anh sẽ từ chối.

Khác với cậu, Tinh Húc rất để ý đến quá khứ của mình nếu không anh đã chẳng hận bố mình lâu đến như vậy.

"Anh từng nói anh vẫn luôn mơ những giấc mơ về quá khứ.

Anh bắt đầu mơ về chúng từ khi nào?"

"Rất lâu rồi, anh cũng không nhớ lắm.

Có lẽ là từ khi anh còn nhỏ.

Hồi đấy anh chỉ mơ về những hình ảnh về một không gian rất cổ xưa giống như hoàng cung.

Bản thân anh thì ăn mặc như hoàng thân quốc thích, kẻ hầu người

hạ vô số.

Hồi đó khi anh kể cho bạn bè nghe.

Bọn chúng cười và bảo anh sau này nhất định sẽ lấy công chúa.

Anh cũng tưởng thế."
Sử Hồng liền bật cười.

Tinh Húc xoa đầu cậu rồi kể tiếp:
"Sau này lớn lên một chút thì anh bắt đầu mơ về em.

Anh không nhìn được khuôn mặt của em.

Lúc nào nó cũng mờ mờ ảo ảo, nhưng những thứ khác thì nhìn rất rõ.

Anh thấy em hay vào cung chơi, mơ thấy tự mình cãi nhau chí chóe, còn đánh nhau nữa.

Nhưng những kỷ niệm đó đều rất vui.

Điều anh nhớ nhất chính là mỗi khi nhìn thấy em cười và gọi anh là "thái tử điện hạ".

"Cái này chắc anh nhớ nhầm rồi.

Em chẳng bao giờ cười mà gọi anh như thế.

Em ghét anh như vậy sao có thể cười với anh."

"Không phải chứ? Anh thực sự mơ như thế mà."

"Là vì hồi đó trong đầu anh luôn mong ước được thân thiết với em đến mức nó biến thành chấp niệm rồi đi vào trong giấc mơ đấy."

Tinh Húc nhíu mày, cảm thấy rất không đáng tin.

Anh nhìn Sử Hồng phát hiện ra tia tinh nghịch trong ánh mắt cậu liền

hiểu ngay mọi chuyện.

Anh đổi tư thế, cầm tay cổ tay cậu, đẩy cậu nằm xuống giường rồi nằm đè lên.

"Này anh... anh làm gì thế?"

"Em nói xem, em lúc đầu không tin là anh trọng sinh đến đây, nhìn thấy anh không ngừng khóc gọi tên "Tinh Húc".

Chấp niệm của anh hay của em lớn hơn."

Sử Hồng đỏ mặt kêu lên: "Ai... ai thèm vừa khóc vừa gọi tên anh chứ.

Do... do khi đó không được tỉnh táo..."

"Anh tự hỏi tình yêu của em đối với anh phải mạnh đến thế nào mới có thể khóc đến thương tâm như thế.

Nó đánh động vào tim anh, khiến anh chú ý đến em nhiều hơn.

Tình yêu của anh đối với em không đơn thuần chỉ là mối ràng buộc từ kiếp trước, vì anh không nhớ gì cả.

Anh thích em từ chính con người của em hiện tại."

Sử Hồng ngẩn người nhìn anh.

Lần đầu tiên mới nghe Tinh Húc nói một câu cảm động thế này.

"Em có thể xem đó là một câu tỏ tình không?"

"Anh không phải đã tỏ tình với em rồi sao? Chỉ có em là chưa thôi."

"Sao lại chưa? Em cũng tỏ tình rồi mà."

"Anh chưa nghe thấy em nói là em yêu anh."

"..."

Nghĩ lại thì hình như chưa nói thật nhưng chẳng phải mọi lời nói của cậu đều để ám chỉ chuyện này sao.

Cần gì phải nói rõ ra nữa chứ.

Hơn nữa, nói thẳng ra như vậy... ngưng chết mất!

"Nào, nói đi!"

"G...gì?"

"Gì mà gì? Nói là em yêu anh đi.

Nếu không anh sẽ làm chết em đó."

Nhìn lại tư thế của cả hai lúc này Sử Hồng giật mình.

Cửa hình như chưa đóng, lỗ như có người mở ra thì sao? Sử Hồng vội ngồi dậy đẩy Tinh Húc ra.

"Hửm? Sao thế?"

Sử Hồng không đáp mà chạy ra đóng cửa khoá lại mới yên tâm thở phào một hơi.

"Em khoá cửa trong làm gì?"

Tinh Húc đột ngột xuất hiện lù lù sau lưng khiến Sử Hồng giật nảy.

Vốn còn đang định giải thích là vì hai người họ đang ở trong phòng, không nên để người khác nhìn thấy, nhưng nhìn lại tình huống cậu cảm thấy không đúng lắm.

"Em ở trong phòng anh, khoá cửa nốt hai chúng ta lại là muốn làm gì sao?"

"A không... không có.."

Tinh Húc ôm eo Sử Hồng, từ từ luồn tay vào bên trong áo.

Sử Hồng rên nhẹ.

"Ừm... buông tay ư..."

"Em không phải muốn rồi sao, cho nên mới khoá lại?"

"Không có... ừm a... Anh buông tay.

Em phải về..

a..."

Hai tay anh luồn vào trong áo xoa nắn hai thoả n.hũ hồng trên ngực khiến Sử Hồng chịu kích thích dữ dội.

Anh vừa hôn tai cậu vừa thì thầm bằng giọng nói trầm khàn đầy mỉa
hoặc:

"Đã đến đây rồi chúng ta làm chút chuyện vui vẻ rồi về."

"Không được."

Ừm... Lỡ có ai phát hiện...! ừm..."

"Khoá cửa rồi không ai biết đâu."

Tinh Húc dùng một tay kéo đầu cậu qua một bên và đặt một nụ hôn
sâu.

Sau đó anh luồn tay xuống dưới đầu gối, bế cậu lên rồi đi thẳng vào
giường.

"Anh... khoan đã!"

"Mai em nghỉ làm rồi, không thể từ chối anh nữa đâu."

"Còn vụ Trần tiểu thư..."

"Để một mình Tinh Thần đi đi."

"Hắt xì!"

Tinh Thần đang ngồi chơi game đột nhiên hắt hơi một cái rõ mạnh.

Cậu đưa ngón tay quệt ngang mũi.

Sức khoẻ cậu rất tốt, nhiệt độ trong nhà cũng không lạnh, sao đột
nhiên lại hắt hơi? Cứ cảm thấy như đang có ai nói xấu mình vậy.
Ngày mai là cậu và Sử Hồng theo kế hoạch phải đưa Trần tiểu thư đi
chơi.

Vốn cậu đồng ý làm chuyện này vì muốn nhân cơ hội gần gũi thêm
với Sử Hồng.

Nhưng hiện tại Sử Hồng đã hẹn hò với anh mình, cậu không thể tiếp
tục kế hoạch đó được.

Tinh Thần chợt nghĩ đến Vĩ Kỳ.

Có thể dùng chuyện này an ủi cậu ấy một chút.

Vậy là Tinh Thần nhắn tịn hẹn với Vĩ Kỳ và nhắn cho Sử Hồng bảo anh yên tâm ở nhà vào ngày mai.

Mà Sử Hồng lúc này đã chẳng còn tâm trí đâu đi xem tin nhắn của cậu nữa.

... *** ...

Trần Giai Di đã chuẩn bị sẵn quà cho hai người em của Tinh Húc.

Để làm được điều này cô đã cho người đi tìm hiểu sở thích của hai người họ.

Nhưng rốt cuộc đến khi nhìn thấy hai người đến nhà đón mình thì cô ngớ ra.

Một người đúng là Tinh Thần, nhưng người kia lạ hoắc, cô chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Xin lỗi.

Hôm nay Sử Hồng có việc bận đột xuất không thể đi được nên tôi đưa bạn thân của tôi cùng đến đây."

"Xin chào! Tôi tên Lục Vĩ Kỳ."

Trần Giai Di nhìn người này đánh giá một chút.

Nói về giá trị nhan sắc, người này không thể sánh bằng Tinh Húc hay Sử Hồng, so với Tinh Thần thì vẫn kém chút.

Được cái nhìn có vẻ thật thà hơn so với ba anh em nhà kia.

Tinh Húc từ chối cô ngay từ đầu, Sử Hồng từ chối ngay phút chót, nói Trần Giai Di không giận thì là nói dối.

Nhưng cô phải cố nhịn.

Hôm nay không hiểu vì lý do gì Tinh Thần lại muốn đưa bạn thân của mình đi theo, nhưng mục tiêu của cô là Tinh Húc, vậy thì cứ theo đó

mà tiến hành kế hoạch thôi.

"Hôm nay Trần tiểu thư muốn đi đâu?"

"Có một triển lãm tranh mới mở ở trường đại học C.

Tôi muốn đến đó xem."

"Được."

Tinh Thần và Vĩ Kỳ ngồi ở ghế trước, Trần Giai Di ngồi ở ghế sau.

Suốt cả đoạn đường đi Tinh Thần gần như chỉ nói chuyện với Vĩ Kỳ, coi con gái người ta như không khí.

Vĩ Kỳ lịch sự vẫn thường quay xuống hỏi chuyện vị tiểu thư kia.

Trần Giai Di rất lịch sự đáp lại nhưng trên trán đã nổi đầy gân xanh.

Cô chỉ đang cố gắng giữ gìn hình tượng mà thôi.

"Cậu rốt cuộc lôi tôi đến đây làm gì hả? Dùng tôi chọc tức cô ta?" Vĩ Kỳ đợi cho Trần Giai Di đi trước một đoạn khá xa mới quay qua hỏi.

"Không có.

Chẳng qua không muốn đi một mình mà thôi.

Nhàm chán lắm."

"Cho dù vậy nhưng thái độ ghét bỏ của cậu đối với cô ấy thể hiện rõ ràng quá đấy.

Cậu không thèm để tâm đến cô ấy.

Trần tiểu thư là khách của bố cậu, làm như thế..."

"Không sao đâu.

Người cô ta muốn lấy lòng là anh Hai cơ.

Cô ta căn bản không để tâm đến chúng ta đâu."

Vĩ Kỳ sửng người.

Cậu cảm thấy hơi mơ hồ.

"Ý cậu là Trần tiểu thư thích anh Tinh Húc nhưng lại đồng ý đi chơi với cậu và anh Sử Hồng.

(Sau mới đổi lại là tôi) Anh Tinh Húc bận việc đúng không?"

"Bận gì.

Anh ta không thích đi nên kiếm cớ trốn đó.

Ban đầu tôi cũng không định đi đâu, là Sử Hồng nói muốn đi nên tôi mới đi chung thôi.

Anh ấy sợ sẽ làm mất mặt bố."

"Anh ấy còn biết lo lắng như vậy thế thì tại sao cậu lại..."

"Tôi không thích cái vụ gán ghép này.

Chuyện hôn nhân là việc riêng của mỗi người, bố mẹ cũng không được phép xem vào.

Tôi muốn phản đối đấy.

Cô ta không thích thì càng tốt.

Bố có mất mặt với người ta thì đó cũng là chuyện của bố.

Ai bảo bố bày ra cái vụ gán ghép này làm chi."

Vĩ Kỳ nhìn cậu mà muốn phì cười.

Tinh Thần vẫn luôn thẳng thắn như thế.

Không quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Cậu ấy chỉ làm điều mình thích.

Chính vì tính cách này mà cậu mới thích Tinh Thần.

Một sự tự do mà cậu không có được.

"Nếu cậu có không thích, muốn phản đối thì cũng không nên làm thế này.

Trần tiểu thư nói gì cũng là con gái, cô ấy không có lỗi gì với chúng ta cả.

Chúng ta ít ra cũng nên có một sự tôn trọng với cô ấy."

Tinh Thần đưa tay vò đầu mình.

Vĩ Kỳ nói cũng đúng.

Trần Giai Di cho dù thích anh Tinh Húc thì cũng không phải lỗi của cô ấy, là lỗi của người lớn muốn gán ghép cô ấy với gia đình của cậu.

Cô ấy không đáng bị đối xử tệ bạc.

Vĩ Kỳ đúng là một người rất đáng tin cậy.

Tinh Thần luôn rất an tâm khi có Vĩ Kỳ ở cạnh bên.

Nếu cậu ấy có thể luôn ở bên cạnh cậu như vậy thì thật tốt..

Chương 101: Chương 101

Sử Hồng lờ mờ mở mắt, nhận ra bản thân đang nằm ngủ trong phòng.

Cậu không nhớ lắm mình đã về phòng từ lúc nào.

Hình như đêm qua cậu đang ở chung với Tinh Húc ở trong phòng của anh ấy làm ...

Sử Hồng giật mình.

Lập tức từ eo đến thắt lưng truyền đến một cơn đau nhức dữ dội.

Cả người mỏi mệt không thôi.

Sử Hồng lầm rầm chửi thề.

Cả đêm qua cậu bị Tinh Húc lăn qua lăn lại mấy lần, làm đến nửa đêm mới chịu buông tha cho cậu.

Tên ngựa giống đó... Nhất định phải đè hấn ra làm một lần cho hấn biết mùi.

Chợt nhớ ra bản thân hôm nay còn có việc, Sử Hồng vội vàng xuống giường muốn lấy cái điện thoại nhưng hai chân mềm nhũn, vừa chạm đất đã không còn sức, ngã phịch xuống.

Tinh Húc đi vào phòng thấy vậy vội chạy tới đỡ cậu nằm lại lên giường.

"Em xuống giường làm gì? Sao không gọi anh?"

"Hôm nay em còn có hẹn.

Mấy giờ rồi?"

"Cái hẹn với Trần Giai Di ấy hả? Khỏi lo.

Tinh Thần nó đã đi rồi.

Nó có nhắn tin cho anh hôm qua, chắc cũng có nhắn cho em." Tinh Húc vừa nói vừa lấy điện thoại trên chiếc bàn ở đầu giường đưa cho cậu.

Sử Hồng nhìn điện thoại quả nhiên có thấy một tin nhắn của Tinh Thần lúc 10g đêm.

Lúc đó cậu đang bị Tinh Húc đè ra làm nên không biết, mà có biết chắc cũng không xem được.

Mặt Sử Hồng đột nhiên đỏ lựng.

"Anh có dặn dì Tuyết hâm lại đồ ăn sáng cho em.

Đói chưa? Để anh mang lên."

Sử Hồng gạt đầu nhìn lại tin nhắn điện thoại.

Tinh Thần quyết định chuyện này hẳn là đã hoàn toàn chấp nhận buông tay rồi.

Cậu cũng cảm thấy nhẹ lòng.

Có điều, để một mình Tinh Thần đi với Trần tiểu thư đúng là làm khó cậu ấy rồi.

"Hình như thằng nhóc rủ cả Lục Vĩ Kỳ cùng đi luôn."

Sử Hồng kinh ngạc, hai mắt sáng lên.

"Thật sao?"

"Ừ.

Có chụp hình đăng trên weibo nè."

Anh giờ màn hình điện thoại lên cho Sử Hồng xem.

Trên trang Weibo của mình, Tinh Thần đăng một bức ảnh cậu chụp chung với Vĩ Kỳ ở trước cửa trường đại học, bên cạnh tấm biển triển lãm tranh cùng dòng trạng thái: "Ngày cuối tuần cùng nhau đi xem tranh."

Sử Hồng nhìn bức ảnh mà bật cười.

"Địa điểm này chắc là Trần tiểu thư đề nghị rồi."

Tinh Thần mà xem tranh nghệ thuật thì hiểu gì chứ."

Tinh Húc gõ dòng comment phía dưới: "Cái đầu rỗng tuếch của em không tiếp thu được thứ này đâu." Ngay lập tức nhận được một cái emo tức giận.

Sử Hồng thì đăng comment: "Đi chơi vui vẻ nhé!" Và nhận được hai cái emo gật đầu cười.

Sử Hồng nhìn lại đồng hồ.

Đã là 9g sáng rồi.

Không ngờ cậu lại ngủ say đến như vậy, y như cái hôm đầu tiên hai người ngủ với nhau.

"Bố mẹ có nhà không? Thấy em ngủ dậy muộn như thế mẹ có nói gì không?"

"Ngày thường đều đi làm, cuối tuần ngủ dậy trễ một chút thì có vấn đề gì sao?" Tinh Húc nghiêng đầu ngạc nhiên.

"Bình thường em không bao giờ dậy trễ như thế."

Nếu không phải bị anh... Đột nhiên thay đổi như vậy em sợ mẹ sẽ lo lắng."

"Không sao."

Đi đi ra ngoài ăn sáng với bố rồi, chưa biết gì đâu."

Sử Hồng nghe vậy mới thở phào một hơi.

"Em chuyển đến ở chung với anh đi."

Chúng ta sinh hoạt sẽ tiện hơn, không lo bị người khác phát hiện."

"Không được." Sử Hồng vội phản đối.

Cậu còn đang muốn khuyên anh ở lại thêm vài hôm, sao có thể dọn ra ngoài sống cùng anh ngay được.

"Em... em lấy cớ gì mà đòi ra ngoài sống riêng chứ?"

Tinh Húc lạnh lùng đáp: "Chỉ cần em muốn rời đi thì anh có thể nghĩ ra cho em hàng trăm lý do để em đi mà không một ai nghi ngờ."

Sử Hồng sửng người.

Không hiểu tại sao trong thoáng chốc ánh mắt của anh lại trở nên lạnh băng như vậy, trái ngược hẳn với vẻ ôn nhu, dịu dàng ban nãy, khiến cơ thể cậu không tự chủ được mà run lên một chút.

Sử Hồng nhận ra mối hận mà Tinh Húc dành cho cha mình lớn hơn so với cậu nghĩ.

"Em không sao chứ?" Tinh Húc trở lại dáng vẻ ôn nhu hỏi Sử Hồng.
"Không sao."

Em..."

Đúng lúc này thì có tiếng tin nhắn gửi tới.

Sử Hồng mở ra xem, sắc mặt lập tức tối sầm.

"Ai gửi tin tới vậy?"

"Tề San San."

Cô bé rủ em đi chơi.

Nói là mười lăm phút nữa sẽ lái xe tới nhà đón em."

"Hửm? Cũng gan nhỉ."

"Anh đừng làm gì nó."

Con bé vẫn còn nhỏ, chưa hiểu hết sự đời."

"Chưa hiểu hết sự đời rồi muốn làm gì thì làm à? Không được."

Phải cho con bé bài học thật đau cho nó nhớ.

Sau này mới tốt lên được.

Em cứ ở yên đây đợi anh xuống đem đồ ăn lên.

Mọi chuyện còn lại cứ để anh lo."

"Đừng mạnh tay quá đấy!"

Tinh Húc khoát tay rồi mở cửa ra ngoài.

Sử Hồng trong lòng thầm cầu nguyện cho cô bé kia.

Tính tình của Tinh Húc cậu còn lạ gì.

Đụng đến người của anh ấy, anh ấy sẽ không để yên đâu.

Cậu không khởi thờ dài một hơi.

Xem ra trước mắt vẫn phải để Tinh Húc rời khỏi nhà rồi tính tiếp vậy.

... *** ...

Trần Giai Di không hoàn toàn thích hội họa lắm.

Cô đơn giản chỉ muốn xây dựng cho mình một hình tượng về một thiếu nữ dịu dàng, yêu thích nghệ thuật, dáng vẻ vừa xinh đẹp, kiêu kì.

Đó là mẫu hình tượng mà hầu hết các chàng trai đều rất thích.

Trần Giai Di gần như chưa bao giờ thất bại trước việc câu dẫn đám con trai.

Nhưng mà hai cái người kia... từ đầu đến cuối cứ ở phía sau trò chuyện, hoàn toàn không chú ý gì đến cô.

Bọn họ không bị cô hấp dẫn hay là đang cố tình làm ra vẻ không chú ý đến? Hay là... hai tên này không thích con gái?

"Tôi có thể hiểu tại sao anh Tinh Húc lại muốn chuyển ra ở riêng đột ngột như vậy.

Anh ấy và anh Sử Hồng ở chung một nhà, thường xuyên chung đụng, sao có thể kiềm chế tình cảm.

Hai người còn ở chung trong căn nhà đó thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Đến lúc đó không biết sẽ xảy ra chuyện tồi tệ gì, nhất là khi mối quan hệ của anh ấy với bác Đường đã không được tốt rồi."

"Nhưng để như vậy cũng không được.

Mối quan hệ của hai người họ sớm muộn gì cũng sẽ lộ.

Từ giờ cho đến lúc đó nếu mối quan hệ giữa anh Hai và bố mà còn không cải thiện thì người tổn thương nhất chính là Sử Hồng.

Anh ấy là người mong muốn hai người họ làm hoà nhất."

"Chúng ta không thể giúp được gì sao?"

"Nếu có thể làm được tôi đã sớm làm rồi.

Riêng chuyện liên quan đến bố anh Hai sẽ không chịu nghe ai khuyên đâu.

Chuyện đó cứ như là cái gai trong lòng anh vậy.

Ai cũng không nhổ đi được.

Bây giờ nếu là Sử Hồng thì may ra..."

"Này!" Trần Giai Di đột nhiên tiến đến chỗ bọn họ, vẻ mặt rất không vui, nói: "Nếu hai người không định tới để xem tranh thì cảm phiền ra ngoài, đừng nên làm ảnh hưởng đến nhã hứng của những người xung quanh."

Vĩ Kỳ vội vàng cúi đầu xin lỗi.

Tinh Thần nghiêng đầu nhìn xung quanh rồi chỉ vào một cặp đôi nam nữ đứng gần đó đang ồn ào bàn luận về các bức tranh, hỏi cô:

"Những người xinh quanh? Ý cô là bọn họ ấy hả?"

Cặp đôi đó còn ồn ào gấp mấy lần hai người họ, (bởi bọn họ vốn chỉ nói chuyện nhỏ tiếng thôi) khiến những người xung quanh đấy nhìn vào rất không hài lòng.

Gương mặt Trần Giai Di tối sầm, tức giận nói không nên lời.

Cô quay ngoắt đi tiếp tục hình tượng thiếu nữ thích xem tranh của mình.

Vĩ Kỳ kéo áo Tinh Thần, nói nhỏ:

"Chúng ta nên ra bên ngoài thôi.

Dù sao cũng có xem tranh đâu."

Tinh Thần gật đầu, nắm tay cậu kéo ra ngoài.

Không biết Tinh Thần làm thế này là vô tình hay cố ý nhưng đã khiến Vĩ Kỳ xúc động đến đỏ mặt, tim đập mạnh liên hồi.

Sau khi ra ngoài rồi Tinh Thần nhìn xung quanh rồi nói:

"Bên kia đường có quán kem kia! Cậu có muốn qua bên đó chúng ta vừa ăn vừa đợi không?"

"Vậ... vậy có ổn không? Trần tiểu thư còn đang ở trong đó..."

"Có gì mà không được.

Chính cô ta đuổi chúng ta ra ngoài mà.

Cùng lắm thì sau khi ra ngoài chúng ta mua cho cô ta một cây kem là được."

"Ừm."

Tinh Thần lại tiếp tục kéo tay Vĩ Kỳ đi.

Thật ra trước kia khi chuyện cậu đơn phương Tinh Thần còn chưa bị lộ ra, đôi khi Tinh Thần vẫn thường nắm tay kéo cậu đi như thế.

Cậu vẫn luôn biết đó là cái nắm tay bạn bè bình thường.

Nhưng hiện tại tình trạng đã đổi khác.

Tinh Thần dù biết rõ tình cảm của cậu không thể vẫn cứ vô tư mà làm như thế chứ? Nó khiến cậu thấp thỏm không yên, lo lắng không biết cậu ấy có ý gì hay không.

Vĩ Kỳ vội lắc đầu cố gắng xua đi suy nghĩ vớ vẩn đó của mình.

Sao Tinh Thần có thể có ý gì được.

Cậu ấy chỉ vừa mới buông bỏ tình cảm với Sử Hồng, còn chưa dứt hoàn toàn, sao có thể có suy nghĩ khác với cậu.

Cùng lúc này, ở một nơi khác, khi chiếc Mercedes của Tề San San đang chạy trên đường thì đột ngột bị một xe ô tô khác tông phải, ép xe của cô vào bên lề.

Tề San San giật mình hoảng sợ.

Bây giờ đang là thanh thiên bạch nhật, lẽ nào có kẻ gan tới mức chặn đường cướp của ngay trên đường luôn ư? Hôm nay cô không đưa theo bảo vệ mục đích là muốn dành thời gian một mình với Sử Hồng, bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện này cô nên làm gì bây giờ? Cánh cửa chiếc xe kia bật mở, một người đàn ông cao lớn bận y phục đen, đeo kính đen nhìn như hắc đạo, bước xuống tiến đến gõ vào cửa kính xe cô, giọng trầm thấp, hỏi:

"Có phải Tề tiểu thư đó không? Kéo cửa xe xuống nói chuyện chút."

* Để kỷ niệm ra chương thứ 100, chương tiếp theo sẽ là một phiên ngoại nhé!.

Chương 102: 102: Phiên Ngoại Trở Về 1

"Này, dậy đi chứ! Còn ngủ nữa sẽ muộn mất!"

Sử Hồng nghe một giọng nói vừa lạ lại vừa quen, như thể đã lâu lắm rồi mới lại nghe giọng nói này.

Cậu lờ mờ mở mắt và rồi giật mình kinh ngạc.

Trước mắt cậu là hình ảnh của thuật sĩ Tinh Thanh Ngôn.

Làm sao tiền bối lại xuất hiện ở đây?

"Ồ, tỉnh rồi này.

Cơ thể không sao chứ?"

"T... Tỉnh tiền bối?"

Sử Hồng ngồi dậy, hai mắt mở lớn nhìn Thanh Ngôn, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Làm sao mà tiền bối có thể xuất hiện ở đây được.

Cậu đưa tay lên muốn chạm vào hình ảnh kia xem có phải là thật không.

Nhưng tay còn chưa kịp chạm tới, Thanh Ngôn đã nắm lấy tay cậu đặt lên má mình, mỉm cười hỏi:

"Giờ đã tin chưa? Người thật đó."

Sử Hồng giật mình, xém chút đã hét lên.

Thanh Ngôn dịu dàng xoa đầu cậu.

"Sao... sao bỗng nhiên lại...?"

"Trước đừng nói vội.

Người nhìn xung quanh đi!"

Sử Hồng sửng lại.

Giờ hẳn mới nhận ra mình đang ở một nơi rất lạ, trong một cái hang động rất sâu.

Phía sau lưng hẳn là một hồ nước lớn màu xanh ngọc, trên mặt nước còn lấp lăm lăm những hạt ánh sáng không ngừng chiếu lấp lánh.

Kinh ngạc hơn cả chính là người đang ngồi bên hồ nước đó.

Chính là Tinh Húc.

"Anh... A Húc!"

Tinh Húc đang ngồi quan sát hồ nước, nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại.

"Em tỉnh rồi hả?"

"Anh cũng ở đây sao?"

"Ừ.

Mở mắt ra là thấy ở đây rồi.

Anh còn gặp sư phụ và Phượng tiên bối nữa.

Là bọn họ đưa chúng ta đến đây."

Lúc này Phượng Cảnh từ sâu bên trong hang động đi ra, nhìn thấy Sử Hồng tươi cười nói:

"A Hồng, lâu rồi không gặp.

Còn nhớ bọn ta không?"

Đến lúc này Sử Hồng đã biết những gì mình đang thấy là thật, không phải đang mơ.

Hắn ôm chầm lấy Phượng Cảnh, mừng rỡ đến phát khóc.

"Ta mừng quá! Ta nhớ hai người lắm!"

Tinh Húc không vui, nắm cổ áo Sử Hồng, lôi người ra.

Sau đó Sử Hồng được biết trong lúc tìm hiểu sách cổ, Thanh Ngôn đã tìm thấy tư liệu viết về một hang động do những thuật sĩ thời kỳ đầu tạo ra dùng để làm nơi tu luyện.

Bên trong chứa rất nhiều kỳ trân dị bảo có thể nâng cao linh lực và có thể kéo dài cả tuổi thọ.

Hai người đã đi tìm khắp nơi và thấy cái hang này.

Bọn họ không tìm thấy gì khác ngoài hồ nước này và một cuốn sách cổ viết về thuật thời không.

"Cái hồ này chính là một cánh cửa thời không đặc biệt có thể thông đến mọi thế giới cũng như thời không khác nhau.

Ta và Phượng Cẩn đã nghiên cứu quyển sách cổ một thời gian phát hiện trong đó có một thuật pháp cho phép dịch chuyển một số lượng người nhất định từ thời không khác đến nơi này nhưng chỉ trong một thời gian rất ngắn."

"Bọn ta đã đến thế giới của hai người các ngươi và bắt cóc các ngươi đến đây.

Thời gian không thể duy trì được nhiều, dài lắm chỉ được năm tiếng đồng hồ thôi."

"Năm tiếng cũng tốt lắm rồi.

Biết đâu sau này còn có thể làm lại.

Bọn ta lại có thể đến đây thăm mọi người."

"Ừ.

Mấy người bọn ta sẽ cố gắng."

Thanh Ngôn nhìn hai người bọn họ, nở nụ cười thật dịu dàng.

"Dù sao ta cũng rất mừng.

Hai người các người ở thế giới đó có thể hạnh phúc sống cùng nhau.

Vậy là quá tốt rồi."

"Vâng."

Sử Hồng mỉm cười nắm chặt tay Tinh Húc.

Cũng nhờ anh ấy vẫn không buông bỏ hẳn, thậm chí từ bỏ cả thời gian sống ngắn ngủi còn lại để đổi lấy một cơ hội gặp lại hẳn ở thế giới bên kia.

Một người dành tình cảm cho mình lớn đến vậy có thể tìm ở đâu ra chứ.

"Những người khác hiện giờ đang ở đâu ạ?"

"Vẫn ở Đông Vân quốc thôi.

Nhưng nơi này cách bên đó khá xa.

Chúng ta không di chuyển theo cách thông thường được.

Phải dùng phương tiện vận chuyển đặc biệt."

"Phương tiện vận chuyển đặc biệt?"

Thanh Ngôn và Phượng Cẩn dẫn hai người ra ngoài hang.

Đồng thời giăng một tầng kết giới che miệng hang lại.

Nhìn nó lúc này trông không khác gì một ngọn núi bình thường.

Bên ngoài là khung cảnh rừng núi hoang vu, xung quanh toàn là núi đá cheo leo, cây cỏ um tùm.

Sử Hồng khá nể hai vị tiên bối có thể tìm ra được cái hang này.

"A Húc, còn nhớ thuật dịch chuyển tức thời mà ta từng dạy con không?"

"Có ạ.

Nhưng người không cho con sử dụng vì nó quá tiêu tốn linh lực."
"Ừm.

Nhưng bây giờ không thể không dùng rồi.

Chỉ có điều sẽ không tốn nhiều linh lực như bình thường nữa."
Thanh Ngôn lấy từ bên hông một cái túi nhỏ màu đen.

Bên trong chứa một vài hòn sỏi màu xanh lục nhìn rất đẹp mắt.

"Đây là những hòn sỏi nằm dưới đáy của cái hồ kia.

Trải qua nhiều năm nó cũng đã hấp thu linh lực của hồ nên có thể nói mỗi viên đá này hiện tại cũng chứa bên trong một lượng linh lực nhất định.

Ta có thể dùng nó thay cho linh lực của ta phát động pháp thuật."
Phượng Cảnh, Thanh Ngôn dùng đá vẽ dưới đất một ma trận.

Tinh Húc cũng cúi xuống hỗ trợ vẽ theo trí nhớ của bản thân.

Vòng ma trận không quá phức tạp, ba người vẽ tầm năm phút là hoàn thành.

Sau đó bốn người đứng vào bên trong trận.

Thanh Ngôn cùng Phượng Cảnh niệm chú thuật.

Một luồng ánh sáng loé lên bao vây lấy bọn họ.

Một giây sau, cả bốn người biến mất.

Ánh sáng chói mắt khiến Sử Hồng không thể thấy được gì.

Đến lúc mở mắt ra đã nhìn thấy mình đứng trước một tiểu viện nhỏ, nhìn lạ hoắc.

Hắn quay sang Thanh Ngôn, còn đang định hỏi đây là nơi nào thì chợt thấy cánh cửa nhà bật mở.

Sử Tân Vinh đang ôm một rổ quả nho bước ra.

Nhìn thấy người đứng bên ngoài, ông sốc đến đứng đờ như tượng. Sử Hồng nhìn thấy ông cũng kinh ngạc không kém.

Sử Tân Vinh so với lần cuối hắn gặp trông gầy hơn, bụi bặm, bình dân hơn nhưng lại nhìn khoẻ khoắn và trẻ trung hơn trước.

Nhìn vật trên tay ông, hắn hiểu ra ông đang rất vui vẻ hưởng thụ cuộc sống này.

"Khang vương, lâu lắm không gặp."

Sử Tân Vinh nở nụ cười ấm áp đáp lại:

"Ừm.

Lâu lắm không gặp.

Ta không còn là Khang vương nữa rồi.

Kia... là thái tử sao?"

"Phải.

Ta về thăm ngài đây."

"Làm sao mà..."

"Chuyện này dài lắm.

Con sẽ từ từ kể cho người nghe." Sử Hồng đón lấy rổ nho trên tay Sử Tân Vinh, cười tươi nói tiếp: "Con trông người còn trẻ khoẻ hơn trước nữa.

Người mang rổ nho đi đâu thế?"

"Trái cây trong vườn chín cả rồi.

Ta thu hoạch đem bán.

Còn có mấy rổ trái cây nữa ở trong ấy.

Cảnh Điền với mấy đứa nữa đang thu hoạch."
Vừa nói đến đây thì chợt nghe có một tiếng "rầm" rồi "lộp, bộp".

Mọi người nhìn qua thì thấy Cảnh Điền đứng sững sờ nhìn về phía này, dưới đất là rổ táo bị đổ, táo lăn lông lốc khắp nơi.

Sử Hồng giơ tay lên cười tươi.
"Yo, Cảnh Điền! Khoẻ kh..."
Hắn còn chưa nói xong, Cảnh Điền đã nhào tới ôm chầm lấy.

Tinh Húc lấy rổ nho từ tay Sử Hồng ngay trước khi Cảnh Điền chạm tới.

"Chủ nhân! Thuộc hạ cứ nghĩ không còn cơ hội gặp lại người nữa."
"Kìa, gặp lại nhau phải vui, phải cười chứ.

Sao lại khóc thế kia?"
"Thuộc... thuộc hạ xin lỗi! Thuộc hạ vui quá!"
"Đừng xưng thuộc hạ nữa.

Ta có còn là thế tử nữa đâu, cũng không còn là chủ nhân của người nữa.

Cứ gọi là Sử Hồng bình thường thôi."
"Cái đó..."
"Ôm đủ chưa?"
Giọng nói vừa cất lên, một bàn tay lôi Cảnh Điền ra, cùng lúc Tinh Húc cũng kéo Sử Hồng lại.

Sử Hồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn và thấy Khúc Phong.
"Hả? Người..."
Khúc Phong nở nụ cười gật đầu chào Sử Hồng.
"A Hồng, rất vui còn có thể gặp lại người.

Nhưng không phải vì thế mà để người tùy tiện ôm Điền Điền của ta."

"Ai là Điền Điền của người? Buông tay!"

"Chúng ta đã thế này rồi.

Người còn chối cái gì?"

"Người...! Thế này là cái gì?! Nói cho đàng hoàng!"

Sử Hồng và Tinh Húc ngạc nhiên nhìn nhau.

Xem ra sau khi bọn họ rời đi đã có rất nhiều chuyện thú vị xảy ra.

"Người là thuật sĩ của Thần Quốc, thường xuyên xuất hiện ở đây sẽ không tốt lắm đâu."

"Có gì mà không tốt.

Thần Quốc đâu phải chỉ có mình ta là thuật sĩ.

Hơn nữa, khi nào có việc cần đến ta vẫn sẽ cống hiến vì quốc gia mà.

Thê tử đang ở đây, ta dĩ nhiên phải thường xuyên đến đây bồi nàng rồi."

Cảnh Điền lạnh lùng giơ chân đạp mạnh vào chân hắn.

"Ái da! Người làm gì vậy?"

"Ai là thê tử của người? Còn nói năng kiêu đó thì người rút về cho ta!"

Sử Hồng cười thầm.

Cảnh Điền so với hắn khi trước còn bạo lực hơn đến mấy lần.

Sao trước kia hắn không phát hiện ra hai người bọn họ hợp nhau đến vậy nhỉ?

"Táo của ta bị rút hỏng hết rồi.

Không ai thêm nhặt à?"

"Xin lỗi lão gia! Thuộc hạ nhặt ngay đây."

Cảnh Điền vội vàng chạy đến nhặt táo.

Khúc Phong cũng theo đến giúp.

Sử Hồng quay qua nói với Sử Tân Vinh:

"Con giúp người bán trái cây nhé!"

"Được thôi."

Trái cây của vườn Sử Tân Vinh thu hoạch được rất nhiều.

Ông đem bán cho người trong kinh thành với giá khá rẻ, bán hết ba phần tư, giữ lại một phần để ở nhà và đem cho những người thân quen trong cung.

Dân trong thành rất yêu quý ông, cũng đem cho ông rất nhiều.

Sử Hồng chứng kiến những chuyện này cảm thấy rất vui.

"Này, nếu người đã đến đây rồi, có một chuyện nhất định phải giúp ta." Khúc Phong nhân lúc Cảnh Điền không để ý kéo Sử Hồng ra một bên, nói nhỏ.

"Chuyện gì vậy?"

"Điền Điền luôn nói vì lời hứa với người trước khi ra đi nên nhất định muốn ở bên cạnh chăm sóc Sử Tân Vinh cả đời, không chịu theo ta về Thần Quốc.

Người xem..."

Sử Hồng kinh ngạc: "Vậy sao? Ta đúng là từng nhờ hẳn chuyện đó nhưng cũng không bảo hẳn phải chăm cả đời."

"Ta cũng nghĩ như thế nhưng khuyên thế nào hẳn cũng không chịu nghe.

Giờ chỉ có người mới nói được hẳn thôi."

"...!Ta hiểu rồi.

Để ta giúp người."

"Cảm ơn nhiều lắm."

"Nhưng trước đó có một chuyện này ta khá thắc mắc."

"Hả? Chuyện gì?"

"Từ Thần Quốc đến Đông Vân Quốc đi đi về về cũng phải mất hơn nửa tháng.

Ta nghe nói người ở đây rất thường xuyên.

Nếu lỡ như có chuyện gì xảy ra ở Thần Quốc thì người lo liệu kiểu gì? Theo ta biết thuật sĩ còn lại của Thần Quốc cũng lớn tuổi rồi.

Mọi việc ở đó đều trông cậy vào người."

Khúc Phong im lặng, có vẻ do dự không biết có nên nói ra không.

Sử Hồng có dự cảm rất không tốt..

Chương 103: 103: Phiên Ngoại Trở Về 2

"Chủ nhân, có chuyện gì mà kéo thuộc hạ đến đây gấp vậy?"

"Ta đã nói không được xưng hô như vậy nữa mà."

Ta không còn là chủ nhân của ngươi.

Còn gọi như thế nữa là ta giận thật đó."

Cảnh Điền lúng túng cúi mặt.

"Vậy... ta gọi Sử huynh thì được chứ?"

"Ta lại nghĩ ngươi lớn tuổi hơn ta đó."

Thôi, gọi A Hồng đi."

Cảnh Điền thấy Sử Hồng không vui nên cũng không muốn làm khó cậu ấy nữa, quyết định chiều theo ý cậu.

"Vậy A Hồng đột ngột kéo ra ra đây là có chuyện gì?"

"Ta không có nhiều thời gian nên sẽ hỏi thẳng luôn."

Ngươi cũng phải trả lời thật cho ta.

Ngươi đối với Khúc Phong như thế nào?"

Mặt Cảnh Điền lập tức bừng đỏ, bộ dạng trở nên lúng túng.

"Như... như thế nào là... thế nào?"

"Ý ta hỏi là ngươi có thích hắn không? Ngươi không cần ngại ta, cứ nói thật đi."

"Chuyện đó... Thật ra huynh ấy rất tốt, chỉ là... Ta cảm thấy ta và huynh ấy không hợp."

"Sao lại không hợp? Ta thấy hợp lắm mà."

Nếu là chuyện ta đã nhờ người chăm sóc cha ta trước kia thì người không cần lo đâu.

Ý của ta là nhờ người thi thoảng để ý ông ấy một chút, không phải ý bảo người phải ở bên cạnh chăm sóc ông ấy cả đời mà không màng đến hạnh phúc của bản thân.

Nếu người thật sự thích hẳn thì đừng do dự gì nữa.

Theo hẳn đi đi."

"A Hồng, ý ta không phải thế.

Ta dĩ nhiên hiểu những lời của người.

Nhưng ta với huynh ấy không xứng với nhau đâu.

Huynh ấy là thuật sĩ, một người vô cùng có địa vị ở Thần Quốc, còn ta đến một chức danh thực sự cũng không có.

Ta không đáng để huynh ấy tốn nhiều tâm tư như thế."

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn trời.

Người thời xưa coi trọng mấy cái vụ môn đăng hộ đối đến vậy sao? Không.

Cũng không thể trách.

Ở hiện đại cũng như vậy, khác gì ngày xưa đâu.

"Ta kể cho người nghe chuyện này rồi người tự suy nghĩ xem mình nên làm thế nào.

Người biết rõ tầm quan trọng của Khúc Phong ở Thần Quốc là lớn đến như thế nào, nhưng hẳn vẫn thường xuyên xuất hiện ở đây chăm sóc cho người.

Người đã từng tự hỏi tại sao lại như vậy chưa? Hấn vắng mặt ở Thần Quốc lâu như vậy, triều đình Thần Quốc làm sao có thể không hỏi tới."

"Ta cũng đã từng hỏi hấn câu đó.

Khúc Phong nói hấn có một con chim đưa thư bay rất nhanh.

Nếu triều đình có việc cần đến hấn chỉ cần truyền tin thì hấn sẽ ngay lập tức quay về.

Hơn nữa, Thần Quốc có hai thuật sĩ.

Cho dù không có hấn thì người kia vẫn có thể lo liệu được.

Giả sử như người kia không thể tự giải quyết thì vẫn đủ sức cầm chân cho đến khi hấn về đến nơi."

"Hấn nói vậy người tin liền sao?"

Cảnh Điền giật mình.

"Chẳng lẽ không phải như vậy? Hấn nói dối ta sao?"

"Không hoàn toàn như vậy.

Chuyện này cũng không thể trách người.

Tình hình thuật sĩ ở các quốc gia vốn không phải là việc được thông tin rộng rãi.

Nếu không phải vì A Húc cũng là thuật sĩ thì có lẽ ta cũng không nắm được."

"Đúng là Thần Quốc có hai thuật sĩ nhưng người kia đã đến giới hạn rồi, gần như không thể thi pháp được nữa.

Nên nếu có chuyện ở Thần quốc mà cần dùng đến pháp thuật thì đều dựa cả vào Khúc Phong.

Hấn thực chất vẫn thường xuyên xuất hiện ở Thần Quốc nhưng

cũng hay qua lại nơi này chăm sóc người.

Để làm được điều đó, hắn đã tự tạo ra một cánh cổng không gian trong nơi ở của mình."

"Người có lẽ không biết, tất cả những thuật pháp liên quan đến dịch chuyển thời không đều vô cùng tiêu tốn linh lực, cũng đồng nghĩa với việc giảm đi nhiều thọ nguyên.

Nhưng vì để gặp người, hắn vẫn liều lĩnh làm việc đó.

Trước kia vì cứu ta khỏi độc của Hạt đỉnh hồng đã tiêu tốn mất mấy năm tuổi thọ của hắn, giờ lại thêm chuyện này nữa.

Không biết tuổi thọ của hắn còn được bao nh..."

Sử Hồng không dám nói hết câu khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, bàng hoàng của Cảnh Điền.

Sử Hồng có thể hiểu cảm giác của y.

Lúc hắn mới nghe Khúc Phong kể chuyện này hắn cũng sốc y như vậy.

Hắn không thể ngờ Khúc Phong lại có thể vì Cảnh Điền mà làm đến mức này.

Khi hắn hỏi Khúc Phong làm như thế có đáng không.

Khúc Phong đã cười mà trả lời hắn: "Đáng chứ.

Ta không muốn phải bỏ lỡ người mà ta thích thêm một lần nào nữa." Nghe câu trả lời đấy, Sử Hồng đã không thể thốt nên một lời nào.

Hoá ra cái chết của hắn ngày đó đã tác động rất nhiều đến Khúc Phong.

Sử Hồng đặt tay lên vai Cảnh Điền, chân thành nói:
"Là một người đã trải qua hai kiếp, ta khuyên huynh một câu.

Trong một đời người không dễ gì tìm được một người yêu thương mình thật lòng.

Nếu huynh bỏ lỡ người đó, sau này có hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Không phải ai cũng có hai kiếp sống để mà làm lại đâu."
Cảnh Điền im lặng một lúc rồi đột ngột cúi đầu, nắm lấy tay Sử Hồng.

Ánh mắt y hiện tại rất kích động, vành mắt đỏ ửng, giọng run run:
"Ta hiểu rồi.

Ta biết mình phải làm gì rồi.

Cảm ơn A Hồng.

Cảm ơn nhiều lắm!"
Sau đó Cảnh Điền vội vàng chạy tới lôi Khúc Phong trở về.

Tinh Húc ngạc nhiên chạy đến hỏi hấn:
"Chuyện gì vậy? Em vừa nãy nói gì mà cậu ta chạy đi thế?"
"Ừm.

Nói chút chuyện thôi.

Em nghĩ giờ không cần lo nữa rồi.

Chúng ta đi tìm Tử Lâm thôi."
Để tiết kiệm thời gian, Thanh Ngôn đã gửi thư cho Tử Lâm, hoàng thượng và hoàng hậu bí mật đến tiểu viện.

Bởi vậy chỉ cần về tiểu viện của Sử Tân Vinh, hai người bọn họ đều gặp được tất cả những người muốn gặp.
Tử Lâm và hoàng hậu ôm lấy Tinh Húc khóc nức nở.

Bọn họ khóc mãi không ngừng đến mức Tinh Húc phải kêu lên:
"Hai người cứ khóc miết như thế là hết thời gian đó."

Chúng ta chỉ còn hơn một tiếng đồng hồ nữa thôi."
Tử Lâm lau nước mắt rồi lại quay qua ôm chầm lấy Sử Hồng.

Ôm một lúc lâu mà không nói gì cả.

Sử Hồng vỗ vai cậu trêu chọc:
"Hết nước mắt để khóc cho huynh rồi hả?"
"Đệ... đệ khó khăn lắm mới tìm lại được."

Huynh... huynh hức..."
"Ha ha."

Ta trêu đệ chút đó mà.

Tử Lâm, hai năm không gặp đệ đã cao lên nhiều rồi.

Sức khoẻ thế nào? Có tốt không? Còn bị bệnh nữa không?"
"Không ạ."

Nhờ huynh và Tinh Húc ca mà bây giờ đệ khoẻ lắm, có thể vận động mạnh không khác gì người bình thường.

Đệ được phong làm Cảnh vương, được giao trọng trách.

Đệ đã cố gắng làm thật tốt mọi việc được phụ hoàng giao cho."
"Ừm."

Vậy quá tốt rồi.

Thế..." Sử Hồng liếc nhìn Kim Yến rồi ghé tai Tử Lâm hỏi nhỏ: "Đệ bao giờ thì thành thân?"

Tử Lâm giật mình, mặt đỏ bừng như quả gấc, ấp úng nói không nên lời.

Sử Hồng nhìn biểu hiện của cậu đã có thể đoán được câu trả lời rồi.

Mãi một lúc sau, Tử Lâm mới nói thầm với Sử Hồng: "Yến ca ca nói muốn đợi đệ lớn thêm một chút thì mới..."

Sử Hồng nhắm tính năm nay Tử Lâm cũng phải mười bảy tuổi.

Ở thời phong kiến chừng này là lập gia thất được rồi, còn đợi gì nữa.

Rồi hẳn nhìn lại Tử Lâm, có chút hiểu suy nghĩ của Kim Yến.

Nhóc con này vẫn còn hơi nhỏ.

Kim Yến đứng cách đó không xa lắm, loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện, mặt cũng đỏ ửng lên.

Tinh Húc tiến lại gần hẳn, khoác tay qua vai kéo hẳn lại sát bên mình, hỏi nhỏ:

"Chuyện mà ta nhờ ngươi vẫn làm tốt chứ hả?"

Kim Yến vội cúi đầu nghiêm túc đáp:

"Thuộc hạ đã thề sẽ luôn ở bên cạnh chăm sóc và bảo vệ cho Tử Lâm.

Cho dù không có sự nhờ cậy của chủ tử thì đó vẫn là tâm nguyện cả đời của thuộc hạ."

"Ta không còn là chủ nhân của ngươi nữa, không cần cung kính như vậy.

Hơn nữa, nếu ngươi và Tử Lâm thành thân ta còn phải gọi ngươi một tiếng đệ tức a."

Kim Yến hoảng hốt đỏ mặt, đầu lại càng cúi thấp hơn.

"Thuộc hạ không dám."

Tinh Húc lắc đầu thờ dài.

Cả Kim Yến lẫn Cảnh Điền đều theo hầu hẳn và Sử Hồng đã nhiều

năm, muốn họ thay đổi xưng hô và cách đối xử không phải là việc có thể làm trong thời gian ngắn.

Hắn đã sinh sống ở thế giới hiện đại của Sử Hồng hai mươi mấy năm không khỏi cảm thấy khó chịu.

"Được rồi.

Người nhớ những gì người nói hôm nay là được."

Mọi người hàn huyên thêm vài câu rồi Thanh Ngôn và Phượng Cần phải lập tức đưa cả hai trở về hang động kia trước khi hết thời gian.

Nếu bọn họ về không kịp e rằng sẽ gây mất cân bằng ở hai thế giới.

Trước khi đi hoàng hậu cúi chào Tinh Húc và Sử Hồng mỗi người một lá bùa hộ mệnh, hi vọng cuộc sống của hai người ở thế giới kia sẽ trải qua thật bình an và hạnh phúc.

Hai người vô cùng cảm kích.

Tinh Húc nắm tay Sử Hồng quỳ xuống cúi lạy phụ mẫu hai người rồi đứng dậy dứt khoát rời đi.

... *** ...

Vừa đặt chân về trước cửa hang động, Tinh Húc đã giật mình kêu lên: "Quên mất chưa gặp chào Tiểu Tâm rồi."

"Nó hả? Ở kia kìa!"

Tinh Húc nhìn theo hướng chỉ tay của Phượng Cần thì nhìn thấy một cậu nhóc tầm sáu bảy tuổi, làn da sạm màu rúm nắng đang đứng cách đó chừng mười mét, ngăn người nhìn về phía này.

Tinh Húc kinh ngạc, gọi:

"Tiểu Tâm?"

Ngay lập tức thằng nhóc oà khóc chạy đến ôm chầm lấy Tinh Húc.

"Tiểu Tâm ngay từ đầu đã ở đây rồi nhưng vì ta có nhiệm vụ giao cho nó nên lúc đó nó không có mặt."

"Sao sư phụ không nói cho con biết sớm?"

"Thời gian có hạn.

Cái nào tranh thủ được thì tranh thủ.

Đằng nào thì khi trở về chẳng gặp chứ."

Tiểu Tâm hai mắt lưng tròn vừa nói vừa khóc: "Lúc con nghe Tỉnh sư phụ truyền tin báo con còn không tin nổi.

Sư phụ... người còn sống.

Người trở về rồi."

"Ừm.

Nhưng mà giờ ta lại phải đi ngay rồi.

Nghe vị sư dạy này.

Con nhất định phải học hành thật chăm chỉ và nghe lời các vị sư phụ nghe chưa?"

"Con luôn nghe lời mà.

Sư phụ yên tâm.

Nhưng mà... người phải đi luôn sao? Con chỉ vừa mới gặp người, con còn rất nhiều điều muốn nói..."

"Ngoan.

Có thể một ngày nào đó ta sẽ trở lại.

Đến lúc đó ta sẽ kiểm tra thành quả rèn luyện của con.

Nếu con không đạt được như kì vọng của ta thì ta sẽ buồn lắm đấy."

"Con nhất định sẽ cố gắng luyện tập thật tốt.

Con sẽ khiến sư phụ tự hào."

"Rất tốt." Tinh Húc xoa đầu thẳng bé rồi quay qua nói với hai người kia: "Các vị tiền bối, chúng ta đi thôi."
Tiểu Tâm lau nước mắt, đứng sững nhìn hai người kia dần biến mất sau ánh sáng xanh chói lòe..

Chương 104: Chương 104

Tề San San hoảng sợ tột độ, tay run run vớ lấy túi xách muốn lấy điện thoại.

Cô vội gọi cho vệ sĩ của mình nhưng gọi thế nào máy cũng không liên lạc được.

Cô hoảng sợ nhìn cửa xe thì thấy thiết bị gây nhiễu sóng trên tay anh ta, tay cô run lên một cái, điện thoại rớt luôn xuống gầm xe.

Anh ta gõ gõ đó trên điện thoại của mình rồi giơ ra cho cô xem.

Trên đó viết: "Tôi chỉ muốn nói chuyện, sẽ không làm gì."

Tề San San biết mình hiện tại không có sự lựa chọn, nhưng cô còn ở trong xe thì vẫn còn tạm an toàn.

Cô điều khiển hạ cửa xe xuống một chút để đảm bảo cánh tay của người đàn ông kia không thể chui qua lọt.

Anh ta dường như cũng chỉ cần có thể, ghé vào khe hở kia nói với cô:

"Người mà cô đang theo đuổi là hoa đã có chủ rồi."

Và chủ nhân của hắn là người mà cô không thể chọc vào được đâu.

Cho nên biết điều thì tránh xa ra, nếu không sẽ phải gánh hậu quả đấy."

Tề San San sửng sốt nhìn kẻ kia.

Thế hoá ra là tình địch của Sử Hồng đến dẫn mặt cô à.

Người xinh đẹp như Sử Hồng nhiều người thích là chuyện đương nhiên nhưng không ngờ lại có một kẻ có vẻ có uy lực như thế.

Dám cử người đến ép xe, đe dọa cô giữa đường giữa xá thế này.

Tề San San nhếch môi câu lên một nụ cười nửa miệng.

Rất có tính thách thức.

Cô kéo cửa xuống một chút, mím cười đáp lại người kia:
"Vậy anh nghĩ tôi là ai mà dám ra lời đe dọa với tôi? Tôi nói cho anh biết nếu anh dám làm gì tôi, tôi sẽ huỷ hoại cả cái người gọi là chủ nhân kia lẫn anh Sử Hồng.

Tôi không có được thì hẳn ta cũng đừng hòng có được."
"Hừm.

Gan của cô cũng lớn lắm.

Cô nghĩ mấy ngày nay công việc của cô không thuận lợi chỉ đơn giản là do xui xẻo thôi sao?"
Tề San San giật mình.

Thảo nào mấy ngày nay luôn cảm giác có người theo dõi.

Việc nào không hỏng cái này cũng hỏng cái kia.

Trùng hợp một cách kì lạ.

Cô cũng đã cho người đi điều tra nhưng lại không tra ra được manh mối gì.

Vậy ra có người âm thầm phá hoại, mà phá hoại rất tinh vi đến mức

khó phát hiện ra.

Người đứng sau Sử Hồng có vẻ là một người rất nguy hiểm.

Tề San San nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi toát mồ hôi.

Người kia rốt cuộc là ai vậy?

"Có thể nói cho tôi tên người đã bảo anh đến đây không?"

Người áo đen chỉ mỉm cười và đáp ngắn:

"Tự tìm."

... *** ...

Tinh Húc trở về nhà ngay lập tức lột áo vest và cà vạt ra.

Anh rất ít khi mặc như vậy nhưng để làm uy với con nhỏ không biết sống chết đó thì phải mặc thôi.

Nhìn ánh mắt của cô ta có vẻ vẫn chưa phục lắm.

Dạng người như vậy anh gặp không ít.

Thời gian ở Mỹ có không ít kẻ tìm cách theo đuổi anh, mà dùng cách thông thường thì đuổi không đi.

Dạng người này phải dùng cách đặc biệt.

Tinh Húc đến phòng tìm Sử Hồng nhưng không thấy cậu đâu.

Gọi điện thoại thì tắt máy, tìm tất cả các phòng cũng không thấy đâu, hỏi quản gia thì cậu chưa hề ra khỏi nhà.

Tinh Húc không khỏi kinh ngạc.

Không đến mức trong nhà mình mà cũng mất tích đấy chứ.

"Đại thiếu gia, cậu đã tìm thử ở tầng ba chưa? Căn phòng đó..."

Tinh Húc tối sầm mặt.

Căn phòng đó là nơi cậu không muốn vào, cũng không muốn bất cứ

ai nhắc đến nó.

Tại sao Sử Hồng lại biết mà đến?

"Cậu ấy đã biết từ ngày đầu tiên dọn đến nhà rồi.

Cậu ấy cũng đã vào trong đó."

"Sao ông lại để cậu ấy vào đó? Ông không nói là không được vào à?"
Thái độ của Tinh Húc rất tức giận khiến lão quản gia giật mình.

"Thiếu gia, cậu Sử Hồng đã vào phòng đó trước khi tôi phát hiện ra.

Hơn nữa... lão gia cũng không hề cấm cậu ấy vào đó."

"Chỉ có ông già mới còn bám víu vào mấy thứ kỉ niệm vớ vẩn đó thôi.

Chết tiệt! Nếu tôi tìm thấy em ấy ở đó tôi sẽ xử ông."

Căn phòng đó là nơi không bao giờ anh muốn đặt chân đến lần nữa.

Đó từng là căn phòng của mẹ, cũng là nơi mẹ trút hơi thở cuối cùng.

Mỗi lần nhìn thấy nó anh lại không thể kìm được cơn giận dữ.

Ông ta mang một đồng hình gia đình treo ở đó làm như thể gia đình hạnh phúc lắm vậy.

Hạnh phúc của anh không hề có mặt ông ta.

Đúng hơn là bị chính tay ông ta phá nát.

... *** ...

Sử Hồng nằm một lúc lâu thấy chán nên dậy đi bộ một chút.

Vừa đi cậu vừa suy nghĩ xem nên hoà giải cho cha con Tinh Húc như thế nào.

Cậu chợt nhớ đến căn phòng đầy những bức ảnh gia đình mà cậu đã đến từ những ngày đầu đến ở tại gia đình này.

Tinh Húc không chịu kể cho cậu nghe về cuộc đời của anh ấy, cậu nghĩ mình có thể biết chút gì đó qua những bức ảnh. Mỗi năm Đường Ngân đều treo những bức ảnh của Tinh Húc tại nơi này.

Nhưng dường như những năm anh ấy ở nước ngoài thì rất ít ảnh, và đều là ảnh không chụp chính diện, giống như là được chụp khi anh ấy không biết vậy.

Ngoại trừ bức ảnh đầu tiên chụp gia đình ba người lúc mẹ anh ấy còn sống thì chẳng có tấm nào anh ấy cười cả.

Lúc nào cũng mang gương mặt cô lãnh đạm, khó gần và có chút cô độc khiến cậu nhìn vào không khỏi cảm thấy xót xa.

Cậu chỉ ước giá như mình gặp anh ấy sớm hơn có lẽ anh ấy đã không phải sống một cuộc sống đau khổ lâu như thế. "Rầm!" Tiếng mở cửa mạnh khiến Sử Hồng giật mình.

Tinh Húc xuất hiện với gương mặt tối sầm.

Anh phăm phăm tiến đến đột ngột chộp lấy tay Sử Hồng, tức giận nhìn cậu.

"Tại sao em lại đến đây? Em biết rõ là anh không thích nơi này cơ mà."

"Tinh Húc, em... em chỉ muốn biết nhiều hơn về anh."

"Cái gì?"

"Quá khứ của anh, tất cả những gì anh đã trải qua ở thế giới này, em đều muốn biết."

Nhưng mà... em không dám hỏi anh.

Nên em..."

"A Hồng, có phải lâu nay tôi chiều em quá rồi không? Em muốn biết

cái gì sao không trực tiếp hỏi tôi? Lần đầu tiên em không biết nên bước vào căn phòng này, tôi không để ý.

Nhưng lần thứ hai em biết rõ tôi rất ghét vẫn cố tình bước vào căn phòng này.

Em nghĩ tôi không dám làm gì em à?"

"Không phải, Tinh Húc..."

Tinh Húc kéo tay Sử Hồng lôi ra ngoài, sai quản gia khoá cửa phòng lại.

Anh lôi cậu về phòng mình rồi ném lên giường.

Sử Hồng nhìn sắc mặt giận dữ cực độ của Tinh Húc mà hoảng hồn.

Cậu đã biết anh ấy sẽ không vui vì cậu bước vào căn phòng đó, nhưng không nghĩ là anh ấy sẽ giận đến vậy.

Quá khứ của anh ấy thật cuộc đã trải qua những gì?

"Em muốn biết tôi đã trải qua những gì? Muốn biết tại sao tôi lại căm ghét cái căn phòng đó đến thế phải không? Được.

Tôi sẽ cho em biết.

Nhưng em phải trả một cái giá xứng đáng."

"Anh... anh muốn em làm gì?"

Tinh Húc đè Sử Hồng xuống giường, lạnh lùng hỏi:

"Em nghĩ tôi muốn làm gì?"

Nhìn hành động này của Tinh Húc là muốn "làm" luôn tại đây sao?

Nhưng chỉ e lần này sẽ không nhẹ nhàng như mọi lần.

Cậu không ngại dùng cơ thể mình để làm anh ấy bớt giận nhưng bố mẹ sợ là sắp về.

Ở đây không an toàn.

"Em sẵn sàng làm bất cứ điều gì anh muốn nhưng mà... có thể đến

nhà anh không?"

"...!Được."

... *** ...

Sau khi rời khỏi nơi triển lãm tranh, Trần Giai Di lại tiếp tục muốn đến quảng trường Hoàng Gia tham quan.

Tinh Thần cảm thấy rất chán nản và vô vị, vốn đã định từ chối nhưng Lục Vĩ Kỳ động viên cậu cùng đi.

Dù sao cũng không thể làm mất mặt cô tiểu thư này được, hơn nữa cậu cũng chưa có dịp đi bao giờ.

Xem như lần này đi tham quan cho biết.

"Cậu chưa đến quảng trường Hoàng Gia bao giờ á? Không phải chứ?"

"Thật ra cũng không phải là chưa từng tới.

Hồi nhỏ tôi đã từng tới đây cùng bố mẹ nhưng lâu quá tôi đã quên mất rồi.

Nghe nói qua nhiều năm quảng trường cũng đã thay đổi nhiều.

Tôi cũng muốn nhân dịp này đi xem cho biết."

Tinh Thần ngẩn người.

Trong một khoảnh khắc khắc dáng vẻ mông lung suy nghĩ về quá khứ của cậu ấy nhìn thật đẹp mắt, trông cứ như viên ngọc đang phát sáng vậy.

"Khụ khụ.

Được.

Tôi là vì nể cậu mới lại đi cùng cô ta đấy."

"Biết mà.

Đợi sau khi tiễn Trần tiểu thư về tôi mời cậu đi ăn xem như cảm ơn nhé!"

"Cũng được.

Quán do tôi chọn."

Ngồi lái xe Tinh Thần cứ suy nghĩ mãi về chuyện của Vĩ Kỳ.

Gần như đứa trẻ con nào cũng đã từng đến quảng trường Hoàng Gia rồi, nhưng nghe cách nói của Vĩ Kỳ thì cậu ấy đến khi còn nhỏ lắm đến mức không nhớ rõ.

Hơn nữa thái độ của cậu ấy khi nhắc đến chuyện này rất hoài niệm, rất luyến tiếc, và hình như còn có cả sự đau đớn nữa.

Cậu không biết mình có nhìn nhầm hay không nhưng cũng không dám hỏi sợ sẽ làm Vĩ Kỳ đau lòng.

Quen nhau đã lâu nhưng cuộc sống cũng như hoàn cảnh gia đình của Vĩ Kỳ cậu không nắm rõ lắm, vì dường như Vĩ Kỳ không muốn nhắc đến gia đình của mình.

Tất cả những gì cậu biết là bố mẹ Vĩ Kỳ ở rất xa và rất ít khi đến thăm cậu.

Vĩ Kỳ chỉ có một người cô ruột ở dưới quê là vẫn thường xuyên viết thư hỏi thăm cậu ấy.

Nhà cô ấy không giàu có gì nên Vĩ Kỳ vẫn thường đi làm thêm để lo chi phí sinh hoạt.

Vĩ Kỳ làm nhiều công việc khác nhau và thường không cố định nên Tinh Thần cũng không nắm được chính xác là cậu ấy đang làm cái gì.

Còn hoàn cảnh nhà cậu thì cậu ấy lại nắm rất rõ.

Nghĩ lại Tinh Thần cảm thấy mình làm bạn thân của cậu ấy mà thật vô tâm.

"Này, lúc nào đó kể chuyện của cậu cho tôi nghe nhé!"

Vĩ Kỳ ngạc nhiên khi thấy đột nhiên Tinh Thần lại nói như vậy.

"Hả? Kể chuyện gì cơ?"

"Chuyện về cậu.

Bất cứ chuyện gì cũng được.

Tôi muốn biết thêm về cậu."

Vĩ Kỳ bỗng chốc ngưng ngưng đỏ mặt.

Đột nhiên cậu ấy nói cái gì kì vậy?

* Chương sau nên play thế nào, ở đâu cho tình thú..

Chương 105: 105:

Tinh Húc lôi xềnh xệch Sử Hồng vào trong nhà, khóa trái cửa.

Sau đó anh vác cậu vai rồi ném thẳng lên giường.

Sử Hồng sửng sốt nhìn anh cởi áo sơ mi, tháo thắt lưng, rồi cởi quần quăng qua một bên.

Nếu là tình huống bình thường có lẽ cậu sẽ đỏ mặt, phấn khích, tim đập loạn liên hồi, nhưng cái khí thế cởi đồ của anh khiến cậu không khỏi sợ hãi.

Sao cứ có cảm giác giống ác quỷ chuẩn bị trừng phạt vậy.

“A Húc, anh... anh có thể nhẹ chút được không? Lưng em vẫn còn cảm thấy nhức mỏi lắm.”

Tinh Húc đã cởi xong đồ, trên người bây giờ chẳng còn một mảnh vải che thân.

Anh leo lên giường áp sát Sử Hồng, không cho cậu cơ hội trốn chạy.

“Không phải em đã nói sẽ tùy ý anh sao? Bây giờ muốn nuốt lời?”

“Không... không phải.”

Nhưng...”

Tinh Húc cởi áo Sử Hồng, tiện thể dùng nó trói tay cậu lại.

Rồi cứ vậy ngồi lên người bắt đầu cởi bỏ quần của cậu.

Sử Hồng xấu hổ nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Cậu bắt đầu kêu loạn lên:
"A Húc, em biết sai rồi.

Em hứa từ giờ mỗi khi làm việc gì sẽ hỏi ý anh trước.

Anh...!anh nhẹ tay thôi.

Mai em còn phải đi làm."
Tinh Húc lật đồ xong rồi đứng dậy.

Sử Hồng tưởng tượng tiếp theo anh sẽ đè cậu ra rồi hành sự, nhưng chờ một lúc mà không thấy động tĩnh gì.

Cậu mở mắt ra thì thấy anh ngồi ở đầu giường, khoanh tay lạnh lùng nhìn cậu.

Cậu không khỏi ngạc nhiên.
"Em tự mình động thủ đi."
"Dạ?"
"Nếu không biết cách anh sẽ chỉ cho em.

Thế nào? Không muốn?"
Sử Hồng nuốt nước bọt.

Bình thường cậu đều phó mặc cho Tinh Húc chuẩn bị và làm tất cả cho mình, chưa từng tự làm bao giờ, quả thật cảm thấy rất lúng túng.

Nhưng chuyện này từ đầu đúng là cậu sai.

Nếu muốn tiếp tục ý định giảng hoà cho hai bố con họ thì trước hết phải làm dịu cơ giận của Tinh Húc đã.

"Lại đây!"
Sử Hồng bò qua chỗ Tinh Húc.

Anh nhẹ nhàng cười trối cho cậu rồi nói tiếp:

"Đầu tiên em cần tự mình mở rộng chỗ đó đã.

Gel trong ngăn tủ.

Em lấy ra tự mình làm đi, như cái cách mà anh đã làm cho em ấy."
Sử Hồng sửng người.

Bảo cậu tự làm tức là dùng chính tay mình đút vào chỗ đó rồi ngoáy sao? Nghĩ đã cảm thấy rất xấu hổ rồi.

Bình thường Tinh Húc làm chuyện này cậu luôn không dám nhìn, chỉ nằm im tận hưởng.

Sử Hồng do dự một hồi rồi mở ngăn kéo lấy tuýt gel bôi trơn ra.

Mặt lại càng đỏ.

"Trước tiên em bôi gel lên một ngón tay rồi đút vào bên trong.

Ngồi dựa đầu vào anh cho đỡ mỏi."

"...!Cái này... hay là anh làm giúp em đi?"

"Không được.

Đây là hình phạt dành cho em, cũng là cái giá em phải trả nếu muốn được nghe chuyện của anh.

Làm đi!"

Sử Hồng biết không cầu cứu được gì.

Cậu làm theo lời Tinh Húc nói.

Cậu ngồi lên đùi Tinh Húc, dựa đầu vào vai anh.

Lúc đút ngón tay vào khe mộng, cảm giác lạnh lạnh, nhọn nhọn khiến người cậu không tự chủ khẽ run lên.

Cùng là một động tác đút ngón tay vào khe mộng nhưng lại mang

đến hai cảm giác khác nhau.
Ngón tay của Tinh Húc dài hơn cậu một chút.

Anh ấy ngay từ khi bắt đầu đã đút vào rất nhanh và sâu mang đến cho cậu cảm giác kho.ái cảm mãnh liệt, còn cậu có lẽ do còn non kinh nghiệm nên đút từ từ, cảm thấy kích thích nhẹ nhưng lại nhọn nhạo và khó chịu nhiều hơn.

Tinh Húc nhìn ra được điểm này qua biểu hiện trên mặt Sử Hồng.

Anh mỉm cười dùng tay ấn nhẹ ngón tay của Sử Hồng vô sâu một chút khiến cậu kích động kêu lên một tiếng.
"Được rồi.

Đảo xung quanh đi nào.

Cố gắng đảo càng rộng càng tốt mới đút được ngón thứ hai vào được."

Tự mình làm điều này Sử Hồng cảm thấy rất xấu hổ nhưng cảm giác ngứa ngáy khó chịu đó khiến cậu không dừng lại được.

Tay cậu càng đảo xung quanh nhiều càng cảm thấy kích thích, cũng bắt đầu cảm nhận kh.óái cảm.

Sử Hồng không nhịn được mà rên rỉ.

Phần thân cũng bắt đầu cứng lên.
"Đúng rồi.

Cứ như vậy.

Đút ngón tay thứ hai vào.

Cũng làm y hệt như thế."

Anh thì thào vào tai cậu, chỉ dẫn cậu chi tiết từng chút một.

Khi nào thì dứt ngón thứ ba, thứ tư, tay nên chạm vào chỗ nào để thật k.ích thích.

Anh còn nắm lấy tay kia của cậu, hướng dẫn cậu vuốt ve an ủi phần thân như thế nào để tăng sự kho.ái cảm.

Cậu hôn anh, muốn bịt cái miệng toàn thốt ra những lời xấu hổ.
"Đúng rồi.

Em làm rất tốt.

Thế nào? Cảm thấy tuyệt không? So với tôi lúc làm cho em thì sao?"

"Ừm... Đừng hỏi...ừm..."

"Em mới làm lần đầu dĩ nhiên không thể nào tốt như tôi làm cho em được.

Làm nhiều lần sẽ có kinh nghiệm thôi."

Cậu hoảng hốt lắc đầu.

"Hức... em không muốn.

Anh làm cho em đi.

Ừm... Em thích anh làm...ừm..."

"Vậy thì em phải ngoan mới được.

Nếu em làm anh giận thì em sẽ phải tự làm tất cả.

Như vậy thì em sẽ không đạt được kho.ái cảm cao nhất được."

"Anh tha cho em lần này đi ừm... Em... em không dám nữa... ừm.."

"Không được.

Em phải hoàn thành xong hình phạt này anh mới có thể tha thứ cho em."

Tinh Húc quan sát thấy phần thân của Sử Hồng đã ngóc đầu căng cứng, phía dưới bốn ngón tay ra vào thông thuận thì mỉm cười hài

lòng.

Tuy rằng anh thích tự mình làm chuyện này hơn nhưng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở này của Sử Hồng cũng cảm thấy rất thú vị.

"Bước chuẩn bị xong rồi đấy.

Ngồi lên đây đi."

Sử Hồng sau khi dùng tay nới lỏng huyết động nhỏ cả người hơi run rẩy, miệng không ngừng thờ d.ốc.

Tự mình làm còn mệt hơn so với việc nằm im để Tinh Húc làm cho mình.

Sử Hồng nắm lấy vai anh, chỉnh tư thế chuẩn bị ấn huyết nhỏ đã được chuẩn bị xuống họng súng đang chờ sẵn thì Tinh Húc đột nhiên giữ eo cậu lại.

"Phải hôn, làm công tác chuẩn bị cho tôi đã chứ."

"Không phải của anh đã cứng sẵn rồi sao? Còn chuẩn bị gì nữa?"

"Bình thường tôi làm cho em thế nào, không phải em cũng nên phục vụ tôi như vậy sao?"

Sử Hồng phụng phịu.

Người này đã bắt cậu tự vận động còn đòi hỏi đủ thứ, nhưng nghĩ lại hình như mỗi lần anh cũng đều làm thế cho cậu.

Giờ cậu mới nhận ra để cậu đạt được sự kh.óái cảm cực độ anh ấy cũng bỏ công nhiều thật.

Sử Hồng hôn lên môi Tinh Húc, hai tay từ vai chạm đến lồng ngực, đến hai điểm hồng cậu học theo anh vân vê rồi còn cố tình cấu, nhấn.

Tinh Húc nín cười nắm gáy cậu nhấn vào một nụ hôn thật sâu khiến cậu choáng váng.

Tay anh từ gáy lướt nhẹ dọc theo cột sống đi từ từ xuống hông, ngón tay đi đến đầu cậu ngứa ngáy, nhón nhọn đến đó.

Giữa lúc Sử Hồng còn đang đê mê hưởng thụ nụ hôn thì anh đột ngột dừng lại.

"Dạo đầu như vậy được rồi.

Giờ thì ngồi xuống nào."

Sử Hồng nhú mày, tỏ vẻ rất không hài lòng.

Một chốc sau cậu bám lấy vai anh từ từ ngồi xuống.

Thứ kia còn chưa đi vào được một phần ba Sử Hồng đã thấy đau muốn ngừng lại thì đột nhiên Tinh Húc nắm lấy eo cậu ấn mạnh xuống.

Sử Hồng ngửa cổ kêu một tiếng thất thanh.

Đau nhưng mà thật kích thích.

"Để em tự mình làm đúng là khiến tôi chờ đợi đến khổ sở mà."

"Ừm... nhẹ chút.

Em đau..."

"Không sao.

Một lúc nữa sẽ hết đau.

Em động đi."

"H...Hả?"

"Đã nói là hôm nay em phải tự mình làm mà.

Động đi!"

Sử Hồng thầm chửi đồng Tinh Húc trong lòng mấy chục lần.

Cậu chỉ là tự ý vào căn phòng mà anh ấy không thích thôi mà, đâu cần phải trừng phạt nặng tay thế chứ.

Bình thường anh ấy làm cho cậu chỉ mất tầm mười phút là huy.ệt

động đã được nói lỏng, bắt đầu màn đâm thúc kia rồi.

Đến lượt cậu làm không biết qua bao lâu.

Tay mồi đến run, hai chân bủn rủn.

Tưởng vậy là xong rồi bây giờ còn bắt tự mình động.

Lần tới đừng hòng cậu cho anh ấy lên giường.

Thứ kia khi đã đi vào bên trong hoàn toàn, cảm giác kích thích sung sướng dần dần lan ra.

Sử Hồng hơi nhích eo, bắt đầu lên xuống.

Để điều chỉnh tốc độ thích hợp, Tinh Húc vẫn luôn giữ eo đỡ lấy cậu.

Anh dùng hành động chỉ dẫn cậu khi nào lên, khi nào xuống, dùng lực thế nào.

Mới đầu Sử Hồng còn chú tâm về sau bị khoái cảm tràn ngập khiến đầu óc không thể nghĩ nổi, gần như chỉ hành động theo bản năng. Từ lúc nào Tinh Húc trở thành người điều khiển.

Anh nắm lấy eo Sử Hồng không ngừng lên xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Bản thân anh cảm thấy vô cùng sung sướng.

Chưa thoả mãn, Tinh Húc đè Sử Hồng xuống giường nhưng với tư thế quay lưng lại.

Anh để cậu chống tay xuống giường, nhắc cao mông, anh nắm lấy eo cậu không ngừng luận động.

Làm ở phía sau thế này khiến mỗi động tác đâm vào rút ra đều đi sâu vào bên trong, kích thích đến tận cùng.

Sử Hồng không ngừng kêu lên trong làn nước mắt:

"Hức... chậm thôi... ưm a a... Em... a ... em chịu không nổi a...a..."

"Khốn... Anh quá đáng ưm... quá đáng lắm... hức a... Hồng mất ư... a a..."

"Làm tư thế này thật tuyệt.

Anh rất thích.

Vô cùng thích."

"Ư ư... cầm thú... ưm chậm..."

Sử Hồng bị làm không biết qua bao lâu, bắn ra bao nhiêu lần.

Cậu chỉ biết mình bị hành đến dữ dội, đầu óc quay cuồng.

Tinh Húc làm sau lưng cho đã, sau đó lật cậu lại gác một chân lên vai rồi tiếp tục đâm rút với tốc độ nhanh đến không tưởng.

Sau đó tư thế lại bị đổi.

Sử Hồng có cảm giác trong một đêm này anh ấy muốn thử hết với đủ mọi tư thế.

Nhưng cậu đã mệt đến mức không còn sức phản kháng.

... *** ...

"Ưm... đau..."

Sử Hồng bị cơn đau nhức nhối ở lưng làm cho tỉnh dậy.

Ánh mặt trời hắt vào mắt làm cậu cảm thấy hơi chói.

Cậu nhận ra trời đã sáng rõ rồi.

Bình thường có lẽ cậu sẽ hốt hoảng kiểm tra đồng hồ xem mấy giờ để còn đi làm, nhưng lần này cậu phó mặc tất cả.

Cậu đã chẳng còn chút sức lực nào, cho dù có kịp thời gian cậu cũng không thể nào làm việc nổi trong tình trạng này.

So với lần đầu bị Tinh Húc làm, lần này cậu còn mệt mỏi hơn rất nhiều.

Từ thắt lưng trở xuống vô cùng nhức mỏi, cử động chút là thấy đau ròi.

Cổ họng vì la nhiều quá giờ cũng chẳng có sức mà mở miệng.

Hai chân bủn rủn vô lực, nghĩ cũng biết không thể xuống nổi giường.

Tên cầm thú đó không ngờ lại làm cậu đến mức độ hao tổn sức lực thế này.

Cửa mở ra, Tinh Húc cầm chén cháo đi vào phòng.

Sử Hồng nhắm nghiền mắt, không muốn nói chuyện.

Cậu cảm nhận được anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán mình.

Bây đặt cư xử nhẹ nhàng để xin lỗi hả? Còn lâu nhé!

Chương 106: Chương 106

Tinh Húc nhìn Sử Hồng nằm im không chút động đậy chột mỉm cười.

Anh thò tay vào trong chăn chột nhẹ vào eo cậu.

Eo vốn đang đau lại bị chột một cái Sử Hồng kêu á lên một tiếng.

Cậu xoa xoa eo, bắt gặp gương mặt mỉm cười của anh, hậm hực quay đi.

"Em giận cái gì hả? Còn không phải em tự làm tự chịu?"

"Vâng.

Là em tự làm tự chịu.

Vậy anh còn quan tâm em làm gì."

"Làm sao mà không quan tâm cho được.

Em mà không chịu tắm bồ để gầy đi vậy sau này anh có nhu cầu thì phải làm sao giờ?"

"Anh... anh xem em như chỗ để phát tiết hả?"

Sử Hồng nổi giận muốn cầm gối phang anh một trận nhưng cậu vừa cử động eo và lưng đã nhói lên dữ dội, đành bất lực nằm im.

"Không thể nói như vậy.

Dù sao thì anh cũng chỉ phản ứng với mỗi mình em, không làm với em thì làm với ai?"

"Anh... anh im đi!" Toàn nói mấy câu đáng xấu hổ.

"Em muốn anh im thật hả? Anh im nha.

Em có hỏi gì anh cũng không trả lời nữa nha."

"A khoan!" Cậu còn muốn hỏi chuyện anh ấy, không thể để anh ấy kiếm cớ né được.

"Khoan đã! Ý em là nói anh đừng có nói mấy câu xấu hổ như vậy nữa."

Anh mỉm cười, ghé sát lại gần hỏi: "Câu xấu hổ? Câu gì cơ?"

"Anh... anh đừng có giả đò.

Anh mặt dày không biết xấu hổ nhưng em thì có đó.

Em cảnh cáo anh, còn cố tình làm em đến mức sáng ra không xuống được giường thì đừng hòng lần sau em cho anh ngủ với em."

Tinh Húc thừa nhận lần này mình làm hơi quá.

Lăn lộn Sứ Hồng từ đầu giờ chiều đến tối muộn, còn không ăn uống gì.

Sáng ra thấy em ấy không ngồi dậy nổi có chút tội.

Anh đúng là giận Sứ Hồng nhưng cũng biết rõ em ấy làm vậy cũng là vì mình nên giận chút rồi thôi.

Lần này chẳng qua muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi nhiều nhiều chút, chính là do kiềm chế không được nên phát tiết hơi mạnh.

Dù vậy cũng không thể thừa nhận sự thật với em ấy được.

"Vậy còn tùy vào thái độ của em.

Nếu em còn cố tình làm anh tức giận thì anh không đảm bảo lần tới sẽ nhẹ tay đâu."

"Anh đe dọa em sao? Lần này dù sao cũng là em sai trước nên em nhịn, nhưng lần tới để xem ai mới phải nhịn ai.

Anh cứ thử xem."

Tinh Húc nhìn gương mặt đầy nghiêm túc và giận dữ của Sử Hồng, trong lòng toát hết mồ hôi.

Lần này thực sự chọc lão bà tức giận rồi.

Cậu mà giận lâu lần tới không cho anh đụng vào người thì cũng không khác gì là đang tra tấn anh cả.

Không.

Tra tấn còn nhẹ hơn là làm như thế.

Tinh Húc đành dịu giọng:

"Được rồi.

Xem như chúng ta hoà, được không? Anh cũng cam kết lần sau sẽ không quá đáng như vậy nữa.

Giờ chắc em đói rồi.

Ăn cháo đi."

Sử Hồng nhìn bát cháo vẻ rất không vui.

Mỗi lần bị làm cho ngất đi ngủ dậy đều sẽ ăn cháo.

Không đổi món gì khác được à?

"Nếu em không thích ăn cháo anh nấu vằn thắn cho em nha!"

"...!Anh không đi làm à?"

"Anh đã gọi điện đến cơ quan thông báo em và anh bị nổi phát ban, không tiện đi làm.

Có giấy chứng nhận của bác sĩ chuyên khoa hẳn hoi."

"..." Anh có chỗ nào giống bác sĩ đầu trời.

"Thế nào? Có muốn ăn vằn thắn không?"

"...!Có."

... *** ...

Sử Hồng nằm thư giãn một lúc tầm nửa tiếng, cơ thể miễn cưỡng cử động được cậu mới ngồi dậy.

Cậu đang định dựa tường bước xuống đất thì Tinh Húc lại đột ngột bước vào bế cậu đưa ra phòng ăn, đặt cậu ngồi lên ghế.

"Tự mình ăn được chứ? Có cần anh đút cho không?"

"Đừng có xem em như trẻ con.

Em bị anh làm cho chân không cử động được nhưng không có nghĩa là tay cũng không nhúc nhích được.

Ok?"

"..." Mèo con lại xù lông rồi.

"Bây giờ anh có thể kể cho em nghe được rồi chứ? Tuyệt đối không che giấu điều gì?"

"Được.

Anh cũng không định giấu em cái gì cả."

Sử Hồng nhìn anh, cảm giác không tin tưởng.

Nếu không định giấu tại sao không chịu kể, lại còn tức giận với cậu nữa chứ.

"Vậy anh có thể giải thích với em tại sao anh lại không thích vào căn phòng đó hay không?"

"Căn phòng đó từng là phòng của mẹ anh."

Sử Hồng sửng lại hơi ngạc nhiên.

Lúc cậu bước vào nơi đó đập vào mắt cậu là khắp trên tường, trên bàn, trên kệ đầy những ảnh.

Căn phòng ngoại trừ ảnh không có một đồ dùng cá nhân nào nên cậu đã nghĩ đó là phòng trưng bày chứ không nghĩ nó từng là phòng ở của một người.

"Căn nhà này ban đầu chỉ có dãy nhà phía bên trái, dãy bên phải là

sau khi mẹ mất thì xây nên.

Căn phòng đó lúc đầu vốn là phòng của anh.

Ba người khi mới chuyển đến ở căn nhà này không khí vô cùng vui vẻ.

Khi đó anh nhớ mình bốn tuổi.

Sau đó bố được thăng chức lên làm giám đốc kinh doanh, công việc trở nên bận rộn hơn, rất ít khi ăn cơm ở nhà.

Mỗi lần về đều là nửa đêm với tình trạng say khướt.

Mẹ tức giận cãi nhau với bố một trận, sau đó mẹ chuyển đến ở trong phòng đó với anh."

"Mấy tháng sau đó bố được bổ nhiệm làm tổng giám đốc điều hành một công ty.

Lúc đó ông gần như không về nhà nữa.

Lúc nào cũng đi công tác nước ngoài, về nhà chưa ấm chỗ lại đến công ty.

Có ngày anh nghe tiếng hai người họ cãi nhau rất lớn trong phòng:

"Nếu anh còn xem nơi này là nhà mình thì nghỉ việc đi!"

"Em nói gì vậy? Đây là công việc của anh, sao có thể nói nghỉ mà nghỉ?"

"Anh có nhận thức được từ lúc anh thăng chức tới giờ đã hôm nào anh đi họp phụ huynh cho con chưa? Sinh nhật của con anh, của vợ anh, anh đã dự lần nào chưa? Anh thậm chí còn không nhớ."

"Sinh nhật thì năm nào chẳng có.

Năm sau anh sẽ đền bù cho.

Còn công việc của anh trẻ một ngày thiệt hại bao nhiêu tiền em có biết không?"

"Em không cần biết.

Cái em cần là một người chồng thực sự, một người cha của con trai em."

"Anh vất vả làm việc như vậy không phải cũng vì cái nhà này, vì tương lai của con trai chúng ta hay sao?"

"Không phải.

Anh chỉ vì bản thân anh thôi.

Mẹ con tôi chưa bao giờ cần tiền của anh."

"Bọn họ cãi nhau ôm tôi như thế sau đó ông ta bỏ nhà đi công tác mấy tháng liền.

Khi đó mẹ đã mang thai Tinh Thần được hơn một tháng rồi.

Từ lúc mang thai đến lúc sinh nở ông ta chưa từng nhìn qua mẹ một lần chứ đừng nói đến hỏi han, chăm sóc cho mẹ.

Ông ấy thậm chí còn chẳng biết đến sự tồn tại của Tinh Thần cho đến khi nó được sinh ra.

Sức khoẻ mẹ không tốt, không thể sinh thường được mà phải sinh mổ.

Khi đó ông ta còn đang đi chu du ở tận châu Âu."

"Lúc trở về biết mình có con ông ta thậm chí còn nghi ngờ thằng nhóc không phải con ổng, muốn đi xét nghiệm ADN của nó.

Điều đó đã khiến mẹ bị sốc, sinh ra chứng trầm cảm.

Trong suốt những thời gian sau đó trong nhà lúc nào cũng chỉ có ba mẹ con cùng một bà vú già sống dựa vào nhau.

Bức ảnh ba người mà em thấy chính là bức ảnh cuối cùng của mẹ.

Sau khi chụp hình được vài hôm thì mẹ mất."

"Anh còn nhớ hôm đó mình vừa đi học về gọi mẹ hỏi xem có gì ăn không, nhưng gọi mãi không thấy mẹ trả lời.

Tinh Thần đang ngồi chơi trong cũi, nghe tiếng anh gọi cũng khóc ầm lên gọi mẹ.

Anh đi tìm khắp nơi thì phát hiện mẹ nằm gục trong nhà vệ sinh.

Đầu bị đập xuống sàn chảy máu lênh láng.

Anh hốt hoảng lay gọi mẹ nhưng gọi thế nào mẹ cũng không tỉnh.

Lúc vụ gọi cấp cứu đưa được mẹ đến bệnh viện thì đã không còn kịp nữa rồi.

Mẹ cứ vậy mà chết trước mặt anh."

"Bác sĩ nói mẹ qua đời do mất máu quá nhiều.

Có thể do tinh thần bà không tỉnh táo, đi vào nhà vệ sinh không chú ý mà bị té.

Tình trạng này rất phổ biến ở những bệnh nhân bị trầm cảm.

Nếu anh về sớm hơn chút nữa, nếu anh chú ý đến tình trạng của mẹ nhiều hơn thì đã không xảy ra chuyện.

Sao có thể để một người bị bệnh trầm cảm ở nhà một mình chứ?"

Sử Hồng ôm lấy Tinh Húc.

Hai hàng nước mắt chảy dài.

"Sau khi mẹ mất lần đầu tiên anh mới thấy ông ta bỏ dở công việc lo tang lễ cho mẹ.

Từ sau đó ông ta thường xuyên làm việc tại nhà, không đi nữa.

Anh biết ông ta hối hận, muốn bù đắp, nhưng việc đó còn có ích sao? Mẹ đã đi rồi."

"Ông ta tự ý thu dọn tất cả đồ đạc của mẹ, tự biến căn phòng của mẹ thành nơi trưng bày tranh ảnh gia đình.

Anh đã cố sức cản nhưng ông ta không nghe.

Mỗi năm treo ảnh gia đình trong đó để làm gì? Ông ta ngồi trong đó hàng giờ ngẩn ngơ thì được cái gì? Hối hận cho ai xem? Anh không được hận ông ta sao? Là lỗi của ông ta nên mẹ mới mất.

Là lỗi của ông ta nên gia đình mới trở nên tồi tệ như thế này.

Anh hận, rất hận.

Nếu không phải vì sự xuất hiện của em, ngay sau khi về nước anh đã dọn đồ ra nước ngoài sống rồi.

Anh còn ở ngôi nhà đó đến tận giờ, tham gia bữa ăn gia đình ấm cúng, đóng giả làm con trai ngoan trước mặt người khác, tất cả đều là vì em."

Bây giờ thì Sử Hồng đã hiểu lối suy nghĩ trước kia của mình thiện cận đến thế nào.

Trải qua một tuổi thơ bất hạnh như thế anh ấy sao có thể không thống hận bố Ngân.

Cho dù yêu quý bố như thế nào cậu cũng không thể không thừa nhận khoảng thời gian mấy năm đó bố Ngân đã rất quá đáng.

Sự việc đi đến bước này đều do ông tự làm tự chịu.

Nhưng Tinh Húc anh ấy đối xử với ông như vậy bản thân cũng chẳng

vui vẻ gì.

Cậu biết anh ấy còn mong muốn một gia đình thực sự hơn bất cứ ai.

Khi anh ấy kể cho cậu nghe câu chuyện này, gương mặt có vẻ rất điềm tĩnh nhưng ánh mắt kia đã muốn ướn nước, giọng nói cố gắng kìm chế sự run rẩy.

Cậu ôm lấy cổ anh, hôn lên đôi môi đang run run cố gắng kiềm chế cảm xúc.

Anh cũng ôm chặt lấy cậu hôn đáp lại..

Chương 107: Chương 107

Tinh Húc kéo Sử Hồng ngồi lên đùi mình.

Hai người ôm hôn nhau rất nồng nhiệt.

Trước khi không khí nóng lên đến không thể kìm chế, Sử Hồng chủ động dừng lại.

"Mai em còn muốn đi làm nên chúng ta dừng lại ở đây thôi nhé!"

"Anh không thích."

"Không thích anh cũng không có cửa."

Em.cắm."

"..."

Kiểu này muốn lên giường lần nữa trong thời gian ngắn là không thể rồi.

"Tinh Húc, những gì anh đã làm cho đến giờ đều không sai."

Anh đúng là nên hận ông ấy."

Tinh Húc nghiêng đầu nhìn Sử Hồng, có vẻ chưa hiểu lắm lời cậu nói.

"Nhưng anh hận thêm nữa, thậm chí hận cả đời thì cuộc sống của anh cũng không thể vui vẻ được."

Em muốn ở kiếp này chúng ta phải sống thật hạnh phúc, mỗi ngày, mỗi phút đều thật vui vẻ và ngọt ngào.

Nhưng nếu anh còn hận thì làm sao có thể vui vẻ được."

Tinh Húc lạnh nhạt đáp: "Rốt cuộc thì em cũng khuyên anh tha thứ"

cho ông ta."
Sử Hồng lắc đầu.

"Không phải.

Những đau khổ anh đã trải qua trong quá khứ em đều không có mặt ở đó, em lấy tư cách gì khuyên anh tha thứ? Huống chi em cũng cảm thấy khó mà tha thứ được.

Em chỉ là không đành lòng nhìn người yêu của mình phải ôm sự hận thù và đau đớn mà sống tiếp như vậy."

"Đừng có khoa trương như thế.

Đó đã là chuyện của quá khứ rồi."

"Nhưng anh vẫn chưa quên đúng không? Nếu anh có thể nhớ được chuyện kiếp trước thì sẽ thấy những gì anh trải qua ở kiếp này chẳng đáng là gì."

"Thật à? Kiếp trước của anh dữ dội lắm sao? Em có thể kể sơ qua anh nghe được không?"

Sử Hồng chỉ chờ có thế, che miệng ho nhẹ vài cái rồi kể với vẻ rất nghiêm túc:

"Anh là thái tử điện hạ được hoàng thượng coi trọng, được nhân dân kính nể, vì vậy các hoàng tử anh em của anh ai cũng lăm le muốn cướp vị trí của anh.

Từ nhỏ anh đã phải chống chọi với rất nhiều thủ đoạn tàn nhẫn trong cung.

Mấy chuyện đó anh không nhớ được thì có thể xem phim để tham khảo.

Đại khái cũng giống như thế."

"Ờ.

Còn gì nữa?"

"Không chỉ là thái tử anh còn là thuật sĩ duy nhất của đất nước.

Thuật sĩ được xem là đứa con của trời, có khả năng hô phong hoán vũ, khống chế không gian, thời gian; là người bảo hộ phía sau của các cường quốc.

Dân họ thậm chí còn lập tượng thờ anh như thờ bồ tát sống ấy." Tinh Húc mở tròn mắt kinh ngạc một lúc rồi nhíu mày nhìn cậu, nói: "Em bịa chuyện.

Làm gì có người có năng lực thông thiên như thế chứ?!" "Em không bịa.

Thực tế là như vậy mà.

Do anh không có ký ức của kiếp trước đấy thôi.

Mỗi đại cường quốc đều có một hoặc hai thuật sĩ bảo hộ cho đất nước của họ.

Hết đời này lại xuất hiện đời khác thừa kế vị trí đó.

Dĩ nhiên, muốn có thể có được một thân pháp thuật thông thiên như vậy thì cái giá phải trả rất đắt, chính là tuổi thọ của họ.

Pháp thuật dùng càng nhiều thì tuổi thọ càng giảm." Nói đến đây Sử Hồng đột nhiên im lặng.

Lông mày nhíu lại dường như đang nhớ lại đoạn ký ức không vui.

Tinh Húc thậm chí còn nhìn thấy cả ánh mắt xót xa của cậu trong đó.

Anh ôm lấy cậu, thủ thỉ:

"Không vui thì không cần nhớ lại nữa."

"Đúng là không vui nhưng đó là một phần cuộc đời anh, cũng chính là lý do mà em cảm phục anh, yêu thương anh." Sử Hồng ôm lấy

Tinh Húc, dụi đầu vào lồng ngực anh, nói tiếp: "Anh là một vị thái tử yêu dân như con, dù biết rõ sử dụng pháp thuật càng nhiều thì mình chết càng nhanh nhưng anh chưa bao giờ bận tâm về chuyện đó."

Thái tử Đường Tinh Húc vô cùng nhiệt tình.

Bất cứ ai cần giúp đỡ, dù ở rất xa kinh thành, thái tử vẫn nguyện đến tận nơi thi pháp giúp đỡ.

Cũng chính vì vậy mà... Lúc chúng ta thực sự ở bên nhau, anh đã chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Pháp lực của anh còn rất ít.

Chỉ cần anh thi pháp thêm lần nữa, anh chắc chắn sẽ chết.

Và anh đã ở đây.

Em không thể không nghĩ rằng anh đã thi pháp gì đó lên em trước khi em thực sự rời đi."

Nghe đến đây đột nhiên đầu Tinh Húc nhói lên đau đớn, đau đến mức anh đổ gục xuống đất ngất tại chỗ.

Sử Hồng hốt hoảng lay gọi anh dậy.

Cậu đang định bấm số gọi cấp cứu thì Tinh Húc tỉnh dậy.

"A Húc, anh thế nào rồi? Anh làm em sợ quá!"

"Anh không sao."

Trong lúc ngất đi vì đau đớn trong đầu Tinh Húc đột nhiên xuất hiện một đoạn ký ức ngắn của kiếp trước.

Anh nhìn thấy bản thân đang làm gì đó lên cơ thể của Sử Hồng, khi đó đang nằm ngửa giữa một vòng tròn lớn trông như một pháp trận.

Cả cơ thể Sử Hồng bừng sáng trong vài giây rồi trở lại bình thường.

Sau khi thực hiện xong cơ thể anh vô lực khụy xuống.

Một chốc sau, pháp trận lóe sáng, Sử Hồng không còn thở nữa.
Tinh Húc ôm đầu.

Có vẻ như Sử Hồng đã đoán đúng.

Anh của kiếp trước đã thực hiện pháp thuật cuối cùng lên cơ thể Sử Hồng trước khi em ấy ra đi.

Có lẽ đó chính là nguyên nhân anh trọng sinh tại nơi này.

Từ lúc gặp Sử Hồng, tần suất nhìn thấy những ký ức của kiếp trước càng ngày càng nhiều, mỗi lần cơn đau đầu lại tăng lên.

Nhớ lại là điều tốt vì anh cũng muốn mình có thể nhớ lại được tất cả những ký ức của kiếp trước, nhưng mỗi lúc như vậy đầu lại đau hơn.

Liệu đến khi nhớ lại toàn bộ ký ức thì sẽ đau đến mức nào đây? Sẽ không có vấn đề gì xảy ra chứ?

"Anh sao rồi? Có phải còn đau không? Em đưa anh đi bệnh viện nhé!"

"Không sao.

Anh chỉ bị đau lúc đó thôi.

Bây giờ thì ổn rồi."

Tinh Húc nghĩ mình vẫn nên giấu Sử Hồng.

Nếu em ấy biết được chuyện này nhất định sẽ rất lo lắng, rồi có lẽ sẽ không dám nhắc chuyện kiếp trước với anh nữa.

"Làm sao mà ổn được.

Lúc này anh đau đến ngất đi cơ mà.

Nếu cơ thể khoẻ mạnh thì sẽ không bị như thế.

Anh vẫn đi bệnh viện khám ngay cho em."

"Lão công của em là bác sĩ đấy.

Sức khoẻ của anh chẳng lẽ anh còn không nắm rõ hay sao?"

"Chính vì anh là bác sĩ cho nên em mới không thể tin."

"..." Càng ngày em ấy càng bị chiều hư rồi.

Dám nói với mình như thế.

"Anh có đi không hay để em gọi xe cấp cứu đến cho anh?"

"...!Đi."

... *** ...

"Nãy giờ ai cứ gọi điện cho cậu vậy?"

"Không có."

Tinh Thần nhú mày.

Cậu chú ý từ sáng đến giờ điện thoại của Lục Vĩ Kỳ cứ nhấp nháy liên tục.

Do cậu ấy để điện thoại ở chế độ rung nên không nghe được tiếng nhạc chuông nhưng nhìn kiểu điện thoại nhấp nháy như thế là chắc chắn có người gọi rồi.

Sao cậu ấy không nhắc máy, lại còn nói dối nữa.

"Rõ ràng là có người gọi, còn không chỉ là gọi một lần.

Có phải ai đó quấy rối cậu phải không? Cậu không dám đụng đến thì để tôi xử lý cho."

"Ấy không.

Không cần đâu." Vĩ Kỳ vội vàng xoa tay.

"Nếu... nếu cậu đã nhìn thấy rồi thì tôi cũng không dám giấu.

Đúng là từ sáng đến giờ có người cứ luôn gọi cho tôi.

Không phải kẻ quấy rối gì đâu.

Là... là người nhà tôi gọi đấy."

"Người nhà cậu? Vậy tại sao không nghe máy đi? Có chuyện gì à?"

Lục Vĩ Kỳ cắn môi, cảm giác có vẻ rất lúng túng.

Tinh Thần ngạc nhiên, đang định hỏi thì Vĩ Kỳ chột lên tiếng:

"Tôi biết rồi.

Tôi ra ngoài nghe điện thoại."

Vĩ Kỳ ra khỏi lớp để nghe máy.

Tinh Thần nhìn cậu ấy một hồi, không yên tâm liền lén lút đi theo sau.

Vĩ Kỳ đi đến hành lang vắng người thì dừng lại.

Điện thoại lại tiếp tục rung lên, cậu bắt máy.

Đầu dây vang lên một giọng nói trung niên trầm ấm:

"Thiếu gia, cậu cũng chịu nghe máy rồi."

"Chú không cần gọi mãi cho tôi nữa.

Tôi đã nói sẽ không về đâu."

"Thiếu gia, xin cậu nghe tôi nói.

Sức khỏe của lão gia bây giờ rất tệ rồi, sợ rằng có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Lão gia luôn dặn dò tôi nhất định phải gọi bằng được cậu về gặp mặt lần cuối."

"Ông ta muốn gặp tôi? Máy năm trước chẳng phải chính ông ấy đã tuyên bố đuổi tôi khỏi nhà họ Lục rồi còn gì.

Tôi không còn là con trai ông ấy.

Ông ấy sẽ không đời nào muốn gặp tôi đâu."

"Thiếu gia, tôi nói thật mà.

Bao năm nay lão gia chưa bao giờ quên cậu.

Nói gì thì cậu cũng là con trai duy nhất của ông ấy mà, ông ấy sao có thể không cần cậu.

Ngày đó cậu comeout, đối với gia đình đó là một cú sốc lớn.

Lão gia vì quá nóng giận nên mới nói vậy thôi.

Cậu vừa rời đi ông ấy đã hối hận rồi.

Ông ấy vẫn luôn cho người dõi theo cuộc sống của cậu."

"Thiếu gia, cậu là con trai duy nhất của ông ấy, là người thừa kế chính thức của Lục thị.

Chúng tôi đều cần cậu.

Giờ lão gia đã bị như vậy rồi, thực sự không còn sống được bao lâu nữa đâu.

Chẳng lẽ cậu không muốn nhìn mặt ông ấy lần cuối sao?"

Vĩ Kỳ nhíu mày.

Hình ảnh cái ngày hôm đó, ông ta cầm gậy đánh cậu một trận, đuổi cậu ra khỏi nhà rồi tuyên bố sẽ gạch tên cậu khỏi gia phả nhà họ Lục.

Giờ bỗng nhiên nhớ lấy cậu muốn cậu về ư? Sắp chết rồi nên nghĩ thông rồi à?

Khi quyết định rời khỏi căn nhà đó, cậu đã hạ quyết tâm sẽ không bao giờ quay lại nơi đó nữa.

Nhưng ông ấy dù sao cũng là bố cậu, bây giờ ông ấy bị như vậy, cậu không nữa.

"Thiếu gia, xin cậu..."

"Được rồi.

Tôi về là được chứ gì?"

"Tốt quá rồi.

Khi nào cậu về, để tôi đặt vé máy bay cho?"

"Không cần.

Tôi sẽ tự lo.

Chúng ta kết thúc ở đây đi.

Tôi còn phải vào học nữa.

Có gì cần sẽ liên lạc với ông."

"Vâng."

Vĩ Kỳ cúp máy, thở dài một hơi.

Cậu sợ dĩ không muốn về nhà là vì sợ rằng một khi đã đi rồi thì không thể quay lại đây gặp Tinh Thần.

Dù sao thì gia cảnh của cậu khá đặc biệt.

Cậu quay đầu đi về lớp, cố gắng suy nghĩ xem nên giải thích với Tinh Thần thế nào về sự ra đi của mình, nhưng vừa quay đầu thì đụng trúng Tinh Thần đang đứng sau bức tường hành lang kia.

"Cậu... sắp đi ư?".

Chương 108: Chương 108

Lục Vĩ Kỳ vô cùng kinh ngạc và lúng túng.

Không biết Tinh Thần đã đứng đó từ lúc nào và đã nghe được những gì rồi.

Bao lâu nay cậu luôn giữ bí mật chuyện gia đình mình với Tinh Thần, bây giờ dùng một cái từ một người suốt ngày đi làm thêm kiếm tiền trở thành thiếu gia của tập đoàn Lục thị, nghĩ thế nào cũng cảm thấy giống như bị lừa vậy.

Cậu chưa nghĩ ra một lý do để giải thích hợp lý, cũng chưa muốn kể cho Tinh Thần nghe sự thật.

Cậu sợ...

"Cậu mới nói cậu sẽ đi.

Cậu đi đâu?"

"A tôi... Người nhà tôi gọi tôi về giải quyết chút việc gia đình."

"Gia đình? Gia đình gì? Là người cô mà cậu vẫn thường gửi tiền về sao?"

"Không phải."

Tập đoàn Lục thị sở hữu đến một nửa thị trường bán lẻ toàn quốc.

Nếu chủ tịch Tập đoàn Lục thị gặp chuyện, báo chí sẽ đăng tin rầm rộ.

Với tư cách là con trai duy nhất của chủ tịch Tập đoàn cậu không thể trốn được.

Vĩ Kỳ nhìn Tinh Thần lo lắng.

Liệu sau khi biết sự thật cậu ấy sẽ không khinh thường cậu chứ?
“Không phải? Vậy thì là ai? Kỳ Kỳ, lâu nay tôi không bao giờ hỏi chuyện gia đình cậu vì tôi nghĩ cậu không thích, nhưng đã đến mức này rồi cậu vẫn không định kể cho tôi biết sao?”

“Vậy thì... để sau khi tan học tôi kể cho cậu nghe được không? Tôi hứa sẽ kể cho cậu tất cả, tuyệt không giấu diếm điều gì.”

“Được.

Tôi chờ cậu.”

... *** ...

Sử Hồng bắt Tinh Húc chụp CT rồi đo điện não đồ đều không phát hiện có dấu hiệu gì bất thường.

Dù vậy Sử Hồng vẫn không yên tâm nổi.

“Được rồi.

Anh thấy em lo lắng quá rồi đó.

Có thể anh bị đau đầu chỉ đơn giản là bị chấn động đột ngột gì đó thôi.

Không sao đâu.”

"Chấn động gì chứ? Anh nói thật cho em, anh có thường xuyên bị đau đầu không? Ngoài đau đầu ra còn bị triệu chứng nào khác không?"

"Không có.

Anh thề đấy."

Sử Hồng nhìn Tinh Húc một hồi.

Cậu nhớ kiếp trước anh giấu cậu về tình trạng cơ thể của bản thân.

Đến khi cậu biết được thì anh đã chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Chuyện đó vẫn luôn khiến cậu cảm thấy rất hối tiếc.

Nếu như bây giờ anh ấy lại xảy ra chuyện gì thì cậu sợ mình chịu không nổi.

"Được.

Em tin anh.

Nhưng nếu em phát hiện anh lừa em thì em thề cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Kiếp sau, kiếp sau nữa anh cũng đừng hòng tìm được em."

"Ừm." Bây giờ anh vẫn chưa biết tình trạng bệnh chính xác của mình thế nào nên cũng không tính là đang nói dối.

"Sẵn tiện đến đây rồi hay em cũng làm kiểm tra tổng quát một lần đi?"
Sử Hồng lập tức nháy dựng lên.

"Em không việc gì tại sao phải làm kiểm tra chứ?"

"Làm sao biết được.

Có những lúc trong cơ thể có vấn đề nhưng bên ngoài không biểu hiện ra.

Em cứ đi làm kiểm tra thử, biết đâu..." Tinh Húc ghé tai Sử Hồng thì thầm: "...lại đang mang thai thì sao?"

Mặt Sử Hồng ngay lập tức đỏ bừng đến muốn bốc khói.

Cậu giơ chân đạp mạnh vào chân Tinh Húc khiến anh la lên oai oái.

Cậu tức giận mắng:

"Muốn sinh anh tự đi mà sinh."

Tinh Húc vừa xoa chân vừa gọi:

"Đợi đã! Em đi đâu thế?"

"Đi lấy xe."

Tinh Húc phì cười, mặt lại nhăn nhó vì chân đau.

Em ấy đúng là ra tay chẳng nề nang gì cả.

"Không định nói cho cậu ấy biết thật à?" Vị bác sĩ vừa chụp CT cho Tinh Húc xông bước ra mỉm cười đầy ôn nhu, hỏi.

"Tính em ấy hay lo lắng, không nên biết vẫn tốt hơn."

"Cháu nên sắp xếp thời gian nhanh chóng đến đo nồng độ máu trong não và chụp MRI đi.

Nếu đúng là bị xuất huyết não thì cần phải tiến hành điều trị sớm."

(Chụp cộng hưởng MRI là một trong những phương pháp chẩn đoán hình ảnh cận lâm sàng hiện đại và hiệu quả.)

"Cháu biết rồi.

Chú nhớ đừng nói gì với gia đình cháu biết đấy."

"Được rồi."

Vị bác sĩ nhìn Tinh Húc rời đi mà lòng lo lắng không yên.

Lúc chụp CT ông đã phát hiện cậu bị dị dạng mạch máu não dẫn đến xuất huyết não.

Một căn bệnh vô cùng nguy hiểm.

Nếu không phát hiện và điều trị sớm sẽ dễ dẫn đến đột quỵ.

Nhưng tình trạng bệnh thế nào vẫn cần phải làm các bài kiểm tra khác.

Ban nãy ông đã muốn làm luôn nhưng Tinh Húc nhất định từ chối.

Là một người bạn cũ của mẹ Tinh Húc, được mẹ cậu nhờ cậy chăm sóc cho thằng bé, ông từ lâu đã xem cậu như con.

Tính cách ngang bướng của cậu ông cũng hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Nếu thẳng bé đã kiên quyết điều gì thì ai cũng không ngăn được.

Nhưng với tình trạng bệnh lí bẩm sinh này của Tinh Húc, nếu cậu ấy chậm trễ đi kiểm tra, ông sẽ không ngại nói cho người nhà cậu biết chuyện đó, đặc biệt là người em trai Sử Hồng kia.

Ông có thể đoán ra quan hệ của hai người họ không giống bình thường.

Cậu ấy có lẽ sẽ khuyên được Tinh Húc.

... *** ...

"Em đang đi đâu vậy?"

"Về nhà."

"Em đang về nhà của bố, đâu phải nhà của chúng ta."

Sử Hồng xụ mặt.

"Nhà nào mà chẳng là nhà chứ."

"Tùy em vậy."

Nếu em không muốn đến ở chung với anh thì cứ ở đó đi, thi thoảng qua thăm anh cũng được.

Dù sao với quan hệ hiện tại của hai chúng ta, ở chung nhà với bố và dì không tốt lắm."

Sử Hồng không nói gì xem như là miễn cưỡng đồng ý.

Nếu là lúc trước hẳn là Tinh Húc sẽ tìm mọi cách để thuyết phục Sử Hồng về ở cùng mình, nhưng với tình trạng sức khỏe của mình hiện tại, anh lại không muốn để cậu đến ở chung.

Anh là bác sĩ, đã sớm nhìn ra tình trạng bệnh của bản thân.

Tần suất đau đầu nhiều như thế anh đã đoán khả năng nhiều là bị xuất huyết não, hơn nữa có vẻ không nhẹ.

Nếu tiến hành điều trị sợ là không giấu Sử Hồng được.

Trước mắt không thể để em ấy chuyển đến.
"Em sẽ nhanh chóng chuyển đến ở chung với anh."
Tinh Húc kinh ngạc.

"Hả?"
"Em không yên tâm.

Lỡ như lúc em không có mặt, anh lại đau đầu đến mức ngất đi thì phải làm sao? Nếu không kịp đưa anh đi cấp cứu thì sẽ thế nào?"
"Em lo lắng quá rồi.

Anh không phải bây giờ vẫn ổn sao?"
"Bây giờ ổn nhưng chưa chắc sau này sẽ ổn.

Tóm lại, em nhất định sẽ đến chăm sóc cho anh."
Tinh Húc ngẩn ngơ, trong lòng vô cùng cảm kích.

Nhưng cho dù là vậy anh cũng không thể đồng ý.
"Được thôi.

Vậy em cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần và cả sức khoẻ để mỗi đêm ngủ với anh nhé!"
Sử Hồng biết Tinh Húc có ý gì, lập tức đỏ mặt mắng:
"Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó.

Vậy mà còn giỡn được."
"Anh nói thật mà.

Bình thường chỉ cần nhìn thấy em là anh đã cứng rồi.

Bây giờ em lại còn nằm ngay bên cạnh, thử hỏi anh sao có thể nhịn được chứ?"
"Anh... lưu manh!"
"Thì anh có phủ nhận đâu."

"Anh...!Anh cứ đợi đó.

Em nhất định sẽ xử anh."

Tinh Húc bật cười.

Trong lòng thầm nói xin lỗi Sử Hồng.

Chặng đường tiếp theo trong cuộc sống của anh không thể chia sẻ cùng cậu được.

... *** ...

Cuối buổi học, Tinh Thần cùng Lục Vĩ Kỳ hẹn nhau ra một quán cà phê khá vắng khách, chọn một không gian yên tĩnh để nói chuyện.

Vĩ Kỳ như đã chuẩn bị sẵn tinh thần, vừa ngồi xuống ghế đã bắt đầu kể.

"Tên thật của tôi không phải là Lục Vĩ Kỳ mà là Lục Tân Kỳ, là con trai duy nhất của Chủ tịch tập đoàn Lục thị, Lục Xán.

Tôi nghĩ chắc cậu cũng đã nghe đến tên Tập đoàn Lục thị rồi phải không?"

Tinh Thần gật đầu.

Tập đoàn Lục thị là một trong những tập đoàn bán lẻ hàng đầu của nước X, gần đây còn lấn sân sang ngành dược, được báo chí nhắc đến rất nhiều.

Không ngờ thân phận của Vĩ Kỳ lại hoành tráng như thế.

Tinh Thần sốc đến mức người đờ cả ra.

"Gia cảnh của tôi rất giàu, từ nhỏ đã luôn sống trong nhung lụa.

Tôi được cha cho đi học, dạy dỗ như một người thừa kế sau này của Tập đoàn.

Nhưng tôi lại không đáp ứng được kỳ vọng của ông ấy.

Tôi không thích kinh doanh, tôi chỉ đam mê chụp ảnh và đi du lịch.

Hơn nữa, tính hướng của tôi cũng không giống người bình thường.

Tôi thích con trai."

Tinh Thần sống người, có vẻ khá ngạc nhiên.

Bản thân cậu vốn không phải gay nhưng lại thích Sử Hồng.

Cậu nghĩ có lẽ Vĩ Kỳ cũng giống như thế.

Nhưng hoá ra không phải.

Bản chất của cậu ấy ngay từ đầu đã là đồng tính.

Đột nhiên nghĩ đến trước kia Vĩ Kỳ cũng đã từng thích một người con trai khác trong lòng Tinh Thần cảm thấy không vui.

Thế ra cậu không phải là mối tình đầu của cậu ấy.

"Cách đây năm năm, khi tôi quyết định comeout với cả nhà, bố tôi đã rất tức giận.

Ông cho rằng có một đứa con trai đồng tính như tôi là một nỗi ô nhục.

Ông đã cầm gậy đánh tôi rất dữ, đuổi tôi ra khỏi nhà.

Ông cấm tôi không bao giờ được nói mình là con cái Lục thị, cũng không bao giờ được quay trở về nhà nữa.

Suốt năm năm qua, ông ấy chưa bao giờ liên lạc với tôi, cũng không quan tâm tôi sống chết thế nào.

Ngày tôi rời đi chỉ có hai bàn tay trắng, là cô ruột ở dưới quê thương tình mà cứu mang tôi.

Tôi từ lâu đã xem như mình không còn nhà rồi."

"Tối hôm qua quản gia gọi điện cho tôi, nói bố tôi bị bệnh rồi.

Có vẻ là bệnh rất nặng.

Ông ấy muốn gặp tôi.

Tôi giận nên từ chối, mấy lần không chịu nghe máy.

Nhưng mà quản gia nói bố tôi bị bệnh rất nặng sợ là không qua khỏi, muốn tôi trở về gặp ông ấy lần cuối.

Tôi..."

"Cậu nên trở về đi."

Lục Vĩ Kỳ ngẩng đầu.

Gương mặt cậu nhìn Tinh Húc thẫn thờ.

"Tôi biết bố cậu cư xử với cậu như vậy là rất quá đáng, nhưng dù sao đó cũng là bố cậu, hơn nữa ông ấy... có thể đây sẽ là lần cuối cùng cậu còn được gặp ông ấy."

"...!Tôi biết.

Tôi cũng đang định về.

Nhưng mà Tinh Thần... tôi sợ... sợ tôi đi rồi sẽ không thể quay về gặp cậu."

* Tui nhìn lại mới cảm thấy mình tạo ra drama như vậy rồi tiếp tới giải quyết sao?.

Chương 109: Chương 109

Tinh Thần nghe mà ngạc nhiên.

"Sao lại không thể quay về được? Cậu chẳng nói không còn coi căn nhà đó là nhà cậu nữa rồi sao? Cậu về lo cho bố cậu xong rồi quay lại đây cũng được mà."

"Cái đó..."

Vĩ Kỳ cắn môi, hai tay đang đặt trên bàn vô thức siết chặt lại.

Tinh Thần không hiểu.

Cậu là con trai duy nhất của chủ tịch Lục thị, lần này bố gọi cậu về chắc chắn là muốn giao Lục thị lại cho cậu.

Đây cũng là ý của tất cả người nhà họ Lục.

Một khi cậu đã nhận tiếp quản nhà họ Lục thì không thể tùy tiện làm những gì mình muốn làm được nữa.

Muốn có thể quay lại nơi này để gặp Tinh Thần sợ là sẽ mất thời gian khá lâu.

"Sao vậy? Còn có chuyện gì cậu chưa nói với tôi sao?"

"Không có."

Những gì cần nói tôi đều đã nói cả rồi.

Nhưng mọi việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu.

Không phải tôi muốn gì đều có thể tùy ý làm được."

"Cậu đang nói về chuyện thừa kế Tập đoàn ấy à?"
Vĩ Kỳ sững sốt nhìn Tinh Thần.

Cậu nhận ra bản thân hình như vừa xem thường Tinh Thần quá rồi.

Cậu ấy đã hai mươi mốt tuổi, làm sao có thể không hiểu chuyện này chứ.

Bình thường Tinh Thần trông có vẻ khá vô tư, phóng khoáng, không suy nghĩ nhiều nhưng đôi lúc lại rất tinh tế, cẩn trọng hơn bất kì ai khác.

"Ừm.

Tôi e là mình không tránh được.

Tôi là con một mà.

Chuyện này đã được định sẵn từ lúc tôi sinh ra.

Ngay từ đầu tôi đã không có được quyền tự quyết định cuộc đời của mình rồi."

"Không đâu.

Chắc chắn sẽ có cách thay đổi mà."

Không phải là Tinh Thần không đoán được ý của Vĩ Kỳ.

Ngay khi biết cậu ấy là thiếu gia của Tập đoàn Lục thị cậu đã nghĩ đến chuyện thừa kế đó rồi.

Cậu chỉ không muốn nghĩ nó theo chiều hướng tiêu cực mà thôi.

Nếu như những gì Sử Hồng kể là sự thật thì kiếp trước anh Hai cậu đã trải qua chẳng phải còn khắc nghiệt hơn như vậy sao?

Anh ấy từ khi biết mình là thuật sĩ đã biết bản thân sẽ chết sớm rồi nhưng anh ấy vẫn lựa chọn sống theo ý mình muốn.

Cuối cùng anh đã ra đi khi mới hai mươi mốt tuổi nhưng đó là một sự ra đi anh ấy không hề cảm thấy hối tiếc.

Có thể câu chuyện này không phải là sự thật mà chỉ là Sử Hồng cố tình dựng lên để thuyết phục cậu.

Nhưng câu chuyện của thái tử Đường Tinh Húc lại tiếp thêm sức mạnh cho cậu, giúp cậu có lòng tin rằng số phận của con người phải do chính bản thân người đó quyết định.

"Cậu đừng quá lo lắng.

Cứ cho là cậu sẽ tiếp quản Lục thị thì tôi tin chắc cậu sẽ làm tốt.

Cậu vốn rất thông minh mà."

"Nhưng tôi... tôi không muốn..."

"Cho tôi thời gian một năm.

Một năm sau tôi tốt nghiệp rồi.

Nếu sau một năm cậu không trở lại đây tôi sẽ đến Lục thị tìm cậu."
Vĩ Kỳ sửng người, đôi mắt mở to rung rung kích động.

Từ lúc quen biết Tinh Thần, đây là lần đầu tiên cậu thấy hạnh phúc như thế.

Cậu lấy từ trong cổ áo của mình ra một chiếc vòng cổ, trên vòng cổ có treo một chiếc nhẫn.

Cậu lấy chiếc nhẫn đó ra đưa cho Tinh Thần và nói:

"Đây là chiếc nhẫn của tôi, cũng là bằng chứng chứng minh cho thân phận người của Lục thị của tôi.

Khi nào cậu đến Lục thị, hãy dùng cái này để tìm tôi."

Tinh Thần nhìn chiếc nhẫn bằng vàng trên mặt có đính một viên kim cương nhỏ màu xanh ngọc.

Phía bên trong nhẫn, bên trái khắc logo của Tập đoàn Lục thị, bên phải khắc một dòng chữ nhỏ tên "Tân Kỳ".

Nét chạm khắc rất khéo léo và tỉ mỉ.

"Cậu đưa cho tôi chiếc nhẫn này vậy cậu phải làm sao để chứng minh thân phận của mình?"

"Người của Lục thị sớm đã biết tôi đang ở đây rồi.

Họ chỉ là có muốn đón tôi về hay không mà thôi.

Vấn tôi có nhẫn hay không có nhẫn cũng chẳng quan trọng."

"Tôi hiểu rồi.

Tôi sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận."

Tinh Thần tháo dây chuyền trên cổ mình, tháo mặt dây ra và thay vào bằng chiếc nhẫn kia rồi đeo lại nó vào cổ.

Vĩ Kỳ nhìn thấy cảnh này tim không ngừng đập thình thịch, càng lúc càng mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Cậu bất giác đưa tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại.

"Bao giờ thì cậu đi?"

"Tôi đã đặt vé máy bay sáng sớm mai rồi."

"Được.

Vậy tôi ..."

"Cậu đừng đến.

Tôi sợ nhìn thấy cậu tôi sẽ không đi được."

Tinh Thần im lặng, không nói gì nữa.

Vĩ Kỳ hơi cúi đầu, dường như đang cố gắng lại suy nghĩ của mình đi

đâu đó.

Hai người bọn họ ngồi im cứ như vậy một hồi lâu.

Không ai nói gì cũng không làm gì cả.

Sử Hồng chở Tinh Húc về nhà của bố mẹ.

Tinh Húc dọn dẹp nốt số đồ còn lại của mình rồi mang ra xe.

Đường Ngân ngồi dưới nhà đọc báo, không nói năng gì, cũng không thèm nhìn qua.

Hai bố con họ nhìn không khác gì người dưng.

Liễu Mạn kéo tay Sử Hồng hỏi nhỏ:

"Mẹ thấy con đi về cùng A Húc, cứ tưởng là con thuyết phục được nó rồi."

"Con đã thử nhưng không được.

Anh ấy đã quyết điều gì thì khó ai ngăn được.

Mẹ biết mâu thuẫn giữa hai người họ không đơn giản mà.

Trong thời gian ngắn khó có thể thay đổi được."

Liễu Mạn im lặng thờ dài.

Nếu không thể thuyết phục được hai bố con cùng ngồi xuống nói chuyện sợ là mối quan hệ này vĩnh viễn cũng không cải thiện được.

"Trước mắt cứ để anh ấy đi đã mẹ ạ.

Con sẽ thường xuyên đến thăm ảnh và nói chuyện với ảnh.

Còn mẹ thì nói chuyện với bố, chúng ta cùng nhau thuyết phục họ."

"Ừm.

Bên phía A Húc trông cậy vào con rồi."

Sử Hồng mỉm cười gật đầu.

Vậy là từ giờ cậu có thể danh chính ngôn thuận đến nhà Tinh Húc thường xuyên rồi.

Sử Hồng tiễn Tinh Húc ra ngoài cửa, dặn dò anh sau khi trở về nhất định phải nhắn tin báo cho cậu an tâm.

Sử Hồng trở vào nhà bắt gặp Đường Ngân đã bỏ tờ báo đang đọc dở xuống để uống trà.

Ánh mắt ông buồn bã thấy rõ.

Sử Hồng tới ngồi bên cạnh ông, mở lời an ủi:

"Bố đừng lo lắng.

Con sẽ thường xuyên qua lại để ý anh ấy."

"Nó là bác sĩ lại sống tự lập nhiều năm, tự bản thân có thể chăm sóc cho mình không cần phiền đến con đâu."

"Nhưng có con đi bố vẫn yên tâm hơn, đúng không?"

Đường Ngân mỉm cười xoa đầu Sử Hồng.

Ông thật may mắn vì có được một đứa bé vừa thông minh, vừa hiểu chuyện như vậy.

"Có phải con có bạn gái rồi không?"

Liễu Mạn đột nhiên hỏi thế khiến Sử Hồng giật mình.

"Con có bạn gái rồi đúng không?"

"Không có.

Sao tự dưng mẹ lại nói thế chứ?"

"Còn muốn giấu mẹ? Con trai mẹ, mẹ còn không hiểu sao? Mấy ngày nay biểu hiện của con rất lạ: thường xuyên vắng nhà hoặc qua đêm bên ngoài, hay mỉm cười vui vẻ khi nhìn điện thoại, mặt thi thoảng lại

đỏ lên không rõ nguyên do.

Mẹ còn phát hiện ở cổ con có mấy dấu đỏ như vết hôn nữa.

Còn không phải là đang hẹn hò sao?"

Sử Hồng giật mình lấy tay che cổ.

Mấy vết đỏ trên cổ bị phát hiện rồi à? Cái tên Tinh Húc này, đã bảo không được để lại dấu rồi vậy mà lần nào cũng...

"Bạn gái thế nào vậy? Quen bao lâu rồi? Gia cảnh thế nào? Giới thiệu cho mẹ gặp có được không?"

"Mẹ, bọn con... chỉ mới đang trong quá trình tìm hiểu thôi."

"Mới tìm hiểu mà đã ngủ với nhau rồi? Thanh niên mấy đứa bây giờ sống thoải mái đến vậy?"

Sử Hồng lập tức nhảy dựng lên, dáng vẻ lúng túng, hốt hoảng hỏi

Liễu Mạn:

"Mẹ, mẹ đang nói gì thế? Bọn con... bọn con không..."

"Con hốt hoảng cái gì? Mẹ nói ra cái này đâu phải là chê trách gì con.

Thời buổi bây giờ chuyện ở chung với nhau trước khi kết hôn là chuyện thường mà.

Mẹ cũng không có thiên cận như vậy."

Sử Hồng dờ khóc dờ cười không biết nên nói thế nào.

"Vậy khi nào thì con đưa bạn gái con về ra mắt gia đình hả?"

"Mẹ, cái đó... Nếu như người mà con chọn không hợp ý bố mẹ thì sao?"

"Con nói gì vậy? Người là con chọn, có phải bố mẹ chọn đâu mà hợp ý hay không hợp ý? Hơn nữa mẹ rất tin vào mắt nhìn người của con trai mẹ.

Chỉ cần là người con chọn thì bố mẹ đều thích.

Con thấy hạnh phúc là bố mẹ vui rồi."

"Đó là mẹ nghĩ thế nhưng bố thì... Mẹ thấy đấy, bố luôn muốn mấy đứa con phải lấy một vị tiểu thư có môn đăng hộ đối nào đó.

Vừa rồi còn giới thiệu vị Trần tiểu thư đến nhà..."

"Đó là bố muốn tốt cho các con nên mới làm thế.

Ai bảo ba anh em các con đến giờ còn chưa có đứa nào chịu đưa bạn gái về nhà.

Các con không thích vị Trần tiểu thư đó thì thôi, bố mẹ cũng không ép.

Nhưng với điều kiện là mấy đứa phải có bạn gái đã."

"...!Vâng.

Con hiểu rồi."

Sử Hồng hơi cúi đầu.

Chuyện cậu và Tinh Húc có lẽ nên tìm cách thăm dò từ bên phía mẹ trước xem phản ứng của bà thế nào đã.

"Thế nào? Đã yên tâm đưa bạn gái về nhà chưa?"

"Việc này... để từ từ đã ạ.

Bọn con còn đang tìm hiểu.

Nếu như có ý định cưới con nhất định sẽ đưa người đó về ra mắt bố mẹ."

"Được."

"Nhưng mà mẹ, trước mắt mẹ đừng nói cho bố biết được không? Lỡ như bọn con không thành thì sau này vẫn dễ ăn nói hơn."

"Chưa chi đã nói điều không hay rồi.

Mẹ biết rồi.

Yên tâm."

Liễu Mạn đi rồi Sử Hồng mới thở phào một hơi.

Dĩ nhiên ai mà không mong muốn chuyện tình cảm của mình được đi tới cuối cùng chứ.

Nhưng đối tượng cố tình lại là Tinh Húc.

Cậu không biết được chuyện này rồi sẽ đi đến đâu.

Nhưng có một điều cậu chắc chắn đời này dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cậu sẽ không buông tay anh.

Lúc này có tin nhắn của Tinh Thần gửi tới.

Sử Hồng mở điện thoại nhìn.

"Chị dâu, tối nay chúng ta gặp nhau được không? Em có chuyện muốn nói."

Tay Sử Hồng siết chặt điện thoại, gân xanh nổi đầy đầu.

"Mẹ nó, gọi ai là chị dâu hả?"

* Không gọi chị dâu thì gọi cái gì?.

Chương 110: Chương 110

Tinh Thần ngồi ở ghế đá công viên gần nhà đợi Sử Hồng.

Khoảng mười lăm phút sau mới thấy Sử Hồng lái xe tới.

Hiện tại đã hơn bảy giờ tối, trời bắt đầu se lạnh.

Sử Hồng quấn một cái khăn mỏng quanh cổ, bước ra khỏi xe.

Bên trong xe khá ấm, vừa bước ra ngoài nhiệt độ giảm xuống khiến cậu không khỏi rùng mình một cái.

"Lẽ ra trước khi đến đây cậu phải báo tôi một tiếng chứ? Đợi lâu chưa?"

"Chưa.

Tôi muốn ngồi một mình một lúc ấy mà."

Sử Hồng nhìn Tinh Thần cảm giác cậu ấy hình như có tâm sự.

Ánh mắt buồn bã, cô độc, khá giống cái lần cậu gặp Tinh Thần lúc ở quán rượu.

"Muốn ngồi một mình sao không tìm chỗ nào ấm áp một chút, ngồi ngoài trời làm gì." Sử Hồng chạm nhẹ lên bàn tay Tinh Thần liền giật mình.

"Lạnh quá rồi nè.

Vào xe ngồi đi.

Nhanh lên!"

Sử Hồng không đợi câu trả lời đã lôi Tinh Thần vào trong xe mình.
"Anh làm thế này nếu để anh Hai nhìn thấy sẽ rắc rối đấy!"
"Cậu cứ làm như anh Hai của cậu hay ghen tuông vô cớ vậy."

Thế cậu gọi tôi ra đây có chuyện gì?"

"Anh từng kể với tôi rằng anh đã xuyên đến thế giới khác và gặp anh Tinh Húc ở đó, cùng anh ấy tạo nên một mối nhân duyên kì lạ."

Sau khi anh trở về thế giới của mình, cảm giác của anh khi đó thế nào?"

"Hả?" Sử Hồng kinh ngạc: "Không phải cậu nói tôi bịa chuyện sao? Sao đột nhiên lại quan tâm thế?"

"Thì anh cứ trả lời đi."

Sử Hồng nhìn Tinh Thần một lúc đoán chừng cậu ấy có tâm sự khó nói liền không gặng hỏi nữa.

"Lúc còn ở thế giới đó tôi còn chưa biết là mình có tình cảm với anh ấy."

Do quá nhiều sự việc phát sinh giữa chúng tôi nên đến tận lúc chia tay tôi vẫn nghĩ rằng tôi hận anh ấy.

Tôi không muốn gặp lại anh ấy lần nữa.

Nhưng đến khi thực sự trở lại thế giới của mình rồi tôi lại không ngừng nghĩ về Tinh Húc.

Mỗi đêm đều mơ, mỗi ngày đều nhớ khiến mỗi ngày của tôi trôi qua đều cảm giác như dài đến tận mấy năm.

Lúc đó tôi mới biết tình yêu của tôi dành cho anh ấy lớn hơn cả nỗi hận, lớn đến mức tôi sẵn sàng gạt bỏ tất cả những ân oán trong quá khứ để một lần nữa muốn gặp lại anh ấy.

Và giờ chúng tôi đã cùng nhau đi đến bước này."

"Vậy sao? Tôi nghĩ mình có thể hiểu được đôi chút."

Tinh Thần ngả người ra sau ghế, mắt nhắm lại như đang thư giãn.

Sử Hồng nhìn cậu một lúc không nhận được hỏi:

“Cậu đang gặp chuyện gì vậy?”

Tinh Thần gác tay lên trán, một lúc sau mới đáp:

“Tôi cũng không rõ là mình như thế nào nữa.

Kỳ Kỳ sắp đi rồi.

Tôi cảm thấy rất khó chịu, không muốn làm gì cả.”

“Cái gì? Vĩ Kỳ sắp đi? Đi đâu?”

“Ly kỳ lắm.

Giờ nghĩ lại tôi mới thấy mình quen biết cậu ấy bao nhiêu năm hoá ra lại chẳng biết gì về cậu ấy cả.

Chiều nay cậu ấy kể với tôi cậu ấy là con một của Chủ tịch Tập đoàn Lục thị.

Tên Vĩ Kỳ kia còn chẳng phải tên thật của cậu ấy.

Năm năm trước cậu ấy comeout với người nhà rồi bị họ đuổi ra ngoài.

Trước giờ Lục thị chưa từng quan tâm, để mặc cho cậu ấy ở bên ngoài tự sinh tự diệt.

Đến hôm nay ông chủ tịch đó bị bệnh không qua khỏi thì gọi điện muốn đón cậu ấy về.

Sáng mai cậu ấy đã bay về đó rồi.

Không biết khi nào mới có thể quay lại.”

Sử Hồng ngẩn người nhất thời không biết nên nói gì.

Cái tình tiết diễn biến thế này quá nhiều chất drama rồi đi.

Con trai một của Chủ tịch Tập đoàn Lục thị vậy thì chắc chắn là người thừa kế Lục thị sau này rồi.

Nếu như vậy thì việc cậu ấy là người đồng tính chắc chắn sẽ bị người nhà bắt buộc giấu nhem đi, cũng sẽ ngăn cấm quyết liệt.

Chuyện tình cảm của cậu ấy và Tinh Thần cũng vì vậy mà gặp rất nhiều trắc trở.

Rất nhiều tình huống tưởng tượng đi lướt qua đầu Sử Hồng.

“Này, sao anh không nói gì?”

Sử Hồng hồi thần, đỏ mặt ho nhẹ.

“Cậu muốn tôi nói gì bây giờ? Cảm xúc là của cậu.

Cậu đối với Vĩ Kỳ thế nào thì chỉ có mình cậu biết.

Tôi chỉ lắng nghe và cho lời khuyên nếu có thể thôi.”

“...”

Tinh Thần nhú mày, có vẻ hơi thất vọng.

“Sao vậy? Phát hiện ra tầm quan trọng của Vĩ Kỳ đối với bản thân rồi à? Có phải cậu ấy đi rồi cậu cảm thấy rất cô độc và hụt hẫng không?”

Đôi mắt Tinh Thần mở lớn.

Sử Hồng mỉm cười.

Quả nhiên đoán trúng rồi.

“Anh hí hửng cái gì hả? Từ trước đến giờ tôi và Vĩ Kỳ chưa từng tách nhau quá lâu.

Có sự kiện gì hai đứa cũng đi chung với nhau, cùng nhau làm.

Bây giờ đột nhiên bị chia xa thế này tâm trạng hụt hẫng là đương nhiên.”

“Nếu chỉ đơn giản như vậy cậu đã chẳng đến tìm tôi.”

“...” Thật muốn cho anh ta một đấm.
“Vậy lúc Vĩ Kỳ tỏ tình với cậu, cậu đã nghĩ gì?”
Gương mặt Tinh Thần ửng đỏ.

Cậu quay mặt đi, đáp ngắn:

“Chẳng có gì.”

“Nói dối.”

“Anh...”

“Cậu đã gọi tôi ra đây hẳn phải có câu trả lời cho bản thân mình rồi.

Chỉ là cậu không nắm chắc nên mới muốn xin tôi một lời khuyên không phải sao?”

“...Tôi thấy mình thật may mắn vì không dính đến anh.”

“Ha ha.

Vĩ Kỳ hợp với cậu hơn tôi.

Chỉ có cậu ấy mới chịu được cái tính trẻ con thất thường của cậu.”
Tinh Thần chỉ mỉm cười, một nụ cười buồn.

Sử Hồng nói đúng.

Cậu đã có câu trả lời cho bản thân chỉ là không chắc chắn lắm.

Cậu nhận ra mình đối với Vĩ Kỳ có một cảm xúc rất đặc biệt.

Cậu cảm thấy việc Vĩ Kỳ ở bên cạnh mình là điều đương nhiên.

Trước kia thậm chí cậu còn nghĩ rằng sau này không cần cưới vợ, cả đời bầu bạn với Vĩ Kỳ cũng không tệ.

Nhưng từ sau khi trải qua mối tình đơn phương thoáng qua với Sử Hồng, cậu mới phát hiện ra cái suy nghĩ đó của mình quá bất thường.

Tình cảm đối với Sử Hồng là sự thích thú, tò mò với một thứ mới lạ.

Vẻ đẹp đặc biệt của Sử Hồng cùng tính cách mạnh mẽ, ngang bướng, có phần kiêu ngạo của anh ấy đã tạo cho Tinh Thần sự thích thú, càng ngày lại càng đắm chìm vào tưởng chừng không dứt ra được.

Tình cảm chóng vánh thì thường mãnh liệt nên lúc bị Sử Hồng từ chối, Tinh Thần đã vô cùng sốc.

Khi biết chuyện của Sử Hồng và anh trai, Tinh Thần vậy mà lại không mất quá nhiều thời gian để chấp nhận nó. Nhưng với Vĩ Kỳ thì khác.

Cậu ấy rời đi Tinh Thần có cảm giác như mất đi một phần thân thể mình.

Cứ nghĩ đến những ngày tháng sau đó chỉ có một mình đến trường, một mình đi thư viện, một mình đi chơi, buồn bã cũng không có ai tâm sự, đã khiến cậu cảm thấy cuộc sống sắp tới giống như địa ngục vậy.

Sự đau đớn này so với việc bị Sử Hồng từ chối trước kia chỉ có hơn chứ không kém, nhưng nó thấm sâu hơn vào lòng cậu, thấm đến tận xương tủy.

“Có muốn đi uống rượu giải sầu không?”

“Không cần.

Say một lần là đủ rồi.”

Sử Hồng mỉm cười xoa đầu Tinh Thần.

"Trưởng thành lên một chút rồi đấy."

"Anh im đi! Bỏ cái tay ra! Đừng có xoa đầu tôi! Rối hết tóc rồi."

Sau đó Tinh Thần chở Sử Hồng cùng trở về nhà.

Tâm lý của Tinh Thần có vẻ đã tốt lên khá nhiều.

Sử Hồng gọi video call cho Tinh Húc nói chuyện mấy phút rồi đi ngủ.

... *** ...

Sáng hôm sau, tại trường học, Tề San San vừa nhìn thấy Sử Hồng xuất hiện đã túm lấy cậu rồi đẩy vào tường, ngay bên cạnh lớp học khiến tất cả mọi người tò mò nhìn vào.

Sử Hồng giận tím mặt nhưng vẫn cố nén giận.

"Trông anh chẳng có gì giống với vừa bị sốt phát ban cả.

Không phải anh muốn trốn em nên mới kiếm cớ nghỉ đấy chứ?"

"Nếu tôi muốn trốn tôi đã trực tiếp nộp đơn xin nghỉ việc rồi.

Có điều tôi nghĩ cô đã quên mất một chuyện.

Đây không phải là nhà cô hay ở ngoài đường.

Đây là trường học.

Ở trường thì nên tuân thủ quy định.

Tôi đã nhắc cô chuyện này không chỉ một lần."

Sử Hồng nắm lấy cổ tay Tề San San từ từ siết chặt khiến cô nàng đau đến nghiến răng, kêu ầm lên:

"Á a đau! Anh buông tay ra! Sao anh có thể cư xử như thế với con gái chứ?!"

"Tôi đang xử phạt học sinh của mình năm lần bảy lượt coi thường thầy giáo, không tuân thủ quy định của trường.

Tôi không làm gì sai cả.

Nếu cô không phục cứ việc đi kiện với Ban giám hiệu nhà trường.

Còn bây giờ cô đứng ngoài hành lang đến hết tiết học hôm nay cho tôi!"

"Anh..." Tề San San giận tím mặt.

"Không còn việc gì nữa, mấy cô mấy cậu vào lớp học cho tôi.

Còn muốn hóng chuyện tôi cho đứng ngoài này hóng luôn."
Các học sinh đứng vây xem nãy giờ sợ hãi vội vàng chạy vào trong lớp học.

Có vài nữ sinh là bạn của Tề San San đến nói nhỏ với cô: "Tao đã nói mà cẩn thận rồi.

Thầy Sử không chọc vào được đâu." Sau đó lại lật đật chạy vào lớp. Tề San San tức giận.

Thực sự tức giận đến run người.

Bản thân là tiểu thư của Tề gia, bị một tên đàn ông từ chối không biết bao nhiêu lần thì thôi đi.

Đã vậy tên đó còn ở trước mặt các học sinh làm mất mặt cô như vậy.

Mối hận này không thể không trả.
Với Tề San San từ trước đến giờ bất cứ cái gì cô muốn đều nhất định sẽ có bằng được.

Còn nếu như không có được thì cô sẽ không ngần ngại hủy hoại nó để không bất cứ người nào có được nó.

Vì vậy với những gì mà Sử Hồng đã gây ra với cô hôm nay, cô cũng không muốn tiếp tục theo đuổi anh ta nữa.

Vì có vẻ như dù cô có cố gắng thế nào cũng sẽ không có kết quả như ý.

Vậy chi bằng hủy hoại anh ta luôn.

Hậu quả này cô đã từng cảnh báo từ trước.

Anh ta bỏ ngoài tai thế thì không thể trách cô được.

* Cô dám đụng đến hấn thì cứ xác định trước hậu quả đi..

Chương 111: Chương 111

Cả đêm qua Tinh Thần không tài nào ngủ được.

Sáng sớm cậu chạy ra sân bay tìm Vĩ Kỳ.

Cậu thấy Vĩ Kỳ đứng ở cổng soát an ninh làm thủ tục cuối cùng trước khi lên máy bay.

Cậu không dám gọi, chỉ đứng đó lặng người nhìn theo.

Vĩ Kỳ không muốn cậu đến nên cậu không dám xuất hiện trước mặt cậu ấy.

Chính bản thân cậu cũng sợ rằng nếu bây giờ giáp mặt Vĩ Kỳ cậu cũng không tìm chế được mà giữ cậu ấy lại.

Mà Vĩ Kỳ thì không thể ở lại được.

Lúc chuẩn bị lên máy bay, Vĩ Kỳ nhận được một tin nhắn gửi tới kèm theo hình ảnh.

Đó là tin nhắn của Tinh Thần.

Chỉ một câu ngắn gọn:

"Tôi đợi cậu về lấy lại."

Kèm theo bức ảnh chụp chiếc nhẫn vàng trên cổ của cậu ấy.

Vĩ Kỳ xúc động vô cùng.

Chẳng cần lời nói hoa mỹ, chỉ dòng tin nhắn ngắn ngủi này cũng đã quá đủ.

Nó giúp cậu thêm động lực để bước tiếp trên con đường phía trước.

Để rồi khi trở về cậu có thể đứng trước mặt Tinh Thần chân chính nói với cậu ấy một câu: "Tôi thích cậu."

Cảnh Sử Hồng và Tề San San tranh cãi nhau ở hành lang lớp học đã bị một số học sinh dùng điện thoại quay lại.

Sử Hồng ghi nhớ hết.

Ngay khi đuổi mấy học sinh của mình vào lớp, cậu đi túm từng đứa học sinh ném hết vào một góc, lạnh lùng cảnh cáo:

"Có thể các cậu quay clip rồi tung đi khắp nơi chỉ nghĩ đơn giản là cho vui, muốn câu like, nhưng tôi nói cho các cậu biết, các cậu là đang tự hại chết chính mình đấy.

Thế lực của Tề gia lớn đến như thế nào, thủ đoạn ra sao chắc ai trong số các cậu cũng đã nghe phong thanh rồi.

Nếu muốn thử trải nghiệm cảm giác bị Tề gia truy sát thì cứ đi tung clip ấy lên mạng đi.

Lúc đó tôi xem các cậu trốn thoát kiểu gì."

Mấy đứa học sinh nghe vậy sợ hãi vội vàng xoá clip đi, trong lòng thầm cảm ơn thầy Sử nhắc nhở kịp thời.

Sử Hồng thở nhẹ một hơi vội vàng quay về lớp.

Lúc này trước khi đi cậu đã dặn qua lớp trưởng ngăn những học sinh trong lớp tung clip kia lên mạng.

Cậu bảo chúng không muốn Tề San San trả thù thì cứ việc.

Không biết có đứa nào không biết sợ mà tung lên mạng hay không.

Lúc Sử Hồng trở về lớp, cậu nhìn thấy đám học sinh túm năm tụm ba thì thầm với nhau.

Thấy cậu vào lớp chúng liền ngồi ngay ngắn lại, không ai nói gì nữa.

Cô bé lớp trưởng nói nhỏ vài câu với cậu.

Sử Hồng hơi nhú mày.

Mấy đứa nhóc độ tuổi mười sáu, mười bảy thường không biết sợ là gì.

Nghe lời cảnh báo thì bỏ ngoài tai.

Sử Hồng cũng đã đoán trước như vậy.

Cậu gọi điện cho Tinh Húc hỏi ý kiến trước và đã được sự đảm bảo của anh.

Cậu không sợ bị Tề gia trả thù, cậu không thích phiền phức, càng không muốn mấy đứa nhóc không hiểu chuyện này dính dáng đến. "Tôi biết có vài người xem thường lời cảnh báo của tôi.

Tính cách Tề San San tốt như thế, đời nào lại cư xử tổn hại đến các bạn trong lớp.

Nhưng đó là trong trường hợp cái clip mà mấy cô cậu tung ra không ảnh hưởng đến danh tiếng của cô nàng Tề tiểu thư kia cơ.

Không phải tôi doạ chơi đâu.

Clip các cậu tung lên mạng giây trước, giây sau đã bị người của Tề thị tìm đến cửa rồi.

Các cậu xem thường Tề thị thì các cậu cứ việc làm cái việc mà các cậu thích đi.

Đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc trước."
Không gian trầm xuống một lúc rất lâu.

Dường như tất cả học sinh đều cảm thấy rất hoang mang.

Có một vài người đã gỡ bỏ video xuống.

Có một cánh tay giơ lên.

Đó là của một cô bé có đôi mắt to tròn.

Nhìn cô bé ấy có vẻ rất lo sợ, giọng run run nói:
"Thưa thầy, em... em xin lỗi.

Vừa nãy em đã gửi đoạn clip đó cho một bạn ở lớp khác.

Bây giờ bạn ấy đã đăng lên group trường rồi ạ.

Giờ em phải làm sao ạ? Em... em sợ quá!"
"Thầy cảm ơn sự thành khẩn của em.

Không sao.

Sự việc vẫn còn cứu vãn được.

Lần sau trước khi làm việc gì thì phải suy nghĩ cho cẩn thận kẻo
rước vạ vào thân đấy."

Sử Hồng thầm thở phào trong lòng một hơi.

Chưa đăng lên face hay Weibo là may rồi.

Tuy Tinh Húc đã nói có thể lo liệu được nhưng dù sao vẫn rất rắc rối.
"Thầy Sử!" Một học sinh ngồi đầu bàn đột nhiên giơ tay lên nói: "Em
rất cảm ơn thầy đã lo lắng cho bọn em nhưng còn thầy thì sao? Em

thấy San San có vẻ rất giận, sợ là sẽ không bỏ qua cho thầy đâu ạ."
"Trước giờ bọn em cứ tưởng San San là nữ thần.

Cậu ấy rất dịu dàng, hòa nhã, vui vẻ với mọi người.

Nhưng mấy ngày nay cách cậu ấy cư xử với thầy khiến bọn em rất bất bình.

Cho dù cậu ấy thích thầy nhưng cũng không nên làm như thế."
Cuối cùng cũng có học sinh chịu lên tiếng rồi đấy.

Danh tiếng của Tề San San trước giờ ở trong trường rất tốt.

Vì vậy lúc bị cô bé đó gài bẫy trong bữa tiệc sinh nhật Sử Hồng đã rất kinh ngạc.

Sau ngày hôm đó, San San thể hiện bản thân muốn theo đuổi thầy giáo nhưng vẫn còn giữ hình tượng nên người ngoài nhìn vào vẫn nghĩ là một cô bé xinh đẹp, dễ thương yêu thầm thầy mà thôi.

Nhưng hôm nay thì cô nàng lại trở nên nóng nảy và không kìm chế được như thế.

Không biết là hôm trước Tinh Húc đã làm cái gì với San San.
Thực chất có một chuyện mà Sử Hồng không biết và cũng không bao giờ biết.

Đó là cái hôm mà Tinh Húc kéo cậu về nhà rồi lăn qua lăn lại từ trưa đến tối mịt.

Tinh Húc nhân lúc cậu bị mệt đến ngất đi đã chụp một bức hình kh.ỏa thân của cậu rồi gửi cho Tề San San.

Nói là kh.ỏa thân nhưng thực chất chỉ chụp nửa phần thân trên, hơn nữa khi đó Sử Hồng còn đắp chăn, chỉ vậy thôi cũng đã đủ để Tề

San San giận đến run người.

Chính vì vậy mà khi thấy Sử Hồng xuất hiện ở trường cô nàng mới điên lên không thềm giữ gìn hình tượng nữa.

"Không sao.

Tôi có thể đối phó được.

Các cậu giữ an toàn cho bản thân mình thật tốt là được rồi."

Cái clip bị đăng lên group trường đã ngay lập tức bị Lộ Sinh Nguyên xóa bay chỉ trong vòng một nốt nhạc, khiến cho cậu học sinh_chủ nhân của nó còn ngờ ra chưa kịp hiểu chuyện gì.

Ngay sau đó học sinh này nhận được một dòng tin nhắn gửi vào mail của mình:

"Tôi là người của Tề thị.

Mong cậu hãy xóa clip này đi và đừng bao giờ đăng những clip có ảnh hưởng xấu đến đại tiểu thư nhà chúng tôi.

Nếu không cậu sẽ phải chịu hậu quả cho hành động bông bột của mình."

Cậu nhóc đọc tin nhắn đó xong đã sợ hãi mà ngắt ngay tại chỗ.

... *** ...

Giải quyết xong vụ clip Sử Hồng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Tề San San sau đó cũng không quấy rối cậu nữa, nhưng lại thi thoảng dùng ánh mắt như thể đang tận hưởng con mồi rơi vào bẫy mà nhìn cậu khiến cậu vừa ớn lạnh, vừa khó hiểu.

Sử Hồng định hôm nay sau khi ăn tối xong sẽ qua ở chung với Tinh Húc.

Tình trạng sức khỏe của anh ấy khiến cậu không yên tâm nổi.

Cậu định nhắn tin báo cho Tinh Húc nhưng nghĩ lại thôi.

Cậu muốn cho anh một bất ngờ.

"Thầy Sử!" Một nam sinh trong lớp cậu vội vàng chạy đến.

"Thầy, có hai bạn lớp mình đang đánh nhau trong phòng dụng cụ.

Em ngăn không được.

Thầy giúp em với!"

"Đã báo cho cô Vương (giáo viên chủ nhiệm) của lớp em chưa?"

"Cô ấy đang trên tầng ba lận.

Thầy giúp em với!"

"Đi nào!"

Sử Hồng theo chân bạn nam sinh đó vào phòng dụng cụ thì nhìn thấy hai nam sinh khác đang vật nhau trong phòng, nhìn có vẻ rất căng thẳng.

Sử Hồng vội vàng chạy tới tách hai đứa ra.

"Sao các em lại đánh nhau vậy? Có gì nói chuyện không được sao?"

Một đứa trong số đó bình tĩnh nhìn Sử Hồng, nói:

"Thầy, trước tiên bọn em xin lỗi thầy."

"Hả? Xin lỗi? Tại..."

Sử Hồng chưa kịp nói hết câu thì hai nam sinh đứng cạnh bên đột nhiên tóm chặt hai cánh tay cậu.

Người còn lại lấy một khăn tay bịt chặt miệng cậu.

Bình thường Sử Hồng vận sức là có thể thoát ra nhưng thuốc mê tẩm trong khăn khá mạnh.

Cậu nhanh chóng bị ngất thuốc đổ gục xuống.

Trước khi hoàn toàn ngất đi Sử Hồng nghe tiếng một nam sinh nói với mình:

"Thầy, chuyện này thầy đừng trách bọn em.

Bọn em bị Tề San San nắm điểm yếu, bắt bọn em phải làm thế này với thầy.

Bọn em cũng là bất đắc dĩ thôi."

Quan sát Sử Hồng đã hoàn toàn ngắt đi, ba nam sinh kia lo lắng nhìn nhau.

"Tao vẫn thấy làm thế này ác quá.

Dù sao thầy Sử vẫn luôn giúp đỡ lớp tụi mình.

Mấy đứa trong lớp mà biết thế nào cũng xé xác tụi mình."

"Chúng ta ngậm chặt miệng, không đứa nào được hó hé ra thì ai biết được.

Chúng ta là bị ép, không phải cố ý.

Sau này nếu thầy có tới tìm tụi mình trả thù thì cứ đổ hết tội cho Tề San San đi."

"Tao ghét cái con nhỏ đó kinh khủng.

Thế mà hồi xưa tao còn coi nó là nữ thần tụi mày à."

"Nữ thần cái rắm.

Cầu cho con nhỏ đó bị ai đó xử chết đi.

Thôi, giờ làm việc đi.

Lẹ còn về nhà.

Trường sắp đóng cửa rồi."

"Phải làm thật à?"

"Chứ chúng ta còn cách nào khác sao?"

Hai đứa kia đều im lặng.

Bọn chúng bị Tề San San bắt thóp, nếu không làm chuyện này cho cô ta khẳng định chuyện xấu của cả bọn sẽ bị đem cho người nhà

biết.

Thế còn thảm hơn.

"Thầy, xin đừng trách tụi em."

Chúng vừa lấm bắm vừa bắt đầu cời đồ của Sử Hồng..

Chương 112: Chương 112

Từ Khúc Dạ là chủ nhiệm môn Toán học của trường Lâm Hoa.

Sắp tới trường sẽ tổ chức làm kiểm tra giữa kỳ cho học sinh để kiểm tra lực học theo thông lệ, nên mấy ngày này anh khá bận.

Vốn muốn nhân cơ hội này để tiếp cận gần hơn với Sử Hồng nên anh đã gọi điện cho cậu ấy xem có thể ở lại giúp anh được không.

Nhưng không hiểu sao gọi mấy cuộc mà cậu không bắt máy.

Từ Khúc Dạ cảm thấy khá lo lắng.

Mấy bữa rồi chuyện của Sử Hồng và Tề San San bị đồn thổi rất nhiều.

Anh đã cảnh cáo một vài học sinh đầu têu không được đồn thổi linh tinh nhưng chuyện này xem ra vẫn không hạ nhiệt mấy.

Dù sao thì Tề San San trước giờ ở trong trường rất nổi tiếng.

Sử Hồng tuy là giáo viên thực tập mới đến nhưng vừa đẹp trai, tính tình lại dễ chịu, hoà đồng nên được rất nhiều giáo viên lẫn học sinh yêu thích.

Hai người vốn đã nổi tiếng có liên quan đến nhau thì lại càng nổi hơn nữa.

Tính cách của Tề San San anh nắm khá rõ nên rất lo lắng.

Sử Hồng kiên quyết từ chối cô nàng, sáng nay hình như còn tranh cãi ngay trước khi vào lớp, e là chuyện sẽ không dừng lại ở đấy.

Giờ anh gọi cho Sử Hồng mấy cuộc không được khiến anh không khỏi lo lắng.

Từ Khúc Dạ đã hỏi qua vài người biết Sử Hồng còn chưa rời khỏi trường thì lại càng lo lắng hơn, vội vã chạy đi tìm.

Anh lục tung tất cả các phòng, hỏi thăm khắp nơi.

Lúc anh đang trên đường chạy tới phòng để dụng cụ thể thao thì đụng phải một người mặc trang phục bảo vệ đi từ phía ngược lại.

"A, xin lỗi!"

"Không sao."

Người kia định bỏ đi thì Từ Khúc Dạ kéo tay giữ lại.

"Cậu là ai vậy? Sao tôi chưa thấy bao giờ?"

"Tôi là bảo vệ mới tới làm việc ngày đầu tiên, anh chưa gặp bao giờ cũng phải."

Từ Khúc Dạ nghi hoặc.

Sao tự nhiên lại thay bảo vệ.

Hơn nữa hành vi của người này rất đáng nghi.

"Cậu làm gì ở đây? Tại sao lại đi ra từ phía đó?"

"Sắp đến giờ đóng cửa rồi nên tôi đi kiểm tra xem còn học sinh nào chưa về nữa không."

Từ Khúc Dạ nhìn người này từ đầu đến chân.

Dụng cụ, đèn pin và mấy vật dụng thường thấy của bảo vệ đều không mang, cảm giác không giống lắm.

"Anh đang làm chậm trễ công việc của tôi đấy."

Bỏ tay ra!"

Người bảo vệ kia giật tay ra khỏi tay của Từ Khúc Dạ rồi vùng chạy.

Từ Khúc Dạ quay người đuổi theo thì bị nhận một cú đập mạnh làm anh bay ngược về phía sau.

Anh loạng choạng ngồi dậy thì người kia đã biến mất không còn tăm hơi.

Tình huống phát sinh kì lạ thế này khiến Từ Khúc Dạ không thể không nghi ngờ Sử Hồng đã xảy ra chuyện.

Từ Khúc Dạ tìm đến phòng dụng cụ lúc này vẫn còn sáng đèn.

Khi anh mở cửa ra thì nhìn thấy Sử Hồng đang nằm ngất trên sàn, nhưng dưới chỗ cậu nằm có lót một miếng vải bố để cậu không bị lạnh.

Từ Khúc Dạ vội vàng chạy đến lay Sử Hồng nhưng không thấy cậu động đậy.

Kiểm tra sơ qua cho Sử Hồng thì thấy cậu chỉ bị ngất đi thôi, còn toàn thân không bị xây xước gì.

Địa chỉ nhà của Sử Hồng anh đã từng nghe cậu nói qua.

Anh cống cậu lên lưng, đưa ra ngoài.

Đứng từ trên cao, người bảo vệ kia quan sát thấy mọi việc, bấm nút gọi điện cho đầu dây bên kia thông báo:

"Người tôi đã cứu rồi nhé.

Còn vụ mấy bức ảnh tôi sẽ xử lý, cậu yên tâm."

"Chưa.

Cậu phải đón người về đây cho tôi đã."

"Ây, Tinh Húc.

Tôi cứu vợ của cậu xong là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Giờ vợ cậu đã có người khác đưa về rồi, làm sao tôi có thể cướp người được?"

"Vậy hả? Thế lô hàng linh kiện nhập khẩu từ Đức kia không cần nữa đúng không?"

"Được.

Được.

Tôi cướp người về cho cậu là được chứ gì? Thật không biết kiếp trước tôi mắc nợ gì cậu không nữa."

"Chắc không đâu.

Kiếp trước tôi không nhớ có gặp ai tên Lộ Sinh Nguyên."

"...!Được.

Tôi không thèm tranh cãi với cậu."

Lộ Sinh Nguyên tắt máy, trong lòng hậm hực không thôi.

Tinh Húc đã đoán trước Tề San San nhất định sẽ không kiên nhẫn mà giờ trò chơi xấu Sử Hồng ở trường.

Ở trường học không có người quen nên Tinh Húc đã nhờ anh đến bảo vệ cậu ấy.

Trong cặp đi làm của Sử Hồng có gắn một con chip định vị.

Lộ Sinh Nguyên phát hiện có dấu hiệu bất thường nên mới đột nhập vào trong trường học để kiểm tra, và tình cờ cứu được Sử Hồng trước khi cậu ta bị mấy tên học trò kia lột đồ.

Ba tên học sinh này bị Tề San San bắt phải chụp ảnh nu.de với Sử Hồng.

Dĩ nhiên ba người họ sẽ không để lộ mặt.

Những bức ảnh sau khi chụp xong sẽ được gửi cho Tề San San.

Lộ Sinh Nguyên đoán cô ta sẽ tung bức ảnh đó đi khắp nơi và nói rằng Sử Hồng là người đồng tính, hơn nữa còn có quan hệ với học sinh.

Sử Hồng không chỉ bị bôi nhọ danh dự nghiêm trọng mà còn bị đuổi việc.

Trò bần này đúng là quá đáng.

Anh cũng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để chơi lại cô ta.

Lộ Sinh Nguyên bước vào phòng đúng lúc ba tên học sinh này đang cời đồ Sử Hồng.

Thấy có người vào bọn nó sợ hãi vô cùng, cầu xin anh đừng nói chuyện này ra.

Lộ Sinh Nguyên tìm bừa một tấm hình hài đại nam nhân ở trần nằm với nhau rồi sửa mặt Sử Hồng vào đấy rồi nói với ba đứa kia chuyển nó cho Tề San San.

Như vậy chúng sẽ không bị cô nàng làm khó.

Ba đứa kinh ngạc khó hiểu nhìn Lộ Sinh Nguyên.
"Không cần thắc mắc.

Chuyện tiếp theo anh sẽ giải quyết.

Việc của mấy đứa là gửi ảnh sau đó rút về.

Nhớ đừng nói cho ai biết việc gặp anh ở đây."

"Vâng...!Vâng ạ."

Sau khi đuổi được ba đứa kia đi, anh mới kiểm tra tình trạng của Sử Hồng.

Thấy không có gì nguy hiểm anh liền bắt đầu tìm kiếm xem có ai ở gần nơi này để nhờ họ giúp và tình cờ gặp vị giáo viên kia.

Lộ Sinh Nguyên nhanh chóng lột bỏ trang phục bảo vệ, thay đổi sang đồ thể dục, thêm cái mũ sùm sụp chạy đến chặn trước vị giáo viên kia khi người đó vừa cổng Sử Hồng ra khỏi cổng.

"Xin lỗi, cậu ấy là người nhà của tôi.

Anh giao cậu ấy cho tôi đi."

Từ Khúc Dạ nhìn người kia từ đầu đến chân.

Tên bảo vệ lạ mặt anh gặp trong trường tuy chưa đầy hai phút nhưng vẫn nhớ dáng dấp và giọng nói của hắn.

Người trước mặt này có dáng dấp rất giống, còn giọng nói giống như bị làm cho lệch đi.

Tuy Sử Hồng không bị thương tích gì nhưng việc cậu ấy bị ngất trong phòng dụng cụ rõ ràng là có gì mờ ám.

"Không được.

Tôi không quen biết cậu.

Tôi không thể đưa cậu ấy cho cậu được."

"Người nhà của Sử Hồng anh biết hết sao? Tôi được anh trai của cậu ấy nhờ đón.

Không tin tôi gọi anh trai cậu ấy cho anh nói chuyện."

Lộ Sinh Nguyên lấy điện thoại bấm vài cái.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng của Tinh Húc:

"Gì vậy? Đón được người cho tôi chưa?"

"Cậu giúp tôi nói với đồng nghiệp của em trai cậu để người ta yên tâm giao người cho tôi đi."

Từ Khúc Dạ nhú mày nhận điện thoại từ tay người kia.

"Xin lỗi đã làm phiền anh.

Tôi là Tinh Húc, là anh trai của Sử Hồng.

Tôi có việc bận không đến được nên nhờ bạn tôi đến đón.

Nếu anh không tin tưởng chúng ta có thể gọi video.

Tôi tin anh đã từng thấy tôi đến trường đón Sử Hồng."
Đầu dây bên kia đã nói rõ ràng như thế Từ Khúc Dạ tin đó là Tinh Húc thật.

Có điều anh vẫn không tin người đứng trước mặt này.
"Anh có biết Sử Hồng vừa gặp chuyện gì ở trường không? Cậu ấy bị ngắt đi trong phòng dụng cụ mà không rõ nguyên nhân.

Tôi là đồng nghiệp của Sử Hồng.

Nếu anh tin tưởng tôi thì hãy để tôi đưa Sử Hồng về nhà.

Người của anh có thể đi theo."

"...!Tôi tin tưởng bạn tôi hơn."
Lộ Sinh Nguyên xem chút thì bật cười.

Anh cố gắng giữ bộ dạng bình tĩnh, ho nhẹ vài cái.
"Được rồi.

Nếu anh không yên tâm thì có thể đi theo tôi.

Chúng ta cùng đưa cậu ấy về."
Từ Khúc Dạ nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Vậy là Lộ Sinh Nguyên phụ Từ Khúc Dạ đưa Sử Hồng ra sau ghế xe của mình rồi lái xe đi.

Thời gian lúc này đã gần bảy giờ tối.
Ngồi ghế phó lái, Từ Khúc Dạ thi thoảng nhìn qua người bên cạnh

quan sát.

Càng nhìn anh càng thêm dám chắc anh ta chính là tên bảo vệ đã đá vào người anh khi đó.

Anh ta cao cỡ Sử Hồng nhưng gầy hơn một chút, dù vậy lại rất khoẻ, nếu không cú đá vào người anh đã chẳng mạnh đến vậy khiến anh choáng váng một lúc lâu.

Nhìn gương mặt có vẻ kém hơn anh vài tuổi, trông khá lạnh lợi và có nét trẻ con.

Kiểu người như thế này thường trẻ hơn tuổi thật của mình. Qua mấy lần nói chuyện với Sử Hồng, anh có thể nhận định được người tên Tinh Húc đối xử với cậu ấy rất tốt.

Vậy thì hành động của người bạn này của Tinh Húc ngày hôm nay là thế nào? Đột ngột xuất hiện trong trường với bộ dạng khả nghi, lại còn là ở gần phòng dụng cụ, còn đánh... Anh nghĩ mãi mà không hiểu.

"Anh không biết cứ nhìn chằm chằm vào người khác như thế là rất bất lịch sự à?"

"..." Cậu nghĩ là vì ai hả?

"Tôi biết anh có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Vậy tôi trả lời luôn hết một lần nhé.

Sử Hồng là bị kẻ khác hạ thuốc.

Tôi được sự ủy nhiệm của Tinh Húc đến cứu.

Tôi đánh anh khi đó chỉ vì muốn gây sự chú ý của anh thôi.

Xin lỗi nha!"

Mí mắt Từ Khúc Dạ giật giật.

Anh đột ngột nhào tới xoay tay lái để xe tấp vào lề.

Lộ Sinh Nguyên vội vàng thắng xe lại.

Anh nổi điên xoay qua chửi:

"Mẹ nó, anh bị điên à?"

"Cậu đá tôi một cái đau điếng như thế tưởng xin lỗi là xong hả?".

Chương 113: Chương 113

Lộ Sinh Nguyên nổi cáu, mắng lại:
"Vậy thì ít ra cũng phải nói một tiếng chứ."

Anh làm như vậy lỡ Sử Hồng gặp chuyện thì sao? Mạng của tôi phụ thuộc vào cậu ta đó."
"Yên tâm."

Tui thấy đường vắng nên không nguy hiểm gì đâu."
"...!Đúng là tôi đối với anh hơi mạnh tay nhưng nếu đã diễn vai người xấu thì cũng nên diễn giống một chút."

Nếu không tạo cho anh nghi ngờ thì sao anh có thể nhanh chóng đến phòng dụng cụ mà cứu Sử Hồng đi."
"Cảm ơn nhé."

Lúc đó tôi đã có ý định đến phòng dụng cụ kiểm tra rồi, vốn không phiền đến cậu làm việc thừa."
Lộ Sinh Nguyên nổi cáu, có xúc động muốn đạp hấn ta ra khỏi xe.

Nếu không phải vì bị Tinh Húc bắt ép, anh cũng không muốn ra tranh giành người với tên này đâu.

Gặp phải kẻ phiền phức như vậy.
"Thôi được rồi."

Xem như tôi đã làm việc thừa thãi đi.

Việc tôi đã đánh anh, tôi xin lỗi rồi.

Nhưng nếu anh không chấp nhận vậy thì muốn thế nào?"

"Để tôi đá cậu lại một cái giống như vậy thì được chứ?"

"Anh..."

Từ Khúc Dạ nhìn gương mặt tức đến đỏ gay của người kia mà xem chút phì cười.

Anh có tức thì tức thật nhưng cũng không đến mức đi trả thù người ta theo cái cách trẻ con như thế.

Nếu đã muốn trả thù thì phải chọn cách mà khiến người ta thấm thật sâu, thật đau mới được.

"Khoan hãy nói chuyện đó vội.

Tôi có việc phải làm gấp."

Lộ Sinh Nguyên lấy một cái máy laptop nhỏ từ chiếc túi phía sau tay lái để lên đùi, gắn dây kết nối điện thoại với máy tính.

Sau đó anh bắt đầu thao tác rất nhanh trên laptop.

Từ Khúc Dạ ngạc nhiên ghé lại nhìn.

Anh nhìn thấy một bức ảnh chụp Sử Hồng nằm ngủ với một người đàn ông không rõ mặt được lấy ra từ một cái tin nhắn điện thoại.

Lộ Sinh Nguyên đem xoá nó đi và thay bằng một tấm ảnh khác chụp Tề San San đang nằm ngủ với một người đàn ông.

Từ Khúc Dạ nhìn kỹ tên người gửi là Tề San San, còn tên người nhận lạ hoắc không rõ là của ai, nhưng đại khái có thể đoán được cô ta định dùng bức hình của Sử Hồng để làm gì.

Anh rất tức giận.

Không ngờ con bé còn tí tuổi mà đã có suy nghĩ độc ác như vậy.

Và cách trả đũa của người đang ngồi bên cạnh anh đây cũng chẳng nhẹ tay chút nào.

"Sau khi những tấm ảnh này được tung ra, Tề thị khẳng định sẽ loạn lắm đây."

"Chứ còn gì nữa.

Bọn tôi còn định làm nó loạn hơn cơ.

Phải cho con nhỏ đó biết chọc vào người không nên chọc sẽ có hậu quả thế nào."

"Cậu là hacker chuyên nghiệp à? Tôi chưa từng thấy ai lợi hại như vậy."

"Ha ha.

Cũng thường thôi."

Lộ Sinh Nguyên bật cười một cách thích thú rồi đột nhiên im bặt.

Anh cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Sao đột nhiên lại nói cười vui vẻ với tên kia chứ.

Anh quay đầu nhìn sang thì phát hiện Từ Khúc Dạ đang ngồi ở sát ngay cạnh mình từ lúc nào.

Từ Khúc Dạ hình như cảm thấy gì đó cũng quay đầu nhìn sang hướng này.

Gương mặt hai người trở nên kề sát nhau.

Bọn họ ngẩn người nhìn nhau một hồi lâu.

Rồi đột ngột Lộ Sinh Nguyên giơ tay đẩy mặt Từ Khúc Dạ ra, vừa đẩy vừa la lên:

"Anh kề sát mặt như vậy làm gì? Tránh ra!"

Từ Khúc Dạ bị đẩy đột ngột ngã chúi ra phía sau.

Nếu không phải anh phản ứng nhanh thì có lẽ đầu đã bị đập vào cửa kính xe rồi.

Anh nổi giận bưng bưng, mắng:

"Cậu tưởng tôi không dám đánh cậu nên càng làm tới à?"

"Là do anh đột ngột đến gần tôi nên tôi bị giật mình."

"Tôi không nhịn cậu nữa đâu nhé."

Đừng tưởng mỗi cậu biết đánh nhau, tôi cũng..."

Khúc Dạ chưa kịp nói hết câu thì điện thoại của Lộ Sinh Nguyên đột ngột reo lên.

Thấy Tinh Húc gọi tới Lộ Sinh Nguyên vội vàng bắt máy, giọng điệu lập tức thay đổi.

"Sao người còn chưa đưa về?"

"Đang trên đường tới."

Cậu đợi chút."

Lộ Sinh Nguyên tắt máy, quay qua nói với Khúc Dạ:

"Tôi phải đưa Sử Hồng về đã."

Sau đó chúng ta nói chuyện sau."

Từ Khúc Dạ im lặng ngồi ngay ngắn lại.

Chiếc xe khởi động lại rồi phóng đi.

Một lúc sau Lộ Sinh Nguyên đã thành công giao người an toàn đến tay Tinh Húc.

"Người này là ai?" Tinh Húc nhìn người đi theo bên cạnh Lộ Sinh Nguyên, hỏi.

"Đây chính là người đã cứu Sử Hồng đấy."

Là người mà cậu đã nói chuyện điện thoại lúc nãy."

"À, cảm ơn anh đã giúp đỡ." Tinh Húc lịch sự cúi đầu.

"Không sao."

Chuyện nên làm thôi.

Dạo gần đây Sử Hồng hay gặp rắc rối.

Anh để ý cậu ấy một chút."

"Cảm ơn anh đã nhắc nhở."

Lộ Sinh Nguyên quan sát người kia một chút.

Có vẻ như anh ta đối với Sử Hồng không phải là sự quan tâm bình thường.

"Xin lỗi, tôi có thể biết tên anh là gì để sau này tôi tiện liên lạc được không? Dù sao tôi cũng không có người quen ở trường Lâm Hoa, nếu có thể mong anh để ý giúp đỡ em ấy giúp tôi."

"Tôi tên Từ Khúc Dạ, là đồng nghiệp của Sử Hồng.

Chuyện đồng nghiệp giúp đỡ nhau là chuyện thường thôi.

Dù sao ở trường bọn tôi cũng khá thân thiết.

Anh cứ yên tâm."

Lộ Sinh Nguyên thấy Tinh Húc liếc mắt nhìn mình.

Anh hiểu ngay ý của Tinh Húc.

Chắc cậu ta cũng nhận ra người tên Từ Khúc Dạ này có ý nghĩ không an phận với lão bà của mình nên bảo anh điều tra người này.

Lộ Sinh Nguyên giơ ngón tay ra hiệu "OK".

Sau khi Tinh Húc đưa Sử Hồng về nhà.

Chỉ còn lại hai người kia đứng ở dưới cửa chung cư.

"Cậu không đưa tôi về à?"

"Tại sao tôi phải làm thế?"

Từ Khúc Dạ nhú mào, bàn tay siết chặt lại.

Ngày hôm nay gặp phải thằng nhóc chết tiệt nào thế này.
"Xe tôi đang nằm ở trường.

Làm phiền cậu đưa tôi về trường."
"Giờ tôi có việc phải đi.

Không rảnh đâu.

Anh bắt taxi về nhé!"

Lộ Sinh Nguyên mở cửa xe bước vào, nhưng cửa xe còn chưa kịp
khép Từ Khúc Dạ đã lao tới chặn cửa lại.

"Anh bỏ tay ra!"

"Cậu đưa tôi đi phải có trách nhiệm đưa tôi về chứ!"

"Cái trách nhiệm đó ở đâu ra? Tôi nói rồi, tôi bận.

Anh bắt taxi đi."

"Không được.

Cậu không đưa tôi về thì tôi không buông tay đâu."

Lộ Sinh Nguyên nhíu mày, chân giơ lên muốn đạp.

Nhìn thấy tên kia hình như muốn đạp vào hạ bộ mình, Từ Khúc Dạ
hoảng hồn buông tay.

Ngay lập tức cửa xe đóng sập lại.

Lộ Sinh Nguyên phóng xe vụt đi.

Từ Khúc Dạ cảm không kịp.

Anh tức giận đá mạnh vào cái thùng rác nằm gần đó làm nó té chông
chơ, chửi thề.

"Tôi nhớ mặt cậu rồi đó, tên khốn! Đừng để tôi nhìn thấy mặt lần
nữa!"

Suy nghĩ một chốc, Từ Khúc Dạ liền gọi điện cho Sử Hồng.

Đầu bên kia Tinh Húc bắt máy.

"Thầy Từ còn có chuyện gì nữa sao?"

"Người bạn của anh lúc nãy đưa Sử Hồng về, cho tôi thông tin của cậu ta đi."

"..." Hình như hai người này có rắc rối gì với nhau thì phải.

...***...

Tề San San đang hí hửng chờ màn trả thù của mình.

Cô còn gọi cho mấy người bạn của mình nhớ share mạnh mẽ những bức hình mà cô sai người gửi lên trang web đó.

Chỉ một chốc sau hàng loạt số điện thoại gọi tới cho Tề San San, nội dung đại loại như:

"Cậu muốn share những tấm ảnh đó thật đấy à? Cậu sẽ gặp rắc rối đó.

Đặc biệt là người kia."

"Người con trai trong ảnh hình như khá nổi đó.

Cậu chắc là muốn share ảnh của anh ta hả? Cậu và người đó sẽ gặp rắc rối lớn đó."

"San San, chuyện này phải suy nghĩ kỹ a.

Tấm hình này không đùa được đâu.

Người nhà anh ta sẽ không tha cho cậu đâu."

Tề San San chưa hề ngại việc mình bị lộ ra chính là thủ phạm chia sẻ những bức ảnh nóng bỏng của Sử Hồng, thậm chí cô còn muốn làm rầm rộ thêm như một lời thách thức với người yêu bí mật phía sau Sử Hồng xem người đó sẽ bảo vệ Sử Hồng ra sao.

Mạng internet đáng sợ đến như thế nào mọi người đều biết.

Lần này Sử Hồng không chỉ tổn hại danh dự, tôn nghiêm mà còn

không thể ngóc đầu lên được.

Cô nói với đám bạn mình:

"Không sao.

Cứ share đi, share lên tất cả các diễn đàn trường học chợ tở.

Tở sẽ làm cho tất cả các trường học trên đất nước này không nơi nào dám thu nhận anh ta."

"Cái đó... Thôi được rồi.

Nếu đó là ý của San San thì tở sẽ làm.

Nhưng tở nói trước, nếu người nhà anh ta tìm để cửa, tở sẽ nói là San San bảo tở làm đấy.

Tở không muốn dính dáng tới nhà đó đâu."

"Cậu nhát quá đó.

Người nhà anh ta thì làm gì được Tề thị chứ.

Sợ thì cứ đẩy hết tội qua cho tở.

Đúng là nhát chết!"

Tề San San bực mình ngắt điện thoại.

Trong lòng không khỏi cảm thấy quái lạ.

Chỉ là một thầy giáo thôi mà, sao ai cũng sợ hãi quá như vậy.

Đúng là người nhà anh ta đáng sợ thật nhưng hình như chuyện này chỉ có mình cô biết.

Cứ cảm giác có gì đó sai sai.

Một lúc sau lại thêm một số điện thoại gọi đến, nhưng lần này người gọi là bố của cô.

Giọng ông ấy qua điện thoại nghe vô cùng giận dữ.

"Con đang làm cái quái gì vậy hả? Bố nghe nói chính con là người đã bảo bọn chúng đăng ảnh lên."

"Đúng ạ."

Gã đàn ông đó dám làm xấu mặt con trước mặt nhiều người nên con phải cho gã một bài học."

"Cái đồ ngu này! Mà bị điên hả con?! Mà muốn trả thù thằng nào thì tung ảnh của nó với một đứa con gái khác lên là được."

Mày cũng đưa cả bản thân mày lên là sao hả? Mày làm vậy là bêu xấu mặt mũi tao mày có biết không?"

Tề San San kinh ngạc, tưởng là mình nghe nhầm.

"Bố nói gì vậy? Đưa cả ảnh con lên? Sao có thể? Con đâu có điên như thế."

"Không có ư? Vậy mày lên mạng mà coi đi."

Tề San San vội vàng mở Weibo lên xem và bàng hoàng.

Khắp các trang Weibo của bạn bè cô ngập tràn hình ảnh nóng bỏng của cô với một gã đàn ông khác.

Mà gã đàn ông này lại chính là đại thiếu gia của Vân thị, một trong những đối tác làm ăn lớn của nhà họ Tề.

* Tinh Húc mà trả thù thì kinh khủng không ai bằng..

Chương 114: Chương 114

Đại thiếu gia của Vân thị, Vân Thiên Thành, một kẻ ăn chơi có tiếng trong giới thượng lưu, không ai không biết.

Hắn vẫn còn là học sinh lớp mười hai nhưng thiên tình sử thì đã dài đến cả mấy trang giấy.

Trong bữa tiệc sinh nhật của Tề San San, hắn cũng được mời đến.

Lúc đến dự còn đưa theo cả có bạn gái hơn hắn sáu tuổi.

Quan hệ giữa hắn và Tề San San cũng khá tốt.

Ít ra mấy cái vụ muốn vùi dập hay bôi xấu kẻ khác, Vân Thiên Thành tham gia rất nhiệt tình.

Sau chuyện xảy ra Vân Thiên Thành từng gọi điện cho Tề San San mạng cho một trận mặc cho cô giải thích nhiều lần.

Vân Thiên Thành nổi tiếng là người có nợ có trả.

Những kẻ đã nợ hắn, hắn sẽ không đời nào bỏ qua.

Những kẻ đã hại hắn, hắn sẽ làm cho kẻ đó thân bại danh liệt.

Vân Thiên Thành đã thề sẽ không buông tha cho Tề San San.

Tề San San ít khi yêu đương, cũng chưa từng lên giường với bất kì ai.

Rốt cuộc lại có tràn lan trên mạng tấm ảnh cô nàng ngủ với kẻ ăn chơi khét tiếng nhất cả nước.

Người của Tề thị nháo nhào cả lên tìm cách xoá mấy tấm ảnh đang không ngừng lan tràn trên mạng kia nhưng xoá mãi không hết.

Xoá nơi này lại mọc nơi khác.

Đủ biết có kẻ đang thừa nước đục thả câu.

Chủ tịch của Vân thị gọi điện đến cho chủ tịch Tề thị, cũng là bố của Tề San San, mắng cho một trận xối xả.

Ông ta đòi hủy hết toàn bộ những dự án hợp tác làm ăn sắp tới giữa hai tập đoàn với nhau, còn muốn kiện Tề San San ra toà vì dám bôi nhọ danh dự con trai mình dù Tề tổng đã giải thích hết lời rằng con gái mình bị người ta gài bẫy.

Tề San San bị người nhà nhốt trong phòng không cho ra ngoài.

Ở bên ngoài nhà có rất nhiều phóng viên tụ tập đòi phỏng vấn chuyện những tấm ảnh bị phát tán trên mạng kia.

Vân Thiên Thành thì không cần phải nói.

Hắn ăn chơi và cặp kè có tiếng rồi.

Nhưng Tề San San trước giờ vẫn nổi tiếng khuê nữ xinh đẹp, dịu dàng, số người theo đuổi xếp hàng dài cả cây số.

Vậy mà dùng một phát lộ ảnh nóng với một thiếu gia ăn chơi trác táng.

Danh dự chỉ sau một đêm bị đánh đổ.

Cho dù có xoá được ảnh nu.de kia, có hợp báo giải thích thế nào thì cũng không thể xoá bỏ hoàn toàn ấn tượng xấu của mọi người về cô

nàng được.

Không những vậy Vân Thiên Thành chắc chắn sẽ không tha cho Tề San San.

Thủ đoạn của tên này cũng độc ác, nguy hiểm vô cùng. Tề San San biết chắc là mình không gửi sai hình, mà cô vốn làm gì có tấm hình đó.

Đấy rõ ràng là ảnh ghép, là cô bị kẻ khác ám hại.

Cô biết kẻ gây ra chuyện này là ai.

Chắc chắn chính là kẻ tự xưng là người yêu của Sử Hồng.

Hắn ta quả nhiên lợi hại, quá đáng sợ, quá khủng khiếp.

Không chỉ phá hỏng kế hoạch của cô, ngược lại còn ăn miếng trả miếng với hành động nhanh gọn đến như vậy.

Là cô đã coi thường người đó rồi, và bây giờ đang phải trả một cái giá quá đắt.

... *** ...

Sử Hồng ngủ đến tận trưa ngày hôm sau mới dậy.

Cả người lù đù, uể oải không thôi.

Sử Hồng phát hiện ra mình đang ở trong nhà của Tinh Húc.

Thời gian này có lẽ anh đã đi làm.

Cậu không khỏi thở dài một hơi.

Mấy ngày nay nghỉ dạy hơi nhiều lại còn liên tiếp nhau.

Một nhân viên còn chưa vào chính thức mà đã nghỉ học nhiều như thế không biết trường có còn nhận nữa không.

Cậu đã nghỉ đến việc có lẽ phải đến trường khác xin việc.

Dù sao việc của Tề San San cũng khiến cậu cảm thấy rất phiền phức.

Lúc Sử Hồng ra nhà bếp, đồ ăn đều đã được chuẩn bị đầy đủ, còn có một mảnh giấy nhỏ để bên cạnh.

Cậu nhận ra ngay nét chữ của Tinh Húc.

"Phải ăn hết đấy nhé! Chiều về anh sẽ kiểm tra đó."

Sử Hồng bật cười.

Anh ấy xem cậu như con nít không bằng.

Sử Hồng làm vệ sinh xong liền ngồi xuống ăn, tiện thể mở điện thoại xem tin tức.

Lập tức hàng loạt tin tức nóng hổi về đại tiểu thư Tề thị lộ ảnh nóng tràn lan khắp các mặt báo.

Sử Hồng kinh ngạc vội vàng đọc kĩ lại.

Rất nhiều báo mạng nói về chuyện tiểu thư Tề gia Tề San San bị lộ mấy tấm ảnh đang ngủ cùng đại thiếu gia của Vân thị.

Người của Vân thị nhất định chối bỏ bức ảnh.

Họ nói rằng tiểu thư Tề thị bày trò hại thiếu gia nhà họ.

Họ còn muốn kiện tập đoàn Tề thị ra toà, đòi bồi thường danh dự.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Sử Hồng không khỏi nghi ngờ có người nhúng tay vào.

Và người đáng nghi nhất, chính là lão công của cậu.

Sử Hồng liền gọi điện cho Tinh Húc.

"Em dậy rồi à? Ăn cơm chưa?"

"Em ăn rồi.

Em gọi điện là có chuyện muốn hỏi anh.

Chuyện trên báo là sao vậy ạ? Là anh làm đúng không?"

"Em nói chuyện gì cơ?"

"Anh đừng giả đò với em.

Anh biết rõ là em đang muốn nói tới cái gì."

Tinh Húc lúc này vừa mới khám xong cho bệnh nhân.

Anh ra hiệu cho y tá tiếp tục công việc rồi ra ngoài nghe điện thoại.

"Đúng là anh làm đấy."

"Em biết Tề San San không đúng.

Nhưng con bé dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, thiếu hiểu biết.

Anh làm vậy là hại đời nó đấy."

"Em đến giờ vẫn còn lo lắng cho con bé thế kia à? Vậy em có biết hôm qua nó đã suýt làm gì em không? Em có nhớ mình đã gặp phải chuyện gì không?"

Sử Hồng ngẩn ngơ.

Cậu cố lục lại trí nhớ của mình.

Ngủ quá lâu khiến đầu óc cậu trong một lúc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Cậu nhớ hình như mình theo chân một bạn học sinh đến phòng dụng cụ để ngăn hai em học sinh khác của lớp mình đánh nhau.

Sau đó cậu bị ba đứa bọn nó khống chế đột ngột, bị đánh thuốc mê

cho ngắt đi."

"Em... em bị bọn nó hạ thuốc mê ngủ đến không biết gì.

Là Tề San San làm sao?"

"Đúng.

Con bé đó làm đấy.

Nó sai mấy đứa học sinh đó chụp ảnh ngủ với em rồi gửi ảnh cho cô ta.

Cô ta sẽ tung những bức ảnh đó đi khắp nơi.

Em có tưởng tượng được hậu quả sẽ thế nào nếu anh không phát hiện ngăn cản kịp thời không? Em còn muốn anh tha cho nó?"
Sử Hồng khẽ rùng mình.

Trong lòng không kìm được run lên vì sợ hãi.

Cậu không thể ngờ Tề San San lại có thể đối xử với mình như thế.

Cậu cũng chỉ từ chối, cho cô bé đó biết nên tôn trọng thầy giáo khi ở trường.

Cậu không làm gì quá đáng và trái đạo đức xã hội.

Tại sao một cô bé chỉ mới mười mấy tuổi đã có suy nghĩ độc ác như vậy?

"Anh nói đúng lắm.

Sao em lại có suy nghĩ muốn tha cho cô ta chứ.

Hình phạt này cô ta đáng phải nhận."

Tinh Húc mỉm cười.

Sử Hồng của anh tuy rất hiền lành, tử tế, cũng rất bao dung, nhưng đối với những kẻ hãm hại mình thì em ấy sẽ không bao giờ có chuyện nhượng bộ.

Tha thứ là điều vô dụng với những kẻ như vậy.

"Anh, em muốn gặp người vẫn luôn ở phía sau hỗ trợ anh.

Người đó đã giúp em mấy lần nhưng em vẫn chưa có cơ hội cảm ơn người đó đàng hoàng."

"À.."

Tinh Húc hơi ngần người.

Hấn và Lộ Sinh Nguyên quen biết và hợp tác với nhau hồi ở Mỹ.

Lộ Sinh Nguyên rất giỏi về máy tính, đặc biệt là hacker.

Anh giúp cậu ta mua được những linh kiện hiện đại với giá rẻ nhất, đổi lại Lộ Sinh Nguyên sẽ giúp anh bất cứ việc gì anh yêu cầu.

(Dĩ nhiên đa phần đều liên quan đến máy tính).

Hai người họ xem việc này là sự hợp tác hai bên cùng có lợi nên chuyện cảm ơn cảm thấy hơi thừa thãi.

Nhưng nếu đây là chuyện Sử Hồng muốn làm, anh cũng sẽ chiều ý.

Hơn nữa, đây có vẻ là một cơ hội tốt.

"Tên của người đó hình như là Lộ Sinh Nguyên phải không?"

"Em nhớ giỏi thật đấy.

Đúng rồi.

Cậu ta hơi trẻ con nên em cứ gọi là Tiểu Lộ Lộ là được rồi."

"Không được.

Đó là bạn anh, làm sao em có thể gọi như thế."

"Ha ha.

Em muốn gọi sao cũng được.

Nếu em muốn gặp, tối nay anh sẽ hẹn cậu ta.

Phải rồi, hôm qua ngoài cậu ta ra thì thầy Từ cũng đã giúp đỡ em nhiều lắm đấy.

Em nhắn với anh ta đến luôn.

Chúng ta mời họ một bữa cơm cảm ơn nhé."

"Thầy Từ? Là Từ Khúc Dạ?"

"Ừ.

Hôm qua anh ta công em từ phòng dụng cụ ra cổng trường đấy, còn giúp Lộ Sinh Nguyên chở em về đây giao cho anh."

"Vây ạ? Thế thì em phải cảm ơn thật đàng hoàng.

Để em gọi cho anh ấy."

"Nhắn tin được rồi."

"Hả?" Sử Hồng ngạc nhiên.

"Nhắn tin thôi.

Không được gọi."

"..."

Sử Hồng mỉm cười.

Anh ấy lại ghen rồi.

Đáng yêu thật đấy.

"Được rồi.

Em không gọi."

Sử Hồng không biết rằng Tinh Húc có ý mời Khúc Dạ đến ăn tối cảm ơn chỉ là phụ.

Tinh Húc biết Khúc Dạ có ý với Sử Hồng nên mới mượn buổi tối nay để khẳng định chủ quyền.

Còn Lộ Sinh Nguyên... Hai người đó tối qua hình như phát sinh chuyện gì đó.

Ngồi hóng drama cũng khá thú vị.
Sử Hồng nhắn tin cảm ơn và mời Từ Khúc Dạ ăn tối.

Một chốc sau Từ Khúc Dạ gọi điện tới.

"Cậu đã tỉnh rồi à? Cơ thể có ổn không?"
"Tôi không sao."

Tôi đã nghe A Húc kể lại chuyện đêm qua.

Tôi muốn cảm ơn anh nên định mời anh ăn tối cùng bọn tôi."
"Không cần đâu."

Đồng nghiệp giúp đỡ nhau là chuyện thường mà.

Cậu câu nệ làm gì."
"Không được."

Anh đã cứu mạng tôi đó.

Phải cảm ơn đảng hoàng chứ.

Tối nay còn có thêm một người bạn của A Húc cũng tới.

Tôi là lần đầu gặp anh ấy.

Hai người đêm qua đều đã giúp tôi.

Nếu anh không đi được tôi cảm thấy rất tiếc."

Nghe đến "bạn của A Húc" Từ Khúc Dạ liền hỏi:

"Cậu nói người bạn kia có phải tên Lộ Sinh Nguyên?"

"Vâng.

Anh biết anh ấy à?"

Môi Khúc Dạ câu lên một nụ cười nhẹ.

"Biết.

Hôm qua gặp nhau rồi.

Tôi cũng chưa kịp cảm ơn cậu ta đằng hoàng.

Tối nay tôi sẽ đến."

"Vậy được.

Tôi sẽ gửi địa điểm cho anh sau."

Sử Hồng vừa cúp máy thì lại có điện thoại gọi tới.

Lần này là của Tề San San.

Cậu chán ghét bắt máy.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng than khóc:

"Thầy Sử Hồng, em biết lỗi rồi.

Thầy bảo người đó tha cho em đi.

Từ giờ em sẽ chăm chỉ học hành, không dám đụng đến thầy nữa."

"Muộn rồi.

Kể từ khoảng khắc cô có suy nghĩ làm như vậy đối với tôi tức là cô đã tự đẩy mình vào chỗ chết rồi."

* Đây gọi là tự tạo nghiệt..

Chương 115: Chương 115

Ngay trong ngày hôm đó Tập đoàn Tề thị mở cuộc họp báo công bố tiểu thư nhà họ, Tề San San là bị người khác hãm hại.

Những bức ảnh kia đều là ảnh ghép.

Bọn họ đã liên hệ cảnh sát để điều tra thủ phạm.

Sử Hồng xem tin tức này rất lo lắng gọi điện hỏi Tinh Húc.

"Không cần lo lắng.

Lộ Sinh Nguyên không phải là một hacker bình thường đâu.

Nếu hắn có thể để lộ sơ hở cho người khác phát hiện thì hắn đã không làm rồi."

"Anh Lộ giỏi như vậy cơ à?"

"Ừm.

Mấy cái thiết bị tối tân anh giúp cậu ta mua đâu phải để chơi đâu."

Sử Hồng nghe mà kinh ngạc: "Hả? Anh nói gì? Anh giúp anh ấy mua những thiết bị tối tân? Anh là bác sĩ mà sao giống như lính vực nào cũng chen chân vào được vậy?"

"Anh quan hệ rộng lắm."

"...!Em tò mò muốn biết anh còn chuyện gì là chưa nói với em nữa không đó.

Ví dụ như sao anh kiếm được lắm tiền thế?"

"À, anh chơi chứng khoán."

"..." Cái người này có cái gì là không biết nữa không?

"Không phải là anh không muốn nói cho em biết, là em không hỏi thôi.

Tóm lại là anh có mối quen biết khá nhiều, cũng tham gia vài hoạt động nên tiền có chút dư dả."

"...!Cái chút dư dả của anh là mơ ước của em đấy."

"Của anh cũng là của em, cần gì mơ ước.

Giờ em có nghĩ làm ảnh nuôi em cũng được."

"Khỏi.

Em vẫn thích xài tiền của mình hơn."

... *** ...

Lộ Sinh Nguyên luôn muốn gặp nói chuyện với Sử Hồng một lần nhưng lại không được Tinh Húc cho phép.

Lần gặp đầu tiên lại là lúc Sử Hồng đã bị hạ mê dược khiến đến cơ hội nói chuyện một lần cũng chẳng có.

Tinh Húc trước giờ chưa từng yêu đương với bất kì một ai, thậm chí cảm nắng còn không có, nên khi biết cậu ta yêu Sử Hồng, anh đã rất ngạc nhiên.

Lộ Sinh Nguyên là trai thẳng nhưng cũng không cảm thấy có bài xích với tình yêu đồng giới.

Đối với anh có thể khiến một người trông lúc nào cũng mang vẻ cấm dục như Tinh Húc đắm chìm vào tình yêu đến như vậy phải là một người rất tài năng.

Nên khi nghe Tinh Húc nói về cuộc hẹn ăn tối anh đã không do dự mà đồng ý liền.

Quan hệ của Lộ Sinh Nguyên với Tinh Húc trước giờ trên danh nghĩa là quan hệ hợp tác, nhưng anh vẫn luôn xem nó như một tình cảm bạn bè đặc biệt hơn.

Những lúc anh khó chịu chán nản, Tinh Húc thường kéo anh đi uống rượu, đi bar, không thì tặng một bộ chơi game bản mới nhất.

Tinh Húc nói cậu ta buồn chân nên rủ mình đi nhưng anh biết cậu ta làm vậy vì mình.

Tinh Húc chưa bao giờ nói với anh rằng cậu ta quan tâm đến anh mà chỉ dùng hành động.

Còn anh nghĩ gì đều nói hết ra.

Bọn họ đã duy trì mối quan hệ như thế trong hơn sáu năm.
Bữa tối hôm ấy Tinh Húc đã đặt chỗ ở nhà hàng món Trung truyền thống, vì đó là sở thích của Sử Hồng.

Sau khi đi làm về anh đã về nhà và chờ Sử Hồng đến đó.
Lộ Sinh Nguyên là người đến sớm nhất và đứng đợi sẵn ở cửa.

Vừa nhìn thấy Sử Hồng, Lộ Sinh Nguyên đã mừng rỡ lao lên ôm chầm lấy cậu.

Tinh Húc đứng cạnh đó tức muốn rút gân.

Lộ Sinh Nguyên cảm giác có sát khí bên cạnh mình hoảng hồn vội buông tay.

"Tôi vui quá không kìm chế được."

Xin lỗi a.

Đừng giận."

"Gặp A Hồng có gì mà khiến cậu phấn khích như thế?"

"Bạn mình khó khăn lắm mới tìm được người yêu dĩ nhiên tôi phải tò mò muốn gặp rồi."

Vậy mà cậu năm lần bảy lượt kiếm cớ không cho tôi đến gần.

Lần này đột nhiên mặt trời mọc đằng Tây, cậu lại chủ động cho tôi gặp.

Sao tôi không thể phẫn khích chứ?"

"Ai là bạn cậu? Hơn nữa tôi không cho gặp là vì không muốn để cái tính trẻ con của cậu lây cho em ấy."

"Nói cái kiểu gì đấy? Cậu bảo ai trẻ con hả?"

Sử Hồng thấy bắt đầu căng thẳng liền chen vào:

"Được rồi.

Đừng đứng ở ngoài chặn lối đi của người khác.

Chúng ta vào trong đi."

Nhà hàng món Trung này rất nổi tiếng.

Bình thường lúc nào cũng rất đông khách, muốn có chỗ ngồi đều phải đặt trước mấy tiếng đồng hồ.

Ngay cả Tinh Húc cũng phải gọi điện trước sáu tiếng mới đặt được chỗ ngồi ở gần cửa sổ, có tầm nhìn ra ngoài đẹp như vậy.

"Lần này anh phải cảm ơn cậu nhiều đấy.

Quen biết nhau mấy năm mà chưa bao giờ A Húc giới thiệu với anh chỗ này đâu.

Là nhờ em anh mới có số hưởng đấy."

"Cậu còn không ngậm bít mồm lại là tôi đuổi cậu ra ngoài đó."

"Này, cậu mời tôi rồi đó.

Đừng có đổi ý chứ."

"Anh mặc kệ anh ấy đi.

Em mời anh mà."

"A Hồng, em đúng là một người tuyệt vời đấy.

Tinh Húc lúc nào cũng bắt nạt anh.

Em nhất định phải bảo vệ anh đấy."

"Ha ha.

Vâng."

Tinh Húc nhú mày nhìn Lộ Sinh Nguyên cảnh cáo.

"Sao lúc này A Hồng lại nói bàn bốn người.

Chúng ta còn đợi thêm ai nữa sao?"

"Vâng.

Còn có đồng nghiệp của em nữa ạ.

Anh ấy sắp đến rồi.

A, đến rồi kìa!"

Lộ Sinh Nguyên quay ra sau nhìn và hoảng hồn.

Anh lập tức quay lại nhìn Tinh Húc, hỏi nhỏ: "Sao tên đó lại tới đây?"

"Là A Hồng mời.

Không phải tôi."

"Cậu phải nói trước cho tôi biết là em ấy có mời cả tên đó nữa chứ.

Biết vậy tôi đã không tới rồi."

"Lại gặp nhau rồi, Lộ tiên sinh."

Lộ Sinh Nguyên giật mình.

Người kia đang kéo ghế ngồi xuống ngay bên cạnh anh.

Lộ Sinh Nguyên quay đầu cứng ngắc của mình sang bên, cố rặn ra nụ cười mà nói:

"Xin chào thầy Từ.

Sao thầy lại gọi tôi là tiên sinh vậy? Tôi tổn thọ mất."

"Cậu giỏi máy tính như vậy thì tôi gọi tiên sinh cũng hợp lý mà."

Khúc Dạ tươi cười trả lời nhưng Lộ Sinh Nguyên lại cảm giác như nhìn thấy trên mặt anh ta viết rõ mấy chữ: "Xem hôm nay cậu chạy đâu cho thoát." khiến anh không khỏi rùng mình.

Lộ Sinh Nguyên đã thử tìm hiểu thông tin về người tên Từ Khúc Dạ.

Tất cả những thông tin anh có chỉ là Khúc Dạ là con nuôi của một đại gia.

Vợ chồng ông ta mãi không có con nên mới nhận Khúc Dạ làm con nuôi.

Ba năm sau vợ ông ta mang thai, đứa con nuôi này dần dần bị cho ra rìa.

Khúc Dạ học xong cấp ba thì tự tách khỏi gia đình sống tự lập.

Và người này... hình như tính hướng có vấn đề.

Nói chung thân thể không có gì quá đặc biệt, không có khả năng đe dọa.

"Hai người có vẻ quan hệ tốt nhỉ.

Quen biết thế nào vậy?" Sử Hồng tò mò hỏi.

"Cái đó..." Lộ Sinh Nguyên lúng túng.

Biết trả lời thế nào bây giờ.

Từ đầu đến cuối bọn họ chỉ có tranh cãi và đánh nhau.

"Bọn tôi gặp nhau lúc tôi định đến phòng dụng cụ tìm cậu.

Chúng tôi đã cùng nhau đưa cậu đến giao cho Đường Tinh Húc đó.

Trên đường đi chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất vui, đúng không

Tiểu Nguyên?" Khúc Dạ vừa nói vừa nói vừa khoác tay qua vai Lộ Sinh Nguyên ra vẻ rất thân thiết.

Lộ Sinh Nguyên ho nhẹ vài cái, gạt tay Khúc Dạ ra, mỉm cười nói:
"Nói năng cho cẩn thận.

Gọi ai là Tiểu Nguyên hả? Tôi nói cho cậu biết tôi trông vậy thôi chứ đã hai mươi chín tuổi rồi đấy, hơn cậu hai tuổi, cho nên cư xử cho đúng mực."

Khúc Dạ ngạc nhiên.

Trông gương mặt của Lộ Sinh Nguyên nhìn nhiều lắm là hai ba tuổi là cùng, thế mà đã gần ba mươi rồi à? Chuyện này càng khiến anh cảm thấy rất thú vị.

Còn Sử Hồng thì đang ghé tai Tinh Húc mà hỏi thầm:
"Không phải anh ấy nói giỡn chứ? Hai chín thật đấy à?"
"Ừ.

Khi mới biết chuyện này anh cũng đã rất ngạc nhiên.

Anh ta có gương mặt baby, dễ lừa người lắm."
"Vậy mà anh còn bảo em gọi anh ấy là Tiểu Lộ Lộ."
"Hắn ta thích người khác nghĩ mình còn trẻ mà.

Em gọi thế hắn càng thích."

"Nhưng mới này..."

"Hai tên này có chút rắc rối.

Em đừng nghĩ nhiều."

Sử Hồng ngạc nhiên nhìn hai người họ.

Cậu quan sát một lúc cũng cảm thấy giữa hai người này có cái gì đó.

"Không sao.

Vậy tôi sửa lại gọi là anh Nguyên được không?"

"Chúng ta không có thân quen đến mức đó."

"Không vấn đề gì."

Trước lạ sau quen.

Chúng ta còn gặp nhau dài dài mà."

"..." Tôi thềm vào.

Tên này rõ ràng đang muốn trả thù.

Lộ Sinh Nguyên nhìn Tinh Húc, cố gắng ra hiệu bảo Tinh Húc nhanh chóng đuổi tên này đi nhưng cậu ta vờ như không để ý.

Lộ Nguyên Sinh tức tốc cầm điện thoại nhắn tin cho Tinh Húc.

"Chuyện quái gì đang xảy ra thế hả? Cậu bán tôi à?"

"Anh nói gì vậy? Không phải tôi bảo anh điều tra anh ta sao? Thông tin anh đưa cho tôi quá ít.

Tôi tạo điều kiện cho anh điều tra giúp tôi còn gì."

"Tạo điều kiện cái con khi.

Cậu có biết giữa tôi và cậu ta đã xảy ra chuyện gì không? Hôm qua tôi xem chút đánh cậu ta hai lần.

Lần này cậu ta định trả thù đó.

Cậu nhất định phải giúp tôi."

Tinh Húc ngẩng đầu nhìn Lộ Sinh Nguyên, vẻ mặt như muốn hỏi:

Thật vậy sao?

Lộ Sinh Nguyên: Thật đó.

"Anh ăn thêm đi.

Đồ ăn ngon lắm đó."

Nhìn thấy Khúc Dạ gấp thức ăn vào chén của mình, Lộ Sinh Nguyên liếc mắt nhìn cậu ta, nhìn chăm chăm như muốn tìm xem rốt cuộc tên này có ý gì.

"Hôm nay xe tôi bị hỏng, phải đi taxi đến.

Lát nữa nhờ anh Nguyễn chở tôi về nhé."

"..." Còn lâu.

"Tôi nghe Tinh Húc nói anh là một người rất nhiệt tình và tốt tính.

Chắc sẽ không từ chối tôi đâu nhỉ?"

Lộ Sinh Nguyễn lại lờm mắt nhìn Tinh Húc.

Ngay lúc này thì có tin nhắn gửi tới.

Lộ Sinh Nguyễn nhìn mà tức lộn ruột.

Tinh Húc: "Anh tự lo liệu đi.

Đó là đồng nghiệp của A Hồng.

Tôi không tiện nhúng tay vào."

Cái gì mà không tiện nhúng tay vào.

Trước giờ Tinh Húc đã từng ngăn bất cứ ai đâu.

Rõ ràng muốn kiếm có đặng tình địch qua cho anh xử lý thì có.

"Được.

Tôi chở cậu về."

Tinh Húc không tiện xử lý thế thì để tôi xử lý tên này là được.

Hậu quả cũng không phải tôi gánh.

* Có chứ.

Hậu quả là cả đời đấy..

Chương 116: Chương 116

"Anh cố tình đẩy thầy Từ cho anh Lộ là ý gì?" Ngồi trên xe, Sử Hồng ngạc nhiên hỏi.

"Anh chỉ chiều ý của thầy Từ thôi.

Em không thấy thái độ của anh ta rất mong muốn được tiếp cận gần hơn với Lộ Sinh Nguyên sao?"

"...!Anh nói cho thật."

Tinh Húc hơi sững một chút rồi mỉm cười thờ dãi.

Người yêu hiểu mình quá khiến mình muốn nói dối chút cũng không được.

"Anh là phòng xa thôi.

Em không nhận ra đồng nghiệp họ Từ đó có ý với em à? Bây giờ anh ta đang có mối quan tâm khác, anh phải nhanh chóng mà tận dụng đẩy đi chứ."

"..." Vì thế mà anh không ngần ngại đem đẩy tình địch cho bạn của mình mà không thấy cần rút lương tâm à?

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Em thấy anh Lộ hình như không thoải mái."

"Xảy ra chuyện gì được.

Anh ta không phải dễ bắt nạt đâu."

Sử Hồng liếc nhìn người đang lái xe kia.

Trông bộ dạng anh ấy cứ như thể người đang hí hửng hóng kịch vui ấy.

"Anh đang đi đâu vậy?"

"Thời gian vẫn còn sớm."

Anh muốn đưa em đến một nơi."

"Nơi nào cơ?"

"Khách sạn."

"Gì?"

Tinh Húc xoay vô lăng.

Xe đột ngột rẽ trái chạy vào tầng hầm của một khách sạn năm sao gần đó.

Giữa lúc Sử Hồng còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã bị Tinh Húc nắm tay kéo vào khách sạn.

Tinh Húc nắm tay Sử Hồng rất chặt, mười ngón tay đan vào nhau nhìn như một cặp tình nhân.

Sử Hồng không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt.

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt người lạ Tinh Húc công khai thể hiện mối quan hệ của hai đứa như vậy.

"Cho tôi một phòng tình nhân." Tinh Húc đặt thẻ căn cước của mình lên quầy tiếp tân, đồng dục nói như vậy khiến Sử Hồng hết hồn.

Mặt đỏ gay như cà chua chín.

"Chìa khoá phòng của quý khách đây."

Tinh Húc cầm lấy khoá phòng rồi kéo Sử Hồng lên thang máy mặc kệ ánh mắt ngỡ ngàng mộ của mấy cô gái tiếp tân kia dành cho hai người bọn họ.

"Anh định làm gì vậy?"

"Em thấy rồi đó."

Đêm nay chúng ta sẽ ngủ ở phòng tình nhân."

"Hả? Nếu anh muốn làm thì về nhà làm cũng được mà, sao phải đến đây chứ?"

"Anh muốn thử trải nghiệm cảm giác làm ở phòng tình nhân."

Ngay từ lúc bắt đầu có cảm giác với em, anh đã muốn hôm nào đó đưa em đến đây rồi.

Nghe nói làm ở đây rất kích thích."

"Anh... trẻ con vừa thôi."

"Anh còn muốn làm thử trong xe, trong phòng bệnh, trên ghế dài, trên ưm..."

Sử Hồng bịt chặt miệng Tinh Húc trước khi anh thốt lên mấy nơi kỳ cục nữa.

Mặt đã đỏ bừng đến muốn bốc khói.

"Anh... từ lúc nào trở nên bi.ến thái như vậy hả?"

"Biế.n thái nhưng em vẫn thích đúng không?"

"Anh..."

Sử Hồng không phản bác được gì đành ngậm miệng.

Tinh Húc mỉm cười, cúi người vác Sử Hồng lên vai.

Đúng lúc này thang máy mở ra.

Anh vác cậu đi phăm phăm về phía căn phòng của mình.

"Anh, bỏ em xuống! Anh làm gì vậy?"

Tinh Húc thả Sử Hồng xuống, ấn cậu vào tường và hôn nồng nhiệt.

"Em muốn tắm trước hay lên giường trước?" Tinh Húc thì thầm vào tai Sử Hồng, vừa liếm vừa cắn nhẹ vành tai cậu khiến cậu không tìm được r.ên r.ỉ.

"Ưm... Sao cũng được."

"Thế thì lên giường trước."

Anh đã không thể nhịn được nữa rồi."

Tinh Húc bế Sử Hồng lên và đưa vào giường.

Hai người lăn lộn một hồi quần áo ném lung tung trên nền đất.
"Anh... anh chỉ được làm một lần thôi ưm... Mai em phải đi làm... a
ưm..."

"Làm trên giường tình nhân sao có thể làm một lần chứ?"

"Em không cần biết a... a... Mai em mà không đi làm được, anh
đừng hòng ưm... lên giường lần nữa a..."

Chiếc giường tình nhân này to và rộng hơn cái giường ở nhà anh
đến hai lần, đệm dày và độ nhún vừa phải.

Mỗi lần rút ra đâm vào đều cảm thấy rất kích thích.

Tinh Húc tự nhủ sau khi về nhà cũng phải sắm một cái giường giống
như thế.

"Ưm... chậm... chậm lại a..."

Tinh Húc nhìn người nằm dưới thân.

Vòng eo nhỏ không ngừng lên xuống theo nhịp, lồng ngực ẩm ướt
phập phồng đầy gợi cảm.

Đôi mắt mông lung long lanh ánh nước.

Tiếng rên rỉ mê người nghe đã muốn cứng.

Phong cảnh dự hoặc đến thế này, bảo chỉ làm một lần sao có thể
chứ.

"Không được làm nữa.

Em đã nói chỉ được một lần."

"Bảo bối, một lần nữa thôi.

Anh hứa anh sẽ kiềm chế.

Mai em vẫn đi làm được."

"Ai mà tin anh chứ? Khoan! Đã nói đừng ưm... Bỏ ra a a..."

... *** ...

Lộ Sinh Nguyên chở Từ Khúc Dạ rời khỏi nhà hàng, chạy xe đến một bãi đất trống, xung quanh vắng người thì dừng lại.

Khúc Dạ nhìn khung cảnh vắng vẻ bên ngoài, mỉm cười quay qua hỏi:

"Anh định giết người phi tang đó hả?"

"VẬY CẬU NGHĨ TÔI ĐẾN ĐÂY LÀM GÌ? TÔI LÀ KIỂU NGƯỜI VIỆC GÌ CŨNG DÁM LÀM, MIỄN LÀ CÓ THỂ THỎA MÃN BẢN THÂN."

Giết người chỉ là chuyện nhỏ, dù sao cũng không ai biết."

Khúc Dạ thử mở cửa xe thì phát hiện nó đã bị khoá.

"CẬU CÓ MUỐN CHẠY CŨNG MUỘN RỒI."

Hôm nay cậu không thoát được đâu."

"..."

Cũng khá thú vị đấy.

"Anh yên tâm."

Tôi không có ý định trốn đi đâu.

Còn chưa thanh toán hết nợ nần hôm qua mà."

"Tôi chẳng có nợ nần gì với cậu cả."

Hôm đó tôi đánh cậu mục đích là vì muốn cứu Sử Hồng, vốn là việc bất đắc dĩ.

Cậu không thể lấy cớ vì chuyện đó mà ghi thù với tôi."

"VẬY CHUYỆN ANH TỪ CHỐI CHỜ TÔI VỀ TRƯỜNG, ĐÓ CŨNG LÀ BẤT ĐẮC DĨ?"

Lộ Sinh Nguyên im bật, một chốc sau lúng túng đáp:

"Ai bảo cậu cứ muốn tính toán với tôi."

Tôi chỉ vì muốn bảo vệ bản thân thôi."

"VẬY Ý ANH LÀ CHÚNG TA XEM NHƯ XÍ XOÁ, KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ CẢ?"

"Nếu cậu hiểu được vậy thì tốt."

Chuyện này vốn rất nhỏ, không cần thiết phải gây khó khăn cho nhau làm gì.

Chúng ta cứ xem như là bị chó cắn đi.

Từ nay xem như không nợ nần gì nữa hết."

"Đây là cái gì ấy nhỉ?"

Lộ Sinh Nguyên nhìn qua và giật mình.

Trên tay Khúc Dạ là mấy thẻ game bản mới nhất.

Nhìn chúng rất quen mắt.

Lộ Sinh Nguyên vội đi tìm cái ví tiền của mình nhưng lại không thấy đâu.

Anh nhìn kỹ lại thì thấy nó đang nằm trên đùi của Khúc Dạ.

Anh trợn mắt.

"Cậu dám lấy cắp ví của tôi?"

"Tôi không lấy cắp.

Là ví của anh bị rớt.

Tôi nhặt lên thôi."

"Vô lý! Ví của tôi sao có thể rớt được chứ.

Mà cứ cho là rớt thì cậu cũng không được quyền lục ví của tôi.

Đó là phạm pháp."

"Rất tiếc.

Nợ nần của chúng ta tôi thấy cứ vậy mà kết thúc rất không thoải mái.

Lấy cái này trao đổi được chứ?"

Tinh Húc đã từng nói qua Lộ Sinh Nguyên có một nhược điểm lớn là nghiện game, đặc biệt là loại game săn tìm kho báu.

Hiện tại anh ta có mười mấy cái thẻ chơi game của những bản game khác nhau.

Lúc nào anh ta cũng mang theo chúng bên mình, cùng với máy chơi game ở trên xe, rảnh là lại lôi ra chơi.

Khúc Dạ đã đoán mấy cái thẻ đó hẳn là đang nằm trong ví.

Nhân lúc Lộ Sinh Nguyên không để ý, Khúc Dạ đã lấy trộm chiếc ví.

Quả nhiên nhìn thấy mấy cái thẻ ở trong.
Lộ Sinh Nguyên nóng hết cả mắt.

Anh vội tới muốn lấy lại thẻ thì Khúc Dạ đã nhanh chóng giơ thẻ ra khỏi tầm với.

Lộ Sinh Nguyên tiếp tục nhào tới muốn cướp lại thẻ.

Khúc Dạ lại đem thẻ giấu sau lưng.

Lộ Sinh Nguyên lại leo lên đùi, vòng tay ra sau lưng Khúc Dạ cương quyết lấy lại đồ bằng được.

Khúc Dạ nhìn thấy gương mặt người kia áp sát mình, lướt qua lướt lại.

Anh chộp ngay khoảng khắc gương mặt Lộ Sinh Nguyên áp sát trước mặt liền hôn chụt một cái vào môi anh ta.

Lộ Sinh Nguyên kinh ngạc giật bắn.

Đầu cụng vào sàn xe đau điếng khiến anh kêu lên một tiếng.

Lộ Sinh Nguyên về lại ghế lái, tay nỗ lực chúi miệng, trợn mắt nhìn Khúc Dạ.

"Cậu... cậu làm cái trò biế.n thái gì vậy hả?"

"Cái này anh không thể trách tôi a.

Anh áp sát tôi như thế, còn leo cả lên người tôi, cứ như đang cố câu dẫn tôi vậy.

Tôi không nhịn được.

Anh biết tính hướng của tôi mà."

"Khốn..."

Lộ Sinh Nguyên vừa tức vừa xấu hổ, cảm thấy như mình bị hậu bối trêu đùa vậy.

Anh rất muốn đấm cho tên này một trận như tử.

"Tôi cảnh cáo cậu.

Trả đồ lại cho tôi, tôi tức lên có thể sẽ không kiềm chế được mà giết cậu đấy."

"Vậy anh hành động nhanh tay chút.

Tôi sợ mình sẽ lỡ tay mà làm gãy thẻ."

"Cậu..."

Không thể để tên kia làm hỏng thẻ game được.

Mỗi cái thẻ ấy Lộ Sinh Nguyên phải đầu tư mấy tháng trời, giờ mà hỏng thì đi tong bao công sức, tiền bạc mình bỏ ra.

Kiểm lại không dễ chút nào.

"Cậu muốn thế nào thì mới chịu trả thẻ lại cho tôi?"

"Nếu anh chịu thực hiện điều kiện của tôi, tôi sẽ suy nghĩ chuyện đó."

"Anh có hai sự lựa chọn.

Một là anh làm ** li cho tôi một tuần.

Hoặc là giả nữ đi dự một bữa tiệc với tôi."

"Cậu đừng có quá đáng!"

"Vậy tôi không chắc về cái tay của mình đâu a."

"Đợi đã!"

Khúc Dạ nhìn Lộ Sinh Nguyên cắn môi suy nghĩ mà mím cười đắc ý.

Đối với một trai thẳng bị bắt giả gái ở trước mặt nhiều người có thể sẽ bị xem như một sự sỉ nhục, nhưng với kiểu người như Lộ Sinh Nguyên có lẽ chỉ giống như bị bêu xấu mà thôi.

Dù vậy cũng chẳng phải chuyện dễ chịu gì.

Khúc Dạ cảm thấy rất tò mò một người có gương mặt baby như Lộ Sinh Nguyên khi giả gái sẽ trông như thế nào.

"Anh quyết định nhanh đi.

Tôi không chờ được lâu đâu."

Lộ Sinh Nguyên cắn môi suy nghĩ.

Làm culi cho tên kia một tuần thì cũng tức là phải chịu nhục đến một tuần.

Còn giả gái thì chỉ chịu nhục trong một bữa tiệc đó thôi nhưng mà...
Cái chuyện này chẳng ra làm sao cả.

Con trai vạm vỡ thẳng tưng thế này giả gái làm sao được.

Nếu Tinh Húc biết chuyện kiểu gì cũng sẽ đem anh ra làm trò cười.

Vậy thì nhục lắm.

"Bữa tiệc gì vậy? Không live stream đấy chứ? Có live stream là tôi không đi đâu."

"Thế thì làm culi một tuần đi."

* Có một thằng bạn quý hoá như thế Tiểu Lộ muốn tránh cũng tránh

không được..

Chương 117: Chương 117

"Cảm ơn anh Nguyễn đã đưa tôi về nhé!"

"Cậu biến đi cho khuất mắt tôi!" Lộ Sinh Nguyễn vừa nói vừa giơ ngón giữa lên.

Khúc Dạ bật cười, quay lưng rời đi.

Hôm nay dĩ nhiên không phải anh đi taxi, là anh nhờ bạn chở tới.

Mục đích dĩ nhiên mà muốn bắt Lộ Sinh Nguyễn phải chở mình về.

Con người này gần ba mươi tuổi đầu rồi tính tình như trẻ con vậy.

Vì mấy cái thẻ game đó mà chịu giả gái đi cùng anh.

Nghĩ lại cuộc nói chuyện khi nãy của hai người mà anh vẫn thấy buồn cười.

"Tôi lớn tuổi hơn cậu đấy.

Cậu không thể làm như vậy với tôi."

"Với tôi tuổi tác không quan trọng.

Tôi chỉ biết ai nợ mình thì nhất định phải đòi bằng được.

Không chỉ vậy còn phải đòi gấp đôi gấp ba lần mới thoả mãn."

"Cậu... cậu là giáo viên mà cư xử như vậy à?"

"Đừng có đem nghề dạy học ra nói chuyện với tôi.

Tóm lại anh lựa chọn thế nào? Tôi không muốn chờ lâu đâu."

Lộ Sinh Nguyên tức giận.

Hai bàn tay siết chặt lại.

Làm sao anh lại xui thế không biết, gặp phải tên bi.ến thái này, lại còn thù dai nữa chứ.

"Được.

Đằng nào lão tử cũng chẳng có người thân, có lộ mặt xấu ra cũng chẳng ai biết (cùng lắm thì cũng chỉ bị Tinh Húc trêu chọc thôi).

Tôi sẽ giả gái đi dự tiệc với cậu.

Nhưng cậu nói phải giữ lời.

Nhất định phải trả thẻ cho tôi, không được lật lọng."

"Không lật lọng.

Ngay buổi tối hôm đó tôi sẽ trả thẻ lại cho anh.

Có cần tôi viết giấy làm bằng chứng không?"

"Khỏi.

Tôi ghi âm rồi."

"..." Hành động nhanh thật.

"Tiệc gì vậy?"

"Đến lúc đó anh sẽ biết.

Váy dự tiệc tôi sẽ mang đến cho anh.

Anh không cần phải chuẩn bị gì hết."

"Thế thì quá đỡ rồi.

Vậy cậu là muốn tôi giả làm bạn gái cậu?"

"Giả gái đi với tôi không phải làm bạn gái tôi thì có thể làm gì?"

"Ai mà biết."

Khúc Dạ thấy Lộ Sinh Nguyên hơi mỉm cười, xem chừng lại nảy ra chủ ý gì rồi.

Anh không lo lắng, bởi đó cũng là mục đích của anh.

Bố nuôi của anh muốn anh tham dự một bữa tiệc để làm quen với các đối tác kinh doanh.

Anh có thể đoán được hơn phân nửa lý do là ông muốn dùng hôn nhân của con cái để làm bước đệm cho việc kinh doanh của bản thân.

Đưa theo một người làm trò như Lộ Sinh Nguyên đi, nếu anh ta có ý muốn làm xấu mặt anh ở đó lại càng tốt.

Như vậy anh cũng không phải bị ép kết hôn với ai cả.
Lộ Sinh Nguyên nghĩ một hồi cảm thấy người có thể cứu được mình lúc này chỉ có Sử Hồng.

Anh gọi điện mấy cuộc mà cậu không bắt máy.

Nghĩ một hồi anh đoán chừng cậu ta và Tinh Húc đang tình thú với nhau rồi, không có tâm trí để ý đến điện thoại.

Sáng mai anh sẽ gọi điện lại xem sao.

"Ừm... em mệt quá.

Dừng lại a ..."

Không biết đã qua bao lâu, Sử Hồng đã mệt đến mức đã chẳng muốn động dậy gì nữa nhưng vẫn bị những hành động lôi kéo của Tinh Húc làm cho kíc.h thích, rốt cuộc vẫn không kìm chế được mà cùng anh dây dưa đến tận nửa đêm.

Tinh Húc để Sử Hồng ngồi lên đùi, cả cơ thể dựa hẳn vào vai.

Anh nắm hai cánh mông của cậu nâng lên hạ xuống liên tục.

Cả người đã nhể nhại mồ hôi.

Vật thô to kia vẫn khao khát muốn được ăn nhiều hơn.

"Cái lỗ nhỏ của em thít chặt anh như vậy bảo anh làm sao dừng được.

Rõ ràng cơ thể của em còn thành thật hơn em nhiều đấy."

"Anh... ưm a....

nói bậy...a... Em mệt lắm rồi... Không tiếp tục được nữa đâu ưm..."
Tinh Húc đặt Sử Hồng nằm lại xuống giường, banh rộng hai cẳng chân của cậu ra, tốc độ càn lướt đột ngột tăng lên chóng mặt khiến Sử Hồng kêu khóc không thôi.

Kho.ái cảm dâng lên đến cực hạn, Sử Hồng không kìm được bắn ra bạch trọc.

Cùng lúc Tinh Húc cũng bắn vào bên trong lỗ nhỏ kia.

Tinh Húc nằm rạp trên người Sử Hồng.

Cả hai cùng thở d.ốc.

"Anh đáp ứng yêu cầu của em rồi nhé.

Dừng lại không làm nữa.

Em ngủ đi.

Mai anh sẽ đưa em đi làm."

Sử Hồng nhắm mắt lại, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Tinh Húc hôn nhẹ lên trán người yêu rồi đứng dậy đi vào buồng tắm.

Anh nhẹ nhàng giúp cậu vệ sinh thật sạch sẽ, sau đó lại ôm cậu về lại giường.

Toàn bộ quá trình Sử Hồng ngủ say như chết không biết trời trăng gì đủ biết cậu mệt đến thế nào.

Sau khi xong xuôi hết mọi việc Tinh Húc mới chú ý thấy điện thoại của Sử Hồng liên tục nhấp nháy.

Anh thấy có mấy cuộc gọi nhớ của Lộ Sinh Nguyên.

(Không biết tên này xin số của Sử Hồng từ bao giờ.) Còn có thêm một tin nhắn của Từ Khúc Dạ gửi tới.

Nội dung là: "Bất cứ Lộ Sinh Nguyên đề nghị điều gì cậu cũng không được đồng ý."

Để đó cho anh, biết không?"

Tinh Húc mỉm cười nhắn tin trả lời: "Được."

Từ lúc trở về Lục Vĩ Kỳ vẫn luôn túc trực trong bệnh viện.

Bệnh của Chủ tịch Lục Xán vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm.

Ông gần như nằm mê man.

Một ngày ông chỉ tỉnh được có hai, ba lần.

Mỗi lần tỉnh dậy cũng chỉ có mười mấy phút.

Mấy lần tỉnh táo, Lục Xán đều gọi Vĩ Kỳ vào, nắm chặt lấy tay cậu.

Giọng ông run run nói:

"Bố để lại Lục thị cho con."

Đó là tâm huyết cả đời của bố.

Con nhất định phải giữ gìn nó."

"Bố, bố biết con không rành về kinh doanh mà.

Con sợ mình không thể..."

"Con có thể.

Con là đứa trẻ thông minh.

Bố biết mà.

Tân Kỳ, con là con trai duy nhất của bố, là niềm hi vọng cuối cùng của bố.

Con đừng làm bố thất vọng nữa."

"Con..."

Vĩ Kỳ cắn môi không nói nên lời.

Cậu hiểu ý của bố mình.

Từ lúc cậu trở về đến giờ, không một ai trong gia đình nhắc đến chuyện cậu comeout rồi bị ông chủ đuổi đi.

Bố cậu dường như đã không nói chuyện này cho bất cứ ai.

Bây giờ ông nói như thế là ý muốn bảo cậu từ bỏ ý muốn cá nhân mà tập trung vào xây dựng Lục thị.

Kể cả tính hướng khác biệt này cậu cũng phải hi sinh vì Lục thị.

"Tân Kỳ, hứa với bố được không? Tiếp quản Lục thị.

Nếu không bố sẽ không thể yên lòng nhắm mắt."

"Con đồng ý, nhưng mà... con vẫn còn ít tuổi, kinh nghiệm còn nhiều thiếu sót.

Bố cứ vậy mà giao Tập đoàn Lục thị cho con, sợ rằng sẽ có nhiều người không phục."

"Di chúc bố đã viết.

Bố cũng đã bố trí sẵn người trợ giúp cho con.

Con không cần lo lắng.

Việc của con là quản lý thật tốt bằng khả năng của mình."

"...!Con biết rồi."

Tuy Vĩ Kỳ mà con trai duy nhất của Lục Xán nhưng dưới cậu còn đến ba anh em họ khác và đang giữ một vài chức vụ trong Tập đoàn.

Cậu biết bọn họ không phục và rất ghét việc cậu trở về.

Lúc cậu trên đường từ sân bay đến bệnh viện đã suýt nữa thì gặp tai nạn nếu không phải cậu cẩn thận đổi xe trước đó.

Cậu đoán được ai làm loại chuyện này nhưng không có bằng chứng, cũng không muốn truy cứu.

Sau khi xuống đến sân bay Vĩ Kỳ đã ngay lập tức gọi điện báo bình an cho Tinh Thần.

Nhưng hôm sau đó cậu cũng thường xuyên liên lạc với cậu ấy.

Vĩ Kỳ không dám nói thật cho Tinh Thần biết những rắc rối cậu ấy gặp phải ở đây.

Cậu sợ sẽ làm Tinh Thần lo lắng.

"Cậu buộc phải tiếp quản Tập đoàn thật à?"

"Ừm.

Bố tôi đã ký quyết định chuyển nhượng toàn bộ cổ phần cho tôi rồi.

Vài bữa nữa tôi sẽ chính thức ra mắt Hội đồng quản trị.

Tôi... tôi cảm thấy rất lo lắng."

"Đừng lo.

Không phải bố cậu nói đã chuẩn bị cho cậu hết rồi sao? Cậu chỉ cần tiếp nhận và làm hết khả năng là được.

Tôi tin cậu mà."

"Tinh Thần, tôi không thích công việc này.

Tôi chỉ muốn được trở về trường cùng học với cậu, ngày ngày bầu bạn với cậu."

Nhìn gương mặt buồn bã và mệt mỏi của Vĩ Kỳ qua màn hình video call, Tinh Thần cảm thấy xót thương vô cùng.

Cậu chỉ ước giá như mình có thể bay đến ngay bên cạnh Vĩ Kỳ, làm bờ vai cho cậu ấy dựa vào, cho cậu ấy một cái ôm thật ấm áp.

"Tôi cũng muốn gặp cậu lắm.

Từ lúc cậu đi đến giờ, tôi hầu như chẳng làm được việc gì nên hồn.

Nhưng vì tương lai có thể gặp lại cậu, tôi đã rất cố gắng học thật tốt."

"Tinh Thần à,..." Nghe thấy những lời bộc bạch đó của Tinh Thần, cậu cảm thấy rất vui, rất cảm động.

Có phải Tinh Thần đang dần có tình cảm đặc biệt với cậu rồi không?

"Cuộc đời mỗi người không phải lúc nào cũng có thể đi theo được ý nguyện của bản thân.

Có những người từ lúc sinh ra đã được định sẵn con đường tương lai cho mình rồi.

Chúng ta có thể không thay đổi được kết quả nhưng có thể lựa chọn cách sống theo ý mình."

"..."

"Gì vậy? Sao im lặng thế?"

"Tôi đang nghĩ ai mới là người cho cậu vậy? Tự dưng nói năng triết lý như ông già vậy."

"Cậu nói ai ông già hả? Tôi là đúc rút ra kinh nghiệm từ người khác đấy."

Cậu không nghe thì thôi."

"Tôi nghe mà."

Đừng giận.

Tại cậu nói hay quá, tôi ngạc nhiên quá nên nói vậy thôi.

Cậu nói là đúc rút kinh nghiệm từ người khác là ai vậy?"

Là thái tử Đường Tinh Húc.

Nhưng nếu cậu nói cái tên đó ra chắc Vĩ Kỳ sẽ không tin đâu.

"Tôi không thể nói với cậu."

Cậu cứ biết vậy là được."

"Gì mà bí hiểm thế?" Cậu bĩu môi.

"Tóm lại cậu cứ cố gắng hết sức mình đi."

Nếu cậu không quay lại được tôi sẽ đến tận nơi tìm cậu.

Tôi đã hứa rồi đấy."

"Ừm."

Vĩ Kỳ tắt điện thoại.

Trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Mỗi ngày cậu đều trông mong nhất chính là thời gian được gọi điện nói chuyện với Tinh Thần.

Càng ngày cậu càng cảm thấy dường như khoảng cách của hai

người lại gần hơn một chút.

"Thiếu gia, phu nhân mời cậu xuống nhà họp gia đình."

"Tôi biết rồi."

Vĩ Kỳ đứng dậy.

Gương mặt thoáng chốc trở nên lãnh đạm.

Vừa trở về từ bệnh viện đã họp gia đình.

Cậu thừa biết là chuyện gì.

Mới buổi chiều nay Lục Xán đã ký quyết định chuyển nhượng cổ phần rồi.

Cậu đã trở thành Chủ tịch mới của Lục thị..

Chương 118: Chương 118

Lục Xán cưới vợ hai cách đây ba năm.

Hai người không có con.

Vợ sau của ông còn rất trẻ, cũng chỉ lớn hơn Lục Vĩ Kỳ chưa đến mười tuổi.

Nhiều người nghi ngờ chuyện cô nàng xinh đẹp chỉ mới ba mươi đã đồng ý về làm vợ cho một lão u50 chỉ vì tiền.

Lục Xán khi ấy còn rất khỏe mạnh, chẳng ngờ sau ba năm lại bị bệnh đến mức không gượng nổi như vậy.

Báo chí đều nói ông bị ung thư giai đoạn cuối, lúc phát hiện đã quá trễ.

Nhưng tình trạng bệnh diễn tiến quá nhanh khiến mọi người không khỏi nghi ngờ.

Cả tháng nay chuyện nhà của Lục thị bị báo chí khai thác âm ỉ cả lên.

Vĩ Kỳ dĩ nhiên biết nhưng cậu không tin những gì báo chí nói là thật.

Hồi trước khi cậu bị đuổi khỏi nhà, cũng có một đoạn thời gian bị báo chí nói đủ thứ thêu dệt.

Cậu có gọi điện về nhà hỏi nhưng quản gia không nói gì cả.

Rồi đến một ngày đột nhiên thông báo bố cậu trụ không nổi, mong cậu trở về.

Đến lúc ấy cậu mới biết bố mình mắc bệnh nặng là thật.
Lúc Vĩ Kỳ xuống dưới nhà đã nhìn thấy có bốn người ngồi ở đó.

Mẹ kế Phi Yến, chú họ Thời Vũ, cùng hai người anh họ Khâu Chí và Anh Tuấn.

Bọn họ nhìn thấy cậu mặt ai nấy đều tỏ rõ chán ghét ngoại trừ mẹ kế.
"Tân Kỳ, con xuống đây ngồi đi."
Vĩ Kỳ chọn một chỗ ngồi cách xa bọn họ một chút.

Gương mặt lãnh đạm không chút cảm xúc, cảm giác không muốn ai đến gần.
"Cậu vênh váo quá nhỉ."

Đùng một cái chẳng phải làm gì cũng được sở hữu một Tập đoàn lớn mạnh thế này liền không xem ai ra gì?"

"Khâu Chí, nói năng kiểu gì đó?"

Vĩ Kỳ lạnh nhạt đáp:

"Nếu anh thích đến thế tôi bảo bố nhường cho anh làm đấy."

"Cậu..."

Khâu Chí nổi giận định đứng dậy thì Anh Tuấn cản lại.

Phi Yến nhíu mày lờm Khâu Chí khiến hắn ta ngậm miệng, rồi tươi cười nói với Vĩ Kỳ:

"Con đừng để ý đến lời của Khâu Chí."

"Dì gọi con xuống đây là vì chú Thời Vũ có chuyện muốn bàn với con."

Vĩ Kỳ nhìn qua Thời Vũ.

Người này là em trai Lục Xán, cũng là bố của hai ông anh họ kia.

Cậu đã xem qua danh sách cổ đông của Tập đoàn.

Số cổ phần người này nắm là hai tám phần trăm, cũng thuộc hàng cổ đông lớn.

"Trước tiên, chú phải nói với cháu rằng chú đến đây cũng là thuận theo nguyện vọng của nhiều cổ đông trong Tập đoàn, không phải một mình chú.

Trong lúc anh Xán ở trong viện, có rất nhiều cổ đông đã đến nói chuyện với chú, bày tỏ sự lo lắng của họ."

"Lục thị hiện tại đang phát triển rất tốt.

Ngành dược mà chúng ta mới gia nhập cũng đã có những tiến triển rất thuận lợi.

Cháu mới chân ướt chân ráo bước chân vào Tập đoàn đã ngay lập tức làm chủ tịch.

Các cổ đông rất không yên tâm.

Rất nhiều người đã có ý muốn rút cổ phần."

"Ta biết anh Xán chỉ có mình cháu là con nên muốn giao toàn bộ gia sản cho cháu.

Nhưng cách làm của anh ấy gây nguy hiểm rất lớn cho Tập đoàn.

Cho nên rất nhiều cổ đông đã đề ra một phương án tạm thời.

Hiện tại chú là người sở hữu số cổ phần cao nhất chỉ sau bố cháu.

Họ muốn chú tạm thời thay thế chức chủ tịch cho đến khi cháu đủ khả năng tiếp quản Lục thị."

"Đây không phải là ý của chú, là của các cổ đông khác.

Chú chỉ truyền đạt lại.

Dĩ nhiên chú cũng mong cháu suy nghĩ cho lợi ích của Tập đoàn."
Vĩ Kỳ nhìn tập giấy mà Thời Vũ để trước mặt, không buồn động tay.

Lúc chỉ có hai người, bố đã dặn dò cậu cẩn thận người chú ruột này, nói dù thế nào cũng không thể giao Tập đoàn cho ông ta.

Vĩ Kỳ cảm thấy rất đau đầu và chán nản.

Nếu ông chú đó muốn làm đến vậy thì cứ giao quách cho ông ta luôn.

Cậu cũng chẳng muốn làm.

Nhưng bàn tay run run của bố khi nắm lấy tay cậu khiến cậu không
nỡ.

Tâm huyết cả đời của ông cứ thế giao cho người khác, sợ rằng sẽ
không yên lòng mà nhắm mắt.

Cậu không phải chưa từng học kinh doanh.

Từ ngày còn nhỏ cậu đã được bố đào tạo như một người sẽ tiếp
quản Tập đoàn trong tương lai.

Thời gian học đại học cậu cũng học thêm khoá quản lý doanh nghiệp
online.

Không phải cậu muốn, nhưng đã theo học kinh doanh suốt gần mười
năm, mọi thứ như ngấm vào máu thịt rồi.

Rốt cuộc vẫn tranh thủ học.

Vĩ Kỳ khá có tài năng trong lĩnh vực này.

Cậu học online nhưng lại sớm lấy được chứng chỉ tốt nghiệp loại ưu
chỉ trong vòng một năm của một trong những trường đại học kinh tế
hàng đầu cả nước.

Chuyện này ngoại trừ cậu ra không một ai biết.

Nhưng cậu nghĩ có lẽ bố đã sớm biết rồi.

Chuyện này nếu điều tra kỹ thì sẽ phát hiện ra thôi.

"Chuyện này chú không cần lo lắng.

Cháu sẽ cho họp Đại hội đồng cổ đông và cho họ một câu trả lời vào hai ngày nữa.

Nhờ chú nhắc lại với họ giúp cháu, nguyện vọng của họ cháu xin ghi nhận.

Tâm huyết này của bố cháu, cháu nhất định cố gắng giữ gìn nó thật tốt."

Thời Vũ sửng người.

Trong thoáng chốc mặt đen thành một mảng nhưng chỉ trong giây lát đã quay trở lại dáng vẻ thường thấy.

Có lẽ ông không ngờ Lục Vĩ Kỳ lại trả lời dứt khoát như thế.

Ông đã điều tra từ trước biết được trong quãng thời gian rời khỏi nhà, thằng nhóc này theo học chuyên ngành quản trị mạng ở một trường đại học bình thường trong thành phố và đã học đến năm thứ ba.

Rõ ràng nó không học chuyên ngành kinh tế, cũng không muốn kế nghiệp gia đình.

Ông đã tạo cho nó một con đường lui, cứ nghĩ nó sẽ dễ dàng thuận theo.

Vậy mà...

"Nếu không còn chuyện gì nữa con xin phép lên lầu ngủ một chút.

Buổi chiều con còn phải vào viện.

Con đang rất mệt."

"Được rồi.

Con đi nghỉ đi.

Chú và các anh ở đây để dì tiếp."

Chờ cho Vĩ Kỳ đi thật xa, Khâu Chí mới bực dọc nói lớn:

"Cô còn nói nhẹ nhàng với nó cái gì.

Thật ngứa mắt."

"Cậu thu cái tính nóng nảy lại cho tôi.

Hỏng việc hết bây giờ."

"Nhìn thái độ của Tân Kỳ có vẻ như muốn tiếp quản Lục thị rồi.

Không phải cậu ấy không thích làm chuyện này sao?" Anh Tuấn ngạc nhiên quay qua nhìn bố mình.

Thông tin không lẽ có sai lệch.

"Bố cũng không rõ.

Thật không hiểu một thằng nhóc chẳng hiểu gì về kinh doanh lại cứ khăng khăng muốn giữ chức vụ chủ tịch của một Tập đoàn.

Muốn lấy danh tiếng sao? Như thế không giống với cách biểu hiện của nó."

"Theo tôi chuyện này chúng ta cứ quan sát thêm đã.

Chẳng phải hai ngày nữa sẽ tổ chức họp cổ đông sao? Đến lúc đó chúng ta nghe xem nó sẽ thuyết phục các cổ đông thế nào.

Các cổ đông cũng đâu phải người dễ tính.

Tiền của họ còn ở trong đây, sao có thể dễ dàng chấp nhận để một thằng nhóc lãnh đạo tập đoàn chứ?"

"Cô nói đúng lắm.

Chúng ta chờ thêm mấy ngày nữa xem thế nào."

... *** ...

Chuyện của Tề San San bị báo chí thêu dệt đủ mọi chuyện.

Ở trường còn bị thêu dệt lên gấp hai gấp ba lần.

Sử Hồng cũng bị lôi vào.

Có tin đồn Sử Hồng bị một đại ca xã hội đen nào đó nhìn trúng.

Vì Tề San San dám có chủ ý với thầy nên bị người ta trả thù.

Sử Hồng làm bộ như không nghe thấy, vẫn sinh hoạt bình thường như bao ngày.

Chỉ khác bây giờ mỗi hành động của cậu đều bị người ta để ý nhìn vào.

"Sức khỏe của cậu ổn chứ? Dạo gần đây có phải bị bệnh gì nặng phải đi chữa không?"

Nghe thầy hiệu trưởng hỏi vậy Sử Hồng cười méo xệch, không biết nên trả lời sao.

Cậu nghỉ ở nhà nhiều như thế đơn giản vì bị Tinh Húc lăn qua lăn lại đến mệt lử không bước nổi xuống giường mà thôi, nhưng đến tai nhà trường nào là sốt phát ban, bị cảm lạnh, hạ huyết áp đột ngột,...! nghe như người ốm yếu lắm, hể tí là bệnh.

Hiện tại đang đứng nói chuyện trước mặt Hiệu trưởng nhưng eo và hông cậu đều đang đau nhức không thôi.

"Không có đâu ạ.

Thời gian vừa rồi do em chuyển chỗ ở nên chưa quen, lại thêm thời tiết thay đổi nên dễ bệnh.

Giờ thì ổn rồi ạ.

Từ nay về sau em có thể đi làm bình thường, sẽ không phải nghỉ vì bệnh đột ngột nữa."

"Ừm.

Tôi thấy cậu dạy khá tốt.

Các học sinh cũng rất thích cậu nên đã quyết định sẽ nhận cậu vào làm chính thức sớm hơn so với thời hạn một chút."

"Thật ạ? Em cảm ơn thầy."

"Ừm.

Nhưng có một việc... Cậu biết trường Lâm Hoa chúng ta còn có một chi nhánh khác ở thành phố B phải không?"

"Vâng."

"Bên đó đang thiếu giáo viên tiếng Anh.

Tôi định điều chuyển cậu qua đó làm việc."

Sử Hồng không khỏi kinh ngạc.

Nếu như ban đầu nhà trường đã có ý tuyển cậu cho chi nhánh ở thành phố B thì phải nói trước chứ, đằng này lại đột ngột như vậy.

Cậu cảm thấy chuyện này chắc chắn có vấn đề.

"Thầy, có phải là chuyện do em không? Thầy cứ nói thật cho em biết."

Hiệu trưởng ho nhẹ vài cái, áy náy nói:

"Cậu cũng biết đấy.

Chuyện của cậu và Tần San San đã ồn ào khắp trường rồi, mặc dù

tôi biết chuyện này không phải lỗi do cậu.

Nhưng chung quy ở trường học mấy tin đồn kiểu này sẽ để lại ấn tượng không tốt cho các em học sinh, cũng không thuận lợi cho việc học hành của chúng.

Tôi nghĩ cậu hiểu ý của tôi."

"...!Vâng.

Em hiểu."

"Tôi biết ở thành phố B khá xa nhà cậu nhưng điều kiện vật chất tốt hơn ở đây.

Hơn nữa, không bị ảnh hưởng đến những tin đồn sẽ tốt cho công việc của cậu hơn."

"Vâng.

Cảm ơn thầy đã suy nghĩ cho em."

Sử Hồng cảm thấy lo lắng.

Trường học ở thành phố B, chạy xe cũng phải mất hơn một tiếng đồng hồ.

Như vậy thì thời gian ở bên Tinh Húc cũng sẽ ít hơn.

Tinh Húc chắc chắn không vui khi biết chuyện này.

Nhưng Tinh Húc trước giờ làm việc đều không giống với suy đoán của cậu.

Trong lúc cậu còn đang suy nghĩ xem nên an ủi người yêu thế nào thì Tinh Húc đã hỏi:

"Em chuyển công tác rồi hả?"

"Sao anh biết?"

"Chuyện gì của em mà anh chẳng biết chứ.

Là chuyện tốt mà."

"Thì chuyển đến nơi khác dĩ nhiên là tốt.

Không bị ai đó chú ý chỉ trở thì làm việc sẽ thoải mái hơn.

Nhưng mà đi làm xa nhà thì thời gian ở cạnh anh cũng sẽ ít hơn."

"Thế thì em chuyển đến sống với anh là được rồi."

"Hả?"

"Nếu em đã chuyển đến làm việc ở xa nhà như vậy thì không phải càng có lý do để có thể ở chung với anh sao? Căn hộ của anh gần với trường của em hơn."

Sử Hồng nghĩ một hồi cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"Anh không nhúng tay gì vào chuyện này chứ?"

"Em nói xem."

Sử Hồng không ít lần nghi ngờ người yêu mình có đúng là bác sĩ không hay một tổng tài giấu mặt nào đó.

Dường như không có việc gì là anh không làm được..

Chương 119: Chương 119

"A Hồng, em nhất định phải cứu anh! Chỉ có em mới giúp được anh!"
Vừa mới bắt điện thoại Sử Hồng đã nghe tiếng kêu thảm thiết của Lộ Sinh Nguyên ở đầu dây bên kia.

"Anh có chuyện gì thế? Bình tĩnh nói em nghe được không?"

"A Hồng, là tên đồng nghiệp họ Từ của em đấy.

Hắn ta lấy mấy cái thẻ chơi game của anh, ép anh phải làm mấy cái việc... mấy cái việc biến thái để đổi lấy thẻ.

Em giúp anh lấy lại thẻ game được không?"

Sáng nay trước khi đi làm Tinh Húc đã dặn qua cậu không cần quan tâm mấy lời than khóc của Lộ Sinh Nguyên, cứ mặc kệ.

Tinh Húc nói giữa anh ấy và Từ Khúc Dạ có chút xích mích, để cho hai người họ tự giải quyết.

Giờ nghe Lộ Sinh Nguyên nói chuyện Sử Hồng mới biết cụ thể là chuyện gì.

Cậu cảm thấy khá buồn cười.

"Em với thầy Từ không thân thiết lắm.

Hơn nữa... chuyện thẻ game kia em không rõ lắm.

Em nghĩ vẫn là hai anh tự giải quyết với nhau đi."

"A Hồng, đến em cũng bỏ rơi anh sao? Nếu em không giúp anh, anh sẽ phải làm cái việc kia.

Anh không làm được đâu a!"

Sử Hồng còn đang muốn hỏi rốt cuộc là chuyện gì thì điện thoại đã bị ai đó đoạt mất.

Cậu nhìn lại mới thấy Từ Khúc Dạ không biết xuất hiện ở bên cạnh từ khi nào.

Anh ấy đoạt lấy điện thoại của cậu nói với người ở đầu dây bên kia:
"Anh Nguyễn, anh đã chấp nhận thoả thuận giữa chúng ta rồi giờ lại muốn lật lọng hả? Có tin giờ tôi bẻ luôn mấy cái thẻ của anh không?"

"Cậu... cậu liệu đấy!"

Lộ Sinh Nguyễn ầm ỨC cúp máy.

Từ Khúc Dạ trả lại điện thoại cho Sử Hồng.

"Làm phiền cậu rồi."

"Không sao ạ."

"Cậu không hỏi anh và Lộ Sinh Nguyễn có chuyện gì sao?"

"Không."

Đó là chuyện của hai anh, em hỏi làm gì.

Hơn nữa, nhìn anh có vẻ chơi rất vui nhỉ?"

Khúc Dạ hơi sửng lại.

"Anh thể hiện rõ vậy cơ à?"

"Em cảm thấy thế."

Dù chúng ta quen biết nhau không lâu nhưng trước giờ em chưa từng thấy anh để tâm đến ai như vậy cả."

Khúc Dạ đột nhiên bật cười nói nhỏ vào tai cậu: "Vậy là cậu không chú ý kỹ rồi."

Trước giờ anh rất để ý đến cậu đấy."

"Hả?" Sử Hồng ngẩn người có vẻ không hiểu lắm.

"Không sao."

Bây giờ anh đã biết cậu có chủ rồi nên sẽ không đặt chú ý lên cậu nữa đâu."

Sử Hồng ngó ra một lúc lâu.

Thế ra Khúc Dạ có ý với cậu là thật.

Cậu còn tưởng Tinh Húc nói vậy chỉ vì ghen thôi.

May mà Khúc Dạ biết dừng lại sớm tránh cho cậu cảm thấy lúng túng.

Trước kia phải từ chối Tinh Thần đã khiến cậu cảm thấy rất khó xử.
"Trưa nay có muốn ăn cơm với anh không? Không sợ lão công của cậu ghen chứ?"

"Sao lại ghen? Chỉ là một bữa cơm thôi mà."

... *** ...

"Con giải thích rõ ràng cho bố nghe xem.

Tại sao lại đột ngột bị chuyển công tác đi xa vậy?"

Sử Hồng suy nghĩ một chút.

Chuyện của cậu và Tề San San không thể nói quá rõ cho bố biết được.

Nếu không sẽ khá phiền phức về sau này cho nên cần sắp xếp từ ngữ cẩn thận.

"Có một nữ sinh thích con.

Cô bé còn công khai chuyện đó khắp toàn trường dù con đã kiên quyết từ chối.

Cô bé lại rất nổi tiếng trong trường nên chuyện của bọn con bị đồn thổi rất nhiều.

Hiệu trưởng không muốn chuyện này làm ảnh hưởng đến việc học

hành của các học sinh nên mới thuyên chuyển công tác cho con."
Đường Ngân nghe mà vô cùng kinh ngạc.

"Con trai của bố được một nữ sinh yêu thích đến mức phải chuyển công tác cơ à? Vậy cô bé đó thế nào? Có phải rất đẹp không? Gia đình ra sao?"

Sử Hồng thở dài ôm trán.

"Bố, con đã nói là con từ chối rồi.

Con không thích cô bé ấy."

"Tại sao? Con đã hai mươi ba tuổi rồi, không nghĩ đến chuyện tìm bạn gái à?"

"Con vẫn còn trẻ, chưa muốn nghĩ đến đâu ạ.

Huống chi sự nghiệp của con còn chưa ổn định.

Bố cứ kệ con đi ạ."

"Chuyện của con như thế bố cũng không biết phải nói gì.

Ai bảo con trai bố lại tuấn tú như vậy chứ?"

"Kìa bố..."

Đường Ngân xoa đầu Sử Hồng.

"Vậy con định sắp tới thế nào? Nếu cần bố bảo lái xe chở con đi làm."

"Không cần đâu ạ.

Con có xe mà.

Con có nghĩ ra một cách, muốn hỏi xin ý kiến của bố."

"Con nói đi."

"Căn hộ của anh Tinh Húc nằm ở sát gần ngoại thành.

Nếu đi xe thì chỉ tầm bốn mươi phút là con có thể đến được trường.

Anh ấy cũng đang có ý muốn rủ con đến ở chung.

Cho nên con... con tính dọn đến ở chung với anh ấy, cũng tiện chăm sóc cho nhau."

Thấy dáng vẻ Đường Ngân trầm mặc, Sử Hồng vội nói:

"Công việc của anh Tinh Húc rất vất vả, có khi buổi đêm mới có thể về nhà.

Con rất lo cho sức khỏe của anh ấy.

Gần đây anh ấy còn bị đau đầu đến ngất đi.

Con không yên tâm."

Đường Ngân nghe vậy giật mình hoảng sợ.

Ông túm lấy vai Sử Hồng vội hỏi dồn:

"Con nói gì? A Húc bị ngất? Lúc nào? Bao lâu rồi? Có sao không?"

Nhìn thái độ hết hoảng của ông chứng tỏ ông luôn rất quan tâm đến Tinh Húc dù hai người họ lúc nào gặp nhau cũng lạnh lùng như người dưng vậy.

Sử Hồng cũng cảm thấy trong lòng vui lây.

Cậu nhẹ nhàng đáp:

"Anh ấy không sao ạ.

Con đã cùng anh ấy đến bệnh viện khám.

Bác sĩ nói không sao cả.

Có lẽ là do công việc căng thẳng mà bị ngất thôi.

Bố đừng lo lắng."

Suốt bảy năm Tinh Húc sống ở Mỹ, thằng bé đã phải lăn lộn kiếm tiền lo trang trải cho việc học vất vả thế nào ông đều biết.

Nhưng số tiền ông gửi qua nó lại không hề đọng đến một đồng, ngược lại còn chuyển khoản trả về.

Mỗi lần như vậy ông đều rất bức bối.
Tinh Húc làm việc vất vả như thế ông luôn sợ thằng bé liệu có bị bệnh gì không.

Nghe thấy Sử Hồng nói Tinh Húc bị đau đầu đến ngất đi khiến ông không khỏi hoảng sợ.

Tim cứ đập thình thịch liên hồi, lồng ngực thít chặt cảm thấy rất khó thở.

"Bố, bố không sao đấy chứ? Khó chịu trong người à?"

"Bố không sao.

Con đừng lo."

"Bố, bọn con đều đã lớn, có công ăn việc làm cả rồi, có thể tự lo cho cuộc sống của bản thân.

Bố đừng lo cho bọn con nữa.

Bố cố gắng giữ gìn sức khỏe của mình thật tốt là được rồi."

"Con trai." Đường Ngân xúc động nắm lấy tay Sử Hồng, nói: "Con tuy không phải con ruột nhưng lại hiếu thuận với bố hơn con đẻ nữa."

"Bố đừng nói vậy, cũng đừng trách anh Tinh Húc.

Anh ấy đã phải trải qua rất nhiều chuyện, trước giờ đều là một mình chịu đựng.

Đối với những chuyện lúc nhỏ anh ấy khá nhạy cảm.

Cho nên bố hãy cho anh ấy thêm thời gian nhé."

"...!Bố hiểu rồi.

Con giúp bố chăm sóc A Húc nhé."

"Vâng."

Sử Hồng còn muốn hỏi tại sao ông lại đem dọn dẹp những đồ đạc

trong căn phòng của người vợ trước đi.

Nhìn ông mỗi lần vào phòng đều ngẩn người ngắm nhìn những bức ảnh kia cậu biết chắc ông cũng rất yêu bà ấy.

Chắc hẳn ông có lý do nào đó để làm như thế.

Nhưng hôm nay nhìn ông có vẻ hơi yếu.

Sử Hồng quyết định hôm khác sẽ thử nói chuyện với ông về việc đó.

... *** ...

Lộ Sinh Nguyên không có một công việc cụ thể.

Anh thích làm việc tự do, thích cái gì thì làm cái đó.

Do là một hacker chuyên nghiệp nên Lộ Sinh Nguyên có nhận lời làm cộng tác viên bí mật cho một vài văn phòng luật sư, đôi lúc có cả cảnh sát.

Vì công việc đặc thù, nơi ở của Lộ Sinh Nguyên cũng rất đặc biệt.

Tinh Húc giúp Lộ Sinh Nguyên thuê một căn hầm nằm dưới một quán bar lớn trong thành phố làm nơi ở cũng như nơi làm việc.

Quán bar đó Tinh Húc góp vốn một nửa nên cũng xem như là đồng chủ sở hữu.

Bình thường ngoài trừ hai vị chủ quán thì không ai lui tới nơi này.

Nhân viên quán bar thấy Lộ Sinh Nguyên hay xuất hiện ở quán còn tưởng là bạn trai của ông chủ.

Người chủ quán thứ hai này cũng là một trong những người bạn thân hiếm hoi của Tinh Húc nhưng so với Lộ Sinh Nguyên thì không thân bằng.

Anh tên Liên Tĩnh, thường được Lộ Sinh Nguyên gọi vui là Tiểu Liên

vì anh nhỏ tuổi hơn, cũng một phần vì ghen tị vóc dáng cao to, vạm vỡ của người kia.

Liên Tĩnh đã có bạn gái, thậm chí còn sắp cưới.

Anh đã từng đưa Lộ Sinh Nguyên đến giới thiệu với bạn gái mình để cô không hiểu lầm.

Cô ấy là người hiểu chuyện, không cảm thấy có vấn đề gì ngược lại còn vô cùng hứng thú với công việc của Lộ Sinh Nguyên, bởi cô ấy mê truyện Trinh thám.

Lộ Sinh Nguyên luôn nhốt mình trong phòng từ sáng đến tối, chỉ khi nào có việc hoặc đi ăn thì mới ra ngoài.

Lâu lâu lại ra bar ngồi uống rượu.

Bình thường sẽ không có ai đến gõ cửa phòng của anh.

Cho nên khi đột nhiên nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, Lộ Sinh Nguyên đã rất ngạc nhiên.

Anh nghĩ có lẽ Liên Tĩnh có chuyện gấp gì đó.

Ai ngờ khi mở cửa ra thì anh thấy đứng bên ngoài là Từ Khúc Dạ.
"Sao... sao cậu vào được đây? Không đúng."

Là làm sao cậu biết tôi ở đây mà đến?"
"Dĩ nhiên là có người chỉ tôi đến đây rồi."
Mí mắt anh giật giật.

Nghe là biết anh bị tên bạn quý hoá nào bán đứng rồi.

Tên khốn này vì muốn đuổi cổ tình địch mà sẵn sàng bán đứng bạn mình như thế à? Anh nhất định phải cho tên đó biết tay.

Không thể cứ nhún nhường như vậy được.

"Cậu đến đây làm gì?"

"Đưa đồ cho anh.

Đây này."

Khúc Dạ đưa cho Lộ Sinh Nguyên một cái túi giấy.

Bên trong hình như đựng một bộ đồ.

Lộ Sinh Nguyên nghi hoặc.

Tên kia đưa đồ cho anh, sẽ không phải là...

"Anh mặc thử xem có vừa không."

Lộ Sinh Nguyên lấy ra xem và hoảng hồn đến mức làm rớt luôn đồ.

Khúc Dạ nhanh tay chụp được.

Đó quả nhiên là một chiếc váy, còn là chiếc váy màu đỏ bắt mắt.

Anh dứt khoát lắc đầu.

"Tôi không mặc."

"Này, anh đã chấp nhận thoả thuận rồi, không bỏ trốn được đâu."

"Không phải tôi bỏ trốn.

Nhưng cái váy này... nổi quá.

Cậu kiếm cái nào màu nhạt một chút đi."

"Nhưng tôi chỉ có mỗi cái này thôi.

Nổi thì mới đẹp.

Anh mặc đi."

"Không."

"Vậy là anh muốn tôi cưỡng chế phải không?".

Chương 120: Chương 120

Khúc Dạ vào hẳn trong phòng, bước từng bước tiến lại gần Lộ Sinh Nguyên, khí thế bức người.

Lộ Sinh Nguyên ban đầu hơi hoảng nhưng sau đó mau chóng bình tĩnh lại.

Anh cảm thấy mình chẳng thua kém gì Khúc Dạ.

Chẳng qua cậu ta cao hơn, to hơn một chút, trước đó còn bị anh đá cho một cái ngã lẩn.

Vậy thì chẳng việc gì phải sợ.

Lộ Sinh Nguyên đứng im tại chỗ, ngẩng đầu lên kiên quyết nói:
"Tôi đã nói là tôi không mặc."

Cậu đừng có quá đáng! Nếu cậu bức tôi quá, tôi không làm nữa.

Cậu muốn bẻ thì bẻ đi.

Tôi không cần."

Khúc Dạ nhìn Lộ Sinh Nguyên một lúc rồi đột nhiên mỉm cười.

"Tôi dĩ nhiên sẽ không bức anh."

Tôi chỉ đùa thôi.

Thực ra tôi không hề có ý định để anh mặc cái váy này.

Nó quá nổi bật sẽ khiến anh bị người khác chú ý.

Tôi không muốn anh bị lộ sớm quá đâu."

"Cậu..."

Lộ Sinh Nguyên tức giận.

Anh túm lấy cổ áo Khúc Dạ kéo lại gần mình, gằn giọng hỏi:

"Cậu đem tôi ra làm trò tiêu khiển đấy phải không? Tôi nói cho cậu biết nếu cậu có ý định đó tôi sẽ giết cậu.

Đừng tưởng tôi nói suông."

"Không có.

Tôi dù có ý muốn trả thù anh nhưng cũng không phải kẻ đốn mạt như thế.

Muốn anh giả làm bạn gái của tôi là thật nhưng cũng là có mục đích chính đáng."

"Bắt trai thẳng giả gái thì chính đáng quái gì."

Khúc Dạ nhìn quanh căn phòng của Lộ Sinh Nguyên.

Căn phòng dưới hầm này diện tích gần một trăm mét.

Máy móc la liệt khắp nơi.

Có một chiếc giường đôi nằm trong góc.

Một chiếc tủ quần áo bằng vải đơn giản.

Còn lại không còn gì khác.

Đến một cái ghế cho khách ngồi cũng không có.

"Chúng ta ngồi nói chuyện chút đi.

Nhưng tôi có thể ngồi ở đâu đây?"

"Trước giờ tôi không bao giờ tiếp khách ở đây nên không có chuẩn bị ghế."

Cậu ngồi ở cái giường kia đi."

"Ngồi ở trên giường? Vậy anh ăn uống ở đâu?"

"Tôi ăn với Tiểu Liên ở ngoài."

Bộ cậu nghĩ tôi muốn ở dưới hầm suốt cách ly với thế giới bên ngoài luôn hả?"

"Cũng phải."

Khúc Dạ đi quanh căn hầm quan sát một hồi.

Anh gõ nhẹ lên bức tường nghe thử âm thanh của nó.

"Bức tường dày như vậy nếu có gì xảy ra bên trong chắc người ở ngoài không biết đâu nhỉ."

Lộ Sinh Nguyên nhìn Khúc Dạ cảnh giác.

Không lẽ định giết người diệt khẩu?

"Cậu có ý gì?"

"Đâu có ý gì đâu."

Tôi chỉ nhận xét vậy thôi.

Anh có biết căn hầm này ban đầu được xây dựng làm gì không?"

"Căn nhà này vốn là của một đại gia thời xưa, được xây cách đây năm mươi năm."

Cái thời còn chiến tranh ấy.

Hầm được xây dựng để tránh bom.

Sau này căn nhà bị bom phá cho tan tành nhưng cái hầm thì còn nguyên.

Chủ nhân của nó đem tặng cho một người họ hàng rồi đưa cả gia

đình rời đi.

Nó qua tay nhiều người cuối cùng lại nằm trong tay một tổ chức bán đấu giá.

Tinh Húc và Tiểu Liên đã mua lại nơi này và xây dựng thành bar.

Còn tôi thì thuê nhà ở đây."
Khúc Dạ ngồi xuống giường.

Cái đệm khá dày.

Trong đầu không biết nghĩ đến cái gì chợt mỉm cười.
"Cậu thôi ngay cái kiểu cười khó hiểu đó đi.

Cứ thấy cậu cười thế này là tôi lại cảm thấy chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Nói đi.

Cậu bảo cậu có mục đích chính đáng là cái gì?"
"Tôi nghĩ anh đã điều tra và biết được thân thế của tôi rồi.

Bố nuôi của tôi là giám đốc của một công ty xuất khẩu đồ may mặc nhưng dạo gần đây công việc không quá thuận lợi.

Sắp tới có một bữa tiệc họp mặt của các doanh nhân.

Ông ấy muốn tôi đến đó dự tiệc.

Tôi đoán là ông ấy muốn giới thiệu tôi với con gái của một đối tác kinh doanh nào đó.

Mấy năm nay tôi gặp chuyện này quá nhiều lần.

Tôi chán ngấy rồi."

"Sao cậu không nói thật tính hướng của cậu cho ông ấy biết?"

"Tôi nói rồi nhưng ông ta không tin.

Cứ liên tục giới thiệu bạn gái cho tôi.

Ông ấy còn mang chuyện ông ta có ớn nuôi dưỡng tôi để buộc tôi phải nghe lời ông ta.

Tôi không thể từ chối được." Nhưng một lúc anh lại nói: "Thật ra tôi đã từng có một đời vợ rồi."

Lộ Sinh Nguyên kinh ngạc.

"Thật sao?"

"Cách đây bốn năm đã từng cưới vợ.

Dĩ nhiên là theo sắp xếp của bố tôi.

Ông ấy muốn tôi kết hôn với con gái của một đạo diễn vì để tạo mối quan hệ tốt với giới giải trí chỉ vì em trai tôi muốn làm diễn viên.

Cô gái đó biết rõ tính hướng của tôi nhưng vẫn chấp nhận kết hôn vì cô ấy cũng cần cuộc hôn nhân đó để đối phó với gia đình.

Cô ấy cũng là một người đồng tính.

Sau một năm thì bọn tôi ly hôn.

Ai đi đường nấy nhưng vẫn là bạn bè."

Lộ Sinh Nguyên hơi ngần người.

Trong một chốc không biết phải nói gì.

Cái người này nói chuyện của mình mà cứ như đang thuật lại chuyện của ai đó, hơn nữa còn kể bằng giọng điệu châm biếm, không có chút cảm xúc bất lực, khó chịu nào.

Không lẽ chịu đựng nhiều đến nỗi thành quen luôn rồi?

"Chuyện ly kỳ nghe như phim ấy nhỉ."

"Ừm."

Tôi cũng thấy rất buồn cười."

"Vậy cậu bảo tôi giả làm bạn gái cậu tới đó là muốn làm gì?"

"Tôi đưa bạn gái tới thì ông ta không thể giới thiệu tôi với cô nào được nữa."

"Vậy thì bố cậu sẽ bị chọc cho tức chết đấy."

Cậu định trả ơn dưỡng dục tiếp kiểu gì?"

Biết rõ con mình đồng tính, thế mà nó còn đem bạn gái công khai tới bữa tiệc.

Tưởng tượng là đủ biết ông chủ Từ sẽ tức giận đến mức nào.

"Bao năm qua tôi đã làm rất nhiều việc cho ông ta."

Tôi tự thấy giờ nếu mình từ chối cũng chẳng có gì đáng trách.

Ông ta cũng có còn xem tôi là con đâu.

Tôi mệt rồi.

Muốn đi."

Trong đầu Lộ Sinh Nguyên chợt tưởng tượng đến cảnh một con khi bị rơi vào bể của người đi săn rồi được một người khác cứu.

Người đó nhốt nó vào chuồng, ngày ngày bắt nó làm xiếc, làm đủ trò tiêu khiển cho khán giả xem để kiếm tiền về cho người đó.

So sánh có phần hơi khập khiễng nhưng cũng khá giống.

Bất giác Lộ Sinh Nguyên giơ tay xoa đầu Khúc Dạ khiến anh kinh ngạc mở tròn mắt.

Chính Lộ Sinh Nguyên khi hồi thần lại cũng kinh ngạc về hành động của mình.

Anh vội vàng thu tay lại thì bị Khúc Dạ chụp lấy.

"Anh xem tôi là con nít cần sự an ủi sao?"

"Không có.

Tôi thấy tóc cậu xấu quá nên muốn vò cho nó xấu thêm thôi."

Khúc Dạ ghé mặt lại gần, mỉm cười hỏi nhỏ: "Thật sao?"

"Bỏ tay ra đi! Làm cái gì đấy? Tôi là trai thẳng nhá.

Mấy cái hành động thả thính này không có tác dụng gì với tôi đâu."

Khúc Dạ bật cười buông tay.

"Anh yên tâm.

Tôi không có hứng thú với trai thẳng."

Lộ Sinh Nguyên nhú mày.

Tên khốn này bắt anh mặc váy, còn hôn anh, bây giờ thì nắm tay, thế mà lại bảo không có hứng thú với trai thẳng.

Ý cậu ta anh là cong nên cậu ta mới làm thế hả?

"Ánh mắt anh nhìn tôi vậy là có ý gì? Đang giận à?"

"Không.

Nếu nói chuyện xong rồi thì cậu đi đi.

Tôi còn có việc."

"Này, có ai đuổi khách như anh không?"

"Tôi có xem cậu là khách à? Cậu là của nợ, là kẻ thù của tôi."

"Thẳng thắn quá nhỉ.

Thế thì tôi phải làm của nợ của anh thật lâu dài mới được."

"Cái quái ..."

Khúc Dạ mỉm cười đứng dậy.

"Tôi về đây.

Ngày mai tôi sẽ mang đồ đến.

Khi đó...!anh đừng có mà chạy mất đấy."

"Biến giùm đi!"

Khúc Dạ bật cười, giơ tay chào rồi tự mở cửa đi ra ngoài.

Lộ Sinh Nguyên thở dài.

Cửa một lần nữa mở ra.

Nhưng lần này người bước vào là Liên Tĩnh.

Vừa nhìn thấy bạn, Lộ Nguyên Sinh đã khó chịu nói:

"Sao cậu lại tùy tiện cho người khác vào đây vậy hả?"

"Em đâu có tùy tiện.

Anh ta có thẻ VIP của anh Tinh Húc mà.

Hơn nữa, em tưởng anh ấy là bạn anh."

"Bạn cái con khỉ, của nợ thì có."

Liên Tĩnh thấy thái độ của Lộ Nguyên Sinh rất bực dọc đột nhiên cảm thấy hứng thú, bước lại gần hỏi:

"Không phải anh lại chọc giận gì Tinh Húc bị anh ấy trả thù đấy chứ?"

Em thấy anh chàng kia có vẻ không phải là người dễ đối phó."

"Anh mà dám chọc giận Tinh Húc à.

Tên đó là tình địch của Tinh Húc.

Cậu ta không đối phó được thế là tìm mọi cách đẩy cái của nợ này qua cho anh.

Cậu thấy có quá đáng không?!"

"Không phải chứ? Trên đời này mà cũng có người anh Tinh Húc

không đối phó nổi à? Em không tin đâu.

Em nghĩ là anh ấy muốn trị anh đó."

"Trị anh? Anh đã làm gì nên tội?"

"Anh đã gần ba mươi tuổi rồi mà làm việc vẫn quá tùy hứng.

Trước giờ ngoài trừ là việc anh có hứng thú hoặc là bị ép thì anh mới chịu làm còn không thì đều bỏ lơ đó.

Anh, em và anh Tinh Húc đều mong anh có thể có một định hướng cụ thể cho tương lai.

Anh sống như vậy cả đời không được đâu."

Lộ Sinh Nguyên hơi sửng người.

Đây không phải lần đầu anh nghe những lời như thế.

Cách đây một năm, trong ngày sinh nhật của anh, Tinh Húc cũng đã từng nói như thế.

Anh biết Tinh Húc nói không sai nhưng khi đó anh vẫn chưa có định hướng cụ thể nào, không có mục đích thực sự.

Anh là một người thích tự do.

"Vậy thì có liên quan gì đến cậu ta?"

"Lần đầu tiên em thấy ngoài trừ anh Tinh Húc có một người có thể áp chế được anh đấy."

"Hai người..." Lộ Sinh Nguyên nổi giận.

"Hai người dùng thằng nhóc đó để áp chế tôi hả? Quá đáng rồi đó nhé! Bọn bè mà chơi nhau thế à?"

"Người ta đã hai mươi bảy tuổi rồi, không phải nhóc con đâu."

... *** ...

Tinh Húc dọn dẹp đồ đạc trong phòng một lần chuẩn bị ngày mai đón Sử Hồng đến ở.

Anh muốn cậu có thể chuyển đến luôn hôm nay nhưng Sử Hồng lại muốn ở nhà bồi bổ mẹ thêm tối nay nữa.

Anh chỉ đành chiều ý.

Tinh Húc cất kết quả xét nghiệm vào cái két nhỏ để trong phòng làm việc, khoá số cẩn thận.

Sáng nay anh vừa đến bệnh viện của vị bác sĩ về não mà mình quen biết kia chụp MRI kiểm tra.

Và kết quả chuẩn đoán anh thực sự bị dị dạng mạch máu não dẫn đến não bị xuất huyết.

Tình trạng vẫn chưa chuyển biến nặng nên chưa cần phải phẫu thuật.

Anh chỉ cần uống thuốc và kiểm tra sức khỏe thường xuyên.

Mấy ngày rồi hôm nào Sử Hồng cũng gọi đến bốn, năm cuộc kiểm tra tình trạng sức khỏe của anh.

Cậu luôn sợ anh sẽ bị ngắt bất cứ lúc nào.

Anh chỉ sợ Sử Hồng sẽ đến kiểm tra đột ngột rồi tình cờ phát hiện chuyện của anh thì cậu sẽ lo lắng.

Vì vậy anh đã chủ động can thiệp một chút để cậu chuyển đến làm ở một nơi xa hơn.

Cậu chỉ có thể đi làm từ sáng sớm đến chiều tối mới về.

Vậy thì anh có thể yên tâm ban ngày đi điều trị mà không sợ bị cậu phát hiện mà đêm đến vẫn có thể ôm cậu ngủ mỗi ngày..

Chương 121: Chương 121

Tinh Húc tuy dạo gần đây nghỉ phép nhiều nhưng bù lại anh tiếp nhận tư vấn qua điện thoại.

Không chỉ vậy trong quá trình làm việc hiệu quả đều rất tốt cho nên anh được đặc cách nhận vào làm chính thức.

Tối hôm ấy cũng là lúc Sử Hồng dọn đến sống chung với anh.

Cho nên buổi tối hôm đó sau khi phụ Sử Hồng về nhà bố mẹ dọn dẹp đồ đạc, hai người đã cùng nhau đi ăn tối.

Mỗi lần đi ăn Tinh Húc lại chọn những nhà hàng khác nhau.

Có những nơi đắt tiền cũng có những chỗ bình dân.

Anh lúc nào cũng dành trả tiền nhưng cậu không đồng ý.

Cậu nói mình không phải con gái, không cần anh phải tỏ ra ga lăng.

Anh không thích nhưng cũng không dám làm trái ý cậu.

Buổi tối ăn xong cả hai rủ nhau đi xem phim.

Sử Hồng rất thích xem dòng phim anh hùng còn Tinh Húc thì mê phim kinh dị.

Sử Hồng không thích xem phim kinh dị nhưng bị Tinh Húc vừa dụ dỗ vừa cưỡng ép lôi đi.

Rốt cuộc đến đêm cậu rúc vào lòng anh không dám ngủ.

Kết quả bị anh thừa cơ "ăn sạch".

Thuốc của Tinh Húc uống một ngày ba lần và uống trong thời gian dài.

Sau khi làm Sử Hồng đến mức ngất đi, anh lặng lẽ ra phòng khách uống thuốc xong lại về giường ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Từ hôm bị đau đến ngất đi đến giờ anh không gặp vấn đề gì khác nhưng lâu lâu làm việc lại cảm thấy choáng và buồn nôn.

Chỉ một lúc sau tình trạng lại trở về bình thường.

Tinh Húc biết đây là triệu chứng xuất huyết não đang trở nên nặng hơn.

Với cường độ làm việc sắp tới của anh sợ rằng muốn chữa trị là không dễ.

Nếu để đến mức phải lên bàn mổ sau đó muốn hồi phục cũng không dễ dàng.

Bác sĩ điều trị cho anh đã khuyến cáo chuyện này.

Tinh Húc muốn lên một kế hoạch rời đi một thời gian để điều trị bệnh.

Từ giờ cho đến lúc đó anh nhất định không thể để Sử Hồng nghi ngờ.

Anh không nỡ nhìn cậu ấy phải khóc.

... *** ...

Tối hôm đó Khúc Dạ đến quán bar đưa Lộ Sinh Nguyên đến dự tiệc.

Chiếc váy mà Khúc Dạ chuẩn bị cho người kia là một chiếc đầm dài màu trắng kín vai nhưng hở lưng.

Da của Lộ Sinh Nguyên khá trắng nên khi vận lên chiếc đầm màu trắng lại càng khiến da anh thêm đẹp hơn.

Mái tóc dài màu nâu đỏ thêm phần cá tính.

Chính Khúc Dạ là người giúp Lộ Sinh Nguyên thay đầm và cả trang điểm khiến Lộ Sinh Nguyên thập phần kinh ngạc.

Không ngờ Khúc Dạ lại có tài năng như thế.

Khúc Dạ trang điểm cho anh nhìn như một thiếu nữ xinh đẹp, không nhìn ra chút nào đặc điểm của con trai.

"Không ngờ cậu lại có tài lẻ này nha."

"Vợ cũ của tôi chỉ cho đó."

Cô ấy nói phòng khi có việc cần dùng."

"Vợ cũ của cậu đúng là tinh tế, làm tôi cũng muốn gặp một lần."

Khúc Dạ liếc mắt nhìn.

"Người ta là đồng tính nữ."

Anh gặp làm gì?"

"Làm bạn không được à? Cái thằng này..."

Khúc Dạ cũng vận một bộ vest màu trắng đồng bộ với chiếc đầm của Lộ Sinh Nguyên.

Da của anh hơi ngăm một chút nhưng trong bộ vest trắng lại càng thêm sáng màu.

Tóc vuốt keo chải ngược ra sau càng tăng thêm vẻ trưởng thành, đỉnh đạc.

Lộ Sinh Nguyên lúc mới nhìn thấy đã hơi ngẩn người.

Không ngờ Khúc Dạ mặc vest lại đẹp như vậy.

Buổi tiệc mà Khúc Dạ định đưa Lộ Sinh Nguyên tới là buổi tiệc ra mắt của con rể của ông chủ Tập đoàn Hàn thị vô cùng có tiếng trong giới kinh doanh đồ trang sức.

Nơi tổ chức tiệc là sảnh chính của khách sạn năm sao hiện đại nhất thành phố.

Khách mời gần như là toàn bộ giới kinh doanh lớn nhỏ trong khu vực phía nam.

Tuy Lộ Sinh Nguyên không phải người trong thương trường nhưng vì làm việc cho Tinh Húc nên những tổng tài này anh đều biết, thậm chí còn nắm rõ cả gia thế của từng người.

Ban đầu Khúc Dạ còn nghĩ có lẽ Lộ Sinh Nguyên sẽ hơi choáng trước mức độ hoành tráng và xa hoa của bữa tiệc thượng lưu này nhưng anh ta lại rất bình tĩnh, thậm chí còn tỏ ra khá hứng thú với hoàn cảnh xung quanh.

Anh nhìn người kia một chút, cảm thấy bữa tiệc hôm nay có lẽ sẽ khá thú vị.

"Làm cái gì vậy? Buông tay!" Lộ Sinh Nguyên nhìn bàn tay mình bị Khúc Dạ nắm chặt muốn rút ra nhưng không được.

"Anh đang là bạn gái tôi mà không cho tôi nắm tay à? Lộ hết thì sao?"

"Đâu cứ nhất thiết phải nắm tay.

Tôi thấy cậu là muốn lợi dụng chiếm tiện nghi của tôi thì có."

"Tiện nghi của anh tôi chiếm còn ít chắc.

Thế này có đáng gì."

"Cậu..."

"Suýt.

Anh đừng lớn giọng, sẽ lộ mất."

Lộ Sinh Nguyên rất bức bối nhưng cũng đành ngậm miệng.

"Tiểu Dạ, con đưa ai tới cùng thế này?"

Lộ Sinh Nguyên nhận ra người đang bước tới gần.

Đó là chủ tịch của Từ thị, Từ Kinh Niên.

Ông ta nhìn Khúc Dạ rồi lại nhìn sang Lộ Sinh Nguyên, vẻ mặt rất không vui.

"Bố, đây là bạn gái con, Tiểu Lộ."

Lộ Sinh Nguyên lễ phép cúi chào, bắt chước theo dáng điệu của nữ.

Gì chứ anh cũng phải luyện tập qua để đóng giả cho giống.

Động tác chào là cái căn bản.

Khúc Dạ nhìn anh xém chút bật cười.

"Bạn gái? Bạn gái nào?"

"Bạn gái con.

Con đưa cô ấy đến đây để giới thiệu với bố."

Từ Kinh Niên nhíu mày.

Mặt đã đen hơn phân nửa.

Ông tin Khúc Dạ biết rõ mình đến đây để làm gì.

Vậy mà nó đột ngột đưa một cô gái lạ hoắc không biết từ đâu đến giới thiệu là bạn gái.

Rõ ràng là Khúc Dạ là đang muốn dùng cách này để phản đối việc kết thân.

Đây không phải lần đầu Khúc Dạ thể hiện mình phản đối quyết định của ông nhưng chưa lần nào lại thể hiện nó một cách công khai và quyết liệt như thế.

Đưa bạn gái đến đây rồi thì còn giới thiệu kết thông gia gì nữa.

"Ai cho phép con đưa bạn gái đến đây? Có biết đây là nơi nào không? Cho cô ta về đi!"

"Bố, con thấy nơi này mọi người đưa vợ, đưa bồ nhí, đưa theo người yêu đến rất nhiều.

Tại sao con lại không thể đưa bạn gái tới?"

"Chuyện này không giống.

Ta bảo con đưa cô ta về."

Từ Kinh Niên quay qua nhìn Lộ Sinh Nguyên, nghiêm giọng nói:

"Bữa tiệc này không có phần của cô.

Nếu cô biết nghĩ cho thể diện cho Tiểu Dạ thì tự mình về đi!"

"Bố đuổi bạn gái con đi như vậy mới là làm mất mặt con đấy."

Ông lờm mắt nhìn Khúc Dạ.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nó còn dám cãi.

Lộ Sinh Nguyên liền ôm cánh tay của Khúc Dạ, nũng nịu nói: "Thưa chú, anh Khúc Dạ phải năn nỉ lắm cháu mới chịu tới đây.

Cháu sẽ không về đâu.

Nếu có về cũng phải là anh ấy đưa cháu về cơ."

"Cô..." Từ Kinh Niên tức giận đỏ mặt chỉ vào cô gái mà mắng Khúc Dạ: "Đây là bạn gái mà con tìm về đó hả? Cho dù là tìm đại một người nào đó giả làm bạn gái con thì cũng phải tìm một đứa nào đó biết lễ độ, cư xử phải phép chứ.

Phường vô học nào thế này?"

Lộ Sinh Nguyên mếu máo như sắp khóc đến nơi, bám lấy Khúc Dạ càng chặt mà kêu:

"Dạ Dạ, bố của anh bảo em là phường vô học.

Sao lại nói thế? Em có học hành đàng hoàng mà."
Khúc Dạ liền ôm chầm lấy Lộ Sinh Nguyên mà an ủi:
"Đúng.

Tiểu Lộ của anh rất thông minh, rất lễ phép.

Em đừng để ý ông ấy.

Anh đưa em về nhé.

Chúng ta đi chỗ khác chơi."

Từ Kinh Niên nghe vậy như muốn nổi điên nhưng ông ta lại không dám làm ầm lên để người xung quanh nghe thấy.

"Khúc Dạ, bây giờ mày dám bước chân ra khỏi đây thì sau này đừng gọi tao là bố nữa."

Khúc Dạ lạnh lùng nhìn ông, đáp thẳng thừng:

"Vây cũng tốt.

Tôi cũng không muốn gọi ông là bố nữa."

"Mày..."

"Từ lúc ông có Tiểu Quang đến giờ ông có còn xem tôi là con đâu.

Bao nhiêu năm qua ông lợi dụng tôi phục vụ cho mục đích kinh doanh của ông.

Không phải tôi không muốn phản kháng mà vì ơn dưỡng dục tôi mới chịu đựng.

Bao năm nhẫn nhục nghe lời ông tôi đã trả ơn xong rồi.

Bây giờ tôi là người tự do.

Tôi không cần họ Từ của ông.

Tôi bây giờ chỉ là Khúc Dạ thôi.

Cáo từ."

Nói xong Khúc Dạ ôm Lộ Sinh Nguyên bỏ đi.

Từ Kinh Niên tức đến nổi điên.

Không kìm nổi cơn giận dữ, ông ta chỉ vào cậu mà la lớn:

"Thằng bất hiếu! Công tao nuôi dưỡng mày hơn chục năm qua tưởng như vậy là xong à? Quay lại đây!"

Nhưng Khúc Dạ đã rời đi không hề quay đầu lại.

Người trong sảnh tiệc nghe thấy ồn ào liền chú ý đến bên này.

Từ Kinh Niên vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc quay vào bữa tiệc.

... *** ...

"Không sao đấy chứ?" Ngồi trên xe Lộ Sinh Nguyên lo lắng hỏi.

"Tôi có thể làm sao.

Tôi đang rất vui đây.

Bây giờ tôi là người tự do rồi.

Không bị kìm hãm trói buộc nữa.

Tôi phải đi ăn mừng cho sự kiện này mới được."

Tuy Khúc Dạ đã cười và nói như thể cậu ta đang vui vẻ lắm nhưng Lộ Sinh Nguyên biết cậu ta chỉ đang cố làm ra vẻ như thế thôi.

Làm gì có ai sau khi dứt bỏ quan hệ với bố mẹ mình mà vẫn vui cho được.

Cho dù ông ta đối với Khúc Dạ không tốt nhưng cũng là người đã nuôi nấng cậu từ nhỏ đến lớn, tình cảm dĩ nhiên phải có.

"Anh muốn ăn đồ ăn Hàn Quốc không? Tôi biết có một quán ăn Hàn ngon lắm.

Tôi đưa anh đi."

"Được.

Hôm nay cậu muốn đi đâu tôi đi với cậu."

"Ha ha.

Hiếm lắm mới thấy anh dễ tính với tôi như vậy đấy.

Tôi phải tận dụng thật tốt khoảng thời gian này mới được."

"Cứ xem như hôm nay tôi tâm trạng tốt đi.

Nhưng mà trước khi đi chờ tôi về nhà thay đồ đã."

"Hả? Tại sao? Đang đẹp mà.

Tôi còn muốn nhìn thêm một lúc."

Lộ Sinh Nguyên vung tay đánh vào đầu Khúc Dạ một cái.

"Tên quỷ bi.ến thái.

Hoặc là chờ tôi về thay đồ, hoặc là tôi không theo cậu đi đâu hết."

"Đừng đừng.

Tôi chờ anh về thay là được chứ gì!".

Chương 122: Chương 122

"Dạo này muốn gặp cậu khó quá nhỉ.

Bây giờ cậu chuyển nơi công tác, gặp nhau sợ là lại càng khó."
Sử Hồng chỉ cười, cảm thấy khá áy náy.

Từ ngày xác định quan hệ yêu đương với Tinh Húc, cứ hết giờ làm là Tinh Húc đến tận trường đón về, lại thêm thời gian qua xảy ra khá nhiều chuyện càng khiến cậu không có thời gian sắp xếp để gặp Bạch Vân Phong.

Mãi đến hôm nay mới tranh thủ gặp một chút trước khi về nhà Tinh Húc.

"Xin lỗi.

Thời gian vừa rồi đúng là em khá bận.

Tuy em chuyển công tác làm việc ở nơi xa hơn nhưng buổi tối vẫn khá rảnh.

Hôm nào đó chúng ta lại gặp nhau ăn một bữa.

Em mời anh coi như bồi tội."

"Bồi tội gì? Có phải anh trách cậu đâu.

Cậu bây giờ có tình yêu rồi, thời gian hạn hẹp là đương nhiên."
Sử Hồng đỏ bừng mặt.

"Sao... sao anh biết?"

"Nhìn biểu hiện của cậu kìa.

Viết hết lên mặt rồi.

Để anh đoán xem đối tượng của cậu là ai nào.

Là anh trai Tinh Húc của cậu đó ư?"

Sử Hồng giật mình.

Tay đang cầm ly uống xem chút nữa thì vuột tay.

"Anh... sao lại..."

"Sao anh lại biết được đó hả? Chuyện này bộ khó đoán lắm sao? Hai người chẳng phải lúc nào cũng dính lấy nhau còn gì."

Sử Hồng nghe mà chột dạ.

Cậu và Tinh Húc biểu hiện rõ lắm sao? Vậy chẳng lẽ có rất nhiều người đã phát hiện ra mối quan hệ bí mật của cậu và Tinh Húc rồi sao? Không phải là Sử Hồng không muốn công khai chuyện của hai người, nhưng cậu muốn giải quyết xong mâu thuẫn giữa bố và Tinh Húc trước.

Chuyện nhà đã xong rồi thì ở bên ngoài người ta có nói gì cậu cũng mặc kệ.

Bây giờ mâu thuẫn vẫn còn căng thẳng như thế, nếu để bố biết chuyện hai thằng con đang yêu nhau thì phải sốc đến cỡ nào.

Sức khỏe của ông vốn đã không tốt rồi.

Đó là điều mà cậu lo sợ nhất.

"Anh chỉ đùa thôi.

Cậu không cần làm cái mặt sa sầm thế."

"Dạ?" Sử Hồng ngạc nhiên ngẩng đầu.

"Chuyện tình cảm của cậu là bạn gái anh đoán ra đấy.

Anh bán tin bán nghi nên nói bừa, ai ngờ trúng thật."
Sử Hồng nghe vậy thờ phào một hơi.

Nhưng chuyện này cũng khiến cậu cảm thấy mình cần phải cẩn trọng hơn.

"Bạn gái anh đoán được sao? Cô ấy giỏi quá vậy?"

"Hủ nữ chính hiệu đó.

Nên mấy chuyện này cô ấy cực kỳ nhạy cảm.

Cậu còn nhớ hôm cậu và Đường Tinh Húc đến quán bar đón Tinh Thần về không? Hôm đó cô ấy cũng có mặt.

Vừa quan sát một lúc cô ấy đã đoán ra cậu và Đường Tinh Húc có vấn đề.

Hôm nay cô ấy cũng muốn cùng muốn đến đây gặp cậu lắm đấy nhưng vì công ty đột nhiên tăng ca nên không đi được.

Cô ấy tiếc hùi hụi luôn đó."

"Vậy à? Thế thì anh hỏi chị ấy khi nào rảnh.

Em sắp xếp thời gian mình gặp nhau lần nữa."

"Được.

Nghe thông tin này cô ấy vui phải biết."

Sử Hồng bật cười.

Cậu rót rượu cho Bạch Vân Phong.

"Em rất cảm ơn anh.

Sau khi biết em là đồng tính anh vẫn ngồi nói chuyện thoải mái với em như thế."

"Xã hội bây giờ thoải mái nhiều rồi, không còn kì thị đồng tính nữa đâu.

Còn anh vốn không quan tâm cậu có phải đồng tính hay không.

Cậu chỉ cần là chính cậu là được rồi."
Trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Chuyện tình yêu của cậu bạn bè đều rất ủng hộ.
Có tiếng điện thoại reo.

Sử Hồng nhin điện thoại một chút mỉm cười nói:
"Xin lỗi nhưng em có việc rồi.

Em về trước nhé!"
"Hiểu hiểu.

Cậu đi đi.

Anh cũng phải đi đón bạn gái đây."
Sử Hồng mỉm cười gật đầu.

Hôm nay là ngày làm việc chính thức đầu tiên của Tinh Húc nên anh ấy làm việc trễ hơn so với thường lệ.

Cậu lo lắng với cường độ làm việc như vậy sức khỏe của anh ấy hiện tại có chịu được không.

Tuy từ hôm xảy ra chuyện bị ngắt kia vẫn chưa phát sinh vấn đề gì nhưng đó là lời của Tinh Húc nói.

Làm sao biết được anh ấy nói có thật hay không.

Cậu vẫn muốn nhìn tận mắt mới thấy yên tâm.

... *** ...

Sở thích của Lộ Sinh Nguyên không phải món Hàn.

Anh thích nhất là các món kết hợp văn hoá Âu Á và không thật sự ghét món nào cả.

Ngoài trừ Liên Tĩnh và Tinh Húc, trước giờ anh rất hiếm khi đi ăn riêng với ai.

Cho nên lần này đi ăn chung với Khúc Dạ, anh có cảm giác khá lạ lẫm.

Khúc Dạ ăn uống rất lịch sự cũng rất ga lăng.

Từ đầu đến cuối đều chăm chỉ gắp món cho anh khiến anh phát ngại.
"Cậu làm gì vậy? Cứ như là đang chăm sóc cho bạn gái ấy."

Tôi nói trước rồi đấy nhé! Tôi là trai thẳng, cậu thả thính tôi cũng chẳng được gì đâu."

Khúc Dạ bật cười, đáp:

"Tôi không phải đang thả thính anh."

Do bình thường tôi hay đi ăn riêng với con gái nên hình thành thói quen chăm sóc cho người ta.

Nếu anh thấy không thoải mái thì thôi vậy."

"À, không phải." Lộ Sinh Nguyên hơi lúng túng.

Hình như anh lại vừa đụng chạm đến quá khứ không vui của cậu ta.

"Anh đừng suy nghĩ về mấy chuyện đó nữa."

Tôi đã nói hôm nay đi ăn mừng mà nên cứ thoải mái đi.

Tôi mời anh."

"Không được nha."

Cậu đi ăn mừng còn tôi thì không sao? Sau vụ hôm nay tôi với cậu hết nợ nần gì nhau.

Tôi cũng muốn ăn mừng."

Khúc Dạ hơi sửng lại.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy hụt hẫng.

Anh quên mất chuyện này.

Hai người đã thoả thuận với nhau sau khi Lộ Sinh Nguyên giả gái cùng anh dự bữa tiệc này thì cả hai đã không còn nợ nần gì nhau nữa.

Vậy thì có lẽ anh không còn có đến tìm người kia nữa nhỉ?
Mặc dù mới quen biết trong thời gian ngắn, hơn nữa ban đầu Khúc Dạ cứ kiên quyết bám dính lấy Lộ Sinh Nguyên đơn giản chỉ vì muốn trả thù cái vụ bị người kia đánh vô cớ.

Nhưng càng tiếp xúc nhiều càng thấy Lộ Sinh Nguyên khá thú vị.

Lúc nhìn thấy Lộ Sinh Nguyên trong trang phục nữ bước ra, trong lòng Khúc Dạ khi đó đã nảy ra một ý nghĩ: bắt đầu với người này cũng không tệ.

Vậy mà giờ kết thúc rồi?
"Hửm? Sao không ăn nữa? Ăn đi! Ngon lắm đó."
Khúc Dạ đột nhiên mỉm cười.

Món nợ này muốn kết thúc cũng không phải Lộ Sinh Nguyên muốn quyết là được.

Anh kéo ghế đến ngồi sát bên cạnh Lộ Sinh Nguyên, nở nụ cười.
"Gì vậy?" Lộ Sinh Nguyên đột nhiên cảm thấy có dự cảm không hay.
"Tôi nhờ anh giả làm bạn gái tôi chứ không nhờ anh làm mất mặt tôi.

Anh thấy như vậy là xong rồi?"
Lông mày Lộ Sinh Nguyên khẽ giật.

"Cậu đừng có được đăng chân lên đăng đầu.

Lúc cậu bảo tôi giả gái đâu có ra điều kiện tôi không được làm gì.

Vậy thì tôi muốn làm gì thì làm chứ."

"Vậy là anh thừa cơ chơi xấu tôi phải không?"

"Ai chơi xấu ai? Không phải tôi đã giúp cậu mắng ông bố cậu à? Tôi đang giúp cậu đó chứ."

"Thế tức là tôi mắc nợ anh rồi?"

"Khỏi khỏi.

Tôi không muốn mắc nợ gì với cậu hết.

Thẻ tôi đã cầm rồi.

Cậu không có gì uy hiếp tôi được nữa đâu."

"Muốn không chế anh thì cần cái thẻ làm gì? Nhà anh tôi biết, bạn anh tôi cũng quen.

Tôi muốn tìm anh thì khó gì."

Lộ Sinh Nguyên ngó người.

Anh dính phải cái mớ phiền phức gì thế này?

"Được rồi.

Ăn tiếp đi.

Đồ ăn nguội mất không ngon."

"..."

Trời đánh còn tránh miếng ăn.

Cứ núc cho đầy bụng đã rồi tính tiếp.

... *** ...

Hôm nay Tinh Húc phải tham gia vào một ca mổ kéo dài ba tiếng đồng hồ.

Lúc ra ngoài phòng mổ trông anh vẫn khá ổn nhưng khi vào nhà vệ sinh ngay sau đó, Tinh Húc không tìm được nôn thốc nôn tháo.

Não của anh hiện tại không chịu được áp lực cường độ cao kéo dài quá lâu.

Nhưng anh hiện tại mới được nhận vô làm chính thức, không thể xin nghỉ dài ngày được.

Cần phải qua một khoảng thời gian nữa.

Anh sẽ cố gắng tránh những ca mổ kéo dài kiểu này.

Ban nãy Tinh Húc đã nôn hết những gì ăn từ trưa đến giờ nên hiện tại đầu hơi choáng, cơ thể mệt mỏi.

Anh ngồi xuống bồn cầu, ngã đầu ra sau thư giãn một chút.

Cũng may hôm nay Sử Hồng có cuộc hẹn với Bạch Vân Phong nên sẽ về trễ.

Anh có thêm thời gian nghỉ ngơi.

Anh không muốn để em ấy thấy tình trạng hiện tại của mình.

Lát nữa trên đường về anh phải mua cái gì đó lót dạ trước một chút rồi mới uống thuốc được.

Tinh Húc trở về đã thấy Sử Hồng đang đợi ở nhà rồi.

Vừa nhìn thấy anh, Sử Hồng đã chạy ngay đến, lo lắng hỏi:

"Anh làm việc có mệt lắm không? Đầu có bị đau không?"

Tinh Húc mỉm cười xoa đầu cậu và đáp:

"Ngày nào gặp anh câu đầu tiên em đều hỏi như vậy.

Không có gì thay đổi cho khác chút à?"

"Anh còn trêu em.

Em đang hỏi nghiêm túc đấy."

"Anh không sao.

Em không thấy anh vẫn còn khoẻ mạnh đứng trước mặt em đó à?"

"Thân thể anh chỉ có anh biết chứ em đâu biết được.

Em chỉ hi vọng anh có chuyện gì nhất định không được giấu em.

Anh cũng không được chịu đựng một mình.

Em là người yêu của anh.

Em muốn cùng anh trải qua mọi chuyện."

Tinh Húc ngậy người trong một chốc, đột ngột ôm lấy eo Sử Hồng kéo lại, ấn cậu vào tường.

"Hiếm khi thấy em tự chủ động nhận mình là người yêu của anh đấy.

Không phải bà xã của anh luôn rất ngại thừa nhận chuyện này sao?"

Sử Hồng ngượng ngùng quay mặt đi, nói dối:

"Chúng ta chuyện gì cần làm cũng đều đã làm qua.

Mấy lời thừa nhận gì đó còn cần thiết sao?"

"Dĩ nhiên là cần thiết rồi.

Anh muốn nghe từ chính miệng em nói em yêu anh nhiều đến mức nào."

"...!Anh đừng bắt nạt em."

"Sao lại là bắt nạt? Bảo em nói mấy lời đó khó khăn lắm à?"

Sử Hồng đỏ mặt nhìn Tinh Húc.

Cái người này lúc nào cũng bi.ến thái, lưu manh như thế.

Bây giờ mà không nói anh ấy sẽ cứ dây dưa thế này suốt.

Cậu còn muốn đi ăn.

Sử Hồng ôm lấy cổ Tinh Húc, ghé tai anh thì thầm:

"Em yêu anh.

Cả đời này anh đừng hòng bỏ rơi em."

Chương 123: Chương 123

Khúc Dạ đưa Lộ Sinh Nguyên trở về.

Sau đó hai người ngồi ở quầy bar nói chuyện một lúc.

Liên Tĩnh nhìn gương mặt cau có của Lộ Sinh Nguyên thì ngạc nhiên, quay qua Khúc Dạ hỏi nhỏ:

"Anh lại chọc giận gì anh Tiểu Lộ à?"

"Tôi chẳng cần chọc anh ấy cũng có bao giờ vừa lòng với tôi đâu."

"Anh Tiểu Lộ miệng cứng lòng mềm.

Anh cứ nhẹ nhàng với anh ấy, anh ấy sẽ xuôi thôi."

Khúc Dạ khẽ cười.

Người này ăn cứng không ăn mềm, dĩ nhiên anh biết.

Anh chỉ đang tự hỏi trong lòng của Lộ Sinh Nguyên anh có phân lượng như thế nào.

Nếu anh ta đối với anh một chút cảm giác cũng không có vậy thì anh theo đuổi vô ích rồi.

"Hai người thì thăm to nhỏ cái gì? Nói xấu tôi?"

Khúc Dạ thấy gương mặt người kia đã đỏ bừng.

Giọng nói có chút hơi khàn.

Hình như không còn giữ được tỉnh táo nữa.

"Anh Tiểu Lộ, tửu lượng anh có tốt lắm đâu.

Uống nhiều như vậy làm gì?"

"Lâu lâu anh mày mới xả một bữa.

Anh cũng không thiếu tiền của cậu."

Liên Tĩnh quay sang mắng người làm bên cạnh:

"Sao cậu lại rót loại rượu mạnh như vậy cho anh ấy? Có biết tửu lượng anh ấy không tốt không?"

"Em... Anh Tiểu Lộ chỉ định ạ."

"Anh ấy có chỉ định thì cậu cũng phải hỏi qua ý kiến của tôi chứ!"

Đột nhiên Lộ Sinh Nguyên tóm lấy tay Liên Tĩnh, vẻ mặt tức giận nói:

"Có mỗi món Rum đó mà cậu và Tinh Húc đều không cho anh uống.

Xem thường anh hả?"

"Không phải.

Vì tửu lượng anh không tốt thôi.

Anh uống say lại làm ra mấy cái chuyện kì lạ."

"Cái gì là chuyện kì lạ? Anh chả làm cái gì cả."

Khúc Dạ nghe được liền tiến tới đỡ lấy Lộ Sinh Nguyên.

Anh giờ tay cản anh ta khi định uống thêm ly nữa.

"Anh uống thế đủ rồi.

Đi nghỉ thôi." Anh quay qua nói với Liên Tĩnh: " Để anh đưa anh ấy về phòng."

"Vậy nhờ anh nhé.

Anh Tiểu Lộ khi say cứ như biến thành người khác ấy.

Anh mặc kệ anh ấy.

Dù sao thì tình rượu anh ấy cũng không nhớ gì đâu."

"Vậy à?" Nếu anh ấy đã không nhớ gì vậy mình làm gì cũng được cả phải không?

Lộ Sinh Nguyên lúc này có vẻ buồn ngủ, hai mắt díp lại.

Khúc Dạ liền dứt khoát bế Lộ Sinh Nguyên lên rồi đi xuống tầng hầm. Lộ Sinh Nguyên lúc bình thường lúc nào cũng tỏ vẻ khó chịu, luôn bày ra vẻ mặt chống đối, không chịu thua, trong bộ dạng buồn ngủ này lại có vẻ khá hiền lành, thậm chí còn ngây thơ.

Khúc Dạ không nhận được hôn nhẹ lên trán của Lộ Sinh Nguyên một cái.

Bất ngờ Lộ Sinh Nguyên tỉnh dậy, mắt nhìn chăm chăm vào Khúc Dạ một lúc lâu mà chẳng có phản ứng gì, khiến anh hoang mang không biết người này đã thực sự tỉnh hay chưa.

Rồi đột ngột Lộ Sinh Nguyên vung tay lên tát cho Khúc Dạ một cú trời giáng rồi la ầm lên.

Khúc Dạ trợn mắt nhìn.

Cũng may hiện tại đang ở trong tầng hầm, nếu không người khác nghe được lại tưởng có vụ giết người cướp của gì đó.

Khúc Dạ tức giận ném thẳng Lộ Sinh Nguyên xuống giường. Lộ Sinh Nguyên vừa bị ném xuống đã vội ngồi dậy rồi nép vào góc giường, túm lấy một cái gối che trước ngực, nhìn Khúc Dạ với ánh mắt sợ hãi nói:

"Bạn là ai? Bạn định làm gì tôi?"

Khúc Dạ chớp chớp mắt nhìn người trước mặt.

Một Lộ Sinh Nguyên bạo lực, thích chống đối, lúc nào cũng chực chờ đánh người khác đâu mất rồi? Cái người đang sợ hãi, yếu đuối này là ai?

"Anh không nhận ra tôi à?"

"Biết. Thái! Người là tên bi.ến thái! Đừng có qua đây! Không tôi sẽ phản kháng đấy!"

Khúc Dạ nhíu mày.

"Anh phản kháng đi! Không phải anh muốn đánh tôi lắm sao?"
"Tôi... tôi không muốn đánh nhau."

Đừng ép tôi! Cậu đi ra ngoài đi!"
Khúc Dạ nhìn Lộ Sinh Nguyên, cảm thấy hơi vi diệu.

Anh ta uống rượu say tính cách không những thay đổi mà còn không
thèm nhận người.

Giờ coi anh như tên biế.n thái xa lạ luôn rồi.
Đôi môi chợt nở một nụ cười.

Không nhận người cũng tốt.

Thế thì sáng mai không thể nhớ được gì rồi.
Lộ Sinh Nguyên hoảng sợ khi thấy nam nhân đứng trước mặt mình
đang cởi áo khoác, cởi cúc áo sơ mi rồi leo lên giường tiến lại chỗ
mình.

Anh kêu lên:
"Biế.n thái! Đừng có lại đây! A!"

Lộ Sinh Nguyên chưa nói xong đã bị Khúc Dạ túm lấy hai vai đè
xuống giường.

Hai tay anh bị khoá chặt trên đỉnh đầu, hai chân cũng bị kẹp lại.

Không động đậy được.
"Cậu... cậu buông tôi ra! Biế.n thái! Có ai cứu tôi không?!"
"Anh có la khản cả cổ cũng không có ai đến cứu anh đâu."

Tôi vốn không phải là người nhân lúc người khác cháy nhà mà hôi
của, nhưng anh cứ mở miệng là gọi tôi bi.ế.n thái.

Tôi cũng có tự tôn của mình chứ.

Nếu anh đã muốn tôi biến thái đến như thế thì tôi sẽ cho anh thấy.

Cái này là do anh tự tìm."

"Cậu nói cái gì ưm..."

Khúc Dạ cúi xuống dùng đôi môi của mình chặn họng Lộ Sinh Nguyên.

Lưỡi lập tức lùa vào khuấy đảo vòm miệng.

Lộ Sinh Nguyên muốn phản kháng nhưng tay bị giữ chặt không sao cử động được.

Một tay của Khúc Dạ lần xuống cởi từng nút áo sơ mi của anh.

"Ưm ưm... dừng... ưm..."

Nụ hôn dồn dập phủ lên môi khiến Lộ Sinh Nguyên không thở được.

Không mất qua bao lâu Khúc Dạ mới chịu buông tha cho đôi môi đã sưng đỏ.

Lộ Sinh Nguyên vội vàng thở dốc.

Đôi mắt đã ướt nước từ khi nào.

"Anh còn nhớ tôi từng nói gì không? Tôi không thích thả thính trai thẳng.

Tôi nói đùa là thật nhưng với điều kiện tôi chưa người đó mãi không cong được.

Còn anh..."

Bàn tay Khúc Dạ chạm nhẹ lên làn da trắng nõn.

Tay đi đến đâu da ửng hồng tới đó.

Khúc Dạ nắm lấy một thoa nữ hồng, bắt đầu nghịch ngợm, hết vôn về rồi lại nhéo nhẹ.

Lộ Sinh Nguyên cảm thấy vừa nhột vừa kích thích, không tìm được tên gì.

Vật giữa hai chân đang dần đứng thẳng.

"Anh xem anh có chỗ nào giống trai thẳng chứ? Anh rõ ràng đã bị tôi làm cho cong rồi."

... ** ...

Sử Hồng bị Tinh Húc đè chặt lên tường hôn ngẫu nhiên.

Ngay khi Sử Hồng cảm nhận được có vật gì đó cứng cứng đâm vào giữa hai chân mình thì Tinh Húc đột ngột dừng lại.

Anh gục đầu vào vai cậu dường như đang cố gắng kìm nén.

Sử Hồng không khỏi ngạc nhiên.

Không phải bình thường anh sẽ bế cậu lên và đưa thẳng vào giường sao?

"Nhìn em kìa, khao khát anh đến thế sao?"

Sử Hồng xấu hổ quay mặt đi, nói nhỏ:

"Không có."

"Còn không có? Mặt em đang viết đầy chữ khao khát kìa."

Nhưng em yên tâm.

Anh chưa định ăn em ngay đâu.

Bụng em hiện tại còn chưa có gì, bây giờ mà ăn thì sẽ không được tận hưởng đâu.

Chúng ta đi ăn đã nhé.

Bụng no rồi mới có sức mà làm việc."

"Ai... ai thèm làm việc với anh."

~

An xong em sẽ đi ngủ."

"Được.

Được.

Cứ ăn xong đi đã."

Tinh Húc buông Sứ Hồng ra rồi hai người cùng nhau đi ăn.

Nhìn vẻ mặt luyến tiếc của Sứ Hồng, Tinh Húc cũng cảm thấy áy náy.

Bản thân anh cũng đang nhẫn nhịn rất nhiều.

Ban nãy xem chút là anh không kìm chế được mà đè Sứ Hồng ra làm ngay tại chỗ rồi.

Nhưng anh biết hiện tại cơ thể mình không có sức để làm chuyện đó.

Nếu cứ vậy bất chấp mà làm thì lỡ xảy ra chuyện gì ắt hẳn sẽ khiến Sứ Hồng nghi ngờ.

Nếu đã nghi ngờ thì với tính cách của em ấy nhất định sẽ truy ra bằng được.

Tinh Húc cũng không thực sự muốn giấu Sứ Hồng.

Bệnh xuất huyết não của anh vốn không thể giấu lâu được, chỉ là anh chưa muốn để em ấy biết quá sớm.

Mỗi lần anh đau đầu đều là những lúc anh có ký ức từ kiếp trước.

Chuyện này đã xảy ra trong nhiều năm, vốn lâu lâu mới bị một lần, sau khi gặp Sứ Hồng thì tần suất xuất hiện càng ngắn hơn, triệu chứng đau lại càng nặng hơn.

Anh nghi ngờ anh bị căn bệnh bẩm sinh này có phải do anh là người trọng sinh hay không.

Nếu thực sự là như thế có phải Sử Hồng sẽ tự trách bản thân lắm không? Có khi vì không muốn anh nhớ lại mà quyết định rời xa anh.

Chiếu theo tính cách của em ấy sợ rằng sẽ làm như thế.

Tinh Húc không muốn như thế.

Anh muốn nhanh chóng có lại được ký ức kiếp trước nhưng cũng không muốn rời xa Sử Hồng.

Vì vậy giấu được bao lâu thì cứ giấu.

Anh sẽ cố gắng điều trị thật tốt để sau này đến lúc Sử Hồng phát hiện ra thì bệnh của anh cũng đã thuyên giảm.

Em ấy cũng sẽ bớt cảm thấy tội lỗi hơn.

Tinh Húc đưa Sử Hồng đi ăn rồi sau đó uống cafe.

Sau khi dạo chơi đến gần mười giờ đêm mới về nhà, Tinh Húc lại khuyên Sử Hồng nên ngủ sớm để mai có sức mà đi làm.

"Anh... anh không muốn tiếp tục chuyện chúng ta làm lúc này sao?"

"Anh... có phải chân em rời không?"

"Đang suy nghĩ linh tinh gì đấy?" Anh cốc đầu cậu một cái.

"Thời gian này em và anh đều mới vô làm chính thức.

Công việc nặng hơn rất nhiều.

Tưởng anh không biết em làm việc cũng rất mệt sao? Không cần chiều ý anh mà gắng gượng đâu."

Tinh Húc có hơi hối hận.

Trước kia khi rủ Sử Hồng về ở chung anh đã nói ngày nào cũng muốn làm chuyện đó với em ấy khiến bây giờ em ấy lại ghi nhớ trong lòng như vậy.

Sử Hồng nghe Tinh Húc nói thế mặt ngay lập tức đỏ đến muống bốc khói.

Chẳng ngờ mình lại là người chủ động đề nghị như vậy.

Cũng bởi vì mấy ngày rồi cậu đều cảm thấy bất an, lo lắng.

Cứ luôn lo sợ cơ thể Tinh Húc sẽ gặp chuyện.

Thấy anh không đụng tới mình lại càng cho rằng điều đó có thể đã thành hiện thực, mà quên mất rằng hôm nay anh chắc chắn đã rất vất vả nên mới phải làm tăng ca.

Cậu vô tâm quá.

"Anh cũng nghỉ ngơi đi.

Em xin lỗi đã không nghĩ đến tình trạng của anh.

Anh đi làm hần vất vả lắm vậy mà còn đi chơi với em nữa.

Anh không sao chứ? Có mệt lắm không?"

"Anh không có yếu đuối như thế.

Em chịu được không lẽ anh lại không chịu được? Được rồi.

Chúng ta cùng nghỉ ngơi đi.

Đợi hôm nào em khoẻ hơn anh sẽ làm bù cho mấy hôm không làm cũng được."

"Không chơi vụ làm bù đâu.

Anh định giết em đó à?"

"Em không phải cũng rất thích sao?"

"Không hề.

Làm nhiều mệt lắm!"

*Mệt nhưng vẫn thích, đúng không?.

Chương 124: 124:

Lộ Sinh Nguyên tỉnh dậy lúc trời đã sáng.

Đầu thấy đau như búa bổ.

Anh không nhớ rõ lắm hôm qua xảy ra việc gì.

Hình như là anh đang ngồi ở quầy bar cùng Khúc Dạ uống rượu.

Cũng lâu rồi anh mới lại uống say như thế.

Đầu đau, cả người chỗ nào cũng nhức mỏi.

Anh nhớ lần uống rượu trước hình như đầu có đau nhức mỏi toàn thân đến như thế.

Lộ Sinh Nguyên cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Anh nhớ mình không có sở thích ngủ kho.ả thân mà, sao người lại trần tr.ường không mảnh vải che thân thế này? Lộ Sinh Nguyên mơ hồ nhìn sang bên cạnh và tá hoả.

Nằm bên cạnh anh là Khúc Dạ cũng đang người trần như nhộng.

Lộ Sinh Nguyên cảm thấy trong đầu mình oanh lên một tiếng.

Anh không nhớ nổi chuyện gì xảy ra đêm qua.

Anh chỉ nhớ mình uống rượu bên cạnh Khúc Dạ sau đó cảm thấy choáng, tỉnh dậy thành ra như vậy.

Không lẽ tên này nhân lúc anh say không biết gì dám... dám...
Nghĩ như vậy Lộ Sinh Nguyên cảm thấy rất tức giận.

Tên khốn này, uống công anh từng nghĩ cậu ta ít nhất cũng có vài điểm tốt.

Vậy mà...

"Ừm..."

Khúc Dạ mơ màng tỉnh dậy.

Nhìn thấy Lộ Sinh Nguyên anh nở nụ cười đầy thân thiện.

"Anh Nguyên, chào buổi...Oái!"

Khúc Dạ còn chưa nói xong đã bị Lộ Sinh Nguyên một cước đá bay xuống giường.

"Sáng ra anh nổi điên cái gì vậy hả?"

"Cậu còn dám hỏi tôi?! Cậu... Tên khốn nạn! Sao cậu dám làm thế với tôi hả?!"

Khúc Dạ đứng dậy, tìm lấy cái quần của mình mặc vào, bình thản đáp:

"Tôi đã làm gì mà anh chửi tôi khốn nạn? Hôm qua là anh chủ động câu dẫn tôi mà.

Không lẽ mặc quần lên liền không nhận người nữa?"

Lộ Sinh Nguyên nổi xung lên:

"Cái gì mà tôi chủ động?! Cậu đừng có nói năng linh tinh! Tôi là trai thẳng, sao có thể có chuyện tôi câu dẫn cậu?"

"Làm sao mà tôi biết được.

Anh say rượu, tính tình thay đổi đến chóng mặt.

Đến tôi còn nghi ngờ không biết có phải thật không."

"Gì?"

"Tối qua sau khi anh uống rượu say, đi cũng không được.

Tôi liền đưa anh về phòng.

Tôi tưởng anh ngủ rồi nên định rời đi.

Ai mà ngờ anh đột nhiên tỉnh dậy rồi ôm chầm lấy tôi, hôn tôi, còn năn nỉ tôi ở lại ngủ cùng anh.

Anh nghĩ tôi là đồng tính mà, sao có thể chịu nổi bị anh câu dẫn như thế chứ.

Tôi chỉ là thuận theo ý muốn của anh thôi."

"Im đi! Cậu im đi!"

Lộ Sinh Nguyên cảm giác như đầu mình liên tục bị bom oanh tạc.

Làm sao có thể có chuyện anh làm những việc như thế với Khúc Dạ chứ? Thuận theo lời kể của cậu ta, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy rùng mình rồi, sao có thể tự làm ra hành động như vậy được.

Cho dù là trong tình trạng vô thức cũng không thể.

"Cậu đừng tưởng nói như thế thì tôi sẽ tin.

Cậu muốn dùng cách bỉ ổi này để tiếp tục bám lấy tôi chứ gì? Còn lâu nhé!"

"Tôi nói có thật hay không, cơ thể anh không cảm nhận được sao? Nếu chúng ta không làm gì, cơ thể anh lại có thể đau nhức như vậy à?"

Lộ Sinh Nguyên thêm một lần nữa bàng hoàng.

Khúc Dạ nói không sai.

Cơ thể anh cảm thấy đau nhức, nhất là vùng ở giữa h.ai chân.

Không lẽ anh và cậu ta đã phát sinh quan hệ đó thật?

KHÔNG!!!

"Anh cứ từ từ mà suy nghĩ tiếp theo nên làm thế nào.

Tôi đi tắm đây."

Khúc Dạ nhìn Lộ Sinh Nguyên đang ôm đầu kêu gào mà lắc đầu cười.

Đúng là tên ngốc! Ai bảo anh ta uống rượu xong là không nhớ gì.

Bây giờ người khác nói gì cũng chẳng có cứ nào phản bác.

Thực chất chuyện hôm qua xảy ra thế này...

... *** ...

Khúc Dạ cởi áo Lộ Sinh Nguyên rồi dùng nó trói tay anh lại giữ trên đỉnh đầu.

Chiếc lưới nóng bỏng liếm lên vành tai đỏ bừng, thổi khí vào chiếc lỗ tai khiến Lộ Sinh Nguyên cảm thấy vừa ngứa lại vừa nhột nhạt.

Khúc Dạ liếm chiếc cằm xinh đẹp, rồi lại từ từ lướt xuống yết hầu, cắn nhẹ lên cần cổ.

Từng chỗ, từng chỗ đều mang đến khoái cảm kì lạ khiến Lộ Sinh Nguyên rên rỉ không ngừng.

Khúc Dạ tiếp tục lần xuống, đầu lưới đùa nghịch hai điểm hồng trước ngực đến mức nó sưng lên mới thôi.

"Ưm, đừng... đừng liếm ưm... Khó chịu..."

"Khó chịu thật hay là thích? Cậu nhỏ của anh cứng lên rồi này."

Lộ Sinh Nguyên lần đầu bị một người làm những hành động thân mật như vậy, mà còn lại là đàn ông, không thể không cảm thấy ngỡ ngàng nhưng bên cạnh đó còn là sự tò mò, muốn được hưởng thụ thêm.

Một tên đàn ông như anh đã gần ba mươi nhưng một mảnh tình vắt vai cũng chưa từng có.

Không phải anh chưa từng có bạn gái nhưng tình cảm của hai bên

chưa kịp chín thì bạn gái đã chủ động nói lời chia tay.

Bọn họ đều nói họ không cảm nhận được tình yêu của anh, nói anh không hiểu được tình yêu thật sự phải như thế nào.

Cho nên nói một thằng đàn ông như anh đến tuổi này rồi mà vẫn còn zin thì chẳng ai chịu tin.

Chưa từng hưởng thụ qua cảm giác tình dục nhưng nhu cầu sinh lý vẫn là có.

Trước giờ đều là tự anh xử lý.

Nhưng lần đầu tiên bị một người đàn ông chạm vào cơ thể mà phía dưới đã cứng rồi.

Không những vậy người đó còn đang dùng tay để giải quyết nó cho anh.

Lộ Sinh Nguyên nhắm mắt mà rên rỉ chứ không dám nhìn. Khúc Dạ khi phát hiện ra thứ kia của Lộ Sinh Nguyên cứng lên đã lập tức cởi quần của người ta và dùng tay mình giúp xử lý, mặc cho Lộ Sinh Nguyên không ngừng kêu anh đừng làm thế.

Khúc Dạ ban đầu không nghĩ mình sẽ làm đến mức này nhưng về mặt khi hưng tình của Lộ Sinh Nguyên đã mđãng đến khiến anh không thể nhịn được.

Thứ giữa hai chân kia đã cứng đến phát đau.

Sau khi giúp Lộ Sinh Nguyên bả/n ra, anh ngồi dậy cởi quần của mình.

"Đợi... đợi đã! Cậu làm gì?"

"Anh nghĩ tôi muốn làm gì? Tôi đã giúp anh rồi thì anh cũng phải giúp

tôi."

Khúc Dạ cười qu.ần ném xuống đất, rồi nâng hai chân của Lộ Sinh Nguyên lên banh rộng ra, kê thứ của mình kề sát bên cạnh thứ kia của anh ấy.

Lộ Sinh Nguyên nhìn mà hết hồn.

Anh muốn ngồi dậy lại bị Khúc Dạ ấn xuống giường.

Tuy Lộ Sinh Nguyên là trai tân nhưng không phải không biết cái tư thế kì quái của cả hai lúc này là gì.

Giờ lại thấy Khúc Dạ cười qu.ần, kéo cái thứ to lớn kia ra anh lại càng sợ hãi.

Cái thứ to quá khổ đó mà đâm vào mông là không đùa được đâu.

Sẽ hỏng thật đó.

"Dừng lại! Tôi không muốn!"

"Yên tâm.

Hôm nay tôi sẽ không làm đến cuối cùng đâu.

Cho dù có muốn tôi cũng phải khiến anh cam tâm tình nguyện nằm dưới thân tôi."

Khúc Dạ lật người Lộ Sinh Nguyên lại, đưa vật kia của mình chọc vào giữa hai đùi, ngay sát cái kia của Lộ Sinh Nguyên rồi không ngừng làm động tác rút ra đâm vào.

Vừa làm Khúc Dạ vừa khẽ rít lên đầy sáng khoái.

Lộ Sinh Nguyên chống đầu gối trên giường, hai tay bị quán chặt.

Hông bị người phía trên giữ chặt, mông không ngừng va chạm với vật thô to kia.

Tuy Khúc Dạ không đút nó vào hậu huyệt nhưng thứ kia vừa nóng lại

vừa thô, cọ xát vào đùi lại còn với tốc độ càng lúc càng nhanh, khiến Lộ Sinh Nguyên không khỏi đau đớn nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất sảng khoái.

Thứ kia của anh vốn đang xẹp xuống vì động tác của Khúc Dạ mà ngẩng đầu.

Hai vật thô nóng va chạm nhau lại càng khiến khoái cảm dâng cao đến vô tận.

Một hồi sau cả hai cùng lúc b/ấn ra.

Khúc Dạ ôm Lộ Sinh Nguyên ngã vật xuống giường, thở dốc.

... *** ...

Mọi chuyện chỉ có như thế.

Khúc Dạ không hề làm đến cuối cùng, nhưng vì bạch trọc b/ấn ra mà quần áo bẩn hết cả, anh mới cởi.i đồ của cả hai đem giặt.

Lộ Sinh Nguyên đã không nhớ thì anh cũng chẳng buồn nói cho anh ta biết.

Cứ để anh ta nghĩ giữa hai người đã phát sinh quan hệ.

Nếu chưa phát hiện ra bản thân mình cong thì anh cũng chẳng ngại mặt dày chỉ cho anh ấy biết.

Tiếng nước xả ào ào trong phòng tắm khiến Lộ Sinh Nguyên nóng hết cả mặt.

Anh tưởng tượng bản thân giống như Sử HỒNG nằm dưới thân một nam nhân khác mà rên rỉ, mặc người ta thao lộng là anh không tiếp nhận nổi.

Lần đầu uống thử Rượu mà cái giá phải trả là đời trai của chính mình à? Thế này thì quá đắt rồi.

Đùi bên trong của Lộ Sinh Nguyên đỏ tấy, chạm vào là thấy đau rát.

Hai chân bủn rủn, không thể đi đứng được bình thường.

Lộ Sinh Nguyên nhìn tình trạng của mình một hồi rồi ngạc nhiên.

Nếu cái đó của Khúc Dạ đâm vào mông của mình thì tại sao mông không có cảm giác gì mà ngược lại hai đùi lại đau rát như vậy?

"Đang mừng tượng lại đêm mặn nồng của hai chúng ta đấy à?"

Tiếng Khúc Dạ đột ngột vang lên bên tai khiến Lộ Sinh Nguyên giật mình.

"Cậu im đi!" Lộ Sinh Nguyên đẩy Khúc Dạ ra, tức giận mắng: "Tránh xa tôi ra! Tôi không muốn nhìn thấy cậu!"

Khúc Dạ cũng đã đoán trước thái độ của Lộ Sinh Nguyên sẽ như thế.

Nói gì đi nữa đột ngột trải qua một chuyện như thế vẫn khiến anh ấy bị sốc.

Khúc Dạ tự nhiên mở tủ lấy một cái áo thun của Lộ Sinh Nguyên ra mặc vào.

Khổ người của Khúc Dạ to hơn Lộ Sinh Nguyên một chút nên hơi chật.

Lộ Sinh Nguyên nhìn thấy cảnh này đã rất sửng sốt nhưng rồi im lặng không nói gì.

Anh chẳng có hơi sức đâu mà để tâm đến chuyện đó.

"Vậy tôi về đây.

Khi nào anh suy nghĩ kỹ càng về quan hệ của hai chúng ta thì báo tôi.

Với anh, tôi lúc nào cũng rảnh."

Lộ Sinh Nguyên chỉ quay đi không đáp.

Khúc Dạ không nói gì nữa, mở cửa bước ra ngoài.
Lộ Sinh Nguyên ngồi trên giường chờ dẫn một hồi rồi bước xuống đất
nhưng chân chỉ vừa mới chạm đất đã ngay lập tức khuỵu xuống.

Hai chân anh bủn rủn hết cả, không đứng lên được.

Lộ Sinh Nguyên tức giận chửi thề.
Tên khốn đó, anh nhất định sẽ không tha cho hắn..

Chương 125: Chương 125

Lục Vĩ Kỳ vừa về đến phòng làm việc đã ngay lập tức tháo cà vạt ngồi phịch xuống ghế.

Hai mắt cậu nhắm lại, dưỡng thần.

Vừa rồi căng thẳng quá.

Hôm nay mở cuộc họp Đại hội đồng cổ đông của Tập đoàn Lục thị.

Lần đầu tiên cậu đến tham gia một cuộc họp quan trọng như này với tư cách là Chủ tịch mới của Tập đoàn.

Lúc vừa bước vào công ty, cậu có thể nhận ra ánh mắt của tất cả nhân viên nhìn mình đầy coi thường, như thể cậu là con ông cháu cha, bước vào Tập đoàn là nhờ quan hệ.

Chuyện đó không sai.

Cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này rồi nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy khó chịu.

Lúc bước vào phòng họp sự khó chịu lại càng tăng hơn khi bắt gặp ánh mắt nhìn chòng chọc xem thường vào bản thân một cách không che giấu của các cổ đông.

Sự căng thẳng ban đầu của cậu vì sự bị xem thường này mà biến mất sạch, thay vào đó là quyết tâm muốn chứng tỏ bản thân mình.

Lục Xán đã để lại cho con trai những trợ thủ trung thành và đặc lực mà bất kì ai cũng phải công nhận.

Thứ mà các cổ đông không yên tâm và nghi ngờ chính là năng lực điều hành công ty của một cậu thanh niên hai mươi một tuổi còn chưa tốt nghiệp đại học.

Vì vậy khi Lục Vĩ Kỳ đặt xuống chứng chỉ tốt nghiệp loại ưu chuyên ngành kinh tế của một trong những trường đại học hàng đầu cả nước, tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc.

Trước đó, Phó giám đốc Thời Vũ đã khẳng định với họ rằng vị chủ tịch non trẻ này học trường công nghệ thông tin, chẳng có chút nào liên quan đến kinh tế.

Khi tất cả còn đang bán tín bán nghi cái chứng chỉ tốt nghiệp kia là thật hay giả thì Vĩ Kỳ lại đem tới một bản kế hoạch phát triển Tập đoàn trong hai năm tới, và trình bày nó một cách rất rành mạch khiến ai nấy đều thán phục.

Bản kế hoạch đó tuyệt vời đến mức Thời Vũ căng mắt ra cũng không tìm được điểm nào để chê bai.

Ai nấy đều cho rằng Vĩ Kỳ là ngoại hổ tàng long.

Thật may mắn vì sau Lục Xán lại có người kế thừa tốt như vậy. Bản kế hoạch kia Vĩ Kỳ đã thức đêm làm trong hai ngày qua, kể từ cái hôm mở cuộc họp gia đình đó.

Cậu đã tham khảo ý kiến của hai vị tiền bối dày dặn kinh nghiệm để đưa ra một kế hoạch xuất sắc như vậy.

Tuy đã hoàn thành nhiệm vụ trước mắt là lấy được sự đồng thuận của các cổ đông để có thể ngồi yên vị trên ghế chủ tịch, nhưng việc cần thiết hiện tại chính là cậu cần tìm một người thích hợp ngồi ở vị trí Tổng giám đốc của Tập đoàn.

Trước kia vị trí này là do Lục Xán kiêm nhiệm, còn cậu cảm thấy khả năng của bản thân không đủ sức làm được hai công việc cùng lúc như thế.

Tiếng điện thoại reo lên, Vĩ Kỳ vừa nhìn thấy trên màn hình hiện tên Tinh Thần, thái độ lập tức thay đổi.

Không còn vẻ mệt mỏi trên gương mặt, cậu tươi cười tiếp điện thoại.
"Nghe nói sáng nay cậu có cuộc họp nên giờ tôi mới dám gọi.

Đã họp xong chưa?"

"Vừa mới xong.

Cậu đang học trong lớp à? Sao dám gọi điện cho tôi vậy? Thầy giáo bắt thì nguy đấy."

"Tôi ngồi ở bàn cuối, ông không biết được đâu.

Tôi lo lắng cho cậu nên gọi hỏi thử.

Ngày đi làm đầu tiên mà đã họp hành rồi.

Sao bắt nạt người khác quá vậy?"

"Ha ha.

Tôi sẽ truyền đạt những lời này của cậu cho bọn họ nhé."

"Tôi còn chưa chúc mừng cậu trở thành Tân Chủ tịch của Lục thị đấy.

Nếu cậu mà ở đây tôi đã mời cậu đi ăn một bữa no nê rồi."

"Tiếc thật đấy.

Không thì cậu chuyển khoản cho tôi đi.

Tôi tự đi mua đồ ăn rồi quay clip cho cậu xem."

"Cái gì? Cậu tính ăn mà không có mặt tôi à?"

"Tôi biết làm sao được."

Cậu không có mặt ở đây mà.

Hay là cậu bay qua đây ăn cùng tôi đi!"

"...!Tôi bay qua nhé!"

Vĩ Kỳ sững lại.

Có phải cậu vừa mới nghe nhầm không? Tinh Thần nói muốn bay qua đây gặp cậu phải không?

"Cậu... cậu mới nói gì?"

"Nếu đi máy bay thì mất gần 2 tiếng."

Bây giờ mới là buổi trưa, nếu tôi đặt vé bay trong một tiếng nữa thì chiều sẽ tới.

Thừa sức kịp ăn tối với cậu."

"Đợi... đợi đã!" Vĩ Kỳ vội ngăn lại.

Cậu vẫn cảm thấy không tin được.

Cậu vốn chỉ nói chơi.

Cậu chưa từng nghĩ cậu ấy sẽ nhận lời thật.

"Cậu định đến đây thật đấy à? Còn lớp học thì sao?"

"Nghỉ một buổi thì có làm sao? Quan trọng là cậu kìa."

Cậu có muốn tôi đến không? Chỉ cần cậu nói một tiếng tôi sẽ đến ngay."

"Muốn."

Tôi muốn gặp cậu."

Vĩ Kỳ trả lời gần như ngay lập tức.

Nói xong rồi cậu mới thấy hối hận.

Có phải cậu vồn vã quá rồi không? Tinh Thần sẽ không nghĩ sai gì về cậu chứ?

"Được.

Tôi sẽ đặt vé bay đến ngay.

Khi nào đến nơi tôi sẽ báo cậu."

Sau đó Tinh Thần cúp máy.

Vĩ Kỳ nhìn điện thoại mà tim đập mạnh dồn dập.

Tinh Thần sẵn sàng cúp một buổi học để bay qua đây ăn tối với cậu.

Cậu ấy sẽ có mặt ở đây vào tối nay.

Cậu không phải đang nằm mơ đúng không?

Vĩ Kỳ nhéo má mình một cái.

Chỉ đến khi cảm nhận đau đớn cậu mới biết mình thật sự không phải đang mơ.

Cậu sung sướng, cậu hạnh phúc.

Đây đúng là chuyện cậu không bao giờ dám tưởng tượng.

"Cốc cốc." Tiếng gõ cửa khiến Vĩ Kỳ bừng tỉnh.

Cậu nhanh chóng trở lại vẻ lãnh đạm hỏi vọng ra:

"Có chuyện gì vậy?"

"Chủ tịch, phó giám đốc xin gặp."

"Nói với ông ấy nửa tiếng nữa.

Giờ tôi đang bận."

"Vâng."

Vừa xong cuộc họp chưa bao lâu ông chú Thời Vũ đã đề nghị gặp.

Vĩ Kỳ có thể đoán được ông ta muốn hỏi cái gì.

Cậu ghét, không thích.

Giờ cậu chỉ muốn gặp Tinh Thần thôi.

Trong những ngày tháng chán chường này, Tinh Thần là niềm vui duy nhất của cậu, là ánh sáng của cậu.

Rất muốn nhanh chóng gặp cậu ấy.

... *** ...

Thầy Từ Khúc Dạ có thể xem là một trong những mỹ nam có tiếng của trường trung học Lâm Hoa.

Nói đến thầy Từ thì học sinh nào cũng nhận xét những lời như: nhiệt tình, tốt bụng, hài hước và...!soái.

Hiện tại Khúc Dạ đang trong thời gian hoàn thành nốt những công đoạn cuối cùng trong việc soạn đề thi cho học sinh khối Mười một.

Để tập trung thời gian cho công việc này, anh để cho các học sinh tự học trong lớp, hoặc là nhờ giáo viên khác dạy giùm.

Hôm nay công việc của anh vừa xong cũng đã là bốn giờ chiều.

Khúc Dạ vươn vai đầy uể oải.

Đêm qua làm vài chuyện thân mật với người kia khiến sáng ra tinh thần anh sáng khoái hẳn.

Cảm nhận hình như có người ở bên ngoài theo dõi mình, Khúc Dạ nghiêng đầu nhìn qua nhưng không thấy ai.

Anh tự hỏi không lẽ mình nhầm?

Lộ Sinh Nguyên thở phào một hơi.

May mà anh tránh kịp nếu không là bị lộ rồi.

Thông tin mà anh có về Khúc Dạ quá ít nên mới phải tự mình đến nơi này điều tra xem cậu ta rốt cuộc có điểm yếu gì.

Trước kia chính vì anh không hiểu nên hết lần này đến lần khác bị cậu ta áp chế.

Lần này thì đừng hòng.

Lộ Sinh Nguyên có gương mặt trẻ con, nên để có cơ đột nhập vào trường, anh đã hoá trang mình già đi rồi giả làm phụ huynh học sinh bước vào trường học.

Anh không nghĩ mình ngụy trang như thế này vẫn có người nhận ra nhưng với kẻ ranh mãnh như Khúc Dạ thì anh không chắc.

Vẫn nên tránh đụng mặt người đó là tốt nhất.

"Thầy Từ, thầy nghỉ rồi à?"

Một cô giáo trẻ bất ngờ tiến vào phòng.

Lộ Sinh Nguyên nhanh chóng lẩn đi rồi đợi đến khi lén nhìn vào phòng qua đường cửa sổ.

"Tôi vừa hoàn thành bộ đề xong.

Hôm nay rất mệt.

Có lẽ tôi sẽ phải xin về sớm một chút."

"Thầy mệt rồi thì cứ về trước nghỉ ngơi đi.

Tôi sẽ nói với các thầy cô khác cho."

Cô giáo trẻ tiến đến đưa một ly cafe cho Khúc Dạ, dò mắt nói:

"Anh có muốn uống ít cafe không?"

"À, cảm ơn cô."

Khúc Dạ đón lấy ly cafe từ tay cô gái và nâng ly uống luôn.

Cô gái nhìn chăm chăm Khúc Dạ, mặt càng đỏ hơn.

Lộ Sinh Nguyên đứng bên ngoài nhìn thấy, cảm giác không vui chút nào.

Cái tên Khúc Dạ đó đúng là một tên lừa đảo, dối trá.

Là ai nói với anh rằng thích anh, còn làm cả chuyện kia với anh.

Rồi bây giờ thì sao? Thả thính người con gái khác.

Một tên đồng tính, đi thả thính con gái nhà người ta để làm cái gì? Rõ ràng là một tên đào hoa, nam nữ gì cũng ăn, không chừa một ai.

Thật may là anh nhìn ra bộ mặt tên này sớm, không thì có phải bị lừa cho rồi không.

Lộ Sinh Nguyên đang thầm rửa xả bức tức trong lòng một hồi đột nhiên cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Khúc Dạ thích cả nam lẫn nữ đó là chuyện của cậu ta, liên quan gì đến anh? Anh là trai thẳng, đối với mọi hành động của cậu ta chỉ cảm giác giống như vừa bị chó cắn cho một cái.

Mà đã là chó cắn thì xoắn xuýt, tức giận làm gì.

Anh đơn giản là muốn trả thù vì tên khốn đó dám khi dễ mình.

Mục đích của anh đột nhập vào đây là muốn tìm cho ra điểm yếu của cậu ta.

Xem chút đã bị sự tức giận làm cho quên mất đi mục đích chính rồi.

"Xin hỏi anh là ai? Sao lại ở đây?"

Giọng nói quen thuộc cất lên khiến Lộ Sinh Nguyên giật nảy mình.

Anh quay đầu nhìn sang và kinh ngạc.

Đó chẳng phải là Sử Hồng sao? Cậu ấy chuyển trường rồi mà? Sao lại xuất hiện ở đây?

"Anh là phụ huynh học sinh à? Tôi trông anh lạ lắm."

Lộ Sinh Nguyên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Anh nhận thấy Sử Hồng vẫn chưa phát hiện ra mình.

Không việc gì phải lo lắng cả.

"Vâng.

Tôi là phụ huynh của Nam Nam.

Hôm nay có chút chuyện muốn đến trao đổi với giáo viên chủ nhiệm của cháu."

"À, anh là phụ huynh của Nam Nam sao? Giáo viên chủ nhiệm của em ấy hiện tại đang lên lớp.

Anh chịu khó vào phòng đợi một lúc được không? Khi nào cô ấy xong tiết tôi sẽ báo cô ấy đến gặp anh."

"À thôi.

Cô ấy đang bận thì để khi khác.

Cũng do tôi đến đột ngột mà không báo trước.

Anh không cần báo với cô ấy đâu.

Để hôm khác tôi sẽ hẹn trước rồi đến gặp."

"Dù sao anh cũng đã mất công đến đây rồi.

Anh chịu khó chờ thêm một chút.

Cô ấy chắc cũng sắp dạy xong rồi đấy."

"A thôi.

Tôi có việc đột xuất phải đi ngay." Nếu anh mà vào phòng rồi gặp Khúc Dạ, bị cậu ta nhận ra thì nguy.

"Sử Hồng hả? Có chuyện gì thế?"

Khúc Dạ đột ngột bước ra ngoài khiến Lộ Sinh Nguyên giật nảy mình..

Chương 126: Chương 126

Sử Hồng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Khúc Dạ, mỉm cười đáp:
"Anh ấy là phụ huynh của em Nam Nam, muốn gặp chủ nhiệm lớp của em ấy để trao đổi."

"Vậ à? Nếu không có chuyện gì quá nghiêm trọng anh có thể trao đổi với tôi trước cũng được."

Tôi tuy không phải giáo viên chủ nhiệm nhưng có dạy lớp của em ấy."

"Thôi."

Tôi vẫn muốn trao đổi với cô giáo chủ nhiệm của cháu hơn.

Tôi hiện giờ có việc rồi.

Xin phép các thầy cô."

Lộ Sinh Nguyên định rời đi thì tay bị Khúc Dạ tóm lại.

"Xin lỗi."

Tôi có phải đã từng gặp anh ở đâu đó?"

Lộ Sinh Nguyên giật mình, đang lo lắng sợ bị Khúc Dạ nhận ra thì lại nghe tiếng Sử Hồng nói:

"Nãy giờ tôi cũng thấy ngờ ngợ, cảm giác như từng gặp qua anh ở đâu rồi."

Lộ Sinh Nguyên cố gắng bình tĩnh lại, quay đầu tươi cười đáp:

"Gương mặt tôi khá phổ thông nên chắc các thầy từng gặp ai đó na ná giống tôi chứ tôi chưa từng gặp các thầy."

"Vậ... xin lỗi anh."

"Không có gì."

Xin phép các thầy, tôi đi trước."
Lộ Sinh Nguyên rời đi thật nhanh.

Sử Hồng nhìn theo vẫn cảm thấy ngờ ngợ.

Dáng dấp của người này rất quen, hình như đã nhìn thấy qua ở đâu.

Cậu nhìn sang Khúc Dạ thấy anh hình như cũng có cảm giác như vậy.

Nhưng sau đó anh cũng không để tâm nữa, quay qua hỏi Sử Hồng:
"Cậu thu dọn xong rồi hả?"

"Vâng.

Vừa mới dọn dẹp xong rồi.

Giờ em chuẩn bị về."

"Ừm.

Chuyển sang nơi mới giữ gìn sức khỏe nha.

Có khó khăn gì thì liên hệ anh.

Anh giúp được thì nhất định sẽ giúp."

"Vâng.

Cảm ơn anh."

Sử Hồng đột nhiên nhận được một tin nhắn của Vĩ Kỳ gửi tới.

Nội dung tin nhắn của cậu ấy khiến cậu vừa vui vừa buồn cười:

"Anh, Tinh Thần nói sẽ đặt vé máy bay đến đây gặp em.

Thời gian dự là sắp tới nơi rồi.

Em không dám tin.

Anh gọi điện hỏi cậu ấy giúp em, xem cậu ấy có phải là đang gạt em không?"

Sử Hồng nhắn tin đáp lại:

"Không phải cứ ra sân bay là biết sao? Nếu cậu ấy dám gạt em, anh sẽ trừng trị thẳng tay."

Tinh Thần bây giờ không giống lúc trước.

Cậu ấy sẽ không gạt Vĩ Kỳ một chuyện như vậy đâu.

... *** ...

Từ lúc nhận điện thoại của Tinh Thần đến giờ, Vĩ Kỳ đứng ngồi không yên.

Máy bay năm giờ mới hạ cánh mà cậu đã ra sân bay từ bốn giờ rồi.

Cậu hoãn toàn bộ công việc lại để ra sân bay đón người kia.

Cho đến giờ dù đã đứng ở sân bay, Vĩ Kỳ vẫn không dám tin Tinh Thần thực sự sẽ đến đây.

Cậu vẫn cảm giác như mình đang mơ vậy.

Còn chẳng phải do hành động của Tinh Thần giống y như là... như là người yêu đối với nhau vậy.

Làm sao mà cậu dám tin đó là sự thật chứ.

Cậu đã ra đến đây rồi.

Nếu như Tinh Thần lừa cậu có lẽ cả đời này cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu ấy.

Ngồi chờ ở sân bay mà Vĩ Kỳ sốt ruột không thôi.

Càng gần đến giờ máy bay hạ cánh cậu lại càng nóng ruột không yên.

Trong đầu tưởng tượng đủ loại tình huống khi gặp nhau sẽ phải chào hỏi như thế nào, sẽ dùng thái độ gì để chào đón cậu ấy.

"Sếp, sếp là đang chờ người yêu sao?"

Vĩ Kỳ giật mình nhìn sang bên cạnh.

Vì quá sốt ruột và hồi hộp chờ đợi Tinh Thần mà cậu quên bém người đi theo mình từ nãy giờ.

Từ lúc tiếp nhận vị trí chủ tịch bên người cậu lập tức mọc thêm "một cái đuôi" là người trợ lý tên Tiền Hải.

Từ nãy giờ gần cả tiếng đồng hồ anh ta vẫn luôn ở cạnh.

Thế mà cậu lại quên mất.

"Xin lỗi.

Ở đây không còn chuyện của anh nữa.

Anh về đi!"

Tiền Hải lập tức hiểu ra, mỉm cười nói:

"Sếp không cần phải xin lỗi.

Tôi hiểu mà.

Tôi giờ sẽ về công ty.

Nếu cần gì sếp cứ gọi cho tôi nhé!"

"Vâng.

Cảm ơn anh."

Con người Tiền Hải có vẻ thật thà.

Là người mà cộng sự của bố cậu trực tiếp tuyển cho cậu.

Nhưng với hoàn cảnh của mình hiện tại, Vĩ Kỳ không dám đặt niềm tin hoàn toàn vào anh ta.

Vẫn là nên tin vào chính bản thân mình hơn.
Có tiếng báo máy bay đã hạ cánh.

Vĩ Kỳ vội vàng ra cửa ngóng chờ.

Cậu biết rõ Tinh Thần sẽ không ra ngoài nhanh như vậy nhưng cậu đã không thể ngồi đợi thêm nữa rồi.
Tinh Thần vừa xuất hiện ở cửa máy bay, Vĩ Kỳ liền giơ tay nỗ lực vẫy vẫy.

Tinh Thần nhìn thấy vui vẻ chạy đến.

Hai người đứng đối diện nhau, cách nhau một đoạn nhưng lại chỉ đứng im như thế mà nhìn nhau, không nói gì.

Không gian xung quanh họ như dừng lại.

Tính cho đến giờ bọn họ xa nhau chưa được mấy ngày nhưng lại cảm giác như đã trôi qua cả thế kỷ vậy.

Rất nhiều lời muốn nói lại chẳng thể thốt nổi nên lời.

Phải một lúc lâu sau mới thấy Tinh Thần cất tiếng:

"Cậu gầy đi rồi."

"Vậy sao? Còn cậu thì béo lên đó."

"Hả?" Tinh Thần giật mình nhìn lại bản thân.

Cậu có béo lên sao?

Vĩ Kỳ bật cười tiến tới nắm lấy tay Tinh Thần, dịu dàng nói:

"Đừng đứng đây nữa."

Tôi dẫn cậu đến nhà tôi."

Ngay sau khi trở về nhà, một mặt thì Vĩ Kỳ túc trực ở bệnh viện chăm

bố, một mặt lại liên hệ tìm nhà cho thuê.

Cậu không muốn ở chung nhà với mẹ kế.

Hai ngày làm việc thâu đêm để hoàn thành xong bản kế hoạch chính là làm việc tại đó.

Căn nhà thuê nằm cách xa công ty và nhà bố mẹ.

Cậu không cho bất kỳ ai biết địa chỉ căn nhà vì không muốn bị người khác tìm tới làm phiền.

Căn nhà không lớn, có hai phòng ngủ, một phòng bếp, một phòng khách nhỏ.

Đồ đạc cậu vẫn chưa mua đủ nhưng để lát nữa đi ăn rồi đi mua luôn vẫn còn kịp.

"Sáng mai cậu bay chuyến sớm đi nữa thì vẫn không kịp giờ học đâu.

Hơn nữa, làm vậy cậu sẽ mất sức lắm."

"Không sao.

Đâu phải lúc nào cũng có cơ hội gặp cậu như thế này.

Tôi có cách.

Yên tâm."

Vĩ Kỳ mỉm cười.

Cậu không quan tâm lắm.

Điều duy nhất mà cậu để ý lúc này là Tinh Thần đang ở bên cạnh cậu.

Không phải mơ.

Là sự thật.

Tối hôm đó hai người cùng nhau đi ăn sau đó cùng nhau đi dạo phố.

Bên ngoài nhìn vào cảm giác như hai người bạn bình thường đi cùng nhau, nhưng nếu nhìn thật kỹ lại thấy dường như xung quanh họ bầu không khí hường phấn kì lạ.

Vĩ Kỳ không dám để Tinh Thần ở ngoài lâu.

Tầm mười giờ cậu kéo Tinh Thần về nhà.

Lúc này không khí chợt trở nên lúng túng.

Đây không phải lần đầu Tinh Thần ở cùng nhà với Vĩ Kỳ, thậm chí cũng đã từng tắm trong nhà cậu ấy luôn rồi.

Nhưng tình huống của cả hai hiện giờ đã khác.

Tình cảm cũng đã có gì đó thay đổi khiến đến Tinh Thần cũng cảm thấy ngại.

Hai người lúng túng một hồi rồi Vĩ Kỳ chủ động vào căn phòng bên trái, đẩy Tinh Thần qua phòng bên phải.

Trước khi đóng cửa cậu ấy còn cười mà nói:

"Chúc ngủ ngon."

Tinh Thần sững người, phải một lúc sau mới đáp lại:

"Ừm."

Chúc cậu ngủ ngon."

Nhưng đêm ấy cả hai lại chẳng ai ngủ được.

... *** ...

Hôm nay được về sớm nên Sử Hồng lái xe đến bệnh viện đón Tinh Húc.

Vì muốn anh bất ngờ nên cậu không báo trước.

Đây là lần đầu tiên Sử Hồng đến bệnh viện của Tinh Húc.

Anh quả nhiên là một người vô cùng nổi tiếng.

Lúc cậu nhắc đến bác sĩ Tinh Húc, ai ai cũng biết.

Đặc biệt là các cô gái, người nào người nấy mặt đỏ bừng, nói năng phấn khích.

Sử Hồng không khỏi cảm thấy lo lắng.

Tinh Húc ở đây có quá nhiều vệ tinh vây quanh.

Quá nguy hiểm.

"Bác sĩ Đường Tinh Húc hiện không có ở đây.

Anh ấy nói nhà có việc nên xin về sớm cách đây ba mươi phút rồi ạ."
Sử Hồng ngạc nhiên.

Nhà có việc gì sao anh ấy không báo cậu biết? Cậu định gọi điện cho anh hỏi xem nhưng còn chưa kịp bấm thì anh đã gọi điện tới.

Cậu bắt máy thì nghe anh nói:

"Em về cứ ăn trước đi.

Đừng đợi anh.

Anh có việc nên về muộn chút."

"Anh có việc gì vậy? Em giúp được không?"

"Em không giúp được đâu.

Việc ở bệnh viện đó mà.

Bệnh nhân của anh xuất hiện triệu chứng bất thường.

Anh phải ở lại theo dõi một lúc."

Sử Hồng mở tròn mắt.

Anh ấy nói dối.

"Alo? Em vẫn nghe anh nói chứ?"

"À vâng.

Anh bận thì cứ làm việc đi.

Em đợi anh về."

"Anh đã nói em không cần... Mà thôi, nếu em đã muốn vậy anh sẽ cố gắng xong việc sớm.

Yêu em."

Tinh Húc nói xong thì cúp máy.

Sử Hồng nhìn điện thoại, nhíu mày.

Từ lúc bắt đầu xác nhận quan hệ, Tinh Húc chưa hề giấu cậu chuyện gì.

Vậy mà lần này anh lại nói dối.

Anh trốn cuộc đi đâu mà không muốn cho cậu biết, đã giấu cậu từ bao giờ? Nếu không phải hôm nay cậu được về sớm lại không báo trước nên mới biết được, vậy thì anh định giấu cậu đến khi nào?

Sử Hồng liền gọi điện cho Lộ Sinh Nguyên.

Lộ Sinh Nguyên lúc này đang bí mật đi theo dõi Khúc Dạ trên đường về nhà, nghe điện thoại reo vội vàng né đi hướng khác.

Anh nhỏ giọng hỏi:

"Có chuyện gì thế?"

"Anh Tiểu Lộ, anh điều tra giúp em xem Tinh Húc hiện giờ đang ở

đâu."

"Hả? Cậu ta ở đâu mà em không biết sao?"

"Nếu em biết đã không nhờ anh.

Tìm giúp em ngay nhé, xong rồi báo cho em biết.

Còn nữa, không được báo tin cho anh ấy là em đang tìm ảnh."

"..."

Hai vợ chồng này đang chơi trò tình thú gì vậy?

*Không phải tình thú gì đâu.

Sắp đánh nhau đến nơi rồi..

Chương 127: Chương 127

Tinh Húc mệt mỏi rời khỏi phòng chụp CT.

Hôm nay anh có cái hẹn đến bệnh viện bên này chụp cắt lớp mạch máu não kiểm tra quá trình phát triển của xuất huyết não.

Anh không muốn để cho Sử Hồng biết nên mới lựa chọn đi trong giờ làm việc.

Anh chưa định đi chụp kiểm tra sớm thế nhưng sáng nay trong lúc đang thực hành ca mổ, anh hơi choáng đầu.

May là ca mổ không kéo dài lâu, chỉ một tiếng đồng hồ nếu không là phải đổi người rồi.

Bác sĩ điều trị trực tiếp cho anh nhìn vào kết quả kiểm tra mà lắc đầu.
"Cháu vẫn nên xin nghỉ phép một thời gian đi.

Với tình trạng bệnh tình của cháu bây giờ không chịu được áp lực công việc cường độ cao đâu.

Nếu càng tiếp tục như vậy bệnh sẽ phát triển càng nhanh.

Đến lúc bệnh trở nặng rồi là phải tiến hành mổ đấy.

Cháu chắc cũng biết rõ điều trị phục hồi sau mổ rất tốn thời gian, có thể sẽ để lại di chứng."

"Cháu biết.

Cháu tự có tính toán."

"..." Tính toán kiểu gì mà để cơ thể xảy ra tình trạng như vậy?
"Chuyện hôm nay chú nhất định phải giữ bí mật cho cháu.

Không được nói với bất kỳ ai."

"...!Cháu định giấu đến bao giờ? Cháu không nghĩ đến chuyện lỡ như người nhà biết được sẽ giận cháu đến thế nào sao?"

"Cháu không định giấu, chỉ là bây giờ chưa phải lúc.

Chú lập cho cháu một pháp đồ điều trị cụ thể.

Cháu sẽ sắp xếp thời gian để thực hiện."

"Được."

Tinh Húc rời khỏi bệnh viện thật nhanh.

Xem thời gian thì đã đến lúc Sử Hồng chuẩn bị về nhà rồi.

Anh phải cố gắng trở về thật nhanh, ít nhất là trước cậu ấy.

Tinh Húc rời khỏi bệnh viện một lúc thì có một người khác lặng lẽ bước vào, cũng là vào phòng khám đó.

Vị bác sĩ ngẩng đầu nhìn thấy nhẹ mỉm cười.

"Cậu cũng tìm đến đây rồi."

... *** ...

Sử Hồng vừa chạy xe vừa cảm thấy bực mình.

Tinh Húc về nhà bố mẹ thì cứ nói là về nhà, có gì mà phải giấu chứ.

Làm cậu nãy giờ lo lắng đủ thứ, cứ sợ anh gặp chuyện gì mà không muốn nói cho cậu biết.

Tinh Húc là kiểu người dù xảy ra chuyện gì cũng muốn tự mình gánh chịu, không muốn phiền đến bất cứ ai.

Nếu anh ấy dám làm thế với cậu, cậu sẽ giận anh cả đời.

Khi Sử Hồng lái xe về đến nơi thì đã thấy Tinh Húc cầm một chiếc túi

từ bên trong nhà đi ra.

Đi theo anh còn có Trần Giai Di.

Cô nàng đó đang bám lấy Tinh Húc, níu kéo anh.

Cậu nhìn thấy mà không khỏi tức giận.

Chuyện quái gì đã xảy ra trong lúc cậu không có ở đây vậy?

"Anh Tinh Húc, em khó khăn lắm mới sắp xếp được thời gian đến đây để gặp anh.

Sao chưa nói chuyện gì anh đã đi rồi?"

"Tôi đã nói có việc bận.

Không có thời gian tiếp cô.

Hơn nữa, tôi đã chuyển khỏi nhà và ra ngoài sống riêng rồi.

Cô không cần phải mất công đến đây tìm tôi nữa."

Trần Giai Di kinh ngạc.

"Anh chuyển khỏi nhà rồi? Chuyển lúc nào? Sao lại chuyển?"

"Tôi chuyển khỏi nhà là việc của tôi, không việc gì phải báo với cô.

Bỏ tay ra đi! Đừng kéo tay kéo chân nữa.

Người khác nhìn vào không hay đâu."

Trần Giai Di vội vàng buông tay, ngay lập tức trở về vẻ yếu đuối, dịu dàng thường thấy.

"Là em lỡ mắng rồi.

Chỉ vì mấy ngày qua em bận quá, mãi mới thu xếp được thời gian đến gặp anh, vậy mà anh lại... anh lại đi rồi.

Anh không thể giành chút thời gian nói chuyện với em sao?"

Trần Giai Di gương mặt sa sầm, cảm giác như sắp khóc đến nơi.

Tinh Húc nhìn cô nàng, cảm thấy vô cùng phiền phức.

Anh về nhà muốn tìm tài liệu về bệnh tình của ông nội trước kia.

Anh nhớ không nhầm ông bị đột quỵ cũng là do căn bệnh xuất huyết não.

Vậy mà vừa định đi về đã gặp ngay cô ta ở bên ngoài.

Rồi cô ta cứ vậy mà bám lấy anh.
"Chúng ta thì có gì để nói với nhau.

Tôi và cô chẳng có quan hệ gì cả."
Trần Giai Di sống người nhìn Tinh Húc rồi đột nhiên bật khóc khiến Tinh Húc đứng hình.
"Em... em ngưỡng mộ anh, em thích anh.

Em chỉ muốn gần gũi với anh một chút thôi.

Có phải anh chê em phiền phức không?"
Tinh Húc rất muốn nói đúng thế nhưng lại ngại cô ta khóc còn lớn hơn nên đành im lặng.

Nếu không phải vì cô ta là con gái anh đã không ngần ngại mà đập cho một trận rồi.
Sử Hồng không thể nhìn thêm nữa.

Cậu bước ra khỏi xe phăm phăm tiến tới chỗ Tinh Húc kéo anh đi.

Tinh Húc thì bất ngờ không thốt nên lời, còn Trần Giai Di vội vàng ngừng khóc chạy tới kéo một tay Tinh Húc lại.
"Này, anh làm cái gì bất lịch sự thế hả? Chúng tôi đang nói chuyện."
"Cô mới là kẻ bất lịch sự.

Nói chuyện thì nói chuyện, khóc lóc cái gì? Khóc thì giải quyết được chuyện sao? Chỉ khiến anh ấy thêm phiền và chán cô thôi."

"Anh... anh..."

"Tôi nói đúng quá chứ gì? Tôi thành thật khuyên cô nên tìm đối tượng khác đi, đừng tốn thời gian vô ích và Tinh Húc nữa.

Anh ấy có chủ rồi."

"Hả?"

Sử Hồng không thèm nói thêm, lôi xềnh xệch Tinh Húc ra xe.

Tinh Húc nhìn gương mặt đen sì của người yêu mà cười thầm.

Sử Hồng ghen rồi kìa.

Nói chuyện đáng yêu ghê.

"Anh cười cái mồm.

Về nhà em sẽ cho anh biết tay."

Tinh Húc liền ngậm miệng.

... *** ...

"Cậu là Lộ Sinh Nguyên, bạn của Tinh Húc phải không? Lâu lắm mới gặp cậu."

Lộ Sinh Nguyên không khó khăn để tìm thấy Tinh Húc đang ở bệnh viện kiểm tra.

Anh đoán cậu ấy đang có bệnh và không muốn cho người thân biết.

Cái tính đó khiến Lộ Sinh Nguyên rất bực mình.

Không nói cho Sử Hồng anh có thể hiểu, nhưng đến cả anh và Liên Tĩnh cũng muốn giấu sao? Bọn họ là bạn thân kia mà.

Tinh Húc muốn giấu Sử Hồng, bí mật đi khám trong giờ làm việc.

Anh cũng không muốn Sử Hồng lo lắng nên đã không nói thật cho

Sử Hồng biết.

Khi kiểm tra thấy tuyến đường Tinh Húc đang định đi tiếp theo là về nhà bố mẹ, anh mới báo tin cho cậu.

Sau đó đến phòng bệnh tìm vị bác sĩ đã khám cho cậu ấy và hỏi: "Xin bác sĩ nói thật cho cháu biết.

Tinh Húc rất cuống là bị bệnh gì? Sao cậu ấy lại làm kiểm tra não?"
"Tinh Húc vốn bắt tôi không được nói với bất kì ai về bệnh tình của cậu ấy, nhưng vì cậu là bạn thân của Tinh Húc nên tôi sẽ nói thật cho cậu biết.

Tinh Húc bị xuất huyết não do dị dạng mạch máu não.

Nhiều khả năng là do di truyền.

Hiện tại bệnh vẫn đang trong tầm kiểm soát nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

Đặc biệt là nếu cậu ấy làm việc ở cường độ và áp lực cao, kéo dài như hiện tại rất không tốt cho não của cậu ấy, sẽ khiến bệnh ngày một nặng hơn.

Tôi có kiến nghị cậu ấy nên xin nghỉ phép hoặc chuyển qua bộ phận khác bớt áp lực hơn nhưng có vẻ cậu ấy vẫn đang suy nghĩ."

"Có gì mà phải suy nghĩ? Công việc sao có thể quan trọng hơn việc chữa bệnh chứ? Để cháu đi nói chuyện với cậu ta."

Lộ Sinh Nguyên quay đầu định rời đi thì vị bác sĩ giữ lại.

Ông nói:

"Tính tình của Tinh Húc thế nào chắc cậu cũng biết rồi.

Tinh Húc trước giờ đều là tự mình vượt qua mọi chuyện mới có được thành công như bây giờ.

Điều nó ghét nhất là người khác xem nó như kẻ yếu ớt bệnh tật mà chăm sóc.

Nên cậu lựa lời khuyên nhủ nó nhé!"

"Vâng.

Cháu biết rồi."

... *** ...

Lộ Sinh Nguyên vừa lái xe mà trong lòng bực bội không thôi.

Không chỉ tức giận còn rất đau lòng.

Thời gian ở Mỹ, quen biết nhau và cùng hợp tác, Tinh Húc cứ như người không gan không phổi, làm hết việc này đến việc kia vậy mà thành tích học tập vẫn luôn đứng hàng top trong toàn trường.

Cậu ta nhờ sự giúp sức của Lộ Sinh Nguyên mà quen biết và làm thân với rất nhiều người ở mọi đối tượng khác nhau, cho nên mối quan hệ của cậu ấy luôn rất rộng.

Lộ Sinh Nguyên từng nghĩ người như Tinh Húc chắc chẳng bao giờ biết mệt, cũng chưa từng thấy cậu ta đau ốm bao giờ.

Vậy mà lại mắc bệnh, còn là xuất huyết não, một trong những nguyên nhân hàng đầu dẫn đến đột quy.

Cậu nghĩ mà tức, càng lúc càng tức đến muốn tìm cái gì đó đập cho tan tành.

Nếu như không phải hôm nay Sử Hồng nhờ anh tìm vị trí của Tinh Húc có lẽ anh cũng không biết chuyện cậu ấy bị bệnh.

Tinh Húc phát hiện mình bệnh từ lúc nào? Bao lâu và định giấu diếm người khác tới khi nào đây?

Anh bắt đầu suy nghĩ và cảm thấy sợ hãi.

Lỡ như Tinh Húc cứ giấu mãi như thế, rồi một hôm nào đó đột nhiên đột quy trong nhà mà không ai biết.

Như thế... như thế có phải là cậu ấy quá đáng lắm rồi không? Việc gì phải khổ thế chứ?

... *** ...

"Ừm, sao em biết anh về nhà mà đến?" Tinh Húc do dự một lúc rồi quay qua hỏi.

Anh muốn tìm cách thay đổi không khí một chút.
Sử Hồng lờm mắt nhìn khiến Tinh Húc sợ hãi im bật.

Lâu lắm rồi mới thấy Sử Hồng giận như vậy.

Cậu ấy giận lên đúng là đáng sợ.

"Sao phải nói dối?"

"Hả? Em nói sao?"

"Anh còn giả đò? Anh về nhà bố mẹ thì cứ nói thẳng là về đi.

Sao phải nói dối em là đang ở bệnh viện?"

Tinh Húc giật mình.

Làm sao em ấy lại biết chuyện khi đó anh đang không ở bệnh viện.

Nhưng vẫn còn khá may khi Sử Hồng tìm thấy anh ở đây chứ không phải ở bệnh viện trung ương kiểm tra não.

Nếu không anh không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng mà nói vậy thì làm sao Sử Hồng lại biết anh ở đây mà tới.

Lẽ nào...

Tinh Húc nhú mày.

Có lẽ Lộ Sinh Nguyên đã biết cả rồi.

"Sao anh không trả lời?"

"Anh về nhà lấy chút đồ, không định gặp ai cả.

Anh biết em vẫn luôn muốn anh và bố làm hoà.

Anh không muốn em suy nghĩ nhiều nên không nói."
Sử Hồng trầm mặc.

Một lúc sau mới hỏi:

"Anh về lấy gì vậy mà mất những nửa tiếng đồng hồ?"

* Anh dám nói thật cho vợ anh biết không?.

Chương 128: Chương 128

Tinh Húc hơi sửng lại một chút nhưng cũng không lúng túng.

Anh ho nhẹ mấy tiếng rồi đáp:

"Anh về để lấy một vài tài liệu Y học mà anh cất tạm ở đây.

Và còn mấy thứ e hèm... khá nhạy cảm."

"Nhạy cảm? Cái gì nhạy cảm?"

"Anh từng gửi trên mạng mua mấy đồ chơi tình thú..."

Sử Hồng im lặng.

Mặt bỗng chốc đỏ như con tôm luộc.

Tinh Húc mỉm cười, âm thầm thở phào một hơi.

Đồ chơi tình thú anh từng đặt hàng là có thật nhưng anh đã sớm mang đi rồi.

Hiện tại nó vẫn đang nằm trong cốp xe.

Anh quên chưa mang nó vô nhà.

Dù Sử Hồng có muốn kiểm tra ngay anh vẫn có để mà chứng minh.

Mà với tính cách của Sử Hồng sẽ chẳng xem đâu.

"Lần sau em không hi vọng anh giấu em những chuyện như vậy."

"Ừm.

Đây là lần cuối.

Nhưng mà... đồ cũng đã lấy rồi.

Hay tối nay chúng ta..."

Sử Hồng đỏ mặt gắt: "Anh đừng mơ!"

Tinh Húc nhìn tin nhắn gửi đến.

Lông mày nhíu lại trong một khắc.

Anh lại vui vẻ quay qua trêu đùa Sử Hồng như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Tối nay em không bận gì chứ?"

"Không.

Anh có việc gì ạ?"

"Em chỉ mới biết qua một người bạn thân của anh là Tiểu Lộ.

Hôm nay anh sẽ đưa em đi gặp một người nữa."

"Cuối cùng anh cũng đưa em đi gặp rồi đấy."

Tinh Húc ngạc nhiên.

"Em biết cậu ấy sao?"

"Anh Tiểu Lộ có nhắc qua nhóm các anh có ba người.

Người kia thân phận rất đặc biệt.

Em cũng không tiện hỏi."

Tinh Húc: "..."

Cái tên Lộ Lộ đó cái gì cũng tuôn hết ra vậy đó hả?

... *** ...

Liên Tĩnh cũng quen Lộ Sinh Nguyên và Tinh Húc khi đang ở Mỹ.

Cậu là con trai của một ông trùm xã hội đen ở nước X.

Trong một lần bị một băng đảng khác truy đuổi thì tình cờ được Tinh

Húc cứu.

Sau đó lại Tinh Húc lại nhờ Lộ Sinh Nguyên giúp cậu kiếm một chỗ ẩn nấp an toàn.

Kể từ sau lúc đó Liên Tĩnh thường xuyên bám lấy Tinh Húc muốn kết thân với anh.

Nhưng anh chỉ chịu làm bạn với cậu nếu cậu chịu rời khỏi giang hồ.

Vậy là Liên Tĩnh đồng ý.

Trong một lần về nước X thăm người thân, Tinh Húc đấu giá thắng một căn hầm chống bom rồi cùng Liên Tĩnh xây nên quán Bar XX07, tiện thể làm nơi ở cho Lộ Sinh Nguyên.

Tuy Liên Tĩnh đã rời khỏi giang hồ nhưng vì thân phận đặc biệt của cậu ấy nên vẫn có mối liên hệ nhất định với thế giới ngầm.

Những khi Tinh Húc cần sử dụng đến sức mạnh của thể lực này Liên Tĩnh đều rất nhiệt tình giúp đỡ.

Khi nghe Tinh Húc kể sơ qua thân phận của Liên Tĩnh, Sử Hồng đã khá choáng váng.

Dường như những người vây quanh Tinh Húc đều chẳng ai có thân phận bình thường cả.

Anh ấy giống như kiếp trước, đều rất thu hút người khác.

Liên Tĩnh chưa từng gặp qua Sử Hồng nhưng đã nghe Lộ Sinh Nguyên kể rất nhiều, thậm chí đã xem cả ảnh, video.

Cậu từ lâu đã rất ngưỡng mộ người có thể sở hữu được trái tim của một con người bá đạo như Tinh Húc.

Vì vậy khi Tinh Húc đưa Sử Hồng tới, Liên Tĩnh đã mừng rỡ vô cùng, thiếu điều nhào tới ôm hôn, xin chữ ký nữa thôi.

"Lần đầu gặp mặt.

Xin chào!"

"Chị dâu đừng khách sáo! Chị dâu uống gì? Em mời."

Sử Hồng đỏ mặt liếc xéo Tinh Húc.

Thế quái nào mà hết người này đến người kia đều gọi cậu là "chị dâu"? Ngượng chết đi!

Tinh Húc chỉ cười, nhún vai với cậu.

Anh quay qua hỏi Liên Tĩnh:

"Tiểu Lộ đâu?"

"Anh ấy đang đợi anh dưới tầng hầm."

Tinh Húc quay qua nói với Sử Hồng:

"Anh có việc cần bàn bạc riêng với Tiểu Lộ một lúc."

Em ở đây chơi với Liên Tĩnh nhé!"

"Vâng."

Anh cứ đi đi." Công việc riêng của Tinh Húc, cậu sẽ không bao giờ can thiệp, trừ khi chính anh đề nghị.

Nhưng nếu là chuyện liên quan đến gia đình hay sức khỏe của anh, cho dù anh không cho cậu cũng sẽ tìm cách tìm hiểu bằng được.

... *** ...

Tinh Húc đi thẳng xuống tầng hầm tìm Lộ Sinh Nguyên.

Anh không gõ cửa mà tự mở cửa bước vào.

Tay chỉ vừa mới kéo cửa ra đã nhận ngay một cú đá thẳng vào mặt.

Tinh Húc nhanh tay cản lại.

Anh nhíu mày nhìn người trước mặt:

"Anh ngứa đòn hả?"

Lộ Sinh Nguyên không trả lời tiếp tục vung tay lên đấm.

Tinh Húc tiếp tục đỡ đòn.

Hai người đánh nhau huých huých ngay tại cửa hầm.

Tốc độ càng lúc càng nhanh.

Tầm mười lăm phút sau, Lộ Sinh Nguyên mới chịu dừng lại.

Anh chỉnh trang lại quần áo, nói:

"Vẫn may.

Sức khoẻ chưa đến nỗi quá yếu."

Tinh Húc đóng cửa hầm, đến chỗ cái giường ở góc phòng nằm xuống.

"Tôi không phải phế nhân.

Có chút bệnh nhỏ này làm sao mà hạ gục tôi được."

"Xuất huyết não mà gọi là bệnh nhỏ, vậy cái gì mới được coi là bệnh nghiêm trọng đây? Cậu còn tiếp tục làm việc với cường độ như vậy sẽ đột quy lúc nào không biết đâu.

Cậu không thương A Hồng sao?"

"...!Anh không hiểu.

Tôi bị bệnh này không đơn thuần chỉ là do di truyền."

"Không phải do di truyền thì là cái gì?"

"Có nói anh cũng không biết."

Lộ Sinh Nguyên nổi xung: "Vậy thì cậu đừng nói.

Tôi chỉ quan tâm cậu đang bị bệnh và cần phải thay đổi công tác để điều trị.

Nếu cậu không làm được tôi sẽ nói chuyện với Sử Hồng."

"Được rồi.

Tôi có nói là không trị bệnh đâu.

Nhưng tôi có lý do tạm thời không thể cho em ấy biết.

Tôi đã định sẽ nói chuyện với giám đốc bệnh viện thời gian tới sẽ không mỗ nữa mà chuyển sang tư vấn qua điện thoại.

Như vậy là có thể thuận lợi tiến hành trị liệu rồi."

"Được.

Nếu cậu đã nói vậy thì tôi nghe cậu.

Tôi sẽ giúp cậu che giấu A Hồng một thời gian.

Nhưng nếu tôi phát hiện cậu không nghiêm túc điều trị thì đừng trách tôi."

"Được.

Tôi hứa."

Có lời hứa này của Tinh Húc, Lộ Sinh Nguyên cũng tạm yên tâm một chút.

Tinh Húc trước giờ đã hứa việc gì thì nhất định sẽ làm.

Hơn nữa, anh cũng tin Tinh Húc vẫn còn muốn sống lâu dài bên cạnh Sử Hồng, sẽ không dám xem nhẹ mạng sống của bản thân.

"Dạo này thầy Từ còn đến tìm anh nữa không?"

Nghe nhắc đến cái tên này Lộ Sinh Nguyên lập tức nổi giận.

Anh lao đến nắm lấy cổ áo Tinh Húc mà mắng:

"Cậu, tên khốn này! Cậu vì muốn loại bỏ tình địch mà bán tôi cho cậu ta? Cậu có còn xem tôi là bạn không hả?!"

"Anh nói gì mà nặng lời thế? Sao tôi lại có thể bán anh cho người khác chứ? Tôi chỉ là thấy anh bình thường có một mình cô đơn quá nên kiếm đồ chơi cho anh giải trí thôi mà."

Lộ Sinh Nguyên nhú mày.

Tuy rằng anh ghét Khúc Dạ thật nhưng cũng chưa từng xem cậu ta như đồ chơi tiêu khiển gì đó.

"Cậu xem thường cậu ta quá rồi đấy.

Cậu ta không phải là dạng dễ đối phó đâu."

"Anh cũng có phải người bình thường đâu.

Vậy mà cũng không khống chế được anh ta?"

"Khống chế cái mốt! Tôi còn bị tên biế.n. thái đó..." Lộ Sinh Nguyên phát hiện mình vừa lỡ mồm liền lập tức ngậm miệng.

Tinh Húc bắt ngay trọng điểm, liền sán lại gần Lộ Sinh Nguyên hỏi:

"Anh vừa gọi anh ta là cái gì vậy? Biế.n thái hả? Anh ta đã làm gì anh sao?"

"Không... không có."

"Thật sao? Nhưng anh vừa nói là tên bi.ến thái đó làm gì anh mà?"

"Không có.

Tên đó thì có thể làm gì chứ? Tôi tức giận nên nói vậy thôi."

Tinh Húc sờ cằm, có cảm giác chuyện của hai người này khá thú vị.

"Tôi có đưa A Hồng đến đây đấy.

Muốn ra gặp không?"

Lộ Sinh Nguyên lập tức thay đổi thái độ, vui vẻ nói: "Có chứ."

... *** ...

Tinh Húc sau đó giữ đúng lời hứa.

Anh nói chuyện với giám đốc bệnh viện về tình trạng bệnh của mình và xin không tham dự các ca mổ.

Ban đầu giám đốc định cho Tinh Húc nghỉ phép nhưng anh xin được ở lại bệnh viện tiếp tục làm việc.

Vậy là Tinh Húc hoàn toàn chuyển qua làm công tác tư vấn chữa

bệnh qua điện thoại.

Ngoài ra thi thoảng anh vẫn thăm khám cho những bệnh nhân, chỉ là không tham gia mổ.

Thể theo mong muốn của Tinh Húc, cụ thể tình trạng bệnh của anh được giữ kín.

Chỉ có những người đứng đầu bệnh viện mới được biết.

Tinh Húc có thể xem là một nhân viên tài năng của bệnh viện nên các lãnh đạo rất tạo điều kiện cho anh.

Họ cũng mong anh sớm điều trị tốt rồi tiếp tục cống hiến cho bệnh viện.

Gần nửa tháng Tinh Húc không phải tham gia các ca mổ, cũng tích cực uống thuốc và nghỉ ngơi điều độ, trừ khi về nhà gặp Sử Hồng.

Bệnh tình của anh có vẻ đã tiến triển tốt.

Anh ít khi bị choáng đầu hay nôn ói.

Cũng chưa gặp lại trường hợp đau đầu dữ dội như trước kia.

Về việc sinh hoạt hàng đêm, anh cũng rất hạn chế.

Anh lấy cố gắng giữ sức khỏe cho Sử Hồng mà ba ngày mới làm tin.h một lần.

Và mỗi lần cũng chỉ làm một lần duy nhất.

Sử Hồng không phải không nghi ngờ.

Trước kia lúc mới hẹn hò, Tinh Húc gần như ngày nào cũng đê cậu ra làm.

Nhiều lúc cậu còn cảm thấy anh dường như còn hận không thể đê

cậu ra mà làm cả ngày.

Còn bây giờ chỉ khi nào cậu cố tình câu dẫn thì anh mới làm mà thôi.

Sử Hồng không khỏi nghi ngờ liệu có phải Tinh Húc chán mình rồi không? Hay là anh ấy có người khác rồi? Tinh Húc không có ký ức của kiếp trước nên có lẽ tình cảm của anh ấy không sâu sắc bằng cậu.

Hai người họ ở thế giới này từ lúc quen biết đến lúc xác nhận hẹn hò thời gian rất ngắn, chỉ mới hơn một tháng.

Tình cảm không bền thì rất dễ đứt gãy.

Sử Hồng liền nhờ Lộ Sinh Nguyên điều tra Tinh Húc giúp mình.

Nhưng đã một tuần trôi qua mà Lộ Sinh Nguyên vẫn không tìm được điều gì đáng nghi (dĩ nhiên chỉ là giả vờ).

Anh còn khẳng định với cậu:

"Tinh Húc không phản bội cậu đâu.

Anh quen Tinh Húc lâu như vậy, anh còn không hiểu cậu ta sao? Tinh Húc trước giờ chưa từng động lòng với bất kì ai, ngoại trừ cậu.

Cho nên sẽ không có chuyện cậu ấy chán cậu đâu.

Phản bội càng không thể."

Sử Hồng không tin.

Cậu bắt đầu nghi ngờ Lộ Sinh Nguyên đã thông đồng trước với Tinh Húc.

Nếu đã như vậy thì cậu cũng phải tự tìm cho bản thân một đồng minh đáng tin cậy..

Chương 129: Chương 129

Kể từ sau buổi sáng ngày hôm đó, Lộ Sinh Nguyên bí mật theo dõi Khúc Dạ suốt ba ngày nhưng lại chẳng tìm thấy được cái gì có thể gọi là "điểm yếu" của người kia.

Anh chỉ thấy Khúc Dạ rất được cảm tình của những người xung quanh.

Ai cậu ta cũng cười đùa vui vẻ, ai cũng thân thiết được.

Vậy mà chỉ riêng với anh thái độ thì hoàn toàn ngược lại.

Từ lúc gặp nhau tới giờ ngoài trừ ghẹo thì là cư.ng bức, có lúc nào cư xử bình thường đâu.

Đây rõ ràng là phân biệt đối xử.

Anh không hiểu kiếp trước mình đã tạo nghiệt gì mà kiếp này gặp phải Tinh Húc rồi giờ là đến tên bi.ến thái này.

Tinh Húc ít ra còn có điểm tốt chứ Khúc Dạ...

Đi theo quan sát Khúc Dạ ba ngày, Lộ Sinh Nguyên cảm thấy dường như mình đang bị đối phương đùa bỡn.

Cậu ta rất đào hoa, đi đâu cũng thấy trừu ghẹo người khác, hành vi thân mật nam nữ đều có.

Vậy thì những việc cậu ta đã làm với anh cũng chẳng khác gì bọn họ.

Chẳng qua chỉ là hứng thú nên đùa giỡn cho vui.

Huống chi cậu ta còn chưa từng hứa hẹn với anh điều gì.
Tùy tiện trêu ghẹo, tùy tiện lợi dụng, tùy tiện... làm chuyện đó với anh.

Anh đã nhủ mình không nên để tâm.

Chẳng qua chỉ là lợi dụng nhau.

Ban đầu không phải là anh lợi dụng cậu ta sao? Cho nên cậu ta lợi dụng lại cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng anh không phải là quả hồng mềm, tùy tiện để người khác lăn qua lăn lại.

Việc bị Khúc Dạ đùa giỡn tình cảm, anh sẽ không tính toán.

Nhưng chuyện cậu ta dám nhân lúc anh say rượu mà chiếm tiện nghi thì không thể tha thứ được.

Anh nhất định phải trả thù.

Thực tế việc bị Lộ Sinh Nguyên theo dõi ba ngày nay Khúc Dạ đều biết.

Anh cũng chẳng có gì phải che giấu, sống đúng với bản thân mình từ trước đến giờ thôi.

Anh cũng muốn cho Lộ Sinh Nguyên một mặt khác trong đời sống của bản thân.

Nhưng sau ba ngày đó Lộ Sinh Nguyên đột ngột biến mất, thay vào đó cuộc sống hàng ngày của anh xuất hiện một số chuyện kì lạ.

Mỗi ngày đi đường gần như ngày nào anh cũng gặp kiểu tình huống

bị bắn áo quần, ví dụ như đụng trúng một cô nàng đang cầm ly cafe, bị một cậu bé ăn kem va phải, bị nước tạt vào người, có khi lại bị một bà sồn sồn không quen biết hất nước bắn vào người bởi ghen tuông linh tinh với người có cái tên mà anh chưa nghe bao giờ.

Sự việc diễn ra quá thường xuyên nên mỗi lần đi ra ngoài anh đều phải mang theo mình một bộ quần áo sơ cua.

Khúc Dạ tự hỏi mình có phải bị sao quả tạ chiếu xuống hay không mà gặp xui hoài vậy.

Ngoài đường đã xui, ở trong nhà cũng không yên.

Điện nước mất thường xuyên trong khi những nhà khác ở cùng chung cư lại chẳng việc gì.

Dữ liệu trong máy tính có mấy lần đột nhiên mất sạch, may mà anh còn lưu một bản trong usb chứ không là xong đời.

Đang đêm ngủ say thì điện thoại đột nhiên réo um lên rồi tắt.

Đèn điện trong nhà thì chớp tắt liên tục cứ như có ma.

Thời gian đầu Khúc Dạ đã tính đi coi thầy giải hạn, nhưng sự việc diễn ra lặp lại và thường xuyên quá, lại hầu như liên quan đến đồ điện khiến anh bắt đầu nghi ngờ mình bị "truy sát".

Mà thủ phạm của những màn "truy sát" này là kẻ mà ai cũng biết là ai đấy.

Anh đã mấy lần chủ động đến bar tìm Lộ Sinh Nguyên nhưng anh ta đều tránh mặt, thậm chí còn dặn Liên Tĩnh không được cho Khúc Dạ vào.

Liên Tĩnh có lần nhắc khéo anh:

"Anh Tiểu Lộ một khi đã muốn truy sát ai thì có chạy trốn ra ngoài vũ trụ cũng không thoát được."

Đến lúc đấy Khúc Dạ đã biết chắc là mình bị người ta trả thù rồi.

Thật ra sau ngày hôm đó, khi suy nghĩ lại Khúc Dạ cũng thấy mình hơi nặng tay.

Với một trai thẳng như Lộ Sinh Nguyên đột nhiên bị một tên đồng tính cướp mất đời trai.

Trong một thời gian ngắn thì khó mà chấp nhận được.

Anh ấy tìm cách trả thù cũng là dễ hiểu.

Chỉ là Khúc Dạ không nghĩ cái cách trả thù của anh ấy lại trẻ con như vậy.

Anh không thấy phiền phức, ngược lại cảm thấy người này rất đáng yêu.

Dù vậy nếu cứ để mặc thế lâu dần thì sẽ gây phiền phức lớn lắm.

Anh vẫn nên tìm cơ hội nói rõ tâm ý của mình cho Lộ Sinh Nguyên biết.

Anh không hề đùa giỡn.

Anh thực sự nghiêm túc nghĩ đến một mối quan hệ mới với người đó.

Nhưng Lộ Sinh Nguyên lại không chịu cho anh gặp mặt.

Đây là vấn đề lớn nhất.

Giữa lúc này thì Sử Hồng đột nhiên gọi điện tìm anh nói chuyện.

"Cậu thực sự cho rằng Tinh Húc phản bội cậu à?"

"Em không nghĩ vậy, cũng không muốn tin."

Nhưng em lại không cách nào lý giải những hành động gần đây của anh ấy.

Cho nên em mới muốn điều tra xem, nhưng hình như anh Tiểu Lộ cũng đang thông đồng bao che cho Tinh Húc."

"Vậy cậu nói với anh chuyện này để làm gì? Anh không có năng lực cũng như phương tiện để điều tra đâu."

"Em biết."

Em không định nhờ anh điều tra gì đâu.

Em là muốn nhờ anh khống chế anh Tiểu Lộ giúp em.

Đừng để anh ấy phá hư việc điều tra của em."

Khúc Dạ sừng sốt nhìn Sử Hồng.

"Sao cậu lại nhờ anh chuyện này?"

"Không phải dạo gần đây anh và anh Tiểu Lộ rất thân thiết sao?"

"..." Đúng là rất thân thiết, đến mức anh ấy đang "truy sát" anh mỗi ngày đây này.

"Anh sao thế? Có phải em không nên lợi dụng mối quan hệ của hai anh để nhờ anh chuyện này không?"

"À, không phải."

Thật ra bọn anh không thân thiết như cậu nghĩ.

Có vài chuyện xảy ra khiến giữa bọn anh có chút hiểu lầm.

Chuyện này anh sẽ giúp cậu.

Anh cũng cần gặp anh ấy để giải thích mọi chuyện."

"Thật chứ? Không phải là em làm khó anh chứ?"

"Không hề."

Ngược lại anh còn phải cảm ơn cậu vì đã tạo cho anh cái cơ để có thể đến gặp anh ấy đấy."

"Nếu anh đã nói thế... Vậy nhờ anh."

"Ừm."

Xong việc mời anh một bữa cơm là được."

"Chuyện đó không thành vấn đề."

... *** ...

Trong lúc Sử Hồng hẹn gặp nói chuyện riêng với Khúc Dạ thì Tinh Húc hẹn em trai ra ngoài uống cafe.

"Hôm nay là cuối tuần, anh không đi bồi đại tẩu, đến tìm em làm gì?"

"Em còn gọi em ấy như thế em ấy mà nghe được sẽ giận anh đấy."

"Quan hệ của hai người đã như vậy rồi em gọi thế có gì sai đâu.

Sớm muộn gì chả phải gọi thế."

Tinh Húc nhẹ lắc đầu cười.

"Anh gọi em ra đây có chuyện gì?"

"Không có việc thì anh không thể gọi em ra đây à? Từ lúc nào mà em không muốn gặp anh trai luôn thế?"

"Không phải.

Lát nữa em có hẹn gọi video call với Kỳ Kỳ, nên không thể nói chuyện lâu với anh được."

Tinh Húc sờ cằm nhìn em trai đầy ẩn ý.

"Thời gian xa nhau không lâu nhưng em và cậu ta tiến triển nhanh đấy nhỉ?"

Tinh Thần không trả lời, ngược lại quay qua hỏi:

"Anh đang giấu chị dâu làm chuyện gì vậy?"

"Hả?" Tinh Húc chột dạ.

"Mấy ngày trước A Hồng hỏi em dạo này anh có kể chuyện gì cho em nghe không?"

Tinh Húc thờ dãi một hơi.

Anh cũng đoán được sẽ như vậy.

Đến Lộ Sinh Nguyên còn bị em ấy nhờ điều tra anh kia mà, tìm đến hỏi Tinh Thần là lẽ dĩ nhiên.

"À, đúng là anh đang có chuyện chưa tiện nói cho em ấy biết.

Đợi qua một đoạn thời gian nữa đã."

"Vậy em sẽ nói lại nguyên văn như vậy cho anh ấy nghe."

"Em đừng có làm khó anh."

"Em theo phe chị dâu."

"..."

Có chị dâu rồi thì phản anh mà hả?

... *** ...

Khúc Dạ lại tìm đến quán bar XX07 dù vẫn chưa đến giờ mở cửa.

Vừa nhìn thấy anh, Liên Tĩnh đã nói:

"Hôm nay anh ấy vẫn không muốn gặp anh đâu."

"Anh ấy có đây không?"

"Ở đây nhưng không muốn gặp anh."

Anh ấy khẳng định với em như vậy đấy."

"Hôm nay cậu có cản anh vẫn phải vào."

Anh cần phải nói rõ mọi chuyện với Lộ Sinh Nguyên."

Liên Tĩnh sững người nhìn Khúc Dạ một lúc rồi nói:

"Em sẽ giúp anh nhưng anh phải đảm bảo thuyết phục được anh ấy đấy."

Anh đã trải nghiệm qua cũng thấy rồi.

Em không muốn bị ảnh phong sát đâu."

"Anh biết rồi."

Lộ Sinh Nguyên lúc này đang theo dõi hành tung của Sử Hồng.

Theo yêu cầu của Tinh Húc, anh không cần phải theo dõi chi tiết để đảm bảo sự tự do cho Sử Hồng.

Nhiệm vụ của anh chỉ là đảm bảo cho khoảng cách của cả hai đủ độ an toàn trong tình huống cần thiết.

Nghe tiếng gõ cửa, Lộ Sinh Nguyên vừa cho miếng bánh vào miệng vừa thuận miệng hỏi:

"Ai đấy?"

"Là em."

Nhận ra giọng của Liên Tĩnh, anh chẳng buồn nhìn qua mà nói tiếp:

"Vào đi."

Ngoài việc duy trì khoảng cách của hai người kia, Lộ Sinh Nguyên còn tự đặt thêm một nhiệm vụ khác cho bản thân là theo sát quá trình trị liệu của Tinh Húc.

Bất kì lúc nào cậu ta trở nãi, anh sẽ ngay lập tức gọi điện nhắc nhở. Bình thường vào khoảng thời gian này, Liên Tĩnh thường đưa đồ điểm tâm xuống cho anh sau đó nán lại nói chuyện một lúc rồi đi ra.

Nhưng lần này Liên Tĩnh đưa đồ xong lại chẳng thấy nói gì, cũng không thấy đi ra.

Lộ Sinh Nguyên mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên khỏi màn hình máy tính.

"Tiểu Liên, rốt cuộc có chuyện..." Lộ Sinh Nguyên vừa nhìn thấy người đứng bên cạnh là ai thì sửng sốt: "Sao lại là cậu?"

Lộ Sinh Nguyên nhìn ra phía cửa, thấy Liên Tĩnh ló đầu vào, tay chấp lại ra dấu xin lỗi.

Anh nhú mày, định mắng một trận thì Khúc Dạ nói:

"Anh đừng trách Liên Tĩnh."

Là tôi dùng tính mạng ép cậu ấy đưa tôi vào."

"..."

Bộ tưởng đây là phim cổ trang hay gì? Thời buổi này còn bày đặt uy hiếp tính mạng.

* Với một người đến liêm sỉ cũng đem vút như người nào đó thì chuyện này cũng chẳng có gì lạ..

Chương 130: Chương 130

Lộ Sinh Nguyên lại quay vào chăm chú vào màn hình máy tính.

Đến thì cũng đã đến rồi, đuổi cũng không đi thì cứ kệ vậy.

"Cậu đến đây làm gì?"

"Anh chắc cũng đã đoán được tôi đến làm gì rồi.

Chẳng phải mấy ngày qua anh liên tục truy sát tôi cũng vì đợi tôi tìm đến đây sao?"

"Cậu nói gì tôi không hiểu.

Hơn nữa, tôi không hề muốn gặp cậu."

Khúc Dạ nắm cái ghế dựa Lộ Sinh Nguyên đang ngồi đột ngột xoay lại đối mặt với mình.

Lộ Sinh Nguyên vốn đang thao tác trên máy, vì một hành động này mà trượt tay nhấn nhầm nút.

Màn hình đang theo dõi lộ trình trị liệu của Tinh Húc, đột nhiên phóng to lên khiến Khúc Dạ đứng gần đấy nhìn thấy tất cả.

Anh sửng sốt cứng đờ người.

Lộ Sinh Nguyên tức giận vung tay đấm một cú vào giữa bụng Khúc Dạ.

Đang ngẩn người nên khi bị Lộ Sinh Nguyên đấm, Khúc Dạ không kịp phòng vệ, lãnh trọn cú đấm.

Anh ôm bụng ngã vật xuống đất.

May mà anh ta đấm không quá mạnh, chưa đến mức làm lục phủ ngũ tạng lộn tùng phèo, Khúc Dạ chỉ bị đau thốn mắt một lúc.
"Không có sự cho phép của tôi đừng có tùy tiện động chạm linh tinh."
"Anh... vẫn cái kiểu không nói không rằng tùy tiện đánh người như vậy nhỉ?" Khúc Dạ ôm bụng đứng dậy.

"Tôi không tùy tiện như cậu.

Mọi chuyện đều là do cậu tự tìm thôi."

"Đúng là tôi tự tìm nhưng tôi không phải người tùy tiện.

Anh đã theo dõi tôi suốt mấy ngày chẳng lẽ không nhận ra sao?"
Lộ Sinh Nguyên giật mình hoảng hốt.

Khúc Dạ biết anh theo dõi cậu ta à? Vậy thì hành tung của anh có phải đã bị lộ từ sớm rồi không?

"Tôi đối với ai cũng cùng một thái độ, cùng một kiểu đối xử.

Chỉ riêng mình anh là khác biệt.

Tôi có thể thân thiết với tất cả mọi người nhưng sẽ không làm hành động thân mật với ai như đã làm với anh, cũng sẽ không kể chuyện gia đình của mình cho bất cứ ai ngoại trừ anh.

Chỉ một mình anh tôi mới như thế.

Anh nghĩ đây là do tôi tùy tiện sao?"

Khúc Dạ vừa nói vừa áp sát Lộ Sinh Nguyên.

Khí thế tuy không bức người như Tinh Húc nhưng vẫn khiến Lộ Sinh Nguyên cảm thấy hít thở không thông.

Từng lời, từng lời đi sâu vào trong đầu, thẩm thấu đến tận tim gan. Chưa từng có một người nào nói với anh những lời như thế.

Trong mắt Khúc Dạ lúc này chỉ phản chiếu hình ảnh của một mình anh, chỉ anh là duy nhất.

"Tại sao?" Mãi lúc lâu sau Lộ Sinh Nguyên mới mở miệng hỏi.

"Bởi vì tôi nhìn trúng anh rồi.

Hôm nay tôi đến đây là muốn nói rõ với anh: Tôi muốn theo đuổi anh."

Lộ Sinh Nguyên ngó người.

Hai mắt mở lớn, dường như cảm thấy rất khó tin.

Không phải Khúc Dạ vì muốn trả thù anh nên cứ bám dính lấy anh suốt sao? Không phải vì tùy tiện đùa giỡn nên mới làm những hành động biến thái đó đối với anh sao? Tại sao dùng một cái lại thành muốn theo đuổi anh rồi?

"Đừng... đừng đùa! Tôi là trai thẳng.

Tôi sẽ không hẹn hò với đàn ông đâu."

"Anh không muốn hẹn hò với tôi hay không không quan trọng.

Vì tôi là người muốn theo đuổi anh.

Tôi chỉ cần anh hiểu rằng tôi không phải kẻ tùy tiện, ai cũng muốn gần gũi.

Nhân tiện, có một việc tôi muốn xin lỗi anh.

Thực ra đêm đó chẳng có chuyện gì xảy ra giữa hai chúng ta cả."

"Hả? Thật... thật sao?" Lộ Sinh Nguyên sửng sốt.

Anh biết ngay mà.

Sao có thể có chuyện anh bị lừa được.

"Nhưng chuyện sau khi uống rượu anh câu dẫn tôi là thật.

Anh thậm chí còn vì tôi mà ***** **.

Tôi chỉ đơn giản là dùng tay giúp hai chúng ta giải quyết mà thôi."
"Im! Im ngay! Tôi không muốn nghe! Cậu nói dối!" Lộ Sinh Nguyên bịt tai lại.

Sự thật mà cậu ta nói cũng có khác gì cái trước đó đâu.
Khúc Dạ mỉm cười, ghé sát tai Lộ Sinh Nguyên nói tiếp:
"Lần này tôi nói thật đó.

Không lẽ anh muốn chúng ta thật sự xảy ra chuyện gì hơn?"
"Câm ngay!"
Lộ Sinh Nguyên vung tay muốn đấm nhưng lần này đã bị Khúc Dạ chặn lại.

"Cùng một việc không thể trùng chiêu đến hai lần đâu.

Anh nhất quyết cứ phải thô bạo như vậy à? Tôi đã nói giữa chúng ta không có chuyện gì mà."
"Câm đi! Lời cậu nói không có chỗ nào đáng tin.

Làm sao có thể có chuyện tôi câu dẫn cậu, làm sao lại có thể vì cậu mà... Tóm lại cậu vẫn đang nói dối."
"Anh không tin cũng phải thôi.

Vì bản thân anh không nhận thức được chính bản thân mình.

Vậy để tôi làm lại cho anh xem nhé! Để cho anh thấy có đúng là anh vì tôi mà ***** ** hay không."
"Đừng có đụng vào người tôi!"
"Không đụng vào người anh làm sao mà chứng minh cho anh thấy được."
"Không cần cậu chứng minh.

Tay cậu chạm vào đâu đấy hả?! Bỏ ra!"
Sử Hồng nghe âm thanh vọng ra từ điện thoại mà bắt đầu hoang

mang.

Rốt cuộc quan hệ của Khúc Dạ và Lộ Sinh Nguyên là kiểu gì vậy? Trước khi đến tìm Lộ Sinh Nguyên, Khúc Dạ đã nhắn trước với Sử Hồng đợi điện thoại của anh thì hẵng hành động.

Rốt cuộc điện thoại gọi đến thì nhận được những âm thanh la ãm ã của Lộ Sinh Nguyên cùng những lời trêu chọc của Khúc Dạ.

Sử Hồng cảm thấy hiểu biết của mình về hai người này lâu nay xem ra vẫn chưa là gì.

Có điều qua cuộc điện thoại kì quái đó có thể kết luận được, Lộ Sinh Nguyên hiện tại đang bị Khúc Dạ quấy rối, tuyệt đối sẽ không làm phiền được đến cậu.

Sử Hồng gọi điện cho Bạch Vân Phong xác nhận vị trí hiện tại của Tinh Húc.

Trình độ của Bạch Vân Phong tuy không bá như Lộ Sinh Nguyên nhưng việc xác định vị trí của một người thì vẫn dư sức.

Và hiện tại Tinh Húc đang đến một bệnh viện khác.

Chính là bệnh viện mà trước kia cậu đưa anh đến đó để làm kiểm tra não.

... *** ...

"Ừm..."

Lộ Sinh Nguyên bị Khúc Dạ ép chặt vào ghế cương hôn.

Khúc Dạ hôn rất sâu, hai chân kẹp giữa hai đùi của Lộ Sinh Nguyên khiến anh không có cơ hội động thủ.

Khúc Dạ còn co một chân lên, cố tình cạ đầu gối vào vật giữa hai chân của người kia.

Tuy vẫn còn cách nhau một lớp vải nhưng Khúc Dạ dường như rất

thành thạo trong chuyện này.

Đầu gối cậu ta cạ một hồi đã khiến thứ ấy của Lộ Sinh Nguyên bị kích thích, lại thêm kỹ thuật hôn quá tốt khiến anh không nhịn được.

Thứ kia không chủ động mà đứng thẳng.
Khúc Dạ buông tha đôi môi bị hôn đến sưng lên của Lộ Sinh Nguyên.

Giữa hai đôi môi còn đọng lại một sợi chỉ bạc.

Anh mỉm cười nói:

"Thế nào? Tôi nói không sai chứ? Anh vì tôi mà đứng lên rồi kìa!"

"Khốn nạn!"

Lộ Sinh Nguyên muốn vung tay đấm mà không tay không nhúc nhích được.

Anh húc đầu vào cằm Khúc Dạ khiến anh đau điếng phải buông tay.

Lộ Sinh Nguyên ngồi bật dậy vung chân lên đá thẳng về phía Khúc Dạ nhưng anh giơ tay đỡ được.

Tuy vậy va chạm vẫn khiến tay anh bị nhói đau.

Có lẽ vì vậy mà cú đá tiếp theo anh đỡ không được, bị ăn thẳng cú đá vào ngực.

Khúc Dạ bị đập thẳng lưng vào chiếc bàn phía sau, ngã xuống bất tỉnh.

Máy móc trên bàn bị chấn động mà đổ xuống, lại ngay chỗ mà Khúc Dạ nằm.

Lộ Sinh Nguyên vội vàng chạy tới giữ lấy chiếc máy lại nhưng không thể giữ được hết.

Có vài cái máy nhỏ rơi xuống vỡ mất một góc.

Máy móc mà rớt vỡ thì hỏng là cái chắc.

Lộ Sinh Nguyên nhìn mà tiếc hùi hụi.

Nhìn xuống thấy Khúc Dạ vẫn nằm im không thèm nhúc nhích, anh tức giận giơ chân đá đá, chửi ầm:

"Còn không mau ngồi dậy?! Định nằm ăn vạ hả? Cậu mau đứng dậy đền mấy cái máy cho tôi.

Toàn là hàng nhập khẩu chất lượng cao của lão tử không đấy.

Đền mau!"

Khúc Dạ vẫn nằm im không nhúc nhích.

Lộ Sinh Nguyên đá thêm mấy cái nữa, vẫn thấy cậu ta nằm im như vậy.

Anh bỗng chột dạ.

Cậu ta chắc không bị anh đánh cho ngất luôn đấy chứ? Không thể nào.

Không phải bình thường cậu ta lì lợm lắm à? Chịu đòn tốt lắm mà.

Sao mới đá cho hai cái đã ngất đi rồi?

Anh cúi xuống lay gọi Khúc Dạ:

"Này, đừng hòng lừa tôi lần nữa nhé! Tôi sẽ không mắc lừa đâu.

Cậu còn không chịu dậy tôi lập tức xách cậu ném ra ngoài cửa đấy!"
Vẫn không chút động đậy.

Lộ Sinh Nguyên lật ngửa Khúc Dạ ra.

Cậu ta vẫn nhắm chặt hai mắt, gương mặt tái nhợt.

Lộ Sinh Nguyên phát hoảng.

Anh vội nâng đầu Khúc Dạ dậy, đưa ngón tay lên mũi cậu ta cảm nhận thử.

Vẫn còn thờ.

Anh dùng tay không ngừng vỗ hai bên má Khúc Dạ, liên tục gọi: "Này, cậu đừng có dọa tôi! Mau dậy đi! Tôi không đánh cậu nữa là được chứ gì?! Đừng nằm đó nữa!"
Khúc Dạ càng không động đậy anh lại càng sợ.

Anh sợ cậu bị anh đánh cho ngất thật.

Anh tức thì đánh vậy thôi, không cố ý mạnh tay như vậy.

Ai biết sao cậu ta đột nhiên lại yếu thế chứ.

Đánh có mấy cái đã ngã lăn quay không động đậy rồi.
"Tôi xin lỗi cậu, được chưa? Tôi cũng không cố ý đánh cậu.

Từ giờ tôi sẽ không đánh cậu nữa.

Dù cậu có làm gì tôi cũng sẽ không đánh cậu nữa."
Khúc Dạ vẫn chẳng nhúc nhích.

Lộ Sinh Nguyên hoảng sợ thật sự.

Động tác lay gọi càng thêm gấp gáp.

Giọng nói run run, không giữ nổi bình tĩnh nữa.
"Tôi đã xin lỗi cậu rồi mà, tại sao cậu vẫn không chịu tỉnh? Chết tiệt!
Có chết thì ra ngoài kia mà chết.

Đừng có chết trong phòng của tôi!"
Lộ Sinh Nguyên hoảng đến hai mắt ứa nước.

Anh không muốn xảy ra chuyện như vậy.

Anh hối hận vô cùng.

Giá như mình bình tĩnh một chút, đừng hờ tít là ra tay đánh người như thế có phải là được rồi không? Khúc Dạ mà chết thật thì anh biết làm sao bây giờ?

Chợt nhớ ra mình cần gọi cho xe cấp cứu.

Lộ Sinh Nguyên vội vàng rút điện thoại bấm gọi 120.

"Alo! Xin cho một xe cấp cứu đến..."

Lộ Sinh Nguyên còn chưa nói xong đã có một bàn tay chộp lấy cổ tay anh, kéo xuống.

Lộ Sinh Nguyên sửng sốt nhìn Khúc Dạ đã mở mắt từ lúc nào, mỉm cười nói với anh:

"Không cần gọi nữa.

Tôi tỉnh rồi."

* Chiêu này tuy được người ta xài rất nhiều lần nhưng lần nào cũng rất hiệu quả..

Chương 131: Chương 131

Lộ Sinh Nguyên kinh ngạc nhìn chăm chăm Khúc Dạ một hồi lâu.

Đôi mắt dần dần đỏ lên vì phẫn nộ.

"Cậu dám lừa tôi?"

"Tôi không lừa anh.

Bị đánh làm sao mà giả được chứ? Tôi bị đánh đến ngất đi thật nhưng vẫn chưa mất ý thức hoàn toàn.

Anh sốt sắng gọi tên tôi thế nào tôi đều nghe thấy.

Cho nên tôi mới cố gắng tỉnh dậy."

Lộ Sinh Nguyên tức đến nghẹn họng.

Giọng lười dè quẹo.

Tưởng anh sẽ dễ dàng bị lừa lần nữa à.

"Không ngờ anh lại quan tâm đến tôi nhiều như vậy.

Anh còn khóc vì tôi nữa."

Khúc Dạ chạm tay lên mặt, lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khoé mắt người kia.

Lúc này Lộ Sinh Nguyên mới nhận ra là mình thế mà đã rơi nước mắt thật.

Khi nghĩ rằng Khúc Dạ đang gặp nguy hiểm, có thể sẽ chết, anh đã đau lòng và sợ hãi đến mức suýt khóc.

Tại sao lại như vậy? Lộ Sinh Nguyên bị chính những cảm xúc lúc này của mình làm cho mơ hồ, không hiểu nổi.

Khúc Dạ ngồi dậy ôm chầm lấy Lộ Sinh Nguyên, thủ thỉ:

"Tôi xin lỗi! Tôi không nên chọc anh tức giận, cũng không nên lừa anh.

Nhưng anh cứ liên tục đánh tôi như thế, tôi đành phải dùng cách này để ngăn anh lại."

"..." Nói cũng có lý.

Đúng là ban nãy mình đánh có hơi hăng say quá.

"Ban nãy anh đã hứa sẽ không đánh tôi nữa rồi đó.

Anh nhất định phải giữ lời nha.

Nếu không tôi lại phải tìm đủ mọi cách để ngăn anh lại."

Lộ Sinh Nguyên thở dài một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Với một kẻ lươn lẹo thế này thì càng đánh chỉ càng chuốc lấy phiền phức cho bản thân thôi.

Cả đời anh chưa từng đối phó với ai mà mệt mỏi như vậy.

Mệt cả đầu óc lẫn cơ thể.

"Được rồi.

Buông ra đi! Tôi đã hứa không đánh cậu thì sẽ không đánh nữa.

Chúng ta nói chuyện."

Khúc Dạ ngay lập tức buông Lộ Sinh Nguyên ra, còn đỡ người ta vào giường trong khi chính bản thân vừa nãy còn bị đánh cho bầm dập.

Lộ Sinh Nguyên đẩy Khúc Dạ ra, ý bảo không cần.

Hai người cùng ngồi xuống giường nói chuyện.

"Tôi đã hứa từ giờ sẽ không đánh cậu vậy thì cậu cũng phải hứa từ giờ không được tùy tiện động tay động chân lên người tôi."

"Vậy thì anh cũng đừng câu dẫn tôi nữa."

"Cậu..." anh nổi xung lên.

"Được rồi."

Chuyện này anh sao có thể trách tôi.

Tôi là đàn ông mà, đối mặt với người mình thích làm sao có thể không nổi d/ục vọng đây.

Nếu là anh, anh kiềm chế được không?"

Lộ Sinh Nguyên lúng túng, gương mặt đỏ rần, không biết phải trả lời thế nào.

Anh còn đang hoang mang không biết có nên tin vào những lời Khúc Dạ hay không.

Qua tất cả những gì anh cảm nhận và nhìn thấy này giờ thì có vẻ là Khúc Dạ thích anh thật.

Nhưng mà anh... anh trước giờ chưa từng hẹn hò với con trai.

Cái này... anh lúng túng không biết phải đối mặt thế nào.

Khúc Dạ nắm lấy tay Lộ Sinh Nguyên, hôn nhẹ lên bàn tay đó khiến Lộ Sinh Nguyên giật mình.

"Tôi biết trong thời gian ngắn anh rất khó mà chấp nhận được chuyện này."

Tôi sẵn sàng đợi anh, bao lâu cũng được.

Chỉ cần anh đừng né tránh tôi nữa."

Lộ Sinh Nguyên vẫn không dám nhìn thẳng vào Khúc Dạ nhưng đã gật đầu.

Khúc Dạ cũng chỉ cần có thế.

"Tạm thời bỏ qua chuyện này, tôi có một việc khác muốn hỏi anh.

Tinh Húc bị bệnh thật đấy à?"

Lộ Sinh Nguyên giật mình.

Này giờ bị Khúc Dạ phá quấy anh đã bỏ quên không theo dõi xem hiện tại Sử Hồng đang ở đâu.

Anh vội quay lại bàn máy tính truy tìm vị trí thì hoảng hốt phát hiện Sử Hồng đã đến trước cửa bệnh viện mà Tinh Húc đang làm kiểm tra não ở đó.

Anh định gọi điện báo cho Tinh Húc biết thì Khúc Dạ cản lại.

"Anh định tiếp tay cho Tinh Húc làm chuyện xấu sao?"

Lộ Sinh Nguyên kinh ngạc.

Sao nói gì nghe nghiêm trọng quá vậy.

"Hả? Tiếp tay... chuyện xấu gì?"

"Tinh Húc bị xuất huyết não.

Tại sao anh lại ngăn không để cho Sử Hồng biết chuyện này? Anh có biết Sử Hồng lo lắng cho Tinh Húc đến thế nào không? Anh có biết cậu ấy đang nghi ngờ Tinh Húc phản bội không?"

"Chuyện... chuyện này tôi cũng đâu biết phải làm thế nào.

Tinh Húc năn nỉ tôi giúp cậu ta."

"Cậu ta nói gì anh cũng đều nghe hả?"

Lộ Sinh Nguyên tức giận.

"Cậu nói kiểu gì đấy?"

"Xin lỗi.

Tôi không nên nói như thế.

Tôi biết anh cũng có cái khó của mình.

Chỉ là tôi không tán thành cách làm của Tinh Húc.

Cậu ta bị bệnh thì không nên giấu Sử Hồng, vừa khiến cậu ấy lo lắng, vừa khiến cậu ấy nghi ngờ.

Anh thấy như vậy có tốt ko?"

"Tôi cũng đã khuyên Tinh Húc rất nhiều nhưng cậu ấy vẫn nhất quyết giữ quan điểm của bản thân.

Cậu ấy nói chỉ cần bệnh thuyên giảm sẽ tự động nói cho Sử Hồng biết."

"Vậy tình trạng sức khỏe của Tinh Húc sao rồi?"

"Đã khá lên nhiều rồi nhưng vẫn cần phải theo dõi thêm."

"Vậy thì không cần giấu nữa.

Anh giấu dùm cậu ta từng ấy thời gian là đủ rồi.

Giai đoạn tiếp theo hãy để cậu ấy tự mình đối mặt."

"Nhưng..."

"Nếu Tinh Húc trách anh thì tôi sẽ gánh cho."

Lộ Sinh Nguyên đã sửng lại nhìn Khúc Dạ rất lâu.

Cảm giác cậu ta lúc này rất cao lớn, rất trưởng thành, tựa như một cái ô luôn sẵn sàng che mưa che nắng cho anh vậy.

Anh đã từng được ai đối xử như vậy chưa nhỉ?

"Cậu... có phải từ đầu đã hợp tác với Sử Hồng chơi tôi không?"

"..."

Anh có thể đừng chú ý đến mấy thứ tiểu tiết như vậy không?

... *** ...

"Quá trình trị liệu dạo gần đây của cháu có vẻ tiến triển khá tốt.

Tốt đến mức chú cũng ngạc nhiên.

Nhưng cháu đừng nên xem thường.

Còn một giai đoạn cuối cùng, cháu phải tuyệt đối tuân thủ.

Xuất huyết não vốn không thể xem thường.

Tốt hơn nên để người nhà giám sát."

"Cháu có thằng bạn quý hoá giám sát rồi.

Nhắc nhở cháu từng li từng tí khiến cháu phát phiền."

"Bạn bè là phải như vậy chứ.

Nhưng mà ta khuyên cháu nên làm kiểm tra chuyên sâu một lần.

Tiến trình phát triển nhanh hơn bình thường cũng rất đáng nghi.

Nên kiểm tra để yên tâm hơn."

"Chuyện đó cháu sẽ suy nghĩ.

Dù sao hiện tại cháu cảm thấy rất ổn.

"

Bác sĩ chợt ngẩng đầu nhìn về phía sau Tinh Húc.

Ông hơi sửng lại một chút rồi nhẹ nhàng nâng kính mắt, mỉm cười hỏi Tinh Húc:

"Khá ổn cũng không thể xem thường.

Phải rồi.

Cậu nhóc xinh đẹp đi cùng cháu cách đây một tháng đã biết chuyện này chưa?"

"Em ấy chưa biết.

Nếu được cháu hi vọng có thể giấu em ấy cả đời.

Em ấy đã phải chịu khổ sở quá nhiều.

Cháu không muốn lại mang đến đau khổ cho em ấy nữa."

"Vậy sao? Tại sao cháu không nghĩ rằng được ở bên chăm sóc cháu chính là niềm hạnh phúc của cậu ấy?"

"Sao có thể chứ.

Chăm sóc một người sắp chết đau đớn lắm.

Sẽ chẳng ai muốn trải qua đâu."

"Đoán già đoán non làm gì? Sao cháu không trực tiếp hỏi cậu ấy đi?"

Nhìn thấy vị bác sĩ hướng mắt nhìn phía sau lưng mình khiến Tinh Húc giật mình.

Anh từ từ quay đầu lại, hoảng hốt đến cứng đờ người.

Sử Hồng đang đứng ở sau lưng anh từ lúc nào.

Anh không khỏi hoảng sợ.

Sử Hồng cúi mặt âm trầm.

Cuộc nói chuyện vừa nãy em ấy nghe cả rồi sao? Biết hết tất cả rồi sao?

"A Hồng, anh..."

Sử Hồng đi đến thẳng tay tát Tinh Húc một cái thật mạnh.

Cậu đứng im nhìn Tinh Húc, vẻ mặt đầy uất ức và giận dữ.

Sau đó... quay lưng bỏ đi.

"A Hồng, đợi đã!"

Tinh Húc vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Vị bác sĩ nhìn mà lắc đầu.

Đúng là tuổi trẻ.

... *** ...

Tinh Húc đuổi theo Sử Hồng ra đến sảnh lớn của bệnh viện.

Anh tóm được tay cậu nhưng lại bị vùng ra.

"Đừng có chạm vào người tôi!"

"A Hồng, anh xin lỗi mà! Em nghe anh nói."

"Lúc tôi cần anh nói anh cứng miệng không chịu nói."

Giờ lại bắt tôi nghe anh hả? Đừng mơ! Tôi không muốn nghe!"

Sử Hồng đi nhanh ra cửa, Tinh Húc chạy thật nhanh tới ôm chặt cậu trong vòng tay.

Sử Hồng liên tục giãy dụa.

"Anh làm cái gì vậy? Mau buông ra! Đang ở nơi công cộng kia!"

"Anh mặc kệ."

Anh bỏ ra thì em sẽ chạy mất."

Đang đứng ở ngay cạnh cửa kính bệnh viện nên có rất nhiều người qua lại.

Bọn họ nhìn thấy một cặp đôi nam nam ôm ấp nhau như thế không khỏi hiếu kì.

Có người còn giơ điện thoại chụp hình lại.

Sử Hồng cho dù mặt có dày cỡ nào cũng không thể chịu đựng được chuyện này.

Cậu dịu giọng:

"Được rồi."

Chúng ta ra nơi khác nói chuyện.

Anh buông tay giùm đi!"

"Vậy em phải hứa không được chạy."

"Tôi chạy được chắc."

Đến lúc này Tinh Húc mới chịu buông Sứ Hồng ra, sau đó kéo cậu lên xe lái về nhà.

Bệnh viện này không xa căn nhà của họ lắm.

Chạy xe mười lăm phút là tới.

Ngồi trên xe Sứ Hồng không nói một lời nào.

Tinh Húc nhìn cậu như vậy, trong lòng không ngừng nghĩ xem lát nữa phải dỗ như thế nào.

Thật không hiểu Lộ Sinh Nguyên canh chừng thế nào mà lại để cho Sứ Hồng đuối đến tận nơi nhanh như thế.

Không phải anh định giấu Sứ Hồng cả đời.

Anh đã định mấy ngày nữa khi bệnh tình ổn định hẳn thì sẽ nói.

Vậy mà lại để em ấy đến bắt tại trận thế này anh biết giải thích làm sao? Hồi nãy còn tát anh một cái đau điếng đủ biết giận đến cỡ nào rồi.

Xe vừa dừng lại dưới tầng hầm, Sứ Hồng đã lập tức ra khỏi xe đi phăm phăm về phía thang máy.

Tinh Húc vội vàng chạy đuối theo, xém chút bị nhốt luôn bên ngoài. Trong thang máy lúc này chỉ có hai người.

Tinh Húc tranh thủ trình bày ngay:

"A Hồng, anh biết giờ anh có nói gì cũng khó mà nhận được sự tha thứ của em.

Cũng vì anh không muốn làm em lo lắng..."

"Anh thôi cái lý do đó của anh đi.

Em nghe cái này đến phát ngán rồi.

Anh xem em là gì? Nếu anh coi em là người yêu thì đã không làm thế."

"Anh dĩ nhiên xem em là người yêu.

Ngoài em ra anh không cần ai hết."

Lúc này thang máy đã mở ra.

Sử Hồng hùng hổ đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với giọng rất giận dữ:
"Anh nói dối! Em đã từng nói với anh, em muốn cùng anh vượt qua tất cả mọi khó khăn, đau đớn.

Anh cũng đã hứa sẽ không giấu em bất cứ chuyện gì nữa.

Vậy mà anh bị xuất huyết não lại không thèm nói với em một tiếng, thậm chí còn thông đồng với anh Tiểu Lộ lừa em.

Nếu không phải hôm nay em bắt được thì anh định giấu em đến bao giờ? Giấu đến lúc anh bị bệnh chết luôn sao?"

Sử Hồng nói mà suýt khóc.

Tinh Húc nhìn thấy những giọt nước mắt đang chực chờ rơi xuống khỏi khoé mắt của em ấy mà đau lòng.

Anh kéo cậu lại cho một nụ hôn.

Bỗng nhiên Tinh Húc bị một ai đó kéo ra khỏi người Sử Hồng.

Ngay sau đó là một cú đấm thật mạnh vào giữa mặt.

Sử Hồng kinh ngạc quay đầu nhìn và sửng sốt.

Đó là bố cậu, Đường Ngân..

Chương 132: Chương 132

Đường Ngân không có ý định đến thăm hai cậu con trai này.

Từ lúc rời khỏi nhà Tinh Húc chưa bao giờ quay lại thăm ông, chỉ có mình Sử Hồng hai ba ngày vẫn về, còn rất thường xuyên gọi điện thoại.

Bởi vì Liễu Mạn năn nỉ dữ quá, vì cũng muốn xem Sử Hồng ăn ở bên ngoài thế nào, tuyệt không liên quan gì đến Tinh Húc, ông mới nhân ngày cuối tuần mà đến chung cư này thăm chúng nó.

Hai vợ chồng chỉ vừa mới lên lầu được vài phút, còn đang lò dò tìm xem hai đứa con trai ở phòng nào.

Sử Hồng từng nhắn cho Liễu Mạn địa chỉ nhưng bà không nhớ rõ lắm.

Bọn họ nghe có tiếng cãi nhau ồn ào từ thang máy bên kia.

Lúc nhìn lại thì thấy Tinh Húc kéo Sử Hồng lại rồi hôn thẳng bé.

Đường Ngân nổi giận điên người.

Sử Hồng tuy không có quan hệ máu mủ nhưng trên danh nghĩa vẫn là em trai nó, làm sao nó có thể làm hành động biến thái như vậy với thẳng bé.

Ông không thể kìm chế nổi tức giận, lao đến kéo Tinh Húc ra rồi đấm cho nó một trận.

Sử Hồng hốt hoảng vội vàng đến xem Tinh Húc.

Đường Ngân đã lớn tuổi, sức khoẻ không quá tốt nên cú đấm không có khí lực quá lớn.

Dù vậy vẫn khiến một bên má của Tinh Húc sưng vù lên.

"A Húc, anh có làm sao không? Bố! Mẹ!"

Đường Ngân run run chỉ tay vào phía Tinh Húc mà mắng:

"Thằng con bất hiếu này, nó là em trai mày.

Sao mày lại có thể làm thế với nó chứ? Mày có còn là con người không?!"

"Không phải đâu, bố ơi! Con..." Sử Hồng định giải thích thì bị Tinh Húc ngăn lại.

"Con có không phải là người thì chẳng phải cũng là do bố sinh ra hay sao? Bố định nói mình cũng không phải người?"

"Mày..."

"Anh, sao lại nói như thế? Để em giải thích..."

"Không cần đâu.

Chuyện này có gì phải giải thích.

Chuyện anh thích ai, yêu ai là quyền của anh.

Bố không có quyền xen vào."

"Mày... Mày muốn đoạn tụ, tao không quan tâm nhưng không được đụng đến Sử Hồng.

Thằng bé rất tốt, rất hiếu thuận, trái ngược với mày.

Đừng có kéo nó xuống bùn với mày!"

Nói xong Đường Ngân ôm ngực ho khụ khụ.

Liễu Mạn vội vàng vỗ vai thuận khí cho ông.

Sử Hồng cũng chạy đến đỡ ông.

"Anh bình tĩnh lại đã! Có chuyện gì bố con ngồi nói chuyện với nhau, đừng tranh cãi ở ngoài như vậy.

Đây là chung cư."

Liễu Mạn tuy ngoài miệng nói như thế nhưng thực ra trong lòng cũng đang rất sốc.

Bà đã biết là Sử Hồng có người yêu rồi nhưng chưa từng nghĩ đó là con trai, càng không nghĩ đó lại là Tinh Húc.

Ban nãy là do Đường Ngân mất bình tĩnh nên không quan sát kĩ nhưng bà thì nhìn thấy cả.

Lúc Tinh Húc hôn, Sử Hồng không hề kháng cự.

Với tính cách của con trai, nếu nó không thích có thể để mặc người ta làm như vậy với nó sao? Rõ ràng hai đứa đó là một cặp.

Nếu như Đường Ngân muốn đánh Tinh Húc thì bà cũng rất muốn đánh Sử Hồng.

Bà chỉ có duy nhất một đứa con này.

Bà cũng muốn như bao người đàn bà khác có một cô con dâu hiền thảo, những đứa cháu đáng yêu.

Ai mà nghĩ thẳng bé lại đi yêu con trai, mà còn là con riêng của người chồng mới của bà.

Bà không biết phải đối mặt với ông ấy như thế nào, đối mặt với những người bạn già như thế nào.

Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Đường Ngân cũng cảm thấy để người khác nghe được việc con trai mình đoạn tụ chẳng phải là việc hay ho gì nên đồng ý vào nhà Tinh

Húc.

Sau khi ngồi xuống ghế, ông lập tức nắm lấy tay Sử Hồng, nói:
"Con dọn về nhà sống đi.

Đừng ở đây nữa."

"Không được đâu bố.

Con không thể để anh ấy ở đây một mình được.

Có chuyện này..."

"Nó làm chuyện như vậy với con mà con còn muốn ở đây à? Con nói thật cho bố, có phải nó bắt buộc con ở lại không? Có phải nó... nó thường xuyên làm những... những hành động như vậy..."

Đường Ngân không mở miệng nói được hết câu vì cảm thấy quá xấu hổ.

Ông cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nhìn Sử Hồng, không dám nhìn Liễu Mạn.

Con trai mình lại đi làm hành động bỉ. n thái đó với thằng bé.

Ông không xứng làm cha của nó.

"Bố, thực ra bố hiểu nhầm rồi.

Bọn con..."

"A Hồng!"

Sử Hồng ngẩng đầu khi nghe tiếng mẹ mình gọi.

Cậu thấy bà lắc đầu ra hiệu cho cậu đừng nói.

Hiện tại sức khoẻ Đường Ngân không tốt.

Việc của Tinh Húc đã khiến ông rất tức giận giờ nếu biết cả Sử Hồng cũng đoạn tụ thì ông ấy sẽ tức điên mà ngắt mất.

Thực ra Liễu Mạn vẫn còn một hi vọng nữa.

Bà nghĩ có lẽ trong quá trình gần gũi với Tinh Húc, Sử Hồng đã bị cậu ta dụ dỗ.

Sử Hồng từ nhỏ đến giờ hoàn toàn là một đứa trẻ bình thường, cũng từng có bạn gái.

Sao bỗng nhiên dọn đến ở chung với gia đình mới có mấy tháng mà đã thay đổi như vậy được.

Bà hiểu rất rõ con bà, nó vốn không có khuynh hướng thích đàn ông.

Chắc chắn là bị dụ dỗ.

Bà nghĩ nếu tách thằng bé ra khỏi Tinh Húc rồi từ từ khuyên giải, có lẽ sẽ làm thằng bé thay đổi.

Sử Hồng sao không nhìn ra được suy nghĩ đó của mẹ mình.

Cậu không chấp nhận chuyện đó.

Cậu và Tinh Húc là tình cảm chân thành xuất phát từ hai phía, làm sao cậu có thể để cho Tinh Húc một mình hứng chịu cơn thịnh nộ của bố.

Cậu cũng muốn thừa nhận với mẹ tình cảm của bản thân.

Điều cậu lo lắng nhất lúc này là sức khỏe của bố và Tinh Húc.

Anh ấy bị bệnh về não.

Nếu bị xúc động mạnh có lẽ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"A Hồng, em về nhà cùng mẹ em đi." Tinh Húc đột nhiên nói.

"Không được.

Em sao có thể để anh một mình.

Bệnh..."

Sử Hồng đột nhiên im bặt trước khi chữ "xuất huyết não" kịp thoát ra khỏi miệng.

Chuyện đoạn tụ của hai người họ còn chưa xong lại thêm căn bệnh của Tinh Húc sợ rằng sẽ khiến bố bị sốc.

"Con định nói gì?" Đường Ngân hỏi.

Có phải vẫn còn chuyện gì mà ông chưa biết không?

"Con... con muốn nói con cũng định về nhà mấy ngày."

Vì sức khoẻ của bố, Sử Hồng quyết định nhượng bộ.

Ít ra bệnh tình của Tinh Húc đã tốt hơn.

Cậu sẽ nhân cơ hội này cố gắng thuyết phục bố, hoá giải mâu thuẫn.

"Được.

Vậy dọn đồ ngay đi."

"Để anh giúp em."

Tinh Húc đứng dậy định giúp đỡ thì Đường Ngân quát lên:

"Mày ngồi yên đấy! Từ giờ không được chạm vào nó."

Tinh Húc chỉ lạnh lùng đáp:

"Đây là nhà tôi.

Bố không có quyền sai tôi làm gì cả." Nói xong theo Sử Hồng vào phòng trong.

"Mày... khụ khụ..."

"Anh, đừng nóng giận nữa hại sức khoẻ.

Đằng nào thì A Hồng cũng về luôn hôm nay mà.

Hơn nữa, chúng ta đang ở đây, A Húc không dám làm gì quá đáng đâu.

Anh cứ kệ chúng đi."

Thấy Liễu Mạn nói có lý, ông cũng không phản đối gì nữa nhưng vẫn rất tức giận.

Con với cái.

Thằng nhóc này chưa bao giờ khiến ông yên lòng.

... *** ...

"Anh đừng nghĩ em đã tha thứ cho anh chuyện anh giấu em bí mật trị bệnh."

"Anh biết lỗi rồi mà.

Từ giờ không dám tái phạm nữa.

Quá trình trị liệu của anh, lúc nào anh uống thuốc, lúc nào anh kiểm tra, tình hình ra sao anh cũng sẽ báo cáo tình hình cụ thể với em.

Được không?" Tinh Húc ôm lấy Sử Hồng từ phía sau, dụi dụi cằm vào vai cậu, làm nũng.

"Haiz.

Coi như lần này em tha thứ cho anh.

Em không chấp nhận chuyện như vậy lặp lại một lần nữa.

Anh phải chữa trị thật tốt cho em.

Không được chểnh mảng."

"Anh hứa.

Lát nữa anh sẽ chụp hình quy trình trị liệu của anh cho em xem và theo dõi."

Sử Hồng thở dài một hơi.

Đối mặt với bố mẹ, đây là chuyện mà trước sau gì cậu và Tinh Húc cũng phải trải qua, nhưng cậu vẫn mong mình có chuẩn bị trước hơn

là bị động thể này.
"Đừng lo lắng gì cả.

Cứ làm những gì mà em muốn.

Anh sẽ không cản em."
Sử Hồng quay lại ôm lấy cổ Tinh Húc và hôn anh.

Lần này trở về chắc chắn sẽ bị bố giám sát nên việc gặp lại nhau sợ rằng sẽ rất khó.

Cậu lo lắng, không yên tâm, cũng không nở rời xa nhưng lại không thể không đi.

"Bảo bối, của em cứng rồi kìa."

"Của anh thì khác gì."

"Giải quyết xong rồi về."

"Đừng đùa! Bố mẹ còn đang ở ngoài cửa chờ em đấy."

... *** ...

Chờ hơn hai mươi phút vẫn không thấy Sử Hồng ra ngoài khiến Đường Ngân không khỏi lo lắng.

Ông đến cửa phòng định mở thì phát hiện cửa bị khoá trong.

Ông hết hoảng vừa đập cửa vừa gọi,:

"A Hồng, con không sao chứ?"

Một chốc sau có tiếng Sử Hồng từ trong phòng vọng ra, nghe giọng có vẻ đang thờ gấp.

"Con và A Húc có chuyện riêng cần giải quyết.

Bố mẹ về trước đi.

Nửa tiếng nữa con sẽ tự về."

"Không được.

Bố không thể bỏ con ở lại được.

Con đang gặp chuyện gì? Có phải A Húc làm gì con không?"

Lập tức lại có tiếng Tinh Húc vang lên:

"Hai người về đi.

Sau ba mươi phút tôi sẽ tự thả nó về.

Bố còn lằng nhằng nữa tôi giam nó lại đó."

Đường Ngân hoảng sợ.

Tinh Húc có phải đang làm gì Sử Hồng không?

"Bố mẹ đừng lo cho con! Con tự xử lý được."

Liền sau đó là tiếng đổ vỡ trong phòng.

Hai vợ chồng già không thể không nghĩ đến một màn đánh nhau loạn xạ trong phòng.

Ông đã từng nghe Tinh Thần nói qua, võ công của Sử Hồng không thua kém gì Tinh Húc.

Nghe giọng của nó có vẻ không phải đang chịu thiệt?

"Thôi, về đi anh.

Hai đứa nó đã nói vậy rồi.

Không thì chúng ta đợi ở ngoài xe cũng được."

Lại có thêm vài tiếng đổ vỡ.

Xem ra đánh nhau rất ác liệt.

Đường Ngân không muốn nhìn thấy hai đứa con trai đánh nhau nhưng ông nghĩ với những gì mà Sử Hồng đã phải chịu đựng, nó cần phải đánh cho Tinh Húc một trận.

"Vậy con cẩn thận.

Bố sẽ đợi ở ngoài xe.

Đừng để bị thương đấy!"

Nghe tiếng chân người đi rồi Sử Hồng mới dám buông bàn tay đang bịt chặt miệng mình ra, rên rỉ không ngừng.

Tinh Húc càng ra sức thúc vào, đưa thứ kia càng lúc càng đâm sâu vào bên trong huyết động nhỏ.

"Ừm... anh... anh thật quá đáng ư a..."

"Quá đáng gì chứ? Không phải em cũng muốn sao? Không lẽ em định mang cái thứ đang cứng lên đó đi ra ngoài?"

"Ừm... anh chậm lại...a a ..."

"Cứ thông thả.

Xong việc rồi về."

* Người lớn còn ở bên ngoài mà hai anh dám ở trong phòng làm vậy.

Đúng là không biết sợ..

Chương 133: Chương 133

Khoảng hơn nửa tiếng sau mới thấy Sử Hồng từ trong nhà đi ra.

Trông gương mặt có vẻ hồng hào, quần áo đã thay mới, không có gì giống với vừa đánh nhau một trận xong.

"Con không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?" Đường Ngân sốt ruột hỏi.

"Con không sao.

A Húc cũng nhẹ tay, không đánh con quá dữ."

"Thật chứ? Bố nghe đánh dữ dội lắm mà.

Để bố xem."

Đường Ngân kéo tay áo của Sử Hồng lên xem thì thấy mấy vết bầm tím nhỏ nằm loang lổ khắp cánh tay.

Ông trợn mắt tức tối không để ý Sử Hồng che miệng quay mặt đi.

Cậu ấy không muốn ông nhìn thấy mình đang cười nếu không sẽ lộ mất.

Mấy vết bầm tím đó dĩ nhiên không phải do đánh thật, đều là do Tinh Húc giúp cậu ngụy trang để bố mẹ không nghi ngờ.

"Thằng ôn này, nó lại dám đánh con như thế.

Còn chỗ nào nữa, để bố xem!"

"Bố à, đánh nhau thì bị thương là bình thường mà.

Anh ấy cũng bị con đánh bầm dập hơn ấy chứ.

Bố đừng tức giận nữa."

Đường Ngân nhíu mày, không nói gì nữa.

Sử Hồng cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay ông.

Cho dù có ghét, có chửi rửa thì vẫn là con mình mà, sao có thể không xót chứ.

Bọn họ im lặng như vậy trở về nhà, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem ti vi, cùng nhau thảo luận về vài vấn đề xã hội nóng hổi.

"Con với A Húc đang hẹn hò đúng không?"

Nghe mẹ hỏi Sử Hồng giật mình.

Cậu nhìn mẹ một lúc rồi gật đầu.

Liễu Mạn vốn đã đoán ra từ trước nhưng khi nghe chính con trai mình thừa nhận vẫn không khỏi cảm thấy sốc.

"Chuyện này bắt đầu từ khi nào?"

"Khoảng... hai tháng ạ."

"Có phải con bị bệnh rồi không? Mẹ chưa từng nghe con nói con thích con trai."

"Mẹ, thích con trai đâu phải là bệnh."

Hướng chi con nghĩ mẹ đã hiểu lầm rồi.

Con không có khuynh hướng thích đàn ông.

Con chỉ thích A Húc thôi."

"Con nói gì vậy? A Húc không phải là con trai sao?"

"Đúng, anh ấy là con trai."

Không chỉ vậy, cho dù A Húc có là bất kì ai con cũng thích.

Chỉ cần đó là A Húc thôi."

"..." Nói một thôi một hồi không phải cũng là thích con trai sao?

"Dù thế nào mẹ cũng không thể chấp nhận được chuyện này.

Con đã từng nói với mẹ sẽ kiếm cho mẹ một cô con dâu xinh đẹp, nết na, sẽ sinh cho mẹ một đứa cháu đáng yêu.

Vậy mà con thế này... Sao cứ phải là con trai, sao cứ phải là A Húc chứ? Con làm như vậy mẹ biết đối mặt sao với bọn con đây?"

"Mẹ, xã hội bây giờ người ta đã thoáng hơn nhiều với tình yêu đồng giới rồi.

Chẳng lẽ mẹ kì thị sao?"

"Không phải.

Mẹ..."

Không phải bà kì thị đồng tính.

Bà cũng chẳng phải người cổ hủ, thiên cận gì.

Bà đã từng xem phim, cũng xem báo, thấy vài cặp nam nam yêu nhau cũng không thấy có vấn đề gì lắm.

Nhưng đến khi chuyện xảy ra trên người con của mình bà lại cảm thấy rất khó chấp nhận.

Cho dù đối phương không phải là Tinh Húc mà một cậu con trai khác bà cũng không thể tiếp nhận nổi.

"Mẹ..."

"Mẹ mệt rồi.

Mẹ muốn về phòng suy nghĩ một lát."

"Để con đưa mẹ lên."

"Không cần.

Con tự lo liệu cho bản thân đi.

Tốt nhất đừng để cho bố con biết.

Ta sợ ông ấy sẽ không chịu được."
Sử Hồng im lặng.

Thái độ của mẹ có hơi sai lệch với suy đoán của cậu.

Tuy rằng cậu biết mẹ sẽ không đồng ý ngay nhưng không nghĩ rằng bà lại kì thị tình cảm đồng giới như vậy.

Cậu không biết mình nên thuyết phục như thế nào.

Lúc này Tinh Húc nhắn tin muốn gọi video.

Sử Hồng liền nhanh chóng chạy lên lầu về phòng, khoá cửa cẩn thận.

Xong cậu leo lên giường, chủ động gọi video cho anh.
"Để em yên tâm anh muốn cho em nhìn thấy anh đang uống thuốc."

"Làm vậy rất tốt.

Cứ phát huy nhé.

Bất cứ lúc nào anh uống cũng phải gọi video cho em."
"Thế lỡ như lúc đó em đang dạy thì làm sao anh gọi video cho em được?"

Sử Hồng suy nghĩ một chốc rồi đáp:

"VẬY ANH QUAY CLIP RỒI GỬI CHO EM."

"...!ĐƯỢC." Giám sát cũng kinh thật.

"VẬY MỚI NGOAN CHỨ."

"Em có chắc là đang khen lão công của em hay đang khen con cún vậy?"

"Khen uống thuốc giỏi thì không phải ai cũng khen như vậy sao?"

Tinh Húc cười trừ: "Em chỉ khen thôi à? Phải có quà chứ?"

"Chúng ta ở xa nhau như vậy em muốn gửi quà cho anh thì làm thế nào được?"

"Gửi qua video là được mà."
Sử Hồng ngó người.

Có cái gì có thể gửi qua video được chứ? Chỉ có mấy thứ đại khái như hình ảnh gì đó thôi.

Cậu nhìn Tinh Húc, cẩn trọng hỏi:
"Anh lại có chủ ý quái đản gì thế?"
"Sao lại quái đản? Em đang nghĩ đến cái gì vậy?"
"Chả có gì.

Thế anh muốn tặng cái gì?"
Tinh Húc nhìn vẻ mặt đề phòng của Sử Hồng cảm thấy rất buồn cười.

"Chúng ta đêm nào cũng ngủ cùng nhau, anh sớm đã quen rồi.

Đêm nay không có em, anh sợ sẽ khó ngủ lắm."
"Rồi sao? Anh muốn em ru anh ngủ?"
"Không cần mất công vậy đâu.

Chụp ảnh kho.ả thân của em gửi cho anh nhìn.

Anh chắc chắn có thể ngủ ngon."
"Anh đi chết đi!" Sử Hồng đỏ mặt mắng.

Cái tên này gọi video cũng có thể giờ trò lưu manh được.
Tinh Húc phá lên cười: "Anh mà chết thật thì em sẽ ở goá đấy!"
"Em còn lâu mới ở goá.

Anh mà chết em sẽ đi kiếm một cô gái xinh đẹp, đáng yêu cưới làm vợ, sinh thật nhiều con.

Em sẽ sống thật hạnh phúc."
"Em nói cái gì?"
Mặt Tinh Húc bỗng chốc tối sầm.

Tuy rằng cái chuyện anh chết gì đó chỉ là anh đùa cho vui, nhưng dù chỉ là đùa anh cũng không muốn Sử Hồng đem chuyện sẽ cưới một cô gái khác để đùa với anh.

Sử Hồng nhìn sắc mặt đó của Tinh Húc đã đoán ngay được anh lại suy nghĩ linh tinh gì rồi.

Cậu cười phì, dịu dàng nói:

"Cho nên anh nhất định không được chết đấy.

Không được để người khác có được em.

Nếu không kiếp sau, kiếp sau nữa anh sẽ không tìm được em đâu."
Tinh Húc ngớ ngờ.

Cảm thấy mình đúng là đồ ngốc.

Thật ra Sử Hồng còn lo lắng nhiều hơn anh.

Đã qua một kiếp đau đớn chia xa như thế nào.

Em ấy chắc chắn là người không muốn trải qua chuyện đó lần nữa nhất.

Ngay lúc này anh muốn lao ngay đến đó ôm em ấy vào trong vòng tay.

Muốn hôn lên mái tóc, hôn lên trán và đôi mắt đã chứng kiến qua quá nhiều đau khổ của người đó.

Kiếp này anh nhất định không thể để cho em ấy một mình đau khổ nữa.

"Anh hứa sẽ không bỏ em, cũng sẽ không chết.

Chúng ta sẽ cùng nhau sống đến già."

Sử Hồng nở nụ cười gật đầu.

"Ừ."

... *** ...

Sử Hồng đến phòng tìm Đường Ngân nhưng không thấy.

Cậu đoán chừng ông lại đến căn phòng chứa đầy những bức ảnh đó.

Khi cậu đến thấy cửa chỉ khép hờ.

Đường Ngân ngồi bên trong, ôm một bức ảnh nhẹ nhàng lau nó một cách vô cùng cẩn thận.

Nghe tiếng cửa mở, Đường Ngân quay lại.

Nhìn thấy Sử Hồng, ông hơi ngạc nhiên trong một chốc rồi mỉm cười vẫy tay với cậu:

"Vào đây."

Sử Hồng bước vào.

Cậu nhìn thấy trên tay ông là bức ảnh của người vợ quá cố.

Cậu lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh ông, hỏi nhỏ:

"Bố đang nhớ bà ấy à?"

"Ừ."

Lúc nào bố cũng nhớ.

Chắc con đã nghe A Húc kể chuyện rồi nhỉ.

Cả cuộc đời này người mà bố mắc nợ nhiều nhất chính là bà ấy.

Ngày đó còn trẻ, bố lao vào làm việc như điên, cứ nghĩ cố kiếm thật nhiều tiền, lo cho vợ con một cuộc sống giàu sang.

Nhưng ta nào biết rằng, cái mà họ cần nhất chính là có bố ở bên cạnh.

Phải đến khi bà ấy mất đi, bố mới nhận ra."
Sử Hồng trầm mặc.

Có nhiều người lúc sống thì không biết trân trọng người bên cạnh, chỉ đến khi mất đi người đó rồi mới cảm thấy hối tiếc.

Cậu cũng như vậy.

Chỉ đến khi rời khỏi thế giới đó mới nhận ra mình đã yêu vị thái tử lạnh lùng, kiêu ngạo, có trái tim rộng lớn bao trùm toàn thiên hạ.
"Vậy còn A Húc thì sao?"
Đường Ngân ngẩng đầu nhìn.

Dường như ông không hiểu lắm câu hỏi của Sử Hồng.
"Bố có nghĩ rằng bố cũng mắc nợ A Húc không?"
Dĩ nhiên là có nhưng không hiểu sao nhìn vào ánh mắt sâu thẳm như biển của Sử Hồng, ông lại không mở miệng nói.

Cứ như thể nếu nói ra sẽ sai lầm và không thể sửa lại được.

Đối với Tinh Húc, không chỉ đơn giản là mắc nợ.

Ông nợ nó cả tuổi thơ, nợ nó một người mẹ, nợ nó một gia đình.

Những điều này không thể một lời nói hết được.
"Bố có biết tại sao anh ấy không bao giờ muốn vào căn phòng này không?"
"Nó nói với con là tại sao?"
"Vì anh ấy ghét nơi này.

Không phải vì những bức ảnh đầy kỉ niệm đang giăng đầy tường.

Mà vì đây là phòng của mẹ anh ấy.

Căn phòng này đã chẳng còn đồ vật nào của mẹ anh ấy nữa cả."

Đường Ngân kinh ngạc hỏi:
"Nó nói với con như thế sao?"
"Vâng.

Anh ấy nói bố đã đem dọn toàn bộ những di vật của mẹ đi."
Đường Ngân đứng bật dậy, dường như cảm thấy rất sốc.

Ông bỗng nhiên nắm lấy tay Sử Hồng đi ra khỏi phòng.

Sử Hồng kinh ngạc nhưng không dám hỏi, ngoan ngoãn đi theo.
Đường Ngân dắt Sử Hồng về phòng của mình.

Đây là lần đầu tiên cậu vào phòng của bố mẹ.

Cách bài trí đơn giản, mộc mạc, thứ duy nhất khiến cậu cảm thấy không hợp là cái giường kia.

Trông màu sắc của nó khá tách biệt với căn phòng.
"Đây là giường của bà ấy."

Sử Hồng kinh ngạc.

"Sau khi bà ấy mất, ta sợ những đứa trẻ nhìn thấy những di vật của mẹ chúng sẽ đau buồn nên mới đưa chúng về phòng mình, tự gặm nhấm nỗi đau.

Không chỉ giường, những di vật khác cũng đang ở đây."
Sử Hồng thở dài lắc đầu.

Hai cha con nhà này đúng là thích gây hiểu lầm thật..

Chương 134: Chương 134

Hai cha con nhà này, cha thì sợ con đau buồn nên mang toàn bộ di vật của vợ mang vào phòng mình nghĩ rằng chỉ nên để bản thân một mình chịu đau đớn.

Con trai thì cứ ngỡ bố đem quăng hết di vật đi nên căm hận, cũng chưa từng muốn gặp bố nên dĩ nhiên cũng chưa vào phòng của bố mình bao giờ.

Hai cha con gặp nhau là gây gổ, tranh cãi, không ai muốn nhắc đến chuyện ngày trước.

Rốt cuộc hiểu lầm đến hơn chục năm như vậy.

Sử Hồng gọi điện cho Tinh Húc nhưng máy bận.

Cậu nghĩ có lẽ anh đang làm việc.

Cậu không gọi nữa.

Chuyện này có lẽ để sau giờ làm cậu hẹn anh ra ngoài nói chuyện sẽ tốt hơn.

"Sau khi hết giờ làm thì ngay lập tức về nhà.

Bố sợ A Húc sẽ đến làm phiền con."

Tin nhắn của Đường Ngân đến ngay sau đó khiến mặt Sử Hồng méo xệch, chỉ biết cười khổ.

Trước khi làm rõ hiểu lầm giữa hai người thì không nên làm mịch

lòng bố.

Có lẽ hôm nay cậu cần phải sắp xếp về sớm chút.
Từ lúc đảm nhận công việc của một bác sĩ tư vấn qua điện thoại,
Tinh Húc trở nên bận rộn hơn.

Tuy vậy anh khá linh hoạt về việc chọn nơi làm việc.

Có hôm anh ở nhà hoặc làm ở cơ quan.

Ngày hôm nay anh làm việc tại nhà, đến buổi chiều anh định sẽ đến
cơ quan một lúc.

Thời gian vừa rồi giấu Sử Hồng tự mình chữa trị đã khiến em ấy lo
lắng nhiều, thậm chí còn gây hiểu lầm.

Tối qua Lộ Sinh Nguyên gọi điện cho anh trình bày đủ thứ nguyên do
vì sao lại chậm trễ thông báo.

Chung quy lại cũng chỉ có một cái tên: Khúc Dạ.

Khúc Dạ và Sử Hồng hợp tác với nhau khống chế Lộ Sinh Nguyên
để dễ bề theo dõi và bắt quả tang anh.

Người tên Khúc Dạ này đúng là không thể xem thường.

Bất quá có vẻ như anh ta không còn là tình địch nữa.
Để chuộc lỗi với Sử Hồng, Tinh Húc dự định sẽ làm một điều gì đó
thật đặc biệt.

Hai người bọn họ từ lúc hẹn hò hình như chưa có một vật gì giống
kiểu như là vật đính ước cả.

Vậy là anh nghĩ đến chuyện mua một cặp nhẫn để đánh dấu chủ
quyền.

Bất cứ ai nhìn thấy chiếc nhẫn cũng đều hiểu hai người họ đều đã có chủ, sẽ bớt được một đồng phiền phức.

Đầu giờ chiều Tinh Húc lái xe ra ngoài đến một cửa hàng vàng bạc đá quý.

Anh muốn đặt một cặp nhẫn vàng, không mỏng cũng không dày.

Bên trong mặt nhẫn khắc tên của hai người họ: Húc và Hồng.

Thời gian giao hẹn là một tuần.

Cửa hàng còn có dịch vụ ship tới tận nhà nhưng anh muốn tự mình tới kiểm chứng trước khi lấy về.

Tinh Húc muốn tạo bất ngờ cho Sử Hồng nên không nói gì cả.

Hôm nay anh vẫn đều đặn uống thuốc và gửi video báo cáo với Sử Hồng.

Dĩ nhiên không quên cảnh cáo Lộ Sinh Nguyên và sẽ phạt anh ta vào một hôm nào đó.

"Anh, cặp nhẫn này đẹp quá!"

"Em muốn cái nào thì cứ chọn đi.

Anh chiều theo ý em."

Sự riu rít tình cảm của cặp nam nữ bên cạnh khiến Tinh Húc chú ý.

Bọn họ cũng giống như anh và Sử Hồng, là một cặp đôi đang yêu nhau muốn mua một cặp nhẫn để tuyên bố chủ quyền và cũng để kỷ niệm việc xác định một mối quan hệ mới.

"Hôm qua gặp em xong bố mẹ anh có nói gì em không?"

"Bố mẹ thích em lắm.

Mẹ anh cứ khen em suốt, còn bảo anh may mắn lắm mới quen được em."

"Thật sao? Anh không nói vậy để nịnh em đấy chứ?"

"Anh nói thật mà."

Tinh Húc chạm lên một bên mặt mình.

Hôm nay vẫn còn sưng nên anh vẫn luôn đeo khẩu trang để che đi.

Đây không phải lần đầu anh bị đánh.

Từ nhỏ luôn phản kháng lại bố mình anh đã bị đánh không ít.

Bị đánh nhiều đã thành quen.

Chỉ là... lại khiến Sử Hồng đau lòng rồi.

Nghĩ một hồi Tinh Húc đột nhiên nhắn tin cho Sử Hồng hỏi:
"Kiếp trước chuyện tình cảm của chúng ta có bị gia đình hai bên phản đối không?"

Sử Hồng nhìn tin nhắn, có hơi ngạc nhiên khi anh hỏi thế nhưng cũng nhanh chóng nhắn tin trả lời.

Đơn giản có sao thì nói vậy.

"Phụ hoàng của anh và cha em cực kỳ ủng hộ ấy chứ."

Thời gian đầu anh không thích em, bệ hạ còn hận chẳng thể gả anh cho em ngay và luôn."

Tinh Húc nhìn mà bật cười.

Kiếp trước thuận lợi như vậy thì tại sao chuyện tình của bọn họ lại kết thúc thảm như thế?

Đầu Tinh Húc đột nhiên đau dữ dội.

Kể từ lần bị ngất đi hôm đó anh không còn đau như vậy nữa nhưng lần này cơn đau còn dữ dội hơn.

Tinh Húc đang lái xe rẽ vào ngã tư phải vội vã thắng lại, đau đớn mà gục vào vô lăng.

Có tiếng còi xe kêu ầm ỹ.

Tinh Húc ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một chiếc xe bán tải đang lao thẳng về phía anh.

"RẦM!"

Sử Hồng đang ngồi soạn thảo văn bản trên máy tính, tay muốn lấy chén trà đặt bên cạnh đột nhiên tay bị trượt.

Chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tiếng động lớn khiến cả phòng giám hiệu giật mình.

"Thầy Sử, có chuyện gì vậy?"

"Không sao.

Tôi không cẩn thận làm rơi chén trà thôi."

Sử Hồng cúi xuống nhặt mảnh vỡ của chén không cẩn trọng lại làm đứt tay.

Tim cậu đập rất mạnh, thỉnh thoảng liên hồi, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bất an.

Cứ có cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó.

Cậu không yên tâm liền gọi điện cho Tinh Húc.

Đầu dây bên kia reo lên một lúc mới có người bắt máy.

Nhưng giọng nói bên kia lại là của một người khác:

"Cho hỏi anh có phải là người quen của chủ nhân số điện thoại này không? Tôi là y tá của bệnh viện XY."

Sử Hồng giật mình.

Trái tim như ngừng đập.

Sao lại là người của bệnh viện bắt máy?

"Vâng."

"Chủ nhân của số điện thoại này vừa bị tai nạn giao thông đang nằm trong phòng cấp cứu."

Mong anh nhanh chóng đến..."

Sử Hồng không kịp nghe hết câu đã sốc đến mức đánh rơi điện thoại xuống đất.

Cậu vội vàng nhặt điện thoại lên, nhanh chóng lái xe đến bệnh viện.

Trên đường đi còn gọi điện báo cho Lộ Sinh Nguyên biết.

... *** ...

Nghe tin dữ, vợ chồng Đường Ngân ngay lập tức chạy đến bệnh viện.

Lúc họ tới khoa cấp cứu đã thấy Sử Hồng cùng hai người nữa đang ngồi chờ bên ngoài phòng mổ.

Sử Hồng lúc này đang gục đầu vào vai người bên cạnh, nghe thấy tiếng Đường Ngân liền đứng dậy.

Gương mặt cậu xám ngoét, đôi mắt sưng húp lên vì khóc quá nhiều.

"A Húc sao rồi?"

"Anh ấy bị chảy máu não phải mổ gấp."

Con đã ký giấy mổ cho anh ấy."

Đường Ngân bị sốc, ngực lại đau lần nữa.

Sử Hồng và Liễu Mạn vội đỡ ông ngồi xuống.

"Chuyện... là thế nào?"

"Con đột nhiên có cảm giác không lành nên gọi điện cho A Húc."

Y tá bắt máy và báo cho con biết anh ấy bị tai nạn và được đưa vào cấp cứu tại đây."

"Nguyên nhân tai nạn là gì?"
Sử Hồng cúi mặt không nói.

Lộ Sinh Nguyên đứng cạnh đó đáp thay:
"Thưa hai bác, cháu đã tìm hiểu thì lúc ấy Tinh Húc đang lái xe đột nhiên thắng lại giữa chừng không rõ nguyên do.

Liền sau đó bị một ô tô đụng phải.

Cảnh sát đang điều tra hộp đen của chiếc ô tô để tìm hiểu nguyên nhân."

Thật ra với khả năng của Lộ Sinh Nguyên muốn xem hộp đen từ chỗ cảnh sát chẳng có gì là khó.

Nhưng Sử Hồng lại không muốn anh làm thế.

Nhìn sắc mặt cậu ấy dường như đã đoán được nguyên nhân Tinh Húc bị ngất.

"Vậy đợi họ có thông tin rồi báo lại cho ta biết.

A Hồng, bác sĩ có nói khả năng thành công của ca mổ là bao nhiêu không?"

Khúc Dạ nhìn Đường Ngân cảm thấy rất khâm phục.

Trong tình huống con trai phải phẫu thuật như này mà vẫn có thể giữ bình tĩnh mà hỏi Sử Hồng như vậy.

Còn Sử Hồng có vẻ như sắp không kìm nổi lại muốn khóc rồi.

"Khoảng năm mươi phần trăm." Lộ Sinh Nguyên trả lời thay.

Anh còn định nói thêm khả năng hồi phục sau mổ là rất thấp.

Nhưng nghĩ lại có lẽ chưa nên nói vội.

Đường Ngân bóp chặt ngực ho khụ khụ.

Sử Hồng dù đang rất đau đớn cũng cố gắng an ủi ông:
"Bố, cố gắng giữ gìn sức khỏe.

Anh ấy sẽ không sao.

Anh ấy mạnh mẽ lắm mà.

Nhất định ca mổ sẽ thành công."

"Mới hôm qua ta còn đánh nó, mắng chửi nó.

Thế mà hôm nay... Rốt cuộc ta đã gây nên nghiệt gì thế này? Nếu A Húc có mệnh hệ gì ta phải làm sao đây?"
Đường Ngân rốt cuộc cũng không kìm nén được nữa.

Ông dấm vào ngực mình mà tự trách.

Nếu biết thế này hôm đó dù có giận thế nào ông cũng sẽ không đánh thẳng bé.

Nếu như nó không qua được, nếu như thằng bé vĩnh viễn không tỉnh dậy ông phải làm sao đây?

Sử Hồng ôm lấy ông, cố gắng giữ cho ông đừng tự tổn thương bản thân.

"Bố, con tin anh ấy sẽ vượt qua.

Nhưng lần này nếu như anh ấy qua được bố có thể đừng chỉ trích anh ấy, cho anh ấy tự do yêu đương được không?"

Liểu Mạn biết Sử Hồng là đang muốn nhân cơ hội này cầu xin cho Tinh Húc cũng là cầu xin cho chính mình, mong bố chấp nhận tình yêu của hai người bọn họ.

Tinh Húc cũng đã bị như vậy rồi, con trai thì đau đớn thế kia, bà cũng chẳng thể nhẫn tâm mà ngăn cản chúng nó nữa.

"Được.

Chỉ cần A Húc bình yên trở về nó muốn yêu đương với ai thì tùy nó.

Bố sẽ không can thiệp nữa."

"Con thay mặt anh ấy cảm ơn bố."

Được sự chấp thuận của bố, Sử Hồng cảm thấy rất nhẹ lòng.

Sau này cho dù ông ấy có muốn hối hận cũng không được nữa.

Một lúc sau Tinh Thần chạy tới.

Một nhà cùng nhau hồi hộp chờ đợi cả mổ kết thúc.

Một giờ sau đó, cánh cửa phòng mổ cuối cùng đã mở.

"Ca mổ thành công.

Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm nhưng hiện tại đang rơi vào trạng thái hôn mê.

Không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại.

Tất cả đều phải dựa vào ý chí của cậu ấy thôi.

"Mọi người cũng nên chuẩn bị tinh thần.

Bệnh nhân trước đó đã bị xuất huyết não, sau tai nạn máu chảy lan ra khắp não bộ.

Cho nên sau khi tỉnh lại có thể bệnh nhân sẽ trở thành người thực vật."

Đường Ngân ngay lập tức ngắt xiu..

Chương 135: Chương 135

Khúc Dạ mua mấy phần ăn sáng đến bệnh viện đưa cho Lộ Sinh Nguyên.

Lộ Sinh Nguyên khi đó chỉ vừa mới ngủ dậy, rửa mặt ở trong phòng vệ sinh xong đi ra ngoài thì gặp Khúc Dạ.

"Sao anh không ngủ thêm chút nữa? Hôm qua anh thức đến gần sáng mới ngủ mà."

"Tôi không sao."

Tiểu Hồng còn thức nguyên đêm kia.

Bây giờ vẫn không chịu chớp mắt một chút."

Khúc Dạ gật đầu đưa phần ăn sáng cho Lộ Sinh Nguyên.

Sau đó đến phòng bệnh đưa đồ ăn cho Sử Hồng.

Cậu ấy đã trông bên cạnh giường của Tinh Húc từ tối qua cho đến sáng, chưa ngủ một lúc nào.

Anh và Tinh Thần đều nói muốn trực thay, cậu ấy đều từ chối.

Lúc Khúc Dạ vào phòng của Tinh Húc thì không thấy Sử Hồng.

Người ngồi trong đó là Tinh Thần.

"Sử Hồng đi đâu rồi?"

"Anh ấy đi thăm bố rồi ạ."

Khúc Dạ đưa mắt nhìn Tinh Húc đang nằm trên giường.

Mỗi lần nhìn cậu ta thế này trong lòng không khỏi cảm thấy xót xa.

Chỉ mới cách đó chưa đầy hai ngày Sử Hồng và anh còn cùng nhau lên kế hoạch theo dõi cậu ta, vậy mà thoáng cái đã thế này.

"Ăn sáng đi này."

Hôm nay cậu có đi học không?"

"Em xin nghỉ phép rồi ạ."

Anh hai bị thế này em cũng chẳng có tinh thần mà đi học.

Anh... là đồng nghiệp của A Hồng?"

"Ừ."

"Vậy anh cũng phải đi dạy đúng không?"

"Lát nữa tôi sẽ đi."

Cậu ăn sáng đi nhé! Tôi qua đưa đồ cho Sử Hồng."

Trong phòng của Đường Ngân lúc này ngoài Sử Hồng ra còn có Liễu Mạn.

Bà ấy đã ở bên cạnh giường chồng mình từ lúc ông bị ngất đi.

Bệnh của Đường Ngân là cao huyết áp cùng với bệnh tim, bị xúc động quá độ mà dẫn đến sốc rồi ngất đi.

Đã qua một đêm tính ra bây giờ ông cũng sắp tỉnh rồi.

Lúc Khúc Dạ đến thì nghe tiếng hai mẹ con đang trò chuyện trong phòng:

"Nếu như A Húc thực sự trở thành người thực vật con định thế nào?"

"Con sẽ ở bên chăm sóc anh ấy cả đời."

"Quyết định như vậy không do dự chút nào sao? Con sẽ để lỡ cả một đời đấy."

"Nếu không có anh ấy con sống cũng như chết."

Sao lại gọi là để lỡ cả đời được.

Đời này của con là ở bên cạnh anh ấy."

Liễu Mạn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của con trai mà thở dài.

"Lúc con bị tai nạn rồi hôn mê suốt một năm, mẹ đã nghĩ chỉ cần con có thể tỉnh lại thì con muốn cái gì mẹ cũng sẽ chiều theo ý con.

Nhưng dường như sau đó mẹ đã quên mất lời hứa này của mình."

Bà nắm lấy tay Sử Hồng, siết nhẹ.

"Bây giờ mẹ không cản con nữa.

Điều mẹ mong muốn nhất đời này là con trai mẹ được mạnh khỏe và hạnh phúc.

Con muốn yêu ai, muốn làm gì, chỉ cần con thấy hạnh phúc, mẹ đều sẽ ủng hộ."

"Con cảm ơn mẹ."

"Mẹ đúng thật là... Suy nghĩ nhiều làm gì chứ.

Con với A Húc không phải đều là con trai mẹ hay sao? Hai đứa có ở bên nhau thì cũng là về một nhà cả mà.

Chẳng có gì thay đổi cả."

Sử Hồng mỉm cười.

Nếu Tinh Húc tỉnh lại biết được chuyện này chắc chắn sẽ rất vui.

"Cộc cộc."

Khúc Dạ gõ cửa rồi đi vào.

Anh đưa cho Sử Hồng hai phần ăn sáng rồi nói tạm biệt để chuẩn bị về trường.

"Cảm ơn anh.

Đêm qua đã làm phiền anh nhiều rồi."

"Còn nói như vậy là anh giận đấy.

Chúng ta là bạn bè, giúp đỡ nhau không phải là chuyện đương nhiên sao? Quan trọng là cậu phải giữ gìn sức khỏe.

Lát nữa cậu tranh thủ chợp mắt một chút.

Cậu mà gục thì lấy ai chăm sóc cho Tinh Húc?"

"Em biết rồi.

Em đợi bố tỉnh rồi em sẽ ngủ một chút."

"Nói về cái đó... anh nghĩ là ông đã tỉnh rồi."

Sử Hồng giật mình quay lại nhìn nhưng vẫn thấy ông đang nhắm mắt.

"Ông ấy đã tỉnh từ lúc hai người đang nói chuyện.

Có lẽ là ngại không muốn mở mắt đó thôi."

Sử Hồng quan sát kỹ một chút thì thấy hình như tay của ông ấy khẽ động.

Nếu đã tỉnh hẳn là những gì cậu và mẹ nói nãy giờ ông cũng đều nghe cả rồi.

Nên không biết nói gì cũng không biết đối mặt ra sao nên ông mới chọn cách tiếp tục giả vờ đang ngủ.

Sử Hồng mỉm cười.

Vậy có lẽ chuyện của cậu và Tinh Húc không còn gì đáng lo nữa rồi.

Chỉ cần anh ấy tỉnh dậy...

... *** ...

Tinh Húc mở mắt thấy mình đang nằm trên một chiếc giường rất rộng, trong một căn phòng kì lạ.

Một căn phòng được trang trí theo phong cách cổ trang.

Còn bản thân hẳn đang mặc trung y, cũng theo kiểu cách phong kiến.
"Người hôm nay ngủ nhiều hơn mọi khi đấy."

Sao giờ mới dậy?"

Nghe giọng nói quen thuộc Tinh Húc ngẩng đầu nhìn ra cửa thì kinh ngạc.

Người vừa bước vào là Sử Hồng nhưng trong y phục cổ trang.

Hơn nữa, bộ y phục này khá quen mắt.

Hình như hẳn thường thấy nó trong những giấc mơ trước kia.

Tinh Húc hoang mang, đây là hẳn đang nằm mơ à? Nhưng sao đột nhiên lại mơ?

"Sao thế? Ngủ nhiều mù người rồi?"

"Người là... Sử Hồng?"

"Không phải ta thì ai?"

Sử Hồng ngạc nhiên sờ trán Tinh Húc đồng thời sờ trán mình.

Không thấy nóng mà.

"Người không sao đấy chứ? Trong người thấy không được khỏe?"

"À, không sao."

Ta rất ổn.

Có lẽ người nói đúng.

Ta ngủ hơi nhiều nên bị mù người rồi."

"...!Nếu người mệt thì cứ nghỉ ngơi đi."

Đừng nên xem thường sức khỏe của mình.

Pháp lực còn quá ít thì cũng ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe đấy."

"Ta..."

"Chủ nhân lo cho người ta thì cũng nên lo cho chính mình đi.

Sức khoẻ của người cũng có tốt đâu.

Vậy mà chẳng chịu ngồi yên một chỗ, hết đi chỗ này rồi đến chỗ khác.

Người mà ngắt ra đó thì làm sao giờ?" Một người khác hình như là thị vệ của Sử Hồng bưng một tô cháo bước vào.

"Cảnh Điền, người nhiều lời quá!"

"Vâng vâng.

Mời hai vị điện hạ ăn sáng.

Cháo yến mới nấu xong đây."

Sử Hồng quay qua nói với hấn:

"Người rửa mặt đi rồi ra ăn."

"Ừ."

Tinh Húc phỏng đoán đây là khoảng thời gian hấn cùng Sử Hồng sống chung trong phủ thái tử hai tháng trước khi cả hai cùng rời khỏi thế giới này.

Hấn đang suy nghĩ làm thế nào mà mình lại đến được đây.

Hấn nhớ mình đang lái xe thì bị đau đầu khủng khiếp.

Rồi sau đó... hình như có một cái xe tải lao thẳng vào xe của hấn. Không lẽ hấn chết rồi xuyên về kiếp trước? Không.

Cái này không khoa học một chút nào.

Quang cảnh này khá giống những giấc mơ mà hấn đã có trước đó, chỉ là lần này có hơi khác.

Giấc mơ này quá chân thực.

Tinh Húc cảm thấy rất hoang mang, không hiểu rõ cuộc tình huống của mình thế này là sao.

"Người lại ngăn người rồi.

Lại đang suy nghĩ cái gì?"

"Không có gì." Không biết bằng cách nào hẳn cần tìm cách trở về.

Nếu không Sử Hồng ở bên kia nhất định sẽ rất lo lắng.

"Hôm nay người có kế hoạch gì không?"

"Ta? Không phải người nói định đưa ta đi xem Tiểu Tâm tập luyện sao?"

Tiểu Tâm hình như là học trò của hẳn trong kiếp trước.

Thằng bé tên thật là Trần Vĩnh Tâm, con trai của người bạn thân Trần Trung của hẳn.

Tinh Húc hơi sửng lại.

Hình như những ký ức kiếp trước của hẳn đang ùa về một cách vô cùng tự nhiên.

"Phải rồi.

Vậy ăn xong rồi chúng ta đi."

Tinh Húc nhớ rằng mình có hai vị sư phụ đều là những thuật sĩ tiên bối.

Một người tên Tinh Thanh Ngôn, người còn lại là Phượng Cẩn.

Thời gian này pháp lực của hẳn còn quá ít, không đủ khả năng để chỉ dạy Tiểu Tâm nên mới giao thằng bé cho hai vị sư phụ dạy dỗ.

Những ký ức này cứ tự nhiên hiện ra trong đầu hẳn.

Tinh Húc nhìn Sử Hồng.

Chỉ có ký ức về việc tại sao Sử Hồng lại bị bệnh sắp chết là hẳn không có bất cứ thông tin gì cả.

Tinh Húc gửi bồ câu hỏi xem vị trí của nhóm Thanh Ngôn.

Sau đó một khoảng nửa tiếng sau có tin gửi về báo bọn họ đang ở một nơi cách nơi này hơn mười dặm.

Tinh Húc nói với Sử Hồng:

"Sức khoẻ người không tốt, không nên đi đường xa như vậy.

Hôm nay chúng ta hãy ở nhà đi.

Để khi nào Tiểu Tâm rèn luyện về rồi đi thăm cũng được."

"Tùy người."

"Trưa nay để ta nấu cho người nhé!"

"Không phải bình thường đều là người nấu sao?"

"Ừ.

Nhưng hôm nay ta sẽ nấu một món vô cùng đặc biệt.

Bảo đảm người chưa từng ăn qua."

Sử Hồng mỉm cười đáp:

"Ừm.

Vậy thì nấu đi.

Ta chờ xem."

Tinh Húc dần nhớ ra khoảng thời gian đó mình vẫn thường xuyên nấu ăn đầy đủ ba bữa cho Sử Hồng.

Còn cùng em ấy làm rất nhiều việc khác như cùng nhau làm thơ, vẽ, cùng đọc sách, thảo luận về các vấn đề dân tình hay gặp phải.

Đến tối bọn họ còn ngủ chung giường với nhau.

"Làm cái gì đấy? Tránh ra một bên!"

"Không thể cho ta ôm người ngủ một lúc sao?"

"Không.

Đừng có chạm vào người ta!"

"Không ôm người ta sẽ khó ngủ lắm."

"Khó ngủ chứ không phải không ngủ được.

Sao hôm nay người dờ chừng thế hả? Cút!"

Tinh Húc muốn nhào tới ôm thì lại bị Sử Hồng nhất quyết đẩy ra.

Tinh Húc khóc ròng.

Không lẽ trong khoảng thời gian này hai người ở chung mà tình trạng của bọn họ luôn kiểu ban ngày gần gũi, buổi tối đường ai nấy đi như vậy à?

* Mình giải thích cho một số bạn nếu thắc mắc.

Hiện tại là khoảng thời gian Tinh Húc bị hôn mê và đang dần tìm lại những ký ức bị lãng quên trong giấc mơ.

Nhưng nếu không có cách thoát ra khỏi giấc mơ thì sẽ rất nguy hiểm..

Chương 136: Chương 136

"Làm sao mà người có thể nấu được những món này thế?" Sử Hồng rất kinh ngạc.

Những món mà Tinh Húc nấu hôm nay là sự kết hợp của phong cách cổ xưa và hiện đại.

Cách nấu này không phải chỉ những người ở thời hiện đại như hẳn mới biết nấu sao.

"Bí mật.

Người chỉ cần ăn và cho ta nhận xét là được."

Sử Hồng gắp mỗi món một đĩa ăn thử.

Sau đó gặt đầu ra vẻ vô cùng thích thú.

"Ngon lắm.

Ta không biết là tay nghề của người lại tiến bộ nhanh như vậy."

"Ta cái gì học cũng rất nhanh." Trải qua hai kiếp rồi năng lực còn không thể không cao được sao.

"Người bắt đầu không biết khiếm tốn từ khi nào vậy? Thôi mặc kệ người.

Ta đi xem hoa của ta đây."

Kể từ khi bắt đầu sống chung với nhau Sử Hồng rất năng trồng cây, đặc biệt là trồng hoa.

Cả ngày nếu không đi đâu thì Sử Hồng sẽ ở trong vườn hoa cả mấy tiếng đồng hồ.

Thời gian còn lại mới dành cho Tinh Húc hẳn.

Đã hai ngày trôi qua ở trong thế giới của kiếp trước, mỗi đồ vật hẳn chạm qua, mỗi sự vật hẳn nhìn thấy, ký ức của kiếp trước lại ùa về.

Trước kia trong giấc mơ vốn chỉ là những hình ảnh đứt đoạn thì hiện tại đã là một đoạn ký ức rõ ràng hơn.

Hắn nhận ra trước kia mối quan hệ của hai người rất tồi tệ.

Hắn thậm chí đã từng muốn giết Sử Hồng.

Bọn họ có thể đi đến quan hệ này đã là rất ngạc nhiên rồi.

Hai người họ dành rất nhiều thời gian ở cạnh nhau, cùng nhau làm rất nhiều việc.

Sử Hồng cũng chưa bao giờ từ chối những hành động quan tâm chăm sóc của Tinh Húc nhưng lại nổi giận mỗi khi hắn có hành động thân mật dù chỉ một chút.

Tinh Húc cảm thấy rất ức chế.

Quan hệ kì quái kiểu này còn chẳng bằng một phần mười lúc hắn với Sử Hồng ở hiện đại.

Hắn không thể hiểu nổi tại sao bọn họ lại thành ra như vậy.

Hắn liền than phiền với Kim Yến.

"Chủ tử, không phải từ lâu người đã chấp nhận mối quan hệ như thế này rồi sao? Giờ bỗng nhiên lại muốn thay đổi?"

"Thì lâu dần cũng phải khác chứ.

Ta thích A Hồng.

Ngày nào cũng nhìn thấy người mình thích lớn vờn trước mặt, còn ngủ cùng vậy mà lại không thể làm những chuyện mình muốn làm thì sao có thể không khó chịu đây?"

Kim Yến nhìn Tinh Húc một chốc, ngạc nhiên nói:

"Sau bao nhiêu chuyện xảy ra giữa hai người, như thế này là tốt nhất.

Chính người đã nói như thế còn gì.

Bây giờ người muốn thay đổi cũng phải xem ý của Sử công tử như thế nào đã."

Sau bao nhiêu chuyện xảy ra là những chuyện gì? Ký ức của hắn quá rời rạc, hắn không nắm được, cũng không thể hỏi Kim Yến.

Như vậy sẽ dễ bị lộ ra việc hắn đã không còn là người thuộc thế giới này.

Tinh Húc suy nghĩ một lúc quyết định đánh cược một lần.

Sử Hồng thường ở cả ngày ngoài vườn, hết trồng cây lại chăm cá.

Trong vườn hắn cho xây một hồ cá nhỏ, làm một cái hòn non bộ nhỏ nhỏ xinh xinh.

Mỗi ngày đều đặn cho cá ăn, dùng ngón tay chơi đùa với chúng.

Hôm nay trong lúc đang cho cá ăn thì Sử Hồng đột nhiên bị ai đó che mắt lại.

Trong tất cả những người hắn quen biết chỉ có duy nhất một người thích làm cái trò này.

Hắn hắng giọng:

"Tinh Húc, bỏ tay ra!"

"Chẳng vui gì cả, người đoán được quá nhanh."

"Còn ai thích làm mấy trò trẻ con này ngoài người."

Không muốn đoán cũng biết được là người rồi."

"Giả vờ bị lừa một chút cũng không được à?"

"Không thích giả vờ."

Tinh Húc xụ mặt.

"Người khiến ta không vui, phải phạt."

"Hả?"

Tinh Húc đột nhiên kéo Sử Hồng vào một cái ôm.

Sử Hồng muốn đẩy ra nhưng không được.

"Ta ôm một chút thôi cũng không được à? Ta hứa sẽ không làm gì quá đáng mà."

Sử Hồng im lặng.

Nghĩ lại hai ngày nay thái độ của Tinh Húc hơi lạ, lúc nào cũng tìm cách thân mật với hắn.

Không phải là hành động gì quá đáng, chỉ là cái nắm tay hay muốn thơm má, hoặc tắm cùng.

Hắn cũng chẳng phải keo kiệt gì, dù sao thì tình cảm của cả hai thế nào mỗi người trong lòng đều tự biết.

Nhưng kể từ khi về ở chung, Tinh Húc luôn tự giữ chừng mực với hắn, ngoài chăm sóc ra sẽ không đòi hỏi gì khác.

Chẳng hiểu sao hai ngày nay lại như vậy cứ như biến thành một người khác.

Không.

Nói khác thì cũng không quá khác, chỉ là dường như y thể hiện tình cảm thoải mái, phóng khoáng hơn bình thường mà thôi.

Sử Hồng không phản kháng, để mặc cho Tinh Húc ôm như thế.

Hắn biết rõ tình cảm của Tinh Húc đối với mình nhưng hắn không thể đáp lại.

Hắn hận mà cũng không hận.

Mối quan hệ của bọn họ một lời không thể nói hết được.

Thời gian cuối đời này hắn đồng ý sống cùng Tinh Húc chỉ đơn giản là muốn cho cả hai một cơ hội để tâm tình thả lỏng hơn.

Dù sao hắn cũng không muốn trước khi chết mang theo một mối thù không thể cởi bỏ.

Không thấy Sử Hồng phản kháng, Tinh Húc càng được thể siết chặt lấy Sử Hồng sợ rằng y sẽ đột nhiên đổi ý mà đẩy mình ra.

Hắn thấy kì lạ.

Mấy ngày vừa rồi hắn luôn nhìn thấy những ký ức của kiếp trước dần dần trở về qua những sự vật, những tình huống.

Chỉ riêng những lần tiếp xúc với Sử Hồng thì lại chẳng có chút kí ức nào trở về.

Tinh Húc bắt đầu cảm thấy lạ.

Lâu như vậy rồi mà không thấy Sử Hồng có phản ứng gì? Theo hắn biết Sử Hồng cho dù là ở kiếp trước hay kiếp sau đều chẳng phải là người hiền lành gì.

Để cho hắn ôm lâu như vậy nhưng không có phản ứng gì thì cũng hơi lạ.

Tinh Húc buông Sử Hồng ra thì mới tá hỏa khi thấy Sử Hồng đã ngất từ lúc nào.

Hắn vội vàng ôm Sử Hồng chạy nhanh vào trong phòng.

Thái y ngay lập tức được gọi đến.

Sử Hồng được chẩn đoán là do quá sức nên ngất đi.

Lúc này Tinh Húc mới ngẩn ra.

Hắn không biết rằng Sử Hồng lại yếu đến như thế.

Buổi chiều hôm đó Thanh Ngôn và Phượng Cẩn đưa Tiểu Tâm trở về.

Thanh Ngôn lập tức đi xem Sử Hồng.

"Sức khoẻ của Sử Hồng càng ngày càng yếu rồi.

E là không thể trụ được bao lâu nữa.

Chúng ta cần nhanh chóng tiến hành kế hoạch sớm."

Tinh Húc ngạc nhiên hỏi: "Kế hoạch? Kế hoạch gì?"

Thanh Ngôn ngạc nhiên nhìn Tinh Húc khiến Tinh Húc giật mình.

Hắn biết mình vừa nói hớ rồi.

"Người qua đây vì sư cần nói chuyện."

"Vâng."

Phượng Cẩn nhìn theo.

Dường như cũng cảm thấy gì đó.

... *** ...

Sau khi vào phòng đóng cửa lại, Thanh Ngôn lập tức giăng một tầng kết giới.

Sau đó quay qua nhìn Tinh Húc hỏi thẳng:

"Người từ thời không nào tới vậy?"

Tinh Húc giật mình kinh ngạc.

"Ta là sư phụ của người chẳng lẽ còn không hiểu người sao? Tuy

không biết tại sao lại như vậy nhưng người không thuộc về thời không này."

"Sư phụ, con... Chính con cũng không hiểu tại sao mình lại ở đây."

Con nói có lẽ người không tin nhưng có vẻ như thời không này là kiếp trước của con.

Con đang cùng sống với Sử Hồng ở một thời không khác.

Sau một tai nạn thì đột nhiên con lại ở đây."

"À, hiểu rồi."

"Sư phụ tin ạ?"

"Không lẽ người nói dối?"

"Không."

Những gì con nói hoàn toàn là sự thật."

"Thế thì sao ta phải nghi ngờ?"

Tinh Húc ngó người.

Hắn mới nhận ra mình đúng là ấu trĩ.

Nếu như sư phụ đã xác định được hắn là từ thời không khác tới thì chẳng có lý do gì lại không tin hắn cả.

"Sư phụ xin hãy giúp con."

Trước khi tìm cách trở về thế giới cũ con muốn biết rõ tình hình hiện tại ở nơi này."

"...!Được."

Thanh Ngôn đặt tay lên đầu Tinh Húc.

Lập tức một loạt hình ảnh ở kiếp trước ùa về như một đoạn phim dài nhiều tập lần lượt chạy qua đầu Tinh Húc.

Hắn kinh ngạc, hắn đau đớn, hắn bị sốc trước những gì mà hắn và Sử Hồng đã từng trải qua trong quá khứ.

Tinh Húc khuyu gối xuống sàn.

Trong một lúc tiếp nhận quá nhiều thông tin kinh khủng như vậy khiến hắn cảm thấy khó thở.

Giờ hắn đã hiểu tại sao cảm xúc của Sử Hồng khi gặp lại hắn ở hiện đại lại xúc động đến như thế.

Bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện không thể tin nổi.

Hắn cảm tạ vì mình cuối cùng đã biết được tất cả những chuyện này.

Từ giờ hắn đã có thể tự tin rằng mình sẽ không để cho Sử Hồng phải chịu những đau đớn này một mình.

Hắn sẽ cùng em ấy trải qua tất cả khổ sở cũng như đau đớn, cùng nhau đi qua mọi khó khăn.

Sẽ không giấu em ấy bất cứ chuyện gì, không để cho em ấy tổn thương nữa.

"Bây giờ người định thế nào?"

"Sư phụ, kế hoạch kia khi nào thì tiến hành?"

"Mọi thứ ta đã chuẩn bị xong.

Có lẽ nếu không có gì thay đổi thì hai ngày nữa sẽ hành động."

"Vậy thì con sẽ ở lại đây để tiễn hắn một đoạn đường cuối cùng.

Ít ra con cũng muốn có thứ để khi trở về có thể kể cho A Hồng nghe."

"Người nói cứ như thể người biết cách trở về vậy.

Đến vi sư còn không biết."

Tinh Húc ngó ngò.

Hình như là thế thật.

"Trước mắt cứ ở lại đã rồi con sẽ nghĩ cách vậy."

... *** ...

Hai ngày sau đó Tinh Húc luôn ở bên cạnh chăm sóc cho Sử Hồng, gần như không rời ra một phút giây nào.

Vào đêm cuối cùng trước khi rời đi, Tinh Húc cũng nói với Sử Hồng những lời tương tự như kiếp trước:

"Kiếp này ta có lỗi với ngươi.

Kiếp sau gặp lại ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với ngươi, sẽ không bao giờ khiến ngươi phải tổn thương nữa."

"Còn ta hi vọng kiếp sau sẽ không bao giờ gặp lại ngươi.

Mọi ân oán của chúng ta kiếp này kết thúc ở đây là được rồi."

Nếu như Tinh Húc trong ký ức của hắn đã im lặng không nói một câu nào thì lần này hắn siết chặt lấy tay Sử Hồng mà khẳng định.

"Cho dù ngươi không muốn gặp ta ta vẫn sẽ mãi đuổi theo ngươi.

Kiếp sau, kiếp sau nữa, ta sẽ luôn nắm tay ngươi, đời đời kiếp kiếp không bao giờ buông ra."

* Có thể nhiều bạn sẽ ngạc nhiên tại sao Tinh Húc nằm mơ mà cứ như đang xuyên không về lại kiếp trước vậy.

Câu trả lời sẽ có đầy đủ ở chương sau cho nên chú ý đón xem nhé..

Chương 137: Chương 137

Lần đấy khi nhìn hai vị sư phụ và Khúc Phong hì hục vẽ pháp trận, Tinh Húc cuối cùng đã hiểu cảm giác của mình ở kiếp trước.

Thái tử Tinh Húc khi đó rất hối hận, rất đau đớn.

Hắn không muốn rời xa Sử Hồng như thế.

Hắn không cam tâm buông tay như thế.

Dù chỉ còn một phần trăm cơ hội hắn cũng muốn nắm chặt lấy, vĩnh viễn không buông tay ra.

Tinh Húc ôm Sử Hồng đặt vào giữa pháp trận.

Bàn tay hắn đặt lên ngực Sử Hồng.

Đây là cơ hội cuối cùng.

Pháp lực của hắn vẫn còn một ít, đủ để thực hiện ước nguyện sau cùng này.

Khi Tinh Húc chuẩn bị thi pháp thì một bàn tay đột nhiên vỗ nhẹ lên vai hắn.

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu.

Thanh Ngôn nhìn hắn mỉm cười nói:

"Tiểu Húc, đến đây là đủ rồi.

Tinh dậy đi!"

"Hả?" Tinh Húc kinh ngạc.

Lập tức khung cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi.

Không còn hình ảnh Sử Hồng nằm trên pháp trận, đại sảnh được dùng làm nơi thi pháp cũng biến mất.

Chỉ còn lại một màu trắng xoá.

Tinh Húc không còn trong trang phục hoàng cung cổ đại nữa mà giống như đang mặc quần áo bệnh nhân của thế giới hiện đại.

Thanh Ngôn đang đứng trước mặt hắn.

Thanh Ngôn hỏi hắn:

"Con có nhận thức được mình đang ở trong hoàn cảnh nào không?"

"Con... có phải đang nằm trong bệnh viện?"

"Đúng vậy.

Con bị tai nạn rồi hôn mê sâu.

Ta biết con muốn biết rõ về kiếp trước của mình nên ta mới để con ở lại đây.

Nhưng giờ thì con nên tỉnh dậy rồi.

Nếu còn không tỉnh thì con sẽ vĩnh viễn không thể trở lại được nữa đâu."

"Con... nhưng con phải tỉnh như thế nào?"

"Chuyện đó chỉ mình con mới biết thôi.

Bọn ta chỉ có thể giúp đến đây.

Hãy tự nghĩ cách đi."

Sau đó Thanh Ngôn biến mất, chỉ còn lại Tinh Húc đứng ngơ ngác trong không gian trắng xoá vô định ấy.

Dù biết là mơ nhưng hẳn phải tỉnh thế nào đây? Hẳn chẳng có một chút manh mối nào cả.

"A Húc!"

Có tiếng Sử Hồng đang gọi hẳn vang lên ở đâu đó.

"A Húc, anh đã hôn mê nhiều ngày rồi.

Tại sao vẫn chưa tỉnh?"

"A Húc, nếu anh còn không tỉnh lại thì sẽ chết thật đó."

"A Húc, tỉnh lại đi!"

Tỉnh Húc biết mình cần tỉnh nhưng lại không biết phải làm thế nào để thức dậy.

Hắn bắt đầu mất bình tĩnh.

Hắn liên tục gọi Sử Hồng nhưng người ở phía bên kia hình như không nghe thấy hẳn.

Hắn nghe tiếng Sử Hồng liên tục gọi tên mình nhưng hẳn lại không có cách nào đáp lại.

Tỉnh Húc cố gắng bình tĩnh.

Hắn biết bây giờ có cuống lên cũng chẳng làm được gì.

Hắn nhắm mắt, giữ cho tâm bình lặng.

Nếu đã biết là mơ vậy thì chỉ cần tỉnh lại là được.

Đơn giản thế thôi.

... *** ...

Ở một hang động nào đó, Thanh Ngôn đang đứng trong một pháp trận.

Phượng Cẩn ở bên cạnh thi pháp.

Nhìn thấy Thanh Ngôn có dấu hiệu xuống sức, hai chân cũng không

thể đứng vững, Phượng Cẩn không khỏi lo lắng.

Hắn cảm thấy duy trì như vậy đã đủ lâu nên quyết định tự ngắt. Pháp thuật vừa ngừng, Thanh Ngôn ngay lập tức khụy xuống.

Phượng Cẩn vội vàng chạy tới đỡ.

"Ngươi không sao chứ?"

"Ngươi... sao lại tùy tiện ngắt phép như thế?"

"Ngươi đã vì thằng bé mà đứng như vậy suốt hai ngày hai đêm còn chưa đủ sao? Chúng ta chỉ nên giúp đến đây thôi, còn lại hãy để nó tự bước mình bước tiếp.

Nó cũng có phải là trẻ con đâu."

Thanh Ngôn im lặng.

Phượng Cẩn liền cúi xuống bế hắn lên ngồi trên một cái bệ đá bằng phẳng.

Cái ngày mà Tinh Húc rời khỏi thế giới này, trước khi thằng bé trút hơi thở cuối cùng, Thanh Ngôn và Phượng Cẩn đã cùng đặt lên linh hồn của Tinh Húc một phép thuật nhỏ.

Nó cho phép bọn họ biết được khi nào Tinh Húc gặp nguy hiểm dù là ở bất kì thời không nào, và chỉ sử dụng được một lần duy nhất.

Và chính là lần này, hai vị sư phụ quyết định ra tay cứu đệ tử duy nhất của mình một lần.

Bọn họ tìm hiểu tình huống rồi vẽ pháp trận để Thanh Ngôn đi vào giấc mơ của Tinh Húc đánh thức thằng bé dậy trước khi quá muộn.

Thanh Ngôn đã đứng trong tư thế đó suốt hai ngày hai đêm.

Hắn còn muốn dặn dò thêm cho Tinh Húc nhưng chợt phát hiện ra Phượng Cẩn đã ngắt phép.

Tuy không nói ra nhưng đúng là hắn đã sắp không trụ vững được nữa.

Nhưng hắn làm từng đó việc có lẽ đã đủ rồi nhỉ.

Việc còn lại nếu Tinh Húc không tự vượt qua được thì là do số mệnh của nó thôi.

... *** ...

Khi Tinh Húc mở mắt lần nữa thì thấy mình đang nằm trên giường bệnh.

Anh còn chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh hiện tại thì đã có một người đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy anh.

Tinh Húc nhận ra đó là Sử Hồng.

Anh không khỏi cảm thấy mừng rỡ.

Cuối cùng cũng thực sự trở về rồi.

"Sao anh bây giờ mới tỉnh? Bác sĩ nói nếu hôm nay anh còn không chịu tỉnh nữa thì... Em thực sự đã rất sợ."

Bờ vai em ấy rung lên, nước mắt em ấy chảy dài thấm ướt một bên má anh.

Tinh Húc cảm thấy hối hận.

Nếu biết mình làm em ấy lo lắng thế này anh đã cố gắng trở về sớm hơn.

"Anh xin lỗi!"

Tinh Húc muốn giơ tay vỗ về người yêu nhưng tay không nhấc lên nổi.

Anh sửng sò.

"A Húc, anh không sao chứ?" Thấy thái độ của Tinh Húc có gì đó không đúng, Sử Hồng lo lắng hỏi.

"À.

Không sao."

Khi chưa nhận thức được tình trạng cơ thể Tinh Húc không muốn nói ra ngay khiến mọi người lo lắng.

Sử Hồng thấy phản ứng của Tinh Húc hơi lạ, có gì đó không giống phản ứng bình thường.

Cậu định hỏi thì đột nhiên Tinh Thần và Lộ Sinh Nguyên từ bên ngoài chạy vào, nhào tới ôm chầm lấy Tinh Húc.

"Tên nhóc chết tiệt! Tôi còn tưởng cậu đi rồi chứ."

"Anh hai, anh đã ngủ suốt một tuần liền.

Em cứ sợ anh không tỉnh lại nữa."

"Hai cái người này, tôi còn chưa chết.

Đừng có trù ẻo linh tinh.

Mau đứng dậy cho tôi.

Nặng chết đi được."

Hai người vội vàng đứng dậy.

Tinh Thần hồ hởi nói:

"Anh biết không? Bác sĩ nói sau khi anh tỉnh lại có thể sẽ biến thành người thực vật nhưng anh còn nói được thế này thì em yên tâm rồi."

"Anh nói mà.

Tinh Húc nhà chúng ta phúc lớn, mạng lớn, như vậy làm sao mà chết được."

Trong lúc nói chuyện với hai người họ Tinh Húc vẫn luôn thử cử động tay và chân nhưng không được.

Nếu như anh đã thoát việc trở thành một người thực vật là may mắn vậy tình trạng này là thế nào? Phế nhân à? Nếu trở thành phế nhân

thì anh cố gắng quay lại như vậy còn có ý nghĩa gì.

"Bác sĩ, mau xem cho anh ấy đi!" Ngay lúc này Sử Hồng kéo bác sĩ chạy vào.

Em ấy quả nhiên chỉ cần quan sát một chút đã đoán ra ngay tình trạng bất thường của anh.

Bác sĩ khám sơ qua cho Tinh Húc xong rồi kéo chăn, quan sát anh một lượt từ đầu đến chân rồi đột nhiên hỏi:

"Cậu không cử động được?"

"Vâng."

Câu trả lời của Tinh Húc khiến mọi người xung quanh giật mình thảng thốt.

"Đừng lo lắng.

Đây là một dấu hiệu tốt đấy.

Cậu bị xuất huyết não khá nặng, chúng tôi vốn đã chuẩn đoán cậu đến 50% có thể trở thành người thực vật.

Nhưng bây giờ cậu tỉnh lại gương mặt tươi tắn, hồng hào thế này thì có thể yên tâm rồi.

Do ảnh hưởng của xuất huyết não nên tạm thời các cơ của cậu chưa cử động được.

Hai ba ngày nữa sẽ dần dần cử động lại được thôi."

"Vậy thì may quá, cảm ơn bác sĩ."

"Ừm.

Khi các cơ bắt đầu cử động được thì tập hoạt động từ từ thôi, đừng vội.

Đến lúc đó tập luyện như thế nào chúng tôi sẽ có hướng dẫn."

Mọi người riu rít cảm ơn bác sĩ lần nữa.

Sử Hồng cứ nắm chặt lấy tay Tinh Húc áp vào mặt mình, cứ như vậy một lúc lâu mà không nói gì.

"Anh đã không sao rồi."

Em đừng lo lắng nữa."

"Anh, anh vẫn tiếp tục giấu em."

"Anh có giấu gì em đâu."

Nhìn thấy không khí của hai người có vẻ không ổn, Lộ Sinh Nguyên nhanh chóng lôi Tinh Thần ra ngoài, đóng cửa lại.

"Tại sao anh không cử động được anh không nói cho em biết? Nếu không phải lúc đó em nghi ngờ nên đi gọi bác sĩ đến thì anh tính im luôn đấy phải không?"

"Không phải."

Anh..."

Anh muốn đợi đến lúc biết rõ tình trạng của cơ thể rồi nói với em mà.

"Hôm bị tai nạn có phải anh bị đau đầu đột ngột nên mới dừng xe ngay giữa đường không?"

"Đúng."

Lúc đó anh bị đau dữ dội quá nên..."

"Chuyện đau đầu này anh có phải biết nguyên nhân không?"

"Cái... Thực ra khi đó anh chỉ mới nghi ngờ chứ không chắc chắn..."

"Vậy không phải vẫn là anh đang giấu em sao?"

Tinh Húc sững người, không thể tìm được lời nào phản bác.

Cho dù anh không cố ý nhưng xét cơ bản thì vẫn là anh đang giấu Sử Hồng.

Đã tự hứa trong lòng trước khi tỉnh lại là sẽ không giấu em ấy điều gì nữa, rốt cuộc thì anh vẫn khiến em ấy đau lòng.

"Nếu không phải anh đang là bệnh nhân thì em đã đánh cho anh một đấm rồi."

Sao anh cứ mãi như vậy chứ? Sao lúc nào cũng muốn chịu đựng một mình? Kiếp trước anh chịu đựng như vậy còn chưa đủ sao?"

"..."

"Anh cũng có nhớ gì chuyện kiếp trước đâu.

Nói với anh cũng không ích gì."

Tinh Húc hận mình bây giờ tay không thể cử động nếu không anh sẽ nhào tới ôm chầm lấy em ấy.

"A Hồng, em nghe anh nói.

Trước hết anh xin lỗi vì đã giấu em dù anh thực sự không cố ý.

Mỗi lần anh đau đầu là một lần những ký ức của kiếp trước lại ùa về.

Lần trước anh bị đau đầu khi đi xe cũng là vì vậy.

Trong lúc hôn mê anh đã trở về kiếp trước của chúng ta.

Anh đã nhớ ra tất cả rồi."

Sử Hồng kinh ngạc sững sốt nhìn anh.

"Anh nhớ cả rồi.

Từ nay về sau anh sẽ không để em một mình chịu đựng những đau khổ từ kiếp trước nữa.

Anh..."

Tinh Húc lập tức ngậm miệng khi thấy gương mặt Sử Hồng đột nhiên tối sầm.

"Anh chẳng hiểu cái quái gì về em cả.

Nếu đã không hiểu tốt nhất là nên chia tay đi!".

Chương 138: Chương 138

Tinh Húc nghĩ là mình đang nghe lầm.

Anh mới khó khăn bước ra từ cửa tử, còn chưa kịp hưởng niềm vui đoàn tụ mà đã nghe được cái gì thế này?

“A Hồng, đùa kiểu này không vui đâu.”

“Anh nghĩ là em đang đùa?”

Với tính cách của Sử Hồng dĩ nhiên sẽ không đùa đối với những chuyện thế này.

Nhưng mà... anh rốt cuộc đã làm sai chuyện gì vậy?

“A Hồng, anh mới từ cõi chết trở về không muốn nghe câu thế này đâu.

Em ít ra cũng phải nói cho anh biết anh sai ở đâu chứ?”

Sử Hồng nhìn Tinh Húc đang nằm trên giường, hai bàn tay siết chặt.

“Anh nên cảm thấy may mắn vì bây giờ anh không thể cử động được nếu không em sẽ đâm cho anh mấy phát ngay tại đây.

Bây giờ em không muốn gặp anh.

Anh tự mình tỉnh dưỡng cho tốt đi.”

Nói xong Sử Hồng lạnh lùng quay người bỏ đi.

Một lúc sau thì Tinh Thần và Lộ Sinh Nguyên chạy vào.

“Này, có chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy? Cậu ấy đã rất mong chờ cậu tỉnh lại, thậm chí đã khóc đến cạn nước mắt đó.

Vậy mà cậu lại làm A Hồng tức giận à?”

“Tôi còn chẳng biết là tôi đã làm gì.”
Tinh Thần thở dài lắc đầu.

Hai cái người này đúng là luôn khiến người khác phải lo lắng.
“A Húc, con tỉnh rồi.”
Đường Ngân và Liễu Mạn đi vào.

Liễu Mạn xúc động nhào tới ôm chầm lấy Tinh Húc.

Tinh Húc sửng người, có vẻ rất ngạc nhiên với sự kích động của bà ấy, còn Đường Ngân lại chỉ đứng sửng ở đó.
“A Húc, thật may là con tỉnh lại.

Nếu con có làm sao A Hồng cũng chẳng sống được.”
Tinh Húc kinh ngạc.
“Chuyện của hai đứa bố và dì biết cả rồi.

Dì không phản đối hai đứa đâu.

Dì mong hai đứa được hạnh phúc.

Con hãy tự nói chuyện này với bố con đi.”
Tinh Húc ngẩng đầu nhìn.

Đường Ngân đứng ở đó sửng người mà nhìn chăm chăm vào con trai mình.
Ông rất xúc động và vui mừng khi thấy Tinh Húc tỉnh dậy nhưng lại không biết phải nói gì.

Tay chân cứ như bị đông cứng không sao cử động được, cũng không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Qua lời kể của Sử Hồng, ông đã biết hóa ra hơn chục năm qua ông đã sai lầm như thế nào.

Ong cứ nghĩ mình giấu kín và một mình giữ lấy những kỉ vật của người vợ đã mất là cách để bảo vệ con mình khỏi đau đớn nhưng ngược lại chỉ càng khiến nó thêm đau đớn và hận ông hơn.

Ông tự biện minh cho sự ích kỷ của bản thân là cách để ông bảo vệ con cái mình.

Chính ông là người đã đẩy gia đình của mình vào bước đường này.
“Con nghĩ con không có gì để nói với ông ấy.”

“Có.

Bố có chuyện muốn nói.”

Đường Ngân biết nếu không phải là bây giờ thì sẽ chẳng có lúc nào có thể hóa giải được mâu thuẫn với con mình.

“Đợi sau khi con bình phục lại bố sẽ đưa con đi gặp mẹ.”

Tinh Húc kinh ngạc.

“Ông nói gì?”

“Những di vật của bà ấy bố vẫn luôn giữ.”

... *** ...

Tinh Thần chẳng muốn xen vào chuyện của hai cái người anh rắc rối này nhưng không may thay cậu lại là người “rảnh rỗi” nhất hiện tại nên bắt buộc dĩ phải làm người đứng giữa tìm cách giải quyết chuyện này.

Lộ Sinh Nguyên thì khỏi nói, anh ta chối đây đây ngay từ đầu.

Mấy năm trời ở bên cạnh Tinh Húc khiến anh ta hình thành nên một phản xạ bất cứ việc rắc rối gì liên quan đến Tinh Húc thì nên tránh càng xa càng tốt.

Đặc biệt là nếu nó liên quan đến Tinh Húc thì lại càng nên tránh xa.

Khúc Dạ cũng từ chối thẳng thừng với lý do bận việc nên thế là đẩy hết trách nhiệm cho một sinh viên đại học bị cho là khá rảnh như Tinh Thần.

“Hai người rốt cuộc là có chuyện gì hả? Anh đừng quên anh Húc vừa

mới qua cửa tử đấy.

Hai người còn chưa vui vẻ được mấy giây.”

“Tôi cũng không muốn như thế này nhưng A Húc làm tôi tức điên lên.

Tôi chỉ muốn ngay lập tức đâm cho anh ấy mấy phát.”

“Được rồi.

Anh có thể nói rõ cho tôi biết là có chuyện gì không?”

"Cậu còn nhớ câu chuyện về kiếp trước của chúng tôi mà tôi từng kể cho cậu nghe không?"

"À, câu chuyện hoang đường đó hả?"

Sử Hồng lờm mắt nhìn.

Tinh Thần vội vàng xoa tay.

"Đừng để ý.

Tôi nói lung tung thôi.

Anh nói tiếp đi!"

"Bây giờ anh ấy mới chịu nói với tôi là mấy lần anh ấy đau đầu là những lần nhớ lại kiếp trước.

Lần bị đau đầu dẫn đến tai nạn suýt chết cũng vì như thế.

Vậy mà anh ấy còn cho rằng đó là một điều may mắn vì có thể nhớ lại hoàn toàn ký ức của kiếp trước.

Cậu bảo... cậu bảo tôi không điên lên sao được! Anh ấy đã suýt vì những cái ký ức chết tiệt đó mà suýt chết."

Tinh Thần ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu cảm thấy anh hai có vẻ lúc nào cũng trưởng thành, giỏi giang hơn cậu nhưng trong chuyện này lại chả có chút nào giống người lớn cả.

"Thì ra anh ấy còn chấp niệm về quá khứ đó hơn cả anh.

Cho nên dù biết mình sẽ gặp nguy hiểm anh ấy vẫn muốn nhớ lại."

"Những gì tôi kể cho cậu không phải là tất cả.

Nó chỉ là một phần trong cuộc sống của chúng tôi ở kiếp trước.

Cậu không tưởng tượng hết được mối quan hệ ân oán, hận thù và cả tình cảm của chúng tôi dành cho nhau.

Ngay cả bản thân chúng tôi còn chẳng thể nhìn rõ được.

Cho nên chưa bao giờ tôi muốn anh ấy nhớ lại những chuyện đó.

Nhớ cũng được mà không nhớ cũng chẳng sao.

Tương lai của chúng tôi là ở hiện tại, không phải quá khứ.

Việc gì cứ phải ôm lấy quá khứ mà sống chứ."

"Những suy nghĩ này của anh sao không nói cho anh ấy biết?"

"..." Tôi tức muốn chết.

Nói cái gì chứ!

Nhìn sắc mặt đen sì của Sử Hồng là Tinh Thần đã hiểu rồi.

"Được rồi.

Anh tức không muốn nói thì để tôi truyền đạt lại cho ông anh ngốc kia biết.

Được chưa?"

"Không cần cậu lo chuyện bao đồng."

"Ừ thì không cần." Tinh Thần vừa nói vừa tự nhiên gửi đoạn ghi âm cuộc nói chuyện lúc nãy cho Tinh Húc.

"Vậy bây giờ anh tính thế nào? Không đến chăm sóc anh ấy thật à?"

Sử Hồng liếc nhìn Tinh Thần một chốc rồi nói:
"Còn tùy tâm trạng."
"Ok thôi."

Vậy tôi cũng không hỏi nữa.

Tôi về.

Lát nữa còn phải nói chuyện với Kỳ Kỳ."

... *** ...

Những ngày sau đó Sử Hồng không đến thăm Tinh Húc nhưng vẫn thường lên đến bệnh viện nhìn trộm người ta.

Đồ ăn tắm rửa vẫn luôn mua nhưng lại không tự mình đưa mà toàn nhờ người khác đưa giùm, còn không cho người đó nói là mình nhờ.

Tinh Húc biết cả nhưng không vạch trần.

Sau khi nghe đoạn ghi âm Tinh Thần gửi ngày hôm đó, anh cuối cùng đã hiểu mình ấu trĩ đến thế nào.

Trước giờ anh luôn nghĩ nếu chỉ mình Sử Hồng có được ký ức kiếp trước thì quá không công bằng.

Bao nhiêu đau khổ, hận thù, cả những tình cảm của cả hai trong quá khứ chỉ có mình em ấy biết, anh cũng muốn biết.

Anh ghen tị nhiều hơn là mong muốn chia sẻ những đau khổ mà em ấy đang phải chịu đựng.

Tính ra người mãi chấp niệm với những chuyện trong kiếp trước là anh chứ không phải Sử Hồng.
Nhưng anh không hối hận.

Anh vẫn cảm thấy rất vui khi mình cuối cùng đã nhớ được mọi chuyện.

Điều khiến anh nuối tiếc nhất là đã khiến cho Sử Hồng lo lắng nhiều đến như thế.

Em ấy giận anh như vậy cũng là đúng thôi.
Sau khi nằm trên giường gần hai ngày Tinh Húc đã bắt đầu có thể cử động.

Sang ngày thứ ba đã có thể đặt chân xuống giường tập đi.

Bác sĩ nói anh phục hồi rất nhanh, nhanh hơn nhiều so với những bệnh nhân bị bệnh não khác.

Kể từ ngày đầu anh tỉnh lại sau hôn mê, Tinh Húc không đồng ý để Đường Ngân đến bệnh viện thăm mình nữa.

Thứ nhất là sức khỏe của ông đang yếu dần kể từ hôm bị ngất trước phòng mổ đó; thứ hai, anh muốn có thời gian để ngẫm lại mọi chuyện.

Những ký ức từ kiếp trước khiến anh phải suy nghĩ nhiều về những mối quan hệ đối với người thân trong gia đình.

Anh không muốn phải nhìn thấy những ánh mắt đầy nuối tiếc của bọn họ.

"Cậu đừng nên đi lại nhiều quá.

Bác sĩ đã nói cho dù cậu hồi phục nhanh thật nhưng cái gì cũng nên từ từ nếu không sẽ phản tác dụng đấy." Lộ Sinh Nguyên đỡ Tinh Húc ngồi lại xuống giường.

Từ lúc đi được đến giờ, mỗi ngày Tinh Húc dành ra đến 6 tiếng để tập đi.

Như vậy với người bệnh mới ốm dậy là hơi nhiều.
"Không sao.

Tôi biết rõ tình trạng cơ thể của bản thân.

Tôi cố gắng được.

Nếu cảm thấy quá sức tôi sẽ tự động dừng lại."

Tinh Húc muốn nhanh chóng bình phục để có thể đi tìm Sử Hồng làm hoà với em ấy.

"Cậu nói thì cậu phải giữ lời đấy.

Sau khi cậu bị tai nạn suýt chết tôi không thể tin cậu được nữa."

"Cái chuyện đó nằm ngoài sự kiểm soát của tôi mà."

"Không tin cậu được.

Bây giờ cậu là bệnh nhân, tốt nhất nên nghe lời bác sĩ đi.

Giờ không có Sử Hồng ở đây tôi nhất định phải thay cậu ấy quản cậu."

"Anh tự quản chính mình cho tốt tôi đã mừng lắm rồi.

Nghe nói dạo này anh đang hẹn hò với tên họ Khúc kia hả?"

Lộ Sinh Nguyên giật mình giãy nảy lên.

"Cậu nói cái gì đấy? Tôi là trai thẳng nhá! Hẹn hò cái gì?"

"Không phải thì thôi.

Anh hét ầm lên như thế làm gì.

Cứ như là có tật giật mình vậy."

"Có nhà cậu có tật giật mình ấy."

"Hai người nói chuyện gì vui vậy?"

Tiếng Khúc Dạ đột ngột vang lên ngoài cửa khiến Lộ Sinh Nguyên giật mình, mặt bỗng nhiên bừng đỏ.

Tinh Húc: "..."

Nhìn thế này mà bảo không phải hện hò có ma nó tin..

Chương 139: Chương 139

"Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?" Khúc Dạ vừa hỏi vừa tiến lại gần Lộ Sinh Nguyên, ngạc nhiên hỏi: "Mặt anh sao lại đỏ thế?"
"Ờ... ở đây không khí hơi nóng."
"Nóng à? Bây giờ là mùa thu mà."

Tôi còn thấy se lạnh đây này."
Tinh Húc liếc xéo Lộ Sinh Nguyên, có xúc động muốn đánh anh ta một cái.

Khí thế mắng người, thích động tay động chân lúc trước đâu rồi? Sao mới thấy mặt crush đã nhũn lại như con mèo thế kia?
"Anh đến rất đúng lúc."

Kéo tên này về hộ tôi cái!"
"Không được."

Tôi phải ở lại giám sát cậu tập luyện."
"Bộ tôi là con nít hay sao mà cần đến một tên chưa trưởng thành như anh giám sát? Về giùm cái đi! Tui muốn nghỉ ngơi." Tay Tinh Húc xua xua.

Lộ Sinh Nguyên nổi xung.

"Cậu bảo ai chưa trưởng thành hả? Cái tên khốn này! Cậu nhớ đó cho tôi!"

Lộ Sinh Nguyên bực mình kéo Khúc Dạ bỏ đi.

Tinh Húc nhìn hần mà lắc đầu.

Thế này mà kêu là trưởng thành rồi hả? Mới kích có chút xiu đã nổi

xung lên rồi.

Tinh Húc ngồi trên giường mở điện thoại ra xem.

Không có một tin nhắn nào của em ấy.

Kể từ cái hôm Sử Hồng giận dỗi bỏ đi đó, em ấy không hề nhắn tin hay gọi điện mặc cho anh ngày nào cũng gửi chục cái tin hỏi thăm, xin lỗi.

Sức chịu đựng của em ấy cũng khá thật, cũng giận lâu thật.

Nhưng vẫn là miệng cứng lòng mềm thôi.

Tinh Húc đứng dậy, muốn đi vệ sinh.

Mới nãy có lẽ do đã luyện tập hơi nhiều nên bước chân hơi khập khễnh.

Anh bước vào nhà vệ sinh một hồi thì bên trong vang lên tiếng "rầm" rồi "phịch", "choang".

Sử Hồng đứng bên ngoài nghe thấy hết hoảng chạy vào bên trong.

"A Húc, anh làm sao vậy?"

Cậu chạy vào nhà vệ sinh thì thấy anh ngã ngồi trên sàn, mấy lọ dầu gội đầu, sữa tắm nằm lăn lóc quanh đấy.

Cậu vội vàng đỡ Tinh Húc dậy, lo lắng hỏi:

"Anh có sao không? Có bị thương chỗ nào không? Sao anh lại bất cẩn như vậy chứ? Sao lại đi vệ sinh khi không có người ở bên cạnh hả?"

"Anh bình thường vẫn tự đi mà.

Nhưng hôm nay không ngờ lại yếu như vậy."

"Còn do không phải nãy giờ anh ham tập luyện quá hay sao? Bác sĩ đã nói nên tập luyện và nghỉ ngơi điều độ, ai bảo anh tập như điên vậy hả?"

"Em vẫn luôn quan sát anh từ sáng đến giờ à?"

Sử Hồng giật mình, lập tức chối ngay:
"Không có.

Em đâu có rảnh hơi như vậy.

Là... là anh Tiểu Lộ nói cho em biết thôi."

Sử Hồng đỡ Tinh Húc ra ngoài và ngồi xuống giường.

"Em đến đây thăm anh đúng không? Vẫn còn quan tâm đến anh?"

"Anh đừng mơ.

Em đến gặp bác sĩ muốn hỏi thăm tình hình của bố, tình cờ đi ngang qua phòng này mà thôi."

Nói dối.

Khoa mà bố từng điều trị đâu có nằm gần đây.

"Được.

Em không quan tâm anh.

Nhưng mà anh nhớ em lắm.

Ngày nào anh cũng nhắn tin cho em, gọi cho em mấy cuộc mà em không thèm nhắc máy.

Anh đau khổ đến ăn không ngon, ngủ không yên.

Anh thực sự không thể chịu đựng nổi.

Em có thể đừng không quan tâm anh được không?"

"..." Miệng lưỡi của tên này từ lúc nào không có chừng mực như vậy rồi?

"Em không thèm nghe mấy cái lời dẻo miệng đó của anh.

Em bị anh lừa nhiều quá rồi.

Em không tin anh nữa."

"A Hồng, lần này anh nói thật mà."

"Em không tin anh, cũng sẽ không tha thứ cho anh."

Không phải anh muốn tự mình giải quyết hết mọi việc sao? Tai nạn là tự anh gây ra thì anh đi mà khắc phục hậu quả.

Em không rảnh để lo dọn dẹp cho anh nữa đâu."

Sử Hồng đứng dậy muốn bỏ đi thì Tinh Húc nhào tới ôm chầm lấy

Sử Hồng từ phía sau, ra sức van nài:

"A Hồng, đừng đi mà! Em cho anh cơ hội để chuộc lỗi đi! Đừng bỏ rơi anh mà!"

"Anh buông tay ra nếu không đừng trách em! Buông ra! Đã nói là buông ra mà!"

Sử Hồng thúc khuỷu tay vào mạng sườn của Tinh Húc.

Anh lập tức buông tay, ôm vết thương nằm sấp xuống giường.

Sử Hồng bực mình nói:

"Em đã cảnh báo trước mà anh không nghe."

Sao anh lì lợm thế hả? Cho đáng đời."

Sử Hồng nói xong thì nhìn Tinh Húc ngạc nhiên.

Anh ấy nằm úp sấp như vậy đã một lúc không hề động đậy.

Chỉ có bàn tay là bóp chặt phần mạng sườn bị đánh mới nãy không buông.

Sử Hồng giật mình.

Đau nặng lắm à? Nhưng cậu đánh nhẹ mà.

Nghĩ đến đây Sử Hồng rất muốn tát cho mình một cái.

Tinh Húc hiện tại đâu giống như trước kia.

Anh ấy đến đi lại còn phải có người dìu thì cơ thể làm sao có thể chịu nổi một cái thúc khuỷu tay của cậu.

Sao cậu lại có thể quên mất một chuyện quan trọng như thế chứ? Nghĩ đến đây mặt Sử Hồng lập tức biến sắc.

"A Húc, em xin lỗi! Em xin lỗi! Anh có sao không? Để em xem nào!"
Sử Hồng lật người Tinh Húc lại.

Mặt anh nhăn nhó, tay bấu chặt mạng sườn, cảm giác như rất đau đớn.

Sử Hồng hối hận không thôi.

Cậu kéo tay Tinh Húc ra, vén vạt áo lên.

Cậu nhìn thấy một mảng đỏ tấy trên mạng sườn.

"Đau lắm sao?"

"Đau..."

"Em xin lỗi! Em không cố ý."

"Ai bảo anh cứ ôm em mãi không chịu buông chứ!"

"Anh không muốn em rời bỏ anh."

Anh biết lỗi rồi.

Em tha thứ cho anh được không?"

Sử Hồng đau xót nói:

"Chỉ cần anh đừng tự làm tổn thương bản thân, em sẽ không giận anh."

"Ý em nói là... hiện giờ em tha thứ cho anh rồi?"

"Em không ưm..."

Sử Hồng chưa kịp nói xong đã bị Tinh Húc nhấn đầu xuống cho một ngụm hôn.

Sử Hồng muốn đẩy nhưng lại nghĩ đến tình trạng cơ thể yếu ớt của Tinh Húc mà không dám mạnh tay.

Đành để yên như vậy.

Tinh Húc thấy Sử Hồng không phản kháng mình lại càng được thể lấn tới.

Anh ôm eo Sử Hồng đổi vị trí của hai người, để Sử Hồng nằm dưới thân mình.

Sử Hồng phát hiện ra, hai tay muốn cản lại bị Tinh Húc nắm lấy ấn xuống giường.

Sử Hồng lúc bấy giờ mới nhận ra người này hình như đã hồi phục rất nhanh.

Sức mạnh cũng lớn hơn rồi.

Vậy thì cú thúc lúc nãy đâu đủ để Tinh Húc kêu dữ dội như vậy.

Rõ ràng là lừa cậu.

Bây giờ lại dám đê cậu ra thế này.

Nhưng cho dù là vậy hiện tại anh vẫn chưa phải đối thủ của cậu đâu.

"Bốp! Rầm!"

Sử Hồng lật người đập cho một trận nhưng lần này đã kiềm chế lực đạo.

"Anh vẫn chứng nào tật nấy.

Toàn nhân cơ hội ăn đậu hũ của em.

Lần này em tha cho không tính toán nhưng lần sau không có nhẹ

nhà như vậy nữa đâu."

"Em đã nói tha thứ cho anh rồi mà, ăn đậu hũ chút có làm sao đâu."

"Em nói tha thứ cho anh hồi nào? Em chỉ bảo sẽ không giận anh nếu anh không tự làm tổn thương bản thân nữa."

Tinh Húc xụ mặt.

"Vậy là vẫn không chịu tha thứ cho anh sao?"

"Chữa bệnh cho khỏi đi rồi tự mình đến tìm em."

Lúc đó chúng ta lại nói chuyện."

Nói xong Sử Hồng bỏ đi luôn.

Lần này là đi thật sự.

Tinh Húc thở dài một hơi.

"Vợ đúng là càng ngày càng khó chiều mà."

... *** ...

Lộ Sinh Nguyên sau khi kéo Khúc Dạ rời khỏi phòng là đi một mạch ra bãi đỗ xe.

Khúc Dạ không khỏi ngạc nhiên.

"Anh đi như vậy bỏ lại Tinh Húc một mình có sao không?"

"Chả sao đâu."

Sử Hồng cũng đang ở đó.

Tôi là tạo điều kiện cho hai đứa tụi nó làm hoà còn gì."

"Hả? Sử Hồng đến rồi? Lúc nào vậy?"

"Đến lâu rồi nhưng vẫn luôn ở bên ngoài chứ không đi vào."

Cậu ấy hả? Nên rèn luyện thêm đi.

Yếu kém như thế này mà đòi hẹn hò với tôi."

"Tôi không giỏi khoản này thì có thể giỏi khoản khác mà."

Ví dụ như khoản... trên giường chẳng hạn."

Lộ Sinh Nguyên giật nảy, mặt đỏ bừng như quả cà chua chín.

Anh bịt chặt miệng Khúc Dạ, lắp bắp kêu lên:

"Cậu... cậu nói lung tung cái gì đó hả?! Bi.ến thái!"

"Tôi nói thật mà.

Lần trước chúng ta vẫn chưa làm đến cuối cùng.

Hay là tối nay chúng ta làm thử đi để tôi chứng minh cho anh thấy tôi giỏi khoản đó như thế nào.

Tôi bảo đảm có thể khiến anh sợng đến phát điên."

"Này... này, đừng có làm càn.

Tôi còn chưa đồng ý hẹn hò với cậu."

"Anh chưa đồng ý? Nhưng anh đã đồng ý cuối tuần đi chơi với tôi rồi mà.

Đó không phải là hẹn hò sao?"

"Không phải.

Tôi chỉ là... đi chơi giải trí thôi.

Đâu có nghĩa là hẹn hò."

"À, vậy a?"

Khúc Dạ tỏ ra thất vọng ảo não khiến Lộ Sinh Nguyên có cảm giác như mình vừa gây ra tội lỗi vậy.

Nghĩ một hồi anh ho nhẹ vài cái rồi nói:

"Cũng không phải là tôi không muốn hẹn hò với cậu.

Ý tôi là chúng ta hẹn hò thì nên có trình tự, không nên mới bắt đầu đã lên giường.

Ban đầu không phải nên nắm tay rồi hôn, sau đó đi chơi, rồi..."

"Cảm ơn anh."

Gần như ngay lập tức Khúc Dạ kéo đầu Lộ Sinh Nguyên qua rồi hôn một cái lên môi anh, mỉm cười nói:
"Vậy thì chúng ta hôn."

Sau đó cuối tuần đi chơi nhé!"

Lộ Sinh Nguyên ngó người, ngượng ngùng xấu hổ đến đỏ mặt.

Anh có nói làm những bước như vậy thật nhưng có bảo cậu ta làm luôn bây giờ đâu.

Ngượng chết được.

Đã gần ba mươi tuổi đầu, lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác được một người theo đuổi anh không khỏi cảm thấy vừa kì lạ lại vừa ngượng ngùng, xấu hổ, và cả hạnh phúc nữa.

Anh biết Khúc Dạ rất được mọi người xung quanh yêu thích.

Dáng người cao to đúng chuẩn người mẫu, gương mặt tuấn tú trưởng thành, nụ cười đẹp và thân thiện.

Một người đầy thu hút như thế này theo đuổi mình sao lại không thấy hạnh phúc được chứ.

Chứng tỏ tuổi ba mươi này của anh cũng vẫn hấp dẫn được người khác.

"Anh cười gì vậy? Thích hôn nữa sao?"

"Im đi!"

* Thích quá còn làm bộ..

Chương 140: Chương 140

Sau khi ở bệnh viện tập vật lý trị liệu thêm bốn ngày nữa, Tinh Húc quyết định xuất viện.

Lúc này anh đã có thể đi lại và hoạt động một cách bình thường, trừ việc chưa thể hoạt động mạnh.

Sau khi xuất viện, Đường Ngân đón Tinh Húc về nhà mình.

Sau đó hai người cùng lên lầu, vào phòng ngủ của ông, căn phòng mà từ khi mẹ mất Tinh Húc chưa một lần bước vào.

Không ai biết hai người nói với nhau những gì.

Liễu Mạn và Tinh Thần đã ra ngoài dành không gian lại cho hai cha con họ.

Sau khi quay lại họ thấy Tinh Húc đang ngồi trên bàn ăn mỳ.

Nhìn dáng vẻ khá là bình tĩnh cứ như thể chưa từng xảy ra chuyện gì trước đó.

Nhìn thấy hai người họ quay về Tinh Húc mỉm cười chào.

Tinh Thần hỏi: "Bố đâu rồi?"

"Vẫn đang ở trên lầu."

"Hai người nói chuyện ổn chứ?"

"Chẳng có gì là không ổn."

"Anh ăn xong rồi." Tinh Húc đứng dậy.

"Anh đi tìm vợ anh đây."

Tinh Húc tiến tới trước mặt Liễu Mạn cúi đầu trước mặt bà:

"Dì, xin dì hãy yên tâm giao A Hồng cho con.

Con hứa với dì sẽ mãi mãi yêu thương và bảo vệ em ấy, sẽ không để em ấy bị tổn thương hay đau khổ.

Con mong dì hãy tin tưởng gả A Hồng cho con."

Không chỉ Liễu Mạn kinh ngạc đến cứng đờ người mà Tinh Thần cũng sửng sốt không kém.

Lần đầu tiên cậu thấy anh mình kính cẩn nghiêm trang nói như vậy với một người.

Ngay đến bố còn chưa từng được anh nói với thái độ kính cẩn đến vậy.

Trong đầu cậu chợt nghĩ phải học hỏi tình huống này thật tốt để sau này cũng sẽ nói chuyện với bố mẹ Kì Kì như thế.

Liễu Mạn bị thái độ của Tinh Húc làm cho choáng váng, có chút tiếp nhận không nổi.

Trong mắt của bà cậu con trai cả của Đường Ngân là một tồn tại phi hiện thực.

Cậu ta quá tài năng, quá chói sáng, quá bá đạo, cảm giác như một bậc đế vương vậy.

Đến mức tuy bà là mẹ kế của Tinh Húc trên danh nghĩa nhưng bà lại cảm thấy mình không xứng.

Bà đối với Tinh Húc trước giờ vẫn luôn có một sự tôn trọng đặc biệt.

Cẩn thận, dè dặt, chưa từng một lần tranh cãi hay phản đối.

Bản thân Tinh Húc trước giờ cũng đối xử với bà rất tốt. Lý do ban đầu bà phản đối con trai mình với Tinh Húc ngoài việc cậu là con trai của Đường Ngân còn bởi vì bà cho rằng Tinh Húc không thật lòng với con mình.

Một người xuất sắc như cậu ta làm sao lại có thể yêu đương với một người con trai tầm thường như Sử Hồng.

Ít ra cũng phải là một vị tiểu thư gia thế giàu có, học trường Harvard hay một trường quốc tế nào đó thật nổi tiếng.

Yêu đương với con mình chẳng qua chỉ là cảm thấy mới lạ, chơi đùa một thời gian sẽ bỏ thôi.

Nhưng sau khi vụ tai nạn xảy ra, Lộ Sinh Nguyên đã kể cho bà nghe mọi chuyện bà mới biết mình đã sai rồi.

Có thể Tinh Húc bá đạo khác người nhưng trong tình yêu cũng ngọt ngào, nồng nhiệt và sâu sắc hơn bất cứ ai.

Cách mà cậu ấy cúi đầu kính cẩn xin bà gả con trai đã khiến bà chân chính cảm nhận được điều đó.

Giao con mình cho một người thế này có gì mà không yên tâm chứ. "Dì đồng ý.

Dĩ nhiên là đồng ý rồi.

Hai đứa nhất định phải sống thật hạnh phúc."

"Con cảm ơn dì."

"Hôm nay con xuất viện, A Hồng có nói sẽ nấu cho con một bữa thật ngon nhưng dặn dì không được nói cho con biết.

Chắc hẳn bây giờ thằng bé đang ở nhà đấy."

"Vâng.

Con cảm ơn dì nhiều lắm.

Con đi đây."

Tinh Húc cúi đầu lần nữa rồi vội vàng rời đi.

Tinh Thần nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy vui lây.

Cậu quay qua nói với Liễu Mạn:

"Dì ơi, giờ con công khai luôn có được không?"

Liễu Mạn hơi sượng lại.

Trong thời gian Tinh Húc nằm viện, Tinh Thần từng đánh tiếng với bà về việc nó cũng đang quen một cậu con trai.

Bà nghĩ một hồi rồi nói:

"Để một thời gian nữa đi."

... *** ...

Đường Ngân đi lại trong căn phòng, xem rất kỹ từng bức ảnh, xem xét từng đồ vật, sau đó đứng giữa căn phòng, nhìn rất lâu.

"Anh đang muốn trả những thứ kia về chỗ cũ sao?"

Đường Ngân không quay đầu lại nhìn vợ, ông vẫn mãi nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt.

"Anh đã thay đổi trong căn phòng này quá nhiều, muốn trả lại nó như nguyên vẹn cảm thấy thật khó.

Những bức ảnh kia không dỡ tháo xuống nhưng lại không biết phải để đâu mới phải."

"A Húc nói muốn tháo chúng xuống sao?"

"...!Không có."

Tinh Húc cũng không nói thích, chỉ đơn giản nói: "Tùy ông."

"Vậy... hai người đã làm hoà chưa?"

"Chưa.

Hoặc có lẽ sẽ không bao giờ có thể làm hoà được."

"Sao cơ? Không phải hai người chỉ là hiểu lầm thôi sao? Anh đã giải thích cho thằng bé chưa?"

"Không đơn giản như em nghĩ đâu."

Không đơn thuần chỉ là hiểu lầm.

Anh đã hủy hoại cả tuổi thơ của nó, hủy hoại gia đình của chính mình.

Làm sao có thể nói tha thứ cho anh dễ dàng như vậy được."
Liễu Mạn không khỏi thất vọng.

Vậy là hai cha con họ vẫn không thể làm hoà sao?

"Nhưng anh cảm thấy bây giờ như vậy cũng khá tốt."

Ít ra thì từ giờ nó sẽ không tránh mặt anh nữa.

Vậy cũng là rất tốt rồi."

"Thật... thật sao ạ?"

Thực tế sau khi biết được toàn bộ sự thật Tinh Húc không nói một câu nào giống như thế.

Nó chỉ nói:

"Tôi muốn ông phải sống thật lâu để chứng kiến chúng tôi hạnh phúc để còn kể lại cho mẹ tôi sau khi ông xuống mồ."

Nói như thế không phải là đã cho ông một cơ hội rồi sao?

... *** ...

Tinh Húc lái xe rất nhanh về nhà mình.

Lúc anh về đến nơi thì không thấy Sứ Hồng ở đó.

Mọi thứ trong nhà kể từ lúc anh nhập viện vẫn còn giữ nguyên, không có gì thay đổi.

Trong nhà cũng rất sạch sẽ, không khí vẫn rất ấm cúng chứng tỏ Sứ

Hồng vẫn luôn sống ở đây.

Tinh Húc phì cười.

Sử Hồng đúng là mạnh miệng.

Kiên quyết nói chia tay với anh nhưng vẫn chăm sóc cho tổ ấm của hai người chu đáo như vậy.

"Cạch." Cửa mở ra.

Sử Hồng xách theo mấy cái túi bóng từ bên ngoài đi vào, kinh ngạc khi nhìn thấy Tinh Húc.

"Em đi chợ à? Để anh xách đồ vào cho." Tinh Húc vừa nói vừa nhanh chóng lấy mấy cái túi bóng từ tay Sử Hồng đi vào trong nhà.

Nhìn thấy Tinh Húc ở đây Sử Hồng biết ngay là mẹ không chịu giúp mình rồi.

Hôm nay cậu xin nhà trường nghỉ nửa ngày để về nấu bữa tối cho anh.

Cậu không muốn anh biết, nếu không kiểu gì anh lại đắc ý rồi cho rằng cậu đã tha thứ cho anh rồi.

Tội lớn như vậy không thể tha thứ dễ dàng được.

"Nhà hết đồ ăn rồi nên em mua về.

Anh tự nấu gì ăn đi.

Em đi đây."

"Em đi đâu?"

"Về nhà bố mẹ.

Chúng ta chia tay rồi.

Em không thể ở đây được."

Tinh Húc vội vàng giữ tay Sử Hồng lại.

"Em đã nói sau khi anh bình phục sẽ tìm em nói chuyện mà.

Anh còn chưa kịp nói gì."

"Được.

Vậy chúng ta nói chuyện."

Sử Hồng quay trở vào, ngồi xuống ghế.

Gương mặt lạnh tanh.

Tinh Húc ngồi xuống sát bên cạnh Sử Hồng, ra sức năn nỉ:

"A Hồng, anh thực sự biết lỗi rồi mà.

Phải làm thế nào thì em mới chịu tha thứ cho anh?"

Sử Hồng im lặng không nói gì.

"Em trừng phạt anh đi, đánh anh đi.

Em muốn thế nào cũng được.

Anh đều sẽ đồng ý hết."

Lúc này Sử Hồng mới phản ứng, quay qua ngạc nhiên hỏi hấn:

"Em muốn gì anh cũng đều đồng ý?"

"Đúng.

Em muốn gì cũng được.

Anh hứa không phản kháng."

"Được."

Tinh Húc bắt đầu thấy hối hận với lời hứa của mình khi thấy ánh mắt khác lạ của Sử Hồng.

"Vậy chúng ta ăn đi."

Sử Hồng nói xong liền đứng dậy bước vào bếp.

Tinh Húc vội vàng bước vào theo hỗ trợ.

Bữa tối hôm ấy khá ổn.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau khá vui vẻ.

Tinh Húc rất chăm sóc cho Sử Hồng, cậu ấy cũng rất tiếp nhận.

Anh cảm thấy mình có hi vọng được tha thứ rồi.

Nhưng vấn đề khó khăn nhất là nằm ở ban đêm.

"Tối nay em sẽ nằm trên."

Tinh Húc trở mắt, kinh hoàng hỏi lại:

"Em... muốn nằm trên?"

"Đúng vậy."

Anh đã hứa với em rồi.

Không được phản đối."

Anh có muốn phản đối cũng không dám.

Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh đó.

"Nhất... nhất định phải đêm nay sao?"

"Phải đêm nay."

Anh dám thất hứa lần nữa chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa."

"Không."

Anh sẽ không thất hứa.

Chỉ là... em không có kinh nghiệm nằm trên.

Hay là để thư thư mấy bữa để anh dạy em..."

"Không cần."

Em đã tự học rồi."

Tinh Húc dờ khóc dờ cười.

Anh biết lần này mình trốn không thoát rồi.

... *** ...

Sáng hôm sau, Sử Hồng thần thanh khí sáng bùng một tô cháo bước vào phòng ngủ.

Tinh Húc lúc này đang nằm úp sấp trên giường.

Gương mặt mệt mỏi, bơ phờ.

Trên đôi vai trần rấn chắc vẫn còn rõ ràng những dấu vết ho. an ái đêm qua.

"Cơ thể anh không sao chứ?"

"Ừm.

Anh ổn."

"Lần đầu chưa có kinh nghiệm nên làm chưa tốt lắm.

Lần sau em sẽ làm tốt hơn."

Tinh Húc kêu gào trong im lặng.

Còn có lần sau nữa sao?!

"Anh đã hiểu cảm giác của em mỗi lần bị anh lăn qua lăn lại cả đêm chưa hả? Hôm qua em chỉ mới làm có hai lần thôi đó.

Thời gian mỗi lần cũng ít hơn anh.

Đừng có làm ra vẻ sắp chết đến nơi như vậy."

"Nhưng lúc anh làm em rõ ràng rất sung sướng mà.

Em chưa có kinh nghiệm nên..."

"Ý là anh cảm thấy kĩ thuật của em rất kém? Hừm?"

"Không... không có."

"Vậy đêm qua anh có hài lòng không?"

"..." Giờ nếu anh nói không em liệu có buông tha cho anh không?

"Trả lời có hay không khó khăn vậy sao?"

Tinh Húc nuốt nước bọt, nghĩ một hồi rồi hỏi: "Nếu anh nói hài lòng em sẽ tha thứ cho anh chứ?"

Sử Hồng nhìn Tinh Húc một lúc lâu rồi mới mỉm cười đáp:

"Anh tạm thời được tha thứ."

"Chỉ mới tạm thời thôi sao?"

"Em cần theo dõi anh một thời gian."

Nếu anh còn dám gạt em, em sẽ phải xem xét lại."

"Anh hứa sẽ không gạt em nữa."

Anh sợ lắm rồi."

Sử Hồng nhìn dáng vẻ sợ hãi của Tinh Húc mà bật cười.

* Đố A Húc dám tái phạm..

Chương 141: 141: Kết

Lúc Tinh Húc nằm trong phòng mổ, Trần Giai Di cũng đến.

Cô nàng đứng bên ngoài nghe đến chuyện người mà mình thích bị chấn thương não, sau khi tỉnh dậy còn có thể trở thành người thực vật đã sợ hãi bỏ chạy.

Thích thì thích thật nhưng cô nàng không muốn dành cả đời chăm sóc cho một người đã nằm liệt giường.

Cho dù anh có thể may mắn không trở thành một người thực vật thì với những người bị bệnh về não thì tỷ lệ bình phục như một người bình thường vẫn rất khó.

Huống chi cô nàng thích Tinh Húc bởi sự giỏi giang bá đạo hơn người của anh.

Bởi vậy cái ngày mà Tinh Húc xuất hiện trong một bữa tiệc từ thiện, vẫn vẻ ngoài xuất chúng, vẫn khí tức thu hút người khác như vậy cô đã rất kinh ngạc.

Cô không ngờ anh có thể hồi phục tốt trong một thời gian ngắn như thế.

Cô định đến tiếp cận anh, nói với anh lời xin lỗi thì lại nhìn thấy chiếc nhẫn bằng vàng tinh xảo nằm trên ngón áp út trên bàn tay trái của anh, cô đứng hình.

Anh đã đính ước rồi.

Là kẻ nào vậy? Kẻ nào may mắn được sở hữu anh ấy?

"Cô nàng nào may mắn lọt vào mắt xanh của đại thiếu gia Đường gia vậy?" Không chỉ có cô, rất nhiều người đều thắc mắc chuyện đó.

"Chúng tôi sắp làm đám cưới rồi.

Đến lúc đó mọi người sẽ biết thôi." Tinh Húc đã hạnh phúc mà trả lời như thế.

"Vậy thì chúc mừng cậu.

Nhớ gửi thiệp mời sớm cho chúng tôi nhé."

Nghe như vậy Trần Giai Di tuyệt vọng hoàn toàn, lẳng lặng bỏ đi. Lộ Sinh Nguyên dạo này khá là bận rộn.

Anh vừa nhận được một công việc IT trong một công ty chi nhánh của Tập đoàn Lục thị nên khá bận.

Công việc này là anh nhận lời giúp Tinh Thần làm "tay trong" cho chủ tịch Lục Tân Kỳ.

Dù sao anh cũng đang cần một công việc ổn định nên có thể nói là một công đôi việc.

Thời gian còn lại của anh là dành cho việc hẹn hò.

Tuy rất không muốn thừa nhận nhưng anh cảm thấy hẹn hò với Khúc Dạ cũng không tệ.

Tên nhóc đó rất biết chăm sóc cho anh, chiều anh hết mực.

Còn khoản kia... kĩ thuật của cậu ta khá tốt, làm... cũng thích mặc dù sau đó rất mệt.

Nói chung anh cảm thấy nằm dưới cũng không tệ.

Lâu nay anh chỉ có một mình, bây giờ lúc nào bên cạnh cũng có thêm một người quan tâm mình, chăm sóc mình.

Anh không thể nói rõ cảm giác của mình nhưng có một điều anh có thể chắc chắn: anh thích Khúc Dạ, càng ngày càng thích. Tinh Thần hiện tại đã học xong kiến thức chuyên môn, đang trong giai đoạn thực tập.

Cậu đã nộp đơn xin vào thực tập tại một chi nhánh công ty khác của Lục thị, công việc là lập trình viên.

Vĩ Kỳ biết Tinh Thần xin việc ở đó cũng kiểm soát thường xuyên đến chi nhánh công ty giám sát chỉ đạo khiến nhân viên bên đó khóc không ra nước mắt.

Lục Vĩ Kỳ bình thường ở công ty vô cùng lạnh lùng, nghiêm khắc, chỉ khi ở bên Tinh Thần tính cách mới trở nên dịu dàng, ôn hoà như trước kia.

Nhưng gương mặt đó lại chỉ có mình Tinh Thần được thấy. Bọn họ thường kín đáo gặp nhau ở nơi vắng người, như phòng làm việc của giám đốc, sân thượng hay phòng tài liệu quan trọng.

Tình cảm của hai người qua năm tháng càng ngày càng gắn kết, càng lúc càng sâu sắc đến mức giờ cách xưng hô cũng trở nên thân mật hơn rất nhiều.

"Bố anh biết chuyện của chúng ta rồi?"

"Ừ."

Biết rồi.

Anh cũng đâu có định giấu." Tinh Thần kéo Vĩ Kỳ ngồi trên đùi mình, xoa xoa lưng trấn an.

"Thái độ của bác thế nào? Có giận chúng ta không?"

"Giận thì chắc chắn là giận rồi."

Anh hai và A Hồng đã như vậy rồi đến cả anh cũng đoạn tụ, ông

không nổi điên mới là lạ.

Nhưng giận thì cũng giận vậy thôi.

Sau khi anh hai bị tai nạn suýt chết lần đó, ông đã hứa sẽ không can thiệp vào chuyện tình cảm của anh em bọn anh nữa."

"Nhưng cũng thật tội cho bác.

Có ba người con trai mà lại chẳng thể cho bác ấy nổi một đứa cháu."

"Nếu em thấy tội vậy thì để anh đi kiếm một cô rồi đẻ con cho ông ấy."

"Anh dám..." Vĩ Kỳ trợn mắt.

"Không dám.

Anh cũng không có hứng thú với bất cứ ai khác ngoài em, làm sao mà làm được chứ."

Vĩ Kỳ quay mặt đi, rõ ràng vẫn còn giận.

Tinh Thần bật cười, hôn một cái chóc lên má cậu.

"Chuyện này A Hồng cũng đã có dự tính rồi.

A Hồng có một cô em họ, anh ấy đã hỏi nhờ cô ấy mang thai hộ."

Vĩ Kỳ kinh ngạc đứng bật dậy: "Mang thai hộ á?"

"Ừ." Tinh Thần lại kéo cậu ấy ngồi xuống.

"Lấy ***** của anh hai và trứng của cô ấy thụ tinh trong ống nghiệm."

"Anh hai cũng đồng ý làm vậy sao?"

"Ban đầu anh ấy nhất quyết phản đối nhưng A Hồng đã thuyết phục.

Cô gái đó là em họ của A Hồng cũng tức là mang cùng dòng máu với anh ấy cho nên đứa con này cũng xem như là con của hai người.

Hơn nữa, cô ấy cũng muốn như thế."

"Bản thân cô ấy là les, gia đình cũng phản đối kịch liệt lắm, đã rồi

khỏi nhà rồi.

Cô ấy cũng muốn có một đứa con của mình nên mới đồng ý với A Hồng.

Cô ấy thậm chí còn lấy **** ***** của A Hồng để có thể sinh thêm một đứa nữa cho cô ấy và người yêu."

"Như vậy... cũng xem như là ổn."

"Cho nên ông cụ mới dễ dàng đồng ý chuyện của hai chúng ta như vậy đấy, nếu không sẽ cứ suốt ngày mặt nặng mày nhẹ với anh." Vĩ Kỳ mỉm cười.

Cậu cũng muốn có một đứa con nhưng phải làm sao thì được.

Tình trạng của cậu và Vĩ Kỳ không giống như hai người đó.

"Còn gia đình em thì sao? Đã biết chuyện của chúng ta chưa?"

"Có biết cũng để làm gì? Cuộc đời em do em quyết định.

Bọn họ không có quyền can thiệp."

"Phải nhỉ.

Chủ tịch tập đoàn Lục thị muốn kết hôn với ai mà chẳng được chứ.

Ai dám quản em."

"Chỉ có anh mới được quyền quản em."

Tinh Thần kéo Vĩ Kỳ xuống cho một nụ hôn dài.

... *** ...

Cô em họ này tên là Dĩ Hân, ít hơn Sử Hồng hai tuổi.

Trong thời gian cậu hôn mê nằm viện một năm, cô bé đã comeout rồi bị đuổi ra khỏi nhà.

Hai năm sau quay về thì gặp Sử Hồng.

Cô biết được chuyện của anh liền đề nghị mình mang thai hộ bởi cô

cũng muốn có con.

Cô và người yêu đã dọn về sống chung với nhau, và họ mong muốn có một đứa con cho vui cửa vui nhà.

Sử Hồng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy chuyện này rất hợp lý, cũng để cho bố đỡ tủi thân.

Đứa trẻ đầu tiên thụ tinh trong ống nghiệm là con gái, đặt tên là Ngọc Nghiên.

Còn đứa trẻ thứ hai thụ tinh thành công sau đó hai năm là con trai, tên Thanh Tiêu.

Cả hai đều là con của bốn người bọn họ.

Đường Ngân từ ngày có cháu sức khoẻ đã tốt lên rất nhiều.

Ông lúc nào cười đùa vui vẻ, yêu đời, hoạt bát hơn.

Ông năn nỉ mãi, Tinh Húc mới chịu đồng ý cho Tiểu Nghiên và Sử Hồng dọn về nhà sống.

Sử Hồng rất chịu khó theo học Liễu Mạn cách chăm sóc cho con.

Cậu cứ quần lấy con bé cả ngày, đêm cũng ngủ cùng nó khiến cho Tinh Húc bất đắc dĩ phải ngủ một mình mấy tháng trời.

Nhu cầu sinh lý cũng phải nhịn lại, toàn phải tự mình giải quyết.
"Anh thấy hối hận rồi.

Lẽ ra không nên đồng ý để em ấy sinh Tiểu Nghiên." Tinh Húc dốc một ly rượu uống cạn rồi chán nản gục đầu xuống bàn.

"Giờ anh hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Lúc sinh Tiểu Nghiên không phải anh cũng rất hào hứng sao? Em còn nhớ hôm đó ở bệnh viện vừa nghe nói con bé sinh ra khoẻ mạnh đã ôm lấy A Hồng mà nhảy nhót như trẻ con ấy."

"Em im đi! Anh đâu ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này chứ."

Giờ A Hồng còn yêu con bé nhiều hơn cả anh.

Em có biết bọn anh đã không gần gũi nhau gần cả năm rồi không?"

"Ày, xin chia buồn với anh nhé!"

Kể từ khi kết hôn Vĩ Kỳ cũng đang lên kế hoạch muốn xin con nuôi nhưng do em ấy quá bận nên vẫn chưa có thời gian.

Thấy anh hai thế này cậu đang suy nghĩ mình có nên ngăn Vĩ Kỳ lại không nhỉ?

"Còn anh thì sao? Bà xã nhà anh có đòi có con không?" Tinh Thần quay qua hỏi người bên cạnh.

Từ nãy Khúc Dạ vẫn luôn im lặng, không nói gì.

"Không."

Bọn anh thích tự do hơn.

Tiểu Nguyên thích chơi với trẻ con hơn là thích nuôi."

"Ồ."

Thế hai người không định kết hôn?"

"Kết hôn làm gì."

Sống chung thế này cũng được.

Ai cũng biết cả mà."

Tinh Thần không hỏi gì nữa.

Quan niệm của mỗi người khác nhau.

Sống thế nào cảm thấy thoải mái là được.

"Sao không thuê người trông trẻ đi? Như vậy chẳng phải mọi người đỡ vất vả hơn sao?" Khúc Dạ hỏi.

"Tôi có từng đề nghị rồi nhưng A Hồng nói giao cho người ngoài không yên tâm.

Gần đây có nhiều vụ người trông trẻ hành hạ chính đứa trẻ mình trông nom lắm."

"Dì Liễu Mạn thường xuyên ở nhà thì lo gì.

Hơn nữa dì cũng lớn tuổi, hai cậu lại đều là đàn ông, còn phải đi làm nữa.

Vẫn nên tìm một người giúp trông Tiểu Nghiên sẽ tốt hơn.

Nên tìm một người tầm bốn mươi năm mươi tuổi ấy, vừa có kinh nghiệm vừa để dì Liễu Mạn có người bầu bạn."

Tinh Húc ngần ra.

Ý kiến nghe cũng có lý đấy nhỉ.

"Được.

Để tôi về bàn thêm với A Hồng.

Nếu em ấy mà đồng ý chuyện này tôi sẽ mời anh một chén rượu."

"Tiểu Nghiên không thích rượu đâu.

Đi ăn được rồi."

"Ok."

Khoảng mấy ngày sau, Tinh Húc lại đi tìm bọn họ than vãn.

"A Hồng không đồng ý.

Em ấy còn nổi giận với tôi."

"Thế thì chúc mừng cậu.

Chịu khó nuôi con bé đến lúc đi nhà trẻ đi nhé!"

Tinh Húc chỉ đành thở dài.

"Tháng sau là thôi nôi của Tiểu Nghiên, anh sắp xếp đến dự nhé!
Báo cho Tiểu Lộ giúp tôi."

Khúc Dạ mỉm cười trêu:

"Sao bảo hối hận vì có con bé mà.

Tổ chức thôi nôi cho nó lại hào hứng thế."

"Hối hận thì hối hận chứ tôi đâu có ghét nó.

Dù gì cũng là con tôi mà.

Con bé cũng rất ngoan và đáng yêu.

Rất giống tôi a."

Tinh Thần chớp chớp mắt.

Nghe hình như thấy có hơi sai sai.

Tinh Húc hào hứng lấy hình nền anh mới đổi trong điện thoại đưa cho hai người xem.

Đó là ảnh của một cô bé nhỏ nhắn có đôi mắt to tròn đáng yêu.

Kề sát bên cạnh cô bé đó là nụ cười đầy hạnh phúc của Sử Hồng.
Hoàn chính văn..

Chương 142: 142: Phiên Ngoại Sinh Nhật

Tinh Thần đứng hồi hộp chờ ở sân bay, vừa nhìn thấy Lục Vĩ Kỳ bước từ cổng ra đã không ngừng giơ tay vẫy vẫy gọi lớn:

"Kỳ Kỳ!"

Lục Vĩ Kỳ nhìn thấy vui vẻ đẩy xe hành lý về phía Tinh Thần.

Bọn họ vừa gặp đã ôm chầm lấy nhau đầy thắm thiết.

Nếu không phải ở đây có nhiều người Tinh Thần chắc chắn sẽ đè người yêu ra hôn một trận.

Vì vậy đợi Vĩ Kỳ vừa vào trong xe, Tinh Thần đã không kìm được kéo cậu qua hôn một cái lên môi thật lâu.

Vĩ Kỳ đỏ mặt đẩy Tinh Thần ra.

"Anh còn như vậy nữa chúng ta sẽ không đến kịp đâu."

"Không sao."

Còn một tiếng nữa mới bắt đầu.

Em tranh thủ nghỉ ngơi chút đi."

Vĩ Kỳ ngã người ra sau ghế, nhắm mắt thư giãn.

"Mấy lão già chết tiệt đó! Chuyện nhỏ tí ti cũng tranh cãi loạn cả lên làm em xém chút thì lên trễ máy bay."

Trở về em phải cho mấy lão đấy một trận mới được."

"Đã đến đây rồi thì ném mấy cái lão đó qua một bên đi."

Dự tiệc sinh nhật của Tiểu Nghiên và Tiêu Tiêu xong anh sẽ về giúp

em xử lý bọn họ."

Vĩ Kỳ mỉm cười, quay qua hỏi:

"Có cần em làm giấy công tác cho anh về Tổng bộ không?"

"Không cần.

Thành tích của anh quý này rất xuất sắc.

Chu Phó tổng đã có ý định đề xuất anh về công tác ở Tổng công ty.

Chắc sang tuần sẽ nộp danh sách đánh giá lên cho em thôi."

"Vậy sao? Nhân viên xuất sắc cơ đấy.

Hay để em kiểm tra anh xem.

Đích thân chủ tịch kiểm tra nếu thông qua thì sẽ được đề bạt nhanh lắm đấy.

Còn là chức cao nữa."

Vĩ Kỳ ghé lại gần thì thào vào tai Tinh Thần bằng chất giọng nhẹ nhàng, đầy mê hoặc, còn cố tình phả hơi vào tai cậu.

Tinh Thần chộp lấy cổ tay Vĩ Kỳ trước khi cậu chạm tới thứ nhạy cảm nằm giữa hai chân mình.

"Kiểm tra sao? Được thôi.

Nhưng em có chắc là muốn kiểm tra luôn ở đây chứ? Anh luôn trong tư thế rất sẵn sàng đấy."

Vĩ Kỳ nhìn vào ánh mắt tràn đầy dục vọng của người trước mặt, mỉm cười đẩy anh ra.

"Thôi đi.

Chúng ta sẽ không kịp thời gian mất.

Còn một tiếng nữa là bắt đầu rồi.

Em còn chưa kịp mua quà gì cho hai đứa nữa."

"Anh đã sớm mua xong cả rồi.

Để anh chở em về tắm rửa thay đồ rồi tụi mình đi thôi."

"Lão công của em tuyệt thật đấy!" Cậu hôn một cái chóc lên má Tinh Thần.

"Còn em, càng ngày càng biến thái rồi đó.

Trước kia làm sao dám thả thính lộ liễu như thế."

Vĩ Kỳ mỉm cười.

Đã một năm rồi kể từ khi bọn họ kết hôn, bao nhiêu khó khăn nguy hiểm họ đều đã vượt qua để có thể đứng đây ngày hôm nay.

Nghĩ đến bản thân cách đây ba năm Vĩ Kỳ cũng rất kinh ngạc tại sao tính cách của mình lại trở nên phức tạp thế này.

Bình thường cho dù ở riêng hai người với nhau cậu cũng chẳng dám có những hành động ngả ngớn với Tinh Thần như thế.

Nhưng có lẽ do gần như cả ngày luôn phải căng thẳng đầu óc đối phó với mấy lão cáo già ở công ty, nên khi ở bên Tinh Thần, những mong muốn sâu kín bên trong cậu cứ vậy mà thoải mái bung ra hết.

Tinh Thần không những không ghét còn cảm thấy khá thú vị.

"Hai đứa sinh nhật chỉ cách nhau một ngày.

Thú vị thật đấy."

"Ừm.

Đỡ tốn công tổ chức hai lần.

Càng tiện chứ sao.

Hôm nay là sinh nhật ba tuổi của Tiểu Nghiên, còn ngày mai là thôi

nôi của Tiêu Tiêu.

Làm một cái sinh nhật chung hôm nay đúng là vô cùng tiện lợi." Hai bé Ngọc Nghiên và Thanh Tiêu đều mang trong mình giọt máu của cả bốn người hai gia đình Sử Hồng và Dĩ Hân, cho nên cả bốn đều là bố mẹ của chúng.

Cả hai gia đình vì thế vô cùng thân thiết.

Đường Ngân đối với chuyện này lại càng thêm vui vẻ.

Ông không những có thêm cháu trai còn có thêm hai đứa con gái.

Vợ chồng Dĩ Hân cũng rất yêu quý ông, xem ông và Liễu Mạn như bố mẹ của mình vậy.

Vì vậy mà khi hai bên gia đình đề nghị tổ chức sinh nhật chung cho cả hai đứa cháu, Đường Ngân đã kiên quyết muốn tổ chức tại nhà mình.

Tinh Húc và Dĩ Hân đều không từ chối.

Dù sao nhà của ông ấy cũng rộng rãi nhất.

Mấy đứa trẻ cũng có vẻ rất thích ông nội của chúng.

Năm Ngọc Nghiên được hai tuổi thì Dĩ Hân cũng sinh hạ thành công bé trai Thanh Tiêu.

Thằng bé bụ bẫm, đáng yêu, tính cách cũng rất hoạt bát.

Tiểu Nghiên cũng rất thích Thanh Tiêu.

Mỗi lần Thanh Tiêu đến chơi, Tiểu Nghiên đều rất vui.

Con bé có thể dành cả ngày để chơi đùa với Thanh Tiêu mà không biết chán.

Khi Tinh Thần đưa Vĩ Kỳ về nhà bố mẹ, mọi người gần như đã có mặt đông đủ.

Khắp phòng treo đầy bóng bay đủ màu sắc, trên tường trên bàn đặt rất nhiều ảnh của hai bé.

Khung cảnh màu hồng nhìn vô cùng đáng yêu.

Vừa nhìn thấy Tinh Thần đến, Tiểu Nghiên đã chạy ù đến rồi nhào thẳng vào lòng... Lục Vĩ Kỳ.

"Kỳ Kỳ, cháu đợi chú từ sáng.

Sao bây giờ chú mới tới?"

Tinh Thần cau mày:

"Kỳ Kỳ là cái tên cho cháu gọi sao?"

Con bé bĩu môi quay qua nói với Tinh Thần:

"Chú ba xấu tính quá.

Chú chiếm dụng Kỳ Kỳ cả ngày rồi.

Nhờn cho cháu một chút cũng ghen tị à?"

"Cái gì mà cả ngày, con bé này! Chú mày chỉ mới đón Kỳ Kỳ từ sân bay về có một tiếng trước thôi."

"Cậu cãi nhau với Tiểu Nghiên làm gì.

Có giống trẻ con không?" Sử Hồng từ nhà trong bước ra, vui vẻ chào: "Vĩ Kỳ, lâu rồi mới gặp.

Vẫn khoẻ chứ hả?"

"Vẫn khoẻ ạ.

Chị dâu cũng trắng và đẹp ra đấy."

Sử Hồng nghe vậy lập tức tối sầm mặt:

"Đừng có bắt chước tên nhóc này gọi anh như thế.

Anh không thích."

"Ha ha.

Cưới nhau ba năm, có cả con với nhau luôn rồi mà anh còn ngại cái danh xưng này sao?"

"Anh không phủ nhận quan hệ hôn nhân với A Húc.

Anh chỉ không thích bị gọi là chị dâu.

Cậu có thể gọi anh bằng kiểu khác."

"Gọi thế nào?"

"Anh rể."

Lập tức tất cả những người có mặt trong phòng đều quay qua nhìn Tinh Húc đầy nghi ngờ.

Không lẽ suốt mấy năm qua bọn họ hiểu nhầm à?

Mặt Tinh Húc bừng đỏ, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Anh ho nhẹ vài cái, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Cậu cứ gọi là A Hồng hay anh Hồng như trước kia là được rồi.

Cho dù bọn anh lấy nhau thì cũng là người một nhà mà, chẳng có gì thay đổi cả."

"À...!vâng."

Tinh Húc kéo Sử Hồng qua một bên nói nhỏ:

"Em không thể giữ thể diện cho anh một chút à? Anh đã nói là anh biết lỗi rồi mà."

"Chỉ cần anh đừng để cho mấy cậu em của anh gọi em bằng "chị dâu" là được." Sử Hồng vừa nói vừa bóp nhẹ vào eo Tinh Húc.

Tinh Húc bị đau nhưng không dám kêu.

"Được rồi.

Anh hứa.

Đừng bóp nữa.

Được chứ?"

Sử Hồng hài lòng quay vào trong bếp.

Tinh Húc mới thở phào một hơi.

Mấy hôm trước lỡ đắc tội bà xã rồi bị phát hiện.

Đêm qua bất đắc dĩ anh phải nằm dưới để bồi tội.

Chuyện này nếu để người khác phát hiện ra thì anh còn mặt mũi đâu nữa.

"Đây là Tiêu Tiêu sao?" Vĩ Kỳ nựng bé trai kháu khỉnh trên tay Dĩ Hân.

"Mới có mấy tháng không gặp mà lớn nhanh thật đấy!"

"Nếu cậu thích cũng có thể làm một đứa.

Tôi thấy cậu có vẻ rất thích trẻ con."

"Em thích lắm nhưng em không có anh em họ nào có điều kiện thích hợp cả.

Em đang tính xin con nuôi nhưng chưa có thời gian đi xem.

Sắp tới em phải xin nghỉ phép đi đến viện phúc lợi một lần mới được."

Dĩ Hân nhìn sang chồng mình, một cô nàng khác cao lớn hơn và nam tính hơn, Thanh Hoà.

"Nếu cậu đã có ý định xin con nuôi thì tôi có một thông tin.

Bạn tôi là hộ lý của bệnh viện tỉnh.

Sáng nay bên chỗ cô ấy có một thai phụ bị chết sau khi sinh.

Thai phụ này không có người thân nên hiện tại chỗ họ đang định gửi đứa bé đó đến viện phúc lợi.

Cậu có thể..."

"Em có thể.

Dĩ nhiên có thể.

Em sẽ đến xin nuôi đứa bé."

Nhìn vẻ hồ hởi của Vĩ Kỳ Thanh Hoà không khỏi buồn cười.

"Cậu còn chưa nhìn qua đứa bé đã muốn nhận nuôi rồi.

Lỡ nó có dị tật bẩm sinh gì đó hay mặt nó xấu xí thì sao?"

"Nếu đã có ý nhận con nuôi thì mấy cái đó đâu có quan trọng.

Con nào cũng là con.

Em sẽ hết mực yêu thương và chăm sóc nó."

"Ừm.

Thế còn Tinh Thần thì sao?"

Tinh Thần bước đến ngồi xuống cạnh Vĩ Kỳ, nắm lấy tay cậu ấy, mỉm cười nói:

"Em nghe theo ý Kỳ Kỳ."

Dĩ Hân và Thanh Hoà nhìn nhau.

Hình như mấy cặp gay này lão công đều theo chiều hướng thế nô thì phải.

Đứng cách đó không xa, Khúc Dạ lặng lẽ đứng nhìn Lộ Sinh Nguyên chơi đùa vui vẻ với Tiểu Nghiên.

Anh thực không hiểu.

Lúc anh đề nghị Lộ Sinh Nguyên xin con nuôi thì anh ấy nhất quyết không chịu nhưng lại suốt ngày mua quà rồi rủ anh đi thăm Tiểu Nghiên.

Nếu đã thích trẻ con như vậy thì sao không chịu xin con về nuôi đi.

Anh không hỏi được hay là nhờ Sử Hồng hỏi thử.

Lúc này Sử Hồng và Liễu Mạn cầm đĩa bánh kem từ trong bếp bước ra.

"Nếu đã đến đầy đủ rồi thì chúng ta bắt đầu tiệc thôi."

* Có ai ngóng cảnh Tinh Húc bị đè không?.

Chương 143: 143: Phiên Ngoại Lâu Rồi Không Làm 1

Phần truyện này xảy ra trước sinh nhật của Tiểu Nghiên và Thanh Tiêu một ngày.

Tinh Húc chưa bao giờ muốn rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Anh cũng đâu có cố ý.

Lần đầu tiên bị Sử Hồng đè nằm dưới thân đối với anh đã là quá đủ.

Anh đã thề sẽ không bao giờ để xảy ra lần thứ hai.

Vậy mà...

Sau khi bình phục khỏi ca mổ xuất huyết não, Tinh Húc quay trở lại bệnh viện tiếp tục làm việc.

Anh vốn đã rất xuất sắc, khi trở về năng suất làm việc lại càng tăng cao.

Trong hai năm liên tục, anh được tham dự rất nhiều ca mổ lớn, danh tiếng càng tăng không chỉ trong mà cả ngoại giới đều rất nhiều người biết đến tên tuổi của anh.

Anh vừa trẻ lại đẹp trai xuất chúng nên thu hút được rất nhiều cô gái tìm cách tiếp cận anh.

Trong số đó có một tiểu thư nhà giàu, bị tai nạn phải nằm viện.

Cô gái đó vốn bị thương không nặng, bị đụng xe dẫn đến nứt xương

chân.

Vết thương này vốn chỉ cần nằm viện một ngày rồi về nhà dưỡng thương là được.

Người nhà cô gái đó cũng đã có ý định làm như vậy.

Nhưng khi vừa nhìn thấy anh, cô ta lập tức đổi ý.

Cô không những xin nằm viện một tuần còn muốn đích thân anh phải chữa trị.

Cô ta còn sẵn sàng bỏ ra một khoản tiền lớn để được thực hiện yêu cầu kia.

Tinh Húc trước giờ không quan tâm đến tiền.

Nếu đã là việc mà anh không thích thì có đặt trước mặt anh cả tiền tỉ anh cũng không hứng thú.

Biết điều này giám đốc bệnh viện đã nói chuyện với anh.

Ông ấy nói bố của cô gái đó là cổ đông lớn của bệnh viện, mong anh hãy nể mặt ông mà đồng ý chuyện này.

Vậy là Tinh Húc đồng ý nhưng với điều kiện chỉ khám cho cô ta trong một tuần.

Trong một tuần đó, mỗi ngày Tinh Húc chỉ ghé qua khám mười lăm phút sau đó thì đi mất hút.

Cô nàng cảm thấy rất khó chịu và không cam tâm.

Mấy ngày cuối cùng cô nàng tấn công rất mãnh liệt.

Cô công khai việc có ý với Tinh Húc, cho dù anh luôn cố tình để lộ ra chiếc nhẫn ở ngón áp út bàn tay trái.

"Tôi có vợ rồi."

"Vợ anh là ai?"

Tinh Húc nhíu mày.

Hỏi trực tiếp như vậy không thấy bất lịch sự à?

"Em ấy tên Sử Hồng.

Là con trai."

"Hả?"

"Bọn tôi đã đăng ký kết hôn rồi."

Cô ta kinh ngạc trợn mắt.

Tinh Húc hài lòng bỏ đi.

Anh đã chắc chắn với câu trả lời đó cô ta sẽ ngay lập tức bỏ cuộc.

Nhưng anh đã nhầm.

Sau khi xuất viện, cô ta cho người điều tra nơi làm việc của Sử Hồng rồi đến hẳn trường của cậu ấy, đập tiền trước mặt cậu yêu cầu cậu phải ly hôn với Tinh Húc.

Đổi lại cậu sẽ có được một khoản tiền khổng lồ đủ để sống sung sướng đến già.

Sử Hồng rất tức giận.

Cậu cầm vali tiền ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

Tiền văng tứ tung.

Người ở phía dưới tranh nhau lượm tiền.

Chuyện đó đối với cô ta là một sự sỉ nhục lớn.

Cô ta bắt đầu cho người điều tra rồi chụp hình Sử Hồng đang nói chuyện thân mật với người con trai khác rồi tung tin đồn khắp nơi

rằng Sử Hồng ngoại tình, bắt cá hai tay, lừa dối chồng con.

Thực sự đã khiến Sử Hồng nổi điên.

Tinh Húc yêu cầu Lộ Sinh Nguyên lập tức gỡ bỏ tin tức kia, nhanh chóng xử lý mọi chuyện.

Còn anh đến gặp cô gái kia cho cô ta một trận.

Bình thường có lẽ anh chỉ cần thuê người giải quyết cô ta là xong, nhưng giám đốc bệnh viện lại xin anh tha cho cô gái đó.

Anh vì nể ông ấy, vì nể bệnh viện mình đang làm việc nên chọn một cách xử lý nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần quyết liệt.

Tinh Húc nhờ Lộ Sinh Nguyên điều tra rồi tạo ra một đồng ảnh nóng cô ta ngủ với người đàn ông khác.

Anh dùng nó uy hiếp cô ta tránh xa anh và Sử Hồng, nếu không anh sẽ không ngại mà đem những tấm ảnh này tung lên mạng.

Danh dự nhà cô ta cũng chẳng còn.

Cô ta nghe vậy liền ôm mặt khóc.

Tinh Húc chẳng muốn nói gì thêm liền quay mặt đi.

Cô ta lập tức ôm chầm lấy anh từ sau lưng.

Tinh Húc ban đầu là kinh ngạc, sau đó là giận dữ đẩy mạnh cô ta ra. Cô gái đó vừa đâm một mũi kim gây mê vào người anh, còn là liều thuốc mê loại mạnh.

Anh trụ không nổi liền gục xuống sàn.

Đến lúc mở mắt dậy đã nhìn thấy bản thân đang nằm trên giường ở trong phòng của mình rồi.

Bên cạnh là Sử Hồng đang khoanh tay nhìn anh đầy tức giận.

"A Hồng, em đừng giận."

Sử Hồng nhíu mày nhìn anh, lạnh lùng hỏi: "Anh nghĩ em đang giận cái gì?"

"Là anh suy nghĩ không chu toàn, bị cô ta tính kế... Anh xin lỗi em."

"Anh còn biết bản thân có lỗi cơ à?"

"Anh biết."

"Anh biết cái gì?"

"Lẽ ra anh nên bàn trước với em, không nên tự mình xử lý mọi việc..."

"Nếu không phải nhờ Tiểu Lộ báo cho em vị trí của anh thì anh đã bị cô ta đưa vào khách sạn ăn sạch sẽ rồi."

Anh tự tin vào bản thân quá nhỉ."

Tinh Húc cúi mặt.

Anh không ngờ chỉ vì mình quá cả nể mà tự rước họa vào thân.

Không ngờ cô gái đó lại dám dùng thủ đoạn đó với anh.

"Anh đã biết lỗi của mình rồi."

Lần này anh nhất định sẽ xử lý cô ta đàng hoàng.

Sẽ không để cô ta có cơ hội ngóc đầu lên được."

"Khỏi phiền anh."

Em và Tiểu Lộ đã xử lý xong rồi."

"Xử lý rồi?"

"Có gì khó đâu."

Em gửi cho bố cô ta hàng loạt bằng chứng chứng minh cô ta quấy rối anh và cả những bằng chứng sai phạm của công ty ông ta.

Ông ta sẽ tự biết cách cư xử."

Tinh Húc không khỏi trầm trồ:

"Từ lúc nào mà em biết cách xử lý những chuyện này gọn gàng thế?"
"Chúng ta ở bên nhau đã bốn năm còn chưa học được cách làm việc của anh sao? Ngược lại là anh, sao anh lại xử lý cô ta nửa vời vậy hả? Trước kia anh đâu phải như thế."

Hay anh nhìn trúng cô ta rồi?"
"Không có đâu."

Cái đó..."
Nếu không phải là ông giám đốc nài nỉ anh cũng không muốn dây mơ rễ má gì với cô ta.
"Cái đó làm sao? Cô ta là khách hàng của anh hay bố cô ta?"
Tinh Húc sững người nhìn Sử Hồng.

Anh phát hiện ra mình từ lúc nào đã biết cả nể người khác như thế này.

Nó chẳng giống anh ở kiếp trước, luôn quyết liệt, lạnh lùng xử lý mọi việc.

Trọng sinh ở thế giới mới, hoàn cảnh mới, tự mình trải qua nhiều chuyện, gặp đủ loại người đã khiến tính cách của anh thay đổi nhiều như vậy rồi sao? Anh cảm thấy mình đúng là rất tệ.

Thế mà lại để cho Sử Hồng lo lắng nhiều như thế.

"Anh biết rồi."

Là anh quá mềm lòng.

Là lỗi của anh.

Em có thể tha thứ cho anh không? Anh hứa từ nay về sau sẽ xử lý mọi việc kiên quyết hơn."

Sử Hồng nhìn Tinh Húc một chốc, thở dài nói:

"Em biết cái khó của anh."

Em đã tìm hiểu mọi chuyện rồi.

Nhưng anh cũng nên nói cho em biết chứ.

Anh không tiện xử lý cô ta nhưng em thì có thể mà.

Em luôn ở phía sau hỗ trợ anh."

"Anh biết.

Lần sau anh sẽ không như vậy nữa.

Tha lỗi cho anh nhé!"

Tinh Húc kéo Sử Hồng lại gần, ôm chặt lấy eo cậu, vùi đầu vào lồng ngực của cậu.

"Tội lớn như vậy mà chỉ xin lỗi là xong à? Phải phạt."

"Em muốn phạt thế nào thì cứ việc.

Anh đã sẵn sàng chịu phạt rồi."

Sử Hồng nhìn gương mặt hí hửng của Tinh Húc cảm giác trông giống con chó nhỏ đang vui vẻ vẫy đuôi chờ được chủ nhân ban thưởng vậy.

Môi Sử Hồng chọt nhoẻn lên một nụ cười.

Ban thưởng à? Dĩ nhiên phải thưởng chứ.

Còn phải thưởng lớn.

"Nếu phạt theo cách thông thường sợ rằng anh sẽ không nhớ được.

Phải phạt thật nặng thì anh mới nhớ sâu được.

Em thấy chỗ này của anh hình như lâu rồi chưa được khai thông nhỉ?" Sử Hồng vừa nói tay vừa lướt xuống chạm vào sau mông của Tinh Húc khiến anh giật nảy mình, theo phản xạ liền lùi lại.

"A Hồng, em sẽ không..."

"Em cảm thấy làm như vậy anh mới có thể nhớ lâu được."
"Không cần đâu."

Anh đã nhớ lâu lắm rồi, nhớ vào tận sâu trong tim anh rồi."
"Em không tin."

Mà sao anh phải lo lắng như vậy?" Sử Hồng trèo lên giường, bò đến gần Tinh Húc, gương mặt cười tươi như hoa càng khiến Tinh Húc thấy hãi hơn.

"Lần đầu tiên chúng ta làm, em thấy anh cũng hưởng thụ lắm mà."
"Không có."

Em chưa có kinh nghiệm, kĩ thuật không tốt bằng anh, khó có thể nào khiến anh tận hưởng như cách anh làm cho em được."
"Ồ, vậy là bây giờ anh đang chê em kĩ thuật kém hơn anh? Nhưng lần đó anh không nói thế."

Anh lại lừa em à?"
Sử Hồng tỏ vẻ giận dữ khiến Tinh Húc hết hoảng.

Em ấy mà giận lên thì có thể cấm cửa anh bên ngoài phòng cả tháng.

Dù sao lần này cũng là anh sai.

Thà đau một lần còn hơn cả tháng ăn chay.

Cùng lắm mấy ngày tới anh làm cho em ấy không xuống giường được nữa là được.

Nghĩ thông rồi Tinh Húc liền dụ giọng nài nỉ:
"Không có."

Đúng là kĩ thuật em không giỏi bằng anh nhưng anh vẫn thấy rất sướng.

Anh nói thật đấy."

"Thế thì tốt.

Kỹ thuật rèn nhiều thì sẽ tiến bộ thôi.

Anh nói có phải không?"

"Ừm.

Ừm." Tinh Húc gật đầu lia lịa nhưng trong lòng đang thầm nói ai dám cho em ấy cơ hội mà rèn nhiều chứ.

"Được rồi.

Vậy anh cởi quần ra đi!"

"Ày, cái đó... cởi luôn sao?"

"Cởi ngay.

Cởi cả áo luôn.

Hay là..." Sử Hồng ghé tai Tinh Húc nói, còn cố tình phả hơi vào tai anh: "...!để em cởi cho anh nhé!"

Dù sao hôm nay anh cũng chạy không thoát..

Chương 144: 144: Phiên Ngoại Lâu Rồi Không Làm 2

Tinh Húc lột hết quần áo nằm trên giường, Sử Hồng nghiêng đầu nhìn Tinh Húc một lúc tỏ vẻ khá hài lòng.

"Em đừng nhìn anh kiểu như thế.

Anh thấy sợ đó."

"Chỉ là anh ngoan ngoãn hơn so với lần trước.

Lần đó anh khá là kháng cự, còn không ngừng năn nỉ em đổi ý." Tinh Húc quay mặt đi không biết nói gì.

Lần đầu dĩ nhiên phải kháng cự rồi, nhưng dù là thế em ấy vẫn quyết tâm làm đấy thôi.

Biết là thoát không được rồi còn kháng cự làm gì.
Sử Hồng trèo lên giường, nằm lên người Tinh Húc.

Gương mặt cậu lúc này đỏ hồng, đôi tai nhỏ xinh kia còn đỏ hơn khiến Tinh Húc không nhịn được muốn cắn.

"Anh làm gì thế? Hôm nay em là người nằm trên đấy." Cậu lập tức đẩy anh ra.

"Xin lỗi nhưng em dễ thương quá anh không nhịn được."
Sử Hồng hơi nhăn mày.

Trong tình huống này rồi anh ấy vẫn còn có tâm trạng trêu đùa cậu.

Sử Hồng liền nhéo nhẹ điểm hồng trên ngực Tinh Húc khiến anh không nhận được rên rỉ.

Hai tay cậu bắt đầu vân vê, đùa nghịch hai điểm hồng kia, vừa hứng thú quan sát dáng vẻ rên rỉ vì kích thích của anh.

"Chúng ta đều có điểm chung nhỉ, đều kích thích bởi cái này."

Hay là ai cũng vậy nhỉ?"

Tinh Húc không có tâm tư đâu mà trả lời.

Hai điểm hồng của anh đang bị Sử Hồng đùa nghịch đến sưng đỏ lên.

Em ấy rõ ràng đang muốn trả thù anh mấy lần anh đùa nghịch cái đó của em ấy, cách nghịch ngợm y chang, thậm chí còn chơi ác hơn.

Anh bắt đầu cảm thấy sợ.

Em ấy hình như học hơi nhanh quá.

Đùa nghịch hai núm hồng xong Sử Hồng bắt đầu hôn lên cơ thể Tinh Húc, hôn từ cổ đến xương quai xanh, đến cơ ngực rắn chắc rồi từ từ đi xuống bụng.

Chỗ nào cũng cố tình cắn nhẹ để lại một dấu đỏ trên làn da săn chắc kia.

Sử Hồng luôn nhớ những việc mà Tinh Húc đã làm cho mình.

Cậu bắt chước y chang.

"Anh thấy kỹ thuật của em thế nào hả?" Sử Hồng vừa nói ngón tay lên đỉnh của tinh khí đang đứng thẳng của Tinh Húc.

"Nhìn biểu hiện của cái này xem ra là khá tốt nhỉ?"

"Ừm... cũng được... ha ừm..." Thật ra chỉ cần em ấy chạm vào

người đã đủ kíc.h thích rồi, nói gì đến làm mấy hành động như này.
"Anh chẳng thành thật gì cả."
Sử Hồng lập tức nắm lấy tinh khí của Tinh Húc vượt lộng.

Tinh Húc giật nảy kêu lên:
"Đợi đã! Em nhẹ chút ưm..."
Anh nhớ bình thường anh nắm cái đó của Sử Hồng cũng nhẹ nhàng lắm mà, không phải em ấy rất thích sao.

Sao lực tay của em ấy khi dùng cho anh lại mạnh thế?
"À xin lỗi.

Em lỡ tay."
Dù không muốn nhưng cậu cũng phải thừa nhận cái của Tinh Húc to hơn của cậu một chút, nên mới nảy lúc nắm cái đó không khống chế lực tay, lỡ nắm hơi mạnh chút.

Nghĩ đến cái thứ to lớn này gần như ngày nào cũng đâm rút trong người mình, Sử Hồng không kìm được mặt lại đỏ bừng.

Thứ kia của cậu không tự chủ mà đứng thẳng.

Sử Hồng đem tinh khí của mình và của Tinh Húc cọ cọ vào nhau.

Nó khiến cậu sáng khoái không kìm được rên rĩ.
Sử Hồng thích không lẽ Tinh Húc lại không.

Anh nghe tiếng rên rĩ của cậu lại càng thấy kíc.h thích hơn, muốn ngay lập tức đè cậu xuống mà thao lộng.

Nhưng làm vậy Sử Hồng sẽ giận.

Tinh Húc nắm lấy hai tinh khí kia, giúp Sử Hồng cọ xát hai cái thật mạnh mẽ.

Hai tính khí nóng đến lợi hại, cọ xát vào nhau mang đến khoái cảm

cao trào.

Sử Hồng sướng đến kêu lên một tiếng.

Cậu bắn ra trước rồi nằm gục xuống người Tinh Húc.
Cái của Tinh Húc còn chưa xuống nên vẫn còn rất căng cứng khó chịu.

Phải như bình thường anh đã ngay lập tức đè cậu ra rồi chuẩn bị để đâm luôn rồi.

Tinh Húc thờ dài.

Khó chịu quá đi.

"Để em giúp anh nhé!"

Sử Hồng lôi từ trong ngăn kéo một lọ gel rồi đổ ra tay.

Cậu không nhớ lắm bình thường Tinh Húc đổ ra bao nhiêu nên chỉ đổ ra ướt một ngón tay của mình rồi đút vào lỗ huyệt kia của Tinh Húc.

"Ừm..." Tinh Húc khẽ kêu lên.

Anh luôn cảm thấy rất xấu hổ khi mình lại phát ra tiếng rên rỉ như thế nhưng Sử Hồng dường như lại rất thích khi nghe anh kêu như thế.

"Anh cứ kêu mạnh dạn lên.

Sẽ không ai vào đây biết được anh nằm dưới đâu."

"Em... ừm... đừng có chọc anh..."

"Em nói thật mà.

Em rất thích nghe anh kêu nha.

Rất dễ thương."

Tinh Húc cắn môi.

Em ấy càng nói thế anh càng không thể kêu.

Mất mặt lắm.

Sử Hồng liền đâm thêm một ngón tay vào khiến Tinh Húc không kìm được một tiếng rồi lại ngậm chặt miệng.

Sử Hồng rất không hài lòng.

Cậu muốn làm cho anh ấy không kìm được mà rên rỉ không ngừng giống như cách anh đã làm cho cậu.

Lần trước cậu làm không được.

Cậu đã cố gắng học hỏi rất nhiều.

Lần này không thể thất bại nữa.

Cậu nhớ Tinh Húc mỗi lần đâm ngón tay vào hình như có chạm vào một điểm nào đó.

Mỗi lần anh chạm vào đều khiến cậu sung sướng đến không kìm được.

Cậu nhất định phải tìm ra nó.

Vậy là Sử Hồng dứt thêm ngón thứ ba, cố gắng ngoáy sâu vào bên trong tìm điểm gì đó đặc biệt.

Gel Sử Hồng đỏ không nhiều nên hơi khô.

Nó khiến Tinh Húc cảm thấy đau.

Anh rất nhanh nhìn ra vấn đề nằm ở đâu.

Anh chỉ không hiểu Sử Hồng đang cố làm gì trong người mình.

"Em... ưm... đổ thêm gel đi... ưm.."

"À, vâng."

Sử Hồng rút tay ra đổ gel vào đầy lỗ huyết rồi lại đâm ngón tay vào.

Lúc nào cũng làm rất đột ngột khiến Tinh Húc bị rút ra rồi lại đâm vào kích thích đến khó cưỡng lại, nên rí một hồi.

Sử Hồng thấy có biến liền hứng thú dùng ngón tay đâm ra đâm vào trong huyết động nhỏ kia.

"A Hồng, em... em đừng nghịch nữa ..um..."

"Anh đừng lo.

Em sẽ nhanh chóng thôi."

Tính khí của cậu đã vì vẻ mặt kích tình của anh mà hứng lên rồi.

Cậu cũng thấy khó chịu nên phải nhanh chóng thôi.

Ba ngón tay ra vào thông thuận, nghĩ chuẩn bị như vậy đã đủ, cậu liền rút tay ra.

Sau đó kê vật đứng thẳng của bản thân vào lỗ huyết.

Tinh Húc nhắm chặt mắt không dám nhìn.

Anh không ngờ mình lại phải trải qua chuyện này thêm một lần nữa.

Sử Hồng từ dạo làm được một lần cứ nhân cơ hội muốn bắt lỗi anh rồi bắt anh phải cho em ấy đê.

Cứ thế này không tốt chút nào.

Nếu để em ấy nghiệm cảm giác này rồi cứ vậy mà đòi đê anh suốt thì nguy.

Giữa lúc Tinh Húc còn đang nghĩ cách làm sao đối phó chuyện sau này thì Sử Hồng đã đâm thẳng thứ kia vào người anh rồi.

"Woa em... chậm chút ..a .."

"Lần này rút kinh nghiệm so với lần trước... thông thuận hơn rồi..."

Quá kích thích.."

Nguy! Sử Hồng mà thích kiểu này thì nguy rồi!
"Nhanh... nhanh quá rồi.

Anh không... anh ưm ... không được..."
"Cái của em còn chẳng to bằng của anh.

Em còn chịu được có gì mà anh không thể chịu được?"
"... " Anh không muốn mình bị đè thế này nữa có được không?
Sử Hồng đột nhiên dừng lại hỏi anh:
"Anh thấy kỹ thuật em không tốt sao? Em làm anh không thấy sướng sao?"
"À, không phải.

Anh thích chứ.

Anh cảm thấy rất sướng." Nhưng vẫn không sướng bằng nếu anh nằm trên.
Sử Hồng liền gác một chân của Tinh Húc lên vai, luồn động mạnh hơn và nhanh hơn.

Tinh Húc kêu ầm lên.
"A a... không phải bảo em a... chậm lại kia mà... a ưm... nhanh... nhanh quá rồi..."
"Em chỉ bắt chước cách anh làm với em thôi."
Cái này gọi là bị nghiệp quật à?
"Nhưng thế này đúng là sướng quá đi! Biết vậy em đã phạt anh thêm mấy ngày."
"Ây không được.

Anh là chồng em A... ưm... anh không thể nằm dưới suốt được... ưm ..."
"Không phải anh cũng rất thích sao? Chúng ta ai nằm trên mà chẳng được."
"Anh thích nằm trên hơn ưm... "
"Không được.

Mỗi lần nằm trên anh đều khiến em không thể xuống được giường.

Anh cũng phải hưởng thụ cảm giác đó mới công bằng chứ."

Sử Hồng vẫn giữ nguyên tốc độ đâm vào rút ra liên tục.

Nhưng có vẻ sức cậu không bằng Tinh Húc hơn nữa có lẽ cũng vì muốn nhanh chóng thể hiện bản thân có kỹ thuật tốt nên hơi quá sức.

Sau khi bắn xong thì cậu cũng xụi lơ trên người Tinh Húc.

Trong một lúc chưa thể đứng dậy ngay được.

Hôm nay cậu khá mệt nên chỉ định làm thêm lần nữa.

Nhưng còn chưa kịp ngồi dậy chuẩn bị cho lần hai thì bản thân đột ngột bị đè xuống giường, hai tay bị trói chặt.

Tinh Húc thờ hống hống ngồi đè lên người cậu.

"Anh ..."

"Kỹ thuật của em không tốt bằng anh.

Để anh dạy cho."

Tinh Húc đổ gel đầy tay rồi nhanh chóng đâm ngón tay vào huyết động nhỏ của Sử Hồng.

"A ưm... anh... ah..." Không phải anh ấy vừa bị mình đè à? Sao còn sức để đè lại vậy?

"Anh sẽ cho em biết thế nào là sự khác biệt giữa anh và em."

Tinh Húc đút thêm một ngón tay, nhanh chóng chạm được vào điểm gờ nằm sâu bên trong huyết nhỏ.

Sử Hồng bị kích thích đến cong người, kêu lên thất thanh.

Đây chính là điểm mà cậu luôn cố gắng tìm từ nãy giờ trong cơ thể anh mà tìm không ra.

Lần sau cậu nhất định phải tìm được.

Tinh Húc nhanh chóng đâm đến ngón tay thứ tư vào trong huyết động.

Nói lỏng một lúc rồi đâm tính khí đang trướng đến phát đau vào bên trong.

Sử Hồng kêu ầm lên:

"Anh ăn gian a a... Anh đã nói hôm nay nhường em nằm trên a ưm..."

"Anh đã nhường em rồi thôi.

Anh cũng không nói là em có thể làm hai lần."

"Anh ăn gian! Em không chịu đâu a...a ưm ..."

"Thích lắm đúng không? Em có phải nằm dưới thích hơn nằm trên không?"

"Ưm... anh chậm chút... a a... chậm..."

"Chậm làm sao được? Em thích như thế mà.

Phải chậm mới vui.

Để xem ngày mai ai mới là người không xuống được giường."

"Anh... khốn nạn... ưm... a a..."

* Biết ai không xuống nổi giường rồi đó.

Truyện mới của Serect nằm chung hệ liệt với bộ "Xuyên làm NPC phản diện" hay gọi nó là phần sau cũng được.

Câu chuyện này kể về mối tình trớ trêu và cũng lắm truân chuyên của con trai Châu Văn Phương là Châu Tử Hằng.

Nếu mí bạn đã đọc và nhớ đến bộ 3 người Văn Phương - Cảnh Thần - Thiên Vũ chắc vẫn nhớ đến con trai 8 tuổi của Văn Phương nhỉ.

Đây là câu chuyện của Tử Hằng vào năm 18 tuổi, sau khi lên ngôi hai năm.

Còn nhân vật thụ chính là vị nguyên chủ Sử Hồng bị thái tử Tinh Húc

hạ độc giết trong Đại lý tự.

Bạn ấy xuyên đến thế giới của "Xuyên làm NPC phản diện", nhưng không phải là một người bình thường.

Nguyên chủ vốn tên là Phương Hồng Thanh, một tên ăn mày bị điên, còn là song tính.

Cho nên thể loại truyện tiếp theo mà Secert viết là xuyên không, cổ trang, sinh tử văn.

Tên truyện là: Tôi sinh con cho hoàng đế.
Có ai hứng thú muốn đọc không nè?.

Chương 145: 145: Phiên Ngoại Món Quà Bất Ngờ

Khúc Dạ vui vẻ nói chuyện với các học sinh cho đến khi ra đến cổng trường.

Anh rất ngạc nhiên khi thấy chiếc xe của Lộ Sinh Nguyên đậu bên phía đối diện.

Hẹn hò với nhau ba năm, hiếm có lắm anh mới thấy Lộ Sinh Nguyên chủ động lái xe đến tìm mình.

Đa phần đều là sau khi tan làm anh tự lái xe đến quán bar để tìm. Bọn họ hẹn hò với nhau ba năm nhưng lại không hề sống cùng nhau.

Do tính chất công việc cũng như số lượng máy móc khổng lồ nên Lộ Sinh Nguyên sống luôn tại căn hầm đó và không có ý định chuyển đi.

Khúc Dạ cũng tôn trọng quyết định của anh. Một ngày bình thường của hai người họ sẽ là Khúc Dạ sau giờ làm đến tầng hầm quán bar tìm Lộ Sinh Nguyên rồi ở lại qua đêm.

Sáng hôm sau trở về nhà mình chuẩn bị đi làm.

Cuối tuần anh sẽ ở lại đó nguyên ngày.

Sinh hoạt như thế nên rất ít người biết Khúc Dạ có người yêu.

Cho dù anh vẫn luôn đeo nhẫn ở ngón áp út nhưng lại không có mấy ai tin, chỉ nghĩ là anh muốn sống độc thân nên cố tình làm thế.

Có vài lần Lộ Sinh Nguyên cũng về nhà Khúc Dạ ở qua đêm nhưng cũng chỉ ở một ngày rồi lại quay về.

Cuộc sống ba năm hẹn hò của anh chỉ đơn giản như thế.

Không cưới hỏi cũng chẳng công bố rộng rãi cho mọi người xung quanh biết.

Sử Hồng nhiều lần hỏi anh sao lại chấp nhận một cuộc sống như thế? Chẳng lẽ hai người không hề tính chuyện lâu dài.

Lúc đó anh đã cười và đáp anh đã từng này tuổi không quan tâm đến cưới xin cho lắm, sống thoải mái là được.

Nhưng nói thì nói vậy, nhìn những người bạn cùng quanh của mình có vợ có chồng êm ấm hạnh phúc làm sao không khỏi chạnh lòng.

Dù vậy anh vẫn luôn làm ra vẻ không có gì.

Anh không muốn Lộ Sinh Nguyên phải bận tâm.

"Hôm nay có chuyện gì mà anh lại chủ động đến trường đón em thế?" Khúc Dạ vừa leo lên xe đã quay qua hỏi.

"Ừm.

Cứ đi rồi biết."

Khúc Dạ mỉm cười không hỏi nữa.

Chẳng mấy khi Lộ Sinh Nguyên tỏ ra bí mật như thế.

Lộ Sinh Nguyên lái xe ra ngoại thành, rẽ vào một khu đất trống, ở đó có một căn biệt thự lớn.

Nhìn nó khá giống một biệt thự cổ xây từ cách đây mấy chục năm trước.

Khúc Dạ nhìn nó cảm giác khá quen mắt.

Hình như anh từng thấy nó trên báo.

Anh không hiểu tại sao Lộ Sinh Nguyên lại đưa anh đến đây.

Đến tận lúc xe dừng trước cổng rồi anh vẫn cảm thấy mông lung.

"Đứng sững ở đó làm gì? Vào đi!"

Khúc Dạ theo Lộ Sinh Nguyên đi vào trong biệt thự.

Nhìn bên ngoài trông nó cổ kính là thế nhưng bên trong từ vật dụng đến cách bố trí trong phòng đều rất hiện đại.

"Khụ khụ."

Lộ Sinh Nguyên ho nhẹ, gương mặt đột nhiên ửng đỏ.

Anh liếc mắt nhìn sang hướng khác trông có vẻ rất ngỡ ngàng.

"Nơi này tuy khá xa thành phố, đi làm cũng phải mất gần một tiếng đồng hồ nhưng được cái rộng rãi, thoải mái còn rất yên tĩnh, cũng không sợ ai khác dòm ngó hay làm phiền.

Anh đã tìm rất lâu mới tìm được một nơi hoàn hảo như vậy đấy."

Khúc Dạ ngẩn người, cảm thấy như mình đang nghe nhầm.

"Anh nói... đây là nhà của chúng ta ư?"

"Không phải em vẫn nói muốn chúng ta có thể sống cùng nhau sao? Nhưng phòng làm việc của anh đặc thù quá nhiều máy móc, lại cần phải bí mật nên không thể thực hiện được.

Anh đã phải đi tìm một nơi thật phù hợp với yêu cầu của mình rất lâu.

Cho đến bây giờ mới có thể... Xin lỗi vì đã để em chờ lâu."

Khúc Dạ đỏ mặt, trái tim đập thình thịch liên hồi, hạnh phúc đến muốn bay lên.

Hoá ra không phải chỉ có mình anh luôn lo lắng, muốn có thể sống chung với anh ấy, bản thân anh ấy cũng rất muốn chuyện này, còn cất công suy nghĩ trong thời gian lâu như vậy.

"Sao không nói gì? Em có hài lòng..."

Lộ Sinh Nguyên không thể nói hết câu vì đột nhiên Khúc Dạ nhào tới ôm chầm lấy mình.

"Hài lòng.

Phi thường hài lòng.

Nhưng sao anh không nói chuyện này với em? Sao lại một mình làm hết mọi chuyện như vậy?"

"À, cái đó... anh muốn cho em một bất ngờ.

Với lại không phải một mình anh làm những chuyện này đâu.

Tinh Húc cũng tìm giúp anh đấy."

"Em hạnh phúc lắm.

Anh làm em bất ngờ quá."

Lộ Sinh Nguyên sửng lại, đôi mắt mở to, đồng tử rung rung lên vì xúc động.

Trước lúc nói ra chuyện này anh còn sợ Khúc Dạ sẽ không đồng ý vì nơi này cách khá xa chỗ đi làm.

Thấy cậu ấy hạnh phúc như thế này anh cảm thấy ba năm vất vả của mình cũng rất đáng.

Khúc Dạ kéo Lộ Sinh Nguyên ra rồi đột ngột hôn lên môi anh.

Một nụ hôn nồng đậm và mãnh liệt vô cùng.

Cho đến lúc Lộ Sinh Nguyên cảm nhận được thứ phía dưới của Khúc Dạ cứng lên thì giật mình.

"Tiểu Nguyên, chúng ta làm đi.

Em muốn anh.

Ngay bây giờ." Vừa nói Khúc Dạ vừa đẩy Lộ Sinh Nguyên vào tường.

Lộ Sinh Nguyên bất ngờ, đỏ mặt vội đẩy Khúc Dạ ra.

"Đợi đã! Chúng ta lên... lên giường đã..."

"Làm ở đây luôn đi.

Em nhịn hết nổi rồi."

Rồi không để cho Lộ Sinh Nguyên kịp phản đối, Khúc Dạ ngay lập tức hôn lên môi anh, tay luồn vào trong sơ mi chạm vào làn da trắng ngần.

... *** ...

"Đến nhà mới à?" Sử Hồng ngạc nhiên hỏi.

"Sao anh mua nhà mới lúc nào mà không nói cho em biết?"

"Vì anh muốn gây bất ngờ cho em chứ sao.

Căn nhà này anh và Sinh Nguyên đã tìm rất lâu và để có thể hoàn toàn sở hữu nó phải mất đến ba năm."

"Nhà của chúng ta sao lại phiền đến anh Tiểu Lộ vậy? Trong khi lại giữ bí mật với em."

"Hửm? Anh chưa nói à? Chúng ta và Sinh Nguyên sẽ sống chung."

Sử Hồng kinh ngạc: "Sống chung á?"

Tinh Húc đang chạy xe trên đường ở ngoại thành thì đột ngột rẽ vào một khu đất trống.

Nơi đó có một căn biệt thự cổ khá lớn.

Sử Hồng nhìn mà há hốc.

Đây là nhà mới của bọn họ.

"Biệt thự này được xây từ thời phát xít Nhật.

Người Nhật dùng nó làm nơi ăn chơi, đàn đúm của chúng.

Sau này căn biệt thự được bán lại cho một trong những tỉ phú giàu nhất châu Á.

Không chỉ có nhiều phòng, vô cùng rộng rãi, kiến trúc độc đáo, vững chắc, dưới biệt thự còn có một căn hầm chống bom dùng để làm nơi làm việc bí mật của Sinh Nguyên."

"Bọn anh rất vừa ý nơi này nên đã tìm cách thương lượng với người tỉ phú đó để mua lại với giá rẻ nhất.

Khá là mất thời gian.

Sau khi mua lại còn phải cải tạo nên lại mất thêm mấy tháng.

Bây giờ mới có thể hoàn thành."

Sử Hồng ngẩng đầu nhìn căn biệt thự một hồi rồi mỉm cười hỏi:

"Đây chắc hẳn là ý của anh Tiểu Lộ phải không?"

"Ừm.

Anh ta tâm huyết với chuyện này lắm đấy."

Sử Hồng bật cười khoác tay Tinh Húc cùng đi vào trong.

"Thế anh Tiểu Lộ có nói với anh khi nào thì muốn kết hôn không?"

"Không có.

Hay lát nữa em hỏi anh ta xem."

Tinh Húc vừa mở cửa đã sửng sốt khi chứng kiến một cảnh tượng bồng mắt trước mặt.

Lộ Sinh Nguyên bị Khúc Dạ đè chặt trên tường.

Áo sơ mi bị cởi cúc kéo xuống treo lủng lẳng trên cánh tay.

Khúc Dạ thì vừa hôn cổ vừa không ngừng sờ s.oạng bờ ngực của người kia.

Sử Hồng kêu lên vội bịt chặt mắt.

Lộ Sinh Nguyên thì khỏi nói xấu hổ đến muốn chui ngay xuống đất.

Anh hét àm lên, vội kéo áo, rúc đầu vào ngực Khúc Dạ, tay thì đấm cậu thùm thụp.

Khúc Dạ trợn mắt nhìn, quát lên:

"Sao mấy người vào nhà người khác mà không gõ cửa hả?"

"Cái gì mà nhà người khác? Sinh Nguyên chưa nói với anh là chúng ta ở chung à?"

"Cái gì? Ở chung?"

"Cái căn biệt thự to đùng thế này làm sao hai người chúng ta ở hết được nên anh kéo Tinh Húc về ở chung.

Cậu ta cũng chung tiền mua căn biệt thự này mà.

Anh còn chưa kịp nói thì em đã ..."

"Ờ.

Xem như bọn tôi chưa thấy gì.

Hai người cứ tiếp tục đi.

Bọn tôi về phòng."

Tinh Húc nói rồi ôm Sở Hồng lên đi thẳng lên cầu thang.

Khúc Dạ tối sầm mặt.

Không khí bị phá hỏng hết rồi.

Còn tiếp tục thế quái nào được.

* Đây là phiên ngoại cuối cùng rồi.

Đến đây bộ truyện của mình đã chính thức kết thúc.

Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ suốt thời gian qua.

Hiện tại bộ mới "Ta sinh con cho hoàng đế" đã đăng rồi.

Mong các bạn tiếp tục ủng hộ mình nhé.

Bộ sau hai nhân vật công và thụ có con rồi nên các tình tiết sẽ dễ thương hơn..